DAVID BRIN

Druhý svazek druhé trilogie o Pozvedání

Pobřeží Infinity

POBŘEŽÍ INFINITY

Druhá kniha nové trilogie
o Pozvedání

DAVID BRIN

NÁVRAT®

INFINITY'S SHORE

©Copyright by David Brin - 1996 ::
Published by agreement with the autor and the autoť's agents
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
© Cover art by Jirn Burns / via Thomas Schliick Agency - 2006
© Translation by Libuše Sedláčková — 2005
© for the Czech edition by Radomír Suchánek - 2006

ISBN 80-7174-642-8

Arianě Mae, naší báječné vyslankyni,
která za nás bude mluvit
na prahu fantastického dvaadvacátého století

Vysvětlivky k mapě

MAPAJIJA

Glaciers - ledovce; **Roney** - Roncy; **Bibur - Bibur; Tarek Town** - město Tarck; **Dolo** - Dolo; **Biblos** - Biblos; **Kandu Landing** - přístav Kandu; **Warril Plain** - Bojová plán; **Uryuttais Oasis** - oáza Uryiutta; **Crossroads** - Křižovatky; **Venon Plain** - Jedová pláň; **The Slope** - Úbočí; The Sea -moře; **The Midden** - Žumpa; **The Rift - Rift; Buyur Ruins** - Buyurské zříceniny; **The Gray Hills** - Šedé kopce; **The Rimmers** - Okrajové pohoří, „Okraje"; **The Egg** - Vejce; **The Glade of Gathering** - Mýtina Shromáždění; **Enk's Cross** - Enkova křižovatka; **Great Marsh** - Velký močál; **Blaze Mountain** - Plamenná hora; **Scrublands** - Křoviny; **The Plain of Sharp Sand** - Planina ostrého písku; **The Vale** - Údolí; **The Spectral FIow** - Duhový proud; **Finaltown** - Konečný záliv; **Terminus Rock** - Poslední skála; **Wuphon Port** - přístav Wuphon; **Mount Guenn** - Mount Gucnn; **Far Wet Sanctuary** - Daleká Vodní Svatyně

Osoby

Alvin - lidská přezdívka Hph-wayua, hoonského teenagera z vesnice Wuphon

Asx - člen jijoánské Nejvyšší rady, zástupce rasy traekiů

Baskinová, Gillian - terragenská agentka a lékařka, v současné době vykonávající funkci kapitána na delfínské průzkumné vesmírné lodi *Streaker*

Blade - modrý qheuen, syn Dřevohryzky; řezbář dřeva a přítel Sáry Koolhanové

Blátošlap - divoký noor, jemuž dal jméno Dwer Koolhan

Brůkida - delfíní metalurg na *Streakeru*

Cambel, Lester - nejvyšší rádce, zastupující pozemšťany na Jiju

ďAnite, Emerson - lidský inženýr, kdysi člen terragenské vesmírné lodi *Streaker*, než ztroskotal na Jiju

Dedinger - lidský zélota, který usiluje o to, aby všechny jijoánské rasy nastoupily cestu zpětného vývoje a mohly tak být jednoho dne znovu pozvednuty ze stavu prvotní nevinnosti

Dwer - syn papírníka Nela Koolhana, hlavní stopař a lovec Pospolitosti Šesti ras

Ewasx - jofurské seskupení kruhů, vytvořené ze starého rádce Asxe implantací nového mistrovského kruhu a následnou transformací

Fallon - lovec, t. č. na odpočinku; Dwerův někdejší učitel

Foo, Ariana - zasloužilá Nejvyšší rádkyně, zástupkyně lidské rasy (na odpočinku)

Harullen - šedý qheuen, intelektuál. Vůdce heretické sekty, která věří, že ilegální usedlíci by se dobrovolně měli přestat rozmnožovat a tak umožnit Jiju návrat k původnímu procesu regeneračního odpočinku

Híkahí - někdejší třetí důstojník na *Streakeru*, ztracená na Kithrupu

Hph-wayuo - Alvinovo speciální hoonské jméno

Huck - lidská přezdívka g'kekského sirotka vychovaného ve Wuphonu, Alvinovy přítelkyně

Huphu - Alvinův mazlíček, mladá nooří samička

Chuchki - delfíní technik na *Streakeru*

Jass - mladý lovec z tlupy sídlící v Šedých kopcích, Retin někdejší mučitel

Jeden z druhu - prastarý žíravý pavouk určený k likvidaci buyurských ruin vysoko v Okrajovém pohoří

Jimi - jeden z tzv. „Požehnaných", těch, kteří se narodili s inteligencí blížící se Cestě Vykoupení

Jomah - mladý syn Henrika likvidátora

Jop - stromový farmář z vesnice Dolo, fanatický vyznavač starých posvátných Svitků

Joshu - Sářin někdejší milenec, kočovný knihvazač, který v Biblosu zemřel na mor

Kaa - delfín, pilot *Streakeru.* Dříve známý jako Kaa Štístko

Karkaett - delfíní technik *Streakeru*

Kípiru - někdejší hlavní pilot *Streakeru*, ztracený na Kithrupu

Kleštík - rudý qheuen, Alvinův přítel, který vytesal ze stromového kmene batyskaf *Wuphonský sen*

Kreideikí - delfín, někdejší kapitán delfíní vesmírné lodi *Streaker.* Před časem ztracen na Kithrupu

Kunn - lidský pilot rothensko-danické vesmírné lodi

Kurt - vůdce cechu likvidátorů. Jomahův strýc

Lark - přírodovědec, mladší rádce Pospolitosti a heretik

Ling - členka danické posádky rothenské lodi. Zručná a zkušená bioložka

Makaní - delfínka, lodní lékařka na *Streakeru*

Melina - zemřelá žena Nela Koolhana; matka Larka, Sáry a Dwera

Mopol - mladý delfín, kosmonaut druhé třídy na *Streakeru*

Nelo - papírník z vesnice Dolo, patriarcha rodiny Koolhanových

Niss - sapientní počítač zapůjčený *Streakeru* tymbrimijskými agenty tajné služby

Nůž Ostrozrak - modrá qheuenka, Nejvyšší rádkyně zastupující qheuenskou rasu

Orley, Thomas - Terragenský agent přidělený na *Streaker*, ztracený na Kithrupu. Manžel Gillian Baskinové

Ozawa, Danel - hlavní lesník a zmocněnec Nejvyšší rady, který zná skryté tajemství lidského septu na Jiju

Peepa - delfínka, genetička a ošetřovatelka na *Streakeru*

Phwhoon-dau - hoonský Nejvyšší rádce

Prity - neošimpanzice; Sářina služebná, vynikající v matematické

představivosti

Purofsky - rádce z Biblosu, specialista v arkánech vědy

Rann - vůdce Daniků na palubě rothenské lodi

Rety - lidská soonerka, která utekla z tábora své divoké tlupy v Šedých kopcích

Ro-kenn - rothenský „lord", mezi jehož lidské následovníky patří Rann, Ling, Besh a Kunn

Ro-pol - patrně Ro-kennova družka, zabita před Bitvou o Mýtinu

Shenová, Jeni - seržantka lidského miličního oddílu

Staří - obecné označení ras, které jsou na „odpočinku" ve Fraktálním světě

Strongová, Lena - členka expedice Danela Ozawy do Šedých kopců

Suessí, Hannes - hlavní lodní inženýr na *Streakeru*, kyborg vytvořený Starými

Taine - bibloský vědec, který se před časem dvořil Sáře Koolhanové

Tišút - delfínka, kdysi pátý důstojník *Streakeru*, nyní dělící se o vedení s Gillian Baskinovou

Tyug - traekijský alchymista z hutě na Mount Guennu, důležitý asistent Uriel kovářky

Ulgor - urská podomní obchodnice a příznivkyně Urunthai

Urdonnol - urská tovaryška sloužící Uriel

Uriel - urská mistryně kovářka z huti na Mount Guennu

Ur-Jah - urská Nejvyšší rádkyně

Ur-ronn - Alvinova urská přítelkyně. Členka podmořské expedice na *Wuphonském snu*. Urielina neteř

Uthen - šedý qheuen, přírodovědec. Pomáhal Larkovi sepsat průvodce k jijoánským živočišným druhům

Vubben - g'kekský Nejvyšší rádce

Worleyová, Jenin - členka expedice Danela Ozawy do Šedých kopců

yee - urský sameček vyhnaný ze svého domova ve vaku své někdejší ženy. Později se stal „manželem" soonerského děvčete Rety.

Zhaki - mladý delfín, kosmonaut třetí třídy na *Streakeru*

Ti, kdo hladovějí po moudrosti, hledají ji často v těch
největších výškách nebo v nezměrných hlubinách.

A přesto, pravé divy se dají nalézt v mělčinách,
kde život začíná, vzkvétá a zaniká.

To, co je vrchol či vznosná, pyšná hora
často nabízí lekce tak dojemné a bolestivé
jako zhoubný příval řeky -
řítící se útes -
- nebo hrob?

Z buyurského nápisu na stěně,
jenž byl nalezen napůl pohřbený v bažině
Daleké Vodní Svatyně

STREAKER

(Pět jadur předtím)

Kaa

** Jaký to podivný osud mě hnal*
na útěku malströmy chladu
přes celých Pět galaxií?

Jen abych nalezl úkryt
na ztracené planetě (nahý!)
*v pohodlí své holé kůže!**

Tohle mu přelétalo v mysli, zatímco jeho hladké šedé tělo, poháněné radostnými údery mohutného ocasu, se s téměř akrobatickými přemety hnalo vlnami, vychutnávajíc si laskavé doteky vody na své nahé kůži.

Strakaté sluneční světlo vrhalo zářivé šípy skrz křišťálové vody mělčin a klouzalo po kobercích splývajících mořských květin. Stříbřitě zbarvení místní živočichové, připomínající ryby s plochými, širokými čelistmi, se míhali sem a tam v osvětlených zónách a přitahovali jeho oči. Kaa potlačil instinktivní popud začít je lovit.

Možná později.

Zatím si jenom tak užíval v kapalné textuře vody, která hladce klouzala kolem něj, bez oné protivné mastnoty, ulpívající obvykle na jeho těle tam v olejnatých mořích Oakky, zelenozeleného světa, kde mu z nozder vyskakovaly bubliny podobné mýdlovým pokaždé, když se vynořil na hladinu, aby se nadechl. *Ne že by to vůbec k něčemu bylo, snažit se dýchat na Oakce. Na téhle otřesné knedli nebylo dobrého vzduchu ani tolik, aby to uživilo jedinou letargickou mořskou vydru.*

Toto moře také mělo i dobrou chuť, ne štiplavou jako na Kithrupu, kde každá výprava mimo loď vám vynesla jedovatou dávku tvrdých kovů.

Naproti tomu jijoánská voda chutnala čistě, se slanou příchutí,

připomínající Kaaovi proud v zálivu, kde se nacházela floridská Akademie, ještě za šťastnějších dnů na vzdálené Zemi.

Pokusil se zamhouřit oči a předstírat, že je zase zpátky doma, že pronásleduje parmice u Key Biscaine, bezpečný před krutým vesmírem. Ale snaha uvěřit tomu selhala. Byl tu jeden podstatný rozdíl, který mu nedal zapomenout, že se nachází v cizím světě.

Zvuky -

- nárazy příboje dorážejícího na kontinentální šelf- složitý rytmus vyvolávaný třemi měsíci, ne jedním;
- ozvěna vln rozbíjejících se na pobřeží, jehož abrazivní písek měl cizí, ostrou texturu;
- občasné vzdálené sténání, které se zdálo vystupovat ze samotného mořského dna;
- vracející se vibrace klapání jeho vlastního sonaru, který sledoval hejna rybám podobných stvoření, pohybujících ploutvemi zcela podivným způsobem;
- a především hučení motoru právě za ním... strojová kadence, jež naplňovala Kaaovy dny a noci po celých pět dlouhých let

A teď další cvakavý, sténavý zvuk. Uspěchaná poezie povinnosti.

** Mírni se, Kaao, řekni nám*
v *průzkumnické próze,*
*je bezpečné vyjít?**

Hlas pronásledoval Kaau jako chvějivé sonické svědomí. S ulehčením se otočil, aby počkal na ponorný člun *Híkahí,* slátaný z různých částí starých plavidel, které byly nalezeny rozházené po hlubokém mořském dně této planety - provizorní věcička, která přišla značně vhod posádce ztracených uprchlíků. Skořepinové dveře člunu se těžkopádně pootevřely jako čelisti nějakého obrovského masožravce, aby vypustily v jeho stopě ostatní... jestliže jim on dá jasný pokyn.

Kaa vyslal odpověď v trináru, zesílenou saserovou jednotkou, zabudovanou v jeho lebce nad levým okem.

**Kdyby voda byla vše,*
mohli bychom teď být v nebi.
*Ale počkat! Prověřím to nahoře!**

Jeho plíce se už bouřily, a tak poslechl svůj instinkt a ve spirále vystoupal k lesknoucí se hladině. *Připravena nebo ne, Jijo, tady jsem!*

Miloval ten okamžik, kdy tělo prorazí tenkou hranici mezi mořem a oblohou, okamžik letí vzduchem jako bez tíže a pak s cáknutím dopadne nazpět v pěně, zvířené výdechem. Přístroje hlásily atmosféru blízkou pozemské, přesto pocítil nervózní chvění, než nasál vzduch.

Jestli něco, tak vzduch zde chutnal ještě lépe než voda! Kaa se zatočil a zavířil na místě, plácaje ocasem v překypujícím nadšení, šťastný a hrdý, že to byl zrovna on, koho poručice Tišút určila právě k tomuhle - být prvním delfínem a zároveň i prvním *pozemšťanem*, který kdy plaval v tomto krásném cizím moři.

Pak jeho oči spočinuly na ježaté, šedě hnědé linii, klenoucí se přes jeden z horizontů, velmi blízko.

Pobřeží.

Hory.

Zastavil se ve svém kroužení, aby pohlédl na blízký kontinent - obydlený, jak teď už věděli. Ale kým?

Nepředpokládalo se, že na Jiju existuje nějaký rozumný život.

Snad se tady jenom skrývají, tak jako my, před nepřátelským vesmírem.

To byla jedna teorie.

Aspoň si vybrali příjemný svět, dodal v myšlenkách, vychutnávaje si vzduch a vodu a nádherné řady mračných kumulů tyčících se nad obrovskou horou. *Jsem zvědav, jestli tu jsou také dobré ryby k snědku.*

**Když tě tu tak čekáme,*
natěsnaní v úzké kapse vzduchu,
*mohli bychom si zahrát binokl? *)**

**)* Binokl - americká karetní hra (pozn. překl.)

Kaa sebou až škubl při sarkasmu poručice. Honem vyslal nazpět pulsující sonickou vlnu.

**Štěstěna se zase usmívá*
na ošumělou bandu dobrodruhů.

*Vítejte, přátelé, na Ifnině pobřeží!**

Mohlo by se to zdát až troufalé, dovolávat se bohyně možností a osudu, rozmarné Ifni, která se vždy zdála připravená stíhat posádku *Streakeru* kdejakým překvapením. Nějakou neočekávanou pohromou nebo zázračným únikem. Ale Kaa se vždycky cítil nějak spřízněný s touto neformální božskou patronkou vesmírných průzkumníků. Mohli být i lepší piloti než on ve Všezemské průzkumné službě, avšak nikdo ne s hlubší úctou a respektem ke šťastným náhodám. Nezněla snad jeho přezdívka „Štístko"?

Až donedávna to sedělo.

Zespodu uslyšel rachocení skořepinových dveří, které se znovu otevíraly. Brzy se k němu připojí Tišút a ostatní při tomto prvním testování jijoánského povrchu - světa, který zatím mohli jen krátce pozorovat z orbity a pak už jen z té nejhlubší a nejchladnější propasti ze všech jejích moří. Jeho druhové přijdou už brzy, ale on měl přece jen o pár okamžiků navíc to všechno jenom sám pro sebe - hedvábnou vodu, rytmus přílivu, lahodný vzduch a oblohu a oblaka...

Jeho ocas bičoval vodu a zvedal jeho tělo výš nad hladinu, jak se díval. To nejsou *normální mraky*, uvědomil si, zíraje na velkou horu, dominující východnímu horizontu, jejíž vrchol zahaloval příkrov dýmající běli. Čočka implantovaná v jeho pravém oku, spojená se spektrálním skenerem, který vysílal hlášení do jeho optického nervu, oznamovala, že se jedná o páru, oxidy vápníku a záblesky tavícího žáru. i *Sopka*, pomyslel Kaa a tato myšlenka srazila jeho dosavadní nadšení o stupeň níž. Tohle byla zřejmě geologicky aktivní část planety. Sídlo týchž sil, které z ní sice vytvořily užitečný úkryt, ale zároveň ji dělaly i nebezpečnou.

To musí být tam, odkud vycházejí ty sténavé zvuky, napadlo ho. Seizmická aktivita. Interakce miniotřesů a unikání plynů z planetární kůry přes tenký, na ní ležící film moře.

Jeho pozornost připoutal další záblesk zhruba ve stejném směru, ale mnohem blíž - bledá zduřenina, která také mohla být mrak, až na způsob, jakým se pohybovala, chvílemi se třepetajíc jako ptačí křídlo a pak se zase dychtivě vydouvajíc, jak závodila s větrem.

Plachta, uvědomil si Kaa překvapeně. Pozoroval ji, jak udělala obrat po větru - a rozeznal dvoustožárový škuner, elegantně se pohybující, až bolestně povědomý z Karibského moře tam doma.

Příď rozčísla vodu, rozvinuvši za sebou širokou zčeřenou

brázdu, v níž tak rád plave každý delfín.

Obraz v transformátorové čočce se vyjasnil a zvětšil, až rozpoznal jakési chlupaté bipedální postavy, vlekoucí lana, které se kmitaly po palubě docela tak jako smečka lidských lodníků.

Jenomže tihleti nebyli lidé. Kaa zahlédl šupinaté hřbety, z nichž vystupovala páteř s ostrými postranními trny. Jejich nohy pokrývaly pruhy bílé srsti a pod širokými bradami jim pulsovaly mohutné membrány podobající se žabím, jak celá lodní posádka mručivě notovala cosi jako dlouhý, rachotivý pracovní nápěv, který Kaa dokonce i odtud dokázal mlhavě zaslechnout.

Pocítil chlad a zklamání, když tyto postavy poznal.

Hooni! Co u všech Pěti galaxií mají co pohledávat zrovna tady?

Kaa slyšel šelest úderů ploutví ve vodě - Tišút a ostatní stoupali k hladině, aby se k němu připojili. Nyní jim musel ohlásit, že zde žijí nepřátelé Země.

Chmurně si uvědomil - tato zpráva mu nijak nepomůže získat si svou přezdívku nazpět.

Znovu se připomněla, vrtošivá bohyně nejistého osudu. A Kaaova vlastní trinární fráze se k němu ironicky vrátila,

jako by se v obměněné podobě odrazila od obklopujících ho vod.

** Vítejte...*
Vítejte...
*Vítejte na Ifnině pobřeží... **

SOONEŘI

Cizinec

Život jako by putoval skrz nějaký rozlehlý chaotický dům. Dům, který byl zničen otřesy a ohněm a nyní je vyplněn trpkou, nevysvětlitelnou mlhou. Kdykoliv se mu podaří otevřít nějaké dveře, odhalující malý koutek minulosti, je tento objev vykoupen za cenu drásavých vln bolestné agónie.

Časem se naučí nepoddávat se bolesti. Teď už každé její bodnutí slouží spíš jako *marker*, značka, potvrzující, že je na správné cestě.

###

Jeho příchod na tento svět - střemhlavý pád ze sežehlé oblohy - měl skončit milosrdnou prázdnotou. Jaké to štěstí místo toho vyvrhlo jeho hořící tělo z jeho pohřební hranice, aby je uhasil páchnoucí močál?

Pochybné štěstí.

Od té doby se stačil seznámit se všemi druhy a způsoby utrpení, od trýznivého hrubého hryzení až k jemnému bodáni bolesti. Stal se téměř na slovo vzatým znalcem v katalogizování všech jejích odstínů.

Ty počáteční bolesti, hned po havárii, hrubě vyšlehovaly a ječely z jeho ran, opařenin a popálenin - přímo vichřice muk tak krutých, že ani nevnímal, když k němu přivesloval ten primitivní, všelijak dohromady stlučený člun s pestrou posádkou místních divochů, kteří ho vytáhli z bahnité mokřiny jako hříšníci padlého anděla. Zachránili ho před utopením, jenom aby čelil dalšímu utrpení.

Tyto bytosti neustále trvaly na tom, aby bojoval za svůj život, i když by bylo bývalo mnohem snadnější nechat ho odejít.

Později, když se už většina jeho zranění zhojila nebo zajizvila, zapojily se do celkové symfonie bolesti další typy muk.

Trápení duše.

###

V jeho životě zejí díry, rozsáhlé pusté zóny, beze světla a prázdné, kde chybějící paměť musí překonat megaparseky prostoru a roky života. Každá z těch mezer vydechuje až znecitlivující chlad - krutá prázdnota frustrující víc než dráždivé svědění, na něž nezabírá žádné poškrábání.

Už od doby, co začala jeho pouť po tomto mimořádném, výjimečném světě, zkoumal tu temnotu uvnitř. Má-li být optimistický, tak se mu opravdu podařilo zmocnit se několika málo trofejí z tohoto boje.

Jijo je jedna z nich.

Převrací si toto slovo v mysli - jméno této podivuhodné planety, kde se šest vyvržených ras spojilo ve volném příměří a vytvořilo smíšenou kulturu, nepodobnou žádné jiné mezi všemi těmi myriádami hvězd.

Druhé slovo se s opakovaným užíváním objevuje mnohem snadněji - *Sára.* Ta, která ho ošetřovala, když byl téměř na pokraji smrti, ve svém stromovém domě, shlížejícím na venkovský vodní mlýn... která tišila jeho paniku, když se poprvé probral a uviděl kleště, drápy a houbovité prstencové hromady - postavy *hoonů*, *traekiů*, *qheuenů* a dalších z těch, sdílejících pospolu drsnou exilovou existenci.

Zná i více slov, jako třeba *Kurt* a *Prity...* přátelé, kterým nyní důvěřuje téměř tolik jako *Sáře.* Je to dobrý pocit, myslet na jejich jména, na snadnost, jak se všechna vybavují, tak jako tomu bývalo ve dnech před jeho zraněním.

A je tu i jedna současná trofej, na niž je obzvláště hrdý.

Emerson...

Je to jeho vlastní jméno, které se skrývalo tak dlouho mimo dosah. Uvolnily ho zřejmě poslední šokující zážitky - ani ne den předtím - krátce poté, co se mu podařilo vyprovokovat smečku lidských rebelů ke zradě svých urských spojenkyň, což vyústilo ve vražednou bitku na nože, proti které se vesmírné bitvy zdály až přehnaně antisepticky čisté. Tohle krvavé šílenství skončilo explozí, jež rozmetala hrubý karavanní stan, doprovázenou oslepujícím světlem, bodajícím i za zavřenými Emersonovými víčky, které pak definitivně vyřadilo jejich věznitele.

A pak náhle, mezi všemi těmi oslňujícími paprsky, na okamžik zahlédl... svého kapitána!

Kreideiki...

Oslepující záře se proměnila v průzračnou pěnu, bičovanou mrskajícími se ploutvemi. Z pěny se vynořilo dlouhé štíhlé tělo, jehož lahvovitě utvářený čenich nesl řadu třpytících se bílých zubů. Hladká hlava se vesele šklebila, i když měla za svým levým okem strašlivou zející ránu... zranění až příliš podobné tomu, které Emersona oloupilo o řeč.

Z kruhu bublin pronikl ven zvuk, hlas, v jazyce, kterým nemluvila žádná z jijoánských ras ani žádný velký galaktický klan.

**V obratu*
cykloidy
přichází čas
prolomit hladinu.

Čas znovu začít
dýchat, snažit se
znovu se připojit
k Velkému mořskému
Snu.

Přišel čas
pro tebe, *můj starý příteli.*
Čas probudit se
*a vidět, co se čeří kolem... **

Šokující poznání doprovázely vlny bodavé bolesti, horší než každé fyzické utrpení či na nervy jdoucí, vleklé otupení mysli.

Pak ho beze zbytku zaplnila hanba. Protože žádné zranění, i když vedlo téměř k smrti, nemohlo být přijatelnou omluvou za to, že zapomněl -

Kreideiki...
Země...
Delfíni...
Hannes...
Gillian...

Jak se mu jenom mohli ztratit z mysli během těch pár měsíců, co putoval po tomto barbarském světě, loďkou, říčním člunem a pak v karavaně?

Pocit viny ho málem přemohl v tomto okamžiku rozpomenutí...

ale jeho noví přátelé naléhavě potřebovali, aby jednal, aby využil té krátké výhody, kterou jim nabídl výbuch, ke zdolání zbylých věznitelů a k jejich zajištění. Když soumrak začal halit trosky stanu a mrtvá roztrhaná těla, pomohl Sáře a Kurtovi spoutat přeživší nepřátele - jak urské, tak i lidské - i když Sára vypadala, jako by měla v úmyslu je časem omilostnit.

Dalo se čekat, že brzy dorazí další posily fanatiků.

Emerson věděl, co rebelové chtějí. Byl to *on*. Nebylo žádným tajemstvím, že přišel z hvězd. Rebelové ho chtěli nabídnout vesmírným nájezdníkům v naději, že jeho tělesnou schránku vymění za záruku svého přežití.

Jako by vůbec existovalo něco, co by mohlo spasit jijoánské exilové rasy, teď, kdy je Společenství Pěti galaxií konečně našlo.

Schoulení u ohně, všichni postrádajíce jakékoli přístřeší až na cáry stanu, sledovali Sára i její společníci hrůzná zjevení, jež zkřížila dráhy nevlídných, chladných souhvězdí.

Nejdříve se objevil mohutný vesmírný titán, jenž se s ohlušujícím řevem řítil k blízkým horám, dychtě po strašlivé pomstě.

Později, sleduje tentýž směr, se přihnal *druhý* behemot, tento byl ale tak obrovský, že celý ten malý jijoánský knoflík se zdál potopen ve světle, když přelétal nad jejich hlavami, naplňuje každého chmurnými předtuchami.

Brzy nato vyšlehly nad horskými vrcholky oslnivé zlaté blesky - potyčka mezi giganty. Ale Emersonovi nezáleželo na tom, kdo v tomto měření sil získal vrch. Věděl, že žádné z těchto plavidel nebyla *jeho* loď, jeho domov ve vesmíru, po němž toužil... a zároveň se modlil, aby ho už nikdy nespatřil.

Naštěstí byl *Streaker* daleko od tohoto odsouzeného světa, odnášeje ve svém trupu pokladnici prastarých tajemství - možná i klíč k nové galaktické éře.

Nebyla snad jeho oběť vykonána proto, aby unikl?

Poté co oba leviatani přelétli, zbyly zde už jenom hvězdy a chladný vítr, čechrající suchou stepní trávu, a Emerson odešel vyhledat rozptýlená nákladní zvířata z karavany. S osly by jeho přátelé mohli ještě uniknout, než se objeví další fanatici...

Pak zaslechl rachotivé dunění, které rozechvělo půdu pod jeho nohama. Opakující se kadence, sledující stejnoměrný rytmus -

tamtara tamtara

tamtara tamtara

Tento zvuk mohl pocházet pouze od úderů urských kopyt, zřejmě se jednalo o očekávané rebelské posily, přicházející, aby je znovu zajaly.

Jenomže jako zázrakem temnota místo toho ze sebe vychrlila *spojence* - neočekávané zachránce, jak lidi, tak i ursky - kteří s sebou přiváděli nepravděpodobná zvířata.

Koně.

Osedlané koně, což bylo šokujícím překvapením jak pro Sáru, tak i pro něho. Emerson měl až dosud za to, že tato zvířata byla v tomto světě zcela vyhlazena, a přece zde najednou byla, vynořivše se z noci jako přízraky ze snu.

A tak začala nová etapa jeho odyseje. Jel k jihu, prchaje před stínem oněch pomstychtivých lodí, k obrysu neklidného vulkánu.

Nyní je uvnitř svého poničeného mozku zvědav - existuje zde nějaký plán? Cíl?

Starý Kurt očividně těmto zvláštním zachráncům důvěřuje, ale musí zde být ještě něco víc.

Emerson se cítí unaven, unaven z útěku *odtud.*

Mnohem raději by byl na cestě *tam.*

###

Zatímco se jeho oř plavně žene vpřed, k symfonii bolesti, která stále vyčkává na pozadí jeho existence, se připojují nové nesnáze - čerstvé odřeniny na stehnech a bolest v páteři, kterou probíhají vibrace při každém dopadu kopyta.

tamtara, tamtara, tamtara-tara
tamtara, tamtara, tamtara-tara

Trápí ho vědomí viny z nesplněných povinností a on si dělá starosti nad pravděpodobným osudem svých nových jijoánských přátel, teď když jejich skrytá kolonie byla objevena.

A přesto...

Časem si Emerson vzpomene, jak se dá ulehčit tělu pohupováním v sedle. Když vycházející slunce vypije rosu z vějířovitě roztřepených korun stromů u břehu řeky, víří v jeho šikmo

dopadajících paprscích hejna pestrých brouků, kteří tančí ve vzduchu, jak opylují nedaleké pole purpurových květů. A když se potom na něj Sára ohlédne ze hřbetu svého oře a opětuje jeho úsměv, zdá se mu jeho trápení náhle mnohem méně důležité. Ani strach z těch hrozivých hvězdných lodí, štěpících oblohu s hněvivou strojovou arogancí, nemůže vymazat rostoucí radost, jak skupina uprchlíků cválá vpřed, kde čekají další, ještě neznámá dobrodružství.

Emerson si nemůže pomoct. Je to už v jeho povaze, chápat se každé, i té nejmenší naděje. Dusot koňských kopyt, jež stejnoměrně dopadají na jijoánský prastarý drn, vytváří kadenci, jež ho táhne s sebou k nitce povědomosti a vybavuje v něm rytmickou hudbu, zcela nepodobnou obvyklému neodbytnému žalozpěvu strastí.

tamtarara, tamtarara
tamtarara, tamtarara

Pod naléhavými nárazy tohoto tepajícího zvuku mu náhle něco kdesi uvnitř klikne. Jeho tělo bezděky reaguje, jak se z nějakého zahrazeného koutu jeho mozku vynoří nečekaná *slova*, doprovázená melodií, která bere za srdce. Text písně se řine reflexivně, jako neřízený proud, přes plíce do hrdla, ještě předtím, než si vůbec uvědomí, že zpívá.

„I když v mysli i v těle *(tamtarara, tamtarara)*
se chováme obezřele, *(tamtarara!)*
a jsme vše, jen ne slepí, *(tamtarara, tamtarara)*
když nebezpečí kdes hrozí - ") *(tamtarara!)*

Jeho přátelé se usmívají - to se stalo předtím.

„Přec když hrůza už je tu, *(tamtarara, tamtarara)*
snažíme se dokázat, *(tamtarara!)*
že je nesmysl se bát,
když je někdo tu,
když je ně-kdo tu!"

Sára se směje, připojí se k refrénu, a dokonce i zarputilá ursí eskorta natáhne své dlouhé krky a snaží se šišlat s nimi.

„Přec když hrůza už je tu, *(tamtarara, tamtarara)*
snažíme se dokázat, *(tamtarara!)*
že je nesmysl se bát,
když je někdo tu!"

ČÁST PRVNÍ

Každá ze soonerských ras, tvořících jijoánskou Pospolitost, vypráví svůj vlastní jedinečný příběh, předávaný z generace na generaci a vysvětlující, proč se jejich předkové zřekli své téměř božské moci a místo toho riskovali strašné tresty, aby se uchýlili na toto daleké místo - kradouce se ve svých tajných lodích kolem hlídek Institutů, robotích stráží a koulí Zangu.

Bylo to postupně sedm vln přestupníků, přicházejících zasít své símě na svět, který byl prohlášen za pro kolonisty zakázaný. Svět, ponechaný ladem, aby si odpočinul a zotavil se v pokoji, ale zároveň i takový, jaký nám po všech stránkách vyhovoval.

###

Jako první přišli na toto území mezi mlžnými horami a posvátným mořem, kterému říkáme Úbočí, g 'Kekově -půl milionu let poté, co Jijo opustili poslední legální nájemci - Buyurové.

Proč se tito g 'kekští pionýři dobrovolně vzdali svého dřívějšího života hvězdných bohů putujících vesmírem a občanství Pěti galaxií? Proč si místo toho zvolili žít jako upadlí primitivově, postrádajíce veškerý komfort vyspělé technologie i jakoukoliv morální útěchu kromě několika platinových svitků s vyrytými texty?

Pověst má za to, že naší g'kekští bratranci uprchli proto, že jim hrozilo vyhlazení, což měl být strašlivý trest za katastrofální ztráty ze spekulací v *hazardních hrách. Ale nemůžeme si* v *tom být zcela jistí. Psaní bylo ztracené umění až do té doby, než přišli lidé, takže tyto ústní zprávy mohou být značně zkresleny časem.*

Víme jen, že to v žádném případě nemohla být pouze nějaká banální hrozba, jež je donutila vzdát se života, který milovali, a hledat útočiště na primitivní Jijo, kde jejich kola měla tak těžké podmínky na nerovné a skalnaté půdě. Viděli snad předkové g'Keků svýma čtyřma ostrýma očima na koncích ladných dlouhých stopek, schopnýma dívat se všemi směry zároveň, temný osud nakreslený na galaktických větrech? Neviděla tato první generace psanců žádnou jinou možnost? Možná že uvrhla kletbu tohoto divokého a drsného

života na své potomky pouze proto, že to pro ně bylo to poslední východisko.

###

Nedlouho po g 'Kecích, asi tak před dvěma tisíci lety, spadla z oblohy ve značném spěchu skupina traekiů, jako by se báli pronásledování od nějakého strašlivého nepřítele. Neztrácejíce čas, potopili svou tajnou loď do největší hlubiny oceánu a pak se zde usadili, aby se z nich časem stal náš nejpokojnější a nejmírumilovnější kmen.

Jaká to asi nemesis vyhnala z vesmírných drah je?

Kdokoliv z rodilých Jijoánců musí při pohledu na tato povědomá seskupení tlustých torusů, vypouštějící voňavé páry a šířící poklidnou moudrost v každé vesnici na Úbočí, shledat dosti obtížným představit si, že by traekiové mohli mít nějaké nepřátele.

Začas se svěřili se svým příběhem. Nepřítel, před kterým uprchli, nebyl nikdo z nějaké cizí rasy, ani se nejednalo o nějakou smrtící vendetu mezi hvězdnými bohy Pěti galaxií. Spíše to byla záležitost mezi nimi samotnými. Jisté jejich kruhy - komponenty jejich fyzických těl - byly totiž nedávno modifikovány způsobem, který změnil jejich druh na jinou, hrozivou bytost. Na Jofury, *mocné a obávané i mezi vlivnými a vznešenými galaktickými klany.*

Byl to úděl, který tito traekijští zakladatelé pokládali za nesnesitelný. Proto se rozhodli stát se ilegálními uprchlíky -soonery - na zakázaném světě, aby se tak vyhnuli obávanému osudu.

Závazné povinnosti stát se velkými.

###

Říká se, že glaveři přišli na Jijo ne ze strachu, ale hledajíce Cestu Vykoupení — druh nevinného zapomenutí, které zcela vymaže všechny prohřešky, kterých se snad během své sapientní existence dopustili. V tomto úsilí pak uspěli mnohem lépe než kdokoliv jiný, takže pro nás zbývající představují názorný příklad, jestliže se ovšem kdy odvážíme je v tomto směru následovat.

Ale ať už si kdy vyvolíme tuto posvátnou cestu či ne, musíme jen respektovat dokonalost a důslednost, s nimiž tento svůj projekt ukončili - přeměnit se z prokletých uprchlíků v rasu požehnaných

prosťáčků. Jako nesmrtelní, putující mezi hvězdami, by mohli být obžalováni ze svých zločinů, včetně invaze na Jijo. Ale nyní dosáhli útočiště a čistoty nevědomosti, s možností začít znovu.

Shovívavě necháváme glavery hrabat se v našich kuchyňských odpadních jámách a šťourat se pod poleny a v pařezech po hmyzu. Kdysi mocní svým intelektem, nejsou dnes už počítáni mezi jijoánské soonerské rasy. Nejsou už poskvrněni hříchy svých praotců.

###

Qheueni byli první, kdo přišli plni válečných ambicí.

Vedeni fanatickými, krabům podobnými šedými matronami, jejich kolonisté první generace se výsměšně sápali všemi svými pěti paťáty po každé myšlence na smíření a jednotu s ostatními jijoánskými rasami. Namísto toho usilovali o absolutní dominanci.

Tento plán se však zanedlouho zhroutil, když modří *a* rudí *qheueni odmítli svou historickou roli pouhých služebníků, směřujíce k hledání své vlastní cesty, a zanechali své frustrované šedé císařovny opuštěné a bezmocné, neschopné znovu prosadit právo staré feudální loajality.*

###

Naši vysocí hoonští bratři se vždy zhluboka nasají vzduchu, když padne otázka -„Proč jste tady?" Pak rozezní svůj velký hrdelní vak hlubokým meditačním mručením. Doprovázeni dunivými přelévajícími se tóny, hoonští starší ujišťují, že jejich předkové neuprchli před žádným hrozivým nebezpečím, před žádným útlakem či nežádoucím závazkem.

Tak proč tedy přišli, riskujíce obávaný trest, budou-li jejich potomci někdy přistiženi na Jiju jako ilegální osadníci?

Nejstarší jijoánští hooni na takový dotaz jenom pokrčí rameny s frustraci způsobujícím humorem, jako kdyby skutečný důvod opravdu neznali a ani se neobtěžovali se o to nějak zvlášť zajímat.

I když někteří z nich přece jenom poukazují na jednu starou legendu. Podle ni prý jedna galaktická autorita kdysi nabídla prosperujícím hoonům jedinečnou příležitost, odváží-li se jí chopit. Příležitost uplatnit nárok na něco, co jim bylo uloupeno, i když vlastně nikdy nevěděli, že o to přišli. Cenné dědičné právo, jež mělo

být objeveno na zakázaném světě.

Jenže většinou, kdykoliv některý z těch velkých nafoukne svůj hrdelní vak, aby zpíval o starých časech, mručí jenom radostné balady o hrubých vorech a mořeplaveckých lodích, které hooni vynalezli z ničeho brzy poté, co přistáli na Jiju. Věci, na které by se jejich humor postrádající hvězdní bratranci nikdy neobtěžovali podívat do vševědoucí Galaktické knihovny a které byly ponechány na nich samotných, aby se je znovu uráčili objevit.

###

Z příběhů, vyprávěných lehkonohými urskými klany, vysvítá, že jejich pramatky byly vlastně podvodnice, jež přišly na Jijo především proto, aby se množily - *uniknuvše tvrdým limitům, vyžadovaným v civilizovaných částech Pěti galaxií. Se svým krátkým životem, cholerickou povahou a životním stylem, kladoucím na první místo plodnost, mohly urské zakladatelky bez problémů pokračovat na Jiju v rozmnožováni svého druhu... nebo jinak mohly být do dnešní doby už vyhlazeny, jako dávní mýtičtí kentauři, kterým se svým zevnějškem vzdáleně podobaly.*

Ale těmto léčkám úspěšně unikly. Naproti tomu, po mnoha tvrdých bojích na bitevním poli i u kovářských výhní, si získaly v Pospolitosti Šesti ras vážené postavení. Ve stádech, dunivě probíhajících po stepích, a se svým mistrovstvím ve výrobě oceli žijí intenzivně a tvrdě, vynahrazujíce si tak tu krátkou dobu, kterou tráví v našem středu.

###

A nakonec, před dvěma stoletími, přišli pozemšťané, přinášejíce s sebou šimpanzy a další různě poklady. Avšak největším lidským darem, který přinesli na oltář Pospolitosti, byl a je papír. Vytvořivše tištěný poklad v Biblosu, stali se v našem ubohém exilovém společenství mistry věd a tradic. Velký Knihtisk a školy do základů změnily život na Úbočí. Odstartovaly novou tradici vzdělávání, takže další generace psanců se odvážily studovat svůj adoptivní svět, zkoumat svou hybridní civilizaci a dokonce i sami sebe.

Pokud jde o důvod, proč lidé toto vše udělali — proč porušili galaktické zákony a vystavili se takovému riziku, jen aby se zde krčili

s ostatními vyhnanci pod hrozivou oblohou — jejich příběh je jeden z nejpodivuhodnějších, který se vypráví mezi exilovými klany.

Etnografie Úbočí
od Dorti Chang-Jonesové a Huph-alch-Hua

SOONEŘI

Alvin

Neměl jsem žádnou možnost zaznamenávat plynutí času, když jsem ležel omámený a napůl ochromený na podlaze v kovové kobce a naslouchal hučení motorů mechanického mořského draka, který mě a mé přátele odnášel kamsi do neznáma.

Hádám, že už muselo uplynout pár dní od zničení našeho vlastnoručně zhotoveného podmořského člunu, našeho krásného *Wuphonského snu*, než jsem se probral natolik, abych se začal zajímat, co dál.

Matně si vybavuju tvář toho mořského monstra, jak jsme ho poprvé uviděli přes naše hrubé skleněné okno na levoboku, osvětlené naším vlastním podomácku sestrojeným reflektorem. Tento záblesk netrval však déle než okamžik, kdy se proti nám z temných ledových hloubek najednou vztyčila ta obrovská kovová věc. My čtyři - Huck, Kleštík, Ur-ronn a já - jsme se už smířili se smrtí... odsouzeni k záhubě rozmačkáním a k zapomenutí na mořském dně. Naše výprava ztroskotala, už jsme si nepřipadali jako odvážní podmořští dobrodruzi, ale jako zděšené děti, a naše vnitřnosti se vyprázdnily v té hrůze, jak jsme očekávali, kdy krutá propast vymačká a rozdrtí náš dutý stromový kmen na miliony mokrých třísek.

Náhle se k nám vyřítil ten obrovský tvor, s čelistmi roztaženými tak doširoka, že se do nich mohl klidně vejít celý *Wuphonský sen.*

No, skoro celý. Když jsme vklouzli do této obří tlamy, ucítili jsme pořádný náraz.

Kolize naši křehkou kabinu roztříštila.

To, co potom následovalo, zůstává ještě pořád jenom bolestivým a zmateným propletencem dojmů a útržků vzpomínek.

###

Myslím, že většinou jsem ležel jako mrtvý, ale v některých chvílích mě hřbet bolel natolik, že jsem se užuž chystal zamručet přes svůj poničený hrdelní vak svou pohřební píseň a říct *sbohem* tomu mladému Alvinovi Hph-wayuo, mladistvému lingvistovi a nadějnému rádoby spisovateli, statečnému dobrodruhovi a nedbalému synu Mu-phauwq a Yowg-wayua z přístavu Wuphon, Úbočí, planeta Jijo, Čtvrtá galaxie, vesmír.

Ale zůstal jsem naživu.

Myslím, že se zrovna nezdálo *hoonské* to vzdát, po tom všem, čím jsem prošel a co jsem protrpěl, jen abych se sem dostal. Co když jsem jediný, co přežil? Dlužil jsem to Huck a všem ostatním, abych zůstal a pokračoval dál.

Moje kobka - vězení? nemocniční pokoj? - měří tak asi dva metry. Pěkně těsné pro hoona, i když není ještě úplně vzrostlý. Dokonce to vypadá ještě těsnější, vždycky když se některý z těch šestinohých démonů uzavřených v kovovém obalu pokouší vlézt dovnitř, aby se podíval na mou zraněnou páteř a všelijak do ní dloubal způsobem, o kterém si myslím (doufám!), že to má být jakási neohrabaná vlídnost. I přes jejich snahy však bolest stále přichází v intenzivních vlnách a nutí mě zoufale toužit po lécích proti bolesti, připravovaných starým Smraďochem, naším traekijským lékárníkem u nás doma.

Napadlo mě, že bych už také nemusel nikdy chodit... nebo ještě někdy vidět svou rodinu nebo pozorovat mořské ptáky, jak se míhají nad drosovými loďmi, zakotvenými za wuphonskými krycími stromy, vytvářejícími baldachýn podobný klenbě.

Zkoušel jsem mluvit na ty obry, kteří vypadají jako nějaký veliký hmyz a kteří vcházejí a vycházejí z mé cely. I když každý z nich měl tělo delší než je můj táta vysoký - s rozšířenou zadní částí a s krunýřem rourovitého tvaru a tak tvrdým jako buyurská ocel - nemohl jsem si pomoct než si je představovat jako nějaké obrovské *phuvnthus*, ten šestinohý hmyz, jenž ohlodává zdi dřevěných domů a vydává ostrý, sladce štiplavý pach.

Tyhle věci jsou cítit jako příliš používané stroje. Přes veškeré mé snahy v aspoň tuctu pozemšťanských i galaktických jazyků se zdají ještě málomluvnější než opravdovští phuvnthus, co jsme je Huck a já chytali, když jsme ještě byli malí, a zkoušeli je trénovat, abychom si vytvořili vlastní malinký cirkus.

Během této temné doby mně Huck strašně chyběla. Postrádal

jsem její pohotovou g'kekskou mysl a sarkastický humor. Dokonce mně chyběl i její způsob, jak si zamotala srst na mých nohách do svých kol vždycky, když chtěla, abych jí věnoval svou pozornost, nebo když jsem v hoonském námořnickém transu zíral příliš dlouho na horizont. Naposledy jsem tato kola viděl bezmocně se otáčející v dračí tlamě, hned potom, co obrovské čelisti rozdrtily náš báječný *Sen* a my se v hromadě třísek vysypali ven z našeho amatérského ponorného člunu.

Proč jsem se jen nevrhl ke svým přátelům, během těch několika zoufalých okamžiků, které následovaly po zkáze našeho plavidla? Větší než má touha to udělat byl ovšem prostý fakt, že se toho nedalo mnoho vidět ani slyšet, když si hučící vír prorazil cestu do naší kabiny a vyhodil nás ven do nepřátelského moře. Především, musel jsem zápasit o dech. A pak, když jsem se pokusil pohnout, moje záda mně vypověděla službu.

V těchto mlhavých okamžicích jsem také zahlédl *Ur-ronn*, házející svým dlouhým krkem, jak ječí jako smyslů zbavená a všema svýma čtyřma nohama i oběma tenkými pažemi mlátí kolem sebe, k smrti zděšená při pomyšlení, že se namočí do odporné vody. Ur-ronn krvácela všude tam, kde její jemnou kůži propíchly ostré střepy z rozbitého okna, které s takovou hrdostí vyrobila v huti Uriel kovářky uvnitř vulkánu.

Kleštík, v naší partě bezesporu nejlépe vybavený k přežití pod vodou, tam byl rovněž. Jako každý rudý gheuen byl Kleštík zvyklý běhat na svých pěti chitinem vyztužených nohách přes slané mělčiny - i když dělat kotrmelce do bezedné prázdnoty bylo víc, než na co kdy mohl být připraven. *Myslím*, že si matně vzpomínán, že Kleštík vypadal docela živý... nebo to bylo jenom mé zbožné přání, které mě oklamalo?

Moje poslední mlhavé vzpomínky na naši „záchranu" se hemží samými divokými obrazy násilí, než jsem omdlel... abych se probudil tady v téhle kobce, v horečce a sám.

###

Občas phuvnthus dělají něco, co má být podle nich asi „prospěšné" pro mou páteř. Bolí to ale tolik, že bych ihned ochotně vykecal každé tajemství, co vím. Totiž, kdyby se mě někdy vyptávali, což ale nikdy nedělají.

Tak jsem se tedy nikdy ani nezmínil o misi, kterou nás čtyři pověřila Uriel kovárka - hledat tajemný poklad, který před staletími zanechali předkové na mořském dně. Nepřístupný úkryt, pocházející už z dob, kdy první urští kolonisté hodili do moře své lodě a nástroje pokročilé techniky, aby se stali pouze jednou z postupně degradujících ras. Jenom nějaká velmi závažná eventualita musela Uriel donutit k porušení paktu mezi členy Šestky a pokusit se znovu získat tento zakázaný kontraband.

Myslím, že tato „závažnost" by měla mít něco společného s příchodem cizích nájezdníků, který tak násilně ukončil svátek Shromáždění Šesti ras a ohrozil celou Pospolitost eventuální genocidou.

###

Občas se bolesti v mé páteři zmírní natolik, že se začnu hrabat ve svém batohu a znovu se pouštím do psaní v tomto značně poničeném deníku, abych dovedl moje nemocí přerušené dobrodružství k současnému datu. To mě vždycky trochu vzpruží na duchu. I kdyby nikdo z nás nepřežil, zůstal by po nás přece jenom můj deník, aby mohl poslat o nás zprávu domů.

Vyrůstal jsem v malé hoonské vesnici a už odmalička jsem obdivoval lidské dobrodružné příběhy od Clarka a Rostanda, Conrada i Xu Xianga a snil jsem o tom, že osadníci na Úbočí budou jednou říkat: „No ne, tenhle Alvin Hph-wayuo je opravdu *nějaký* spisovatel, tak dobrý jako nějaký pozemšťan ze starých dob."

Tohle by mohla být moje jedna a také jediná šance.

Strávil jsem dlouhé midury, svíraje ve své velké hoonské pěsti klacek tužky s tuhou z dřevěného uhlí, škrábáním jednotlivých záznamů vedoucích k tomuto jedinému - zprávě o tom, jak jsem se ocitl v tomto ubohém, ubohém stavu.

- Jak si čtyři přátelé vlastnoručně postavili ponorný člun ze skinčích kůží a vydlabaného garuového kmene, umanuvše si hledat poklady ve Velké Žumpě.

- Jak Uriel kovářka poskytla ve své horské výhni podporu našemu projektu a proměnila ho z napůl promyšleného snu na reálnou expedici.

- Jak jsme my čtyři slídili v Urielině laboratoři a slyšeli jednoho lidského rádce mluvit o *hvězdných lodích* na obloze, které možná

znamenají předpověděný soud nad Šesti rasami.

- A jak se již brzy nato *Wuphonský sen* houpal na jeřábu u Poslední skály, kde posvátná hlubina Žumpy probíhá těsně kolem pevniny. A jak nám Uriel, šišlavě sykajíc přes svůj rozštěpený horní ret, řekla, že skutečně už jedna z těch lodí přistála na severu. Ale že tento galaktický křižník nepřivezl žádné galaktické úředníky, ale jakýsi druh zločinců, horších dokonce než naši hříšní předkové.

Tak jsme tedy zapečetili poklop a naviják nás spustil do hlubin. Jenže když jsme dorazili na určené místo, shledali jsme, že Urielin poklad je už pryč! A co horšího - když jsme se vydali tu zatracenou věc hledat, *Wuphonský sen* potkalo neštěstí a přepadl přes okraj podmořské propasti.

Když jsem obrátil v mém deníku několik stran nazpět, můžu říct, že moje zpráva o naší podmořské cestě vypadá jako skutečně napsána někým, kdo strávil nějakou dobu na hraně mučivé bolesti. Ale přesto zde nechybí smysl pro *dramatičnost*, o čemž ovšem nemůžu doufat, že se to hodí zrovna pro nynější situaci. Zvlášť ta scéna, kdy nám dno zmizelo pod koly našeho člunu a my cítili, jak se střemhlav řítíme ke *skutečné* Žumpě.

K jisté smrti.

A pohltil nás phuvnthus.

###

A teď jsem tedy zde, spolknut kovovým žralokem a v zajetí hrobově mlčících bytostí, nevěda, zda moji přátelé ještě žijí či zda jsem zůstal sám. Zmrzačený, možná i umírající.

Mají snad moji věznitelé něco společného s těmi hvězdnými loděmi, co přistály v horách?

Nebo je to jenom nějaký jiný druh tajemství, pocházející z jijoánské dávné minulosti? Snad relikty po zmizelých Buyurech? Nebo duchové éry ještě starší?

Odpovědi se zdají problematické, a protože jsem skončil s vylíčením zřícení a zkázy *Wuphonského snu*, nemůžu se odvážit plýtvat dalším drahocenným papírem na nějaké spekulace. Musím tedy odložit tužku, i když se tak zbavím posledního štítu, který je mou obranou před samotou.

Celý můj život inspirovaly lidské knihy, představoval jsem si vždycky sám sebe jako hrdinu nějakého úžasného příběhu. Nyní

záleží má spása v tom, abych se naučil *trpělivosti.*

Nechat čas plynout a nepřipouštět si zbytečné starosti.

Žít a myslet, aspoň nakonec, jako hoon.

Asx

Můžete mi říkat Asx,

vy rozmanité kruhy, seskupené do vysokého, nahoře se sbíhajícího kónusu, vypouštějícího voňavé pachy, a sdílející vyživující mízu, jež stoupá v našem společném jádru a podílí se na tvorbě paměťového vosku, stékajíc nazpět dolů od našeho senzorického vrcholu,

vy, kruhy, které zaujímáte různé role v tomto společném těle, zavalitém kuželu vysokém téměř tak jako dospělý hoon, vážícím jako modrý qheuen a vlekoucím se po zemi jako letitý g'Kek s pochroumanými nápravami,

vy, kruhy, které každý den hlasujete, zda i nadále setrvat v našem seskupení.

Od vás, kruhy, nyní já/my vyžadujeme rozhodnutí. Máme pokračovat v této fikci? V tomto „Asxovi?"

###

Jednolité bytosti - lidé, ursové a ostatní naši drazí druhové v exilu - tvrdošíjně užívají jména „Asx", aby označili tuto volně seskupenou kupu těstovitých, nafouklých torusů, jako bychom my/já skutečně měli stálé jméno, ne pouhou jmenovku podle toho, jak se to hodí.

Ovšem jednolité bytosti jsou také úplně šílené. My traekiové jsme se už dlouho předtím smířili se životem ve vesmíru plném egoismu.

S čím jsme se ale smířit nemohli - a to byl také důvod pro naše dobrovolné vyhnanství na Jiju - byl prospekt, který nás měl změnit na ty nejegoističtější bytosti ze všech.

###

Je to již dávno kdy naše/moje seskupení kruhů hrálo roli skromného vesnického lékárníka, nedaleko mořských bažin Daleké Vodní Svatyně, sloužíc ostatním svými léčivými sekrety. Potom nám/mně začali prokazovat úctu, nazývajíce nás „Asx", Nejvyšší rádce traekijského septu a člen Rady Šesti ras.

Nyní stojíme ve zničené pustině, která dříve byla líbeznou mýtinou, zasvěcenou našemu největšímu svátku. Naše senzorické kruhy a neurální úponky se zděšeně stahují zpět před pohledy a zvuky, jež nemohou snést ani pochopit. A tak zůstáváme virtuálně slepí s našimi komponentními torusy bičovanými mocnými energetickými poli dvou blízkých vesmírných lodí, ohromných jako pohoří.

A právě teď, v tomto okamžiku, vjem těchto vesmírných lodí bledne...

Jsme ponecháni v temnotě.

Co se to stalo?

Uklidněte se, mé kruhy. Ta věc se již stala předtím. Příliš velký šok může otřást traekijským seskupením a porušit jejich seřazení, takže by mohl způsobit mezery v krátkodobé paměti. Ale existuje jiný, jistější způsob, jak zjistit, co se stalo. Neurální paměť je křehká věc. Mnohem lepší je počítat s pomalým/spolehlivým voskem.

Pomyslete na čerstvý vosk, jak klouže dolů do našeho společného jádra, stále horký a kapalný, do něhož se vpisují události, odehrávající se právě na této neblahé mýtině, kde nedávno stály zábavní pavilony a v příjemném jijoánském vánku se třepotaly různobarevné praporce. Typická slavnost, každoroční shromáždění všech Šesti ras k oslavě jejich už sto let trvajícího míru. Dokud -

Je tohle ta vzpomínka, kterou hledáme?

Vizte... na Jijo přilétá vesmírná loď! Neplíží se nocí jako tajné lodi našich předků. Nepřichází úkradkem a v dálce, jako tajemné zangské koule. Ne, tohle byl arogantní křižník Pěti galaxií, pod velením povýšených cizinců zvaných Rotheni.

Sledujte *tuto* vzpomínku až k prvnímu setkání s rothenskými lordy, kteří se nakonec vynořili ze svého kovového doupěte, tak pohlednými a vznešenými ve své nadřazenosti, vyzařujícími majestátní charisma, které zastiňovalo i jejich sluhy, lidi z hvězd.

Jak skvělé je být hvězdným bohem! Dokonce i bohem, který podle galaktických zákonů je „zločinec"!

Nepřevyšovali ve všech směrech nás ubohé barbary? Tak jako slunce pohltí zář lojové svíčky?

Ale my rádcové jsme si byli vědomi strašlivé pravdy. Poté co si najali některé naše lidi, místní experty v různých oborech, abychom jim sami pomohli vyrabovat tento svět, nemohli si Rotheni dovolit zanechat za sebou nějaké svědky.

Nechtěli nás ponechat naživu.

###

Ne, to je příliš daleko nazpět. Zkuste to znovu.

Co tak tyhle promodralé stopy, mé kruhy? Rudý planoucí sloup, vybuchnuvší v noci? Exploze, která rozehnala naši posvátnou pouť? Vzpomínáte si, jak vypadala základna Rothenů - Daniků, rozmetané trámy, zlámané a kouřící? Jejich úkryt, kde schraňovali biovzorky, do základů spálený? A co horšího - jeden Rothen a jeden člověk z hvězd mrtví, zabití?

Ve světle přicházejícího svítání padaly trpké obžaloby tam a zpět mezi Ro-kennem a našimi Nejvyššími rádci. Navzájem byly vyměněny děsivé hrozby.

Ne, to všechno se odehrálo už den předtím. Udeřte do vosku, který je čerstvější než tamten.

###

Zde narážíme na širokou vrstvu hrůzy, vyzařující ledový děs až dolů k našemu olejnatému jádru. Její barvy/textury splývají - horká krev s chladným ohněm, vydávajícím zápach kouře z hořících stromů a zuhelnatělých těl.

Vzpomínáte si, jak Ro-kenn, přeživší rothenský pán, přísahal Šesti rasám strašlivou pomstu a nařídil svým zabijáckým robotům, aby se dali do díla?

Zabte každého v dohledu! Smrt všem, kdo viděli odhalení našeho tajemství!

A potom vzpomeňte tu melu! Oddíly naší statečné milice, které se vyrojily z okolního pralesa! Jijoánští divoši, ozbrojení pouze šípy, kulovnicemi a odvahou! Vzpomínáte si nyní, jak zaútočili na

vznášející se smrtící démony... a zvítězili?

Vosk nelže. Trvalo to jen pár okamžiků, zatímco tyto staré traekijské kruhy byly s to jen ohromeně zírat na strašné pozůstatky zuřivé bitvy, překvapeny, že jsme my/já nebyli sežehnuti do hromádky planoucích trubic.

I když všude kolem nás leží nakupeny hromady mrtvých a zraněných, vítězství bylo zcela jasné. Vítězství Šesti ras! Ro-kenn a jeho bohům podobní sluhové byli odzbrojeni, vyvalujíce ohromeně oči nad tímhle tak nečekaným obratem. Ifni zase jednou provedla zcela šokující vrh svých neustále se převracejících a nevyzpytatelných kostek.

###

Ano, mé kruhy, víme, že to není ta poslední vzpomínka. Tohle se stalo před mnoha midurami v minulosti. Očividně se do té doby muselo stát ještě něco hrozného.

Možná že se zatím už ze své cesty vrátil danický průzkumný člun, přivážeje s sebou vzteklé bojovníky z řad hvězdných lidí, kteří uctívají rothenské pány jako své patrony. Nebo se mohla vrátit i rothenská vesmírná loď, aby naložila předpokládané množství uloupených biovzorků, jenom aby našla svou základnu v ruinách a kamarády zajaté jako rukojmí.

To by mohlo vysvětlit pach sazí a devastace, který nyní plní naše jádro.

Avšak žádné pozdější vzpomínky nejsou ještě naneštěstí k dispozici. Vosk ještě neztuhl.

Pro traekiho to znamená, že se nic z toho ve skutečnosti nestalo.

Ještě ne.

Možná že to ani není tak zlé, jak se to zdá.

Je to dar, jejž jsme my traekiové získali znovu, když jsme přišli na Jijo. Schopnost, která pomáhá nahradit všechno to, čeho jsme se museli vzdát, když jsme opustili hvězdy.

Dar uvažování, založeného na zbožných přáních a snech.

Rety

Prudký vítr z letu odvíval vlhkost z jejích zaslzených očí a ušetřil ji tak hanby slz, stékajících po jejích zjizvených lících. Rety se stále ještě chtělo plakat zlostí, když pomyslela na své zmařené naděje. Ležela na břiše na tvrdé kovové plošině, svírajíc rukama nohama její okraje a ošlehávána tvrdými nárazy brízy, a občas se jí dostalo i bolestivé rány od větví stromů, které ji šlehaly po tváři a cuchaly za vlasy, místy ji škrábajíce až do krve.

Většinou se držela jako o život.

###

Vetřelecký stroj pod ní měl být její loajální sluha! Ale ta zatracená věc ani za nic *nechtěla* zvolnit svůj panický úprk, ani když už všechno nebezpečí zanechali daleko za sebou. Kdyby Rety teď spadla, nejlepší, co by mohla udělat, by bylo odkulhat zpátky do své rodné vesnice, kde před méně než jednou midurou došlo ke krátkému násilnému přepadení.

V jejím mozku stále ještě vřely pobouření a vztek. Během několika úderů srdce byly zmařeny veškeré její ctižádostivé plány, a to všechno byla jenom *Dwerova* vina!

Slyšela mladého lovce sténat v zajetí kovových paží robota pod jejím hnízdem. Nicméně během té doby, co poškozený bojový dron bezohledně prchal vpřed, Rety od sebe násilím musela odhánět myšlenky na Dwerovo utrpení, které si přece zavinil jenom on sám, když se vydal ze svého bezpečného domova u moře - z *Úbočí* - na cestu do těchhle špinavých Šedých kopců, z Úbočí, kde žilo šest inteligentních jijoánských ras na mnohem *vyšší* životní úrovni než její vlastní rodný klan ubohých divochů. Proč se vlastně ti Úbočani táhli skoro dva tisíce leguí peklem, jen aby se dostali do této vyprahlé pustiny?

Co měli Dwer a jeho kumpáni v úmyslu? Podmanit si Retiny surové příbuzné?

Pokud šlo o ni, mohl si *mít* celé to její smradlavé příbuzenstvo a dělat si s nimi, co by chtěl. Nezáleželo jí na nich. A k tomu si mohl přibrat *i* tu bandu ubohých ursích soonerů, kterou Kunn porazil ohněm ze svého řvoucího průzkumného člunu. Dwera by jistě všichni uvítali. Jenomže, proč nemohl klidně počkat v lese, až zde Rety s Kunnem dokončí svou záležitost a zase odletí? Musel všechno uspěchat a napadnout robota, který ji měl na palubě?

Vsadím se, že to udělal naschvál. Patrně nemohl přenést přes srdce, že já jsem ten jediný jijoánský domorodec, co má šanci odejít z téhle ubohé řiti mezi planetami.

Někde uvnitř sebe to ale Rety věděla lépe. Dwerovo srdce by takhle neuvažovalo.

Ale moje ano.

Když zasténal znovu, Rety vztekle zamumlala: „Přinutím tě, Dwere, abys toho ještě víc litoval, jestli se kvůli tobě nedostanu z této mizerné blátivé koule!"

###

Tedy, pokud šlo o její slavný *návrat domů.* Nejdříve jí to připadalo zábavné, dopřát jim, aby zírali, když se znenadání snesla z mraky pokryté oblohy v Kunnově stříbrném šípu a pyšně se vynořila před svými užaslými ošumělými příbuznými, kteří ji po celých těch čtrnáct strašných let jenom tyranizovali.

Jaké vhodné vyvrcholení jejího zoufalého hazardu před několika měsíci, kdy v sobě konečně našla odvahu utéct z této bídy a špíny a sama se vydala hledat pověstné Úbočí, které její prarodiče opustili, když se rozhodli pro „svobodný" život divokých soonerů.

Svobodný od šťouravých pravidel rádců o zvířatech, která se smí a nesmí zabíjet. Svobodný od nechutných nařízení, kolik dětí smíte a nesmíte mít. Svobodný od nuceného styku se sousedy se čtyřma nebo pěti nohama nebo s těmi, co se pohybují na kolech.

Rety se z úst vydralo opovržlivé odfrknutí, když si připomněla zakladatele svého kmene.

Svobodní od knih a medicíny. Svobodní jako divoká zvířata!

Sytá toho všeho, rozhodla se Rety najít něco lepšího nebo při svém pokusu zemřít.

Ta cesta ji také málem stála život - už když překonávala ledové bystřiny a vyschlé, sluncem sežehlé pustiny. Její největší zkouška však přišla tehdy, když, sledujíc tajemného kovového ptáka, vkročila do šlahounové sítě žíravého pavouka. Do sítě, která se stala úděsnou pastí, když pavoukovy úponky se kolem ní uzavřely, vylučujíce zlaté mazlavé kapky, které ji měly zaživa *konzervovat.*

Vzpomínky se dostavily nežádány - na Dwera, kterak se s lesklou mačetou probíjel tím strašlivým houštím, aby ji zachránil, a jak ji nakonec zakryl svým tělem, když se zlá pavoučí síť vzňala.

Připomněla si také pestrého ptáka, lesknoucího se v plamenech a pak zrádně zabitého útočícím robotem, právě takovým, jako byl její „sluha". Ten, který j i nyní unášel Ifhi ví kam.

###

Rety zavířila mysl i hlava a obrátil sejí žaludek, když robot provedl krkolomnou otáčku, jež ji téměř svrhla přes palubu. Vztekle na něj zavřískla:

„*Idiote!* Už na tebe nikdo nestřílí! Tam v táboře bylo jenom pár Úbočanů a všichni byli pěšky! Nikdo na Jiju tě už nemůže chytit!"

Ale šílený automat se stále řítil vpřed, nesen na polštáři neuvěřitelné božské síly.

Rety by ráda věděla - může tahle věc cítit její pohrdání? Dwer a dva nebo tři jeho přátelé, vyzbrojení hrubými ohňovými klacky, právě před několika důrami dokázali zneškodnit a zahnat tohoto takzvaného bojového střečka, i když za to zaplatili jistou cenu.

Ifni, co je to jenom za blázinec. Uvažovala o začouzeném otvoru, odkud Dwerův překvapivý útok vyrval tu anténu. *Jak to jenom vysvětlím Kunnovi?*

Retino přijaté postavení coby čestného hvězdného boha bylo jen křehké. Rozzlobený pilot by ji mohl klidně nechat v těchto kopcích, kde vyrostla, a mezi divochy, které si hnusila.

Nechci se vrátit ke kmeni, přísahala si. *Raději se přidám k divokým glaverům, vybírajícím brouky a hmyz z mrtvých zvířat na Jedové pláni.*

To všechno byla samozřejmě Dwerova vina. Rety nenáviděla, že musí poslouchat, jak ten mladý blázen sténá.

Míříme na jih, tam, kam odletěl Kunn. Ten robot musí spěchat, aby předal zprávu osobně, když už nemůže mluvit na dálku.

Poté co byla svědkem Kunnovy zručnosti v mučení, shledala Rety, že doufá, že se Dwerova rána na noze otevře. Vykrvácet by bylo pro něj daleko lepší.

###

Prchající stroj opustil Šedé kopce a namířil si to šikmo k prérii s tečkami osamocených stromů. Pod nimi se sbíhaly vodní proudy,

vytvářejíce z potoka řeku, jež se vinula směrem k tropickému pásmu.

Let byl teď hladší a klidnější a Rety se odvážila znovu se posadit. Ale robot nepoužil samozřejmých zkratek přes vodu. Místo toho kopíroval každý ohyb toku a jen zřídka se odvážil přeletět přes rákosem porostlou mělčinu.

Země pod nimi vypadala přívětivě. Hodící se pro pastvu či pro farmaření, za předpokladu, že víte jak na to a nemáte strach, že vás chytí.

Přivádělo to znovu na mysl všechny ty divy, co viděla na Úbočí, poté co tak tak unikla žíravému pavoukovi. Lid, který měl všechny druhy chytrých vymožeností, jež Retinu kmeni chyběly. Nicméně, i přes jejich fantastické vodní mlýny a zahrady, kovové nástroje a papírové knihy, zdáli se Úbočané, když Rety dorazila na pověstnou Mýtinu Shromáždění, omráčeni a poděšeni.

Co tak dokázalo přivést z míry Šest ras, byl nedávný příchod *hvězdné lodi*, čímž bylo skončeno s dvěma tisíci lety izolace.

Pokud šlo o Rety, vesmířané jí připadali přímo báječní. Loď, jejímiž vlastníky byli zatím neviditelní rothenští páni a kde posádku tvořili tak krásní a vzdělaní *lidé*, zapůsobila na Rety tak, že by dala cokoliv, aby byla jako oni. Ne zamračená divoška s jizvou na tváři, nuzně se protloukající na zakázaném světě.

Probudila se v ní smělá ambice... a se štěstím a odvahou se jí podařilo ji uskutečnit! Rety zjistila, že tito povýšení muži a ženy - *Ling, Besh, Kunn a Rann* - se chytili na vyprávění o její cestě a chtěli jí využít ve svůj prospěch. Když byla požádána, ráda svolila doprovodit krutého Kunna do starého tábora svého kmene a absolvovala znovu svou někdejší odyseu v méně než čtvrtině dne, chroupajíc galaktické pochoutky, zatímco oknem průzkumného člunu pozorovala pustinu pod sebou.

Léta špatného zacházení byla více než splacena šokovanými pohledy jejích špinavých bratranců, němě žasnoucích nad její přeměnou z hrubého hubatého spratka na *Rety - hvězdnou bohyni.*

Jen kdyby jí byl tento triumf vydržel.

###

Škubla sebou, když ji Dwer zavolal jménem. Zašilhala přes okraj plošiny a uviděla jeho tvář, obrácenou k ní, ošlehanou větrem a černé vlasy slepené uschlým potem. Jedna z jeho jelenicových

nohavic byla potřísněna velkou rezavě hnědou skvrnou pod provizorním obvazem, ale Rety neviděla žádnou známku nové vlhkosti. Pevně svírán robotovými nelítostnými spáry, Dwer stále třímal svůj drahocenný ručně zhotovený luk, jako by to byla ta poslední věc, kterou by si chtěl vzít do smrti s sebou. Rety teď mohla stěží uvěřit, že tato hrubá zbraň se jí kdysi zdála tak cenná, že by stála za ukradení. „Co chceš?" zeptala se.

Oči mladého lovce se setkaly s jejími. Jeho hlas byl spíše jenom jakési zakrákání.

„Mohl bych... dostat nějakou vodu?" „Jen za předpokladu, že ještě nějakou mám," zamumlala, „řekni mně jediný důvod, proč bych se o ni měla dělit s tebou!"

Šustivý pohyb u jejího pasu. Z vaku, visícího jí u opasku, se vysunula úzká malá hlava a krk. Tři tmavé oči - dvě s víčky a jedno bez panenky, fazetované a jiskřící jako drahokam. *„ženo nelži tomuhle tady! žena má láhev s vodou! yee ji cítí."*

Rety jen povzdechla nad tímto nevítaným zásahem svého miniaturního „manžela".

„Už je jí jenom půl. Nikdo mně neřek, že pojedu na výlet."

Malý urský sameček nesouhlasně zasyčel, *„žena se podělit s timhletím, nebo přijít neštěstí! žádná bezpečná díra pro červa nebo larvy!"*

Rety užuž odsekla, že její manželství s yeem není skutečné. Že spolu nikdy nebudou mít žádné „červy", yee jí nějak začínal připadat jako její přenosné svědomí, i když v něm neviděla nic víc než kteroukoliv živou bytost.

Nikdy jsem mu neměla vyprávět, jak mne Dwer zachránil před tím žíravým pavoukem. Říká se, že ursí samečci jsou hloupí. Neměla jsem to štěstí a nevzala si náhodou jednoho génia?

„No... dobrá!"

Láhev, cizinci vyrobený div, vážila jen o maličko méně než tekutina, kterou obsahovala. „Ne abys to vylil!" varovala Dwera, spouštějíc dolů červenou šňůru, na níž byla upevněna. Dychtivě po ní hrábl.

„Ne, ty blázne! Ten uzávěr se nevytrhává jako zátka! *Otoč* s ním, až odpadne. Tak je to dobře. No jo, jekí pitomý Úbočan."

Nezmínila se, jak i ji fascinoval princip šroubovacího víčka, když ji Kunn a ostatní adoptovali jako potenciálního budoucího Danika. To bylo ovšem ještě předtím, než si sama osvojila arogantní

chování.

Nervózně ho pozorovala, jak pije. „Nevylej to! A *neopovažuj se* vypít všechno! Slyšíš mě? To stačí, Dwere. Přestaň. *Dwere!“*

Jenže on ignoroval její protesty a hltavě pil, zatímco ona vztekle klela. Když byla láhev prázdná, usmál se na ni rozpraskanými rty.

Příliš ohromená, než aby stačila nějak reagovat, Rety náhle věděla - že by ona sama udělala přesně totéž.

Ano, odpověděl jí nějaký hlas uvnitř. *Ale od něho jsem to nečekala.*

Její zlost se zmírnila, když se Dwer namáhavě přetočil do směru, kterým se bezhlavě hnal robot. Mrkaje proti větru, držel smyčku lanka v jedné ruce a láhev v druhé, jako by na něco čekal. Letící stroj vystoupal nad nízký pahorek, přelétl jakési trnité křoví a pak vyrazil dolů na druhou stranu, přičemž se jen tak tak vyhnul několika stromovým větvím. Rety se pevně držela na robotově hřbetě, yeea v bezpečí v jeho vaku. Když ty nejhorší otřesy skončily, zašilhala znovu dolů... a ucukla nazpět před náhle se objevivším párem černých korálkových očí.

To byl zase ten zatracený *noor.* Ten, co mu Dwer říkal *Blátošlap.* Už několikrát se to tmavé malé stvoření pokusilo vylézt ze svého útulku mezi Dwerovým tělem a štěrbinou v robotově kostře. Ale Rety se vůbec nelíbilo, jak se mlsně olizoval přes své jehlově ostré zuby, když uviděl *yeea.* Blátošlap teď stál na Dwerově hrudi a pokoušel se packami zachytit na okraji plošiny.

„Zmizni!" Rety se ohnala proti té úzké šklebící se tlamě. „Chci vidět, co dělá Dwer."

S téměř lidským povzdechem se noor stáhl znovu zpět do svého hnízda na robotím boku.

Uviděla modrý záblesk, jak Dwer hodil láhev dolů. S tichým cáknutím dopadla na říční mělčinu a vytvořila za sebou zčeřenou brázdu. Mladý muž musel udělat několik pokusů, pohybuje s lankem tak dlouho, až se láhev dostala do polohy, jakou chtěl, a byla tažena otvorem v hrdle dopředu. Když ji Dwer zase opatrně vytahoval nazpět, šplouchala v ní voda.

Mělo mě to také napadnout. Kdybych ovšem byla natolik při sobě, abych to zkusila.

Dwer ztratil dost krve, tak bylo jenom fér nechat ho napít a ještě předtím, než láhev vrátí, znovu ji naplnit.

Ano. Jenom fér. A on to také udělá. Vrátí mně ji zpátky

plnou.

Rety shledala, že čelí nepříjemné myšlence.

Ty mu věříš.

On je přece tvůj nepřítel. Způsobil tobě i Danikům spoustu potíží. Ale ty přesto věříš Dwerovi tak, že bys mu neváhala svěřit i svůj život.

Ke Kunnovi podobnou důvěru neměla, až by přišel čas zodpovídat se tomuto Rothenům oddanému válečníkovi.

Dwer mezitím vytáhl plnou láhev po lanku nahoru a zvedl ji k ní. „Děkuju ti, Rety... jsem tvůj dlužník."

Tvářejí zrudly, což bylo něco, co nesnášela. „Zapomeň na to. Teď mně hoď lanko."

Uposlechl. Rety ucítila, jak jí zavadilo o špičky prstů, ale ani na šestý pokus sejí nepodařilo smyčku zachytit. *Co se stane, když to nedostanu nazpátek!*

Náhle se ze svého úkrytu vynořilo to černé nooří stvoření a chňaplo zuby po lanku. Svírajíc je pevně v zubech, vylezlo na Dwerovu hruď, pak použilo jako podpory roztříštěné trubice robotova laseru a přisunulo se téměř až k Retině ruce. *Dobře*, pomyslela si. *Jestliže chce pomoct...*

Když už téměř dosáhla na smyčku, noor vyskočil a prackami se zachytil její paže, jako kdyby to byla nějaká šikovná šplhací liána. Rety zavyla, ale než stačila nějak zareagovat, Blátošlap byl už nahoře, tlamu roztaženou v dokonalé nápodobě arogantního úšklebku.

Malý yee zděšeně zaječel. Ursí sameček honem schoval hlavu do vaku a zašoupl za sebou zip.

Rety uviděla krvavé skvrny na svém rukávě a zlostně se pokusila nohou odstrčit toho drzého noora pryč. Ale Blátošlap se lehce vyhnul a ještě o malý kousek se posunul blíž, vyzývavě se ušklíbaje, a s hlubokým hrdelním vrčením jí podával dvěma svými šikovnými packami láhev s vodou.

Rety ji s těžkým povzdechem přijala a nechala noora, aby se usadil nahoře na plošině, docela blízko u ní, ale na opačné straně od yeea.

„Nevypadá to, že se zbavím některého z vás dvou, že ne?"

zeptala se nahlas.

Blátošlap začal cosi švitořit. A Dwer zespodu se krátce zasmál - znělo to ironicky i unaveně.

Alvin

Byl to čas naprostého osamění, limitovaný hlodavou bolestí, a ve skličující těsnosti kovové cely. Vzdálený hukot strojů mně připomínal mručivé ukolébavky, které mi zpívával otec, když jsem byl nemocný buďto vyrážkou na nohách, nebo svedením vaku. Někdy zvuk změnil výšku a zněl jako sténání odsouzené dřevěné lodi, která vázne na mělčině... a způsobil, že se všechny mé šupiny pozvedly.

Nakonec jsem usnul...

...a pak jsem se vzbudil v hrůze, abych shledal, že mě několik těch kovem obrněných monster připoutává do jakési podivné konstrukce z ocelových trubek a popruhů! Napřed to vypadalo jako nějaké zařízení pro předběžné mučení, které jsem viděl v jedné knize z ilustrované edice, v Donu Quijotovi s ilustracemi od Doréa. Bránit se a vzpínat nebylo k ničemu, jenom to bolelo jako dotek těch nejžhavějších plamenů.

Nakonec, s jistými rozpaky, mně to konečně došlo. Nebyl to žádný mučicí přístroj, ale jen provizorní *hřbetní podpěra*, zformovaná tak, aby mi dobře padla a pomáhala nést váhu mé poraněné páteře. Bojoval jsem, abych potlačil paniku z těsného dotyku kovu, když mě monstra postavila na nohy. Potom, zmítaje se mezi překvapením a úlevou, jsem zjistil, že můžu trochu chodit, i když při každém kroku jsem sebou škubl.

„Vřelé díky, vy velcí oškliví brouci," řekl jsem tomu největšímu z obrovských phuvnthus. „Ale měli jste mně to napřed říct."

Žádnou odpověď jsem neočekával, ale jeden z nich otočil svůj obrněný trup - s nahrbeným hřbetem a vzadu poněkud rozšířený - a sklonil se ke mně. Vzal jsem toto gesto jako zdvořilou úklonu, i když tím bylo z jejich strany možná míněno i něco úplně jiného.

Když tentokrát odešli, nechali dveře otevřené. Pomalu, celý shrbený tou námahou, jsem se vyšoural poprvé ven z mé ocelové rakve a následoval jsem ta mohutná stvoření dolů chodbou.

Už předtím jsem zjistil, že se nacházím na palubě nějaké podmořské lodi, dost velké k tomu, aby do svého trupu pojala i ten největší hoonský člun, plavící se po jijoánském oceánu.

Vypadalo to tam ale jako pořádný mišmaš. Připomenul jsem si Frankensteinovo monstrum, sestavené dohromady z částí mnoha těl. Tak mně připadalo i tohle monstrózní plavidlo, táhnoucí se až kdovíkam. Pokaždé, když jsme prošli nějakým poklopem či průlezem, vypadalo to, jako bychom se ocitli v nějaké úplně jiné lodi, vystavěné jinými řemeslníky... dokonce nějakou úplně odlišnou *civilizací.* V jedné sekci byly paluby i pažení ze snýtovaných ocelových tabulí. Druhou zónu tvořila jakási vláknitá substance - pružná, ale silná. Chodby se také co do proporcí měnily - od širokých a pohodlných až na nepříjemně úzké. Polovinu času jsem se musel shýbat pod nízkým stropem... což mi vzhledem ke stavu, v němž byla moje záda, nepřipadalo zrovna moc ke smíchu.

Nakonec se se zasyčením otevřely jedny posuvné dveře. Jeden phuvnthu mi pokynul natočením spodní čelisti „dopředu" a já vstoupil do temné místnosti o mnoho větší, než byla má předchozí cela.

Srdce mi poskočilo radostí. Přede mnou stáli moji kamarádi! Všichni - živí a zdraví!

Byli seskupeni kolem kruhového pozorovacího okna, zírajíce ven do inkoustových oceánských hloubek. Mohl bych zkusit neslyšně se k nim připlížit a překvapit je, ale qheueni i g'Kekové mají doslovně „oči vzadu", což dost znesnadňovalo Huck a Kleštíka nějak nachytat. (Párkrát se mně to ale přece podařilo.) Vykřikli mé jméno, Ur-ronn stočila svůj dlouhý krk a na svých čtyřech klapajících kopytech ke mně vyběhla jako první. Vrhli jsme se do mnohočetného objetí.

Huck byla první, kdo zase všecko vrátil nazpět do normálu, osopivši se na Kleštíka.

„Pozor na drápy, krabí ksichte! Chňapnuls mě za loukoť kola! Ustupte všichni. Nevidíte, že Alvin je zraněný? Uvolněte mu místo!"

„Podívejme še, kdo to mluví," odsekla hlasitě Ur-ronn. „Tvé levé kolo mu právě najelo na prsty, ty chobotničí hlavo!"

Vůbec jsem si toho nevšiml, dokud na to nepoukázala, tak jsem byl šťastný, že zase slyším to jejich nedůtklivé pubertální hašteření.

„Hrrr-rm. Nechtě mě, ať se na vás všechny podívám. Ur-ronn, vypadáš tak velice... o moc víc suchá, než když jsem tě viděl naposledy."

Naše urská kamarádka odfrkla přes svou třásnitou nozdru, což

mělo být něco jako pokus o smích. Její kůže vykazovala rozsáhlé lysiny tam, kde jí po namočení slezla srst. „Našim hoštitelům to chvíli trvalo, než pšišpůšobili vlhkost mého pokoje, ale nakonec to udělali dobže," řekla. Její trup nesl stopy po spěšné sešívací práci - phuvnthusí hrubé stehy, které stahovaly Ur-ronniny řezné rány, které si přivodila, když prolétla roztříštěným oknem *Wuphonského snu.* Naštěstí její lid si nepotrpí na vzhled, ale na *status.* Viditelná jizva nebo dvě pomůže Ur-ronn dokázat ostatním kovářkám, že toho má dost za sebou.

„Jo. A teď taky víme, jak urs smrdí po opravdové *koupeli"* zaryla si Huck. „Měli by to zkoušet častěji."

„Ty tak zrovna byš měla čo povídat. Ty š takovým želeným potem ž očí..."

„Dobře, stačí," smál jsem se. „Teď toho na chvilku nechtě, ať se na vás můžu podívat, eh?"

Ur-ronn byla celkem v pořádku. Huckiny oční stopky by zřejmě potřebovaly vypulírovat a taky měla dobrý důvod dělat si starosti s loukotěmi svých kol. Dost jich bylo zlomených, s nově napjatými vlákny, které se právě začínaly upínat k ráfkům. Nějakou dobu se zřejmě bude muset opatrně pohybovat.

Pokud šlo o Kleštíka, vypadal šťastnější než kdy předtím.

„Myslím, že jsi měl pravdu s těmi monstry v hlubinách," řekl jsem našemu příteli s rudým krunýřem. „I když tahle nevypadají moc podobná těm, cos popi -"

Vtom jsem zaječel, jak se do mých zad zapíchly jakési ostré jehly, postupující nahoru po mém hřbetním hřebenu. Hned jsem však rozpoznal vlnivé vrčení Huphu, našeho malého noořího maskota, vyjadřující radost a vyžadující, abych jí co možná hned odpověděl svým mručením.

Než jsem byl schopen se ujistit, jestli můj bolavý hrdelní vak je toho vůbec schopen, Ur-ronn zaječela z místa, kde stála u okenní tabule z tmavého skla. „Už zase zapnuli pátrací světla!" vypískla s potlačovanou uctivou bázní. „Alvine, honem! Musíme se dívat!"

Nešikovně, opíraje se o berle, jsem se pohnul k místu, které mi uvolnila. Huck mě pohladila po ruce. „Vždycky jsi to chtěl vidět, kámo," řekla. „Tak se teda dívej a div se.

Vítej ve Velké Žumpě."

Asx

Zde je další vzpomínka, mé kruhy. Událost, která následovala po krátké Bitvě o Mýtinu, tak těsně poté, že ozvěny boje stále ještě doznívaly v okolních poničených lesních kaňonech.

Ztuhl už vosk dostatečně, tak, jak to má být? Můžete do něj udeřit - a pocítit tu bázeň vzbuzující hrůzu, tu úděsnou krásu onoho večera, kdy jsme zpozorovali onu krutou, nemžikající záři míjet nad našimi hlavami?

Sledujte zřetelnou stopu vzpomínky na tuto jiskru, protínající oblohu, jasnící se stále víc a víc, jak se ve spirále blížila.

Nikdo nemohl být na pochybách o její identitě.

Rothenský křižník, který se vracel ze svých žní, čímž se rozumí plundrování biomateriálu a jeho uloupení z tohoto křehkého světa.

Vracející se pro své kamarády, které tady zanechal.

Místo genové kořisti zde jeho posádka najde svou základnu zničenou a své kolegy zabité nebo zajaté.

A co horší, teď už známe jejich pravé tváře! My vyhnanci bychom mohli proti nim svědčit u galaktického soudního dvora. Za předpokladu, že přežijeme.

Nepotřebuje to žádného kognitivního génia, abychom pochopili, čemu budeme muset čelit. My, to je šest upadlých ras ze ztracené planety Jijo.

Jak by to mohl vyjádřit nějaký pozemšťanský spisovatel - nacházeli jsme se ve smradlavé kaši. Velmi zralé a velmi hluboké.

Sára

Cesta se postupně měnila od tíseň vzbuzujícího šera v něco jako vytržení... téměř nadsmyslové, vše převyšující.

Ne ale na začátku.

Když ji posadili na hřbet klusajícího stvoření, jež jako by se zhmotnilo přímo z bájí, Sářinou první reakcí bylo zděšené překvapení. Se svou velkou pohazující hlavou a odfrkujícími nozdrami byl kůň mnohem děsivější než jako kamenný památník

zmizelého živočišného druhu v Tareku. Jeho svalnatý trup se při každém skoku vpřed napínal, až Sáře cvakaly zuby, jak ve světle měsíce překonávali pahorky centrálního Úbočí.

Po dvou bezesných dnech a nocích se to pořád zdálo jako sen, jak náhle přicválala ekipa těchto legendárních zvířat do poničeného urunthaiského tábora, doprovázena ozbrojenými urskými oddíly. Sáře a jejím přátelům se právě podařilo vysvobodit se ze zajetí - jejich dřívější věznitelé zde leželi buď mrtví, nebo pevně svázaní provazy z roztrhané stanové plachty - ale ona každým okamžikem čekala, že se jich nepřátelé znovu zmocní. Jenomže potom místo dalších očekávaných útočníků vydala temnota tyto ohromující, až neskutečné válečnice.

Ohromující asi pro každého až na Kurta likvidátora, který uvítal nové příchozí jako očekávané přátele. Zatímco Jomah a cizinec užasle vykřikovali při pohledu na skutečné živé koně, Sára málem nestačila ani zamrkat a už ji vysadili do sedla.

Čepel se rozhodl dobrovolně zůstat u skomírajícího ohně a postarat se o zraněné, i když zcela zřejmá závist vyzařovala z každé otočky jeho modré kupole. Sára by si se svým qheuenským přítelem své místo hned s radostí vyměnila, ale jeho chitinové brnění bylo příliš těžké, než aby ho kůň unesl. Stěží našla čas, aby věnovala Čepelovi pár povzbuzujících slov, a skupina se už rozběhla zpět cestou, kterou přišla, odnášejíc ji s sebou do noci.

Z úderů kopyt ji brzy rozbolela hlava.

Myslím, že tohle je ještě horší než zajetí u Dedingerových lidských šovinistů a u těch fanatických Urunthai. Koalice zélotů, výbušná jako nějaká likvidátorská nálož, spojila síly, aby se zmocnila cizince a předala ho rothenským vetřelcům. Ale značně podcenili tohoto záhadného cestovatele. I přes své postižení - ztrátu řeči - muž z hvězd našel způsob, jak vzbudit vzájemné podezření mezi lidmi a urskami, které posléze vyvrcholilo v krvavém střetnutí.

Což nás ponechalo pány našeho vlastního osudu, i když to nemělo trvat dlouho.

Nyní zde však byla *další* koalice lidí a kentaurům podobných ursek. Mnohem důvěryhodnější skupina, ale tvrdá jako adamant, pokud šlo o to, zavléct ji Ifni ví kam.

Když nad pahorky vyplul ostře vykreslený Torgen, Sáře se naskytl pohled na urské válečnice, jejichž šedohnědé boky byly počmárány o něco jemnějším válečným malováním než u křiklavě

pomalovaných Urunthai. Ale přesto v jejich očích plál tentýž temný plamen, který naplnil urské duše pokaždé, když se dal tušit i jenom náznak nějakého střetu. Udržujíce bojovou formaci, svíraly ve svých útlých rukách kuše, zatímco jejich dlouhé krky se otáčely na všechny strany, napjatě sledujíce okolí. I když mnohem menší než koně, urské bojovnice vzbuzovaly důrazný respekt.

Lidské zachránkyně však byly ještě podivnější. Šest žen s devíti osedlanými koňmi, jako by očekávaly, že zachrání zrovna dva nebo tři zajatce a vezmou je s sebou.

Jenže nás je přece šest. Kurt a Jomah. Prity a já. Cizinec a Dedinger.

To nic. Zdálo se, že nemluvným jezdkyním nijak zvlášť nevadí, že musejí jet v sedle po dvou.

Tak proto jsou to samé ženy? Aby byla hmotnost, kterou kůň musí nést, co nejnižší?

Zatímco obratně zdolávaly stezku, sedíce obkročmo na hřbetech svých zvířat, připadaly Sáře jezdkyně jakoby stísněné v hornatém terénu s četnými průrvami, roklemi a skalními jehlami. Usoudila, že asi nerady jezdí po neznámých cestách a v noci. Těžko jim to mohla mít za zlé.

Žádná z nich nevypadala povědomě. To by snad Sáru tak ještě před měsícem udivilo, vzhledem k poměrně malé lidské populaci na Jiju. Úbočí muselo být ale zřejmě mnohem větší, než si myslela.

Dwer míval ve zvyku vykládat o svých cestách, když prováděl průzkum pro potřeby rádců. Prohlašoval, že v okruhu tisíce leguí byl všude.

Její bratr se však nikdy nezmínil o amazonkách, jezdících na koních.

Sára krátce zauvažovala, jestli snad nepřišly z nějakého místa mimo Jijo, protože tento rok vypadal, že je rokem vesmírných lodí. Ale ne. Navzdory jistému podivnému slangu, jejž mezi sebou používaly, jejich vzájemná stručná komunikace byla očividně příbuzná jijoánským dialektům, které znala ze svého výzkumu. A zatímco to vypadalo, že jezdkyně tento region neznají, věděly, že je třeba vyhnout se migurvovým stromům, když stezka vedla těsně kolem jejich lepkavých vějířovitých listů. Naproti tomu cizinec, i když byl gesty varován, aby se nedotýkal jejich semenných tobolek, neodolal, zvědavě po jedné sáhl a vzápětí byl trpce poučen.

Podívala se na Kurta. Likvidátorova vyzáblá tvář vyjadřovala

uspokojení vzrůstající s každou leguí, kterou urazili k jihu. Existence koní ho nijak zvlášť nepřekvapovala.

Říkali nám, že naše společnost je otevřená a nic před nikým neskrývá. Ale teď je jasné, že zde existují jistá tajemství, která znají jen někteří.

Ale ani likvidátoři je zřejmě nesdíleli *všichni.* Kurtův synovec nadšeně štěbetal, vyjadřuje tak svůj šťastný úžas, a vyměňoval si široké úsměvy s cizincem...

Sára se opravila.

S *Emersonem.*

Pohlédla na tmavého muže, který se teprve před několika málo měsíci zřítil z oblohy a uhasil své hořící tělo v pustém močále nedaleko vesnice Dolo. Nedlouho poté, co ho ošetřovala ve svém stromovém domě téměř jako mrtvolu, hvězdný cestovatel se ukázal jako pohotový a důvtipný dobrodruh. I když stále ještě neschopný řeči, překonal před pár midurami svůj limit, když se začal bouchat do hrudi, opakuje stále to slovo *Emerson* - pořád a pořád, záře pýchou nad svým úspěchem, který by zdraví, nepoškození lidé měli za samozřejmý. Vyslovit své vlastní jméno.

Zdálo se, že Emerson je v sedle svého zvířete jako doma. Znamenalo to snad, že v božských světech Pěti galaxií jsou koně ještě stále používáni? Jestli ano, jakému účelu asi sloužili, tam, kde všechny vaše nápady a přání plnily zázračné stroje jen na pouhý povel či na zamrkání?

Sára sledovala svou šimpanzí asistentku, majíc obavy, aby se jí v případě nějaké divoké jízdy znovu neotevřelo poranění po kulce. S oběma pažemi obepnutými kolem pasu jezdkyně, seděla Prity v sedle s očima po celou dobu zavřenýma, bezpochyby zase pohroužená do svého milovaného vesmíru abstraktních tvarů a forem - světa lepšího, než byl ten kolem, plný trápení a nelineárního chaosu.

Dedinger, vůdce rebelů, jel s oběma rukama spoutanýma vedle ní. Sára neměla pro tohoto vědce, změnivšího se ve fanatického proroka, žádnou lítost. Po letech, kdy kázal militantní ortodoxii a vyzýval své pouštní následovníky, aby nastoupili Cestu Vykoupení, bývalý rádce jistě znal trpělivost. Dedingerova jestřábí tvář však nyní nesla výraz, který Sára shledávala zneklidňující.

Výraz soustředěného kalkulování.

###

Zuby roztřásající tempo se zvýšilo, když horská stezka vyústila na otevřené prostranství. Oddíl urských válečnic Ulashtu zůstal brzy pozadu, neschopen udržet s koňmi krok.

Žádný div, že některé urské klany chovaly averzi vůči koním, když se na Jiju usadili první lidští osadníci. Tato zvířata nám dala pohyblivost, něco, co si urské kapitánky cenily nejvíce.

O dvě století později, když nově příchozí lidi porazily v bitvě, prohlásila původní urunthaiská frakce pozemšťany tak milovaná zvířata za válečnou kořist a všechny je pobila.

Počítaly, že po tom už s námi nebudou žádné potíže, když budeme muset chodit a bojovat jenom pěšky. Což byla chyba, která se ukázala jako fatální, když Drake starší vytvořil koalici proti Urunthai a vedení jejich kultu pak utopil u vodopádů Namočeného kopyta.

Ale, jak se zdá, koně nebyli úplně vyhlazeni. Jak ale mohl až do dnešní doby zůstat utajen celý klan jezdeckého lidu?

A jak je to velice podivné a zrovna tak zvláštní - *že se vynořil právě teď, riskuje tak schůzkou s Kurtem své odhalení?*

Musí to být tou krizí s vesmírnými loděmi, která definitivně skoncovala s požehnanou/prokletou jijoánskou izolací. Jaký smysl má zachovávat tajemství, když Den Soudu je na dosah?

Když se ráno konečně prodralo zataženou oblohou, byla Sára ochromená a vyčerpaná. Před ní se rozprostíral výhled na pásmo zvlněných pahorků, táhnoucí se dopředu k tmavé zelené bažině.

Skupina konečně sesedla u zastíněného potoka. Čísi pomocné ruce ji nasměrovaly k přikrývce, na niž se s tichým zasténáním zhroutila.

###

Dostavil se spánek, protkávaný obrazy lidí, které nechala za sebou.

Nelo, její starý otec, zabraný do práce ve svém milovaném mlýně, nevědoucí nic o tom, že někteří se spikli, aby ho zbořili.

Melina, její matka, nyní už několik let mrtvá, která vždy vypadala jako cizinka, už od té doby, kdy přišla před mnoha lety do Dola s malým synem v náručí.

Frail Joshu, Sářin bibloský milenec, jehož dotek ji přiměl

zapomenout i na hrozivou, nad nimi visící Kamennou pěst. Okouzlující chlapík, jehož smrt otřásla všemi jejími životními jistotami.

Dwer a Lark, její bratři, kteří se vydali na slavnostní shromáždění v údolí Okrajového hřebene... kam pak později viděli sestupovat vesmírné lodě.

Sářina mysl vířila a ona se ve spánku zmítala a převalovala.

Jako posledního ze všech uviděla ve snu Čepele, jehož qheuenský úl v dolské hrázi se zabýval chovem raků. Dobrý starý Čepel, který zachránil Sáru a Emersona před nebezpečím v urunthaiském táboře.

„ Vypadá to, že vždycky přijdu pozdě," zapískal její qheuenský přítel ze tří svých nožních otvorů. *„Ale neboj se, určitě přijdu. Děje se toho až příliš, než abych to zmeškal. "*

Čepelová obrněná spolehlivost připadala Sáře jako balvan. Ve svém snu mu odpověděla.

„Já zastavím vesmír... nenechám ho udělat nic zajímavého, dokud se neukážeš."

Ať už se jí to zdálo či ne, varhanům podobný smích modrého qheuena zahřál Sáru u srdce a její neklidná dřímota přešla do pokojnějšího rytmu.

###

Když slunce vystoupilo napůl nad obzor, někdo Sárou zatřásl a vrátil ji znovu do světa - jedna z těch málomluvných jezdkyň, která použila archaického výrazu *krmě,* aby ohlásila snídani. Sára se opatrně zvedla, protože při každém prudším pohybu jí projela tělem vlna bolesti.

Spolykala misku ovesné kaše, ochucené nějakým neznámým traekijským kořením, zatímco jezdkyně sedlaly koně nebo pozorovaly Emersona, hrajícího na svůj oblíbený dulcimer, naplňující malé údolí svěží melodií, jež se jaksi zvláštně hodila k ruchu a cestování. I přes svou počáteční ranní podrážděnost Sára věděla, že muž z hvězd dělá to nejlepší, co v dané situaci může. Výbuchy zpěvu byly jediným způsobem, jak překonat jeho handicap němoty.

Sára našla Kurta, jak balí svou přikrývku. „Podívejte," řekla staršímu likvidátorovi, „ne že bych byla vašim přátelům nějak

nevděčná. Oceňuji, že nás zachránili, a vůbec všecko. Ale nemůžu vážně uvažovat o tom, že pojedu na koni celou tu cestu až... na *Mount Quenn."* Její tón způsobil, že to znělo jako „najeden z jijoánských měsíců". Na Kurtově kamenné tváři kmitl zřídkavý úsměv. „Nějaký lepší návrh? Jistě, vy jste chtěla vzít cizince k Nejvyšším rádcům, ale tato cesta je zablokována rozzlobenými Urunthai. A vzpomínáte si, že jsme minulou noc viděli *dvě* hvězdné lodě, jednu po druhé, mířit přímo na Mýtinu Shromáždění. Rádcové teď musejí mít plné ruce a úponky práce."

„Jak bych mohla zapomenout?" zamumlala. Obraz oněch titánů, jak s řevem brázdili oblohu, zůstával stále jako vypálený odraz v její mysli.

„Snad byste se mohli schovat v některé z vesnic, kolem nichž budeme už brzy procházet, ale nebude Emerson potřebovat nějakého prvotřídního lékárníka, když nyní vypadl ze Pzorovy péče?"

„Když se budeme držet směru na jih, dostaneme se do Genttu. Odtud nás může vzít říční člun do Ovoomu."

„Za předpokladu, že čluny fungují... a že Ovoom ještě stále existuje. A i když ano, mohla byste skrývat našeho cizího přítele, když se odehrávají takové velké věci? Co když v tom všem má nějakou roli? Co když může nějakým způsobem pomoct rádcům a Pospolitosti? A mohla byste zničit jeho možná jedinou šanci dostat se domů?"

Sára si uvědomovala Kurtovu jemnou narážku - že drží Emersona zpět, jako dítě odmítající propustit nějaké vyléčené lesní zvíře zpět do divočiny.

V těsné blízkosti kolem muže z hvězd prolétlo hejno sladkomilných much, vznášejících se a kroužících jakoby do taktu jeho hudby, podivné cizí melodie, kterou hrál. Kde seji naučil? Na Zemi? Na nějaké cizí hvězdě?

„Zkrátka a dobře," pokračoval Kurt,, jestli dokážete vydržet jízdu na těchto velkých zvířatech ještě o něco déle, můžeme se dostat k Mount Guennu dřív než do Ovoomu."

„Ale to je šílené! Musíte přece *přes* Ovoom, když cestujete po moři. A druhá cesta okolo je horší - přes úzké kaňony a Údolí."

Kurtovy oči se krátce zaleskly. „Bylo mně řečeno, že existuje přímější a kratší cesta."

„Přímější? Vy myslíte k *jihu?* Za Genttem leží Planina ostrého písku, zoufalá trasa i za dobrých podmínek - což tyto *nejsou.*

Zapomněl jste, že to je tam, kde má Dedinger své přívržence?"

„Ne, nezapomněl."

„Pak, za předpokladu, že se nějak dostaneme za pouštní fanatiky a rudé duny, přijde Duhový proud, vedle něhož je každá normální poušť jako bujná louka!"

Kurt jenom pokrčil rameny, ale bylo na něm jasně vidět, že za každou cenu chce, aby ho doprovázela až ke vzdálené doutnající hoře, daleko od místa, kam se Sára zapřísáhla, že vezme Emersona. Pryč od Larka a Dwera a hrůzné přitažlivosti oněch krutých vesmírných lodí. K té nejposvátnější části Jija, proslulé především jedinou věcí - způsobem, jak zde planeta obnovovala samu sebe v planoucím žáru vřící lávy.

Alvin

Možná to bylo tou zhuštěnou atmosférou, co jsme dýchali, nebo nepřetržitým hučením pracujících strojů. Nebo to také mohlo být tou dokonalou temnotou venku, že všechno jenom podporovalo dojem neuvěřitelné hloubky, dokonce ještě větší, než byla ta, kde náš ubohý malý *Wuphonský sen* padl do tlamy tohoto obrovského kovového mořského netvora. Jediný osamocený paprsek - nezměřitelně jasnější než primitivní eikové světlo z naší staré miniponorky - mířil ven, aby rozčísl hrobovou tmu skenovaného teritoria, které přesahovalo i ty nejdivočejší noční můry z mých snů. Dokonce ani bujná představivost Verna, Pukina či Melvilleho nebyla s to poskytnout nějakou přípravu na to, co se tady před našima očima odhalovalo v posunujícím se kruhu světla, jak jsme křižovali podél podmořského kaňonu, plného prastarého drosu všeho druhu. V rychlých záblescích světla jsme viděli tolik obrovských podivných věcí, tak zmateně smíchaných dohromady, že -

Zde připouštím, že jsem úplně vyvedený z konceptu. Podle textů, které pojednávají o teorii novoanglické literatury, existují pro spisovatele, který chce popsat neznámé objekty, dva hlavní způsoby. První znamená vyčíslit znaky a zvuky, míry a proporce i barvy - tedy například říct, že *tenhle* objekt sestává z chomáčů obrovských krychlí, spojených průhlednými táhly, nebo že *tamten* připomíná jakousi obrovskou kouli, na jedné straně vyhloubenou, z jejíchž

rozbitých vnitřností se táhne ven jakási lesklá stužka, jakýsi kapalině podobný praporec, který se zdá vzdorovat tahu času i moře.

Jistě, můžu klidně řadit slova jedno za druhým a vyrukovat s všelijakými krásnými obrazy a přirovnáními - ale tato metoda tu definitivně padá, protože v témže momentu jsem si uvědomil, že *nemůžu říct, jak daleko od nás je cokoliv!* Oko marně pátralo po nějakém klíči. Některé věci - nahromaděné přes celé to zvířeným bahnem zakalené panoráma - se zdály tak nesmírně obrovské, že mohutné plavidlo, ve kterém jsme byli, se zdálo být malinké jako střevle v hejnu hadů *behmo*. Pokud šlo o barvy, tak i ve světelném kuželu paprsku z bodového reflektoru voda vypila všechny odstíny až na mrtvolně modrošedý. Vhodný odstín na rubáš pro tahle místa ledově chladné smrti.

Jiný způsob, jak popsat něco neznámého, je *srovnat* je s věcmi, které už znáte... jenomže tahle metoda se ukázala ještě daleko horší. Dokonce i Huck, která často vidí vzájemnou podobnost i ve věcech, kterým já za nic nemůžu přijít na kloub, se nyní omezila jenom na to, že všemi svými čtyřmi očními stopkami zírala na ty nesmírné hromady pradávných trosek, totálně neschopná slova.

Ovšem, *některé* objekty na nás působily povědomě - jako když pátrací paprsek klouzal přes řady jakýchsi slepých oken, popraskaných podlaží a rozlomených stěn. Mnoho z těchto potopených jakoby věží, zatlačených svou vlastní tíží do zmatené změti obrovských hromad, leželo vzhůru nohama nebo dokonce jedna přes druhou. Dohromady však tvořily město, větší než jakékoli, o němž jsem kdy slyšel nebo četl, dokonce ani ve starých knihách o dávných časech. A přece kdysi někdo asi seškrábal z povrchu celou metropoli i s jejími základy, navršil ji na hromadu a pak ji shodil na toto místo, se všemi budovami i zařízeními, aby zde byla zpracována jediným způsobem, jakým taková věc může být - roztavením ve žhavých útrobách Matky Jijo.

Připomněl jsem si některé knihy, které jsem přečetl a které se datovaly do pozemšťanské éry Rozhodnutí, když se tehdy lidé, ještě před Kontaktem, sami od sebe rozhodli dospět a zachránit svůj domovský svět po staletích, kdy ho používali jako žumpu. V detektivním románu Alice Hammetové *Případ napůl snědeného klonu* unikne vrah obvinění z vraždy jenom tak, že má deset let, aby důkaz likvidoval v moři! V těch dnech lidé nedělali žádný rozdíl mezi odpadními jámami a dnem oceánu. Skládka jako skládka.

Připadalo to až podivné, vidět toto enormní množství drosu, především ze dvou hledisek. Podle galaktického zákona toto byla posvátná část jijoánského konzervačního cyklu - scéna zbožného a oddaného opatrování. Ale já, který jsem vyrostl zahrabaný do lidských knih, jsem mohl perspektivu posunout a vidět v tom *znesvěcení*, místo ohavného hříchu.

„Město" zmizelo za námi a my jsme se znovu vrátili k pozorování dalších bizarních útvarů, neznámých majestátních objektů a nářadí z civilizace hvězdných bohů, jež bylo zcela mimo chápání ubohých prokletých smrtelníků. Občas mé oči zachytily mezi ruinami jakési záblesky, jako by tu a tam přetrvávaly nějaké zlověstné síly, vysílající jiskry jako umírající vzpomínky.

Mumlali jsme si mezi sebou, jak se každý z nás postupně obracel k tomu, co znal nejlíp. Ur-ronn spekulovala o složení materiálů, z nichž jsou ty věci vytvořeny a kjakému účelu asi sloužily. Huck zase každou chvíli, co světlo přelétlo nad řadou podezřelých stínů, přísahala, že vidí *nápisy.* Kleštík trval na tom, že každý druhý objekt musí být hvězdná loď.

Žumpa přijala naše dohady stejným způsobem, jako přijímá všechno ostatní, s trpělivým, smrtícím klidem.

Některé gigantické objekty se už zcela propadly do bahnitého dna, takže z nich byly vidět jen jejich vrcholky. Pomyslel jsem si - *to je tam, kde jijoánská oceánská plošina pod Úbočím náhle příkře klesá, berouc s sebou trosky, bahno a cokoliv, co leží v dosahu, dolů do magmatických jezer, která jsou živena bouřícími vulkány. Za čas se všechny tyto obrovské objekty samy stanou lávou nebo se přemění na vzácné, ušlechtilé rudy, které pak použije nějaká neznámá rasa budoucích nájemců tohoto světa.*

Přimělo mě to pomyslet na otcovu plachetní loď a na poměrně riskantní plavby, které podstupoval při odvozu beden posvátných odpadů, posílaných každým kmenem Šestky jako částečná úlitba na hříchy našich předků. Při každoročních rituálech každá vesnice vyčleňuje část země, čistíc ji od našich vlastních splašků a od zbytků, ponechaných zde Buyur.

Pět galaxií nás může potrestat za to, že tady žijeme. Ale přesto jsme žili podle zásad, věrni Svitkům. Hoonský lid má zpěv o Phu-uphyawuovi, kapitánu drosové lodi, který jednoho dne z obavy před přicházející bouří shodil svůj náklad do moře, ještě než dorazil k hluboké modři Žumpy. Soudky a schrány s drosem se svalily z

paluby příliš blízko u regeneračního příkopu a roztrousily se po mělkém mořském dně, hyzdíce a nenávratně poškozujíce tohle místo. Za trest byl Phu-uphyawuo spoután a odvezen na Planinu ostrého písku, aby tu strávil zbytek svých dnů mezi vymletými dunami, maje k pití sice dost zelené rosy k životu, ale ne dost k udržení své duše. Začas se jeho srdeční páteř přeměnila v prach a byla rozváta po poušti, kde žádná voda nemůže písková zrna omýt neboje znovu očistit.

Ale toto je Žumpa, uvědomil jsem si, pokoušeje se udržet na uzdě své vzrušení. *A my jsme první, kdo ji vidíme.*

Kromě těch phuvnthus. A čehokoliv dalšího, co žije tady dole.

Zjistil jsem, že jsem unavený. I přes zádovou operu a berle bolest v mé páteři vytrvale rostla. Přesto jsem se nemohl odtrhnout od ledově studené okenní tabule.

Následujíce pátrací světlo reflektoru, hroužili jsem se stále hloub, jako do nějaké důlní šachty, míříce ke kupám klenotů, třpytících se předmětů ve tvaru jehel, koulí, lesklých lívanců nebo vyboulených válců. Brzy se před námi vynořila obrovská lesknoucí se hromada, rozlehlejší než Wuphonský záliv, objemnější než sopka Guenn.

„Tak *tohle* jsou bezpochyby lodě!" prohlásil Kleštík, rozčileně gestikuluje jedním svým pařátem. Přitisknuti ke sklu, užasle jsme zírali na horám podobné hromady trubic, koulí a válců, z nichž mnohé byly prošpikovány rohovitými vybouleninami či výstupky, vyčnívajícími jako ostny na rozčileném skalním stalkerovi.

„To musejí být zřejmě *takzvané* vesmírné lodě používané k cestám mezi galaxiemi," klasifikovala to Huck podle svých nenasytně hltaných příběhů z dob *Archy.*

„Pravděpodobně okrajové příruby, " opravila ji Ur-ronn v galaktické Šestce. Pokud se jednalo o technologii, byla daleko před Huck i přede mnou. *„Myslím, že můžeš mít pravdu."*

Náš qheuenský kamarád se jen šťastně zachichotal, když světlo reflektoru se zaměřilo na jednu z ohromných hromad sestávajících ze zahrocených kuželovitých objektů. Brzy jsme už i my ostatní rozpoznali hlavní obrysy známé ze starých textů - fregaty a kurýrní lodě, poštovní lodě a křižníky - všechno to už dávno opuštěno a zapomenuto.

Hluk motorů o stupeň poklesl, jak jsme byli unášeni dál k mase odložených vesmírných plavidel. Nejmenší z těchto vraků

převyšoval svým objemem náš phuvnthusí člun asi tak, jako se vzrostlý traeki může tyčit nad hovínkem malého kuřátka.

„Ráda bych věděla, jestli jsou v téhle hromadě také některé z lodí našich předků," uvažovala Huck nahlas. „Víte, z těch, co sem dopravily naše zakladatele? *Laddu'kek* nebo *Archa."*

„Nepravděpodobné," odvětila Ur-ronn, tentokrát v šišlavé novoangličtině. „Nezapomeň, byli jsme v *Riftu*. Tady to není nič jiného než odbočka Žumpy. Naši pšedkové zžejmě shodili švé lodě do hlavní jámy, kde je největší množství buyurských odpadů."

Při tom pomyšlení jsem zamrkal. *Tohleto - a odbočka? Nejmenší lokální areál Žumpy?*

Samozřejmě měla pravdu! Ale to vzbuzovalo až závrať. Jaké nepředstavitelné množství materiálu muselo být naházeno do hlavního příkopu Žumpy, tehdy před věky? Dost, aby to podrobilo zkoušce i celkovou recyklační sílu jijoánských drtících zemských ker. Žádný div, že vznešení Galaktici ponechávají světy odpočívat celých deset milionů let i víc. Musí to trvat tak dlouho, aby planeta stačila strávit veškerou potravu v podobě různých věcí vytvořených rozumnými bytostmi a rozemlet ji zpět do surového přírodního materiálu.

Myslel jsem nyní na drosovou loď mého otce, poháněnou plachtou na skřípajícím stožáru, a na její trup plný beden čehokoliv, co jsme my vyhnanci nedokázali sami recyklovat. Všechny ty odpady, co jsme po celé dva tisíce let posílali do Žumpy, nebudou ani vidět proti této nesmírné kupě odložených hvězdných lodí.

Jak bohatí museli jenom Buyurové a jejich božští přátelé být, že mohli odhodit takové poklady! Některá z opuštěných plavidel vypadala natolik obrovská, aby spolkla jakýkoliv dům, khutu či stavení, co vybudovalo Šest ras. Zahlédli jsme temné portály, věžičky a stovky dalších detailů, bolestně si uvědomujíce nezvratný fakt - že tito stínoví behemoti sem byli posláni jen proto, aby zde odpočívali v míru. Jejich spánek neměl být nikdy rušen někým takovým, jako jsme my.

Rychlost naší plavby k útesu mrtvých lodí nyní značně vzrostla. Uvědomil si vůbec někdo z těch ostatních, že je až děsivá?

„Možná že toto je jejich domov," spekuloval Kleštík, když jsme se řítili k jednomu pokroucenému oválnému vraku velikosti asi poloviny wuphonského přístavu.

„Možná že phuvnthus byly vyrobeny tady, jako *části* starých

strojů, které sem byly shozeny," uvažovala Huck. „A že se pak nějakým způsobem daly dohromady z toho, co tady kolem leží? Jako je i tento člun, na němž jsme, zhotoven ze všech možných druhů starého železa?"

„Možná že to jsou šluhové Buyurů," přerušila ji Ur-ronn. „Nebo nějaká raša, která žde žila ještě pšedtím. Nebo i raša mutantů, jako v tom pšíběhu od —"

Skočil jsem jí do řeči. „Pomysleli jste někdo na tu nejprostší možnost? To, že můžou být něco jako my?"

Když se ke mně všichni moji přátelé otočili, pokrčil jsem rameny jako člověk.

„Snad jsou phuvnthus také sooneři. Na to jste nikdo nepomyslel?"

Jejich zaražené tváře mi daly odpověď. Mohl jsem právě tak tvrdit, že naši hostitelé jsou *nooři*, a efekt by byl stejný. No, já jsem si nikdy nemyslel, že jsem nějak zvlášť chytrý, obzvlášť ne teď, když mě týrá bolest ze zranění.

Postrádali jsme jakékoliv měřítko perspektivy, nemohli jsme tedy nijak určit, jak blízko nebo jak rychle se pohybujeme. Huck a Kleštík si pro sebe cosi nervózně mumlali, jak se naše plavidlo hnalo v pekelném kalupu k hoře lodí, s motory těžce zabírajícími na zpětný chod.

Myslím, že jsme všichni vyskočili, když se před námi odsunul stranou velký plát zkorodovaného kovu, právě tak duru předtím, než jsme do něj mohli narazit. Náš člun vklouzl do takto vzniklého otvoru v hoře drosu, projížděje koridorem tvořeným trupy vesmírných lodí a provrtávaje se stále hlouběji do této fantastické hromady mezihvězdného harampádí.

Asx

Čtěte nově ztuhlý vosk, mé kruhy.

Vizte, jak lid Šesti ras se rozběhl všemi směry, strhávaje slavnostní pavilony a odnášeje pryč zraněné, jak všichni v hrůze prchali před očekávaným příchodem rothenské mateřské hvězdné lodi.

Náš nejstarší rádce, g'Kek Vubben, začal recitovat ze Svitku o

znameních pasáž varující před nejednotností. Skutečně - Šest ras se musí snažit více než kdy jindy přehlížet rozdíly v tělesných tvarech, kostře a schránkách. Nebo v mase, kůži či šupinách.

„Běžte domů," vyzvali jsme my rádcové všechny kmeny. „Zkontrolujte vaše kamufláže. Dohlédněte na vaše pletiva a maskovací plachty. Žijte ukrytí ve skrýších. Buďte připraveni bojovat, jestli můžete. A zemřít, jestli musíte."

Zéloti, kteří byli první, kdo vyprovokovali nynější krizi, nadhazovali, že rothenská kosmická loď může vlastnit prostředky, jak vystopovat Ro-kenna a jeho lokaje, snad čichem podle jejich pachových vln nebo podle jejich tělesných implantátů. „Pro jistotu byste měli nasypat jejich kosti do lávových jezírek."

Opoziční frakce, sama sebe nazývající *Přátelé Rothenů*, požadovala Ro-kennovo okamžité propuštění a odevzdání se do jeho božské vůle. Patřili k ní nejenom lidé, ale i někteří qheueni, g'Kekové, hooni a dokonce i několik ursek, vděčných za péči či ošetření, jehož se jim dostalo ve vetřelecké klinice. Někteří si mysleli, že Vykoupení by mohlo být získáno už v tomto životě, bez toho, že by se muselo napřed projít dlouhou cestou, kterou ukázali glaveři.

Konečně byli i někteří, kdo v tomto chaosu viděli příležitost k znovunastolení starých nepřátelství. Šeptanda mluví o anarchii, která zavládla kdesi na jiných místech Úbočí, o mnoha skvělých stavbách či zařízeních, zbořených nebo spálených.

Takové protiklady! Tatáž svoboda, jež podporuje impulsivnost, musí také tvrdě udržovat jednotnou frontu. Bylo by snad lepší, kdybychom měli disciplinovaný řád, jako býval feudalismus tvrdě kdysi uplatňovaný qheuenskými Šedými královnami?

Je pozdě něčeho litovat. Čas nám zbývá už jenom k tomu, abychom *improvizovali* - což je umění nepříliš oblíbené v Pěti galaxiích, jak nám bylo řečeno.

Pro nás ubohé divochy to však může být jediná naděje.

###

Ano, mé kruhy. Teď už si můžeme vzpomenout na všechno.

Udeřte do vosku a vizte karavany odcházející k pláním, do lesů a k moři. Naše rukojmí jsou tajně odvážena na místa, kde je nenajde ani podrobný průzkum z hvězdné lodi. Slunce prchá z oblohy a

hvězdy přemosťují nesmírné teritorium zvané vesmír. Říši, která je nám odepřena a která nechává naše nepřátele putovat v ní po libosti.

Někteří zůstávají, očekávajíce loď.

Hlasovali jsme, není-liž tomu tak? Vy, kruhy tvořící Asxe? Zvolili jsme zůstat. Náš společný hlas promluví za Pospolité k rozzlobeným cizincům. Spočívajíce svým bazálním torusem na tvrdém kameni, trávili jsme čas naslouchánim složitým vzorcům, vyzařujícím ze Svatého Vejce, které rozechvívaly naše jádro zvláštními třepotavými motivy.

###

Běda, mé kruhy, žádná z těchto vzpomínek nevysvětluje náš současný stav, naši jistotu, že se muselo stát něco strašného?

Zde, co tato nově utuhlá vosková stopa?

Můžete si vzpomenout na lesklé obrysy velkého kosmického plavidla? Vysílajícího svůj řev z téže části oblohy, kterou nedávno opustilo slunce?

Nebo to *je* samotné slunce, které se znovu vrací zpět, aby se zlostně objevilo nade dnem údolí?

Velká loď přejíždí naše údolí pátrajícími světelnými paprsky, hledajíc známky po těch, kteří zde zůstali.

Ano, mé kruhy. Sledujte tuto voskovou stopu.

Chystáme se poznat znovu pravou tvář teroru?

Lark

Léto těžce doléhalo přes Okrajový hřeben, nemilosrdně stravujíc nezastíněné hrany ledovců daleko starších než Šest exilových ras. V jistých intervalech uvolňující se statická energie ledových mas zastřela horské svahy, jako kdyby se nespočetné travní stonky vznášely k obloze, natahujíce se k ní jako zoufalé paže. Intenzívní sluneční svit byl přerušován přívaly kobercového deště - vodních draperií, které se vlnily vzhůru, smáčejíce svahy neustálými stěnami z vody a šplhajíce až k vrcholkům korunovaným duhou, prosvěcovanou záblesky a rychlými čarami blesků.

Ozvěny padajících lavin se valily z vrcholů všemi možnými

cestami dolů ke břehům žíravého jezera, kde čtyřicetihektarovou džungli drolivých výhonků pokrývaly plísně a hniloba. Kdysi mocná výspa galaktické kultury, bylo toto místo dnes už jen bludištěm kamenných bloků a desek, jednotvárně obroušených zubem uplynulých věků. Údolí ve tvaru kapsy se pařilo štiplavými pachy, jak se žíravé jedovaté šťávy vypařovaly z jezera nebo ukapávaly z nespočetných pórů umírajících výhonků.

Nejnovější rádce jijoánské Pospolitosti bezmyšlenkovitě oškubával žlutý mech z hnijícího úponku, což bylo jedno z myriád vláken, tvořících kdysi tělo půl milionu roků staré kreatury, žíravého pavouka. Ten byl odpovědný za demolici tohoto starobylého buyurského sídla, vraceje ho tak postupně zpátky do přírody. Lark viděl toto místo naposledy minulou zimu - když zde, samoten ve sněhové vánici, hledal stopy Dwera a Rety, uniknuvších před smrtícím hněvem téhož pavouka. Od onoho šíleného vysvobození se toho zde dost změnilo. Dlouhé pásy žíravých úponků prostě zmizely, odklizeny v jakémsi nedávném úsilí, které se nikdo nenamáhal vysvětlit, když sem byl Lark přidělen. Mnoho z těch, které ještě zůstaly, povlékal tento lepkavý mech.

„ Spirolegita cariola." Zamumlal si pro sebe toto druhové jméno a rozemnul vzorek mezi dvěma prsty. Byla to jakási zdegenerovaná, zkroucená varieta. V tomto uzavřeném místě se zdály mutace být hlavní lokální specialitou.

Jsem zvědav, co tohle místo asi udělá se mnou - s námi se všemi -jestliže zde zůstaneme dlouho.

Neprosil se o tento úkol. *Být žalářníkem.* Jen nosit tento titul mu způsobovalo pocit, jako by byl najednou jaksi méně čistý.

Řetěz nesmyslných slabik ho přiměl obrátit se nazpět ke kamuflážní klenbě, již tvořila maskovací plachta, přehozená přes prostor mezi několika kulatými balvany.

„Je to asi *čisticí odstraňovač* nadbytečných chloupků..."

Hlas přicházel z hlubokého stínu uvnitř - sytý ženský alt, i když v tom okamžiku poněkud apatický, poznamenaný odevzdanou rezignací. Následoval cinkavý měkký zvuk, jak byl nějaký předmět hozen na hromadu a další zvednut k prohlídce.

„Jak se zdá, mohla bych říct, že *tohle* býval kdysi *obřadní nůž*, pravděpodobně používaný chihanickou sektou k rituální obřízce, není-li to ovšem jenom nějaký další buyurský legrační vynález."

Lark si zaclonil oči, aby se podíval na Ling, mladou vědkyni z

vesmíru a podřízenou hvězdných bohů Rothenů, v jejíchž službách pracoval po mnoho týdnů jako domorodý průvodce... dokud Bitva o Mýtinu od základu nezměnila jejich vzájemné postavení. Od neočekávaného vítězství Pospolitých ho rádcové přidělili k ní, aby se o ni staral a hlídal ji, což byla povinnost, o kterou nikdy nestál a ani nežádal, i když to znamenalo jeho povýšení.

Teď jsem tedy úplný čarodějnický šaman s vysokým postavením mezi divochy, pomyslel si s jistou trpkostí. *Lord Nejvyšší hlídač cizích zajatců.*

A snad i popravčí. Jeho mysl v hrůze ucouvla před touto možností. Mnohem pravděpodobnější asi bude, že Ling bude vyměněna svými rothensko-danickými kamarády za nějakou domluvu či slib, jež určí rádcové. Nebo také by mohla být každou chvíli zachráněna hordou nezastavitelných robotů, jsoucích v drtivé přesile nad Larkovým malým oddílem meči ozbrojených průvodců, asi tak jako smečka medvědů santi, zahánějících pouhým mávnutím tlapy houfy bzučících bezmocných obhájců medového stromu zil.

Nebo také může být i propuštěna na svobodu. Ling by pak mohla žít dalších tři sta let na svém domovském světě, znovu v Pěti galaxiích, a vyprávět různě vyšperkované příběhy o svých dobrodružstvích mezi divokými barbary ze zaostalé ilegální kolonie. Zatímco my ubožáci můžeme akorát tak doufat v pouhé přežití. V udržení aspoň jakéhos takéhos života na ubohé vyčerpané Jijo, a nazývat štěstím, jestliže se někteří ze Šestky eventuálně připojí ke glaverům v jejich pouti dolů po Cestě Vykoupení. Po cestě k blaženému zapomenutí.

Lark by to všechno nejraději ukončil nějakým hrdinským a důstojným způsobem. Nechat jijoánskou Šestku zahynout při obraně tohoto křehkého světa, který by se pak mohl vrátit ke svému přerušenému odpočinku.

Toto byla ovšem jeho osobní hereze. Ortodoxní víra zastávala názor, že členové všech Šesti ras jsou sice hříšníci, ale že by mohli svou vinu zmírnit tím, že budou žít na Jiju v míru a harmonii s přírodou a Svitky. Ale Lark to pokládal za pokrytectví a licoměrnost. Osadníci by měli se svým zločinem *skončit*, důstojně a dobrovolně, tak brzy, jak jen to bude možné.

Nedělal s tím žádné tajnosti, pokud šlo o jeho radikalismus... což dělalo vše ještě více matoucím a nesrozumitelným, když mu nyní Nejvyšší rádcové udělili titul spojený se značnou autoritou.

Cizí žena už nenosila lesklý oděv svého danického hvězdného klanu - tajemné skupiny lidí, kteří uctívali rothenské pány. Místo toho byla oblečena do špatně padnoucí haleny a podomácky ušitého kiltu z ručně tkané látky. Přesto Lark shledával, že je těžké nedívat se na její nápadnou krásu. Říkalo se, že hvězdní lidé si dokážou obstarat bez problémů novou tvář, kdykoliv je napadne. Ling prohlašovala, že se o takové věci nestará, jenže žádná žena na Úbočí se jí nemohla rovnat.

Sledována ostražitými pohledy dvou miličních desátníků, Ling seděla se zkříženýma nohama, zkoumajíc relikty, které zde zůstaly po žíravém pavoukovi - podivné kovové útvary zalité v poloprůhledných zlatých kokonech, jako nějaký archaický hmyz polapený v jantaru. Pozůstatky po Buyurech, oněch posledních legálních nájemnících tohoto světa, kteří odešli před půl milionem let, když byla Jijo ponechána sama sobě, aby se za určený čas znovu zregenerovala. Spousta takových vejcím podobných konzervačních krůpějí ležela roztroušena všude kolem popelem pokrytého jezerního břehu. Místo aby rozložil a rozpustil všechny známky někdejšího osídlení, místní žíravý pavouk se zřejmě rozhodl relikty zapečetit a uchovat. *Sbírat je*, jestliže měl Lark věřit té neuvěřitelné historce, kterou mu vyprávěl jeho poloviční bratr Dwer.

Průzračné stěny kokonů ho znervózňovaly. Tatáž substance, vylučovaná z pavoukových průduchových trubic, málem zalila a udusila Dwera a Rety, divokou soonerskou dívku, téže noci, kdy dva cizí roboti vyvolali střet, zapálivše živou spleť korozivních úponků, a ukončili tak pavoukův dlouhý život, naplněný šílenstvím. Zlatá látka byla na dotek teplá, jako by pod vrstvou pevného krystalu stále ještě protékala zvláštní vazká kapalina.

„Toporgik," nazvala Ling tento podivný hladký materiál v jedné z chvil, kdy vypadala uvolněná. „Je velmi vzácný, ale slyšela jsem o něm. Říká se, že je to pseudomateriální substrát vytvořený z organicky navrstveného času."

Ať už to znamenalo cokoliv, znělo to úplně jako něco, co by asi řekla Sára, kdyby se pokoušela vysvětlit svým milovaným svět matematiky. Jako biolog shledával bizarním, že by živá věc dokázala vysílat cosi jako „zastavený čas", pomalu vytékající z jejích daleko rozprostřených úponků, jak to zřejmě dělal žíravý pavouk.

Kdykoliv Ling ukončila prohlídku nějakého reliktu, sehnula se nad blokem z Larkova nejlepšího papíru, aby zde svědomitě zapsala

své poznámky, soustřeďujíc se přitom na každé téměř dětsky prosté písmeno, jako by to bylo umělecké dílo. Jako by nikdy předtím nedržela v ruce tužku, ale teď si zarytě umínila ovládnout tuhle novou zručnost. Jako galaktický cestovatel využívala přítoky informací, manipulujíc s multidimenzionálními displeji, s jejichž pomocí probírala a přesívala data složitého ekosystému tohoto světa, pátrajíc v zájmu svých rothenských pánů po nějakém biologickém pokladu, který by stál za odcizení. Námaha s ručně psanými poznámkami se jí musí zdát jako přechod z hvězdných rychlostí na traekijský dřevěný skútr.

Je to pořádně hluboký pád - jednu chvíli být polobohem a další rukojmím neotesaných soonerů.

Všechny tyto pečlivě zapisované poznámky jí však zřejmě pomáhaly odtrhnout mysl od nedávných událostí - od onoho traumatického dne právě dvě legue pod hnízdem Svatého Vejce, kdy její domovská základna explodovala a mezi jijoánským lidem vypukla násilná revoluce. Ale Lark cítil, že je v tom ještě něco víc než úmyslné odvedení pozornosti. Ve slovech, která Ling psala na papír, bylo i jakési soustředěné zadostiučinění, které u ní viděl vždy, i když vykonávala nějakou prostou činnost. I přes svůj stále trvající, těžko ovládaný hněv to Lark shledával za hodné respektu.

###

Existovaly lidové pověsti o žíravých pavoucích. O některých z nich se říkalo, že si během oněch nekonečných eonů, strávených žvýkáním a rozplétáním kovových a kamenných monumentů z minulosti, osvojili jakousi zvláštní posedlost. Lark kdysi takovéto historky striktně odmítal jako pověry, ale Dwer prokázal, že v tomto případě je to pravda. Důkazy, že tato žíravá bestie se zaměřila na sbírání fetišů, ležely všude kolem v nespočetných kapsulích, zamotaných v ožehlém houští, největší zásoba galaktické veteše, která byla kdy k vidění po celém Úbočí. To dělalo z tohoto ošklivého a zamořeného jezerního pobřeží ideální místo k ukrytí zajatých cizinců v případě, že vracející se loď bude mít zařízení, jímž by mohla zjistit, kde na Jiju se pohřešovaní členové její posádky nacházejí. I když Ling byla pečlivě prohledána a všechny přístroje jí byly odebrány, mohla mít ve svém těle nějaké detekční stopové prvky - vzhledem k tomu, že vyrostla v dalekém galaktickém světě.

Jestliže ano, pak všechny ty buyurské relikty, ležící všude kolem, by mohly její přítomnost zamaskovat.

Vyskytly se i jiné názory.

Lodní senzory nemusejí proniknout daleko pod zem, prohlásil jeden lidský tech.

Nebo jinak, nadhodila jedna urská kovárka, *blízkost lávového proudu by mohla oklamat cizí oči.*

Další rukojmí - Ro-kenn a Rann - byli tedy odvedeni na takováto místa v naději, že se snad podaří udržet si alespoň jednoho zajatce. Když byly v sázce životy každého dítěte nebo larvy Šestky, zdálo se vhodné zkusit cokoliv. Úkol, který byl svěřen Larkovi, byl důležitý. Ale přesto ho to rozčilovalo a šlo mu to na nervy, protože si přál dělat něco víc než jenom pasivně čekat, až nastane konec světa. Fámy říkaly, že se ostatní připravují k boji se zločinci z vesmíru. Lark věděl o zbraních jen málo - jeho oborem byl výzkum přirozeného vývoje žijících druhů. Přesto jim záviděl.

Bublavý, dýchavičný zvuk ho pobídl pospíšit do vzdáleného kouta stanu, kde dřepěl jeho přítel Uthen, vypadající jako chitinová hromada barvy šedavého popele. Lark zvedl podomácku zhotovený odsavač, jenž sestával z boových kmínků a rozříznutého prasečího měchýře, spojených navzájem ztuhlou mulkovou šťávou. Zastrčil hubici do jednoho z otvorů na velké qheuenově noze a zapumpoval, odsávaje tak hlenovitou tekutinu, která ucpávala Uthenovy dýchací trubice. Tento proces opakoval na všech jeho pěti nohách, dokud jeho partner a kolega biolog nezačal zase dýchat o něco lehčeji. Qheuenova centrální kupole se poněkud zvedla a Uthenův oční pás se projasnil.

„D-děkuju ti, L-1-larku... Li-lituj-ji, že jsem ta-takov-vé břemeno-no..."

Zjevně nekoordinovány, zněly jednotlivé hlasy, jako by to mluvilo pět miniaturních qheuenů a každý jinak. Nebo jako traeki, jehož nedbale spojené mluvicí kruhy měly každý svůj vlastní mozek. Uthenova horečnatá slabost plnila Larkovu hruď prudkou bolestí. Z přiškrceného hrdla stěží dokázal vypravit pár povzbuzujících lží.

„Teď musíš odpočívat, bratře. Brzy se vrátíme zase do terénu... vykopávat fosilie a vymýšlet spoustu teorií, nad nimiž tvé matky rozpaky zmodrají."

Tento výrok vyvolal slabý, bublavý smích. „K-k-když už mluvím-me o herezích... t-t-to vypadá, jako by se tobě a Ha-ru...

Haru... Harullenovi splnilo přání."

Zmínka o Larkově druhém příteli z řad šedých qheuenů ho zasáhla dvojnásobnou bolestí. Uthen nevěděl o osudu svého bratrance a Lark mu to nehodlal říct.

„Co tím myslíš?"

„Vy-vypadá to, že ti náj-nájezdníci našli způsob, jak zbavit Jijo aspoň jednoho č-č-člena z Š-š-š-Šestky škůdců..."

„To neříkej," naléhal Lark. Ale Uthen jen nahlas vyjádřil to, co si oba mysleli. Jeho choroba vyvedla z konceptu g'kekského lékaře, který nyní odpočíval v dalším stanu, všechny čtyři oční stopky svinuté vyčerpáním. Nemoc poděsila i miliční stráže. Všichni věděli, že Uthen byl s Larkem v ruinách danické základny, kde se šťourali v zakázaných věcech.

„Cítil jsem lítost, kdy-když zéloti-ti vypálili cizí základnu." Uthenův krunýř se otřásl, jak zalapal po dechu. „I přesto, že se Rotheni pokusili zneužít naše Svaté Vejce... když jeho pomocí posílali falešné sny jako klín mezi nás... aby rozdělili Šest ras... Ani to nemohlo ospra-ospravedlnit... nelítostnou vraždu cizinců..."

Lark si protřel jedno oko. „Jsi soucitnější než mnozí."

„Nech mě to dokončit-it. Chtěl-těl jsem říct, že *teď už* ale víme, co ti cizinci měli za lubem už od začátku.....něco horšího než sny. Chtěli na nás nasadit *štěnice*, aby nás z-z-zni-čili."

Takže Uthen musel slyšet nějaké fámy - nebo dospěl k tomuto závěru nějak sám.

Biologická válka. Genocida.

„Jako ve *Válce světů.“* Byl to jeden z Uthenových oblíbených románů. „Jenomže role se obrátily."

Larkovo přirovnání přimělo šedého qheuena zasmát se - chraplavé, nekoordinované zapískání.

„Já... vždy-dy jsem se zto-ztotožňoval... s těmi... s těmi ubohými Marťany-ny..."

Qheuenův oční pás se zase zamlžil, jak ztrácel světlo uvědomění, a kupole poklesla. Lark zkontroloval přítelův dech a shledal, že stav se nezhoršil. Uthen byl prostě jenom unavený.

Tak silný, pomyslel si Lark, hladě pevný, tvrdý krunýř.

Představovali jsme si, že šedí jsou ti nejodolnější z odolných. Ale chitin nedokáže zastavit laserový paprsek.

Harullen se o tom přesvědčil. Smrt zastihla Uthenova bratrance během krátké Bitvy o Mýtinu, když se oddílům milice Šesti ras

jenom taktak podařilo přemoci Ro-kennovy robotí zabijáky. Tohoto vítězství bylo dosaženo jenom díky překvapení. Cizince totiž nikdy ani nenapadlo, že by divoši mohli mít k dispozici knihy s návody, jak zhotovit ruční palebné zbraně - hrubé a primitivní, ale na krátkou vzdálenost dostatečně účinné.

Ale vítězství přišlo pro Harrulena už pozdě. Příliš horlivý nebo tvrdohlavý, než aby utekl, strávil vůdce heretiků své poslední okamžiky horečně hvízdaje svou vyumělkovanou řečí do všech pěti směrů najednou prosby a výzvy k zachování klidu a rozumu, naléhaje na všechny, aby složili zbraně a o všem si v míru promluvili - než jeho mohutné, kraba připomínající tělo bylo rozseknuto na dvě stejně velké části zabijáckým dronem okamžik předtím, než stroj sám byl smeten z oblohy.

Bude velké truchlení mezi šedými matronami z města Tarek, pomyslel si Lark, nechávaje obě své paže spočívat na Uthenově širokém hřbetě, a položil ucho na skvrnitý povrch jeho krunýře, naslouchaje namáhavému dechu svého přítele. Ze srdce si přál, aby byl schopen udělat toho pro něj víc.

Ironie byla jen jednou z mnoha trpkých chutí v jeho ústech, které si uvědomoval.

Vždycky jsem počítal, že jestliže někdy přijde konec, qheueni budou ti poslední, kdo zemřou.

Emerson

Jijoánská krajina teď ubíhá kolem nich rychle, jako by se tajemné jezdkyně na koních bály, že by jakékoliv zdržení mohlo obrátit slabou naději v prach.

Postrádaje schopnost řeči, Emerson netuší ani v nejmenším, kam se to v takovém spěchu ženou a proč.

Sára se teď ve svém sedle obrátí a věnuje mu povzbuzující úsměv. Ale její tvář rámují rewqem vytvořené barvy pochybností a obav - emoce, které on může číst stejným způsobem, jaký užíval, když hledal význam písmen na datovém displeji. Možná by měl její nejistotu shledávat jako zneklidňující, protože v tomto cizím, nebezpečném světě je na jejím doprovodu zcela závislý. Ale přesto se Emerson nemůže přimět k tomu, aby pociťoval nějaké starosti. Je

zde příliš mnoho dalších věcí, aby o nich přemýšlel.

Vzduch je vlhčí, když se jejich karavana stočí směrem ke klikatému říčnímu údolí. Pach mokra a plesniviny v něm vyvolají vzpomínku na močál, kde se potácel tehdy po havárii, třesoucí se mrzák, zmáčený a v bolestech. Ale nedbá na to. Emerson vítá každý pocit, který by mohl vyvolat nějakou vzpomínku - zvuk, chvilkový závan nějakého pachu nebo i něco jiného, co by mohlo být v dohledu za příští zatáčkou.

Některé znovu vydolované objevy se již přece jenom vynořují z propasti času a zapomenutí, jako by je ztratil jenom na chvíli. Znovuvzkříšená jména se spojují s tvářemi a dokonce i s krátkými úryvky izolovaných událostí.

Tom Orley... tak silný a chytrý. Vždy ten nejlepší expert na řešení potíží. Některé ale přinesl také zpět na loď, jednou. Dost na celých Pět galaxií.

Híkahí... ta nejkouzelnější delfínka. Nejohleduplnější přítelkyně. Odešla tak rychle, chtějíc zachránit svého kapitána a milence... aby ji už potom nikdy nikdo neviděl.

Tošio... lodní smíšek. Mladý muž s odvážným srdcem. Kde je asi teď?

Kreideikí... kapitán. Moudrý delfíní vůdce. A mrzák jako on.

Emerson se musí krátce podivit podobnosti mezi Kreideikího zraněním a svým vlastním... Ale ta myšlenka vyvolá palčivý úder bolesti tak kruté, že jeho mysl od ní rychle ucouvne a ztratí se.

Tom... Híkahí... Tošio... Opakuje si ta jména; každé z nich kdysi patřilo nějakému jeho příteli, kterého už neviděl... no, už velice dávno.

Další vzpomínky, nedávnější, se zdají ještě hůře uchopitelné, bolestnější, mající ještě blíž k agónii.

Suessi... Tišút... Gillian...

Opakovaně tvoří ústy každý zvuk, i přesto, že mu při divoké jízdě drkotají zuby a má potíže s koordinací rtů a jazyka. Pořád se to snaží cvičit - vždyť jak jinak se mu snad někdy podaří obnovit svou starou zběhlost v řeči, schopnost vyslovovat slova znovu tak, jak tomu byl zvyklý kdysi, když byl známý jako tak chytrý chlapík... předtím než se jak v jeho hlavě, tak i v paměti objevily ty strašné prázdné díry.

Některá jména se vybavují snadno, protože se je naučil až *po* svém probuzení na Jiju, kdy ležel v horečkách ve stromovém domě.

- *Prity,* malá šimpanzice, která ho učí příklady. I když němá, je zručná a schopná nejen pokud jde o matematiku, ale i o sardonickou řeč pomocí rukou.

- *Jomah* a Kurt... zvuky spojené s mladší a starší verzí téže úzké tváře. Učedník a mistr v jedné podobě, oba určení ke zničení všech hrází, měst a domů, které tito nezákonní usedlíci vybudovali na zdejším světě, postaveném mimo zákon. Emerson si připomene *Biblos,* archiv papírových knih, kde Kurt ukazoval svému synovci chytře umístěné explozivní nálože, které byly schopné strhnout jeskynní strop a rozdrtit pod ním se nacházející knihovnu na prach. Jestliže by ten příkaz někdy přišel.

Zajatý fanatik, *Dedinger,* jede hned za oběma likvidátory, dohněda opálený a s ostrými, nesmiřitelnými rysy. Vůdce lidských rebelů, vyznávající víru, kterou Emerson nedokáže pochopit, až na to, že vyhlašuje nenávist k návštěvníkům z vesmíru. Zatímco skupina cválá vpřed, Dedingerovy šedé oči se toulají kolem, promýšlejíce nějaký jeho další tah.

###

Některá jména a několik málo míst - i těch pár výrazů má nyní svůj význam. Je to pokrok, jenomže Emerson není žádný blázínek. Dobře ví, že předtím než zraněný havaroval na tomto světě, musel znát *stovky* slov. Nyní znovu a znovu luští jejich zlomky, mající význam pouze napůl, od štěbetavých zvuků znějících jako „wah-wah", kterými se jeho druhové oslovují mezi sebou. Útržky, zdánlivě beze smyslu, které ho mučí a zneklidňují, aniž by přinesly nějaké uspokojení.

Někdy celý ten nápor vzroste až přímo únavně a on se jen diví - mohli by snad být lidé méně náchylní k násilí, kdyby mluvili méně? Kdyby o to více času věnovali pozorování a naslouchání?

Naštěstí slova nejsou jeho jediný program. Je zde rovněž ona neustále se vracející povědomost hudby, a během posledních zastávek také hraje různé matematické hry s Prity a Sárou, přičemž kreslí různé obrazce do písku. Jsou to jeho přítelkyně a on se raduje z jejich smíchu.

A má ještě i další okno do světa navíc.

Tak často, jak to jen snese, si Emerson přetahuje přes oči svého rewqa... masce podobný tenký film, který přeměňuje okolní svět do

cákanců a pruhů zkreslených barev. Na žádné ze svých dřívějších cest se nikdy nesetkal s podobným tvorem - druhem, užívaným všemi Šesti rasami, aby jim umožnil dostat se do cizí mysli. Nechá-li si ho na čele příliš dlouho, začne ho bolet hlava. Nicméně shledává fascinujícím aury, jež obklopují Sáru, Dedingera i ostatní. Někdy se mu zdá, že barvy v sobě nesou víc než jenom emoce - i když z toho nemůže nic vydolovat. Ještě ne.

Na jedno si však Emerson vzpomíná. Na radu, vycházející až odněkud z jeho zatemnělé minulosti, která ho nabádá, aby se měl na pozoru.

Život může být plný iluzí.

ČÁST DRUHÁ

Legendy vyprávějí o mnoha vzácných textech, které byly nenávratně ztraceny jednoho strašlivého večera, během nezapomenutelného neštěstí, které někteří nazývají Noc duchů, kdy čtvrtina bibloského archivu lehla popelem. Mezi bezcennými svazky, které za tohoto nešťastného soumraku zmizely, byl i jeden foliant, který, jak hlásí zpráva, prý obsahoval zobrazení Buyurů - mocné rasy, jejichž nájemní smlouva na Jijo vypršela před pěti tisíci stoletími.

Některé skrovné zprávy se sice podle svědků katastrofy zachovaly, ale ti, kdo prolistovali onu Sbírku xenologickych věd ještě předtím, než zmizela v ohni, tvrdili, že Buyurové byli jakési shrbené bytosti, matně připomínající volskou žábu *vyobrazenou na stránce 96* Clearyho Průvodce po terestrálních životních formách, *ale se sloními nohama a pronikavýma, dopředu hledícíma očima. Povídalo se, že to byli mistři ve vytváření užitečných organismů a že si vysloužili respekt kvůli úžasné inteligenci.*

Ale ostatní soonerské rasy to vše o Buyurech už věděly jak z ústních tradic, tak i podle mnoha chytrých služebních organismů, které poletovaly nebo se toulaly v jijoánských pralesích, snad stále čekajíce na své zmizelé pány. Kromě těchto několika málo útržků víme však o rase, jejíž mocná civilizace naplňovala tento svět po více než milion let, jen velmi málo.

Jak jen mohlo být tolik znalostí ztraceno během jediné noci? Dnes se to zdá podivné. Proč neexistovaly kopie těchto cenných textů, vytištěné první vlnou lidských kolonistů ještě předtím, než poslali svou tajnou loď do zapomenutí do mořských hloubek? Proč nebyly tyto duplikáty rozmístěny na různých místech po celém Úbočí, aby tak bylo vědění v *nich obsažené náležitě zabezpečeno proti všemu nebezpečí?*

Na obranu našich předkuje však nutno si připomenout, jaká napjatá doba tehdy, ještě před uzavřením Velkého míru a před příchodem Vejce, vládla. Pět dalších sapientních ras (bez glaverů), které již obývaly Jijo, se dostalo až na hranu křehké rovnováhy v *době, kdy hvězdná loď* Archa *se prosmýkla kolem karbonového*

mraku, obklopujícího Izmunuti, aby vysadila na Jiju pozemšťany, poslední vlnu ilegálních kolonistů, majících zamořit zdejší těžce zkoušený svět. V oněch dnech docházelo ke stálým potyčkám mezi urskými klany a arogantními qheuenskými Šedými královnami, mezitímco hoonské kmeny bojovaly mezi sebou ve svém právěprobíhajícím etickém boji, týkajícím se občanských práv traekiů. Nejvyšší rádcové měli kromě čtení a interpretace mluvících Svitků, jediných psaných dokumentů, které v té době existovaly, v ostatních záležitostech jen velmi malý vliv.

Do tohoto napjatého ovzduší spadla poslední invaze soonerských uprchlíků a ti zde našli neobsazenou ekologickou niku, která jako by na ně čekala. Ale lidští kolonisté se nespokojili prostě jenom s tím, že by se chopili farmářství jako ostatní ilegální rasy. Místo toho použili strojů z Archy *ještě jednou, než loď definitivně potopili. Spomocí jejich božské síly vytesali ve skále bibloskou pevnost a skáceli tisíce stromů, aby se pak jejich rozmělněná drť proměnila v papír čerstvě natištěných knih.*

Tento čin tak ohromil ostatních pět ras, že to lidské osadníky málem stálo životy. Rozzuření qheueni z města Tarek velkou přesilou pozemšťany oblehli. Jiní, rovněž uražení tím, co jim připadalo vůči Svitkům jako nestydaté kacířství, se drželi zpět jenom proto, že kněžští rádcové odmítli podpořit vyhlášení svaté války. Výsledek tohoto těsného hlasování dal lidským vůdcům čas vyjednávat, přemluvit různé septy a kmeny praktickými radami, převzatými z knih, a podplatit je různými užitečnými věcmi. Například hřeby pro g'kekská kola. A pro urské kovářky dlouho hledaným způsobem, jak zhotovit čiré sklo.

Jak neuvěřitelně se však všechno změnilo o pár pokolení později, když se sešla nová generace vzdělaných rádců, aby ratifikovali Velký mír a zaznamenali svá jména na čerstvý papír, rozeslavše kopie do každé vesničky a držby na Úbočí! Znalost čtení se stala společným zvykem a ani na psaní se *už nepohlíží jako na nějaký zločin.*

Stále ještě však existuje ortodoxní menšina, která má námitky proti rachocení tiskařských lisů. Zbožně trvají na tom, že gramotnost *podporuje* paměť *a že to byla právě závislost na oné světské marnivosti, která přivedla naše po hvězdách putující předky do nesnází. Kategoricky prohlašují, že musíme dbát především o odtržení od této naší slabosti a naučit se zapomínat, abychom mohli co nejdříve nastoupit Cestu k Vykoupení.*

Možná že mají pravdu. Ale zdá se, že málo z nás v těchto dnech spěchá, aby následovalo glavery dolů po této požehnané stezce. Ještě ne. Nejdříve na to musíme připravit naše duše.

A moudrost, jak prohlašují Noví rádcové, musí být živena příklady ze stránek knih.

Z pojednání o ukováváni míru, historická meditace
Homér Auph-puthrwaoy

STREAKER

Kaa

Ztroskotali, díky neúprosnému osudu, na Ifnině pobřeží.

Ztroskotali jako velryba uvízlá na mělčině, bez možnosti vrátit se kdy domů.

Ztroskotali vlastně *na pětkrát* -

Za prvé, odříznuti od Země smečkou nepřátelských cizinců, chovajících smrtelnou zášť vůči Terranům všeobecně a vůči posádce *Streakeru* obzvlášť, i když Kaa nikdy úplně nepochopil proč.

Za druhé, vyhnáni z mateřské *galaxie* Země a rozmarem hyperprostoru smeteni z kursu do neznámých, nepřístupných končin vesmíru - i když mnozí z posádky z toho stále obviňovali Kaau, nazývajíce to „chybou pilota".

Za třetí, hvězdná loď *Streaker* našla útočiště na zakázaném světě, ponechaném ladem, aby se zotavil od sapientních myslí. Podle některých ideální přístav. Past, říkali zase jiní.

Za čtvrté, když unavené a opotřebované stroje plavidla přestaly konečně pracovat, skončil *Streaker* v říši duchů, hluboko v nejtemnějším koutě této planety, daleko od vzduchu a světla.

A teď nakonec ještě to, pomyslel si Kaa. *Opuštěn i od této posádky psanců!*

Ovšem poručice Tišút to takhle neřekla, když ho požádala, aby zůstal na tomto mrňavém předsunutém postu spolu s třemi dalšími dobrovolníky, kteří mu měli dělat společnost.

„To bude tvoje první důležité velení, Kaao. Velká příležitost ukázat, co v tobě je!"

To jo, pomyslel si. *Zvlášť když budu napíchnut na nějakou hoonskou harpunu, vytažen do některého z jejich člunů a vykuchán.*

To se také málem stalo včera. Sledoval jedno z domorodých plavidel ve snaze zjistit jeho účel a cíl, když tu jeden z jeho mladých asistentů, Mopol, vystřelil dopředu a začal surfovat v brázdě zčeřené vody, tvořící se kolem dřevěného člunu, jak jeho příď prořezávala hladinu... oblíbená kratochvíle na Zemi, kde se delfíni takto

pravidelně vozili jako nějakým autostopem téměř za každou míjející lodí. Jenže tady to byla taková nepředvídatelná pitomost, že Kaa předtím ani nepomyslel na to, aby něco takového už dopředu zakázal.

Mopol se pokusil o povinnou omluvu později, když se vrátili do svého útulku. „K-kromě toho, nic se nestalo."

„Nic se nestalo? Nechal ses od nich vidět!" vytkl mu rozzlobeně Kaa. „Nevšiml sis snad, že se chystali házet do vody *oštěpy*, zrovna když jsem tě odtud odvolal?"

Mopolův lesklý elegantní trup a zobákovitá čelist zaujaly vzdorovitý postoj. „Nikdy předtím neviděli žádného delfína. Asi si mysleli, že jsme nějaký místní druh ryb."

„A tak to také zůstane, slyšíš?"

Mopol cosi zabručel, což mohl být jakýsi nejasný souhlas, ale celá ta epizoda Kaau pořádně vynervovala.

O něco později, obíraje se v duchu svými osobními nedostatky a chybami, pracoval v oblacích rozvířeného bahna na dně, přilepuje optická vlákna ke kabelu, který položila ponorka *Híkahí* během své zpáteční cesty ke skrytému úkrytu *Streakeru.* Kaaova nově umístěná kamera by mu mohla umožnit mnohem snadnější sledování hoonské osady, jejíž přístřešky pokryté doky a domy pod kamuflážovým krytem ležely stuleny k sobě podél blízké zátoky. Již teď mohl ohlásit, že hoonské snahy o utajení jsou směrovány *nahoru*, k zakrytí jejich osady proti pohledu z oblohy, ne z moře. To by se mohlo ukázat jako dost důležitá informace, doufal Kaa.

Nicméně, nikdy se necvičil ve špehování. Byl přece pilot, ksakru!

Ne že by se k tomu během prvních dnů *Streakerovy* mise dostal příliš často, zůstával nepovšimnut ve stínu hlavního pilota Kípirua, který vždy dostal za úkol rozřešit nějaký těžký, ale přitažlivý úkol. Když na Kithrupu Kípiru spolu s kapitánem a několika dalšími členy posádky zmizel, dostal Kaa konečně příležitost, aby uplatnil své umění - v tom lepším i v tom horším.

Ale teď se Streaker *nechystá nikam. Uvízlá loď žádného pilota nepotřebuje, a tak si myslím, že jsem postradatelný.*

Kaa skončil s přilepováním a právě zatahoval své pracovní ruce do postroje, když kolem něj šílenou rychlostí proletěl jakýsi stříbrošedý záblesk, poháněný prudkým vlněním celého těla. Sonické vlny bombardovaly jeho mozek, jako by to kapalné vlny

zpětně narážely do jeho těla. Mělčinu zaplnil cvakavý delfíní smích.

**Jen přiznej, hvězdný hledači!*
Nemůžeš mě slyšet ani vidět,
*jak vyrážím z temnoty!**

Ve skutečnosti Kaa už nějakou dobu věděl, že se delfíní mladík blíží, ale nechtěl znechutit Zhakiho, který se mu takto snažil demonstrovat svou obratnost a lstivost.

„Mluv novoanglicky," nařídil stručně.

V otevřené tlamě se zaleskly malé kuželovité zuby, jak paprsek šikmého slunečního světla dopadl na hlavu mladého Tursiopse, který se ve vodě přetočil, aby se podíval na Kaau. „Ale je přece mnohem snadnější mluvit v tináru! Z novoangličtiny mě občas bolí hlava."

Jen málo lidí, již by naslouchali této diskusi mezi oběma neodelfíny, by těmto zvukům rozumělo. Podobně jako trinár, sestával i tento podvodní dialekt z větší části ze spojení mručivých stenů a mlaskání s cvakáním či skřípáním. Ale *gramatika* byla velmi blízká standardní novoangličtině. A gramatika zpravidla určuje způsob, jak osoba myslí - tak to aspoň učil Kreideiki, když tento mistr keneeku ještě žil v posádce *Streakeru* a vedl ostatní své druhy k moudrosti.

Kreideiki odešel přede dvěma lety, zanechán spolu s panem Orleym a dalšími na Kithrupu, když jsme odtud prchali, pronásledováni válečnou flotilou Galaktiků. A přesto mně stále každý den chybí - byl ten nejlepší, kterého zrodil náš druh.

Kaa se pokusil odpovědět Zhakimu tak, jak si představoval, že by to mohl udělat kapitán.

„Ta bolest, co cítíš, se jmenuje *koncentrace.* Není to snadné, ale umožnilo to našim patronům dostat se ke hvězdám, samotným a bez pomoci."

„No jo. A teď se podívej, co z toho mají," odsekl Zhaki.

Než mu mohl Kaa patřičně odpovědět, zahvízdl mladík signál *vzduchové nouze* a vystřelil nahoru k hladině, aniž by se staral o provedení zabezpečovací spirály, aby se přesvědčil, zda nehrozí nějaké nebezpečí. Bylo to porušení bezpečnostních předpisů, ale zdálo se, že přísná disciplína bere stále víc za své každým dnem, který zde na Jiju uplynul. Toto moře bylo až příliš mírné a přátelské, takže povzbuzovalo neopatrnost a horlivou euforii.

Kaa ho nechal být a následoval ho pomalu k povrchu. Na

hladině se nadechli a nasáli do sebe lahodný vzduch, jemně zvlhčený vzdálenými nárazy deště. Mluvit novoanglicky venku mimo vodu si s jejich geneticky upravenými lebečními dutinami vyžadovalo odlišný dialekt, v němž bylo více sykavých a drmolivě zadrhovaných zvuků, ale znělo to více jako lidská řeč.

„Výborně-ně," řekl Kaa. „Teď hlášení."

Druhý delfín škubl hlavou. „Ti rudí krabi nemají žádné podezření. S-s-soustřeďují s-se na své račí ohrady. Jen zřídka se některý podívá nahoru, když se p-p-přiblížíme."

„To nejsou krabi. Jsou to *qheueni.* A já jsem vydal přímé rozkazy. Neměli jste se příliš přibližovat, aby vás nezpozorovali."

Hooni byli považováni za mnohem nebezpečnější, proto si Kaa vyhradil tuto část výzvědné mise pro sebe. Nicméně spoléhal na to, že Zhaki a Mopol budou dostatečně diskrétní, až budou zkoumat qheuenské sídliště na okraji útesu. *Tak se mi zdá, že jsem se zmýlil.*

„Mopol chtěl zkusit nějakou delikates-s-su těch rudých, tak js-sme udělali malý odlákací manévr. Já jsem s-s-sehnal dohromady hejno těch zelenavých ryb - těch, co chutnají jako s-s-sargas-soví úhoři - a hnal jsem je p-přímo přes tu q-q-qheuenskou kolonii. A víš co? Ukázalo se, že ti krabi mají *vytahovací sítě,* které používají právě pro tenhle př-pří-pad! Jakmile to hejno bylo uvnitř v nich, rychle je zvedli nahoru z vody a lapli celé hejno!"

„Měls veliké štěstí, že nelapli také tebe. A co dělal celou tu dobu Mopol?"

„Zatímco rudí měli napilno, Mopol vpadl do račích ohrádek." Zhaki se pobaveně zahihňal. „Mimochodem, jednoho jsem ti nechal. Jsou v-v-vynikající."

Zhaki měl na sobě minipostroj upevněný ke svému boku a nesoucí jednoduchou manipulační paži, která se složila nazpět, když plaval. Na neurálni signál sáhla mechanická ruka do vaku připevněného k postroji a vytáhla jakési kroutící se stvoření, aby je nabídla Kaaovi.

Co mám udělat? Kaa zmateně zíral na tu kroutící se věc. Jestliže ji přijme, nepovzbudí tak Zhakiho úpadek disciplíny? Nebo když odmítne, nebude to vypadat, že je otravný a přemrštěný?

„Počkám si a uvidím, zda ti z toho nebude zle," řekl mladíkovi. Nepředpokládalo se, že by měli experimentovat s domácí faunou na svých vlastních tělech. Na rozdíl od Země představovala většina planetárních ekosystémů pestrou směsici druhů téměř ze všech koutů

Pěti galaxií, zavlečených sem rasami nájemců, jejichž pobyt na planetách mohl trvat až deset milionů let. Takže to znamenalo, že některá ze zdejších rybám podobných stvoření se sice mohla prokázat jako zdravá a chutná, ale už další kořist by se mohla svým uchvatitelům pomstít tak, že je otráví.

„Kde je Mopol teď?"

„Zpátky na svém místě a dělá, co nám bylo poručeno," řekl Zhaki. „Pozoruje, jak rudí krabi s-spolupracují s hoony. Viděli jsme je táhnout k přístavu dvoje naložené sáně, plné sklizených mořských chaluh a řas. Vrátili se zpátky s nákladem dřeva. Víš... s pořezanými kmeny stromů."

Kaa pokývl. „Takže provozují obchod, jak jsme předpokládali. Hooni a qheueni, žijící pospolu na zakázaném světě. Rád bych věděl, co to znamená?"

„Kdoví? Kdyby nebyli t-tajemmní, tak by nebyli z-zajíma-ví. M-můžeme se teď vrátit k Mopolovi?"

Kaa měl jisté domněnky o tom, co se asi děje mezi těmi dvěma mladými astronauty. V každém případě to rušivě zasahovalo do jejich práce, ale kdyby nadhodil tento problém, Zhaki by ho mohl obvinit z pruderie, nebo ještě hůř, ze „žárlivosti".

Kdybych jenom byl opravdový velitel, pomyslel si Kaa nešťastně. *Poručice mně nikdy neměla svěřit takovou odpovědnost.*

„Ano, teď se vrať," řekl nahlas. „Ale jenom abys zastihl Mopola. Pak se vraťte do útulku. Je už pozdě."

Zhaki se vztyčil, spočívaje celým svým tělem na mrskajícím se ocase.

**Ach, jak vzrušující!*
Tvůj příkaz bude uposlechnut,
*tak jako každý příliv dbá měsíce. **

S tím mladý delfín udělal přemet a ponořil se nazpět do moře. Zanedlouho jeho hřbetní ploutev, třpytící se ve slunci, jak prořezávala zčeřené vlny, byla všechno, co z něj Kaa viděl.

Kaa uvažoval o dvojsmyslné drzosti Zhakiho posledního trinárního výlevu.

V lidských termínech, při použití logiky příčiny a následku, kterou patronská rasa učila svoje delfíní klienty - oceán se střídavě zvedal a ustupoval v odpověď na gravitační tlak slunce a měsíce.

Ale existovaly i mnohem dávnější způsoby myšlení, užívané kytovčími předky dlouho předtím, než lidé zasáhli do jejich genů. V oněch dnech se nevyskytovaly nějaké pochyby o tom, že vlnění moře je nejmocnější ze všech sil. Ve starém prvotním náboženství to byly *pohyby moře*, které ovlivňovaly *měsíc*, a ne naopak.

Jinými slovy, Zhakiho trinární výrok byl drzý, hraničící až s porušením subordinace.

Poručice Tišút udělala chybu, uvažoval Kaa trpce, když plaval k útulku. *Nikdy jsme tady neměli být ponecháni samotní.*

Během své zpáteční cesty si plně uvědomil hrozbu této mise. Ne hoonské oštěpy či qheuenské drápy, dokonce ani ne cizí bitevní křižníky, ale Jijo samotná.

Jeden by si mohl toto místo zamilovat.

Volala k němu vábivá oceánská příchuť vzduchu a stejně tak i sametová textura vody. Přitahoval ho způsob, jakým mu rybám podobná stvoření prokazovala respekt tím, že mu uhýbala z cesty a prchala před ním, ale ne zase tak rychle, aby je nechytil, kdyby chtěl.

Což ale bylo ze všeho to nejvábivější - v noci pronikaly stěnami jejich předsunutého stanoviště jakési tepající *ozvěny* -vzdálené rytmy, jež se pohybovaly až na samém dolním okraji slyšitelnosti. Tajuplné, občas až děsivé, a přece až bolestně připomínající velrybí písně z domova.

Na rozdíl od zelenozeleného světa Oakky - anebo strašlivého Kithrupu - tato planeta *mela přátelské* moře. Takové, kde by delfín mohl plavat v míru.

A snad i zapomenout.

###

Brůkida už čekal v útulku, když sem Kaa proplul malým vzduchovým uzávěrem, stěží dost velkým, aby jím proklouzl delfín. Úkryt tvořila nafouklá bublina, napůl zaplněná vodou a zakotvená na mořském dně.

U jedné z jejích stěn byla zřízena laboratoř pro geologa metalurga, staršího delfína, jehož tělesná křehkost rostla s tím, jak se *Streaker* na svém útěku vzdaloval čím dále tím víc od domova.

Vzorky, které Brůkida zkoumal, odebrala *Híkahí* při sledování jednoho hoonského mořského člunu, směřujícího mimo kontinentální šelf k prudce se svažující stěně propasti, aby zde

vyhodil svůj náklad přes palubu! Když různé barely, nádoby a bedny dopadaly do bahna, podařilo se jich několik málo ulovit do otevřených čelistí ponorky, a pak zde byly ponechány k rozboru, když se *Híkahí* vrátila zpět na základnu.

Brůkida už u nich zjistil to, čemu říkal „anomálie", jenže starého vědce rozrušilo něco úplně jiného.

„Dostali jsme zprávu, zatím cos byl venku. Tišút se cestou ke *Streakeru* podařilo sebrat něco přímo úžasného!"

Kaa kývl. „Byl jsem tady, když se hlásila, vzpomínáš? Našli jakési prastaré skladiště, které zde zřejmě zanechali ilegální osadníci, když -"

„To nic není." Starý delfín byl zřejmě vzrušenější, než Kaa Brůkidu za dlouhý čas viděl.

„Tišút volala ještě jednou, později, aby nám řekla, že zachránili jakousi partu děcek, co se málem utopila."

Kaa zamrkal.

„*Děcek?* Nemyslíš snad -"

„Ani lidé, ani ploutvonozí. Ale počkej, až uslyšíš, o koho jde... a jak se dostali tam dolů, na mořské dno."

SOONEŘI

Alvin

Pár dur předtím, než bychom do ní narazili, se část stěny vrakoviště před námi začala hýbat. Hrbolatý, nerovný plát, sestávající z poďobaných částí trupů hvězdných lodí, se magicky odsunul stranou, odhaliv tak před phuvnthusím člunem jakousi dlouhou, úzkou dutinu.

Vřítili jsme se tam, kolem oken se tyčily roztřepané, ježaté stěny, přecházející v rozmazané šmouhy, v nichž se paprsek reflektoru ztrácel a ponechával nás v šeru. Motory začaly řvát při svém přechodu na zpáteční chod... a pak utichly.

Trup se rozvibroval sérií zvonivých kovových úderů. O něco později se dveře do naší místnosti otevřely. Drápatá paže nám pokynula, abychom vyšli ven.

Čekalo tam na nás několik phuvnthus - stvoření, vyhlížejících jako nějaký obrovský hmyz s dlouhým, kovem obloženým trupem a s velkýma, skelnýma černýma očima. Naši tajemní zachránci, dobrodinci a věznitelé.

Moji přátelé se mně pokoušeli pomáhat, ale odmítl jsem.

„Jen běžte, mám co dělat, abych zvládl ty berle sám, bez toho, abyste se tu kolem mě všichni pletli. Jen jděte. Půjdu hned za vámi."

Na křižovatce chodeb, kde odbočovala cesta do mé staré cely, jsem se pokusil zahnout doleva, ale naši šestinozí průvodci nás místo toho nasměrovali doprava. „Potřebuju své věci," řekl jsem nejbližšímu phuvnthu. Ale ten mi jenom gestem naznačil „ne" a pařátem, který připomínal mechanickou končetinu, mi zahradil cestu.

Zatraceně, pomyslel jsem si, vzpomenuv na svůj batoh a notes, které jsem tam nechal. Myslel jsem si, že se tam vrátím.

Klikatá, naprosto nezapamatovatelná cesta nás vedla přes všechny druhy dvířek, průlezů a poklopů po dlouhých chodbách, jejichž stěny byly obloženy kovovými pláty. Ur-ronn poznamenala, že některé ze svařovaných spojů vypadají, jako by byly provedeny „narychlo". Musel jsem jen obdivovat způsob, jakým lpěla na své

profesionalitě, když jsme teď stáli tváří v tvář perfektní technologii.

Nemůžu přesně říct, kdy jsme opustili trup mořského draka a vstoupili do větší základny /tábora/města/úlu, ale za nějaký čas se velcí phuvnthus ve svých řinčivých pohybech očividně jaksi uvolnili. Dokonce se mi i podařilo zachytit útržky těch jejich prapodivných hrčivých zvuků, které jsem kdysi pokládal za řeč. Ale na podrobnější naslouchání nebyl čas. Už jenom pohyb vpřed pro mě totiž znamenal další nápor bolesti při každém kroku.

Nakonec jsme se ocitli na chodbě, která působila dojmem stálosti a neměnnosti, s bledými, zašlými, kdysi bílými stěnami a osvětlená měkkým, nevtíravým světlem, které vypadalo, jako by vycházelo z celé plochy stropu. Tato zvláštní chodba se v obou směrech zatáčela *nahoru*, dokud se nevyšplhala mimo dohled ve vzdálenosti asi tak čtvrtiny doletu šípu na každé straně. Vypadalo to, že se nacházíme ve velkém *kruhu*, i když jsem si nijak nedokázal představit, k čemu by taková divná cesta mohla sloužit.

Avšak ještě větším překvapením byl uvítací výbor! Najednou jsme se ocitli tváří v tvář bytostem, které ani nemohly vypadat více jiné než phuvnthus - až na to, že měly také šest končetin. Stály vzpřímeně na dvou zadních, oblečené v tunikách z jakési stříbřité látky, a roztáhly své čtyři šupinaté paže v gestu, o němž jsem doufal, že znamená uvítání. Byly malé, sahaly mi tak akorát nad má horní kolena nebo na úroveň Kleštíkova chitinového krunýře. Na vrcholku jejich hlav s vypoulenýma očima trůnila pěnovitá koruna, tvořená vlhkými, kudrnatými vlákny. Vydávaly jakési skřípavé zvuky a kývaly na nás, abychom je následovali, zatímco velcí phuvnthus se dali s evidentní nedočkavostí na ústup a zmizeli.

My čtyři Wuphoňané jsme na sebe mrkli... a potom jsme gheuenským zahoupáním vyjádřili pokrčení rameny. Potom jsme se otočili, abychom mlčky následovali své nové průvodce. Slyšel jsem, jak si Huphu na mých ramenou tiše brouká, prohlížejíc si malé bytosti, a já si umiňoval, že zahodím berle a chňapnu po ní, jestli se pokusí na některého z našich hostitelů skočit. Pochyboval jsem, že by byli tak bezbranní, jak vypadali.

Všechny dveře lemující chodbu byly zavřené. Vedle každého vchodu bylo na zdi připevněno cosi jako *papírový proužek*, vždycky ve stejné výšce. Jedna z Huckiných očních stopek ukázala na tento provizorní kryt a potom na mě začala mrkat v Morseově abecedě.

TAJEMSTVÍ VESPOD!

Pochopil jsem, co tím míní. Takže naši hostitelé nechtěli, abychom si přečetli značky u jejich dveří. To by ale znamenalo, že používají některou z abeced, známých mezi Šestkou. Pocítil jsem tutéž zvědavost, která vyzařovala z Huck. V tomtéž okamžiku jsem si ale také umínil, že ji za každou cenu zastavím, jestli udělá nějaký pohyb, směřující ke stržení těchto krytů. Existují okamžiky, kdy se impulsivnost hodí. Ale toto nebyl žádný z nich.

Dveřní poklop se s tichým zasyčením otevřel a naši malí průvodci nás vybídli, abychom vstoupili.

Velká místnost byla *závěsy* rozdělena na menší paralelní kóje. Zahlédl jsem také řadu jakýchsi lesklých strojů, ale nestačil jsem si je nějak důkladněji prohlédnout kvůli tomu, co se náhle objevilo přímo před námi.

Všichni jsme se zastavili jako přimrazení, ohromeně zírajíce na čtyři povědomě vyhlížející bytosti, které tu tak nečekaně stály před našima očima - ursa, hoona, rudého qheuena a mladého g'Keka!

Jsou to naše obrazy, uvědomil jsem si vzápětí, i když bylo zřejmé, že se nejedná o odrazy v zrcadle. Kvůli jedné věci, a to, že jsme totiž mohli vidět *skrz* tyto naše podoby. A jak jsme na ně hleděli, každá postava udělala gesto, jímž každého z nás pozvala do různých koutů místnosti, které uzavíraly závěsy.

Když jsem překonal počáteční šok, všiml jsem si, že tyto obrazy nebyly naše dokonalé portréty. Urská verze měla velice uhlazenou srst a můj hoonský protějšek stál zcela vzpřímeně a neměl žádnou zádovou podpěru. Měl snad tento rozdíl nějaký význam? Hoonská karikatura se na mě zubila po způsobu našich dávných předků s fibrilujícím hrdelním vakem, ale bez charakteristické grimasy úst a rtů, kterou si jijoánští hooni osvojili nepochybně teprve od té doby, co přišli lidé.

„No, dobrá," zamumlala Huck, hledíc na napodobeninu g'Keka před sebou, jehož kola a loukotě jenom zářily, pevně napnuté a naleštěné. „Jsem si *úplně* jistá, že tohle jsou *sooneři*, Alvine."

Škubl jsem sebou. Takže mé předchozí domněnky byly tedy špatné. Nemělo smysl dále to rozmazávat.

„Hr-rm... sklapni, Huck."

„Jsou to holografičké projekce," zašeptala Ur-ronn novoanglicky, v jediném jijoánském jazyce hodícím se pro takovou

diagnózu. Slova pocházela z lidských knih, přecházejících z generace na generaci už od dob Velkého Knihtisku.

„Ať už j-j-je to c-c-cokoliv," dodal Kleštík, když každý ten duch couvl dozadu k některé z těch cel uzavřených závěsem. „C-c-co teď uděláme?"

Huck poznamenala: „Jakou možnost máme? Každý z nás půjde za tím svým chlapíkem a uvidíme, co bude na druhé straně."

S nestejným rytmem svých kol se rozjela za zářivým obrazem g'Keka. Závěs za ní se zavřel.

Ur-ronn povzdechla. „Dobrou vodu, vy dva."

„Oheň a popel," odvětili jsme zdvořile Kleštík a já, dívajíce se za ní, jak odcházela za imitací urské postavy.

Falešný hoon mi s úsměvem kynul, abych vstoupil do kóje nejdál napravo.

„Ještě tak jméno, zařazení a sériové výrobní číslo," řekl jsem Kleštíkovi.

Jeho znepokojené - „Huh?" - bylo synkopované vydechnutí ze tří jeho nožních otvorů. Když jsem se ohlédl, jeho oční pás na kupoli se stále intenzivně otáčel, směřuje svůj pohled všemi směry, *jenom ne* na průhledný qheuenský přízrak před ním.

Závěs, tvořící stěnu, za mnou zapadl a oddělil nás.

Můj mlčenlivý vůdce v hoonské podobě mne vedl k jakémusi bílému obelisku, což byla vlastně vzpřímeně stojící deska, zaujímající střed malé kóje. Gestem mi naznačil, že mám jít k ní a postavit se na malou kovovou plošinku u její báze. Když jsem to udělal, pocítil jsem, že její bílý povrch *měkce* přilnul k mé tváři a hrudi. Když se mé nohy ocitly na plošince, začala se celá deska zvolna *sklápět*... klesajíc dolů a vpřed, až se stala stolem s mým vlastním ubohým já nataženým na něm. Huphu na mých ramenou zneklidněla, stěžujíc si žalobnými hrdelními zvuky, a pak najednou zděšeně zaječela, když se odkudsi zdola zvedlo cosi jako *trubice* a připlazilo se to k mojí tváři!

Myslím, že jsem mohl nějak bojovat nebo pokusit se utéct. Ale jaký smysl by to mělo? Když se z trubice vyřinul jakýsi barevný plyn, jeho vůně mi připomněla mé dávné návštěvy na wuphonské dětské ošetřovně. Dům pachů, tak jsme jí my děti říkaly, i když náš traekijský lékárník byl velice laskavý a vždy pro nás ze svého horního kruhu vypustil kousek čokolády nebo bonbon, když jsme byli hodní...

Jak mě vědomí pomalu opouštělo, zadoufal jsem, že snad i tentokrát tu bude na mě čekat nějaká chutná sladká či nakyslá kulička.

„Brou noc," zamumlal jsem, zatímco Huphu nade mnou štěbetala a kňourala. Poté všechno kolem na chvíli zčernalo.

Asx

Udeřte do čerstvě se rozlévajícího vosku, mé kruhy, do měkkého vosku, v němž přitékají horké novinky z reálného času.

Zde vizte, stopa toho mnohohlasého nářku a křiku hrůzy, rozléhajícího se kolem horských zasněžených vrcholů a rozechvívajícího samotné podloží pod mohutnými stromy boo.

###

Právě před několika okamžiky se nad svou zničenou základnou majestátně vznášela rothenská loď, která pátrala po svých ztracených soukmenovcích, chybějících členech své posádky.

Temně hučící plavidlo vypadalo *vztekle* a hrozivě, připraveno k pomstě.

Ale přesto jsme my/já zůstali, že ano, mé kruhy? Povinnost zakotvila toto traekijské seskupení na místě jako delegáta Nejvyšší rady, který měl promluvit s těmito rothenskými pány.

I jiní zde zůstávali, postávajíce na podupané půdě Mýtiny. Zvědaví diváci nebo takoví, kdo z osobních důvodů zamýšleli nabídnout vetřelcům svou *loajalitu.*

Tak jsme tedy my/já nebyli sami, kdo se stal svědkem toho, co se stalo potom. Bylo nás tu přítomno několik stovek, kdo jsme se s bázlivou úctou dívali, jak rothenská loď svými paprsky prohledává a ohmatává údolí, probírajíc se v roztavených a očouzených trámech, zbylých po jejich zdevastované základně.

Potom se ozval ten náhlý úděsný zvuk. Jekot, který ještě stále syčí a bublá, neutuhlý, dolů do našeho tukového jádra. Alarm mučivé hrůzy, přicházející z lodi samotné!

###

Dokážeme si připomenout víc? Odvážíme se sledovat voskovou stopu ještě dál? I když vydává bolestný žár, při němž se taví hmota?

Ano?

Jste statečné, mé kruhy...

###

Pohleďte na rothenskou loď - náhle se koupající v oslnivém světle.

Toto agresivní záření na ni proudí *seshora*... vysíláno novou entitou, zářící jako slunce.

Není to žádné slunce, ale *další* vesmírná loď. Loď neuvěřitelně větší než štíhlé plavidlo genových lupičů, vznášející se nahoře nad ním asi tak, jako by se úplné traekijské seskupení mohlo tyčit nad jednoduchým, nově vlenovaným kruhem.

Může se vosku věřit? Což by něco mohlo být skutečně tak obrovské, jako je tato zářící loď, mohutná jako hora, která klouže nad údolím těžkopádně jako nějaký gigantický hmoždíř?

Polapeno v záři, rothenské plavidlo vydává jakési strašné skřípavé zvuky, snažíc se zoufale uniknout před nově příchozím titánem. Ale světelná kaskáda na ně nyní útočí, tlačí se na ně a tiskne je nesmírnou silou, která se nyní rozlévá i přes údolí, napadajíc samotnou kvalitu fyzikální substance. Jako nějaké pevné kopí tlačí světelný paprsek rothenskou loď proti její vůli dolů, až její břicho narazí na zraněnou jijoánskou půdu.

Záplava šafránových barev všech odstínů se nyní rozlévá kolem menšího křižníku, postupně pokrývajíc celou rothenskou loď lesklými vrstvami - tuhnoucími jako chuchvalce chladnoucí tekutiny. Zanedlouho už leží rothenské plavidlo zcela bezmocné, obaleno v tuhém kokonu. Listy a větévky, zachycené spolu s ním v této zlatě zářící skořápce, se zdají ztuhlé a naprosto nehybné, zmrazené přímo uprostřed pohybu.

A nahoře se vznáší nová úděsná síla. Leviatan.

###

Spalující světlo se ztlumilo.

Za hrozivého hučení svých motorů, zpívajících píseň o

nepřemožitelné moci, titán sestoupil dolů jako obrovská hora, aby se usadil mezi Okraji. Kámen z nebes, drtící skálu pod sebou a svou úděsnou hmotností přetvářející podobu údolí.

###

Nyní tekoucí vosk změnil směr svého pohybu. Roztavená esence odkapávajících úzkostných starostí se obrací novým směrem.

A ten je, mé kruhy?

Ke srázu, vedoucímu do propasti.

Do pekla.

Rety

Rety myslela na svého ptáka. Na zářivého ptáka, tak plného života a tak nečestně zohaveného, jako byla i ona při svém tvrdošíjném boji o přežití.

Všechna její dobrodružství začala toho dne, kdy se Jass a Bom vrátili ze své lovecké výpravy a začali se vychloubat, že postřelili jakési záhadné létající stvoření. Jejich trofej - zářivé nádherné kovové pero - byla spouští, na kterou čekala. Rety to vzala jako nějaké omen, osudové znamení, které ji utvrdilo v jejím rozhodnutí utéct. Znamení, že je už konečně čas opustit její zbídačený kmen a hledat si lepší život.

Myslím, že každý něco očekává, pomyslela si, zatímco robot kopíroval další zákrut ponuré řeky, vinoucí se v meandrech k poslednímu známému cíli Kunnova průzkumného letadla. Rety měla stejný cíl, ale současně z něj měla i strach. Danický pilot určitě s Dwerem hrubě naloží. Mohl by také potrestat i Rety, kvůli mnohým chybám, kterých se dopustila.

Pevně si umínila, že bude krotit svůj temperament a podle potřeby že bude třeba i podlézat, bude-li to nutné. *Jenom co lidé z hvězd dodrží svůj slib a vezmou mě s sebou, až odletí z Jija.*

Musejí to udělat! Dala jsem jim přece toho ptáka. Rann říkal, že to je klíč, který pomůže Danikům a jejich rothenským pánům pátrat...

Zde se její myšlenky *zarazily.*

Pátrat po čem?

Musejí něco strašně naléhavě potřebovat, když kvůli tomu porušili galaktické zákony a přišli slídit až na vzdálenou, bezvýznamnou Jijo.

Rety nikdy nespolkla všechny ty řeči o „genových lupičích" - že rothenská expedice přišla proto, aby hledala zvířata, která jsou téměř připravená začít myslet. Když vyrůstáte v těsném sepětí s přírodou, zápasíce s ostatními tvory o každé sousto, brzy si uvědomíte, že vlastně *každý* dokáže nějakým způsobem uvažovat. Zvířata, ryby... a proč ne, vždyť někteří z jejích bratranců se dokonce modlili i ke stromům a kamenům!

Retina odpověď, pokud se toho týkalo, byla - no a *co?* Byl by snad gallaitr míň smradlavý, kdyby uměl číst? Nebo bahenní kleb o něco míň odporný, kdyby recitoval básně, zatímco by se válel v hnoji? Podle jejího názoru byla příroda hnusná a nebezpečná. Měla jí až po krk a ráda by se jí zbavila a žila v nějakém krásném galaktickém městě.

Rety nikdy nevěřila, že Kunnovi lidé překonali nesmírný prostor vesmíru jen proto, aby sem přišli učit nějaké potvory žvanit.

Tak co pak byl ten pravý důvod? A čeho se vlastně báli?

###

Robot se vyhnul hlubší vodě, jako by se jeho silová pole potřebovala opírat o skálu nebo o pevnou zem. Když se řeka rozšířila a její přítoky se samy staly řekami, ukázal se další postup nemožný. Ani dlouhá oklika směrem k západu neukázala žádný způsob, jak vodní toky obejít. Dron frustrovaně bzučel, obklopený vodou ze všech stran.

„Rety!" ozval se zdola Dwerův chraplavý hlas. „Promluv s ním znovu!"

„Už jsem to udělala, vzpomínáš? Tys mu musel nějak poškodit uši, když jsi mu vytrhl tu anténu!"

„Dobrá... zkus to znovu. Řekni mu, že bych mohl... že vím, jak se dostat přes řeku."

Rety si ho zkoumavě změřila, jak tu tak bezmocně visel, svírán robotími mechanickými pažemi. „Před chvílí jsi ho zkusil zabít a teď mu nabízíš pomoc?"

Zašklebil se. „Už mě nebaví bloudit tady v jeho spárech, až

snad nastane konec světa. Počítám, že v tom létajícím člunu bude jídlo i léky. Každopádně už jsem toho o těch cizích lidech dost slyšel. Proč bys měla jenom ty mít všechnu tu legraci jen pro sebe?"

Nemohla říct, kdy přestal být vážný a začal se sarkasmem. Ne že by to nějak vadilo. Ukáže-li se Dwerův plán užitečný, mohlo by to mít jistý vliv na způsob, jakým s ním Kunn naloží.

A taky se mnou, dodala v duchu.

„Tak dobrá."

Rety promluvila přímo ke stroji, jak ji to naučili.

„Drone čtyři! Slyš a poslechni, co ti nařizuji! Poroučím ti vysadit nás, abychom se mohli spolu domluvit, jak se dostat přes tamhleten potok. Zajatec říká, že ví, jak to udělat."

Robot nejdřív nezareagoval a místo toho stále kroužil mezi dvěma nejvyššími body terénu, pátraje po nějaké známce přechodu. Nakonec však přece jen jeho bzučící repulsory změnily tón, kovové paže se svěsily a nechaly Dwera skulit se dolů na mechový břeh. Mladý muž nějakou chvíli zůstal sténaje ležet. Jeho údy i tělo sebou mátožně škubaly, jako u vyplavené ryby.

Rety, sama ztuhlá, se zvedla a sklouzla z horní plošiny robota, škubnouc sebou, když se opět dotkla pevné země. Obě nohy ji bolestně pálily a křečovitě v nich píchalo, i když to patrně zdaleka nebylo tak zlé, jako se cítil Dwer. Spustila se na kolena a dloubla ho do lokte.

„Hej, jsi v pořádku? Potřebuješ pomoct vstát?"

Dwerovy oči se leskly a v jeho tváři byl bolestný výraz, ale zavrtěl hlavou. Pro každý případ mu ovinula paži kolem ramen, když se pokusil posadit. Neobjevila se žádná čerstvá krev, když oba zkontrolovali ztvrdlý obvaz na jeho zraněném stehně.

Cizí dron tiše čekal, než se mladý muž kolísavě postavil.

„Možná ti můžu pomoct dostat se přes vodu," řekl stroji. „Ale jestliže to udělám, změníš ty zase způsob, jak nás neseš? Zastavíš vždycky na chvíli a pomůžeš nám najít si jídlo? Co ty na to?"

Následovala delší pauza - a pak se ozvaly jakési švitořivé zvuky. Rety se během doby, kterou strávila jako učedník v hvězdné posádce, stačila trochu naučit galaktickou Dvojku. Rozeznala tedy škálu stoupající vzhůru, která znamenala ano.

Dwer přikývl. „Můžu zaručit, že můj plán bude fungovat. A navrhuju tohle."

###

Bylo to opravdu jednoduché, skoro samozřejmé, a přece se potom na Dwera dívala úplně jinak, když se konečně vynořil z proudu a oklepával ze sebe vodu. Předtím, ještě než vylezl na břeh, robot se odsunul trochu stranou ze svého původního místa *nad Dwerovou hlavou*. Vypadalo to, že klouže po boku mladého muže dolů, dokud se jeho silová pole nedotkla pevné země.

Celou cestu přes řeku Dwer vypadal, jako kdyby nad sebou nesl obrovský osmihranný klobouk, vznášející se nad jeho hlavou jako balon. Jeho oči měly skelný pohled a vlasy mu stály kolmo nahoru, když ho Rety přiměla, aby se posadil.

„Hej!" šťouchla do něj. „Jsi v pořádku?"

Dwerův pohled vypadal jakoby upřen na něco v dálce. Po několika důrách však odpověděl.

„Mhm... já... myslím, že jo."

Pochybovačně potřásla hlavou. Dokonce i Blátošlap a yee se přestali navzájem častovat nevraživými pohledy a upřeli svou pozornost na muže z Úbočí.

„To tedy *bylo* parádní!" poznamenala Rety. Nemohla se přimět k tomu, aby řekla „statečné" nebo „vzrušující" nebo třeba i „bláznivé".

Škubl sebou, jako by k jeho omámenému mozku teprve teď dorazily signály z jeho bolavého těla. „Jo... to teda bylo. A ještě víc."

Rety pak pomohla Dwerovi na provizorní sedačku, kterou robot vytvořil složením svých paží. Tentokrát, jak jejich let pokračoval dále k jihu, seděli oba lidé i s Blátošlapem a malým yee vedle sebe, vzájemně se zahřívajíce proti ostrému větru.

Rety už o tomto regionu něco slyšela od těch dvou chvastounů, Jasse a Boma. Byla to nížina, hustě posetá četnými močály a vpředu rozsekaná dalšími četnými vodními toky.

Alvin

Vzbudil jsem se s pocitem obluzení a závratě a připadal jsem si jako šimpanz, který sežvýkal příliš mnoho ghigreových listů. Ale

aspoň že ta bolest přestala.

Ještě stále jsem ležel na té měkké desce, i když jsem mohl konstatovat, že ta nešikovná podpěra z popruhů a kovových trubek je pryč. Když jsem otočil hlavu, uviděl jsem nedaleko nízký stolek. Na něm stála mělká bílá miska, v níž jsem zahlédl asi tak dvanáct povědomě vypadajících útvarů, které jsou nezbytné k hoonským rituálům života a smrti.

Ifni! pomyslel jsem si s hrůzou. *Ta monstra mně vyřezala moje páteřní obratle!*

Pak jsem si to znovu probral v hlavě.

Počkej. Jsi dítě. Máš dvě sady kostí. Vlastně, není to už příští rok, co bys měl začít ztrácet svou první...?

Žádný div, že jsem chápal tak pomalu. Tohle s vámi udělají bolest a léky.

Podíval jsem se do misky znovu a viděl jsem zde všechny své dětské obratle. Normálně bych je byl ztratil za pár měsíců, až jejich místo zaujme hrotitá páteř dospělých. Nehoda, kterou jsem utrpěl, musela patrně nějak zaklínit obě sady do sebe, takže tlačily na míchu a tím se přirozený proces urychlil. Phuvnthus se museli rozhodnout vyjmout mé staré obratle, ať už ty nové byly hotové či ne.

Uhodli to nějak? Nebo už byli předtím seznámeni s hoonskou tělesnou stavbou?

Jedno po druhém, pokáral jsem se. *Můžeš cítit své drápy na nohou? Můžeš s nimi pohnout?*

Vyslal jsem signál k zatažení drápů do pochev a vnímal jsem, jak měkký materiál stolu klade odpor, když po něm mé drápy škrábly. Zatím tedy dobré.

Hmátl jsem levičkou za sebe a nahmatal jsem hladkou výduť z jakéhosi pevného, ale zároveň i elastického materiálu, pokrývající mou páteř.

Ticho náhle porušila *slova.* Nelidský, hladký hlas, mluvící v galaktické Sedmičce.

„Tato nová ortopedická podpěra ti bude aktivně pomáhat snášet stres ze tvých pohybů, než se ti obratle v následujícím stadiu upevní. Nicméně se ti nedoporučují příliš prudké či rychlé pohyby."

Kolem mého trupu se nato ovinulo jakési pružné fixační obinadlo, v němž jsem se na rozdíl od nemotorného zařízení phuvnthus cítil příjemně a pohodlně.

„Prosím, přijměte můj dík," odpověděl jsem ve formální

galaktické Sedmičce, nesměle jsem se nadzvedl na lokti a otočil hlavu tím směrem, odkud přicházel hlas. „A omlouvám se za všechny potíže a starosti, jež jsem vám snad způsobil -"

Zarazil jsem se. Tam, kde jsem čekal, že uvidím nějaké phuvnthu nebo některého z těch malých obojživelníků, stál jakýsi vířící obrys, strašidelný tvar, cosi jako *holografická projekce,* již jsme viděli už předtím, ale naprosto abstraktní. Vířící změť linií, vznášející se hned vedle mě.

„Nebyly zde žádné potíže." Hlas se zdál vycházet přímo z otáčejícího se obrazce. „Byli jsme zvědaví na to, co se odehrává ve světě vzduchu a světla. Váš spěšný příchod - pád do mořského kaňonu nedaleko našeho průzkumného plavidla - nám připadal jako stejná šťastná náhoda, jakou i *naše* přítomnost musela být pro vás."

Dokonce i ve svém omámeném stavu jsem mohl rozpoznat víc než dvojsmyslnou ironii v téhle poznámce. I když byla zdvořilá, zároveň mi také připomněla, že my přeživší z *Wuphonského snu* jim dlužíme za své životy.

„Pravda," přitakal jsem. „I když moji přátelé i já bychom možná nikdy do té propasti nespadli, kdyby *někdo* neodstranil část z té věci, pro niž jsme byli posláni do mělčích vod. Naše pátrání po ní mimo toto původní místo vedlo k tomu, že jsme se zřítili."

Obrazec ze stále se posunujících linií se nyní rozzářil slabým, třepetavým namodralým světlem.

„Vy tedy tvrdíte, že ta věc, co ji hledáte, vám patří? Že je to váš majetek?"

Nyní bylo na mně, abych si odpověď dobře rozvážil a neupadl do nějaké léčky. Podle zásad, obsažených ve Svitcích, by už tajný úkryt, kam nás Uriel poslala, neměl existovat. Porušovalo to ducha a písmo zákona, který zněl, že soonerští kolonisté na zakázaném světě musejí zmírnit zločin své přítomnosti tím, že se navždy zbaví svých božských nástrojů. Byl jsem rád, že náš dialog probíhá ve formálním dialektu, který mě nutil vše důkladně promýšlet, abych se správně vyjádřil, a ne v našem místním žargonu.

„Já uplatňuji... právo *zkontrolovat* tu věc... a rezervovat si přednostní právo vznést později eventuální další nároky."

Vířící obrazec porušily purpurové čáry, a já bych téměř mohl přísahat, že vypadal jaksi pobaveně. Možná že tato podivná entita už provedla předtím tentýž výslech s mými kamarády. Abych řekl pravdu - Huck sice říká, že v galaktické Sedmičce se mně nikdo

nemůže rovnat - ale nikdy jsem netvrdil, že v naší partě jsem ten nejchytřejší.

„Ta záležitost bude probrána později," řekl hlas. „Až nám řekneš víc o vašem životě a o posledních událostech, k nimž došlo v horním světě."

Tato řeč ve mně cosi odstartovala... říkejme tomu třeba latentní obchodní instinkt, který se skrývá v každém hoonovi. Ostrost a břitkost spolu s pronikavostí úsudku, což vše je nezbytné k jemnému umění smlouvání. Opatrně jsem se posadil, nechávaje na své nové pružné zádové podpěře, aby převzala většinu z této námahy.

„Hr-r-rm. Vy nás žádáte, abychom vám dali tu jedinou věc, kterou máme na výměnu - náš příběh a příběh našich předků. A co nám za to dáte vy?"

Hlas předvedl poměrně dobrou napodobeninu nešťastného hooního mručení.

„Omluva. Nenapadlo nás, že se na to budeš dívat z téhle stránky. Bohužel, převážnou většinu z toho už víme. Nyní tedy přejděme k tomu informačnímu obchodu. Prosím, přijmi naši omluvu za to, že jsme s tím začali, aniž jsme vás požádali o dovolení."

Otevřely se dveře a do kóje vstoupila jedna z těch malých obojživelných bytostí, nesouc ve svých čtyřech tenkých pažích můj batoh.

A což bylo ještě lepší, nahoře na něm ležel můj drahocenný deník, celý sice odřený a pomačkaný, ale pořád věc, již jsem si na světě cenil nadevše. Chňapl jsem po něm a začal jsem rychle převracet jeho stránky vyzdobené oslíma ušima.

„Je v pořádku," prohlásil vířící obrazec. „Naše studie tohoto dokumentu jsou zatím pouze informativní, ale vzbudil náš zájem o další informace. Tvé ekonomické zájmy nijak neutrpí."

Pouvažoval jsem o tom. „Vy jste četli můj deník?"

„Znovu se omlouváme. Zdálo se nám rozumné, když jsme se chtěli dovědět něco víc o povaze tvého zranění a o způsobu vašeho příchodu do této temné a mokré říše."

Zase znovu se mi zdálo že ta slova mají mnohem víc významů, které jsem musel teprve prověřit. Prozatím jsem jen chtěl co nejdřív tento rozhovor ukončit a poradit se s Huck a ostatními, jak dál.

„Teď bych chtěl vidět své přátele," řekl jsem vířícímu obrazu, sklouznuv do novoangličtiny.

Zdálo se, že se zatřepetal, jako by přikývl.

„Velmi dobře. Řekli jsme jim, aby na tebe počkali. Prosím, následuj entitu stojící u dveří."

Jakmile jsem spustil nohy na podlahu, opatrně zkoušeje, jestli mě unesou, přistoupil ke mně malý obojživelník. Sice mě párkrát píchlo v zádech, než se mi podařilo pohodlně se usadit v mé nové zádové podpěře, ale celkem to ušlo. Popadl jsem deník a pak jsem se ještě ohlédl na misku s mými dětskými obratli.

„Ty věci zde budou v bezpečí," slíbil hlas.

Doufám, že ano, pomyslel jsem si. *Máma a táta je jistě budou chtít... za předpokladu, že vůbec ještě někdy Mu-phauwq a Yowg-wayua uvidím... a obzvlášť, jestli už ne.*

„Děkuju vám."

Strakatý obrazec zavířil.

„Posloužit je mým potěšením."

Pevně svíraje deník, následoval jsem malou bytost ven ze dveří. Když jsem se ohlédl nazpět, vířící projekce tam už nebyla.

Asx

Zde je to, konečně. Obraz, po kterém jsme pátrali, teď už dostatečně vychladlý, abychom do něj mohli udeřit.

Ano, mé kruhy. Nastal čas k dalšímu hlasování. Máme to nechat tak, nebo čelit s plným vědomím tomu, co bude téměř určitě vizí čisté hrůzy?

Náš první poznávací kruh trvá na tom, že povinnost musí mít přednost, dokonce i před přirozenou traekijskou tendencí utéct před nepříjemnými pocity.

Je to schváleno? Máme tedy být *Asx* a setkat se s realitou, tak jak přichází? Jak tedy rozhodnete, mé kruhy?

udeřte do vosku...
následujte stopu...
vizte, jak přichází mocná hvězdná loď...

Motory zpívají píseň o nepřemožitelné síle, když monstrózní plavidlo zvolna sestupuje z oblohy, drtíc každý ještě stojící strom na

jižní straně údolí, a vytváří v řece obrovskou hráz, plnící horizont jako hora.

Cítíte to, mé kruhy? Předtuchu? Bušící štiplavými párami do našeho jádra?

V nesmírném boku hvězdné lodi se otvírá poklop, dostatečně velký, aby spolkl malou vesnici.

Proti osvětlenému vnitřku se v něm objeví *obrysy.*

Nahoru se zužující kužely.

Seskupení kruhů.

Obávaní příbuzní, o nichž jsme doufali, že je už nikdy neuzříme.

Sára

Sára s lítostí vzpomínala na včerejší divokou noční jízdu, protože koně teď přešli na takový krok, že jí připadalo, že má místo zadku máslo.

Jak jsem si jen mohla jako dítě přát, abych jednou mohla cválat na koni jako osoby z mých knižních příběhů!

Kdykoliv se tempo zmírnilo, pozorovala tajemné jezdkyně, které se zřejmě cítily na hřbetě těchto mohutných mytologických zvířat jako doma. Samy si říkaly Ilias a jejich existence byla po dlouhou dobu tajemstvím. Ale nyní je spěch nutil cestovat otevřeně.

Může být opravdu jistě, že dopraví Kurta likvidátora tam, kam chce jít?

Za předpokladu, že jeho mise je skutečně natolik důležitá, proč chce, abych mu pomohla? Jsem teoretická matematička s vedlejším zaměřením na lingvistiku. Dokonce i v *matematice jsem o celá staletí pozadu za pozemským standardem. Pro Galaktiky nejsem nic víc než nějaký chytrý šaman.*

Skupina opustila hory a začala míjet první stopy osídlení - nejdřív urské tábory s ukrytými dílnami a níže položenými simlími ohradami, ukrytými před zakaboněnou oblohou. Ale jak se krajina postupně stávala svěžejší a bujnější, museli se vyhýbat četným hrázím, kde úly modrých qheuenů hospodařily na dnech jezer. Míjejíce hájek stromů na břehu řeky zjistili, že *stromy* jsou vlastně důmyslně složené stožáry hoonských rybářských lodí a člunů khuty. Sára dokonce zahlédla i jednu g'kekskou tkalcovskou vesnici, kde

silné kmeny podpíraly rampy, můstky a pohupující se visuté chodníky, sloužící k pohybu pro chytrý klan na kolech.

Jak koně tryskem pádili kolem, zdály se osady nejdříve opuštěné. Ale kurníky byly plné a strakaté krycí baldachýny čerstvě pospravované. *Poledne není zrovna moc oblíbená doba k tomu, aby se jeden potloukal venku, zvlášť když jsou na obloze vidět hrozivá strašidla.* Kdokoliv, kdo se právě vzbudil ze siesty, mohl zahlédnout jen nejasné cválající obrysy, zahalené prachem.

Ale později už bylo nutné zachovávat jistou ostražitost, když se členové všech Šesti ras vybatolili ze svých úkrytů a polekaně se rozkřičeli, když se kolem nich přehnala tlupa zvířat a jezdců. Kamenně se tvářící ilijské jezdkyně nikdy neodpověděly, ale Emerson spolu s mladým Jomahem na překvapené vesničany mávali a vyprovokovali je tak k několika nejistým hurá. Sáru to rozesmálo a připojila se k jejich taškařicím, pomáhajícím obrátit jejich cválající průvod ve druh jakési legrační přehlídky.

###

Když se už zvířata zdála téměř vyčerpaná, stočily se ilijské vůdkyně na stezku vedoucí lesem, kde už čekaly další dvě ženy, oděné ve vyhlazené kůži a mluvící s přízvukem, který Sára shledávala až draždivě povědomým. Skupinu zde čekalo teplé jídlo - a tucet čerstvých koní.

Někdo musí být dobrý organizátor, pomyslela si Sára. Jedla vestoje pronikavě vonící vegetariánský pokrm, ovesnou kaši. Chození pomáhalo zmírnit křeče v namožených svalech nohou.

Další úsek šel už Sáře lépe. Jedna z Ilias jí ukázala trik, jak se uvolnit ve třmenech, aby se utlumily nárazy koňského kroku. A i když jí byla Sára vděčná, převládala teď u ní hlavně zvědavost.

Kde tihle lidé žili až doteď?

Dedinger, pouštní prorok, najednou zachytil Sářin pohled, zřejmě dychtivý po nové diskusi, ale ona se rychle odvrátila. Přitažlivost jeho intelektu nevyvážila vady jeho charakteru. Dala přednost tomu, strávit svůj volný čas s Emersonem. I když nemohl mluvit, zraněný muž z hvězd byl dobrý člověk.

Jižně od Velkého močálu byly vesnice již řídce. Ale *traekiům* se zde dařilo, od vysokých, kultivovaných seskupení, známých svými bylinkářskými produkty, až k divokým pěticím, čtveřicím a malým

trojseskupením, konzumujícím rozkládající se hmotu stejným způsobem, jaký museli používat i jejich dávní předkové na zapomenutém domovském světě, než je nějaká patronská rasa uvedla na cestu Pozvednutí.

Sára s otevřenýma očima snila o geometrických obloucích, odvádějících její vědomí od horka a únavy, které tvořily vstup do světa parabol, vlnících se jako vlny, nezatížené časem ani vzdáleností. Když znovu prohlédla, už se stmívalo a po její levici tekla široká řeka, na jejímž druhém břehu se třepetala slabá světla.

„Trayboldská křižovatka." Dedinger upřeně zíral na osadu, krčící se pod krycími liánami. „Myslím, že obyvatelé udělali konečně správnou věc... i když to patrně způsobí potíže poutníkům, jako jsme my."

Šlachovitý rebel vypadal potěšen. Sára byla zvědavá. *Může tím snad myslet most? Strhli ho snad místní fanatici, aniž by k tomu byli dostali příkaz od rádců?*

Dwer, její značně zcestovalý bratr, popisoval mostní oblouk přes řeku Gentt jako maskovací div, jenž vypadal jako změť zlámaných stromů. Ale ani to neuspokojilo současné vášnivé přívržence Svitků.

Ve večerním soumraku zahlédla politováníhodnou kostru ze spálených kmenů, tarasící vodní tok od jednoho písečného prahu k druhému.

Stejně tak jako u vesnice Bing, ještě tam doma. Co to jenom je na mostech, že tak přitahují ničitele?

Cokoliv, co bylo vytvořeno myslícími bytostmi a k nějakému rozumnému účelu, se v těchto dnech stávalo terčem pro pustošící zéloty.

Dílny, hráze a knihovny snad zaniknou. Budeme následovat glavery do jejich požehnané temnoty. Dedingerova hereze se může ukázat jako správná a Larkovy teorie špatné.

Povzdechla. *Ta moje byla vždycky ta nejnepravděpodobnější ze všech.*

I přes své zajetí se Dedinger zdál být skálopevně přesvědčen o své pravdě.

„Teď budou vaše mladé vůdkyně muset strávit celé dny sháněním člunů. Žádné už nejezdí, jsou odloženy pro blížící se Den Soudu. Jako by likvidátoři a jejich přátelé mohli vůbec kdy změnit osud."

„Sklapni," řekl Kurt.

„Víte, vždycky jsem si myslel, že váš cech bude na *naší* straně, až přijde čas zanechat marností a nastoupit Cestu Vykoupení. Není to frustrující, připravovat se po celý život, že všechno vyhodíte do povětří, jen abyste se potom, až opravdu přijde ta rozhodující chvíle, stáhli zpátky?"

Kurt odvrátil pohled.

Sára očekávala, že jezdkyně zamíří k nejbližší rybářské osadě. Hoonské korakly by mohly být dost velké, aby převezly vždy jednoho koně, i když tento zdlouhavý proces by odhalil existenci Ilias každému nešikovnému občanovi v dosahu dvanácti leguí. A co horší, také urunthajským posilám nebo Dedingerovým vlastním nekompromisním spojencům by to poskytlo dost času, aby je chytili.

Avšak k jejímu překvapení skupina opustila cestu u řeky a zamířila na západ, po úzké stezce, vinoucí se řídkým porostem. Dvě Ilias zůstaly vzadu a zahlazovaly stopy.

Mohla by snad jejich osada být někde v tomhle houští?

Ale celý tento areál už museli jistě několikrát projít lovci a sběrači z několika ras. Žádný tajný koňský klan se zde nemohl ukrývat po více než sto let!

Dezorientována labyrintem stromů a vyčnívajících kopečků, pozorovala Sára ostražitě řeku vpředu před sebou. Vůbec se jí nezamlouvalo putovat sama a ztracená ve tmě.

Když se dostali na jednu vyvýšeninu, cesta začala stoupat, aby posléze poskytla výhled na skupinu pravidelně rozmístěných kopců - příkrých pahorků obklopujících terénní depresi zarostlou hustým křovím. Z jejich symetrického tvaru Sára usoudila, že se zřejmě jedná o buyurské ruiny.

Pak úplně zapomněla na archeologii, když její zrak náhle upoutalo něco jiného. Záblesk na západě, který přilákal její pozornost, musel přicházet ze vzdálenosti mnoha leguí.

Rozmáchlá ramena hory tam vykrajovala širokou výseč mezi hvězdami.

Blízko jejího nejvyššího vrcholku zářily rudě a oranžově klikaté pásy.

Tekoucí láva. :

Krev Jija.

Sopka.

Sára zamrkala. Mohli by být už snad tak blízko k –

„Ne," odpověděla si ihned. „Toto není Guenn. To je *Plamenná*

hora."

„*Kdyby* jenom to byl náš cíl, Sáro. Všechno by bylo jednodušší," promluvil kdesi blízko ní Kurt. „Bohužel, kovářky z Plamenné hory jsou konzervativní. Nechtějí se zúčastnit zábav a zálib, které jsou v oblibě tam, kam míříme."

Zábavy? Záliby? Pokoušel seji snad Kurt zmást nějakými hádankami?

„Nemůžete tím přece myslet, že jdeme celou cestu k -"

„K té druhé velké kovárně? Ale ano, Sáro. Dokážeme to, nedělejte si starosti."

„Ale most je pryč! Pak je poušť a za ní Duho -"

Zůstávala pozadu, když se skupina stočila dolů, do toho trnitého houští mezi kopci. Třikrát jezdkyně sesedly, aby odsunuly stranou důmyslné bariéry, jež vypadaly jako balvany nebo kmeny stromů. Nakonec se dostali na světlinku, kde se vůdkyně setkaly a objaly s další skupinou žen oděných v kůži. Hořel tu táborový oheň... a přivítala je lákavá vůně jídla.

I přes to, že měla za sebou další perný den, dokázala Sára odsedlat svého koně a vyhřebelcovat unavené zvíře. Jedla zase vestoje, pochybujíc, zda se jí ještě někdy podaří sednout.

Měla bych se podívat na Emersona. Ujistit se, zda si vzal svůj lék. Možná že potřebuje nějaký příběh nebo píseň, aby se po tom všem uklidnil.

Vedle ní se náhle vynořila nervózně štěbetající malá postavička.

Ne- jít- jeskyně - gestikulovala zuřivě Prity svýma šikovnýma rukama.

Sára zkrabatila čelo. „O jaké jeskyni to mluvíš?"

Šimpanzice popadla Sáru za ruku, táhnouc ji ke skupince několika Ilias, které přenášely zavazadla k jakémusi podivnému objektu, vypadajícímu jako velká krabice.

Vůz, uvědomila si Sára. Velký, se čtyřmi koly místo obvyklých dvou. Do postrojů byli zapraženi čerství koně, ale kam ho vlastně mají táhnout? Jistě ne přes tohle ze všech stran je obklopující křoví!

Potom však Sára uviděla to, čemu Prity říkala „jeskyně" - díru, zející na bázi jednoho kuželovitého pahorku. Otvor s hladkými stěnami a s rovnou podlahou. Podél středu tohoto tunelu se táhla tenká svítící čára, pokračujíc kamsi daleko dolů, až se ztratila z dohledu.

Jamah a Kurt byli už ve voze i se svázaným Dedingerem, který

seděl za nimi s ohromeným výrazem na své aristokratické tváři.

Pro jednou Sára s heretickým rádcem souhlasila. Emerson stál u vchodu do šachty a hulákal do tunelu jako malý chlapec, který nejdřív zkoumá nějakou neznámou prostoru pomocí ozvěny svého vlastního hlasu. Muž z hvězd se šklebil, vypadaje šťastnější než kdy jindy, a nadšeně sáhl po její ruce. Sára uchopila tu jeho a zhluboka se nadechla.

Dobrá, sázím se, že Dwer ani Lark nikdy nevstoupili do něčeho takového, jako je tohle! Teď to tedy můžu být já, kdo může nabídnout ten nejlepší příběh!

Alvin

Své přátele jsem nalezl v temné místnosti, kde nepříjemná chladná mlha rozmazávala každý obrys. Mé nemotorné belhání o berlích nebylo téměř slyšet, když jsem se přiblížil k rozmazaným siluetám Huck a Ur-ronn a malé Huphu, stočené na Kleštíkově krunýři. Všichni hleděli jiným směrem, kamsi dolů, kde zářilo měkké světlo.

„Hej, co je?" zeptal jsem se. „Jeto snad nějaký nový způsob pozdravu -"

Jedna Huckina oční stopka se ke mně otočila.

„Jsme- rádi- že- tě- vidíme- v pořádku- ale teď- sklapni- a- stoupni si- někde."

Málo občanů z Úbočí by dokázalo vmáčknout tohle všechno do bleptání obyčejné galaktické Trojky. Její šikovnost nebyla ovšem omluvou za její hrubost.

„Hr- rm. To samé- i- tobě- ty- jak jsem jist- posedlé- stvoření- příliš- zaujaté- než- aby- nabídlo- patřící se- zdvořilost, " vrátil jsem jí to stejně.

Posunul jsem se dále dopředu a všiml jsem si, jak se moji kamarádi změnili. Ur-ronnina srst se leskla, Huckina kola byla zase v pořádku a Kleštíkův krunýř byl zaflikovaný a do-hladka vyleštěný. Dokonce i Huphu vypadala uhlazená a spokojená.

„Co má být?" začal jsem. „Na co to tu všichni civíte...?"

Můj hlas se vytratil, když jsem uviděl, kde stojíme - na jakémsi *balkoně* bez zábradlí, shlížejíce na zdroj oné bledé záře i té mrazivé

mlhy. Byla to kostka o straně široké asi jako dva hooni, zbarvená bledě hnědožlutě, která zde ležela zahalena mlhou své vlastní výroby a jinak bez ozdob, až na symbol vyražený na jedné její straně. Emblém spirály s pěti rameny a kulatým středem, vše přeškrtnuto lesklým vertikálním pruhem.

Navzdory tomu, jak dalece už lid z Úbočí upadl nebo kolik času už uběhlo od těch dob, kdy naši předkové cestovali vesmírem jako hvězdní bozi, tento emblém zná každá larva a každé dítě. Je jím označena každá kopie posvátných Svitků a zmínka o něm vyvolává úctu a bázeň, když proroci a rádci mluví o ztracených divech. Na tomto chladném obelisku to mohlo znamenat jen jedinou věc - že stojíme v bezprostřední blízkosti znalostí větších, než by kdokoliv na Jiju dokázal spočíst nebo pochopit. I když se lidské posádce tajné lodi *Archa* podařilo uchovat mnohé tištěné papírové knihy až do dnešních dnů, znamenalo to jen nepatrný fragment oproti pokladům před námi, zásobě, jejíž počátek lze datovat až do dob, kdy ještě neexistovaly ani mnohé hvězdy.

Oproti *Velké knihovně civilizace Pěti galaxií!*

###

Slyšel jsem, že okamžiky jako tyto dokážou inspirovat až překvapující výmluvnost, vyvěrající z nadšení.

„J-j-jé," poznamenal Kleštík.

Ur-ronn byla trochu míň stručná.

„Ty otášky..." zašišlala. „Ty otášky, čo bychom še mohli žeptat..."

Šťouchl jsem do Huck.

„No, říkalas přece pořád, že chceš jít hledat něco ke čtení.

Poprvé za celou tu dobu, co ji znám, se naše malá přítelkyně na kolech zdála ztratit řeč. Její oční stopky se třásly. Jediný zvuk, na který se zmohla, byl tichý, dychtivý povzdech.

Asx

Kdybychom jen my/já měli hbité nohy k běhu,
tak bychom je já/my teď použili k útěku.

Kdybychom my/já měli drápy k hrabání,
tak bychom já/my vyhrabali díru a schovali se tam.
Kdybychom my/já měli křídla,
tak bychom já/my ulétli.

Postrádajíce tyto užitečné schopnosti, členské torusy našeho seskupení málem odhlasovaly neustálé čerpání našich mízních tekutin, aby nás zalily před světem, rozhodnuty negovat objektivní vesmír a čekat, až to nesnesitelné kolem nás odejde.

###

Ale ono to neodejde.

To nám připomíná náš druhý poznávací torus.

Mezi kluzkými, mastnými stezkami moudrosti, které pokrývají naše letité jádro, mnohé byly položeny po přečtení učených knih nebo po zdlouhavých a důkladných diskusích s dalšími rádci. Tyto stopy ztuhlého vosku souhlasí s naším druhým kruhem. Ať už pro traekiho může být jakkoliv obtížné to akceptovat, vesmír nezmizí, jestliže se uzamkneme dovnitř. Logika a zákonitost se projeví i bez naší účasti.

Vesmír pokračuje. Události se dějí stále, jedna po druhé.

Nicméně, je *těžké* otočit naše chvějící se senzorické kruhy, aby hleděly na bitevní křižník obrovský jako hora, který se právě snesl dolů z nebe a jehož objem se zdá vyplňovat jak údolí, tak i oblohu.

Ještě mnohem těžší je dívat se do poklopu v ohromném boku lodi — otvoru širokého jako ta největší budova v městě Tarek.

A *nejtěžší* ze všeho je pohled na to nejhorší, co nás mohlo potkat - na tyto bratrance, před nimiž jsme my traekiové před dlouhými věky uprchli.

Na silné a obávané - mocné Jofury.

###

Jak skvělé se zdají tyto lesklé, kypré kruhy, pohupující se samolibě ve své zezadu osvětlené bráně, shlížející bez lítosti na zpustošenou mýtinu, již jejich plavidlo postupně svou vahou drtí. Mýtinu olemovanou napůl zdivočelými kriminálníky, lůzou smíchanou z příslušníků všech ras, zhrublými a upadlými potomky

uprchlíků.

Vyhnanci, kteří marně doufali, že by se mohli vyhnout nevyhnutelnému.

Naši druhové, občané Pospolitosti, si mezi sebou ustrašeně mumlají, stále ohromeni a zděšeni nad tím, co se stalo s rothenskou lodí - jejíž moci jsme se obávali po celé měsíce - a která je nyní zatlačená k zemi a uvězněná v onom smrtícím světle.

Ano, mé kruhy, já/my můžeme zřetelně vnímat, jak někteří nejblíže stojící členové Šestky - ti rychlí a chytří - berou nohy na ramena, rychle se vytrácejíce, ještě než přestaly otřesy po přistání. Ostatní se bláznivě motají směrem *k* obřímu plavidlu, hnáni zvědavostí nebo i uctivou bázní. Možná mají potíže srovnat si v hlavě, že by ty povědomé postavy, které vidí, mohly být nějak nebezpečné.

Tak neškodní jako traekiové, převládá zřejmě mínění. Koneckonců, jakou hrozbu by mohla představovat tato kuželovitá, nahoru se zužující seskupení tučných kruhů?

Běda, naši nevinní sousedé. Brzy to poznáte.

Lark

Tu noc se mu zdálo o oné chvíli, kdy naposled viděl Ling se smát -ještě předtím, než se její a jeho svět navždy změnily.

Bylo to tehdy na měsícem ozařované pouti, která se slavnostně šplhala vzhůru kolem vulkanických průduchů a příkrých skalních útesů a jejíž účastníci sdíleli navzájem naději, uctivou bázeň a víru ke Svatému Vejci.

Dvanáctero dvanáctek bíle oděných celebrantů - gheuenů, g'Keků, traekiů, ursů, lidí a hoonů - tvořilo toto procesí, stoupající příkrou skrytou stezkou ke svému posvátnému místu. A poprvé je doprovázeli hosté z vesmíru - rothenský pán, dva daničtí lidé a jejich robotí průvodci - mající v úmyslu stát se svědky jednoho z rituálů kmenů zdejších legračních divochů.

Zdálo se mu o té pouti, jak vypadala ještě v těch posledních mírumilovných okamžicích, než začínající přátelství přervala slova cizinců a fanatické činy. Ve snu viděl úsměv na její tváři, když mu sdělovala radostnou zprávu.

„Přicházejí lodě, Larku. Tolik lodí!
Je čas vzít vás všechny domů. "

Ta slova mu stále tepala v hlavě a zářila jako jiskry v noci. Rytmicky, stále rychleji a živěji, když po nich sáhl ve svém spánku.

...lodě...
...lodě...
...lodě...
...lodě...

Jedno slovo zmizelo, když se ho ve spánku dotkl - nedokázal říct které. Druhé, jež pevně uchopil, zesílilo svou plameni podobnou zář. Podivné světlo, jež jako by se vymklo kontrole a uniklo na svobodu. Pronikalo masem i kostmi. Zář, která stále více jasněla, nabízejíc ukázat mu *cokoliv.*

Cokoliv až na...

Až na to, že *ona* byla nyní pryč. Odnesena světem, který zmizel.

###

Bolest vytrhla Larka, zamotaného v propocené přikrývce, z jeho osamělého nočního snění. Jeho třesoucí se pravice spočívala, křečovitě sevřená v pěst, na jeho hrudi a vybuchovaly v ní vlny bolesti.

Lark zasténal, když se pokusil svou levičkou uvolnit prsty druhé ruky, odtrhuje je násilím jeden od druhého. Něco vypadlo z otevřené dlaně -

Byl to kamenný úlomek ze Svatého Vejce, ten, který kdysi jako vzpurné dítě odsekal a od té doby ho stále nosil jako výraz pokání. Dokonce i když pominuly poslední stopy spánku, zdálo se mu, že talisman horce žhne a tepe v rytmu úderů jeho vlastního srdce.

Lark pohlédl nahoru, na baldachýn z kamuflážního pletiva, prozářený světlem měsíce, stojícího přímo nad ním na noční obloze.

Zůstanu v temnotě na Jiju, pomyslel si a pocítil prudkou touhu uvidět ještě jednou tu záři, jež naplnila jeho sen. Světlo, které se zdálo připraveno odhalit ty nejvzdálenější obzory.

###

Ling k němu promluvila později téhož dne, poté co nervózní člen milice odklidil jejich jídelní misky do stanu.

„Podívej, to je hloupé," řekla. „Každý z nás se chová, jako by ten druhý byl nějaký ďáblův zplozenec. Nemáme čas na vzájemnou nevraživost, když vašim i mým lidem hrozí tragická kolize."

Lark už o tom hodně dlouho přemýšlel, i když se její nevlídná skleslost zdála příliš hluboká, než aby si o tom promluvili. Nyní se s ním však Ling střetla pohledem, který byl skutečně upřímný, jako by opravdu dychtila nahradit ztracený čas.

„Řekl bych, že k té kolizi už došlo," poznamenal.

Její rty se sevřely do tenké čárky. Přikývla.

„Pravda. Byla by však chyba vinit celou vaši Pospolitost za to, čeho se dopustila menšina neuznávající autority nebo -"

Vyštěkl trpkým smíchem. „I když se snažíte být upřímná, pořád jste blahosklonná, Ling."

Okamžik na něj zírala, potom znovu kývla. „Dobrá. Vaši rádcové *účinně post facto* zlegalizovali zélotský útok tím, že z nás udělali zajatce a hrozili vydíráním. Je to poctivé říct, že jsme už -"

„— ve válce. Přesně tak, má drahá exzaměstnavatelko. Ale opomenula jste vlastní *casus belli."* Lark věděl, že jeho gramatika musí být chybná, ale rád demonstroval, že i divoch může znát latinské fráze. „My bojujeme za své životy. A nyní už také víme, že cílem Rothenů byla už od začátku genocida."

Ling se zahleděla mimo něj, tam, kde g'kekský doktor odsával stále narůstající množství hlenovité tekutiny ze vzduchových průduchů qheuena, ležícího v bezvědomí v pozadí přístřešku. Pracovala po celé měsíce po boku Uthena při vyhodnocování lokálních druhů pro možné Pozvednutí. Choroba šedého gheuena nebyla žádný výmysl.

„Věř mně, Larku. Nic o téhle nemoci nevím. Ani o nějakém triku, jejž by údajně Ro-kenn spáchal a zneužil při tom vlivu vašeho Vejce."

„Údajně! Vy mně tu nadhazujete, že *my* bychom snad měli mít takovou technologii, abychom dokázali něco takového jako falešný komplot!"

Ling povzdechla. „Docela ten nápad nezavrhuji. Už od začátku jste vy Jijoánci hráli na naše předsudky a mylné předpoklady. Na naši ochotu vidět vás jako nevědomé barbary. Trvalo to týdny, než jsme zjistili, že jste ještě pořád gramotní! Až později jsme si

uvědomili, že musíte mít stovky, možná i tisíce knih!"

Ironický úsměšek přelétl přes Larkovu tvář, než si uvědomil, jak mnoho toho jeho výraz odhalil.

„Více než to? *Mnohem* víc?" Ling na něj zůstala užasle zírat. „Ale kde? U vousu Vona Danikena - jak to?"

Lark odložil misku se svým jídlem, z větší části nesnědeným. Sáhl po svém batohu a vytáhl z něj tlustý svazek vázaný v kůži. „Ani bych nedokázal spočítat, kolikrát už jsem vám to chtěl ukázat. Teď si myslím, že už na tom nijak nesejde."

Než si od něho vzala knihu, utřela si Ling ruce, což bylo gesto, jež Lark ocenil, a začala v ní rozvážně listovat. Co vypadalo nejdřív jako jistá bázlivá úcta, byla však, jak si Lark po chvíli uvědomil, spíše nezkušenost. Ling měla málo praxe s papírovými knihami.

Patrně předtím nikdy žádnou neviděla, leda v muzeu.

Řádky malých písmen byly přerušovány litografickými ilustracemi. Ling udiveně vykřikovala při pohledu na ploché, nehybné obrázky. Mnoho živočišných druhů zde vyobrazených prošlo danickou výzkumnou základnou během těch měsíců, co ona a Lark pracovali spolu bok po boku, pátrajíce po zvířatech se specifickými vlastnostmi, po nichž toužili její rothenští páni.

„Jak starý je tento text? Našel jsi ho tady, mezi všemi těmito pozůstatky?" Ling ukázala na hromadu různých artefaktů, zbylých zde po žíravém pavoukovi, reliktů po dávno odešlých Buyurech, zapečetěných v jantarových kokonech.

Lark povzdechl. „Uvažujete pořád stejně, Ling. U Ifni! Ta kniha je napsána v *novoangličtině."*

Živě přikývla. „Ovšem. Máš pravdu. Ale potom kdo -"

Lark sáhl po knize a otočil ji na titulní stranu.

FYLOGENETICKY VZÁJEMNĚ VÁZANÝ PROFIL EKOLOGICKÝCH SYSTÉMŮ NA JIJOÁNSKÉM ÚBOČÍ

„Tohle je první díl. Druhý je stále ještě v poznámkách. Pochybuju, že bychom žili dost dlouho, aby mohl být dokončen svazek třetí, takže necháme pouště, moře a tundry pro někoho dalšího, aby to dokončil."

Ling s otevřenou pusou civěla na list lněného papíru, na dva řádky drobného tisku pod titulem. Podívala se na něho a pak její

zrak sklouzl k polomrtvému qheuenovi.

„Je to tak," řekl. „Žijete ve stejném stanu s oběma autory. A protože vám tuto kopii chci věnovat, máte vzácnou příležitost. Chcete mít oba naše autogramy? Předpokládám, že budete asi ta poslední osoba, která bude mít tuto šanci."

Jeho trpký sarkasmus byl zbytečný. Bylo zřejmé, že nerozuměla významu slova *autogram.* V každém případě však biolożka Ling zcela zastoupila v jeho očích cizí vetřelce, osobující si právo vystupovat jako patroni. Dychtivě obracejíc stránky, mumlala si polohlasně nad každou kapitolou, kterou zběžně přelétla.

„Tohle by bylo neuvěřitelně potřebné během našeho průzkumu!"

„Proto jsem vám to také nikdy neukázal."

Ling na to odpověděla krátkým pokývnutím. Vzhledem k jejich rozdílnému názoru na otázku správnosti genového lupičství byl jeho postoj pochopitelný.

Nakonec svazek zavřela a pohladila jeho desky. - „Jsem tímto darem poctěna. Touto *prací.* Shledávám, že asi nemohu pochopit, co námahy muselo stát něco takového vytvořit, za těchto podmínek, jenom vy dva..."

„S pomocí ostatních a navazujíce na ty, kdo přišli dřív. Je to něco jako týmová vědecká práce. Předpokládá se, že každá generace pokročí o něco dál a přidá něco k tomu, co se znalo už dřív..."

Jeho hlas se vytratil, když si uvědomil, co říká.

Pokrok? Ale to je přece Sářina teorie, ne moje!

Koneckonců, proč jsem tak zatrpklý? Přece ne kvůli tomu, že by snad cizí nemoci dokázaly zahubit každou sapientní bytost na Jiju? Nebyls snad ochoten vidět v tom cosi jako požehnání, ještě docela nedávno? Nezdálo se ti to jako ideální způsob, jak rychle ukončit naši ilegální kolonizaci? Tu zhoubnou invazi, ke které především nemělo nikdy dojít?

Uthenova choroba však Larka přiměla, aby si něco uvědomil - smrt může v abstraktních úvahách někdy vypadat jako vytoužený cíl, ale když se s ní setkáš, zblízka a ve skutečnosti, vypadá docela jinak.

Kdyby ještě žil heretik Harullen, tento purista by snad Larkovi pomohl i nadále lpět na své víře v galaktický zákon, který z dobrého důvodu zakazoval osídlovat ladem ponechané světy. *Bylo naším cílem odpykat hřích našich předků. Pomoci Jiju zbavit se našeho zamoření.*

Ale Harullen odešel, rozřezán na kusy rothenským robotem, a

Lark nyní zápasil s pochybami.

Byl bych raději, kdyby měla pravdu Sára. Jen kdybych zde mohl vidět nějakou vznešenost. Něco, co stojí za přetrváni. Co stojí za to bojovat. Vlastně si nepřeju zemřít.

Ling se znovu pohroužila do knihy. Dokázala, lépe než mnozí jiní, ocenit práci, na níž on a Uthen strávili celý svůj dospělý věk. Její profesionální uznání pomohlo přemostit propastný rozdíl jejich osobností.

„Přála bych si teď mít něco stejně hodnotného, co bych ti mohla dát na oplátku," řekla, střetnouc se s jeho očima znovu.

Lark se zarazil.

„Skutečně si to myslíte?"

„Ovšem."

„Tak dobrá, počkejte tu. Hned se vrátím."

Vzadu v přístřešku signalizoval g'kekský lékař stočením očních stopek, že Uthenův stav je nezměněn. Dobrá zpráva, protože až doposud každá změna byla změnou k horšímu. Lark pohladil chitinový krunýř svého přítele, přeje si ze srdce, aby mu mohl nějak ulevit.

„Je to asi i moje vina, žes chytil tu infekci, starouši. To já jsem tě přiměl, abys šel se mnou do trosek té cizí základny hledat tajemství vetřelců." Těžce vzdychl. „Nemůžu to nijak odčinit. Ale to, co je ve tvé brašně, může snad pomoct druhým."

Zvedl Uthenův batoh a donesl jej nazpět k Ling. Sáhl dovnitř a ucítil v ruce několik těch předmětů, vypadajících jako destičky a chladných na dotek.

„Našli jsme něco, co byste mi mohla pomoct přečíst. Jestliže jste svými slovy myslela tohle."

Položil ji do ruky jeden z těch plochých kosočtverců - světle hnědý a hladký jako sklo, se symbolem spirály, vyleptaným na každé jeho straně.

Ling na něj několik dur hleděla. Když vzhlédla, bylo v jejím výrazu něco nového. Byl to snad respekt ke způsobu, jakým ji přitlačil ke zdi? Tak, že v ní využil jednu další vlastnost, kterou spolu sdíleli - smysl pro čest?

Poprvé od chvíle, kdy se setkali, se Linginy oči zdály připustit, že jedná s někým sobě rovným.

Asx

Uklidněte se, mé kruhy. Nikdo vás nemůže donutit udeřit do vosku proti vaší vůli.

Jako traeki jsme každý z nás nezávislý, a tudíž máme právo nevyvolávat nesnesitelné vzpomínky, než na to budeme připraveni.

Nechte vosk vychladnout ještě o něco déle - většina kruhů souhlasí - *než se odvážíme podívat se znovu.*

Nechtě tu nejmocnější hrůzu ještě chvíli odpočívat.

Ale náš druhý poznávací kruh se zdráhá. Trvá na tom, že my/já bychom neměli odkládat konfrontaci s hrozivými novinami o Jofurech, našich obávaných bratrancích, kteří se objevili na Jiju.

Náš druhý poznávací kruh nám připomíná problém/dilema solipsismu - rébus, který vyprovokoval naše traekijské zakladatele k útěku z Pěti galaxií.

###

Solipsismus *). Mýtus o všedůležitosti svého já.

*) Solipsismus - krajně subjektivistický idealistický názor pokládající vlastní já za jedinou realitu a okolní svět za pouhý počitek. (Pozn. překl.)

Většina smrtelných sapientních bytostí vlastní tuto marnivost, ať už na jedné či druhé úrovni. Jednotlivec může vnímat ty ostatní zrakem, hmatem nebo empatií a přece je stále může považovat za pouhé smyšlenky či roboty. Nevýznamné karikatury.

Podle solipsismu svět existuje pro každého jednotlivce samostatně.

Střízlivě posouzeno to vypadá jako šílené. Zvláště pak pro traekiho, poněvadž nikdo z nás se nerozvíjí ani nemyslí sám. Nicméně egoismus může být docela užitečný ctižádostivým tvorům, které jejich jednotná mysl žene ke snahám po úspěchu.

Šílenství se zdá být neodmyslitelně spjato s úsilím být „velký".

###

Terranští rádcové velice dobře znají tento paradox z dob své dlouhé izolace. Nevědomí a osamělí, potáceli se lidé v bizarních pověrách a bludech, šíleně zkoušejíce různá pojetí a nauky, o nichž by žádný pozvednutý druh neuvažoval ani důru. Podle svých

vlčecích historek lidé stále a bez konce zápasili se svými vlastními převládajícími já.

Někteří se pokoušeli *potlačit* svou osobnost, hledajíce objektivitu. Jiní podřídili osobní ambice většímu celku - rodině, náboženství nebo nějakému vůdci.

Později prošli fází, v níž byl individualismus vynášen jako nejvyšší ctnost, učíce své mladé, aby naplnili své ego mimo veškeré přirozené limity či zábrany. Práce z té šílené *éry individualit* se nacházejí v biblioském archivu a z každé jejich stránky vyzařuje oprávněná a neskutečně nadutá zuřivost.

Konečně, těsně před Kontaktem, se mezi nimi objevil nový přístup.

Některé z jejich textů pro to používají slovo *dospělost.*

###

My traekiové - nově pozvednutí z pochmurných močálů našeho domovského světa - jsme se zdáli bezpečni před dosažením velikosti, bez ohledu na to, kolik schopností vložili do našich kruhů naši patroni, požehnaní Poové. Ach ano, shledávali jsme příjemným spojovat se do vysokých, moudrých seskupení. Shromažďovat vědoucí vosk a cestovat po hvězdách. Ale, k nemalé frustraci našich patronů, nikdy jsme se nezajímali o rivalitu mezi frakcemi, která vřela v Pěti galaxiích. Šílené aspirace a zápalná oddanost se našemu druhu zdály nevýznamné.

Pak si Poové přivedli experty. *Oailie.*

Oailieové náš handicap odstranili. S velkou obratností nás vybavili nástroji zaručujícími úspěch. A velikost.

Oailieové nám dali nové kruhy -

Kruhy moci. Mistrovské kruhy.

Kruhy sebestředné slávy.

Kruhy, které změnily traekie na Jofury.

Příliš pozdě jsme se my a Poové naučili lekci - že ambice nepřicházejí zadarmo.

####

Uprchli jsme, není-liž tomu tak, mé kruhy?

Šťastnou náhodou se některým traekiům podařilo zbavit se

těchto oailijských „darů" a uniknout.

Jenom pár krystalů vosku s buňkami vzpomínek přetrvalo z oněch dnů. Vzpomínek svázaných hrůzou z toho, čím jsme se stali.

V té době naši předkové neviděli jinou možnost než prchnout.

Nicméně... bolest svědomí nadále protéká přes naše nejvnitrnější jádro.

Mohlo to snad dopadnout jinak?

Měli jsme snad zůstat a bojovat, abychom tyhle strašlivé kruhy nějak zkrotili a ovládli? Zdá se to nyní stejně marné jako exodus našich předků... bylo to tedy *špatně?*

Od té doby, co jsme se přidali k Nejvyšším rádcům, tento traeki Asx se ponořil do studia terranských knih, sleduje jejich vlastní osamělý epochální boj - bolestný postup ke kontrole jejich vlastní, hluboce solipsistické povahy. Úsilí, které trvalo po celou jejich cestu až do té chvíle, kdy se vynořili ze své pozemské kolébky, aby se konečně zkontaktovali s galaktickou civilizací.

Výsledky tohoto Asxova studia nejsou dostatečně průkazné, jenomže i přesto jsme já/my našli určité provokativní stopy.

Základní ingrediencí je, jak se zdá, odvaha.

###

Ano, mé kruhy?

Tak tedy dobrá. Většina z vás byla přesvědčena druhým kruhem poznávání.

My/já se tedy nyní znovu obrátíme k té ještě horké, hrozivé voskové stopě, kterou zanechala nedávná vzpomínka.

###

Lesklé kužely shlížely pohrdavě dolů na zděšené diváky, kteří se ještě zmateně motali na poničené mýtině. Z plošiny vysoko v boku lodi velké jako hora si tato vypulírovaná, kyprá seskupení přímo labužnicky ukapávala, jak pozorovala hemžící se divochy dole - nás, fascinované členy Šesti exilových ras.

Posunující se barvy hrají na jejich oblých, nafouklých torusech - náznaky rychlé diskuze. Dokonce i z velké dálky já/my vnímáme kontroverzní zuřivost mezi těmito mocnými Jofury, jak se mezi sebou přou. Rokují o našem osudu.

###

Tok událostí se poruší, dokonce jako by se naše odkapávající myšlenkové proudy spojily v jeden.

Blízko.

Konečně jsme se dostali velmi blízko k tomu nejnedávnějšímu. K přítomnosti.

Dokážete to vnímat, mé kruhy? Onen okamžik, kdy naši obávaní bratranci ukončili své dohadování, co s námi udělat? Mezi blýskající zlobou jejich debaty se zde náhle objevila mocná rozhodnost. Ti, kteří zde velí - mocné seskupení kruhů, jejichž autorita je ostatním zcela nadřazená - učinili své rozhodnutí s omračující sebejistotou.

Taková troufalost! Taková určitost! Přelila se přes nás, i když jsme byli na šest doletů šípu daleko. Pak se z mocné bitevní lodi vyřinulo ještě něco. Ďábelské světlo jako čepele bojových seker.

Emerson

Nikdy neměl nějak zvlášť v oblibě díry nebo dutiny. Tahle Emersona děsí a zároveň v něm vzbuzuje jistou zvědavost.

Je to opravdu podivné putování, jak tak jede v dřevěném voze taženém čtyřspřežím koní, drkotajícím podél dolíčkovatých stěn jakéhosi kanálu či chodby, která se táhne kamsi do dálky jako nějaké do nekonečna napnuté střevo. Jediné osvětlení - slabě zářící pruh - ukazuje přímo vpřed a vzad, k proti sobě mizejícím bodům.

Tato dualita působí jako nějaké nudné kázání. Od chvíle, kdy vstoupili vchodem skrytým v houští do tunelu, se čas stal neurčitým, minulost zatemněnou a budoucnost nejasnou. Což se dost podobá jeho životu, od jeho probuzení na tomto divokém světě, s dírou v hlavě a milionem tmavých prostor tam, kde by měly být vzpomínky.

Emerson cítí, že toto místo má schopnost vytahovat asociace odkudsi hluboko z jeho poničené hlavy. Souvztažnosti, které vyjí a škrábou kdesi za bariérami jeho ztracené paměti. Hrozivé připomínky, plížící se právě za hranicí dosahu. Alarmující vzpomínku na nejstrašnější, blábolivou hrůzu, jež bodá a chňape

všude, kde se pokusí ji obnovit. Téměř jako by to vše bylo jaksi střeženo. Podivné, neodstraší ho to od dobývání těchhle barikád. Strávil příliš dlouhou dobu ve společnosti bolesti, než aby se jí ještě bál. Důvěrně obeznámen se všemi jejími zvláštnostmi chování a způsoby, Emerson počítá, že nyní zná bolest tak dobře jako sám sebe.

Vlastně ještě lépe.

Jako pronásledované zvíře, které, zahnáno do úzkých, se obrací - a následně začne samo honit svého pronásledovatele - Emerson se dychtivě *krade* po stopě strachu, následuje ho až do jeho zdroje.

###

Tento pocit s ním ovšem ostatní nesdílejí. I když tažná zvířata těžce supí a jejich kopyta škobrtavě klapou, ozvěna těchto zvuků se zdá jakoby zdušená, téměř hrobová. Jeho spolucestující reagují nervózním poposedáváním na úzkých lavicích a jejich dech se v chladném vzduchu sráží jako kapky mlky.

Kurt likvidátor vypadá trochu méně překvapený tímto okolím než Sára nebo Dedinger, jako kdyby starý muž už dávno předpokládal existenci této podzemní cesty. Ale přesto jeho oči, orámované bílými řasami, zůstávají ostražité, jako by dával pozor, zda ve stínech kolem nezahlédne nějaký hrozivý pohyb. Dokonce i jejich vůdkyně, nemluvné jezdkyně, se zdají neklidné. Musely určitě přijít touto cestou už předtím - a přece Emerson cítí, že ten tunel se jim nelíbí.

Tunel.

Formuje v ústech toto slovo, přidávaje je hrdě ke svému seznamu znovuobjevených substantiv.

Tunel.

Kdysi, před časem, znamenal tento termín něco víc než jenom pouhou díru v zemi, tehdy, když bylo jeho zaměstnáním seřizování a jemné vylaďování mocných motorů plavidel, která putovala skvrnitou temnotou vesmíru. Ale tehdy to znamenalo...

Už ho nenapadají žádná další slova. I obrazy ho zklamou, když, dost podivně, z nějaké části jeho mozku, která je méně poškozená než centrum řeči, začnou proudit *rovnice*. Rovnice, jež čistým, sterilním způsobem vysvětlují *tunely* - jako druh multidimenzionálních trubic, jež přemosťují nebezpečná mělká místa

hyperprostoru. Naneštěstí, k jeho značnému zklamání, postrádají tyto abstraktní formule jakoukoli moc, aby vyvolaly k životu nějaké vzpomínky.

Nenesou v sobě také ani náznak strachu, co by stál za řeč.

###

Nepoškozen zůstal i jeho nechybující orientační smysl. Emerson ví, v kterých místech musí tato hladkostěnná *chodba vést* pod širokým tokem řeky, i když nikde není vidět ani stopa po nějakém průsaku. Tento tunel je solidní příklad galaktické řemeslné dovednosti, vybudovaný tak, aby vydržel staletí či eony - po stanovený čas, než bude znovu zlikvidován.

Tento čas nastal ve zdejším světě už velmi dávno. Tohle místo mělo být zničeno se všemi velkými městy a stavbami už tehdy, kdy byla Jijo opuštěna svými nájemci a ponechána ladem. Ale muselo dojít k nějakému opomenutí, a mohutné ničicí stroje i živoucí kyselinová jezírka je ušetřily.

Nyní tedy tato starobylá cesta poslouží zoufalým uprchlíkům, kteří se snaží skrýt před nepřátelskou oblohou, náhle zaplněnou cizími loďmi.

Zatímco dále tápe po detailech, Emerson už ví, že velmi dlouhý čas strávil ve vesmírné lodi, spolu se svými přáteli *Gillian*, *Hannesem*, *Tišút* a ostatní posádkou *Streakeru*.

Před jeho duševním zrakem se kmitají jednotlivé tváře, doprovázené vždy příslušným jménem, a jako by znovu vyvolávaly bolest, nutící ho tlumeně sténat a třít si oční víčka. Tváře, po nichž Emerson zoufale touží... a zároveň i zoufale doufá, že je už nikdy neuvidí. Ví, že musel být nějakým způsobem obětován, aby se umožnilo těm ostatním uprchnout.

Zdařil se ten plán? Unikl *Streaker* těm strašlivým bitevním lodím? Nebo to všechno, co vytrpěl, bylo k ničemu?

###

Jeho druhové těžce dýchají a potí se. Zdá se, že zatuchlý vzduch v podzemí jim dělá potíže, ale pro Emersona to není nic jiného než jiný druh atmosféry. Celé roky dýchal mnoho různých druhů atmosfér. Přinejmenším tato aspoň vyživuje plíce...

...na rozdíl od onoho zelenozeleného světla, kde tě tamní klidný den mohl zabít, když ti selhal skafandr...

A jeho skafandr selhal, vzpomíná si, v tom nejhorším možném okamžiku, když se pokoušel přelézt trs savých pseudorostlin, jak šíleně utíkal k -

Sára a Prity hlasitě zalapají po dechu - a to přetrhne jeho mentální nit a přinutí ho vzhlédnout a podívat se, co se děje. Vůz náhle zrychlí tempo a vjede do rozšířené části tunelu, podobající se vybouleninně na hadím těle, kde had tráví svou potravu. Dolíčkovaté stěny ustupují dozadu mezi hluboké stíny, prozrazující nejasné obrysy tuctů velkých předmětů, skrývajících se tady ve tmě -jakýchsi tubusovitých vozidel, zkorodovaných časem. Některá byla rozdrcena padajícími balvany. Hromady kamenných úlomků blokují další východy z tohoto podzemního sklepení.

Emerson zvedne ruku, aby pohladil tenký film, který tvoří tělo zvláštního stvoření, které je svinuto na jeho čele, tak lehoučké jako šátek nebo závoj. *Rewq* se při jeho doteku zachvěje a stáhne se dolů, aby se jako tenká, průhledná membrána přetáhl přes jeho oči. Některé barvy tím zmatní, a jiné zase zintenzivní. Starobylá vozidla se zdají lesklá a třpytící se jako nějací duchové, jako by se na ně díval nejen skrz prostor, ale i skrze čas. Téměř si je může představit v pohybu, naplněná vitální energií, jak se ženou dopravní sítí, kterou byla kdysi dávno opásána jedna živoucí, globální civilizace.

Jezdkyně, které sedí na přední lavici vozu, se chopí otěží a upřou zrak přímo vpřed, obklopené aurou napětí, kterou rewq umožňuje vidět. Membrána ukazuje Emersonovi jejich nervózní, pověrčivou bázeň. Podle nich tento prostor zde není jenom neškodná krypta se zaprášenými věkovitými relikty, ale morbidní místo, kde číhají strašidelné fantomy. Duchové z věků bohů.

Stvoření na jeho čele vzbuzuje v Emersonovi zvědavost. Jak jenom dokáže tento malý parazit tak dokonale předávat emoce - dokonce i mezi bytostmi tak odlišnými, jako je člověk a traeki - a to vše beze slov? Kdokoliv, kdo by takový poklad přivezl na Zemi, byl by bohatě odměněn.

Po své pravici vidí Sáru, jak uklidňuje svou šimpanzí pomocnici, držíc ji chlácholivě v náručí. Malá opice se krčí před tmavým prostorem této jeskyně, kde se nerozléhá žádná ozvěna, ale rewq vysílá barvy, jež prozrazují, že Pritina úzkost je *podvod*. Je to částečně úmysl! Způsob, jak rozptýlit a zaujmout svou paní a

odvrátit ji tak od jejích vlastních klaustrofobických obav.

Emerson se vědoucně pousměje. Barvy obklopující Sáru odhalují to, co neozbrojené oko už ví - že mladá žena potřebuje někomu pomáhat.

„To je v pořádku, Prity," šeptá. „Psst, bude to dobré." Tyto fráze jsou tak prosté, tak povědomé, že jim Emerson dobře rozumí. Slýchal tatáž slova, když se zmítal ve svém deliriu, během oněch temných dnů po své havárii, když ho Sářina péče pomáhala odtáhnout zpět z pekla temného ohně.

Rozměrný prostor se táhne dál a jen onen zářivý pruh jim pomáhá udržet přímý směr. Emerson se ohlédne a uvidí mladého Jomaha, sedícího na poslední sedačce a mačkajícího v rukou čepici, zatímco jeho strýc Kurt se mu asi snaží něco konejšivým tónem vysvětlovat, ukazuje na vzdálený strop a stěny - snad přemýšlí, co je to nahoře podpírá... nebo jaké výbušné síly by bylo potřeba, aby se to vše zhroutilo. Vedle, se spoutanými rukama a nohama, sedí rebel Dedinger, z něhož čiší čirá nenávist ke všemu, co ho zde obklopuje.

Emerson při pohledu na zřejmé potíže svých druhů přezíravě odfrkne. Jaká je to ubohá, skleslá uprchlická hromádka! Byl už na mnoha místech mnohem nebezpečnějších, než je tahle neškodná hrobka... na některá z nich si dokonce dokáže i vzpomenout. A jestliže platí jedna zaručená pravda, kterou si ze svého předchozího života pamatuje, je to ta, že je-li veselo, ubíhá cesta mnohem rychleji, ať už v hlubokém vesmíru nebo na prahu pekla.

Z vaku u svých nohou vytáhne malý dulcimer, který mu dala Ariana Foo ještě tam v bibloském archivu, v oné zdobné hale s nekonečnými koridory nacpanými papírovými knihami. Neobtěžuje se s paličkami, jednoduše si jenom položí nástroj do klína a rozezvučí několik strun. Brnkání vytrhne ostatní z jejich úzkostného brumlání a donutí je pohlédnout jeho směrem.

I když Emersonův poškozený mozek postrádá řeč, našel si už způsoby, jak ji nahradit. Hudba přichází z jiného centra než řeč, a rovněž tak i zpěv.

Volná asociace vyčlení jeden ze stínových souborů paměti. Prastaré přihrádky a komůrky, zatarasené traumaty pozdějšího života. V jednom z těchto úkrytů nachází melodii a text, líčící putování po jiné úzké silnici. Píseň o cestě a o naději na brzké dosažení cíle.

Vyřine se ven zcela samovolně, hlasem, který sice není školený,

ale příjemný a silný.

„Měljsem kdys mulu jménem Sal
patnáct mil dolů po Erie Canal.
Fajn kámoš i pracant, co osud mně dal,
patnáct mil dolů po Erie Canal.

Vozili jsme vše, o čem má kdo páru,
uhlí, dřevo i sena plničkou káru,
a znali jsme na cestě každičkou spáru
od Albany až po Buffalo-o-o... "

Není to snadné, na tomto temném, ponurém místě plném stínů vytrhnout je z jejich obav a starostí. I on pociťuje váhu skalní masy nahoře a tíhu uplynulých let, prodlévajících v tomto starobylém tunelu. Ale Emerson odmítá nechat se deprimovat. Zpívá hlasitěji a brzy se již k refrénu připojí Jomahův mladý hlas, nejistě následován Sářiným.

Koně zastříhají ušima a zařehtají, zrychlujíce do drobného klusu.

Podzemní areál se nyní znovu zužuje, zdá se, že se stěny rychle sbíhají k sobě. Zářící linka mizí kdesi vpředu v temnotě.

Emersonův hlas se náhle zadrhne, když naň zaútočí nečekaný záblesk vzpomínky. Najednou si může vybavit jiný skok do temnoty... ponor do portálu, který se otevřel do gagátově černé prázdnoty vakua... a potom pád, kdy se k němu vesmír sklonil ze všech stran, aby ho *rozmačkal*...

A ještě něco.

Řadu bledých modrých očí.

Staří...

###

Ale píseň má svůj vlastní život. Setrvačností se nezastavitelně line z nějakého veselého kouta jeho mysli, překonávajíc tamten prchavý, hrůzný obraz, a přiměje ho pouze vykřiknout další verš ještě hlasitěji, ochraptěle, s vyzývavým vzdorem.

„Hlavy dolů, nízký most na cestě!
Nízký most, a jsme už ve městě.

A vždycky tu budete souseda znát,
vašeho kámoše, co osud vám přál,
když půjdete podél Erie Canal. "

Jeho druhové se odtahují od ubíhajících zdí. Tlačí se rameny k sobě, jak se temný otvor přibližuje, aby je znovu pohltil.

ČÁST TŘETÍ

Kdykoliv se zdlouhavá epizoda kolonizace posléze schyluje ke konci, stává se recyklace jednou z nejčastěji používaných metod k odstranění odpadů na evakuovaných světech. Tam, kde přírodní síly provázející tektonické pohyby zemských ker mají dostatečný sací tah, dokážou vlastní horké proudy z magmatického nitra planety roztavit a znovu smísit prvky, které byly použity ve výrobě nástrojů a nejrůznějšího nářadí sapientní civilizace. Materiály, které by se mohly ukázat jedovaté nebo i jinak škodlivé pro nově vznikající druhy, jsou takto odstraněny z regenerujícího se prostředí, když se svět uvolní z civilizačního tlaku a přejde do potřebné latentní fáze.

Co se stane s těmito materiály poté, co byly vtaženy dovnitř, závisí na druhu procesů, jež se odehrávají v plášti jádra a jsou typické pro každou planetu. Určitý druh proudění rozloží natavenou substanci na vysoce čistou rudu. Jiné materiály se zase obohatí vodou a vytvoří vazké, mastné kapaliny, stimulující uvolnění velkého množství tekutého magmatu. Avšak v některém případě může dojít k náhlému výronu vulkanického prachu, který krátce pokryje planetu a později může být vysledován v podobě refrakčních kovových vrstviček v sedimentačních horninách.

Každý z těchto způsobů může mít vliv na odchylky místní biosféry a popřípadě i na eventuální lokální vymizení jistých druhů. Nicméně výsledné obohacení plodnosti se obvykle ukazuje dostatečně účinné, aby tyto nepříznivé případy kompenzovalo a podpořilo vývoj nových presapientních druhů.

Z Galaktických doučovacích textů
pro nevědomou vlčí pozemskou rasu -

speciální publikace
z Knihovnického institutu Pěti galaxií, rok 42EC,
jako částečná splátka dlužné obligace z 35EC.

STREAKER

Hannes

Suessi pocítil nostalgický stesk po době, kdy ještě býval člověk. Občas si dokonce i přál, aby byl ještě stále mužem.

Ne že by byl nevděčný za dobrodiní, které mu Staří prokázali na onom podivném místě nazvaném Fraktální systém, kde vzdálené, nade všechno povznesené bytosti transformovaly svá letitá, chátrající těla do něčeho mnohem odolnějšího a trvalejšího. Bez jejich daru by byl už teď mrtvý jako kámen - a tak chladný, jako ty obrovské trupy, které ho obklopovaly v této temné kostnici lodí.

Prastará plavidla kolem se zdála míruplná a důstojně odpočívající. Svádělo to k zamyšlení a klidu, nechávajícím eo-ny míjet kolem bez dalších starostí či rozčilování.

Jenže Suessi měl příliš mnoho práce, než aby měl čas být mrtvý.

###

„*Hannesi, "* zapraskal jakýsi hlas přímo do jeho sluchového nervu.

„Dvě minuty, Hannesi. Pak já mysslím, že budeme připraveni znovu pokrračovat v řezzání."

Z temných hlubin vod vystřelily šípy oslnivého světla, jež vrhalo ovály jasu na jeden zkřivený plášťový segment terranské vesmírné lodi *Streaker.* Bodové paprskové světlo křížily tmavé deformované siluety - dlouhé, vlnící se stíny pracovníků v tlakuvzdorných skafandrech, pohybujících se pomalu a opatrně.

Toto zde bylo mnohem nebezpečnější prostředí než čisté vakuum.

Suessi už neměl žádný hrtan ani plíce, aby mohl dýchat vzduch, i kdyby zde nějaký byl. Ale hlas mu přece jen zůstal.

„Počkej, Karkaette," odvysílal nazpět, a potom poslouchal, jak se jeho slova přeměňují na sténavé sonarové pulsy. „Prosím tě, udržuj stálé nastavení. Nepřežeň to."

Jeden stín mezi mnoha ostatními se k němu obrátil. I když jeho tělo vězelo v pevném tvrdém krunýři, udeřil delfínův ocas do vody s otočkou, jež vyjadřovala jednoznačný výraz v řeči těla.

Spolehni se na mě... můžeš snad dělat něco jiného?

Suessi se zasmál - potřesením svého hrudního koše z titania, které nahradilo starý opičí způsob synkopovaného vříškotu. Nebylo to tak úplně ono, ale Staří se nezdáli mít příliš mnoho použití pro něco takového jako smích.

Karkaett dohlížel na svůj tým při posledních přípravách, zatímco Suessi všechno monitoroval. Na rozdíl od některých dalších pracovních týmů z posádky *Streakeru* se technická skupina stávala s každým uplynulým rokem vyzrálejší a spolehlivější. Časem už ani nepotřebovali nějaké povzbuzení - podpůrnou berličku - od příslušníka patronské rasy. Až nastane ten čas, Hannes bude moct spokojeně umřít.

Viděl jsem příliš mnoho. Ztratil jsem příliš mnoho přátel. Možná že nás jednou skutečně polapí některá z těch nenasytných frakcí, co nás pronásledují. Nebo se nám třeba podaří dostat se na nějaký mocný institut a tam se dozvíme, že zatímco jsme zoufale prchali přes celý vesmír, Země byla zničena. Buď jak buď, nechci tu už být a vidět to. Ať si jen Staří nechají tu svou Ifni prokletou nesmrtelnost.

Suessi nemohl než obdivovat způsob, jakým jeho dobře vycvičený tým pracoval, používaje s obezřetnou rozvahou řezací agregát. Jeho audiosnímače zachytily nízko laděné zpěvné mručení - meditační melodie keneeku, určené k tomu, aby pomáhaly kytovčím myslím koncentrovat se na jistý druh jasně formulovaných myšlenek a úkolů, jež mozky jejich předků nikdy nebyly určeny pochopit. Tvořivé, technické myšlenky - druh, který někteří delfíní filozofové nazývali tou nejbolestivější cenou za Pozvednutí.

Podmínky, v nichž se nacházeli, jim nijak nepomáhaly - obrovské pohřebiště mrtvých hvězdných plavidel, až strašidelná změť bez ladu a skladu, pohřbená v jakési oceánské rokli - prostředí, které delfíni tradičně spojovali se svými nejtajnějšími kulty a mystériemi. Hustá voda zesilovala každé zachrastění nástroje. Každé zavrzání pracovního postroje se zde divně odráželo a rozléhalo.

Jazykem techniků a inženýrů mohla snad být novoangličtina, ale delfíni pro okamžitá rozhodnutí a akce dávali přednost trináru.

Karkaettův hlas vyjadřoval důvěru, vytrysknuvší ven ve formě kytovčího haiku.

** V naprosté temnotě,*
kam nikdy nedojde spirála cykloidy...
*Vizte - rozhodnost!**

Řezací hořák vybuchl, vychrliv oheň směrem k plavidlu, které bylo jejich domovem a útočištěm... které je proneslo nepředstavitelnými hrůzami a nebezpečím. *Streaker* - loď, koupená Terragenskou radou z třetí ruky od jednoho dealera s vesmírnými loďmi a předělaná na průzkumné plavidlo — byla pýchou chudého pozemského klanu. Byla to první loď, řízená delfíním kapitánem a s posádkou, tvořenou z větší části kytovci, vyslaná zkontrolovat věrohodnost některých údajů miliardu let staré Galaktické knihovny, obsahující znalosti civilizace Pěti galaxií.

Nyní byl kapitán pryč a spolu s ním čtvrtina posádky. Jejich mise se změnila v katastrofu, jak pro klan pozemšťanů, tak i pro Společenství Pěti galaxií. Pokud šlo o trup *Streakeru* - kdysi tak nablýskaný a úhledný navzdory jeho věku - ten byl nyní celý potažený krustou z materiálu tak černého, že dokonce i propastně temná voda kolem se ve srovnání s ním zdála jasná. Substancí, která pohlcovala fotony a svou hmotností zatlačovala loď do mořského dna. *Ach, co jsme ti to jen provedli, drahá lodi...* Pro jejich ubohou loď to byla jen ta poslední z celé řady krušných zkoušek.

####

Kdysi ji hladila bizarní silová pole v gravitačním přílivovém jezírku zvaném Mělká hvězdokupa, kde neočekávaně „narazili na poklad" - opuštěnou a zapomenutou flotilu, skrývající tajemství nedotčené po celé tisíce eonů. Stručně řečeno, od té doby všechno začalo jít špatně.

###

Divoké nárazy silových paprskují otřásaly u přechodového bodu u Morgranu, kde jenom taktak unikli smrtící léčce, mající za úkol

lapit *Streaker* a jeho naprosto nic netušící posádku.

###

Potřebné opravy provedli na jedovatém Kithrupu a potom zmizeli, i když už téměř pozdě, uniknuvše smečce handrkujících se bitevních lodí jen tak, že ukryli *Streaker* uvnitř vyprázdněného trupu thennaninského křižníku a dopravili ho k nejbližšímu přechodovému bodu, i když za cenu opuštění mnoha přátel.

###

Oakka, zelený svět, sídlo jednoho sektoru ústředí Navigačního institutu, se zdál jako další cíl přímo ideální. Kdo by byl také lépe kvalifikován k tomu, aby převzal do své péče jejich údaje? Jak to tehdy vysvětlovala Gillian Baskinová, byla to jejich povinnost jako občanů Pěti galaxií, obrátit se s tímhle problémem na velké instituty - na tyto úctyhodné agentury, jejichž důstojní a nezaujatí lordi by mohli sejmout ze *Streakerovy* unavené posádky toto děsivé břímě. Zdálo se to dostatečně logické - a téměř to způsobilo jejich zkázu. Zrada pracovníků této údajně „neutrální" agentury ukázala, jak dalece celá vesmírná civilizace upadla do zmatku a chaosu. Pozemšťanskou společnost *Streakeru* zachránila Gillianina předtucha - a odvážný útok Emersona ďAnita, který napadl základnu spiklenců zezadu. *Streaker,* pokořený a poničený, znovu unikl.

###

Na nějakou dobu se naskytlo útočiště ve Fraktálním systému, nekonečném bludišti, kde se jich ujaly podivné starobylé bytosti. Ale nakonec došlo k další zradě, ztrátě dalších přátel a útěku, který je zavedl ještě dál od domova.

###

Nakonec, když se už zdálo, že utéct není kam, objevila Gillian v palubní jednotce Knihovny, kterou ukořistili na Kithrupu, zajímavou zmínku. Termín „soonerská stezka". Řídíc se touto poznámkou, zorganizovala nebezpečnou cestu, která je mohla dopravit do

bezpečí, i když to znamenalo proplout šlehajícími plameny jisté obří hvězdy, větší než orbita, po niž se pohybovala Země, a jejíž saze povlekly trup *Streakeru* vrstvami až příliš těžkými, než aby mohl bez problémů letět.

Ale dokázali to až na Jijo.

Tento svět vypadal z orbity nádherně. Škoda že jsme měli čas jen najeden zběžný pohled, než jsme se zabořili sem, do tohoto propastného hřbitova lodí.

Pod vedením sonarů delfíních techniků zaútočil improvizovaný řezač na *Streakerův* trup. Voda se vařila v páru tak prudce, že dutinu uprostřed kovové hory, kde se nalézali, naplnily dunivé ozvěny. Hrozilo zde nebezpečí, že by se mohlo uvolnit až příliš mnoho energie na tento omezený prostor. Separované plyny by se pak mohly s výbuchem znovu rekombinovat. Nebo by také mohlo dojít k odhalení jejich útočiště případným pozorovatelům z vesmíru. Podle některých připomínek bylo riziko až příliš veliké... že by snad bylo i lepší opustit *Streaker* a místo toho se pokusit reaktivovat některou ze starobylých lodí, které je obklopovaly.

Některé týmy se právě teď touto možností zabývaly. Ale Gillian a Tišút se místo toho rozhodly zkusit to se *Streakerem* i tentokrát, a požádaly proto Suessiho skupinu, aby se pokusila o ještě jedno úspěšné vzkříšení.

Toto rozhodnutí udělalo Hannesovi radost. Dal do té lodi už příliš mnoho, než aby to nyní vzdal. *Je možné, že v té poničené lodní skořápce je toho ze mě mnohem víc, než co zůstává v tomto kyborgském těle.*

Odvrátiv své citlivé senzory od oslnivé záře řezacího hořáku, zamyslel se na chvilku nad hromádkou odložených lodí, obklopujících tuto provizorní jeskyni. Připadalo mu, že k němu mluví, i když to bylo jen v jeho představách.

My také máme své příběhy, říkaly. *Každá z nás odstartovala s hrdostí a letěla s nadějí, mnohokrát zručně přestavovaná a uctívaná těmi, které jsme chránily před mrazivou prázdnotou vesmíru, dlouho před tím, než vaše vlastní rasa začala vůbec snít o hvězdách.*

Suessi se v duchu pousmál. Kdysi by to na něj mohlo udělat dojem - pomyšlení na plavidla stará miliony let. Ale nyní věděl o těchto starobylých skořápkách své.

Vy si říkáte staré? pomyslel si. *Já jsem už viděl ty skutečně staré.*

Viděl jsem lodě, oproti nimž se většina hvězd zdála mladá.

###

Řezač produkoval nekonečné množství bublin. Pronikavě skřípal, vypaluje ionizační blesky proti černé vrstvě a po centimetrech ji odkrajuje pryč. Ale když ho konečně vypnuli, výsledky této zdánlivě tak dychtivé ničící síly byly zklamáním.

„Tohle je všše, co jsme odstranili?" zeptal se Karkaett, nevěřícně zíraje na malý flíček erodovaného karbonu. „Touhle rrychlostí to bude trvat snad rroky, než to všechno odřežeme."

Kolega technik, Chuchki, tak objemný, že se téměř nevešel do svého skafandru, to okomentoval v nešťastném triná ru:

**Tajemství se šíleně*
hromadí, u Ifni,
*kam jen ta energie jde!**

Suessi si přál, aby měl ještě hlavu, kterou by mohl potřást, nebo ramena, aby jimi mohl pokrčit. Místo toho se musel spokojit s tím, že vyslal do černých vod trylkovaný vzdech, jako vůdčí velryba, která uvízla na mělčině.

**Ne ve jménu Ifni,*
ale jejího chytrého zaměstnavatele —
*Bože, přál bych si ho znát. **

Gillian

Pro člověka to není nijak lehké, muset předstírat, že je *cizinec.*

Zvláště je-li ten cizinec Thennanin.

Gillian obklopoval plášť klamné identity, dodávaje ke lži také umělé maso a vybavuje ji koženě vyhlížející pokožkou a přikrčeným bipedálním postojem. Na hlavě se jí vlnil simulovaný hřeben, který se ohnul téměř pokaždé, když se pohnula. Kdokoliv, kdo stál od ní ve vzdálenosti tak něco přes dva metry, by viděl statného muže - válečníka s tuhou kůží a s odznaky ze stovek hvězdných tažení - a ne

štíhlou blonďatou ženu s únavou olemovánýma očima, lékařku, jež byla donucena velet malé lodi v neúprosné válce všech proti všem.

Tato maska se teď zdála dost dobrá. Měla by být. Vylepšovala ji už více než rok.

„G-phmf pltith," mumlala Gillian.

Když začala s touto šarádou poprvé, překládal její novoanglické otázky do thennaninštiny počítač Niss. Ale teď už Gillian měla za to, že je v tomto galaktickém dialektu přinejmenším tak zběhlá jako málokterý žijící člověk. Dokonce i jako Tom.

I když to ještě stále zní divně. Asi jako kdyby nějaké batole se z legrace pokoušelo napodobit pšoukání.

Nejtěžší na tom všem bylo, že občas musela úporně bojovat, aby se nezačala smát. To by samozřejmě všechno pokazilo. O Thennaninech nebylo známo, že by měli nějaký obzvláštní smysl pro humor.

Pokračovala v rituálním pozdravu.

„Fhishmishingul parfful, mph!"

Po tmavé místnosti se začal šířit chladný opar, který měl svůj zdroj tam, kde se krčila béžově zbarvená kostka, vyzařující svoje vlastní sinavě bledé světlo. Gillian si nemohla pomoct, aby na ni nemyslela jako na nějakou magickou krabici - schránku složenou do mnoha dimenzí, obsahující daleko víc, než by mohla pojmout jakákoliv nádoba její velikosti.

Stála na balkoně bez zábradlí, maskovaná tak, aby se co nejvíc podobala předchozím vlastníkům kostky, napjatě očekávajíc odpověď. Symbol přehrazené spirály na boku skříňky se jejím očím zdál, že klouže, jako kdyby se emblém plaše ohlížel nazpět na ni, pohledem duše daleko starší než její vlastní.

„Toftorph -phparfull. Fhisfingtumptiparfful."

Hlas byl hluboký a zvučný. Jestliže ona měla být skutečný Thennanin, měly by tyto spodní tóny zvednout její zádový hřeben a vyvolat tak uctivou pozornost. Ještě tam doma, pozemská pobočka Knihovny mluvila jako vlídná lidská babička, nekonečně zkušená, trpělivá a moudrá.

„Jsem připraven k ověření," zamumlal knoflík v jejím uchu, převádějící slova stroje do novoangličtiny. „Pak budu použitelný pro konzultaci."

Takhle to bylo pořád. Gillian nemohla prostě jen požádat o informaci z archivu. Rovněž tak nemohla ani žádnou předat.

Normálně by to neměl být žádný problém. Každá jednotka Knihovny, určená do nějaké důležité kosmické lodě, měla kamery, které pokaždé pořizovaly záběry řídicí místnosti a různých částí exteriéru plavidla, aby se WOM*) (*) WOM - zkratka Written Only Memory - písemný záznam. (Pozn. překl.)) záznamy uchovaly pouze pro další generace oprávněných uživatelů. Na oplátku nabízel její archiv rychlý přístup ke znalostem, překlenujícím rozpětí téměř dvou miliard let trvání civilizace, posbíraným z celé škály planetárních archivů Knihovnického institutu Pěti galaxií.

Jenomže právě tady je zádrhel, pomyslela si Gillian.

Streaker nebyl žádná „velká důležitá kosmická loď". Jeho vlastní WOM jednotky byly solidní, levné a nepříliš citlivé - jenom takové, jaké si chudá Země mohla dovolit. Tato kostka, kterou posádka zachránila ze ztroskotaného válečného křižníku bohatého hvězdoplaveckého klanu, představovala daleko vzácnější poklad.

Chtěla, aby kostka *setrvávala* v domnění, že se stále nachází na onom křižníku a že slouží thennaninskému admirálovi. Proto tato její maska.

„Tvoje přímé pozorovací snímače jsou ještě stále vyřazeny z provozu," vysvětlovala, používajíc stejný dialekt. „Ale mám zde novější snímky, které pořídilo přenosné nahrávací zařízení. Prosím, ověř a přijmi nyní tato data."

Dala signál Nissovi, svému chytrému robotímu asistentovi v další místnosti. Vedle kostky se náhle objevila série živých scén. Obrazy podmořského příkopu, jemuž domorodí Jijoánci říkali „Žumpa" - pečlivě vyhrazeného k odkládání určitých materiálů.

Hrajeme nebezpečnou hru, pomyslela si, když se před ní začaly kmitat hologramy zobrazující obrovské hromady starodávných trosek, rozbořené ruiny měst a opuštěné lodě. Úmyslem bylo předstírat, že thennaninský bitevník *Krondorský oheň je* z taktických důvodů nucen ukrývat se v této říši mrtvých strojů... a dělat to tak, aby se nikde neukázal štíhlý trup *Streakeru* neboli nějaká stopa po delfínech nebo aby dokonce nedošlo k odhalení jména planety a její polohy.

Jestliže se nám podaří dostat se domů nebo aspoň na základnu nějakého neutrálního institutu, budeme muset legálně jednat jen prostřednictvím této jednotky. Dokonce i pod anonymní nálepkou by

bylo nejbezpečnější prozradit jí z toho, co víme, pokud možno nejmíň.

V každém případě by se však Knihovna nemusela ukázat ochotná spolupracovat s pouhými pozemšťany. Lepší bude ponechat ji v domněnce, že jedná s oficiálními uživateli jejích výhod.

Už od pohromy na Oakce si Gillian stanovila za svůj hlavní úkol použít podvodu, aby z jejich kořisti nějak vyšťourala potřebná data. V mnoha ohledech byla knihovnická kostka mnohem cennější než všechny poklady, které *Streaker* vyčmuchal v Mělké hvězdokupě.

Vlastně tento úskok fungoval ještě líp, než očekávala. Některé z takto získaných informací by se mohly ukázat jako nanejvýš potřebné pro Terragenskou radu.

Za předpokladu, že se vůbec kdy dostaneme zase domů...

Už od Kithrupu, kde *Streaker* přišel o nejlepší a nejchytřejší členy své posádky, to pořád vypadalo na velice dlouho, přinejlepším.

###

V jedné specifické oblasti technologie se lidé dvaadvacátého století již téměř vyrovnali galaktické úrovni, a to i před Kontaktem.

V holografické technice zobrazování.

Kouzelníci se zvláštními efekty z Hollywoodu, Luandy a Aristarcha byli mezi prvními, kteří se sebejistě ponořili do umění a znalostí cizinců, nijak nezastrašeni něčím tak triviálním jako náskok miliardy roků. Během jediného desetiletí mohli pozemšťané s hrdostí říct, že se stali mistry na jednom úzkém poli, tak dobrými, jako ty nejlepší hvězdoplavecké klany.

Ve virtuozitě lhaní pomocí obrazů.

Po tisíce let, když jsme se zrovna nehonili za potravou, bavili jsme se různými bajkami a příběhy. Výmysly. Propagandou. Vyvoláváním iluzí. Tvořením filmů.

Postrádajíce vědu, vrátili se naši předkové znovu k magii.

K magii přesvědčivého vyprávění o nepravdách.

Gillian to pořád ještě připadalo jako zázrak, že její thennaninská maska fungovala tak dobře. Očividně byla „inteligence" této jednotky, ať už jakkoliv děsivě dokonalá, přece jenom zcela odlišného druhu než její, se svými vlastními limity.

Nebojí to možná bylo jedno.

Ze zkušenosti Gillian věděla, že knihovnická jednotka přijme

jako vstupní data téměř cokoliv, ale jen potud, pokud to, co se jí bude nabízet, bude sestávat z věrohodných scén, kterých předtím nebyla nikdy svědkem. Takže se nyní před ní objevily snímky jijoánské podmořské propasti a blízkého osídleného regionu, nazývaného domorodci Úbočí, vyslané od Kaaova průzkumnického týmu. Z temných vodních hlubin se pod zkoumavým pohledem reflektorů oddělily starobylé budovy - utopené, slepé a bez oken. Toto pusté území mohlo být dokonce i větší než to, kde *Streaker* nalezl útočiště. Nesmírná nahromaděná masa odložených věcí, nasbíraných planetární kulturou za milion let.

Nakonec kaskáda obrazů pohasla.

Následovala krátká pauza, kdy Gillian napjatě vyčkávala. Potom béžově zbarvená schránka poznamenala.

„Proud zobrazených událostí zůstává zcela bez souvislosti s předchozí minulostí. Události se nenacházejí v kauzálně temporálním řádu podobném setrvačným aktivitám tohoto plavidla. Je tenhle efekt výsledkem předtím zmíněného poškození?"

Gillian slyšela stejnou stížnost - vlastně skoro týmiž slovy - už od té doby, co začala s touto lstí, krátce nato, co Tom přitáhl získanou kořist na palubu *Streakeru...* pouhé dny předtím, než odletěl, aby navždy zmizel z jejího života.

Jako odpověď udala stejnou lež jako vždy.

„Je to v pořádku. Než budou dokončeny opravy, pokuty za jakékoliv rozpory mohou být připočteny na účet mise *Krondorského ohně*. Nyní se prosím připrav na konzultaci."

Tentokrát k žádné pauze nedošlo.

„Přistupte k vaší žádosti."

Gillian použila vysílačky ve své levici a dala znamení Nissovi, čekajícímu v druhé místnosti. Tymbrimijská průzkumná entita začala náhle bez vyzvání vysílat příval kmitajícího světla, o němž žádná organická bytost nemohla doufat, že by byla schopna ho sledovat. Zanedlouho přešel proud informací na dvoustrannou výměnu otázek a odpovědí, jejichž příval byl tak prudký, že donutil Gillian odvrátit oči. Možná že mezi touto záplavou byly některé údaje, které by pomohly Streakeru a jeho posádce k větší naději na přežití.

Gillianino srdce tlouklo rychleji. Tento okamžik měl svá vlastní nebezpečí. Kdyby se snad náhodou nacházela poblíž nějaká nepřátelská loď, její palubní detektory by mohly zachytit vysoký

stupeň digitální aktivity v tomto areálu.

Ale jijoánský oceán poskytoval dostatečně silné ochranné pokrytí, zesílené ještě obklopující je horou odložených vesmírných lodí. V každém případě se však zdálo, že riziko se vyplatí.

Kdyby jen tolik informací, nabízených knihovnickou kostkou, nebylo zmatených a nesrozumitelných! Mnoho z nich bylo zřejmě určeno pro hvězdoplavce s daleko většími zkušenostmi a intelektuálně mnohem pokročilejší než posádka *Streakeru.*

A co horší, došly nám už všechny zajímavosti, jež bychom mohli Knihovně nabídnout. Bez čerstvých vstupních dat by se mohla stáhnout. Zcela odmítnout spolupráci.

To byl také jeden z důvodů, proč se včera rozhodla nechat ty čtyři domorodé děti vstoupit do této temné místnosti a vidět archiv. Poněvadž Alvin a jeho přátelé ještě netušili, že jsou na palubě pozemské lodi, nebylo toho moc, co by mohli prozradit, a účinek, který jejich vystoupení mělo na palubní jednotku Knihovny, by se časem mohl ukázat jako prospěšný.

Byla si dostatečně jistá, že pohled na ursa a hoona, stojící přátelsky vedle sebe, uvedl kostku do značného zmatku. A existence živého g'Keka byla už sama o sobě dost ohromující, aby uspokojila pasivní zvědavost archivu. Brzy nato také ochotně uvolnil příval žádaných informací, týkajících se různých typů odložených vesmírných lodí, obklopujících *Streaker* v této podmořské hoře odpadků, včetně parametrů používaných starobylými buyurskými řídicími panely.

To přišlo náramně vhod. Jenže my potřebujeme víc. Mnohem víc.

Myslím, že to nebude dlouho trvat, než budu muset platit skutečnými tajnostmi.

Gillian měla takové zboží, které mohla na tento účet použít... kdyby se odvážila. V její pracovně, právě o několik dveří dál, ležela mumifikovaná mrtvola dobře tak miliardu let stará.

Herbie.

Zmocnit se tohoto drahocenného reliktu - a souřadnic místa, odkud pocházel - o to usilovala převážná většina z fanatických, pseudonáboženských aliancí Pěti galaxií, které honily *Streaker* ještě před Kithrupem. -

Uvažujíc o chladné béžové kostce před sebou, pomyslela si-

Vsadím se, že kdybych ti ukázala jenom kratičký zákmit pohledu

na Herbieho, dostala bys záchvat a vyžvanila bys každičký údaj, který tak žárlivě střežíš uvnitř.

Legrační na tom je... že nic v *celém vesmíru by mě neudělalo šťastnější, než kdybych byla tu zatracenou věc nikdy neviděla.*

Jako děvčátko snila Gillian o cestách mezi hvězdami a také o tom, že jednou vykoná statečné, nezapomenutelné činy. Společně s Tomem si naplánovali svou kariéru - a sňatek -se stejným cílem v srdci. Postavit se na tu nejkrajnější hranu, na hranici mezi Zemí a záhadami nebezpečného vesmíru.

Připomenuvši si tyto někdejší naivní ambice, a jak neobyčejným způsobem se splnily, Gillian se málem hlasitě a trpce rozesmála. Ale násilím stiskla rty a podařilo se jí tak zadržet hořkou a bolestnou ironii uvnitř, aniž vydala jakýkoliv zvuk.

Prozatím musela předvést důstojnou přítomnost thennaninského admirála.

Thennaninové si ironie nijak necenili. A nikdy se nesmáli.

SOONEŘI

Ewasx

Už byste si na to mohly konečně zvyknout, Mé kruhy.

Prudké pocity, které cítíte, jsou Moje řídicí vlákna, pohybující se dolů po našem společně sdíleném jádru, obcházející naše četná toroidní těla, aby je uvedla do nového pořádku.

Nyní začíná lekce, v níž vás naučím být poslušnými služebníky něčeho většího, než jste vy. Nejsme už seskupením špatně sjednocených komponentů, stále se hádajících a paralyzovaných nerozhodností. Už nebude žádné nekonečné *hlasování* o tom, jakého přesvědčení a víry by se mělo držet křehké, nejisté *já*.

###

Tak to byl způsob hrubých, nehotových seskupení našich předků, meditujících uvolňujíce a zase spojujíce své myšlení ve vonných bažinách světa Jofekka. Přehlíženi ostatními vesmírnými klany, zdáli jsme se neperspektivním materiálem pro Pozvednutí. Ale mocní, slimákům podobní Poové viděli v našich těžkopádných, melancholických předchůdcích Potenciál a začali tahle nepravděpodobná seskupení pozvedat.

Nicméně, asi tak po milionu let, se Poové začali cítit frustrováni naší apatickou, pomalou traekijskou povahou.

„Vymyslete pro naše klienty nějaké nové kruhy," požádali proto důvtipné Oailie, „takové, co by je postrčily, vedly a popohnaly vpřed."

Oailieové je nezklamali, tak velké bylo jejich mistrovství, pokud šlo o genetiku.

A CO BYLO JEJICH TRANSFORMAČNÍM DAREM?

Nové, ambiciózní kruhy.

Kruhy moci - Mistrovské kruhy.

JAKO JÁ.

Alvin

Tohle je test. Zkouším zde docela nový, převratný způsob psaní.

Tedy, jestli se tomu vůbec dá říkat „psaní" - když jenom mluvím nahlas a pozoruju věty, objevující se ve vzduchu nad malou skříňkou, kterou jsem dostal.

Ach, ale je to opravdu úžasné. Včera Huck použila svůj nový „samopis", aby naplnila místnost slovy a piktografy v galaktické Trojce, Osmičce a kdejakém obskurním dialektu, který znala, přikazujíc stroji, aby to překládal tam i nazpět, dokud ji ze všech stran úplně neobklopily zářící symboly.

Naši hostitelé nám dali tyhle přístroje, aby nám pomohly vyprávět o našem životě a zvláště pak o způsobu spolužití Šesti ras na Úbočí. Na oplátku nám přívětivý hlas slíbil odměnu. Později se budeme moct té velké chladné krabice ptát na to, co budeme chtít vědět.

Huck přijala tuto nabídku s nadšením. Volný přístup k paměťové jednotce Velké knihovny Pěti galaxií! To je jako říct Cortézovi, že by mohl mít mapu ztracených zlatých měst, nebo jako by legendární hoonský hrdina Yug-wourphmin našel klíčové heslo k řízení robotích továren Kurturnu. Ani můj vlastní jmenovec by asi nepociťoval větší uctivou bázeň, kdyby mu byla veškerá tajemství Vanamondu a Šílené mysli odhalena ve vší své hrůzné slávě.

Na rozdíl od Huck jsem však budoucnost neviděl tak optimisticky. Jako detektiv v nějakých starých pozemšťanských knihách jsem si musel položit otázku - *kde v tom je nějaká léčka?*

Poruší snad oni svůj slib, až se s nimi podělíme o všechno, co víme?

Možná že nám dají lživé odpovědi. (Co můžeme vědět?) Nebo nás snad nechají, abychom se ptali kostky na všechno, co budeme chtít, protože předpokládají, že ty znalosti nám stejně nebudou k ničemu, poněvadž se domů nikdy nevrátíme.

Na druhé straně, řekněme, že jejich úmysly jsou otevřené a upřímné. Řekněme, že dostaneme šanci klást otázky pobočce Knihovny, tomuto skladišti moudrosti, shromážděné civilizací starou miliardu let.

Co u Jija by se k tomu ještě dalo říct?

###

Právě jsem strávil miduru experimentováním. Diktováním textu. Vracením nepovedených pasáží a jejich přepisováním. Samopis je určitě mnohem pružnější a pohodlnější než škrábání tužkou a mazání kuličkou *guarrové* gumy! Pohybem ruky se hýbají části textu jako nějaké pevné předměty. Dokonce nemusím ani mluvit nahlas, jenom si prostě *myslet* slova a cítit při tom to příjemné polechtání, jako když si jenom tak něco bručíte pod vousy, co nikdo jiný nemůže slyšet. Vím, že není pravda, že to čte myšlenky - ten stroj musí prostě nějak cítit, jak se v mém krku pohybují svaly nebo tak nějak. Četl jsem o podobných věcech v *Éře Černého Jacka* a v *Lunárním městě Hobo*. Ale každopádně to je rozčilující.

Jako když jsem požádal, jestli bych se nemohl podívat do malého počítačového slovníku novoanglických synonym! Vždycky jsem si myslel, že mám dobrou slovní zásobu díky tomu, že jsem se naučil nazpaměť *Rogetovu Encyklopedii*. Ale ukázalo se, že v tomto díle byla vynechána většina z hindských a arabských příbuzných přípon napojujících se na anglicko-eurasijský kmen. Tato útlá knížka obsahuje dost slov, aby mě a Huck naplnila pokořením... alespoň mě tedy určitě.

Moji kamarádi jsou v sousedních místnostech, kde právě odříkávají své vlastní memoáry. Počítám, že Huck ze sebe rychle vysype něco směšného, senzačního a nedbale geniálního, aby udělala dojem na naše hostitele. Ur-ronn bude úzkostlivě pečlivá a suchá, zatímco Kleštík vyrukuje s nesouvislými, hrůzostrašnými příběhy o mořských monstrech. Já mám jistou počáteční výhodu, protože můj deník už obsahuje větší část z naší osobní historie - o tom, jak jsme se my čtyři dostali na toto místo s podivně se točícími chodbami, hluboko pod vlnami oceánu.

Takže mám dostatek času dělat si starosti, *proč* vlastně phuvnthus chtějí všechno o nás vědět.

Může to být jenom zvědavost. Na druhé straně, co když něco, co tady řekneme, bude mít za následek, že to ublíží našemu druhu tam na Úbočí? Nemůžu si dost dobře představit jak. Myslím, že to není něco jako dovědět se nějaké vojenské tajemství - jako je třeba urský tajný ukrytý poklad, pro který nás Uriel kovářka poslala pod

vodu. Jenže ten hladký hlas už o tom ví.

V mých optimističtějších chvílích si představuju, že nás phuvnthus nechají vyzvednout náš poklad a odvezou nás ve své kovové velrybě zpátky do Wuphonu, takže to bude vypadat, jako že se vracíme od bran smrti jako bájná posádka *Hukuph-tau...* k obrovskému překvapení Uriel, Urdonnol a našich rodičů, kteří nás už museli mít za navždycky ztracené.

Toto optimistické fantazírování však brzy vystřídají scény, které nijak nemůžu dostat z hlavy, jako něco, co se stalo hned potom, co velrybí ponorka zachytila *Wuphonský sen* při jeho smrtelném pádu do propasti. Mám před očima nejasný obraz jakýchsi pavoučích stvoření s korálkovýma očima, dusajících přes trosky našeho vlastnoručně vyrobeného plavidla a brebentících svou podivnou hrčivou řečí, a potom propadnuvších přímo smrtelné hrůze při pohledu na *Zize*, neškodného malého pětikruhového traekiho, kterého nám daroval Tyug alchymista.

Ohnivé paprsky rozřezaly ubohého Zize na kusy.

Jeden se musí divit, jak může někdo přijít na takový nápad a také ho provést.

###

Měl bych se už také pustit do práce.

Jak svůj příběh jenom začít?

Říkejte mi Alvin...

Ne. Příliš banální a otřepané. Co třeba takhle?

Alvin Hph-wayuo se jednoho rána probudil a zjistil, že byl proměněn v giganta...

Uf. To je dost blízká narážka na domov.

Možná bych si pro svůj příběh měl vzít vzor z díla *Dvacet tisíc mil pod mořem.* Tak jsme tedy zde, trosečníci držení jako zajatci v podmořském světě. Přestože je samička, Huck by asi trvala na tom, že ona je hrdinský Ned Land. Ur-ronn by mohla být profesor Aronnax, ovšem, což ponechává Kleštíkovi nebo mně roli toho legračního, trochu praštěného chlapíka Conseila.

Co když se tady nakonec setkáme i s kapitánem *Nemem?*

Hrrm. To je nevýhoda tohoto způsobu psaní, které se dá tak lehce a zcela bez námahy korigovat. Povzbuzuje to rozběhnout se a psát, co slina přinese, zatímco stará dobrá tužka a papír vám říkají,

že si musíte napřed rozmyslet, co hodláte ří —

Moment. Co to bylo?

Teď je to tu znovu. Slabé zadunění... jenže teď je trochu hlasitější. Bližší.

Nemyslím, že by se mně to zamlouvalo. Ani trochu ne.

###

Ifni! Tentokrát se podlaha začíná třást.

To dunění mně dost připomíná vulkán Guenn u nás doma, když začne vybuchovat a sténat a nutí každého ve Wuphonu trnout, zda to už není ten dlouho očekávaný Velký vý-

Do jekí vaku plesnivýho! Teď to už není žádná sranda.

To jsou přece výbuchy, a rychle se sem blíží!

Teď je slyšet další zvuk, jako když začne zookir vřeštět na celé kolo, protože si sedl na ostnatou ještěrku.

Je to tak nějak, jako když se rozezní *siréna"!* Vždycky jsem to chtěl vědět.

Gistuphwayo! Teď zeslábla světla. Podlaha se otřásá -

Co se to jen u Ifhi ksakru děje?

Dwer

Pohled z vrcholku nejvyšší duny nebyl zrovna příliš slibný.

Danické průzkumné letadlo bylo aspoň pět nebo šest leguí venku na moři, malá tečka, sotva viditelná za zřetelnou linií, kde barva vody přecházela z bledě modravozelené do téměř černé. Létající stroj kroužil tam a zase zpět, jako by pátral po něčem, co ztratil. Jenom zřídka, když vítr změnil směr, zachytil Dwer slabý rachot jeho motorů, ale každou tak přibližně čtyřicátou důru viděl od břicha lesklého člunu padat v přemetech cosi jako smítko, které se vždy, než dopadlo do moře, krátce zablesklo v paprscích ranního slunce. Vždycky asi tak za deset dur od okamžiku, kdy se neznámý objekt ponořil, se hladina oceánu vzedmula do jakéhosi pahorku vířící pěny, jako by se tam někde hluboko dole zmítalo v křečích nějaké v mukách umírající obrovské monstrum. „Co to ten Kunn dělá?" zeptal se Dwer a otočil se k Rety, která si dlaní stínila oči, aby

dohlédla na vzdáleného letce. „Máš o tom vůbec ponětí?"

Děvče jen pokrčilo rameny, ale yee, malý ursí sameček, pohodlně roztažený na písku, natáhl svůj štíhlý krk, aby všechny své tři oči zaměřil k jihu. Robot se netrpělivě kolébal, pohupuje se nahoru a dolů, jako by se takto pokoušel signalizovat vzdálenému pilotovi.

„Nevím, Dwere," řekla nakonec Rety. „Myslím si ale, že to má něco společného s tím ptákem."

„S ptákem?" opakoval zmateně.

„Přece víš. S malým kovovým ptákem. S tím, co jsme ho zachránili před žíravým pavoukem."

„ *S tím? "* Dwer kývl. „Chystala ses ho ukázat rádcům. Jak se teda ti cizinci dostali -"

Rety ho přerušila.

„Danikové chtěli vědět, odkud přišel. A tak mě Kunn požádal, abych ho zavedla ke svému kmeni a našla Jasse, poněvadž on byl jediný, kdo viděl, odkud ten pták přiletěl na pobřeží. Nikdy mě ani nenapadlo, že mě chce v té vesnici nechat..." Skousla si ret. „Jass tam musel Kunna zavést. Kunn povídal cosi o ‚bohaté kořisti'. Myslím, že se snaží dostat víc těch ptáků."

„Nebo také toho, kdo tvého ptáka *vyrobil* a poslal ho na břeh."

„Nebo." Kývla na souhlas, očividně neklidná. Dwer raději nenaléhal, aby mu sdělila bližší detaily o svém obchodu s lidmi z hvězd.

Jak jejich cesta pokračovala směrem k jihu, vzrůstal počet bahnitých toků, což donutilo Dwera „přenést" robota ještě několikrát, než konečně k večeru vyhlásil zastávku. Došlo ke krátké konfrontaci, když se bojový stroj pokusil ho zastrašit, aby pokračoval dál. Avšak jeho božské zbraně byly zničeny v léčce ještě v soonerském táboře a Dwer čelil jeho chňapajícím pařátům bez ucuknutí, k čemuž mu pomohl jakýsi podivný klid či lhostejnost, jako by jeho mysl nějak *narostla*, zatímco byl nucen snášet bolestivé tepání robotových silových polí. Ať už to byla jen jeho představa nebo ne, tento pocit mu dodal dostatečnou rozhodnost, aby donutil robota ke kapitulaci.

S nevraživou neochotou, která vypadala, jako kdyby patřila živé bytosti, se robot podvolil. U malého táborového ohně se Dwer podělil s Rety o plátky sušeného oslího masa ze svého vaku. Po chvilkovém váhání vytáhla také Rety své vlastní zásoby, dvě malé

pastilky zalité v obalu, jenž byl na omak hladký a kluzký. Ukázala Dwerovi, jak to otevřít, a srdečně se rozchechtala při pohledu na výraz jeho tváře, když se mu intenzivní cizí chuť rozplynula na jazyku. Smál se také, když se mu danické cukrátko málem dostalo do té nesprávné dírky. Jeho opulentní sladkost však rázem získala místo na jeho „Seznamu věcí, které bych měl rád, než umřu".

Později - schoulený vedle Rety za valem doutnajících uhlíků - snil Dwer o řadě fantastických scén, které byly daleko působivější než normálně - patrně účinek „přenášení" robota a působení jeho silových polí. Místo o drtící tíži se mu zdálo o *lehkosti*, jako by se jeho tělo vznášelo, volně a ničím nezatěžováno. Za jeho zavřenými víčky se kmitala podivná a nesrozumitelná panoramata... předměty, lesknoucí se na tmavém pozadí, nebo jakési nafouklé tvary, samy od sebe se rozsvěcující. Jednou se ho zmocnil zvláštní pocit, bezčasový dojem láskyplné povědomosti.

Vejce, pomyslelo si jeho spící vědomí. Jenomže posvátný kámen teď vypadal jaksi podivně - ne už jako vyčnívající skalní útvar, dřepící ve štěrbině hory, ale něco jako obrovské temné *slunce*, jehož černota pohlcovala svit normálních hvězd.

Jejich cesta začala znovu už před svítáním a zahrnovala ještě dva vodní přechody, než se dostali k moři. Tam je robot oba popadl a rozletěl se jako blesk podél pobřeží k východu, až se dostali na toto dunové pole - dost vysoko položené, aby se odtud dala dobře pozorovat podivná modrá voda Riftu.

Dwer si aspoň myslel, že je to Rift - velká trhlina, štěpící kontinent. *Přál bych si, abych ještě měl svůj skládací dalekohled*, pomyslel si. S ním by mohl nějak zjistit, o co se to pilot průzkumné lodi vlastně snaží. *Vyplašit kořist,* řekla Rety.

Jestliže to skutečně byl Kunnův úmysl, měl by se danický hvězdný válečník především naučit jednu nebo dvě věci o lovecké taktice. Dwer si připomněl lekci, kterou ho před lety naučil starý Fallon.

Nesejde na tom, jak mocnou máš zbraň nebo jakou zvěř lovíš, ale nikdy není dobré být zároveň honcem i střelcem. Jestliže jsi jenom sám, nesnaž se svou kořist nahánět.

Osamocený lovec musí ovládnout svou netrpělivost a naučit se tiše sledovat cesty své kořisti.

Tento přístup měl jednu nevýhodu. Vyžadoval empatii. A čím lépe ses dokázal vcítit do pocitů kořisti, tím větší byla možnost, že jí

jednou úplně přestaneš říkat „kořist".

„No, v jedné věci jsme asi zajedno," poznamenala Rety, pozorujíc robota, který z nejvyššího vrcholu duny divoce mával pažemi jako nějaký malý chlapec, snažící se upozornit na sebe své rodiče, kteří jsou příliš daleko, než aby ho slyšeli. „Musels udělat pěknou paseku v jeho komunikačním zařízení. Nechce to pracovat ani na krátký dosah, teda na dohled."

Na Dwera to docela udělalo dojem. Rety se zřejmě během té krátké doby, co pobývala na cizí základně jako adoptovaný cizinec, mnoho naučila.

„Myslíš, že by tě pilot mohl uvidět, až poletí zpátky k vesnici, aby tě vzal s sebou?" zeptal se Dwer.

„Možná... za předpokladu, že to měl vůbec kdy v úmyslu. Mohl by se na mě klidně vykašlat, jestli našel to, co chtěl, a hned si to už třeba odfrčet zpátky k rothenské stanici se zprávou."

Dwer tušil, že Rety už asi ztratila něco ze svých sympatií k hvězdným lidem. Její hlas zněl trpce, poněvadž na palubě oné vzdálené letící tečky byl *Jass*, její mučitel, když ještě žila v divokém kmeni. Zorganizovala pomstu, jež měla surovce potrestat. Ale teď stál u pilotova lokte Jass, zatímco Rety byla odmrštěna.

Její obavy byly zcela jasně vidět. Co když cenu, o niž tak urputně bojovala a konspirovala, získá její celoživotní nepřítel? Co když on vyhraje její lístek ke hvězdám?

„Hmm. Dobrá, pak bude asi lepší, když se postaráme, aby si nás všiml, až tu bude kroužit."

Dwer sám osobně nebyl nijak dychtivý setkat se s hvězdným pilotem, jenž tak nemilosrdně smetl palbou seshora ubohé urské soonery. Nedělal si žádné iluze o tom, že by s ním snad Kunn nějak jemně zacházel. Ale průzkumný člun nabízel život a naději pro Rety. A možná také tím, že by upoutal mužovu pozornost, mohl zabránit jeho rychlému návratu do Šedých kopců. Danel Ozawa byl zabit v krátké potyčce s robotem, avšak Dwer by mohl získat čas pro Lenu Strongovou a ursí vůdkyni, aby nějak vyřešily spolupráci s Retinou starou tlupou... a pokusily se probít na nějaké místo, kde je hvězdní bohové nikdy nenajdou. Něco, čím by nepřítele zdržel, by mohla být Dwerova poslední služba, kterou by jim prokázal.

„Rozdělejme oheň," navrhlo děvče, ukazujíc k pobřeží posetému dřívím, jež naplavila poslední bouře.

„Právě jsem chtěl navrhnout totéž," odpověděl Dwer.

Zahihňala se.

„Jo, správně. To jsi tak asi určitě chtěl."

Sára

Nejdříve se starobylý tunel zdál děsivý a ponurý. Sáře se vnucovala představa, že nějaké buyurské vozidlo na této podzemní dráze náhle ožilo a dalo se do pohybu, zuřivý fantom řítící se proti malému, koňmi taženému vozu, mající v úmyslu zničit ty trestuhodné blázny, kteří se odvážili vstoupit do jeho strašidelné domény. Tato představa trvala chvíli, během níž se jí zkrátil dech a bolestivě rozbušilo srdce.

Ale strach má jednoho velkého nepřítele, mocnějšího ještě než sebedůvěra či odvaha. Fádní stereotyp.

Celá otlačená po midurách sezení na tvrdé lavici, Sára posléze s dlouhým povzdechem nechala deprimující tíseň odplynout. Sklouzla z vozu a dala se do klusu vedle něj - nejdříve jenom proto, aby si protáhla údy, ale potom už na delší časový úsek, udržujíc stále rovnoměrné tempo. Po chvíli shledala, že ji to docela těší. *Myslím, že jsem se už přizpůsobila době. Teď už tu asi nebude žádné místo pro intelektuály, v tom světě, který přijde.* Připojil se k ní Emerson, který se vesele šklebil, jak se snažil držet krok s dlouhými kroky koní. A brzy už začal tunel ztrácet svou moc i nad některými z ostatních. Dvě vozatajky z tajemného kmene *Ilias* - Kepha a Nuli - byly očividně uvolněnější s každou leguí, o niž se přiblížily k domovu.

Ale kde tedy vlastně byl?

Sára si v duchu vybavila mapu Úbočí, zobrazující široký oblouk na jih od Genttu. Nenabízela se zde žádná stopa po nějakém skrytém území, kde by koňský klan mohl tajně přebývat po celou tu dobu.

Co takhle nějaká obrovská, prázdná dutina, zbylá po odteklém magmatu, někde pod vulkánem?

Úžasná myšlenka. Magická svatyně, skládající se z ukrytých travnatých plání, bezpečná před zachmuřenou oblohou. Nějaký podzemní svět, jako z dobrodružných příběhů, oblíbených ještě před Kontaktem, líčících rozlehlé bezvěké dutiny, tajemné zdroje světla a předpotopní zvířecí monstra.

Jenže žádné takové místo by přirozeným způsobem vzniknout nemohlo.

Ale co když Buyurové - nebo nějací předchozí jijoánští nájemci - použili stejné síly, kterými vyhloubili tento tunel, k vytvoření tajného úkrytu? Místa k uchování pokladů, zatímco svět na povrchu byl do čista vyškrabán a vymeten od všech věcí, které vytvořily sapientní bytosti?

Sára se při té myšlence zahihňala. Ale nezamítla ji.

###

O něco později mluvila s Kurtem.

„Dobrá, přesvědčil jste mě. Řekněte mi, co je tak naléhavé, že vás musíme já i Emerson celou tu cestu doprovázet."

Ale likvidátor jen zavrtěl hlavou, odmítaje hovořit před Dedingerem.

Co asi chce ten heretik dělat? pomyslela si Sára. *Přervat svá pouta a utéct nazpět vykřičet to do světa?*

Zajištění pouštního proroka se ukázalo bezpečné. Ale přesto bylo dost zneklidňující vidět na Dedingerově tváři výraz sebevědomé důvěry, jako by současné okolnosti jen opravňovaly jeho při.

Doba jako tato jenom přispívá k tomu, že se to všude hemží podobnými proroky... rojí se jako privátní vosy, sbíhající se k senzačním zprávám. Neměli bychom být překvapeni, když vidíme, jak se teď fanatikům daří.

Posvátné Svitky předpisovaly jijoánským ilegálním kolonistům dvě cesty, jak zmírnit své zděděné břímě hříchů -jednak ochranu a udržování planety a jednak následování Cesty Vykoupení. Už ode dnů Drakea a Ur-Chonn rádcové učili, že obě tyto tendence jsou slučitelné s rozvojem obchodu a s jistou mírou komfortu v denním životě. Ale někteří puristé s tím nesouhlasili, trvajíce na tom, že Šest ras si musí zvolit.

Neměli bychom zde vůbec být, prohlašovala frakce, k níž patřil Lark.

My sooneři bychom měli zavést kontrolu porodnosti, abychom uposlechli galaktický zákon, který nařizuje ponechat tento ladem ležící svět na pokoji. Jenom pak budou naše hříchy odčiněny.

Jiní se zase domnívali, že vyšší prioritu by mělo mít spasení.

Každý klan by měl následovat glavery, kázal Dedingerův kult a

stejně tak i Urunthai. *Spasení a obnovy se dostane jenom těm, kdo odstraní mentální zábrany a znovu objeví svou nejhlubší podstatu.*

První překážka, kterou je třeba odstranit - kotva, strhující naše duše dolů z Cesty — jsou znalosti.

Oběma skupinám bylo společné, že neuznávaly současné rádce a nazývaly je těmi pravými heretiky, kteří se podbízejí masám svou nerozhodností a umírněností. Když se objevily hrozivé hvězdné lodě, davy čerstvých konvertitů se tlačily kolem těchto zvěstovatelů čisté víry, hlásajících prostotu jako lék pro nastávající zlé časy.

Sára věděla, že její *vlastní* hereze nenaláká žádné učedníky. Zdála se čímsi, co se nehodilo na Jijo - na planetu zločinců, určených ať už tak či onak k zapomenutí. Ale přece...

Všechno závisí na úhlu pohledu.

Tak učili moudří traekijští rádcové.

My/já/vy se často necháme zmýlit tím, co je samozřejmé.

Lark

Z pralesa vysokých, kolébajících se boo přicválala urská kurýrka.

Mohla by to snad být moje odpověď?

Lark právě před několika midurami vyslal jednoho člena milice se vzkazem k Lesteru Cambelovi do tajného útulku Nejvyšších rádců.

Ale ne. Běžkyně se zježenou hrubou srstí pádila vzhůru po úzké stezce směrem od Mýtiny Shromáždění. Ve svém spěchu ani nepočkala, až by Lark nařízl žílu čekající uvázané šimly a nabídl vyprahlé ursce pohár čerstvé krve. Místo toho lidé přímo žasli, vidouce, jak ponořila svůj třásňovitou srstí ovroubený čenich do vědra čisté *vody* a jenom se odporem otřásla nad její, pro ni dost trpkou, chutí.

Mezi jednotlivými hltavými doušky pak vyprávěla strašlivé věci.

Podle zpráv byla druhá vesmírná loď přímo obrovitá, trůnící na místě jako hora a zahrazující říčku tak, že se kolem polapené rothenské lodi brzy utvořil močál, a tak vlastně Linginy kamarády uvěznil podruhé. Přeživší svědkové hlásili, že v průlezu velkého bitevníku viděli povědomé postavy, orámované jasným světlem

zevnitř. Oslnivě se blyštící seskupení kruhů.

Jenom několik málo diváků, kteří byli zběhlí ve starodávných legendách, vědělo, že to není dobré znamení, a měli bohužel málo času, aby stačili ostatní varovat před spalujícími paprsky, prořezávajícími se nocí a zatlačujícími do země vše v dosahu dvanácti doletů šípu.

Za rozbřesku pak viděli odvážní pozorovatelé ze sousedních horských vrcholků pás zdevastované země, posetý olejovými šmouhami a krvavými troskami. *Obranný perimetr,* popsali to hrůzou oněmělí průzkumníci, i když se taková opatrnost zdála až nepřiměřená pro všemocné hvězdné bohy.

„Jaké oběti?" zeptala se Jeni Shenová, seržantka Larkova miličního kontingentu, malá, svalnatá žena a přítelkyně jeho bratra Dwera. Všichni viděli světelné záblesky v dálce a slyšeli zvuky podobné ránám hromu, ale nepředstavovali si pod tím nic tak úděsného, jak líčila emisarka.

Urska vyprávěla o stovkách mrtvých... a že mezi zabitými byl i jeden z Nejvyšších rádců Pospolitosti. *Asx* stál prý vedle jedné skupiny zvědavých diváků a zmatených příznivců cizinců, čekaje na příležitost promluvit si s novými návštěvníky. Když se prach a plameny usadily, po traekim nebylo ani památky.

G‘kekský doktor, jenž se staral o Uthena, vyjádřil obrovský zármutek, který všichni cítili tím, že stočil všechny čtyři oční stopky a zabušil do země svou podpůrnou nohou. Byla to zosobněná hrůza. Asx byl velice populární rádce, vždy připravený řešit problémy, ať už mu je předložila kterákoliv z Šesti ras, od manželských záležitostí k otázkám dělení majetku rozdvojených qheuenských úlů. Asx o tom mohl „přemýšlet" po celé dny, týdny, dokonce i rok, než dal odpověď nebo *několik* odpovědí, podle toho, kolik vypracoval alternativ.

Než kurýrka zase odcválala, využil Lark svého statusu mladšího rádce a krátce si prohlédl kresby, které měla ve svém služebním vaku. Ukázal Ling skicu masivní kulaté lodi, vedle níž vypadala ta, která ji přivezla sem na tento svět, jako nějaký trpaslík. Její obličej potemněl. Mohutný tvar cizího plavidla byl nepovědomý a vzbuzoval strach.

###

Larkův vlastní posel-člověk se vnořil do hradby věžatých boo hned za rozbřesku, odnášeje s sebou snažnou prosbu, adresovanou Lesteru Cambelovi, ve které ho Lark žádal o co nejrychlejší zaslání Linginy osobní jednotky Knihovny, aby si mohla prostudovat paměťové destičky, které on a Uthen našli ve zničené základně.

Její nabídka, kterou mu učinila večer předtím, se omezovala na vyhledání údajů o infekcích, zvlášť o té, která se nyní rozšířila v qheuenské komunitě.

„Jestli Ro-kenn skutečně připravoval nějaký materiál ke genocidě, je zločinec i podle našich vlastních zákonů."

„Dokonce i rothenský pán?" zeptal se Lark skepticky. „I tak. Nepovažuju to ze své strany za neloajální, přesvědčit se, jak tomu ve skutečnosti bylo."

„Nicméně," dodala ještě, „nečekej, že ti pomůžu bojovat proti svým kolegům z posádky nebo proti svým patronům. Ne že bys toho byl schopen dokázat nějak moc, protože jejich ochranná opatření byla teď zesílena. Jednou se vám mohlo podařit překvapit nás tunely a střelným prachem a zničit malou výzkumnou základnu. Ale brzy shledáte, že poškodit hvězdnou loď je mimo možnosti i vašich nejlépe vyzbrojených zélotů."

K této slovní výměně došlo ovšem ještě předtím, než se dověděli o druhém plavidle. Předtím než došla zpráva, že mocný rothenský křižník se stal zajatou hříčkou skutečného vesmírného giganta.

Zatímco čekali na Cambelovu odpověď, vyslal Lark svoje kavaleristy, aby probrali spálené křoví na břehu jezírka a shromáždili všechny nalezené zlaté kokony, v nichž žíravý pavouk uchovával své vzorky. Galaktická technologie se standardizovala po celé miliony let. Bylo docela možné, že se zde mezi vším tím harampádím, které pavouk-straka nahromadil, nachází i nějaká funkční čtecí jednotka. V každém případě stálo za to aspoň to zkusit.

Zatímco třídili hromadu jantarových kokonů, on a Ling znovu začali s onou hrou opatrných otázek a vyhýbavých odpovědí. Okolnosti se nyní změnily - Lark si už v její přítomnosti nepřipadal jako hlupák - nicméně, byl to stále tentýž starý rituál.

Začala s tím Ling, jež se ho vyptávala na Velký Knihtisk, událost, která svého času od základu změnila jijoánskou rozhádanou koalici soonerských ras, a to dokonce ještě pronikavěji než příchod Svatého Vejce. Larkovy odpovědi byly pravdivé a upřímné, zamlčel pouze existenci bibloského archivu. Místo toho popisoval cechy

tiskařů, fotokopistu a obzvlášť potom cech výrobců papíru s jejich drtícími kladivy, rovnoměrně bušícími do surové papíroviny a s ostře čpícími sušicími síty, na nichž pod bdělým pohledem jeho otce Nela vznikaly stránky jemného prvotřídního papíru.

„Netěkavá a namátkově přístupná analogová paměťová zásoba, která je naprosto neviditelná z vesmíru. Žádná elektřina nebo digitální vědomí, které by mohlo být detekováno z orbity." Ling žasla. „I když jsme viděli knihy, předpokládali jsme, že jsou kopírovány ručně - nějaký sotva kultivovaný rozmnožovací proces. Jeden si sotva dokáže představit, že technologie *vlčat* se ukázala tak efektivní... za speciálních okolností."

I přes toto přiznání se Lark znovu musel podivit danickému světonázoru, který se zdál až příliš připraven kategoricky zamítnout úspěchy svých vlastních lidských předků - kromě případů, kdy nějaký lidský pokrok mohl být připsán zásahu Rothenů.

Byla teď řada na Larkovi, aby položil otázku, a on se rozhodl změnit téma.

„Zdála jste se překvapená jako všichni ostatní, když ten tvor-maska slezl z Ro-poliny tváře."

Mluvil o událostech, které se odehrály ještě před Bitvou o Mýtinu, když byla mrtvá Rothenka zbavena své charismatické masky, kterou vytvářel její symbiont. Ro-poliny oči, předtím vřelé a výrazné, nyní nehezky vypoulené, zíraly bez života z její odhalené tváře, která vypadala jaksi podivně zkreslená, připomínajíc spíše vizáž nějakého dravého predátora než humanoida.

Ling zřejmě nikdy neviděla nějakého rothenského pána bez jeho masky. Její odpověď na Larkovu otázku zněla opatrně.

„Nepatřím do Vnitřního kruhu."

„Co je to?"

Ling se zhluboka nadechla. „Rann a Kunn jsou zasvěcení, a proto vědí o Rothenech to, co se většina Daniků nedoví nikdy. Rann byl dokonce v jednom z rothenských tajných středisek. Většině z nás se takové pocty nikdy nedostalo. Když nejsme na nějaké misi, bydlíme s našimi rodinami na předsunuté základně na Poriu, což jsou v podstatě zastřešené horské kaňony, a spolu s námi zde žije asi tak jedno sto našich patronů. Dokonce ani na Poriu se naše dvě rasy běžně nesetkávají."

„Nicméně, nevědět něco tak základního o těch, kdo se prohlašují být—"

„Ach, existují pověsti. Někdy uvidíš Rothena, jehož tvář vypadá divně... jako by část z ní byla, no, *nasazena* špatně. Možná že podporujeme podvod tím, že si toho snažíme nevšímat. V každém případě to ale není ten základní problém, ne?"

„*Co je* základní problém?"

„Chceš tím naznačit, že bych měla být šokována, když jsem zjistila, že Rotheni nosí na tváři symbionty, aby vypadali více humanoidní. Aby v našich očích vypadali hezčí. Ale proč by nemohli používat umělé pomocníky, jestliže jim to pomáhá působit jako lepší vůdcové či duchovní pastýři, vedoucí naši rasu k dokonalosti?"

Lark zamumlal: „A co ta maličkost zvaná upřímnost?"

„Říkáte snad vy vašim miláčkům šimům nebo třeba zookirům všecko? Nelžou snad někdy rodiče svým dětem jen pro jejich vlastní dobro? A co milenci, kteří se snaží jeden před druhým vypadat co nejlépe? Jsou snad neupřímní?

Přemýšlej, Larku. - Jaký je v tom rozdíl oproti jiné rase, která se zdá lidským očím tak krásná a přitažlivá jako naši patroni? Jistě, část z jejich přitažlivosti se musí datovat daleko nazpět do raných stadií Pozvedání, ještě na starou Zemi, když pozvedli naše opicím podobné předky na téměř plnou sapientní úroveň, předtím než začal Velký test. Mohlo nám to být vštípeno na genetické úrovni... něco, jako když jsou psi vybíráni na základě své žádostivosti po doteku člověka.

Ale přesto jsme ještě stále nehotové bytosti. Stále hrubě emocionální. Dovol mi otázku, Larku. Kdyby tvým úkolem bylo pozvednout nestálé, hašteřivé bytosti a ty bys shledal, že nošení kosmetického symbionta by ti značně usnadnilo tvou roli učitele, neudělal bys to?"

Než mohl Lark odpovědět důrazným *ne*, Ling pokračovala.

„Neužívají snad někteří členové vaší Šestky k podobným účelům bytostí zvaných rewqové? Ty symbionty, kteří svým membránovitým tělem pokrývají vaše oči, berouce si jako odměnu za svou pomoc při překladu emocí trochu vaší krve? Není snad rewq podstatnou částí složité souhry, kterou představuje vaše Pospolitost?"

„Hr-rm," zamručel Lark jako pochybující hoon. „Rewq nám nepomáhá lhát. Nejsou to vlastně *žádné* lži."

Ling kývla. „Nicméně, nikdy jste nečelili úkolu tak těžkému jako Rotheni - pozvednout bytosti tak inteligentní a zároveň tak

nezvladatelné, jako jsou lidské bytosti. Rasu, jejíž kapacita, slibující budoucí velikost, z nás také dělá rozmarné, vrtošivé a nebezpečné tvory, náchylné k falešným závěrům a smrtícím chybám."

Lark potlačil impuls dohadovat se s ní. Mohla by se jenom stáhnout dovnitř, zakopat se v nějakém koutě své mysli a odmítnout odtud vyjít. Teď alespoň připouštěla, *že jeden* Rothen mohl spáchat zlo - že Ro-kennova osobní aktivita mohla být zločinná.

A kdo ví? Všechno to může být právě tak. Intrikářské pletichy jednoho ničemného jedince. Možná že je ta rasa opravdu tak úžasná, jak říká ona. Nebylo by to krásné, kdyby lidstvo skutečně mělo takové patrony a očekával je manifest velikosti, někdy během příštího milénia?

Ling se zdála upřímná, když prohlásila, že velitel rothenské lodi může sáhnout i k těm nejkrajnějším prostředkům.

„Je nezbytně nutné přesvědčit vaše rádce, aby ihned propustili rukojmí a vydali tělo Ro-pol, spolu s těmi ,,fotogramy', co zhotovil váš portrétista. Vydírání nebude na Rotheny platit - to musíte pochopit. Není v jejich povaze reagovat na nějaké hrozby. I když ,důkazy', které jste nashromáždili, by mohly během dlouhého časového období způsobit jisté škody. "

To bylo ovšem ještě před těmi šokujícími zprávami - že rothenská loď byla sama zajata a polapena ve vězení vytvořeném ze světla.

Lark uvažoval nad jedním ze zlatých pavoučích vajec, zatímco Ling chvíli nadšeně hovořila o obtížném, ale velkolepém cíli, který její mistři plánovali pro impulsivní, ale geniální lidstvo.

„Víte," poznamenal potom. „V logice celé této situace je něco absurdního."

„Co tím myslíš?"

Lark si hryzl ret, jako urs, zápasící s nejistotou. Pak se náhle rozhodl - přišel čas říci všechno otevřeně a na rovinu.

„Ponechme zatím stranou tu věc s novou hvězdnou lodí. Rotheni mohou mít problémy či spory, o kterých nic nevíte. Může tu jít o další gang genových lupičů, kteří přišli oloupit jijoánskou biosféru. Místo toho však uvažme možnost, že úředníci z galaktického Migračního institutu sem přinesli Den Soudu, jak předpovídají Svitky.

Nejdříve se však vraťme k tomu, co vedlo k Bitvě o Mýtinu, k boji, který z vás udělal mou vězeňkyni. Začal, když Bloor

vyfotografoval mrtvou Ro-pol bez její masky. Ro-kenn se rozlítil a nařídil svým robotům, aby zabili každého, kdo to viděl.

Ale což jste mne kdysi neujišťovala, že není potřeba zlikvidovat místní svědky návštěvy vašeho týmu? Že vaši páni by se s tím dokázali vypořádat, i kdyby ústní a psané odkazy, týkající se tohoto incidentu, přežily stovky i tisíce let i s popisem návštěvy lidských a rothenských genových lupičů?"

„To jsem skutečně řekla."

„Ale připustila jste, že genová loupež je proti Galaktickému zákonu! Vím, že si myslíte, že Rotheni jsou nad takové věci povzneseni. Nicméně přesto nechtějí být chyceni při činu.

Připusťme, že některé věrohodné důkazy nebo svědectví, možná i fotografie, by se nakonec dostaly do rukou inspektorů Migračního institutu v době, kdy znovu navštíví Jijo. Důkazy o vás a o Rannovi a Kunnovi. *Lidští* genoví lupiči. Dokonce i já znám to pravidlo, běžné v Pěti galaxiích - Dohlížej na svůj vlastní druh. Vysvětlil nějak Ro-kenn, jakým způsobem Rotheni hodlají zabránit sankcím, které by v tom případě postihly Zemi?"

Ling se zamračila. „Chceš říct, že nás měl za blázny. Že mě nechal rozšiřovat falešná ujištění mezi domorodci, zatímco sám plánoval, že zde rozšíří infekci a tak vyhladí veškerá svědectví?"

Očividně bylo pro ni dost trpké to vyslovit.

Ling vypadala velmi překvapená, když Lark zavrtěl hlavou.

„To jsem si také nejdřív myslel, když onemocněli qheueni. Ale to, co si myslím teď, je ještě daleko horší."

To vzbudilo její pozornost.

„Co by mohlo být ještě horší než masová vražda? Jestliže se toto obvinění prokáže, Ro-kenn bude dopraven domů *spoutaný v řetězech!* Bude potrestán tak, jako ještě žádný Rothen po celé věky nebyl."

Lark pokrčil rameny. „Možná. Ale zpomalte a trochu přemýšlejte.

Za prvé, Ro-kenn zřejmě nespoléhal jen na chorobu samotnou, aby uskutečnil svůj plán.

Jistě, měl patrně k dispozici celou knihovnu o virech - infekčních agens používaných v minulých válkách v Pěti galaxiích. Nepochybuji, že qheuenští hvězdoplavci už tenkrát museli vyvinout obranné prostředky proti virům, které právě teď napadly Uthenovy lymfatické trubice. Jsem si ale jist, že Ro-kennovy směsi nás zabijí

ještě mnohem víc."

Ling se chystala protestovat, ale Lark se nenechal přerušit a pokračoval dál.

„Nicméně, myslím, že vím dost o tom, jak infekční kontaminace v přírodních ekosystémech funguje. Měla by to být složitá souhra celé řady chorob, aby postupně vyhladila každého člena Šestky. Náhodná imunita v některých případech by však mohla způsobit selhání i těch nejlépe specializovaných virů. Kromě toho, čím řidší by se populace stala, tím těžší by bylo zasáhnout a nakazit všechny roztroušené přeživší komunity.

Ne, Ro-kenn potřeboval něco víc. Zhroucení Pospolitosti v totální válce! Ve válce, která měla být zneužita, dotažena až do krajnosti. V boji tak trpkém, že každá rasa by pronásledovala své oběti až do těch nejodlehlejších koutů Jija, ochotně pomáhajíc v rozšiřování nových parazitů, aby vyhladili své nepřátele až do samého kořene."

Viděl, jak se Ling zoufale snaží najít mezeru v jeho logice. Ale byla při tom, když byly předvedeny Ro-kennovy psionické výzvy - chorobné snové obrazy, které měly iniciovat osudné spory mezi jednotlivými rasami Šestky. Tyto osudové dary sice nikoho neoklamaly, protože lid byl předem varován, ale co kdyby tyto vzkazy byly vysílány podle původního plánu... rozvedeny a zesíleny hypnotickými vlnovými formacemi Svatého Vejce?

„Všechno to oznámím, až budu doma," slíbila Ling tichým, třesoucím se hlasem. „Bude potrestán."

„To je jistě potěšitelné," pokračoval Lark dále. „Ale ještě jsem neskončil. Víte, dokonce ani kdyby zkombinoval pandemii s válkou, nemohl by Ro-kenn zaručit dokonalé vyhubení všech Šesti ras nebo zcela vyloučit možnost, že nějaké věrohodné svědectví by mohlo přetrvat generace - třeba ukryté v nějaké jeskyni - aby se nakonec dostalo do rukou prokurátorům z Institutu. Na druhé straně by ale mohl ovlivnit, *který sept* nebo rasa by měla zůstat poslední a která by zanikla první. Přesně řečeno, existuje tu jedna, s jejímž osudem umí velice dobře manipulovat. Ta rasa je *Homo sapiens.*

Jak to vidím, Ro-kennův plán měl několik etap. První měla zajistit, aby se pozemšťané stali nenáviděnými. Druhá měla oslabit ostatních pět ras uměle rozšířených infekcemi, ze kterých by potom mohli být obviněni lidé. Ale konečným cílem bylo zařídit, aby na Jiju vyhynuli *lidé.* A houby mu na tom záleželo, zda z těch ostatních

jich pár přežije, aby vyprávěli tuto historii."

Ling na něho jen užasle zírala. „A jaký by to mělo smysl? Říkals přece, že svědectví by mohlo přetrvat -"

„Ano, ale s nenávistnou vzpomínkou na pozemšťany. Celá ta historie by pak zněla tak, že kdysi zde přistála loď plná lidí, ukradla geny a pak se pokusila všechny zabít. Nikdo se nebude obtěžovat, aby uvedl, *kteří* lidé to udělali.

V budoucnosti - možná jenom za několik století, jestliže někdo nastrčí nějaký anonymní tip - galaktičtí soudcové sem přijdou a uslyší, že ty hrozné věci spáchali lidé ze *Země*. *Země* pak ponese plnou tíhu jakýchkoliv sankcí, zatímco Rotheni z toho vyváznou bez trestu."

Ling zůstala delší chvíli potichu, zřejmě úporně přemýšlejíc. Nakonec vzhlédla s širokým úšklebkem na tváři.

„Na chvilku jsi mne dokázal polekat, našla jsem však ve tvých důvodech chybu!"

Lark naklonil hlavu. „Povídejte."

„Tvůj ďábelský scénář by mohl mít smysl, nebýt dvou slabých míst -

První - Rotheni jsou patrony celého lidstva. Země a její kolonie, i když jsou dnes ovládány darwinistickými blázny a Terragenskou radou, stále reprezentují naprostou většinu našich genetických zdrojů. Rotheni by nikdy nedopustili, aby našemu domovskému světu bylo nějak ublíženo. Dokonce i v současné galaktické krizi vedou různá zákulisní jednání, mající za úkol zajistit bezpečnost Země před nepřáteli, kteří ji ohrožují."

Bylo to tu zase... odkaz na pochmurné události, odehrávající se v dálce měřené na megaparseky. Lark by byl rád sledoval dále tuto nit, jenže Ling pokračovala ve své argumentaci.

„Druhý - řekněme, že Ro-kenn opravdu chtěl veškerou vinu svalit na lidi. *Tak proč by potom on a Ro-pol vyšli ze základny a všem se ukázali?* Tím, že se předváděli venku a dali tak vašim lidem příležitost zachytit je na snímcích a kresbách, a dokonce i zapsat jejich slova, nevystavovali by se Rotheni tomu samému nebezpečí očitého svědectví, o němž říkáš, že by mohlo uškodit Zemi?"

Ling vypadala, že je sice ochotna akceptovat, že její bezprostřední šéf může být zločinec nebo blázen, ale s buldočí zatvrzelou logikou stále bránila svou patronskou rasu. Lark měl, pokud se týkalo zničení takové skálopevné důvěry, dost smíšené

pocity. On měl také svou vlastní herezi.

„Lituji, Ling, ale můj scénář pořád ještě platí.

Váš první důvod má oprávnění jen tehdy, *jestliže je pravda, že Rotheni jsou naši patroni.* Já vím, že to je ta ústřední premisa, v jejímž duchu jste byla vychována, ale víra z toho ještě nedělá pravdu. Připouštíte, že vaši lidé, Danikove, jsou nepočetní, že žijí na izolovaném místě a že vídáte jen málo Rothenů. Pomineme-li mýtické pověsti o pradávných návštěvnících a o egyptských pyramidách, tak všechno, co ve skutečnosti máte, je jenom jejich slovo, pokud jde o předpokládanou příbuznost s naší rasou. A to také může být prostě podvod.

Pokud jde o druhý důvod, podívejte se jenom nazpět na to, jak se odvíjely jednotlivé události. Ro-kenn určitě věděl, že byl zachycen a zobrazen, když se toho večera objevil, používaje svého charismatu k ovlivnění přítomných a zasévaje první semena rozkolu. Poté co tak dlouho žily pospolu, bylo všech šest ras ovlivněno, pokud šlo o standard krásy, jedna od druhé a Rotheni byli opravdu krásní!

Ro-kenn mohl dokonce také vědět, že umíme vyleptat naše kresby na trvanlivé desky. Později, když uviděl Bloorovu *první* sadu fotografických obrazů, skoro ani nemrkl. Jistě, on předstíral dohadování s rádci, ale vy i já bychom mohli klidně říct, že se nijak nebál předložených ‚důkazů', které byly použity k jeho vydírání. Jen si tak kupoval čas, než se vrátí jeho loď. A mohlo to fungovat - kdyby byl Bloor neodhalil a nezachytil na snímku Ro-polinu mrtvolu, nahou a demaskovanou. To proto Ro-kenn propadl vražedné hysterii a způsobil následující masakr!"

„Já vím." Ling zavrtěla hlavou. „Bylo to šílenství. Musíš to však pochopit. Rušit klid mrtvých je velice vážná věc. Muselo ho to úplně vyvést z míry -"

„Vyvést z míry, u zatraceného ztraceného zadního kopyta! On věděl přesně, co dělá! Myslete, Ling. Předpokládejme, že by někdy pozorovatelé institutu uviděli snímky, ukazující lidi a *bandu lidem velmi podobných bytostí, o kterých ještě nikdo nikdy neslyšel,* jak páchají zločiny na Jiju. Mohly by takové hrubé obrázky kdy identifikovat Rotheny?

Možná by mohly, kdyby tak Rotheni skutečně vypadali. Ale než Bloor zachytil Ro-polinu nahou tvář, naše hrubé obrázky by neznamenaly žádnou hrozbu pro rothenské bezpečí. Protože za jedno či dvě století už možná tihle kosmetičtí symbionti nikde

nebudou existovat a nikdo živý už nebude vědět, že Rotheni kdysi takto vypadali."

„O čem to tu mluvíš? Každý Danik vyrostl mezi Rotheny nosícími jejich symbionty. Samozřejmě že tu budou lidé, kteří vědí..."

Její hlas se vytratil. Strnule zírala na Larka. „Nemůžeš tím snad myslet -"

„A proč ne? Jsem si docela jistý, že po dlouhém spojení s vašimi lidmi si Rotheni už stačili osvojit všechny potřebné znalosti i prostředky. Jednou, až pro ně lidé přestanou být potřební jako pěšáci pro jejich plány, vaši, ‚patroni' použijí nějaké široké spektrum virů ušitých na míru, aby zahubili každého Danika stejně tak, jako měli v plánu vyhladit lidi na Jiju.

Z téhož důvodu, když si to už otestovali na obou skupinách našich lidí, budou moct používat takovou zbraň i na pozemské nepřátele. A až bude po všem a naše rasa bude zcela vyhlazena - kdo by se ještě zajímal o prokázání naší neviny! Kdo by se obtěžoval najít jiné podezřelé pro série drobných zločinů, spáchaných po celé říši Pěti galaxií skupinami dvounožců, vypadajících tak trochu jako—"

„Dost!" vykřikla Ling a prudce vyskočila, až sejí z klína vysypaly zlaté kokony, které předtím zkoumala. Couvala nazpět, prudce oddechujíc.

Vstal také a neúprosně ji krok za krokem sledoval.

„Přemýšlel jsem ještě i o dalších věcech od té doby, co jsme odešli z Mýtiny. A všechno to dává smysl. Dokonce i to, proč Rotheni nechtějí, aby váš druh používal neurální konektory."

„Už jsem ti to říkala. Je to zakázáno, protože konektory by mohly způsobit šílenství."

„Opravdu? Tak proč je mají samotní Rotheni? Protože jsou na vyšším stupni vývoje?" Lark opovržlivě odfrkl. „Každopádně jsem slyšel, že *jinde* je lidé efektivně používají!"

„Jak to můžeš vědět, co lidé někde jinde -"

Lark ji rychle přerušil.

„Pravda je, že Rotheni nemohou riskovat nechat své lidské mazlíčky, aby byli spojeni s počítači, protože pak by se mohlo stát, že by někdo z vás Daniků mohl obejít ty jejich načančané konzoly, přímo proniknout do Velké knihovny a odtud zjistit, jak jste se stali rukojmími -"

Ling ucouvla o další krok. „Prosím, Larku..."

Pocítil popud nechat ji už být. Čistě ze soucitu. Ale potlačil ho. Muselo to ven, všechno.

„Musím říct, že je to pěkná levárna, používat lidi jako figurky pro genové loupeže a jiné zločiny. Ještě přede dvěma stoletími, když odletěla *Archa*, měla naše rasa mizernou reputaci jako jedna z nejníže stojících kmenů občanů Pěti galaxií. Byli jsme takzvaná *vlčata*, bez žádného vlivného starého klanu, jenž by za námi stál. Bude-li někdo chycen, stanou se z nás dokonalí obětní beránci. Rothenský plán je chytrý. Otázka je, proč se někteří lidé nechají takhle využívat?

Historie nám na to dává odpověď, Ling. Podle našich textů propadli lidé v době Kontaktu značnému komplexu méněcennosti, když naše primitivní kánoe - vesmírné plavidlo - náhodou zakoplo o nebetyčnou civilizaci hvězdných bohů. Vaši a moji předkové si zvolili odlišné způsoby, jak se s tím vypořádat, a každý z nich se chytil nějakého stébla, hledaje jakoukoliv omluvu a naději.

Kolonisté *z Archy* snili o úniku na nějaké místo mimo dosah byrokratů a mocných galaktických klanů - místo, kde by mohli svobodně žít a uskutečnit starou romantiku z dob kolonizace hranic. Naproti tomu vaši daničtí předkové podlehli vlivu velkých slibů a dávných mýtů, které jim servírovala banda úlisných vyprávěčů. Byly to lichotivé fámy, které vyhovovaly jejich zraněné hrdosti, slibujíce jistým vybraným lidem velké *určení* pro ně i jejich potomky... za předpokladu, že budou dělat přesně to, co se jim bude říkat. I když to znamenalo vychovávat své děti tak, aby byly volavkami a plíživými zloději ve službách bandy galaktických gangsterů."

Lingino tělo se od hlavy až k patě třáslo, když zvedla jednu ruku, dlaní ven na konci strnulé paže, jako by se pokoušela fyzicky odehnat další slova.

„Prosila jsem tě... abys přestal," zopakovala dost namáhavě a zdálo se, že má potíže s dýcháním. Její tvář se bolestně zkřivila.

Teď Lark konečně zmlkl. Zašel až příliš daleko, dokonce i ve jménu pravdy.

Nekoordinovaným pohybem, snažíc se ze všech sil uchovat si aspoň nějaký zbytek důstojnosti, se Ling odvrátila a odkráčela k žíravému jezírku, které leželo pod balvanovým polem zhroucených buyurských ruin.

Sotva asi dělá někomu dobře, když se mu rozpadne jeho pohádkový světonázor, uvažoval Lark, sleduje pozorným pohledem Ling, jak hází kamínky do jezírka. *Většina z nás by asi spíš zavrhla všechny důkazy ve vesmíru, než by uznala, že naše vlastní víra může být falešná.*

Ale vědec v ní ji nenechá tak snadno zavrhnout očividné důkazy. Postaví se faktům, ať se jí to už líbí nebo ne.

Je těžké přijmout pravdu, a také je to i dost problematické požehnání. Neposkytuje totiž žádné útočiště, když nová pravda přináší s sebou i bolest.

Lark si uvědomoval, že jeho současné pocity nesvědčí právě o tom, že by měl v mysli jasno. Vřela v něm zlost, smíšená s hanbou, že se nedokázal držet jenom čistoty svého přesvědčení. Bylo tu totiž také i dětinské uspokojení ze svržení Linginy předchozí samolibé nadřazenosti... a rozpaky z toho, že v sobě objevil doutnat takový motiv. Lark si vychutnával vědomí, že má pravdu, i když by snad pro tentokrát bylo lepší, kdyby se ukázalo, že se mýlí.

Zrovna když jsem dosáhl toho, aby mě respektovala jako sobě rovného a snad mě i začala mít trochu ráda, musel jsem vtrhnout do jejího života jako nějaké ničící monstrum, rozdrtit idoly, v jejichž uctívání byla vychována, a předvádět jí na odiv krví potřísněné ruce jejích bohů.

Můžeš se svými argumenty vyhrát, chlapče. Můžeš ji dokonce i přesvědčit. Ale může ti kdo vůbec někdy úplně odpustit, když jsi mu udělal něco jako tohle?

Mohl jen rezignovaně zavrtět hlavou nad tím, jak mnoho toho dokázal zahodit, a to všechno jen pro spalující zadostiučinění z kruté upřímnosti.

Ewasx

Nelekejte se, Mé nižší kruhy.

Pocit, který zažíváte, vám snad může připadat jako nějaká nátlaková bolest, ale jedná se o jistý druh *lásky,* která se vám časem stane drahou. Jsem nyní částí vás, jeden s vámi. Nikdy neudělám nic, čím bych vám ublížil, po celou dobu, dokud tato aliance bude fungovat.

Klidně pokračujte, udeřte do vosku, jestli chcete, protože staré paměťové cesty v menší míře stále ještě přežívají (tak dlouho, pokud to poslouží Mému účelu). Přehřejte nedávné obrazy, takže si budeme moci znovu vybavit události, vedoucí k naší nové jednotě. Vyvolejte znovu scénu, kterou vnímal někdejší Asx, vzhlížeje nahoru k velké jofurské bitevní lodi *Polkjhy* a sleduje, jak se řítí z oblohy, zajímá piráty a posléze přistává v devastovaném údolí. Ubohý, volně spojený, popletený Asxi - necivěl jsi ty/vy na to všechno třesa se naprosto neovladatelným strachem, který tě doslova mrazil na místě?

Ovšem, mohu vyvolat i jinou motivaci. Takovou, co vás držela podivuhodně jednotné, i přes kolem vířící hrůzu. Byl to jakýsi přehnaný smysl *povinnosti.* Povinnosti k nesoběstředné komunitě polovičních bytostí, kterou nazýváte Pospolitost.

Jako Asx mělo vaše seskupení v úmyslu mluvit za Pospolitost. Asx očekával, že se setká s lidskými hvězdoplavci a s bytostmi známými jako „Rotheni". Ale potom se ve vchodu lodě objevily postavy *Jofurů!*

Po jistém váhání, neobrátili jste se nakonec a nepokusili se utéct?

Jak *pomalé* však bylo toto seskupení před onou změnou! Když z mohutného plavidla vystřelily ohňové nože jako kopí, jak jste reagovali na tento ničivý malstrom? Na horké, vše pronikající paprsky, které trhaly dřevo, kámen i maso, ale stále, nechávaly tuto hromádku letitých kruhů naživu? Kdybyste tehdy měli ty skvělé nové nohy, jež nyní nosíme, mohli byste se možná vrhnout do tohoto řvoucího chaosu zkázy a prchat! Ale Asx byl pomalý, příliš pomalý dokonce i na to, aby stačil zakrýt své vedle stojící druhy svým traekijským tělem.

Všichni zemřeli, až na toto seskupení.

NEJSTE HRDÉ, MOJE KRUHY?

Další paprsek z lodi uchopil tento mnohokruhový kužel, zvedl ho do vzduchu a táhl ke dveřím, zejícím dokořán, aby ho přijaly.

Ach, jak výborně potom Asx mluvil, i přes svůj zmatek a strach! Až s překvapivou logikou na seskupení bez mistra, sleduje voskové pásy výmluvnosti, Asx prosil, přemlouval a dohadoval se s tajemnými bytostmi, které ho pozorovaly zpoza oslnivě zářících světel.

Nakonec začaly tyto bytosti pomalu klouzat k němu. Podpalubí

vesmírné lodi naplnily Asxovy výměšky šokující hrůzy.

Jak jste byly jednotné, Mé kruhy! Svědectví voskuje zcela jasné. V tom okamžiku jste byly jeden jako nikdy předtím.

Sjednoceny ve sdíleném děsu při pohledu na tyto bratranecké toroidy, před kterými se předkové před mnoha cykly snažili uprchnout.

Před námi *Jofury,* mocnými a úplnými.

Dwer

Robot se ukázal užitečný při sbírání naplaveného dřeva na pobřežním okraji, kterým končila vysoká duna přehlížející Rift. Bez odpočinku či přestávky vždy složil svůj náklad, aby pak zase ihned spěchal pro další kamkoliv, kam mu Rety nataženou rukou ukázala. Vypadalo to, že danický stroj bude poslouchat tak dlouho, pokud její rozkazy budou směřovat k opětnému spojení s Kunnem.

Taková bezvýhradná podřízenost pánu připomínala Dwerovi pozemské historky o psech - příběhy, které mu nahlas čítala matka, když byl malý. Připadalo mu vždycky divné, že kolonisté z *Archy* si vzali s sebou koně, osly a šimy, ale ne psy.

Lark a Sára by mohli vědět proč.

To vždycky byla Dwerova zakořenělá myšlenka, zahrnující to, čemu nerozuměl. Jenomže teď s sebou přinesla i bolest, když si uvědomil, že by svého bratra a sestru nemusel už nikdy znovu uvidět.

Možná že mě Kunn nebude chtít zabít hned na místě. Třeba mne dopraví v řetězech domů, ještě než Rotheni vyhladí všech šest ras, aby zakryli své stopy.

To byl ovšem strašlivý osud, který podle Nejvyšších rádců čekal jijoánské osadníky, a Dwer počítal, že oni by to měli vědět. Připomněl si Lenu Strongovou, jak uvažovala, jaké prostředky by cizinci mohli použít, aby realizovali jejich genocidu. S přímo šokující pikantností se v tom Lena vyžívala během jejich dlouhé pouti na východ od Okrajového hřebene. Vyhladí zločinní bohové Úbočí ohněm, vymetou je od horských ledovců až po moře? Roztaví ledové čepičky na horských vrcholech a způsobí tak konec utopením? Její morbidní úvahy byly něco jako pátá kolona, když

Dwer vedl malou skupinu dvou statných žen a jednoho nižšího rádce přes tisíc leguí jedovatých trav směrem k Šedým kopcům, poslušen beznadějného příkazu zachránit alespoň fragment lidské civilizace na Jiju.

Dwer viděl Jenin, Lenu a Danela naposledy během krátkého boje nedaleko chatrčí Retina domovského klanu. Tentýž robot tehdy smrtícími paprsky skosil ubohého Danela, jen malou chvíli předtím, než jeho vlastní zbraně byly zničeny.

Ve skutečnosti nebyl ovšem bitevní dron žádný pes, aby ho bylo možno nějak ochočit a spřátelit se s ním. Stejně tak ani neukázal nějakou vděčnost za to, že mu Dwer pomohl překonat řeku tím, že nechal jeho silová pole svést k zemi přes své vlastní tělo.

Blátošlap byl také sotva o něco lepší kamarád. Malý noor se rychle nabažil nepříjemné povinnosti sbírání dřeva a místo toho lítal kolem a prozkoumával linii přílivu, zuřivě hrabaje všude tam, kde bublinky prozrazovaly zasypané hnízdo písečných škeblí. Dwer se chvíli těšil, že si nějaké opeče... dokud nezahlédl, že Blátošlap rozbil a zhltl každou z nich, nenechávaje pro lidi vůbec nic.

Tak užitečný jako noor, připomněl si Dwer staré úsloví, potlačuje vzrůstající bodáni hladu, a potom zvedl další náruč všelijak zkroucených naplavených větví, přičemž se jeho mokasíny bořily hluboko do písečného břehu.

Pokoušel se neztratit optimismus.

Třeba mě Kunn dá najíst, než vytáhne ty svoje mučící nástroje.

###

yee se hrdě tyčil na vrcholu rostoucí hromady dřeva. Drobounký urský sameček vykřikoval svým pištivým hláskem rozkazy, jako by pouzí lidé nebyli schopni rozdělat *vhodný* oheň bez urského dohledu. Retin „manžel" nesouhlasně syčel nad Dwerovým ubohým příspěvkem - jako by být zraněný, vyhladovělý a nadto vlečený přes polovinu Jija v robotových pařátech nebylo samo dostatečnou omluvou. Dwer ignoroval yeeovy důtky, složil svůj náklad a pak se vyškrábal na mořskou stranu duny, zastínil si rukou oči a pátral po Kunnově průzkumném člunu.

Zahlédl ho daleko odtud, stříbrnou tečku, kroužící nad hlubokými modrými vodami Riftu. V určitých intervalech vždy něco malého a lesklého vypadlo ze štíhlého trupu letadla. *Nějaká*

výbušnina, předpokládal Dwer, protože pokaždé tak asi dvacet dur poté, co předmět zmizel ve vodě, moře se na tom místě vzedmulo a bíle zpěnilo. Občas sem ke břehu dolehl ostrý, téměř melodický tón.

Podle Rety se Kunn snažil něco - nebo někoho - vyplašit a vyhnat z úkrytu.

Doufám, že mu to nevyjde, pomyslel si Dwer... i když by snad hvězdný pilot mohl mít lepší náladu a být k zajatci mírnější, kdyby se mu jeho lov podařil.

„Velice ráda bych věděla, co všechno Jass Kunnovi za tu dobu navykládal," starala se Rety, která se připojila k Dwerovi na hřebenu duny. „Co když se z nich ještě stanou kámoši?"

Dwer počkal, až robot složil další náklad dřeva a odletěl pro nový. Pak odpověděl.

„Změnila jsi svoje rozhodnutí? Pořád se můžeme pokusit utéct. Odešli toho robota. Vykašleme se na Kunna a jděme svou vlastní cestou."

Rety se usmála s až překvapující mírností.

„Co to má být, Dwere, nějaké balamucení? Anebo *návrh?* Co tedy uděláme? Založíme spolu nějaký malý soonerský klan, tady, ve větrných pustinách? Víš, já už jednoho manžela *mám* a potřebuju jeho souhlas, abych si přibrala dalšího."

Ve skutečnosti pomýšlel na to, že by se mohli pokusit dostat zpátky, do Šedých kopců, kde Lena a Jenin určitě potřebovaly každou pomocnou ruku. Nebo kdyby se tahle cesta zdála příliš obtížná a Rety se tvrdošíjně vzpírala vrátit se ke kmeni, který nenáviděla, mohli by se dát na západ a tak za měsíc nebo dva dorazit do Údolí, seženou-li si během cesty dostatek potravy.

Rety pokračovala, s větší ostrostí v hlase.

„Kromě toho, pořád vidím jeden apartmán na té předsunuté základně Poria. Takový, jaký mně ukázaly Besh a Ling na jednom obrázku, s *bal-ko-nem* a s postelí z čehosi tmavého. Počítám, že to je o *moc* pohodlnější než se po zbytek života popelit mezi divochy."

Dwer pokrčil rameny. Neočekával, že bude souhlasit. Jako „divoch" měl své vlastní důvody, aby se dále staral o oheň, který měl upoutat Kunnovu pozornost.

„Dobrá, stejně jsem ani nepředpokládal, že by se ten robotí střeček nechal podruhé napálit."

„Bylo to s tebou docela fajn."

Dwer potřeboval jistou chvíli, než si uvědomil, že mu teď

vlastně složila kompliment. Hýčkal si tu vzácnost, věda, že snad už nikdy žádný další neuslyší.

Chvilka nezvyklého tepla byla přerušena, když se kolem náhle mihlo něco velkého a masivního, tak rychle, že rozvířený vzduch srazil oba lidi k zemi. Dwerův stopařský výcvik mu umožnil sledovat ten rozmazaný objekt... až k vrcholku sousední duny, který hned nato vybuchl v gejzíru písku.

Byl to *robot*, uvědomil si vzápětí, který šílenou rychlostí začal hrabat v duně. Za dobu jednoho úderu srdce vyhloubil otvor tak velký, že se v něm celý schoval, natáčeje své zbývající senzorové čočky k jihu a k východu.

„Jdeme!" naléhal Dwer, hrábnuv po svém luku a toulci. Rety se zdržela, jen aby popadla kvílejícího a syčícího yeea. Společně pak seběhli o kus dolů ze svahu, kde začal Dwer oběma rukama hrabat.

Dávno předtím ho Fallon lovec naučil - *jestliže nevíš, co bys měl* v *nějakém maléru dělat, tak napodob nějakého tvora v tom, co dělá on.* Jestliže robot pocítil naléhavou potřebu schovat se, Dwer považoval za moudré ho v tom následovat.

„Ifni!" mumlala Rety. „Co to ksakru dělá?"

Pořád ještě stála - zírajíc přes Rift. Dwer ji stáhl do vyhrabané díry vedle sebe. Teprve až větší část jejich těl pokryl písek, vystrčil opatrně hlavu a díval se.

Danický pilot zřejmě tušil, že něco je špatně. Malé letadlo se řítilo k pobřeží, a jakmile k němu dorazilo, zamířilo střemhlav dolů. *Hledá úkryt*, pomyslel si Dwer. *Možná ze se i zahrabe do země jako ten robot.*

Otočil hlavu, aby viděl, co vyvolalo u Kunna takovou paniku, ale právě v tom okamžiku letoun změnil směr a začal šíleně kličkovat. Z jeho ocasu vylétl obloukem výtrysk jasných ohnivých koulí, jako když jiskry odskakují z hořícího polena. Potom koule oslnivě zablýskly a jakýmsi zvláštním způsobem *rozechvěly* vzduch, rozmazávajíce obrysy unikajícího letadla.

Odněkud zezadu vybuchly nad Dwerovou hlavou pásy intenzivního světla, směřující k prchajícímu letadlu. Většinou byly vychýleny stranou působením oné zvláštní zvlněné zóny, ale jeden paprsek obešel zářivé koule a zasáhl svůj cíl.

V posledním okamžiku otočil Kunn svoje mrštné letadlo a vypálil na své pronásledovatele salvu přesně v okamžiku, kdy byl neomylným světelným paprskem zasažen i on sám.

Dwer stlačil Rety hlavu dolů a sám zavřel oči.

Detonace byla slabší, než předpokládal - jenom série tupých otřesů, které ani zdaleka nesplnily očekávání.

Když oba s tvářemi pokrytými pískem zase vzhlédli, naskytl se jim pohled jak na vítěze, tak i na poraženého z této krátké bitky božských létajících vozů.

Kunnův letoun havaroval na druhé straně dunového pole, kde se zabořil do bažinatého močálu. Z jeho rozbité zádi stoupal kouř.

Vítěz kroužil nad ním, pozoruje svou oběť. Trup druhého letadla se leskl stříbrným odstínem, který vypadal ještě méně kovově než *křišťál.* Nově příchozí byl mnohem větší a mohutnější než danický průzkumník.

Kunn nikdy neměl šanci.

Rety sotva slyšitelně zamumlala.

„Ona *říkala,* že přijde někdo silnější."

Dwer k ní otočil hlavu. „Kdo?"

„Ta smradlavá stará urska! Vůdkyně těch čtyřnohých soonerů, tam ve vesnické ohradě. Řekla, že Rotheni můžou být napadeni něčím větším a hroznějším než oni. A měla pravdu."

„*urska* smradlavá?" ozval se yee. „ty ženo bys řekla?"

Rety pohladila malého samečka, yee natáhl krk a spokojeně povzdechl.

Zřícený průzkumný letoun se otřásl novou explozí, která vyrvala obdélníkový otvor v jeho boku. Vytržený plát padl k zemi a za ním následovali dva dvojnožci, kteří skočili do močálu, pronásledováni kouřem, valícím se zvnitřku. Klopýtajíce kalnou vodou, muži podpírali jeden druhého a snažili se dostat k jednomu zarostlému ostrůvku, kde posléze vyčerpáni padli.

Nově příchozí letadlo opatrně kroužilo ve vzduchu, postupně ztrácejíc výšku. Když se otočilo, uviděl Dwer, jak z rány na jeho druhé straně vytéká proud bledého kouře. Motor začal prskat a zadrhávat. Zanedlouho i druhý letoun přistál nedaleko prvního.

No, jak to tak vypadá, Kunn spadl do jámy, co kopal jinému.

Dwer by jenom rád věděl - *Tak proč z toho nemám žádnou radost?*

Alvin

Až do kostí pronikající otřesy hrozivě vzrůstaly s každou důrou, bušíce do našeho podmořského žalářního útulku, občas na chvíli ustaly, a pak se zase s novou silou vrátily, jen aby co nejvíc znesnadnily chudákovi hoonovi vhodně se uvelebit na kymácející se podlaze.

Berle ani zádová podpora nijak nepomáhaly, natož samopis, naplňující místnost mlhou z mých vlastních projektovaných slov. Klopýtaje mezi nimi, hledal jsem nějaký pevný předmět, kterého bych se mohl přidržet, zatímco se k mase slov přidávala další a další písmena, jak se automaticky zapisovaly mé šílené kletby v novoangličtině a galaktické Sedmičce. Když jsem konečně u zdi našel jeden sloupek, chytil jsem se ho a držel se jako o život. Rámus, který vytvořily nekonečné ozvěny explozí, zněl, jako by sem dolů přicházely mohutné kroky nějakého obra... blíž... stále blíž...

Pak, když jsem už začínal mít strach, že se snad kvůli nějaké nově vzniklé trhlině utopím tady v těch temných a těžkých vodách... najednou to přestalo.

Ticho bylo téměř tak matoucí jako předtím ten jekí rámus. Můj hrdelní vak jen neúčinně bleptal, zatímco strachy hysterická Huphu zatínala zuřivě své drápky do mých ramenou, odtrhávajíc mi šupiny v cárech podobných stužkám.

Naštěstí nemají hooni velké vlohy pro paniku. Naše reakce jsou možná příliš pomalé nebo třeba postrádáme představivost.

Když jsem se jakžtakž dal zase dohromady, dveřní poklop se otevřel, dovnitř vběhl jeden z těch malých obojživelníků a vykvaknul na mě pár rychlých frází ve zjednodušné verzi galaktické Dvojky.

Předvolání. Ten hladký hlas chtěl, abychom přišli na nějakou poradu.

###

„Možná že bychom si měli navzájem vyměnit informace, " řekl hlasitě, když jsme se my čtyři (plus Huphu) shromáždili.

Huck a Kleštík, schopní dívat se zároveň do všech stran, si vyměnili významné pohledy s Ur-ronn a se mnou. Byli jsme ještě pěkně roztřesení po těch nedávných otřesech. Dokonce ani to, že jsme vyrůstali v sousedství vulkánu, nás na něco takového nepřipravilo!

Hlas se zdál přicházet z místa, kde se abstraktní linie zakřivovaly do sevřených vzorců, jenže já věděl, že je to iluze. Všechny tvary a zvuky byly projekce, vysílané nějakou entitou, jejíž skutečné tělo se nalézalo kdekoliv na druhé straně stěn. Stále jsem čekal, že Huphu šíleně vyrazí někam pryč a roztrhne při tom záclonu, za níž se schovává nějaký mužíček v zelených karnevalových šatech.

Myslí si, že jsme blbci a že jim naletíme na takový trik?

„Informace?" Huck se zašklebila, stáhnuvši tři oční stopky nazpět, jako když se svine had. „Vy si chcete vyměnit nějaké informace? Tak nám teda řekněte, co se to tady děje! Myslela jsem, že se tohle místo rozpadne na kousíčky! Bylo to zemětřesení? Vsála nás do sebe Žumpa?"

„ *Ujišťuji vás, že nic takového se nestalo, "* přišla odpověď v uhlazené galaktické Šestce. *„Zdroj našeho společného znepokojení se nalézá nahoře, ne dole. "*

„Ekšplože," mumlala Ur-ronn, odfukujíc přes své třásně u čenichu a podupávajíc zadními kopyty. „To nejsou žem-ské otšesy, ale podvodní detonače. Jašné, oštré a velmi blížko. Žekla bych, že někdo odtamtud váš, kamarádi, nemá nijak v lášče."

Kleštík ostře zasykl a já pohlédl na naši urskou kamarádku, zatímco hladký hlas poznamenal:

„ *To je chytrý odhad. "*

Nemohl jsem poznat, zda to na něj udělalo dojem nebo zda byl jenom sarkastický.

„A protože náš místní Čech likvidátorů by mohl těžko došáhnout takového efektu, naznačuje to, že máte jiné, močnější nepšátele, daleko šilnější než my, lid Šestky."

„Znovu rozumný předpoklad. Jaká to chytrá mladá dáma. "

„Hr-rm," dodal jsem, abych v žádném případě nebyl pominut při těchto sardonických jedovatostech. „Učili jsme se, že by ta nejjednodušší hypotéza měla být vždy vyzkoušena jako první. Tak mě tedy nechtě hádat - honili vás ti samí tvorové, co přistáli na Mýtině Shromáždění. Ti *genoví lupiči,* co o nich Uriel dostala vzkaz ještě předtím, než jsme se potopili. Je to tak?"

„Dobrá domněnka, a možná i pravdivá... i když by to klidně mohl být i někdo jiný. "

„Někdo jiný? Co to ří-ří-říkáte?" vykoktal Kleštík, zvedaje tři nohy a nebezpečně se kymáceje na zbývajících dvou. Jeho

chitinová kůže se leskla v dychtivém odstínu karmínově rudé. „Že ti ne-nen-nenažranci na Mýtině by nebyli jediní? Že vy máte celou smečku nepřátel?"

Abstraktní vzorce se zhustily v tornádo navzájem spletených linií a potom nastalo ticho. Malá Huphu, kterou zřejmě hlas už od začátku fascinoval, zaryla nyní drápky do mého ramene, přimražená pohledem na zhuštěný spirálový útvar, vznášející se ve vzduchu před námi. Huck položila tichou otázku. „Kolik nepřátel vlastně máte?"

Když se hlas ozval znovu, všechny stopy sarkasmu byly pryč. Jeho tón se zdál hluboce unavený.

„Ach, drahé děti. Vypadá to, že téměř jedna polovina celého známého vesmíru strávila mnohá léta naším pronásledováním."

Kleštík zaklapal svými pařáty a Huck unikl dlouhý, lítostivý povzdech. Moje vlastní účastné mručení vytrhlo Huphu z její fixace na vířící obrazec a ona začala rozčileně štěbetat.

Ur-ronn jen zabručela, jako by chtěla říct, že něco podobného předpokládala, prokazujíc tak svůj přirozený urský cynismus. Koneckonců, když se zdá, že to už nemůže být horší, nedojde skoro vždy k tomu, že se to opravdu stane? Ifni má plodnou, i když dost nechutnou představivost. Bohyně osudu stále vyškrabává nové tváře na svých kostkách, majících nekonečný počet stran.

###

„No, myslíme, že to znamená, hr-rm, že můžeme vyloučit všechny ty nápady o tom, že vy phuvnthus jste starobylé bytosti původem z Jija nebo tvorové, pocházející z mořských hlubin."

„Nebo pozůstatky vyhozených buyurských strojů," navázala Huck. „Nebo mořská monstra."

„Jo," přidal se Kleštík se zklamaným tónem v hlase. „Jenom další banda šílených Galaktiků-ků."

Vířící vzorec vypadal být poněkud zmatený. „ *Takže vy byste byli raději, kdybychom byli nějaká obludná mořská monstra?"*

„Nevšímejte si toho," řekla Huck. „Tomu byste nerozuměli."

Vzorec se ohnul a zatočil.

„ Obávám se, že v tomhle můžete mít pravdu. Vaše malá parta nás dokonale popletla. Natolik, že několik z nás se dokonce domnívalo, že se jedná o nějaký zvlášť vychytralý scénář - že jste totiž byli schválně nasazeni do našeho středu, abyste nás zmátli."

„Jak to myslíte?"

„Hodnoty, které uznáváte, vaše víra a očividná vzájemná náklonnost přispívají k podkopání premis, které jsme měli za neměnné zakotvené v povaze reality.

Pokud se týká vás, není tento zmatek tak úplně nepříjemný. Jako u myslící entity by jeden z mých primárních motivů mohl být nazván zálibou v překvapeních. *A ti, s nimiž pracuji, nejsou o nic méně překvapeni nepředvídatelným divem vašeho přátelství."*

„Těší nás, že nás shledáváte zábavnými," poznamenala Huck suše a tak sarkasticky, jak jenom tón hlasu může být. „Takže vy jste se sem přišli schovat, jako kdysi naši předkové?"

„Jsou zde jisté paralely. Ale naším plánem nikdy nebylo zde zůstat. Jenom provést nutné opravy, shromáždit zásoby a počkat v úkrytu na příznivé volné okno na nejbližším přechodovém bodu."

„Takže se Uriel a rádcové můžou mýlit, pokud jde o tu loď, co přistála na Mýtině? Že je to banda genových lupičů - to by tedy mohla být krycí historka. Ve skutečnosti jste to tedy vy, co jste tou pravou příčinou našich potíží?"

„Potíže znamenají totéž jako být metabolizující entita. Nebo proč jinak jste je vy mladí dobrodruzi tak dychtivě hledali?

Ale vaše výtka má své opodstatnění. Mysleli jsme, že jsme se vyhnuli veškerému pronásledování. Přistání té lodi tam v horách může být jen náhoda nebo souslednost několika nešťastných faktorů. V každém případě však, kdybychom věděli o vaší existenci, hledali bychom úkryt na nějaké vnější planetě této soustavy, možná i v některém z mrtvých měst na jednom z vašich měsíců, i když taková místa jsou méně vhodná pro efektivní opravy."

Této části jsem měl potíže uvěřit. Jsem sice nevědomý divoch, ale na četbě klasických sci-fi románů jsem vyrostl. Dokážu si představit práci v nějakém lunárním městě duchů, jak to zažil můj literární jmenovec, probouže je k životu mocné stroje, které po staletí spaly. Ale jaký druh hvězdoplaveckých bytostí by mohl pokládat temnotu a slanou vodu za „vhodnější" než čisté vakuum?

Zmlkli jsme, neschopni se už déle zlobit na tyhle bytosti, které na sebe tak ochotně přejímaly zodpovědnost za to, co se stalo. Koneckonců, nebyli tihle chlapíci také uprchlíci před galaktickou perzekucí?

Nebo před justicí, dostavila se další, znepokojující myšlenka.

„Můžete nám říct, co proti vám ti všichni vlastně mají?" zeptal

jsem se.

Otáčející se obrazec se změnil v úzký, vířící trychtýř, jehož užší konec se jako by zmenšoval a vzdaloval kamsi daleko.

„Jako vy i my jsme prozkoumávali a sondovali nenavštívená místa a představovali si, že jsme odvážní objevitelé..." vysvětlil hlas tónem neskrývaného smutku. *„Dokud jsme neměli to neštěstí a nenašli něco, co se zdálo splňovat všechny naše představy o velkolepém objevu. Neočekávaný div, který daleko předstihoval naše sny.*

Neporušili jsme žádný zákon, chtěli jsme se jenom podělit o to, co jsme objevili. Ale pronásledování, které hned nato začalo, překročilo veškeré zdání legality. Jako obři, toužící zmocnit se majetku komára, rozpoutali naši nepřátelé válku, bojujíce jedni s druhými o možnost zajmout nás! A co horší, kdokoliv, kdo vyhraje náš poklad, určitě ho použije proti ostatním."

Opět jsme jenom zůstali zírat. Kleštík bázlivě vydechl ze všech průduchů najednou:

„P-p-poklad...?"

Huck přijela blíž k vířícímu vzorci. „Můžete nějak dokázat to, co tady tvrdíte?"

„Ne teď. Ne bez toho, že bychom vydali vaše lidi do nebezpečí ještě většího, než v jakém už nyní jsou. "

Znovu jsem se podivil - co by mohlo být ještě nebezpečnějšího než genocida, o které mluvila Uriel jako o jednom z pravděpodobných důsledků, jež se daly očekávat z kontaktu s genovými lupiči?

„Nicméně, " pokračoval hlas, *„může se ukázat, že je možné zlepšit stupeň naší vzájemné důvěry. Nebo dokonce i významným způsobem pomoci jeden druhému. "*

Sára

Předpokládejme, že existují dva nanejvýš přesní a spolehliví pozorovatelé, kteří byli svědky jedné a téže události. Nikdy se nebudou přesně shodovat na tom, co se vlastně stalo. Nemohou se ani vrátit v čase a zkontrolovat své pozorování. Události mohou být zaznamenány, ale minulost se nemůže odehrát podruhé.

A budoucnost je dokonce ještě mlhavější - teritorium, o kterém si vytváříme příběhy, vymýšlejíce si strategie, které nikdy nevyjdou tak, jak byly naplánovány.

Sářiny milované rovnice, odvozující se od předkontaktních prací dávné Země, popisovaly čas jako dimenzi podobající se několika osám prostoru. Galaktičtí experti tuto teorii zesměšnili, když nazvali relativistické modely Einsteina a ostatních „naivní". Ale Sára přesto věděla, že tyto názory měly pravdu. *Musely* ji mít. Byly příliš krásné, než aby nebyly částí celkového univerzálního vzorce.

Tento paradox ji přivedl od matematiky k otázkám jazyka - způsobům, jak řeč omezuje mysl, takže některé myšlenky se vyslovují snadno, kdežto jiné nemohou být nijak slovně vyjádřeny. Pozemské jazyky - novoangličtina a nihaničtina - se zdály obzvlášť náchylné k paradoxům, tautologiím*) (*) Tautologie - používání více slov téhož významu, vyjádření jedné věci více slovy. (Pozn. překl.)) a „důkazům", které zněly přesvědčivě, ale odporovaly skutečné realitě.

Avšak chaos se vplížil i do galaktických dialektů, používaných ostatními exilovými rasami na Jiju, dokonce už předtím, než přišli terranští usedlíci. Podle některých bibloských lingvistů to byl důkaz úpadku, což bylo v souhlasu s hvězdoplaveckou sofistikou udávající to jako známku nastávající cesty k divošství a nakonec k presapientním skřekům a mručení. Ale během posledního roku se Sáře podařilo nalézt jiné vysvětlení, založené na předkontaktní informační teorii. Na souvislosti tak složité, že opustila Biblos, aby na nich dále pracovala.

Nebo jsem zrovna hledala nějakou omluvu, abych mohla odejít?

Poté co Joshu zemřel na mor - a její matka na mrtvici - se jí výzkum na neobjasněném a záhadném poli zdál jako dokonalé útočiště. Uhnízděna v osamělém stromovém domě a nestýkajíc se s nikým jiným než s Prity a se svými knihami, myslela si Sára, že je dokonale izolována od všech venkovních rušivých vlivů.

Ale vesmír má svůj způsob, jak prolomit jakékoliv zdi.

Sára sjela pohledem na Emersona, na jeho lesklou kůži a srdečný úsměv, a pocítila v srdci teplo náklonnosti i hrdost nad svým úspěchem. Bez ohledu na svou němotu hvězdný muž již ani náznakem nepřipomínal tu poničenou trosku, kterou našla v mulkovém močále nedaleko Dola a ošetřovala, když byl na pokraji smrti.

Možná bych měla přestat s těmi svými intelektuálskými

výmluvami a dělat to, v čem jsem opravdu dobrá. Jestliže Šest ras začalo bojovat mezi sebou, bylo by víc potřeba ošetřovatelek než teoretiků.

Tak se odvíjely její myšlenky, chaoticky kroužíce kolem tenké svítící linie, která se táhla stále vpřed někam do centra tunelu. Linie, která byla pořád stejná a nijak se neměnila, jak se podél ní plahočili dál. Její neměnnost jako by chtěla Sáru pokárat za její osobní herezi, podivnou, až rouhačskou víru, kterou zastávala snad jako jediná mezi všemi Jijoánci.

Legrační teorii o pokroku.

###

Po jisté době, kterou strávila klusajíc vedle vozu, se na něj zase bez dechu vyšplhala nazpět a našla zde nervózně frkající a brebentící Prity. Sára se k ní naklonila, aby zkontrolovala její zranění, ale Prity se jí vykroutila, vyškrábala se nahoru na sedadlo a hledíc upřeně vpřed, rozčileně syčela přes vyceněné zuby.

I jezdkyně byly rozčilené. Slyšela, jak Kepha a Nuli namáhavě a sténavě dýchají. Sára se zhluboka nadechla a shledala, že její hlava je vydána napospas zcela protikladným vjemům. Bukolická vůně *luk* se mísila s ostrou kovovou příchutí... něčím naprosto cizím. Vstala, opírajíc se podkolením o sedadlo.

Byl to skutečně náznak světla, tam, kde svítící středový pás dospěl k onomu bodu, kde se už rozplýval v dálce?

Brzy již byla bledá záře o mnoho výraznější. Emerson si přetáhl přes oči svého rewqa a po malé chvilce ho zase sundal.

„Strýčku, probuď se!" Jomah zatřásl Kurtovými rameny. „Myslím, že už jsme tam!"

Ale záře zůstávala ještě dlouho matná. Dedinger cosi netrpělivě mumlal a pro jednou s ním Sára musela souhlasit. Očekávání konce cesty dělalo zbývající úsek tunelu téměř nesnesitelným.

Koně běželi bez pobízení a Kepha a Nuli se začaly hrabat pod svými sedadly a vyndaly odtud tmavé brýle. Rozdaly je všem kromě Emersona, protože vzhledem k jeho rewqu byla umělá ochrana očí nepotřebná. Sára obracela brýle urské výroby v ruce.

Myslím, že se denní světlo bude po nějakou dobu zdát nesnesitelně jasné, až opustíme tento tmavý tunel. Nicméně tato nesnáz bude určitě krátká, než se oči zase plně zadaptují na horní

svět. Opatrnost se zdála dost přehnaná.

Konečně tedy zjistíme, kde se koňský klan po celá ta léta skrýval.

Dychtivost se mísila se smutkem, protože žádná realita - dokonce ani nějaký božský zázrak Galaktiků - se nemohl srovnávat s fantastickými obrazy vykreslenými v předkontaktních příbězích.

Nějaký mystický portál k jiné paralelní realitě? Království plující v oblacích?

Povzdechla. *Je to s největší pravděpodobností jen nějaké odlehlé horské údolí, kde vesničané z nejbližšího okolí jsou natolik zaostalí a nevědomí, že nepoznají rozdíl mezi oslem a koněm.*

Starodávná průchodová cesta teď začala stoupat. Centrální pás potemněl, jak se světlo šířilo podél stěn, podobné praménku, vytékajícímu z nějaké nádrže někde daleko vpředu. Brzy bylo již možno rozeznat texturu stěn tunelu. Sára zahlédla jakési tvary. Zubaté, zježené obrysy.

Ohromeně mžourajíc, uvědomila si, že se řítí k trojité řadě *čelistí*, vypadajících jako obrovská ursí tlama a lemovaných zuby natolik velkými, aby dokázaly celý vůz hravě nabodnout.

Sára se s obavami podívala na Ilias. Kepha a Nuli se však nezdály hrozivým zubatým otvorem nijak zvlášť vzrušeny. Nicméně, i když viděla, že zuby jsou kovové, dokázalo Sáru jenom stěží uklidnit zjištění, že se jedná pouze o neživý stroj.

Obrovskou buyurskou věc.

Nikdy nic podobného neviděla. Téměř všechny velké budovy a zařízení puntičkářsky precizních Buyurů byly rozkotány a odvlečeny do moře během jejich posledních let na Jiju, celá města byla smetena a do jejich ruin byli vysazeni žíraví pavouci, aby zničili to, co zbylo.

Tak proč dekonstruktéry neodstranily také tuhle věc?

Za masivními čelistmi ležely disky se vsazenými zářivými kameny, o nichž si Sára po chvíli uvědomila, že to jsou diamanty, velké jako její hlava. Dosud hladká jízda vozu se změnila v kodrcání, jak Kepha manévrovala po klikatící se cestě skrze velký strojový chřtán, kličkujíc kolem velkých disků.

Najednou si Sára uvědomila -

Tohle je přece dekonstruktér! Musel právě provádět demolici tunelu, když přestal fungovat.

Moc ráda bych věděla, proč se ho nikdo nikdy neobtěžoval opravit nebo odtáhnout někam pryč.

Pak ale uviděla důvod.

Láva.

Jazyky a pramínky ztuhlého čediče se draly z nespočetných trhlin a otvorů, kde na místě ztuhly před půl milionem let. *Stroj byl lapen a uvězněn náhlou erupcí.*

O mnoho později se zde musely lopotit týmy kopáčů z nějaké exilové rasy Šestky, aby vyčistily úzkou stezku skrz vnitřek mrtvého stroje a vysekaly poslední pasáže oddělující tunel od povrchu. Ještě teď mohla Sára vidět na stěnách stopy po ranách tvrdými krumpáči. A zřejmě zde byly použity i výbušniny. To by také mohlo vysvětlit cechovní znalost tohoto místa.

Sára se ohlédla po Kurtovi, zvědavá na jeho reakci, jenže právě v tom okamžiku, kdy vůz vjel do poslední ostré zatáčky a začal šplhat po příkré rampě nahoru, se záře intenzivně rozhořela až do úplného malstrómu světla.

Instinktivně zašmátrala po svých brýlích, když svět explodoval v barvách.

Ve vířících barvách, které bodaly.

V barvách, které křičely.

V barvách, které *zpívaly* v melodiích tak mocných, že jí v uších začalo bolestivě tepat.

V barvách, které na ni působily tak, že pokrčila nos a kůže ji brněla pocitem, nemajícím daleko k bolesti. Ode všech cestujících se unisono ozval zalykavý sten, když vůz dosáhl nevyššího bodu krátkého stoupání a před nimi se odhalil pohled na okolí cizejší než krajina ze snu.

I s tmavými skly na očích se každý vrcholek a údolí před nimi třpytily více barevnými odstíny, než Sára dokázala pojmenovat.

Omámeně se snažila definovat své pocity. Na jedné straně se tyčil mamutí dekonstruktér - spleť pokrouceného kovu, zabořená ve vlnách ztuhlého magmatu. Ve vlnách, které se táhly až k dalekému horizontu - vrstva po vrstvě, sestávající ze zářivého kamene.

Konečně měla odpověď na svou otázku.

Kde na Úbočí by mohlo zůstat tak obrovské tajemství utajeno po více než celé století?

Dokonce i Dedinger, prorok z Pouště ostrého písku, zasténal nahlas úžasem, jakkoliv to bylo očividné.

Byli na tom posledním místě na Jiju, kde by někoho kdy napadlo hledat lidi.

V samotném centru Duhového proudu.

ČÁST ČTVRTÁ

Z poznámek Gillian Baskinové

Přála bych si, abych se mohla osobně představit Alvinovi. Připadá mně, že toho chlapce znám už odjakživa, ze čtení jeho deníku a z odposlouchávání konverzace mezi ním a jeho přáteli.

Jejich zásoba novoanglických výrazů a idiomů z třiadvacátého století je tak perfektní a jejich dychtivé nadšení tak rozdílné od hoonů a ursů, s nimiž jsem se setkala předtím, než jsem se dostala na Jijo, že polovinu času téměř zapomínám, že poslouchám cizince. Tedy kdybych ignorovala podivné tóny řeči a zvláštní modulaci, které považují za samozřejmé.

Pak ale někdo z nich najednou přijde s výbuchem děsivě zkreslené logiky, jež mně připomene, že to vůbec nejsou lidské děti, oblečené v nějakých divokých kostýmech pro Hallowe'en, aby vypadaly jako krab, kentaur a chobotnice usazená v kolečkovém křesle.

Postupem času je zajímalo (a já jim to nemůžu mít nijak za zlé), zda jsou hosté nebo zajatci v *tomto podvodním útulku. Spekulace vedly k široce rozsáhlé diskusi, srovnávající různé slavné zajatce z literatury. Pokud jde o různé jejich zajímavé názory - tak například Ur-ronn vidí Richarda III. Jako příběh o legitimním převzetí moci, s Bolingbrokem jako královým autentickým učedníkem.*

Ten rudý qheuen, Kleštík, zase tvrdí, že hrdina z Feng-hoových *kronik byl držen v císařově harému proti své vůli, i když měl volný přístup k Osmi stům krasavicím a mohl v každou dobu odejít.*

Konečně Huck prohlašuje za frustrující, že Shakespeare si dal tak málo práce, aby se blíže zabýval Macbethovou zlou ženou a obzvlášť jejím pokusem ujít hříchu nalezením spasení v presapientním stavu. Huck má nápady, jakým směrem by se mělo ubírat další pokračování, které by mělo popsat „znovupozvednutí lady z regresivních podmínek"! Její ambiciózní verze by měla být víceméně cosi jako moralizující příběh o zradě a osudovém určení v měřítku Pěti galaxií.

Kromě těchto specifických individuálních názorů byl pro mě do jisté míry šok zjistit, že původně negramotná jijoánská exilová komunita byla náhle doslova zaplavena psanými tradicemi a údaji, které dodali lidští usedlíci. Jaký to ironický kontrast vůči situaci na Zemi, kde je naše vlastní kultura téměř zahlcena vlivem Velké galaktické knihovny. Je s podivem, že zde to spíš vypadá, že se Šest ras nakazilo vitalitou a sebedůvěrou, můžeme-li vůbec Huck a Alvina pokládat za typické reprezentanty zdejší populace.

Přeju tomu jejich experimentu všechno dobré.

Ovšem, mám stále ještě potíže s tím, abych porozuměla jejich náboženství. Pojem vykoupení pomocí degenerace *je něco, co oni považují za samozřejmé, a přece jeho přitažlivost nechápu.*

K mému překvapení naše lodní doktorka prohlásila, že tomu pojmu rozumí docela dobře.

„Každý delfín během svého života pociťuje ‚volání', " řekla mi Makaní. „Naše mysli se ve spánku stále toulají ve zpěvném plášti Velrybího snu. Láká nás vrátit se k naší základní podstatě vždy, když nám stres z rozumu připadá příliš velký."

Delfíní posádka byla pod tlakem po tři dlouhé roky. Makanin tým se musí starat o dva tucty pacientů, kteří jsou podle jijoánského hlediska už „vykoupeni". Tito delfíni „znovu získali svou základní podstatu ". Jinými slovy - my jsme v nich ztratili kamarády a zručné kolegy tak jistě, jako by už zemřeli.

Makaní bojuje proti téhle regresi všude, kde nalezne její symptomy, nicméně její intelekt zůstává stále nedotčen. Dokonce nabízí i teorii, mající vysvětlit, proč mě tato myšlenka tak rozčiluje a vzbuzuje ve mně odpor.

Říká něco jako -

###

„Možná se vy lidé této životní cesty hrozíte, poněvadž vaše rasa musela vynaložit nesmírné úsilí, aby dospěla k rozumu, a trvalo to po tisíce generací, které musely umírat bez naděje.

My delfíni — i tito ursové a qheueni a hooni a vůbec každý galaktický klan - jsme dostali tenhle dar od nějaké rasy, která přišla dřív. Nemůžete tedy od nás očekávat, že na něm budeme lpět tak urputně a houževnatě jako vy, kteří jste museli tak zoufale bojovat o tutéž cenu.

Přitažlivost této takzvané Cesty Vykoupení je tak trochu jako škola smyku. Je v *ní cosi, co vás vábí a láká odhodit veškerou disciplínu a dál se nenamáhat udržet si přesnou a logickou mysl. Jestli tomu povolíte — no tak co? Vaši potomci dostanou novou šanci. Nový start vzhůru po cestě Pozvedání, s novými patrony, aby vám ukazovali cestu. "*

Zeptala jsem se Makaní, zda i ona pokládá tuto myšlenku za přitažlivou, myšlenku na zcela nové patrony. Dopadli by snad delfíni s jinými sponzory výrazněji lépe než s Homo sapiens?

Zašklebila se a odpověděla v lahodném víceznačném tináru:

**Když vítr s vytím žene*
ledové kry přes severní moře,
*zbabělci hledají proud do zálivu!**

Makanina poznámka mne přiměla znovu uvažovat o lidských počátcích.

Většina lidí na Zemi se zdá značně zdrženlivá, pokud se jedná o otázku, zda se našemu druhu někdy před věkem vědy a před Kontaktem dostalo pomoci od nějakých genetických šťouralů z vesmíru. Skalní darwinisté jsou ovšem stále případ sám pro sebe, nicméně jen málo z nich má tolik kuráže, aby otevřeně trvali na tom, že se galaktičtí experti mýlí, když na základě zkušeností z celých eonů prohlašují, že jedinou cestou k rozumu je Pozvedání. Mnozí občané Terry s jejich názory souhlasí.

Tak tedy mezi lidmi, delfíny i šimy stále pokračuje debata - jak v populárních mediálních show, tak i v soukromých diskusích - o tom, kdo by mohli být naši chybějící patroni. Konečný počet pravděpodobných kandidátů je minimálně šest tuctů - od Tuvallianů a Lethaniů až ke Slunečním duchům a cestovatelům v čase z nějaké bizarní Devatenácté dimenze.

I když několik málo delfínů v tyto chybějící patrony věří, převážná většina z nich je jako Makaní. Mají za to, že se lidé museli k rozumu propracovat sami, bojujíce v temnotách bez jakéhokoliv i toho nejmenšího přispění nějakých vesmírných sil. Jak to kdysi řekl kapitán Kreideiki? Ach ano.

###

„Existují rasové vzpomínky, Tome a Jill. Paměť, která může být zpřístupněna pomocí hluboké meditace keneeku. Z našich legend, podobných snům, se vynořuje jeden zvláštní obraz - tvor podobný opici, pádlující na moři na kmeni stromu a hrdě vykřikující, že to on ho otesal a vyhloubil, docela sám, jenom svou kamennou sekerou, a vyžadující si blahopřání od lhostejného vesmíru.

Tak se vás teď tedy ptám, nechal by nějaký slušný patron jednat svého klienta takovým způsobem? Způsobem, jenž má za následek, že vypadá tak směšně?

Ne. Už od začátku musíme konstatovat, že lidé jsou bytosti pozvednuté amatéry. Vámi samotnými."

###

Přinejmenším tolik si aspoň pamatuji z Kreideikího proslovu. Tom ho shledal docela legračním, jenže já si vzpomínám, že jsem našeho kapitána podezírala, že část tohoto příběhu zamlčel. Bylo toho víc, co si nechal pro příště.

Ale žádné příště už nikdy nebylo.

Už když jsme ten večer večeřeli s Kreideikím, Streaker *zamířil nějakou obskurní hvězdnou trasou do Mělké hvězdokupy.*

A o den či dva později se všechno změnilo.

###

Je už pozdě a měla bych s těmito poznámkami skončit. Pokusit se trochu se vyspat.

Hannes hlásí smíšeně výsledky z provedené kontroly naší momentální situace. On a Karkaett objevili způsob, jak odstranit něco málo z karbonového povlaku, který pokrývá trup naší lodí, ale důkladnější úsilí by mohlo jenom zlikvidovat naše už stejně poškozené přírubové patky, které pomalu dodělávají.

Na druhé straně, kontrolní parametry, které se mi podařilo vytáhnout z naší miniknihovny, umožnily Suessiho týmu, aby několik těchto vyhozených drosových lodí přivedl znovu k životu! Jsou to sice pořád staré krámy, jinak by je asi Buyurové byli vzali s sebou, když odcházeli z Jija. Ale vypadá to, že potopení v ledové vodě mělo za následek, že rozdíly oproti původnímu stavu jsou minimální. Možná by se dalo najít nějaké využití pro jeden nebo dva z těchto

vraků. V každém případě to aspoň nabízí technikům nějaké zaměstnání.

Všichni teď potřebujeme nějaké rozptýlení, nějaké odvedení pozornosti od skutečnosti, že Streaker *je podle všeho znovu v pasti. Galaktické křižníky nás zase znovu zahnaly až do toho nejzazšího kouta vesmíru, ve své umanuté touze připravit nás o naše tajemství i o životy.*

Jak?

Přemýšlela jsem o tom ze všech stran. Jak jenom dokázali sledovat naši trasu?

Kurs kolem Izmunuti se zdál celkem neznámý a vzhledem k tamním podmínkám i skrytý. Úspěšný únik touto cestou se podařil už několikrát předtím. Svědčí o tom přítomnost Šesti ras.

Mělo to fungovat.

###

Přes tuto úzkou místnost hledím na podivnou nehybnou postavu, umístěnou ve středu světelného kuželu. Můj nejbližší společník od té doby, co odešel Tom.

Herbie.

Naše trofej z Mělké hvězdokupy.

Nositel naděje, ale i neštěstí.

Spočívala snad na té obrovské flotile z průhledných, kulatých plavidel, kterou jsme v této podivné vesmírné mělčině objevili, nějaká kletba? Když Tom našel cestu přes jejich třpytivá pole a zmocnil se Herbieho jako cenného suvenýru, přinesl s ním snad nazpět smůlu, která nás bude pronásledovat tak dlouho, dokud tu zatracenou mrtvolu nevyhodíme nazpět do její miliardu let staré hrobky?

Shledávala jsem tu prastarou mumii strhující. Její náznak humanoidního úsměvu vypadal téměř rozmarně.

Ale postupně jsem se naučila tu věc nenávidět a s ní i celý ten senzační objev, který na nás poštval pronásledovatele z celého vesmíru.

Dala bych všechno za to, aby se mi zase vrátil Tom. Aby bylo možno nějak vymazat ty poslední tři roky. Znovu objevit ty nevinné dávné dny, kdy Pět galaxií znamenalo pouze velmi, velmi nebezpečný pojem a kdy ještě stále existovalo něco jako domov.

STREAKER

Kaa

„Ale říkals, že hooni jsou naši nepřátelé!"

Zhakiho tón byl vzdorovitý, i když postoj jeho těla - hlava dole a ocas nahoře - prozrazoval nejistotu. Kaa využil své výhody, a rozvíře vodu svými prsními ploutvemi, zaujal pevné, vzpřímené postavení důstojníka Terragenské průzkumné služby.

„To bylí jiní hooni," odpověděl. „Ranní útok se odehrál už velmi dávno."

Zhaki potřásl svým zobákovitým čenichem a rozstříkl vodu přes mokrou klenbu své lebky. „Hajzlík jako hajzlík. Oni rozdrtí pozemšťany při každé příležitosti, jež se jim naskytne, zrovna tak jako Sorové a vůbec všichni ti odporní Galaktici!"

Kaa sebou při této paušální generalizaci škubl, ale po dvou letech na útěku byly takové názory mezi posádkou docela obvyklé. Kaa sám si také v duchu hýčkal sebelítostný obraz Země stojící proti celému vesmíru. Ale kdyby to byla pravda, utrpení by už dávno skončilo anihilací.

Máme spojence, několik málo přátel... a neochotné sympatie neutrálních klanů, které svolávají schůze, kde se do omrzení mluví o tom, co dělat ohledně moru fanatismu zachvacujícímu Pět galaxií. Nakonec možná že většina dosáhne konsenzu a může se začít jednat o znovuzavedení civilizace.

Dokonce můžou i potrestat naše vrahy... a to bude všecko, co pro nás udělají.

„Vlastně," poznamenal Brůkida, obrátiv se od svého pracovního stolu ve vzdáleném rohu stísněného přístřeší. „Nedával bych hoony do stejného pytle s našimi ostatními pronásledovateli. Nejsou to náboženští radikálové ani krvelační dobyvatelé. Spíše zapšklí byrokrati - to je vystihuje líp. Snaživí, úslužní puntičkáři ohledně pravidel, což je hlavní důvod, proč jich tolik vstoupilo do služeb galaktických institutů. U Ranního útoku jenom uplatňovali zákon. Když lidští osadníci kladli odpor -"

„Mysleli přece, že jde o invazi!" namítl zvýšeným tónem Zhaki.

„Jistě," kývl Brůkida. „Jenomže pozemšťanská kolonie vůbec neslyšela o Kontaktu a neměla žádné tlumočnické zařízení, aby porozuměla kladeným otázkám. Když se potom dostavili hoonští úředníci, aby tlumočili poslední rituální varování, nesetkali se dosud ve svých manuálech s ničím podobným... s ozbrojenými přestupníky. S barbary neovládajícími žádný galaktický jazyk. Pak následovaly mnohé chyby. Vojenské jednotky se vyrojily z jof-"

„To nemá naprosto nic společného s naším současným problémem," přerušil Kaa Brůkidovu lekci z historie. „Zhaki, musíš přestat s tím prořezáváním rybářských sítí místních hoonů! Upoutává to pozornost."

„A to dost rozzlobenou pozornost," dodal k tomu Brůkida. „Začínají si dávat pozor na ty tvé nájezdy, Zhaki. Naposledy po tobě házeli spoustu oštěpů."

Mladý delfín pohrdlivě odfrkl.

* *Jenom ať velrybáři házejí!*
Jako kdysi v podzimních bouřích –
*přijdou vlny, dvojnožci utonou!**

Kaa sebou škubl. Ještě chvilku byl Zhaki celý žhavý pomstít lidi, kteří zemřeli ve ztracené kolonii v dobách, kdy delfíni stěží dokázali mluvit. Nyní tady ten rozhněvaný mladík hodil všechny dvounožce do jednoho pytle, vyhrabávaje starou nevraživost ještě z těch dnů, než se muži a ženy stali správci Země. Neexistovala žádná domluva s myslí, která fungovala tímto způsobem.

Nicméně byla to Kaaova práce, vyžadovat disciplínu.

* *Jestliže zopakuješ tento čin,*
žádná harpuna tě nebodne do zadku
*tak jako moje chňapající tlama!**

Nebylo to dokonalé haiku - určitě ne ten druh klasického poetického tináru, který používal kapitán Kreideiki, aby oslnil posádku, povzbuzuje její oddanou věrnost vlnami mistrných zvuků. Ale toto varování Zhakiho přece jen roztřáslo a přimělo k ústupu. Kaa ho sledoval nahoru, a zároveň vyslal ze svého čela sonarový paprsek intenzivní síly, který pronikl Zhakiho tělem a prozradil

strach vířící uvnitř.

Když jsi na pochybách, pomyslel si, *vrať se ke způsobům předků.*

„Můžeš jít," skončil to. „Běž si odpočinout. Zítra bude další dlouhý den."

Zhaki poslušně změnil směr a vrátil se k zakrytému výklenku, který sdílel s Mopolem.

Naneštěstí, i přes tento malý úspěch, Kaa dobře věděl, že to není naposled.

Tišút nám řekla, že je to důležitá mise. Ale vsadím se, že nás sem všechny přidělila proto, že my jsme ti, bez nichž se Streaker *může nejsnáze obejít.*

###

Tuto noc se mu zdálo o řízení lodi.

Neodelfíni měli pro pilotáže podivuhodný smysl - předčasně vyspělý talent, který se vyvinul u tohoto nejmladšího sapientního druhu v celých Pěti galaxiích. Právě tři sta let po tom, co lidští genetici začali modifikovat divoké delfíny s lahvovitým tvarem čenichu, byla do vesmíru vyslána hvězdná loď *Streaker* jako experiment, mající dokázat zručnost delfíní posádky. Terragenská rada měla za to, že tím by se mohla upevnit otřesená pozice pozemšťanů a zviditelnit Země jako zdroj vynikajících pilotů.

„Štístko" Kaa byl potěšen, když byl vybrán k této misi, i když se tu odhalil jeden, pro něj dost zahanbující, fakt.

Byl jsem dobrý... ale ne nejlepší.

V polospánku si teď Kaa oživil hrůznou léčku u Morgranu, únik jenom o vlásek, který ho ještě i teď, po celé té době, dokázal od hlavy až po ocas rozklepat.

Strnulý na můstku, byl neschopen dělat něco víc než jenom mechanicky spolupracovat, když šéfpilot Kípiru prováděl s jejich průzkumnou lodí typu Shark manévry, které by jim i tandská bitevní loď mohla závidět, elegantně se vyhýbaje číhajícím náložím a nástrahovým polím, aby se nakonec snesl nazpět do malströmu Morgranu, a to vše bez pomoci složitých navigačních výpočtů.

Vzpomínka neztratila na životnosti ani po dvou letech.

Kolem nich se rojila tranzitní vlákna, matoucí změť dimenzionálních singularit. Nějakým rozmarem cerebrální evoluce vynikali trénovaní delfíní piloti schopností sonarového zobrazování

blikajících časoprostorových štěrbin. Ale Kaa se nikdy předtím ještě takovou změti nehnal! Tornádem zauzlených pramenů! Kterýkoliv z těchto zářících kabelů, zachycený ve špatném úhlu, by mohl loď vrhnout nazpět do normálního prostoru s konzistencí kvarkového guláše...

... Ale přece jenom nějak se loď hbitě proplétala od jednoho vlákna ke druhému, Kípiru unikal pronásledovatelům, vyhýbaje se normálním obchodním trasám, a nakonec dostal Streaker *na únikový kurs, který vybral kapitán Kreideiki.*

Kithrup, *kde bylo možno najit zdroje k opravám ve formě čistých izotopů kovů, rostoucích jako koraly v tamním jedovatém moři...*

...Kithrup, domovský svět dvou neznámých ras, jedné pozvolna klesající do dávného bahniště zoufalství a druhé nadějné, nové...

...Kithrup, kam neměl nikdo být schopen je následovat...

...Ale oni to dokázali. Galaktici, svářící se a šíleně bojující mezi sebou...

...A brzy byl Kípiru pryč, spolu s Tošiem, Híkahí a panem Orleym...

...a Kaa zjistil, že některá přání by se raději neměla vyplnit. Zjistil, že ve skutečnosti, koneckonců, ani nechtěl být šéfpilotem.

V letech, která následovala, získal zkušenosti. Úniky, kdy řídil loď - z Oakky a z Fraktálního systému - byly provedeny dobře, i když ne úplně brilantně.

Ne ale dost dobře na to, aby to odpovídalo jeho přezdívce.

Nikdy jsem ale neslyšel, že by někdo jiný řekl, že by to mohlo být lepší.

Jenže, s tím vším, to nebyl ani trochu klidný spánek.

###

Zhaki a Mopol už tu byli zas, ještě před svítáním, otravujíce a kvičíce na druhé straně tenké zástěny, kterou téměř rozcupovali svými divoce švihajícími ocasy. Měli by odejít a vydovádět se venku, jenomže Kaa se neodvážil jim to poručit.

„Je to typické chování postadolentů," řekl mu Brůkida, když se pak setkali u jídelního automatu. „Mladí samci bývají neklidní. Mezi necivilizovanými delfíny je normální, že jim přestávají stačit hry v rámci jednoho pohlaví, když mladí změní své smýšlení o dobývání přátelských samiček. Mladíci často testují svůj status

příležitostným vyzýváním starších samců."

Kaa tohle všechno samozřejmě věděl. Ale nemohl souhlasit s tou „typickou" částí. *Já jsem se tak nikdy nechoval. Ach jistě, zasluhoval jsem někdy pokárání, býval jsem nesnesitelný, arogantní mladý fin. Ale nikdy jsem nejednal úmyslně hrubě nebo jako znovu zdivočelé zvíře.*

„Snad by měla Tišút přidělit do našeho týmu nějaké samičky," uvažoval nahlas.

„To by nepomohlo," odpověděl starší metalurg. „Kdyby ti dva klackové i dostali nějakou tu lodičku k nalodění, nevedlo by to tady k žádnému zlepšení. Naše samičky mají vysoké nároky."

Kaa vyplivl kus napůl rozžvýkané parmice, jak se smál, vděčný za Brůkidovo sklouznutí do drsného humoru - i když se to týkalo choulostivého tématu mezi posádkou *Streakeru - práva zplodit mladé,* o čemž mezi nimi kolovala petice, kterou mnozí podepsali.

Kaa změnil téma. „Jak jsi na tom s tvou analýzou věcí, co ti hooni vysypali přes palubu?"

Brůkida kývl směrem ke svému pracovnímu stolu, kde leželo pár otevřených rozbitých nádob. Úlomky kostí a krystalů se leskly mezi hromádkami popele, připomínajícího prach.

„Obsah těchto schránek zatím plně potvrzuje to, co ten hoonský chlapec psal ve svém deníku."

„Úžasné. Pak jsem si jistý, že to musí být podvod, nastrčený našimi nepřáteli." Kopie rukou psaného deníku, které jim předalo vedení *Streakeru,* se zdály až příliš neuvěřitelné.

„Očividně je ta historie pravdivá. Na tomto světě žije pospolu šest ras. Jako součást ekologicky zaměřených rituálů posílají své odpady neschopné recyklace - takzvaný dros - do moře, aby zde byly rozdrceny ve zvláštních tektonických zónách planety. To se týká i částí jejich určitým způsobem zpracovaných těl."

„A tys našel -"

„Lidské zbytky." Brůkida pokývl. „A stejně tak i zbytky šimů, hoonů, ursů... všech těch, o kterých psal tenhle mladý Alvin."

Kaa byl tím vším ještě stále ohromen.

„A jsou tam i... J-jofurové." Stěží byl schopen to slovo vyslovit.

Brůkida se zamračil. „Pokud jde o definici, zdá se, že ano. Poslal jsem dotazy Gillian a Nissovi. Naznačují, že tihle takzvaní traekiové by mohli ostatní rasy podvádět jako část nějakého promyšleného, dlouhotrvajícího spiknutí."

„Ale jak by to bylo možné?"

„Nejsem si jist. Nemuselo by to vyžadovat, aby byl do toho zapojen každý traeki. Jenom několik málo, s utajenými mistrovskými kruhy a nějakým skrytým zařízením k ovládání svých soudruhů - seskupení. Docela tomu nerozumím. Ale Gillian se vyptávala té zajaté knihovní jednotky. A zdá se to jako možný scénář."

Na to Kaa neměl slovní odpověď. Takové záležitosti se zdály příliš složité, tak dalece mimo dosah, že jeho jedinou odpovědí bylo otřást se od konce své zobákovité tlamy až k chvějícímu se ocasu.

###

Další den strávili sledováním místních soonerů. Zdálo se, že hoonský mořský přístav Wuphon zapadá do popisu v Alvinově deníku, ačkoliv byl jaksi drsnější a ošumělejší v očích bytostí, jež viděly oblačné věže Tanithu a jasná města na pozemském Měsíci. Hooni vypadali, že větší část své pozornosti věnují svým člunům než svým domovům. Graciézní mořské čluny představovaly delikátní řezbářskou práci, daleko hodnotnější než hrdé hlavy figur, zdobící jejich přídě a zřejmě zobrazující nějaká jejich nestvůrná božstva.

Když jedno takové plavidlo právě klouzalo kolem Kaay, zaslechl hluboký, mručivý zpěv, jak hoonští námořníci dunivě vyjadřovali svou radost, když jejich loď hladce zdolávala bílé čepičky vln.

Je těžké uvěřit, že toto je tentýž národ, který Brůkida popisoval jako vášní prosté snoby a puntičkáře. Možná že existují dvě rasy, co vypadají stejně a mají i podobně znějící jména. Kaa si udělal mentální poznámku, že musí poslat dotaz do dnešního hlášení.

Hooni nebyli na palubě sami. Zpozoroval jakási malá stvoření, hbitě šplhající po ráhnoví, ale když chtěl použít přenosnou kameru, obraz sklouzl kolem tak rychle, že se mu nepodařilo zachytit nic víc než rozmazané šmouhy.

Vedení *Streakeru* si také přálo lepší snímky blízkého *vulkánu*, který byl očividně centrem průmyslové aktivity mezi zdejšími soonerskými rasami. Gillian a Tišút uvažovaly o tom, že by vyslaly na pobřeží dalšího samostatného robota, i když se předchozí dronové ztratili. Kaa získal spektrální hodnoty emisí kouře, jejž vydávala hora, a objevil i koleje jakési maličké tramvaje, téměř neviditelné oproti skalnatým srázům.

Pravidelně kontroloval Zhakiho a Mopola, kteří se pro změnu chovali zase jinak, striktně se držíce svého zadaného úkolu pozorovat kolonii rudých qheuenů.

Ale později, když už všichni tři byli na zpáteční cestě ke své základně, Mopol se lenivě vlekl vzadu.

„To musselo být něco, co jsem sssnědl," mumlal modrý delfín, když se z jeho břicha ozvalo nelibozvučné zabublání.

Ach je, pomyslel si Kaa. *Stokrát jsem ho varoval, aby nelovil místní tvory, ještě než je Brůkida bude moct otestovat!*

Mopol přísahal, že to nic není. Ale když voda obklopující jejich dočasný útulek se západem slunce ztemněla, začal znovu naříkat. Brůkida použil jejich malý lékařský skener, ale byl na rozpacích, o co zde vlastně jde.

Tišút

Podle jména velela té nejproslulejší pozemské lodi - krásce podle galaktických standardů téměř nové, právě devět set let staré, když ji Terragenská rada zakoupila od puntictinského dealera s použitými plavidly, pak upravila a nově pojmenovala *Streaker* a vyslala do vesmíru, aby tu předvedla zručnost neodelfíních cestovatelů.

Běda, nyní to vypadalo, že zchátralé plavidlo sotva bude schopno zase znovu křižovat dráhy velké hvězdné spirály. Pokryto tlustou vrstvou ztvrdlého hvězdného prachu - a polapeno hluboko pod hladinou moře, zatímco pronásledovatelé sondovali oceánskou propast sonickými bombami - zdálo se podle všech vnějších známek odsouzeno k tomu, aby se připojilo k obrovské hromadě strašidelných lodí všude kolem sebe, klesajících zvolna do bahna bezedné strže, jež je postupně pohlcovala.

Pryč bylo nadšení, se kterým kdysi Tišút vykonávala svou službu. Napětí z letu. Radostná nálada. Nemohla si ani příliš vychutnat „autoritu", protože neuplatňovala žádné zásady či pravidla, natož klíčová rozhodnutí. Tato role náležela Gillian Baskinové.

Co jí zůstalo, bylo řešit desetitisíce různých detailů... jako když ji ve vodní chodbě oslovil nabručený kuchař a snažil se z ní vymámit

povolení jít nahoru do říše světla.

„Tady dole je přílišš tma a z-zima na lovení ryb," stěžoval si Bulla-jo, jehož prací bylo pomáhat při přípravě jídel pro stovku zmlsaných delfínů. „Můj lovecký tým se ssotva může pohybovat, když máme na sssobě vššechnu tu tlakovou výzzbroj. A viděla jsste ty takzvané ryby, co jsme chytili do našich ssítí? Divné věci, všechny šš̌pičaté a sssvítí."

Tišút odpověděla v tom smyslu, že „Dr. Makaní nechala projít jako nezávadných minimálně čtyřicet běžných variet místních mořských živočichů, kteří jsou podle ní chutní a výživní, pokud se doplní vhodnými přísadami". Přesto Bulla-jo remcal dál.

„Ale každý ddává přednost vzorkům, co jssme dosstali *dříve*, z horního světa vln a volného vzduchu. Tam nahoře jssou veliká hejna báječných věcí všude okolo."

Pak sklouzl Bulla-jo do tináru:

* *Tam, kde slunce krásně svítí,*
hojná kořist ryb se třpytí,
*jak prchají před námi!**

A uzavřel: „Jestli chcete čersstvé jídlo, dovolte nám jít na povrch, jak jsste sslíbila!"

Tišút potlačila podrážděný povzdech nad Bulla-joovou zapomnětlivostí. V této rané fázi svého Pozvedání neodelfíni často chápali jen to, co sami chtěli, ignorujíce případný protimluv.

I já to dělám, občas.

Pokoušela se zachovat klid, jak ji to učíval Kreideiki.

„Dr. Baskinová zrušila původní plán vyslat nahoru k hladině více skupin," sdělila Bulla-joovi, jehož skvrnité boky a krátký zobec svědčily o jeho původu z linie delfínů rodu *Stenos*. „Uniklo snad tvé pozornosti, že byly detekovány gravitonové emise, křižující nad touto naší hlubokou trhlinou? Nebo že tu někdo shazuje sonické bomby a pokouší se nás tak najít?"

Bulla-jo snížil svůj zobák do polohy, vyjadřující zarputilou umíněnost. „Mohli bychom jít nazí... beze všech přístrojů a nářadí, co by ti požírači mohli detekovat."

Tišút se takové neskutečné prostoduchosti musela až podivit.

„To by snad mohlo fungovat, kdyby gravitační stroje byly daleko odtud, řekněme tak na orbitě, nebo kdyby přelétaly ve velké

výšce. Ale jakmile zjistí naši přibližnou lokaci, budou kroužit pomalu a nízko a hledat radiochemickou stopu molekul samotné naší krve. Fini, pohybující se na hladině, by nás prozradili."

Ironie, kterou v té chvíli cítila, měla hořkosladkou chuť. Protože Tišút věděla něco, co zdaleka neměla v úmyslu sdílet s Bulla-joem. *Chystají se nás detekovat, a nezáleží na tom, jaká bezpečnostní opatření Gillian nařídí.*

K nespokojenému členu posádky měla však pouze uklidňující slova.

„Jenom si běž ještě chvíli volně zaplavat, ano, Bulla-jo? Já bych také byla ráda, kdybych mohla honit stříbrné rybky v teplých vodách. Možná že se všechno už brzy rozhodne."

Zklamaný, avšak uchlácholený lodník mrzutě zasalutoval plácnutím svých prsních ploutví a odplaval za svými povinnostmi... i když Tišút věděla, že krize tím zdaleka nekončí. Delfíni neradi pobývali tak daleko od slunečního světla a od mořských příbojových cykloid dorážejících na pobřeží. Tursiopsové nebyli určeni k životu v takové hloubce, kde stlačené zvukové vlny se šířily podivným, znepokojujícím způsobem.

Je to říše Physetera, obrovského vorvaně s velkým čelem, posla starodávných bohů Velrybího snu, který se potápí, aby bojoval s mnohorukými démony.

Mořská propast byla místem, kde se vznášely naděje i noční můry z minulosti, přítomnosti i budoucnosti, aby vytvářely pomuré sedimenty - místem, které by bylo lépe ponechat spícím věcem.

My neofini jsme v podstatě dost pověrčiví. Ale co jiného také můžete čekat, když našimi milovanými patrony jsou lidé? Lidé, kteří sami byli vlčata, podle standardů kultury staré miliardu let, beznadějně primitivní?

To vše se honilo Tišút hlavou, zatímco se zhluboka nadýchávala, plníc své žábrové plíce fluidem obohaceným kyslíkem, takzvanou *oxidovanou vodou*, která vyplňovala větší část obytných prostor a chodeb *Streakeru* - geneticky improvizovaný způsob dýchání, který sice udržoval při životě, ale necítili jste se při tom nijak pohodlně. Jeden důvod navíc, proč posádka toužila po čistém, jasném světě tam nahoře.

Tišút se obrátila ke *Streakerově* můstku a energicky zajela do šumivé tekutiny, nechávajíc za sebou mračna bublin, jak prudce máchala ocasem. Každá bublina vydala slabé *pop!*, když její krátká

existence skončila a ona se rozprskla buďto do vzduchu, nebo se znovu vsákla do přetlakového roztoku. Občas toto na sebe navazující a různě kombinované ševelení znělo jako nějaký skřítkovský potlesk - anebo posměšný smích - následující ji všude, kam se hnula.

Aspoň já sama si nedělám žádné iluze, pomyslela si. *A pracuji dobře. Říká to Gillian a vkládá do mě svou důvěru. Ale já vím, že jsem původně nebyla určena, abych velela lodi.*

Tišút s takovým úkolem nikdy nepočítala, když *Streaker* odstartoval z pozemské orbity po své renovaci pro potřeby neodelfíní posádky. Tehdy - před více než dvěma lety podle lodního času - byla jenom mladší poručice, na pátém místě hodnostního žebříčku počínajícího kapitánem Kreideikím. A bylo všeobecně známo, že v případě krajní nouze mohou ve vedení zaskočit Tom Orley a Gillian Baskinová... jako to Gillian během krize na Kithrupu nakonec i udělala.

Tišút neměla nic proti lidské intervenci. Při zaranžovaném úniku z kithrupské pasti dokázali Tom a Gillian hotový zázrak, i když to mělo za následek odloučení obou milenců.

Nebyla to snad *povinnost* lidských vůdců a hrdinů? Zakročit, když krize ohrozila jejich klienty?

Ale kam se máme obrátit, když se věci vyvinou tak špatně, že si dokonce ani lidé dost dobře nevědí rady?

Galaktická tradice lpěla na pevné - někteří říkali depresivní - hierarchii dluhů a závazků. Klientská rasa vůči svým patronům. Těm patronům, kteří byli jejich dobrodinci ohledně sapience... a tak postupně dál po celém obrovském řetězu Pozvedání až k legendárním Prapředkům. Tentýž řetěz Pozvedání byl také podkladem reakcí některých fanatických klanů při zaslechnutí zpráv o *Streakerově* objevu - o nalezení flotily zapomenutých lodí se starobylými posvátnými znaky.

Ale tato pyramida zavázanosti měla i pozitivní aspekty. Kaskáda Pozvedání znamenala také, že každý nový druh dostal veškerou pomoc při překonávání strašlivé propasti, oddělující pouhá zvířata od občanů putujících po hvězdách. A jestliže vaši přímí sponzoři neměli odpovědi, mohli se zeptat *svých* patronů. A tak dál.

Gillian se pokoušela apelovat na tento systém, když dopravila *Streaker* z Kithrupu na Oakku, zelenozelený svět, a zde hledala radu u údajně neutrálních vědců z Navigačního institutu. Když zde ale

neuspěla, hledala pomoc ve Fraktálním prstenci - onom podivuhodném ledovém okruhu, podobajícím se obrovské vločce, jejíž ledový obal pokrýval celou šířku tamější solární soustavy - doufajíc, že úctyhodné bytosti, které zde žily, by mohly nabídnout moudrou objektivitu nebo aspoň útočiště.

Nebyla to vina Dr. Baskinové, že ani tento pokus nedopadl dobře. *Hlavní myšlenka byla dobrá,* rozvažovala Tišút. *Ale Gillian zůstává stále slepá k tomu, co je očividné.*

Kdo připadá v úvahu jako nejpravděpodobnější zachránce, když jste v úzkých a za zády vám štěká smečka, připravená vás lynčovat?

Soudní dvory?

Vědátoři z nějaké univerzity?

Nebo vaše vlastní rodina?

Tišút se nikdy neodvážila vyslovit svůj návrh nahlas. Tak jako Tom Orley, i Gillian byla hrdá na romantický obraz náhle se pozvednuvšího pozemského klanu, samotného vůči vesmíru. Tišút věděla, že odpověď bude ne.

Tak tedy, než by bagatelizovala přímý rozkaz, poručice Tišút raději potají uskutečnila svůj vlastní plán, těsně před tím, než *Streaker* provedl svůj riskantní únik z Fraktálního systému.

Co jiného jsem mohla dělat, když Streaker *pronásledovaly hrozivé flotily nepřátel, když nejlepší členové posádky byli nenávratně pryč a Země* v *obležení? Naši tymbrimijští přátelé mohli stěží pomoct sami sobě. Galaktické instituty byly plné korupce a Staří nám lhali. Neměli jsme jinou možnost. ...Já jsem neměla jinou možnost...* Dalo se to těžko zatajit, zvlášť před někým, kdo znal delfíny tak dobře jako Gillian. Po celé týdny od jejich příchodu na tento svět Tišút napůl doufala, že její neposlušnost nebude mít žádné následky.

Pak detekční důstojník ohlásil gravitonové stopy. Stroje hvězdných lodí, vstupujících do jijoánského prostoru.

Tak nakonec přece přicházejí, pomyslela si, když uslyšela tyto zprávy, skrývajíc zadostiučinění, zatímco její druhové z posádky hlučně projevovali své zklamání a obavy, naříkajíce, že byli nemilosrdnými nepřáteli zahnáni do kouta na ztraceném světě.

Tišút měla tisíc chutí říct jim pravdu, ale neodvážila se. Tahle dobrá zpráva musí počkat.

Dejž Ifni, aby to bylo správné.

Tišút se chvíli zdržela mimo můstek, plníc své geneticky

upravené plíce oxidovanou vodou. Když takto obohatila svou krev, aby mohla jasně myslet, mohla přistoupit k realizaci další fáze svého plánu.

Existuje jen jediná správná možnost volby pro klientskou rasu, když vaši milovaní patroni vypadají poraženi a všechny další možnosti jsou zlikvidovány.

Snad bohové starobylého pozemského oceánu pochopí a porozumí tomu, co jsem udělala.

A co snad ještě budu muset udělat.

SOONERI

Nelo

Kdysi se buyurské městské centrum rozkládalo mezi oběma řekami, od Roney až ke vzdálenému Biburu.

Nyní už byly městské věže dávno ty tam, seškrabány a odtaženy do vzdáleného moře. Na jejich bývalém místě porůstaly teď rozlehlý močál s bahnitou, olejovitou vodou hrotité kapradiny a voawové stromy, jejichž kořeny se podobaly mračnům. Šlahouny žíravého pavouka se plazily po několika zaoblených ostrůvcích, zbývajících z velkého města, ale i tyto úponky byly povadlé a suché, protože jejich podíl na demoličním procesu byl již téměř ukončen.

Pro Nela to byla pustina, sice bohatá na život, ale pro kteroukoliv z Šesti ras naprosto neužitečná, leda snad jako traekijské rekreační území.

Co tady vlastně dělám? divil se. *Měl bych být raději* v *Dolu, starat se o svůj mlýn, a ne se potloukat kdesi v močále ve společnosti jakési bláznivé ženské.*

Za Nelovými zády tiše kleli hoonští lodníci a výmluvným mručením projevovali svůj odpor nad tím, že museli namáhavě bidlovat přes to hnusné smradlavé bahno. Vhodný čas pro paběrkování nebo sbírání byl na začátku suchého období, kdy se občané v hlubokých člunech střídali při prosévání bláta, hledajíce buyurské relikty, které trpělivé žíravé pavoučí bestie nějak opomněly

zničit. Nyní, když každý den přicházely bouře s deštěm, podmínky pro objevování byly ubohé. Blátivé kanály byly mělké a nebezpečí náhlé povodně velice reálné.

Nelo pozoroval starší ženu, která seděla na přídi v kolečkovém křesle, obhlížejíc s rewqem na očích nezřetelné siluety stromů, odvíjející se dozadu.

„Posádka není spokojená, rádkyně Foo," řekl jí. „Byli by raději, kdybychom počkali, až tady bude bezpečno."

Ariana Foo odpověděla, aniž se odvrátila od svého pozorování: „Ach, jaký úžasný nápad. To bychom tady někde čtyři měsíce seděli, zatímco se močál plní, kanály posouvají a věc, kterou hledáme, stále víc zapadá do bahna. Ovšem, do té doby by už ta informace byla tak stará, že by byla k ničemu."

Nelo jen pokrčil rameny. Ta žena byla na odpočinku. Neměla žádný oficiální status. Ale jako někdejší Nejvyšší rádkyně lidského septu na Jiju měla Ariana stále takovou morální autoritu, že mohla požádat o cokoliv, co chtěla - včetně donutit Nela opustit svůj milovaný papírnický mlýn vedle mohutné dolské hráze a doprovázet ji na tomto absurdním výletě.

Ne že by bylo právě teď ve mlýně mnoho práce, přiznával si. *S obchodem zničeným panikou ohledně těch zatracených vesmírných lodí se prozatím nikdo příliš nehrne uzavírat velké zakázky.*

„Teď je nejlepší doba," pokračovala Ariana. „Právě koncem suchého období, kdy vodní hladina je nízko a listoví povadlé, máme optimální viditelnost."

Nelo s ní docela souhlasil. Protože však většina mladých mužů a žen byla pryč za svými vojenskými povinnostmi, byli to většinou výrostci a staří pamětníci, kdo byli povoláni do této průzkumné skupiny. Nicméně, Nelova dcera byla mezi těmi prvními, kteří v tomto pustém regionu objevili před několika měsíci během rutinního sběru cizince z vesmíru. A on dlužil Arianě za to, že mu přinesla zprávy o Sáře i o chlapcích - že jsou všichni v pořádku, tedy alespoň že byli, když o nich slyšela naposledy. Rádkyně Foo strávila nějaký čas s Nelovou dcerou, když doprovázela Sáru z Tareku do bibloského archivu.

Pocítil, jak ho do tváře udeřila další kapka... asi desátá od chvíle, co opustili řeku a pohroužili se do zdánlivě nekonečné bažiny. Vztáhl ruku a podržel dlaň pod zachmuřenou oblohou, modle se, aby se skutečný liják ještě pozdržel aspoň několik dalších dní.

A potom jenom ať přijde! Stav vody je nízký. Potřebujeme tlak pro vodní kolo, nebo jinak budu muset zavřít mlýn kvůli nedostatku pohonné síly.

Jeho myšlenky se nyní obrátily k obchodu - ke kupování a shromažďování recyklovaných látek od všech šesti ras. K drcení a prosívání. K lisování, sušení a prodeji jemných archů, kterými byla tato rodina proslulá. Už od té doby, co lidé přinesli na Jijo požehnání papíru.

Požehnání, kterému někteří říkali kletba. Tento radikálni názor nyní vyhlašoval podporu prostým vesničanům, zpanikařenými hrozícím koncem dní -

Seshora se ozval výkřik.

„Tam!" Šlachovitá mladá hoonka, hřadující vysoko na stožáru, ukazovala nataženou rukou. „Hr-r... To musí být cizincova loď. *Říkala* jsem vám, že to muselo být někde tady!"

Whuph-eihugo doprovázela v té době Sáru na oné osudné sběračské výpravě, což byla povinnost vyžadovaná ode všech občanů. Postrádala sice samčí hrdelní vak, ale mručela přesto s velkou vervou, velice hrdá na své navigační umění.

Konečně! pomyslel si Nelo šťastně. *Teď si Ariana bude moct udělat své náčrty a my budeme moct opustit tohle hrozně místo.* Všude se proplétající provazce šlahounů po žíravém pavoukovi ho dělaly nervózním. Přesto obsidiánem zpevněná příď člunu neměla žádné potíže, když klouzala jejich uschlou spletí. Působilo to však, jako by se nořili stále hlouběji do nějaké ďábelské pasti.

Ariana si cosi mumlala. Nelo zamžikal a obrátil se k ní. „Říkala jste něco?"

Stará žena ukázala dopředu a její oči se třpytily zvědavostí.

„Nevidím žádné saze!" „Cože?"

„Cizinec byl popálený. Jeho šaty byly zuhelnatělé hadry. Mysleli jsme tedy, že jeho loď zničily plameny - možná po boji s dalšími cizinci někde vysoko nad Jijem. Ale podívejte se. Vidíte nějakou stopu po ohni?"

Člun zahnul kolem hájku voowových stromů a očím se odhalil pohled na kulatou kovovou kapsli na druhé straně, lesknoucí se uprostřed dolíku plného rozdrcených větví. Jediný otvor v ní připomínal spíše rozevřené plátky květiny než dveře či poklop. Příchod tohoto vetřelce zanechal za sebou široký pokos devastace, táhnoucí se od severozápadu. Několik stromy porostlých pahorků,

vyčnívajících z močálu, rozštěpil ostrý, přímý žlab, jen částečně změkčený nově narostlou vegetací.

Nelo měl nějaké zkušenosti jako průzkumník, a tak pomáhal při odhadu přibližné celkové velikosti lodi. Byla poměrně malá - vlastně ne větší než hoonský člun - tedy žádný majestátní křižník jako ten, co rozčísl oblohu nad Dolem a způsobil mezi jeho obyvateli hysterii. Okrouhlé boky kapsle připomínaly Nelovi spíše přirozenou kapku než cokoliv vytvořeného sapientními bytostmi.

Další dvě kapky dopadly na jeho čelo a tvář. Další ho udeřila do hřbetu ruky. Z dálky se ozvalo zadunění hromu.

„Rychle blíž!" naléhala Ariana, otvírajíc přitom svůj náčrtní blok.

Nešťastně mručíce se hooni znovu opřeli do svých bidel a vesel, aby jí vyhověli.

Nelo zíral na cizí plavidlo, ale vše, na co se v myšlenkách vzmohl, bylo *dros.* Když členové Pospolitosti Šesti ras procházeli při sběru ruinami někdejších buyurských sídel, bylo hlavním úkolem pátrat po jednotlivostech, které mohly být načas užitečné, ať už v domě nebo v dílně. Ale ať užitečné či ne, všechno nakonec skončilo v opentlených krabicích, aby bylo posláno do Velké Žumpy. Takto si kolonisté představovali, že pomáhají čistit Jijo - že snad prokazují více dobra než škody svému přijatému světu.

„Ifni!" povzdechl si tiše Nelo, prohlížeje si plavidlo, které se s cizincem zřítilo z oblohy. Mohlo být sice na vesmírnou loď malé, ale vypadalo zatraceně těžké, než aby se s ním dalo pohnout ručně. -

„Bude to svinská robota, vytáhnout tu věc odtud, natož ji ještě dopravit do moře."

Znovu, kdesi daleko na jihu, zaduněl hrom.

Ewasx

My Jofuři se učíme, že je strašné být traekim - seskupením postrádajícím centrální já. Odsouzeným k roztříštěnému životu nepřesností a rozmazané flegmatičnosti.

Všichni z plna hrdla chválí mocné Oailie, kteří převzali naše řízení od až příliš opatrných Poů a dokončili poslední stupně k našemu Pozvednutí.

Tytéž Oailie, kteří vynalezli nové mistrovské kruhy, aby soustředili a spojili naše různé podstaty.

Bez kruhů, jako jsem Já, jak by se naše rasa mohla stát tak mocnou a obávanou mezi Pěti galaxiemi?

A PŘESTO, i když jsem se postupně naučil spojovat svá mnohá malá já do našeho nového celku, jsem šokován tím, jak stále živé jsou tyto starší odkapky, které nacházím místy pokrývat mé centrální jádro! Odkapky, které se datují do doby před Mým sloučením s naší starou hromadou kruhů. Jak třpytivě jasné se tyto vzpomínky zdají, i přes jejich protichůdné ladění! Věřím, že dřívější existence měla jistou intenzitu i elán, když jste ještě vy/my bývaly pouhý Asx.

MOŽNÁ že k tomuto překvapení dochází proto, že Já/-/Sám jsem tak mladý, teprve nedávno oddělený od našeho lodního velitele - od vlastního embryonálního kruhu tohoto velikána.

Ano, to je cenné dědictví. Tak si jenom představte to překvapení, že se Já nacházím v této situaci! Určený vykonávat povinnosti, příslušející dominantní kastě, jsem byl z pragmatických důvodů spojen s nahodilou hromádkou hrubých torusů, špatně vychovaných a plných bizarních a primitivních názorů. Byl jsem pověřen udělat, co je v mých silách - než o něco později bude moct být vykonán operativní zákrok rekonfigurace -

ACH, TO V NĚKTERÝCH Z VÁS VYVOLÁVÁ JISTÉ REAKCE? Náš druhý poznávací kruh to shledává obzvlášť rušivým.

Nebojte se, Mé kruhy! Přijměte tyto šokující údery bolestné lásky jako něžné a laskavé upozornění, připomínající vám vaše místo - které nemá právo se ptát, pouze sloužit. Buďte ujištěny, že tento proces, o němž mluvím, je mezi mocnými Jofury naprosto obvyklý a dovedený k naprosté dokonalosti. Když je nějaký kruh odstraněn kvůli jeho přemístění do nového seskupení, často až polovina zbývajících komponent může být zregenerována a zase znovu použita! Ovšem, většina z vás je starších a kněží mohou rozhodnout, že v sobě nesete zamoření z dalších ras, které zabraňuje vašemu začlenění do nových seskupení. Ale přijměte tuto eventualitu a smiřte se s tím. Až přijde čas, Já, váš milovaný mistrovský kruh, s největší pravděpodobností přejdu na lepší místo, ale všechny milé vzpomínky z našeho společenství si vezmu s sebou do Mého nového skvělého seskupení.

Vím, že toto vědomí přinese vám všem velké zadostiučinění, když si to uvnitř našeho společného jádra důkladně rozvážíte.

Lark

Ticho jako v katedrále naplňovalo boový prales - hustý areál šedozelených sloupů, tyčících se do nedohledné výše, aby podepřely oblohu. Každý majestátní kmen měl objem jako krunýř pětinohého qheuena. Některé se tyčily tak vysoko jako Kamenná střecha v Biblosu.

Teď vím, jak se asi cítí hmyz, cupitající pod mořem pampové trávy.

Když Lark putoval po úzké stezce, jež se vinula uprostřed těchto obrovitých pilířů, často mu stačilo jen rozpřáhnout ruce a dotkl se dvou kmenů na obou jejích stranách. Jenom jeho miliční seržantka vypadala imunní vůči pocitu klaustrofobie, přepadajícímu cestovatele na tomto podivném místě s vertikální perspektivou. Ostatní průvodci byli očividně napjatí, znepokojeně přejíždějíce očima po klikatých chodbičkách v podrostu, napůl skrytých ve stínech.

„Jak daleko je do Dooden Mesy?" zeptala se Ling, popotahujíc si popruhy svého koženého batohu. Po hrdle jí stékal pot a vsakoval se do jijoánské doma utkané kazajky, kterou měla na sobě. Účinek však nebyl tak provokativní, jak měl Lark v paměti z oněch starých společenských průzkumných výprav, kdy jemný materiál danické kombinézy často přilnul k jejímu biogeneticky vymodelovanému tělu způsobem, který mu bral dech.

Každopádně si tohle nemohu dovolit, teď, když jsem rádce. Toto povýšení přinášelo jenom nepříjemnou zodpovědnost.

„Nikdy jsem touhle zkratkou nešel," odpověděl, i když on a Uthen mívali ve zvyku toulat se těmito horami, když pátrali po údajích do své knihy. V horách i v jejich okolí byly ještě další stezky, ale těžko se dalo očekávat, že by g'Kekové na kolečkách, kteří byli pověřeni péčí o tuto oblast, byli schopni udržovat tyto obtížně schůdné trasy. „Můj nejlepší odhad je, že se tam dostaneme tak asi za dvě midury. Chcete si odpočinout?"

Ling si odhrnula z očí mokré prameny vlasů. „Ne. Jdeme dál."

Někdejší genová lupička se zdála udržovat si ostražitý odstup před Jeni Shenovou, drobnou seržantkou, jejíž svalnaté paže svíraly

kuši, jako by to bylo její milované dítě. Jeni si v pravidelných intervalech měřila Ling pohledem lovce, jako by uvažovala, který její důležitý orgán by mohl být dobrým terčem. Každý mohl cítit tepající nepřátelství mezi těmito dvěma ženami - a také to, že Ling by raději zemřela, než by ukázala před touto miliční důstojnicí jakoukoliv slabost.

Lark shledával na jejich antagonismu aspoň něco vyhovujícího. Pomáhal totiž odvrátit Lingin hněv od *něho samotného,* obzvlášť po způsobu, který předtím použil a který měl za účel logicky zabít její milované rothenské bohy. Od té doby byla cizí biolož ka sice zdvořilá, ale očividně smutná a zamyšlená a vůči němu odměřeně rezervovaná.

Nikdo nemá rád, když jsou jeho nejzákladnější životní premisy rozbity a svrženy - a obzvlášť ne od primitivního divocha.

Lark vyfoukl ústy vzduch a přitom nadmul tváře - hoonský způsob pokrčení rameny.

„Hr-rm. Uděláme si přestávku u dalšího stoupání. Do té doby bychom už měli být venku z toho nejhoršího lesa."

Ve skutečnosti byla nejhustší zóna už za nimi, porost tvořící houští tak natěsnané, že se monstrózní boové kmeny ve větru třely o sebe, vyluzujíce jakousi skřípavou hudbu, která uváděla do vibrace kosti každého, kdo pod nimi procházel. Postupujíce husím pochodem jeden za druhým a vyhýbajíce se místům, kde stromy rostly nejhustěji, pátrali cestovatelé po důležitých orientačních značkách, vyřezaných do oblých válcovitých kmenů.

Udělal jsem dobře, že jsem nechal Uthena tam, kde je, pomyslel si Lark, snaže se přesvědčit sám sebe. *Jenom se drž, starý brachu. Možná že na něco přijdeme. Modlím se, aby ano.*

Viditelnost omezoval vznášející se slabý opar, poněvadž z mnoha mohutných kmenů stékala voda, uvolněný přebytek vodních rezerv vysoko nahoře, rozstřikující se v obloucích drobounkých kapiček a v podobě mlhy svlažující koridor dole. Několikrát míjeli světliny, kde se mnohaleté sloupy skácely jako kostky domina, zanechávajíce za sebou chaotickou změť trosek.

Přes všudypřítomný mlžný závoj Lark čas od času zahlédl na druhé straně stezky *další* symboly, vyřezané do boových kmenů. Nebyly to obvyklé ukazatele směru, ale jakési záhadné, snad i zakódované znaky v galaktické Dvojce a Šestce... doprovázené řadami novoanglických číslic.

Proč by se někdo namáhal, aby zde vyškrábal do kmenů jakási záhadná graffiti?

Připadlo mu, že i přes husté šero, panující mezi obřími stromy, několikrát jenom tak letmo zahlédl rozmazané figurky - jednou člověka, pak několik ursek a nakonec dva traekie - potloukající se mezi řadami vysokých zelených pilířů. Aspoň *doufal*, že ty nahoru se zužující kužely jsou traekiové. Zmizeli jako duchové ještě dřív, než se o tom mohl ujistit.

Seržantka Shenová udržovala skupinu v poměrně rychlém tempu, což nedávalo žádnou možnost, aby mohl zjistit něco víc. Lark a jeho zajatkyně byli předvoláni dvěma Nejvyššími rádci - rozkaz, převyšující každou jinou prioritu. A nedávné zprávy z Mýtiny Shromáždění byly natolik vážné, že navzdory obtížnému terénu vnesly do jejich kroků ráznost a spěch.

Běžci hlásili, že jofurský bitevník stále blokuje posvátné údolí, spokojeně usazen na konci pásu, který při svém příletu zdevastoval, a vedle něj zajatá, dvojnásob uvězněná rothenská loď - nejdřív zalitá ve zlatém kokonu a pak potopená v rozšiřujícím se jezeře. Jofuři každý den vysílali na průzkum dva menší čluny, dvě dýky slídící na obloze, a propátrávali Úbočí a moře na druhé straně. Nikdo nevěděl, co hvězdní bohové vlastně hledají.

Navzdory tomu, co se stalo oné noci, kdy velká loď přistála - spoušť a zkáza postihnuvší Asxe a další obětí na Mýtině - připravovali se Nejvyšší rádcové vyslat další poselstvo chrabrých dobrovolníků, doufajíce, že snad přece jen dojde k nějakému jednání. Nikdo nepožádal Larka, aby byl jedním z delegátů. Rádcové pro něj měli jiné úkoly.

###

Lidé nebyli jediní, kdo trošku podváděli, když přišla generace jejich zakladatelů, aby se usadila v tabuizované kolonii na zakázané planetě Jijo.

Po více než rok poté, co přistáli, posádka *Archy* odkládala potopení své znamenité lodi do oceánské propasti. Rok strávili lidští kolonisté používajíce své božské nástroje ke kácení a řezání stromů a k tisku knih... potom uskladnili vzácné svazky ve tvrzi, již zakladatelé vytesali pod velkým skalním převisem, chráněné vysokými zdmi a řekou. Během tohoto raného období - zvlášť v

urských a qheuenských válkách - sloužila bibloská pevnost také jako důležité útočiště, dokud lidé nezesílili tak dalece, že si začali získávat respekt.

Šedé královny kdysi také měly podobnou citadelu, vytvořenou mocnými stroji z lodi, v níž přiletěly, ještě před tím, než zmizela ve vlnách. Shoodské Jeskyně, nyní město Ovoom, se tehdy musely zdát nedobytné. Jenomže toto bludiště hluboko pod zemí vysekaných dutin a jeskyní se utopilo pod stoupající vodní hladinou, když se modří a rudí qheuenští dělníci vzbouřili proti svým zotročovatelům a odešli, aby si našli nové domovy i osud - mimo dosah svých chitinových vládkyň.

Nejstarší ze soonerských bašt byla Doodenská mesa. Po městě Tarek byla hlavním střediskem, které formovalo srdce g'kekského života na Jiju, místo podivuhodných kamenných ramp, které se vinuly a zatáčely jako něžný fíligrán, dovolujíce těm na kolech letět, skákat a svištět kudrlinkami prudkých otoček od svých tkalcovských stavů a dílen k plošinám stíněným stromy, kde celé rodiny líně pospávaly, spojené navzájem náboji svých kol v pomalu rotujících hroznech. Ve stínu ochranných baldachýnů ze strakatých látek připomínal tento systém obrazy v pozemšťanských knihách, pojednávajících o předkontaktních časech - něco jako kříženec mezi „zábavním parkem" a mnohoúrovňovou křižovatkou nějakého rozrůstajícího se města.

Lingina tvář se rozjasnila úžasem i nadšením, když uviděla toto podivuhovné sídlo, kývajíc dychtivě hlavou, když jí Lark vysvětloval krajkový vzorek jeho úzkých postranních cest. Podobně jako Biblos, tak ani Doodenská bašta neměla zůstat stát navždy, čímž by byla porušena Exilová smlouva. Jednou to všechno bude muset zmizet - to připouštěli i g'kekští starší. Nicméně nyní celé sídlo tepalo a bušilo rytmickým tempem vířících loukotí kol, jako by tak ukazovalo nevinnou hrdost těchto bytostí na kolech na své milované město. Svůj domov.

Zatímco Ling zírala v úžasu, Lark pozoroval rušné sídlo s pocitem až bolestné ostrosti.

Je to jejich jediný domov.

Jestliže Rotheni nelhali, tak to vypadá, že v celých Pěti galaxiích už nežijí žádní g'Kekové.

A vymřou-li na Jiju, pak už navždy a úplně zmizí.

Když tak pozoroval mládež, jak elegantně se houpá na rampách

a riskantně a s vyzývavým nadšením projíždí zatáčkami se všemi čtyřmi očními stopkami divoce poletujícími a s ráfky kol tak rozžhavenými, až zářily, nemohl Lark uvěřit, že by to vesmír dopustil. Jak by mohla být vyhlazena tato rasa, tak pozoruhodná a tak jedinečná?

Boový prales konečně za sebou, stanula nyní skupina na vrcholu horského hřebene, jejž pokrýval normální les. Když se zastavili, seskočil z větví sousedního garuového stromu na stezku zookir - samá tenká pavoučí ruka a noha a to vše pokryté bílými spirálami načechrané srsti. Milovaní společníci a mazlíčci g'Keků, pomáhali zookiři usnadňovat bytostem na kolech život na planetě, kde rovných cest bylo málo a klopýtání mezi kameny až příliš mnoho.

Tento zookir zašilhal po skupině, potom přiběhl blíž a větřil. Neomylně obešel všechny ostatní lidi a soustředil se na Larka.

Věř, že zookir pozná rádce - tradovalo se na Úbočí. Nikdo netušil ani v nejmenším, *jak* to může to zvíře dokázat, protože se v jiných ohledech zdáli méně inteligentní než šimové. Larkovo jmenování bylo nedávného data a svůj nový status „mladšího rádce" nesl s nechutí, a přece tento tvor neměl zřejmě žádné těžkosti ho určit. Přitiskl své vlhké nozdry k jeho zápěstí a vtáhl do sebe vzduch. Poté, se spokojeným vrněním, vsunul do Larkovy ruky složený pergamen.

SETKÁME SE V ÚTULKU - to bylo všechno, co na něm stálo.

Lester Cambel

V úzkém kaňonu, asi půl legue odtud, čekali dva Nejvyšší rádcové. Lester Cambel a Nůž Ostrozrak, modrá qheuenka, požívající kromě reputace i značnou oblibu mezi členy Šestky.

Také zde byly stezky hladké a upravené, protože toto byla už část g'kekské domény. Mezi loukami se porůznu pohybovaly postavy na kolech, dohlížejíce na privilegované, kteří žili v doškových přístřešcích pod stromy. Byl to útulek pro chráněnce „chudé duchem" - ty, jejichž existence byla příslibem budoucnosti pro Šest ras - podle Svitků.

Několik z těchto *požehnaných* se shromáždilo kolem Nože Ostrozraku, kvokajíce a žvatlajíce ve zkomolených verzích

galaktických jazyků. Z větší části to byli hooni a ursky, i když, jak si Lester všiml, se k houfu připojil také jeden rudý qheuen a také několik traekijských seskupení se plaše sunulo blíž, vybublávajíce pachy štěstí a radosti. Každému se dostalo láskyplného pohlazení či polaskání od Nože Ostrozraku, jejíž paťáty si při tom počínaly tak jemně jako lidské ruce.

Lester pozoroval svou kolegyni a musel si v duchu provinile přiznat, že by se nikdy nedokázal rovnat její láskyplné vroucnosti. *Požehnaní* byli považováni za jakési vyšší, nadřazené bytosti, řadící se nad normální populaci Šestky. Jejich prostota byla nezvratným důkazem, že i ostatní rasy by mohly následovat příklad glaverů ve směřování k Cestě Vykoupení.

Pohled na ně by měl naplnit mě srdce, pomyslel si.

Přesto však nenávidím pomyšlení, že bych se měl dostat sem, na toto místo.

Požehnaní členové všech Šesti ras obývali prosté přístřešky dole u stěn kaňonu, ošetřováni místními g'Keky a dobrovolníky z celého úbočí. Kdykoliv nějaká qheuenská, hoonská či urská obec objevila mezi svou mládeží někoho, kdo měl sklon k nevinnosti a dar jisté až animální naivity, byl tento šťastný jedinec poslán sem, kde byl živen, vychováván i studován.

Existují dvě cesty, jak uniknout kletbě odkázané nám našimi předky, pomyslel si Lester, bojuje v duchu, aby uvěřil. *Mohli bychom udělat to, co chce Larkova skupina heretiků - přestat se množit a tak opustit Jijo v míru. Nebo my všichni můžeme hledat jiný způsob zapomenutí - způsob, který vrátí děti našich dětí do stavu předcházejícího, schopnosti rozumového vnímání čili do stavu presapience. Očištěné a připravené na nový cyklus Pozvedání. Takto bychom mohli ještě najít nové patrony a snad i šťastnější osud.*

Tak to předpisovaly posvátné Svitky, i po všech kompromisech, udělaných od příchodu pozemšťanů a zrodu Svatého Vejce. V dané situaci, v níž zde exilové rasy žily, ve vypůjčeném čase a očekávajíce strašlivé potrestání, jestliže je zde nějaký galaktický institut objeví, jaký jiný cíl zde také mohl existovat?

Ale já to nemohu udělat. Nemohu se dívat na tohle místo a pociťovat radost. Pozemské hodnoty mě zdržují od toho, abych v těchto tvorech viděl nějaké zázračné, nadřazené bytosti. Zaslouží si vlídnost a soucit - ale v žádném případě ne závist.

Bylo to jeho vlastní kacířství. Lester se pokusil rozhlédnout se

kolem sebe. A to právě přivábilo jeho pohled k další skupině „požehnaných". Tentokrát to byli lidé, sedící se zkříženýma nohama a s rukama na kolenou v kruhu pod ilhunovým stromem a prozpěvující tichými, zvučnými hlasy. Byli to muži i ženy, jejichž prázdné úsměvy a neuhýbající oči ukazovaly prostotu toho druhu, která zde byla vyžadována... jenomže Lester věděl, že to jsou lháři!

Kdysi, dlouho předtím, šel stejnou cestou. Používaje meditačních technik, vypůjčených z různých starých pozemských náboženství, seděl pod právě takovým stromem a pokoušel se oprostit svou mysl od světských představ a vášní a cvičit se v disciplíně, aby lépe chápal a přijímal Pravdu. A na nějaký čas to skutečně vypadalo, že má úspěch. Akolyté se před ním uctivě uklaněli, nazývajíce ho *Osvíceným.* Vesmír mu tehdy připadal průzračný a logický, jako by hvězdy byly posvátný oheň. Jako by byl v jednotě se všemi jijoán-skými tvory, dokonce i s kameny kolem sebe. Žil v harmonii, stačilo mu minimum jídla, málo slov a dokonce i méně jmen.

Takový klid a čistota - někdy je uvnitř až bolestně postrádal.

Ale po nějaké době si uvědomil - jasnost, kterou našel, byla pouze sterilní prázdnota. Prázdnota, která se sice pociťovala příjemně, ale neměla nic společného s vykoupením. Ne pro něho samotného. Ani pro jeho rasu.

Ostatních pět ras nepoužívá žádnou koncentraci či natrénovanou disciplínu, aby hledali prostotu. Nevidíte glavery, *aby* meditovali *u nějakého ztrouchnivělého špalku plného chutného hmyzu. Prostota k nim volá přirozeně. Oni svou nevinnost prostě* žijí.

Až se Jijo znovu otevře vesmíru, nějaký velký klan určitě s radostí adoptuje nový glaveří poddruh a ještě jednou je přivede na cestu Vzestupu, a možná s lepším štěstím, než měli poprvé.

Jenže tito patroni si nechtějí vybrat nás. Žádný vznešený starší klan nemá zájem o arogantní mistry Zenu, dychtivé vysvětlovat své vlastní osvícení. Neexistuje žádná jednoduchost, o které můžete psát. Je to prostota založená na individuální hrdosti.

Ovšem, tyto úvahy mohou být čistě akademické. Jestliže jofurská loď reprezentuje instituty civilizace Pěti galaxií, budou tyto lesy už brzo plné inspektorů, zvažujících dva tisíce let zločinné činnosti vůči ladem ležícímu světu. Bezpeční budou jenom glaveři, protože se jim podařilo dospět k nevinnosti včas. Ostatních Šest ras zaplatí za prohranou sázku.

A jestliže žádné instituty nezastupuje?

Z Rothenů se vyklubali zločinci, genoví lupiči. Mohli by Jofuři být někým dalším z tohoto druhu? Vražedná genocida mohla být neustále připravená. Obzvlášt klan g'Keků byl k smrti vyděšen zprávami o posledních událostech na Mýtině.

Na druhé straně by snad bylo možné nevyjednávat s nimi. Třeba tak odejdou a nechají nás, jak jsme byli předtím.

V tom případě se místa jako tato vrátí ke svému původnímu účelu — být hlavní nadějí pro budoucnost... pěti ras ze šesti.

Lesterovy pochmurné myšlenky byly přerušeny tím, že ho někdo zatahal za rukáv.

„Rádce Cambel? Ti... ehm... návštěvníci, co jste... eh... očekával... Já myslím..."

Byl to mladý člověk, s širokým obličejem, jasnýma modrýma očima a bledou kůží. Chlapec by vypadal vysoký - skoro jako obr - nebýt toho, že se hrbil a tím se jeho postava zdála menší. Stále si špičkami prstů své pravé ruky poklepával do čela, jakoby v matném náznaku pozdravu.

Lester ho laskavě oslovil v novoangličtině, jediném jazyce, který se tomuto chlapíkovi podařilo naučit.

„Co jsi to říkal, Jimi?"

Chlapec ztěžka polkl, jak se snažil soustředit.

„Myslím... ehm... ti lidé, co jste je chtěl vidět... myslím, že jsou tady... rádce Cambele."

„Lark a ta danická žena?"

Rázné přikývnutí.

„Mhm, pane. Poslal jsem je k boudě pro návštěvníky... počkat na vás a na druhého rádce. Bylo to dobře?"

„Ano, bylo to dobře, Jimi." Lester stiskl chlapci přátelsky paži. „Prosím, teď se tam vrať. Řekni Larkovi, že hned přijdu."

Široký úsměv. Chlapec se obrátil a rozběhl se zpátky cestou, kterou přišel, nešikovný ve své dychtivosti být nějak užitečný.

Toto je jiný druh lidí, kteří sem přicházejí, pomyslel si Lester. *Naši zvláštní...*

Starý eufemismus chutnal cize.

Na první pohled by se zdálo, že lidé jako Jimi splňují požadavky. Prostší mysli. Nevinní. Naši ideální delegáti ke vstupu na Cestu.

Pohlédl znovu na požehnané, obklopující Nůž Ostrozrak - na ursky, hoony a g'Keky, které sem poslaly jejich vlastní rasy, aby to

udělali. Aby ukázali cestu.

Podle standardů ve Svitcích tito zde nejsou nijak poškození. I když prostí, nejsou defektní. Jsou to vůdcové. Ale o Jimim to nikdo říct nemůže. Všechny sympatie stranou, on je zraněný, neúplný. Každý to může vidět.

Můžeme a měli bychom ho milovat, pomáhat mu, být jeho přáteli.

Ale on nevede lidstvo nikam.

Lester dal znamení své kolegyni modré qheuence, použiv ursího potřesení hlavou, a naznačil jí tak, že pozvaní hosté už dorazili. Odpověděla tím, že otáčela svou vizorovou kupolí v rychlých sériích znaků galaktické Dvojky, což znamenalo, že přijde hned.

Lester se obrátil a následoval Jimiho, pokoušeje se vrátit své myšlenky k současné krizi. K problému s jofurskou válečnou lodí. Zpátky k naléhavým plánům, které musí prodiskutovat s tím mladým heretikem a s tou ženou z hvězd. Existoval jistý zoufalý nápad - za vlasy přitažený a hrozivě nebezpečný - a on je musí požádat, jestli by se ho neujali.

A přesto, když míjel stále prozpěvující kruh meditujících lidí - zdravých mužů a žen, kteří opustili své farmy, své rodiny a užitečná zaměstnání, aby zde nečinně pobývali v tomto chráněném údolí - Lester shledal, že jeho předchozí úvahy se rozplynuly v hořkém nesouhlasu. Slova, která se mu rodila v hlavě, byla nehodná Nejvyššího rádce, to *věděl.* Ale nemohl si pomoci, aby o nich neuvažoval.

Imbecilové a meditátoři - to jsou dva typy lidi, které sem naše rasa posílá. Většinou se však nejedná o ty opravdové „požehnané" duše. Ne podle standardů stanovených ve Svitcích. Lidé ve skutečnosti skoro nikdy nevstupují na Cestu Vykoupení. Ur-Jah a ti ostatní jsou zdvořilí. Předstírají, že si myslí, že i my máme tuhle možnost, toto potenciální spasení.

Jenže my tu možnost nemáme. Většina z nás je v tomto ohledu sterilní.

Ať už s ortelem nebo bez ortelu z hvězd - jediná lidská budoucnost na Jiju je věčné zatracení.

Dwer

Kouř ve spirálách stoupal od místa havárie. Bylo to proti jeho zdravému rozumu, přiblížit se k tomu ještě víc. Vlastně teď by byla ta nejlepší příležitost utéct, zatímco se danický robot krčil v díře, neprojevuje už žádný zájem o své zajatce.

Ale když chce Rety zůstat?

Nech ji být! Lena a Jenin budou jen rády, když se s Dwerem zase shledají, jestliže se mu podaří dostat se nazpět do Šedých kopců. To by mělo být možné s jeho spolehlivým lukem v ruce. Pravda, Rety ho potřebovala, ale ti tam na severu měli oprávněnější nárok na jeho loajalitu.

Dwerovy smysly se stále ještě chvěly rozčilením z hluku bitvy, ve které mocný danický průzkumný člun byl sestřelen hrozivým vetřelcem. Obě plavidla ležela na druhé straně sousední duny, nebeské vozy nepředstavitelné síly... a Rety naléhala, aby se k nim přikradl ještě blíž!

„Měli bychom zjistit, o co tady jde," trvala na svém ochraptělým šepotem.

Změřil si ji tvrdým pohledem, žádaje ji tak, aby zmlkla a pro jednou ho poslechla, poskytnuvši mu tak aspoň chvíli na rozmyšlenou.

Lena a Jenin by mohly být na chvíli v *bezpečí, když se teď Kunn nemůže vrátit, aby je potrestal. Jestliže Danikové a Rotheni mají tady na Jiju nějaké nepřátele, všichni hvězdní bohově budou až příliš zaneprázdněni bojem mezi sebou, než aby se zabývali jednou malou soonerskou tlupou* v *Šedých kopcích.*

Dokonce i bez vedení Danela Ozawy byla Lena Strongová natolik mazaná, aby zúčastněné strany donutila přijmout třístrannou dohodu, mezi svou skupinou, Retinou starou tlupou a urskými soonery. Při použití Danelova „odkazu" by tento kombinovaný kmen mohl položit základ ke svému dalšímu rozkvětu v divočině. A kdyby se splnil předpoklad, že doma na Úbočí došlo k nejhoršímu, jejich spojená tlupa by přece nějak přežila a mohla by pokračovat v hledání své Cesty k Vykoupení.

Dwer zatřepal hlavou. Občas shledával, že se mu jen těžko daří soustředit. Od té doby, co nechal robota použít své tělo jako svodidlo pro jeho elektrická pole, mu někdy dokonce připadalo, jako by na hraně jeho slyšení stále jemně šeptaly jakési *hlasy.* Tak jako měl ve zvyku vloudit se do jeho myšlenek šílený starý žíravý

pavouk.

Každopádně mu stejně nepříslušelo ovlivňovat osud nebo dělat rozhodnutí jako rádce. Některé věci byly očividné. Nic Rety *nedlužil.* Zasloužila by si být ponechána svému osudu. Ale přesto to nemohl udělat.

Proto tedy, i navzdory svým pochybnostem, Dwer kývl na děvče a zároveň mu důraznými gesty rukou naznačil, že by bylo líp, kdyby ani nemukala. Odpověděla mu šťastným pokrčením rameny, které se zdálo říkat - *Jistě, pokud se nerozmyslím jinak.*

Dwer si přehodil luk a toulec přes jedno rameno a jako první se vydal kupředu, plíže se od jednoho trsu trávy ke druhému, dokud se nevyškrábali na hřeben duny. Opatrně vykoukli skrz chomáč rozčepýřeného kapradí - a pod sebou uviděli dvě hvězdná plavidla - menší ještě doutnající trosku, napůl ponořenou v kouřícím bahně, a větší loď usazenou hned vedle ní. Ani ona neunikla z předchozího střetu bez úhony. Podél jednoho boku se jí táhla hluboká trhlina, která vychrlila oblak kouře a sazí pokaždé, když se její motory pokusily startovat.

Na bahnitém ostrůvku, jenž se nedaleko zvedal z močálu, leželi dva muži obličejem k zemi a nehýbali se. Kunn a Jass.

Dwer a Rety si vyhrabali novou díru, aby se v ní schovali, a pak se v ní usadili, aby viděli, kdo - nebo co - se dále objeví.

Nemuseli čekat dlouho. Z poklopu vypadl dlouhý válec a odkryl svůj temný interiér. Ven pak vyplula osamocená silueta, až úděsně povědomá - osmiboké monstrum s klátícími se pažemi - blízký bratranec poškozeného robota, kterého Dwer až příliš dobře znal. Jenomže na tomhle střídavě zářily pruhy modré a růžové, tvořící jakýsi vzorec, z něhož Dwera rozbolely oči.

Také se vespod pyšnil jakýmsi rohovitým výčnělkem, směřujícím dolů. *To musí být asi to, co mu umožňuje letět přes vodu,* pomyslel si Dwer. *Jestliže si tihle roboti jsou podobní, mohlo by to snad znamenat, že Kunnovi nepřátelé jsou také lidé?*

Ale ne, Danel přece říkal, že tato mašinérie je standardní mezi půl milionem hvězdoplaveckých ras a mění se jen pomalu s každým uplynulým eonem. Téhle nový dron mohl patřit komukoli.

Robot se pomalu přiblížil ke Kunnovi a Jassovi a přes jejich těla přejel světelný paprsek z jeho reflektoru, intenzivní dokonce i v jasném slunečním světle. Jejich šaty se zavlnily, jak jimi projely průsvitné prsty. Pak se dron s rozpřaženými pažemi snesl dolů.

Kunn a Jass se stále nehýbali, ani když po nich hrábl a spolu s několika dalšími předměty je zvedl ve svých chapadlech.

Musel být zřejmě dán nějaký signál, protože pak se z otevřeného poklopu vysunula rampa a snesla se do močálu. *Komu se to chce plahočit se v blátě kvůli téhle záležitosti?* divil se Dwer. *Nebo se snad chystají spustit člun?*

Byl připraven na nějakou cizí velice podivnou rasu, třeba s třinácti nohama nebo pohybující se po vrstvě slizu. Už i ve dnech *Archy* byly některé klany známy jako lidstvu nepřátelské, jako třeba legendární Sorové nebo hmyzu podobní Tanduové. Dwer si dokonce hýčkal nepatrnou naději, že by tito noví příchozí mohli být lidé ze Země, kteří urazili celou tuto dalekou cestu, aby zadrželi své zločinné bratrance. Venku ve vesmíru ovšem existovali rovněž příbuzní hoonů, ursů i qheuenů, každý s loďmi a se širokým arzenálem zdrojů k dispozici.

Objevily se postavy, kolébající se po rampě dolů, do volného vzduchu.

Rety zalapala po dechu. „To jsou přece traekiové!"

Dwer užasle zíral na trojici impozantně vyhlížejích seskupení kruhů s bandalíry, na nichž viselo nářadí, upevněnými na jejich manipulačních torusech. Nahoru se zužující kužely se dostaly k blátivé vodě, vstoupily do ní a na chvilku se zastavily. Náhle se na bázi jejich těl daly do pohybu ploutvovité nohy, které na rampě vypadaly neohrabaně a nešikovně, a hnaly je s neskutečnou rychlostí k oběma přeživším.

„Neříká se, že traekiové jsou mírumilovní?" *To jsou,* pomyslel si Dwer, přeje si, aby byl věnoval více pozornosti lekcím své matky, které dávala Sáře a Larkovi. Četba ze zvláštních tajemných knih, jež říkaly mnohem víc, než co jste se učili ve škole. Snažil se vybavit si jméno, ale marně. Ale přesto věděl, že to jméno existuje. Jméno, které vzbuzovalo strach, kdysi dávno.

„Já ne -" zašeptal a potom potřásl hlavou. „Nemyslím, že tihleti jsou traekiové. Přinejmenším ne takoví jako ti, které jsme tu tak dlouho znali."

Alvin

Napřed bylo dost těžké si tu scénu nějak vysvětlit. Nejasné, modrozelené obrazy sebou škubavě cukaly a vysílaly nepříjemné chvění dolů po mé stále ještě nepříliš pevné páteři. Zdálo se, že Huck a Kleštík pochopili rychleji a ukazovali si na různé předměty na zobrazovacím displeji, vědoucně si při tom dohromady pobroukavajice. Připomnělo mi to náš výlet na *Wuphonském snu*, kdy chudák hoon Alvin byl vždycky ten poslední, kdo pochopil, co se děje.

Nakonec jsem si přece jen uvědomil - díváme se na nějaké hodně vzdálené místo, zase nahoře ve světě světla a deště!

(Kolikrát jsme Huck a já četli o nějakém knižním hrdinovi, který pozoroval vzdálené místo pomocí dálkového ovladače? Je to legrační. Některý pojem může být moc dobře známý z knih, a přece když se s ním konečně v reálném životě setkáte, vzbudí to ve vás úžas.)

Denní světlo pronikalo vodními mělčinami, kde se v jemném dmutí přílivu volně kolébaly zelené listy. Přes ně hbitě přeplouvala hejna míhajících se stříbřitých tvarů - různé druhy ryb, které naši rybáři přinášeli v sítích domů, určené na sušicí stojany a k dušení do hrnců hoonských khut.

Známý hladký hlas poznamenal, že tam jsou zvukové snímače, umístěné vedle pohybující se čočky kamery, což způsobuje ty svištivé a bublavé zvuky. Kleštík trochu poposunul svůj krunýř a vypustil ze všech svých pěti nožních otvorů hvízdavé lamento stesku po domově, nostalgicky vzpomínaje na přílivové ohrádky svého rodiště. Ale Ur-ronn toho brzy měla dost a odvrátila svou štíhlou hlavu s podrážděným zakvílením, protože její z tolika svištící vody udělalo špatně.

Oko kamery zamířilo vzhůru a přílivové vlny před našima očima na krátkou chvilku rostly. Potom voda ze zorného pole kamery zmizela a stekla ve zpěněných tabulích, jak jsme se náhle vynořili na úzké písčité kose mysu. Dálkově ovládaná jednotka poskakovala dále do vnitra pevniny, pohybujíc se nízko nad zemí.

„Normálně bychom vyslali v *noci na břeh drona. Ale spěchá to. Musíme doufat, že tepelné vyzařování země to bude schopno zamaskovat."*

Ur-ronn povzdechla úlevou, že už nevidí rozvířenou vodu. „To še jeden muší divit," řekla, „proč jšte uš pšedtím nepošlali nějaké štopaže."

„ Vlastně jich bylo posláno už několik, aby pátrali po nějakých známkách civilizace. Dva se už dlouho neozvali, ale zprávy těch ostatních byly dost překvapující. "

„Jako co?" zeptala se Huck.

„Jako třeba hoonští námořníci, tvořící posádku dřevěných lodí, plavících se po moři. "

„Hr-rr... A co je na tom divného?"

„A rudí qheueni, žijící volně, aniž by jim vládli šedí nebo modří, nezávislí na žádném z nich a obchodující v míru se svými hoonskými sousedy."

Kleštík si odfrkl a vyfoukl vzduch, ale hlas pokračoval.

„ Vzbudilo to naši zvědavost, a proto jsme vyslali expedici na druhou stranu Riftu. Naši průzkumníci sledovali jednu z vašich takzvaných drosových lodí a odebrali nějaké vzorky z její skládky. Když se pak vraceli na základnu, narazilo naše průzkumné plavidlo na urský ,tajný úkryť, *kam jste byli původně vysláni. Přirozeně jsme předpokládali, že původní majitelé musejí být zřejmě vyhlazeni. "*

„ Tak? " uniklo tiše Ur-ronn, a potom se lišácky zeptala: „A proč?"

„Protože jsme viděli živé hoony! Koho by napadlo, že ursové a hooni spolu žijí v *míru ve společně sdíleném prostoru menším než jeden kubický parsek? Když zde žili hooni, předpokládali jsme, že všichni ursové na Jiju musejí být mrtví. "*

„Hm," okomentovala to Ur-ronn a otočila svůj dlouhý krk, aby se na mě podívala.

„Představte si naše překvapení, když se k naší ponorce najednou zřítila jakási primitivní loď. Vydlabaný kmen stromu a v něm - "

Hlas zmlkl. Dálkově ovládaná jednotka byla opět v pohybu. Nahnuli jsme se dopředu, když oko kamery rychle klouzalo přes písek, místy porostlý zakrslou vegetací.

„Hej," namítla Ur-ronn. „Myšlela jšem, že nemůžete použít rádio nebo čokoliv jiného, čo by mohlo být nějak žachyčeno ž vešmíru!"

„Správně."

„Tak jak jste potom dostali tyhle obrázky v reálném čase?"

„ Výborná otázka od někoho, kdo nemá přímou zkušenost v těchto věcech. V tomto případě dronovi stačí vzdálit se asi tak kilometr od pobřeží. Může pak rozvinout kabelové vlákno, které přenáší obraz, a tuhle činnost nelze nijak detekovat. "

Škubl jsem sebou. Něco v těchto právě pronesených slovech mně přišlo jaksi šíleně povědomé.

„Má to něčo špoločného š těmi *explošemi?“* zeptala se Ur-ronn. „Š tím nedávným útokem šem na toto místo? Byli to ti, čo váš chtějí žničit?"

Vířící projekce se stáhla do sebe a pak znovu expandovala do šíře.

„ Vy čtyři jste opravdu pohotoví a máte představivost. Byla to skutečně neobyčejná zkušenost si s vámi pohovořit. A já jsem byl vytvořen k tomu, abych dokázal ocenit neobyčejné zkušenosti."

„Jinými slovy ano," ucedila Huck mrzutě. *„Před nějakým časem začal jistý létající stroj sondovat toto moře tykadly zvuku. O pár hodin později přešel na shazování hloubkových náloží,* v *očividné snaze vyhnat nás z našeho úkrytu v hromadě starých vyhozených trosek.*

Záležitost se zkomplikovala, když do tohoto prostoru vstoupila gravitační pole druhé *lodi. Zachytili jsme pulsy vzdušného boje. Střely a smrtící paprsky byly vyměněny* v *krátkém, zoufalém zápasu."*

Kleštík přešlapoval z nohy na nohu. „S-s-sakra!" vyrazil ze sebe a tak definitivně zboural naši pózu povznesené nonšalance.

„Pak najednou obě lodě svůj let přerušily. Jejich setrvačné poznávací signály se ztratily těsně u současné polohy našeho drona."

„Jak těšně?" zeptala se Ur-ronn.

„ Velice těsně, " odpověděl hlas.

Ohromeni jsme pozorovali hypnotizující scénu, která se před našima očima rychle pohybovala. Panoráma asi po kotníky vysokých zakrslých rostlin, mizejících ze zorného pole jako rozmazané šmouhy. Oko kamery se vyhýbalo chumáčům šavlovitých listů, letíc šílenou rychlostí, jak dron hledal výšku, z níž by se dala přehlédnout celá rozsáhlá příbřežní bažina.

A pak, zčistajasna, stříbrný záblesk! *Dva* záblesky. Zakřivené boky -

###

A vtom se to stalo.

Bez jakéhokoliv varování, zrovna když jsme měli první záběr na obě havarované lodě, celou obrazovku náhle zaplnila čísi šklebící se *tvář.*

Ucouvli jsme dozadu s překvapenými výkřiky. Já jsem uskočil tak rychle, že ani má supertechnická zádová opera nedokázala uchránit mou páteř od prudkého vzplanutí bolesti. Huphiny drápy se mi zaťaly do ramenou a ona užasle a ohromeně vyrazila jakýsi tázavý trylek.

Tvář rozděloval zářící veselý úšklebek, odhalující špičaté, ostré zuby. Zíraly na nás černé korálkové oči, nesmyslně zvětšené a tak plné jakéhosi divokého pobavení, že jsme nakonec všichni vztekle a zklamaně zasténali, když jsme poznali, o koho jde.

Náš malý dron se vymrštil vzhůru a pokusil se uniknout, ale šklebící se démon ho pevně svíral v obou předních packách. Stvoření vytáhlo drápy, připravujíc se udeřit.

Pak najednou hladký hlas promluvil - a zvuk se přenesl ven a zase se k nám vrátil nazpět přes dronovy miniaturní snímače. Byla to právě jen tři slova, vyslovená v prapodivně akcentované verzi galaktické Sedmičky a nasazená tak vysoko, že byla téměř mimo dosah hoonského slyšení.

„Bratře," oslovil hlas toho cizího noora.

„Prosím, přestaň."

Ewasx

Právě přichází zpráva, že jsme ztratili spojení s korvetou! Náš lehký křižník byl vyslán, aby pronásledoval člun rothenských banditů.

Jednalo se o zcela rutinní práci, a proto se nepočítalo s nějakými potížemi. Vyvolává to nepříjemné otázky. Mohli jsme snad podcenit zdatnost téhle brigantské bandy?

Ty, náš druhý poznávací kruhu - ty přece poskytuješ přístup k mnoha vzpomínkám i myšlenkám nashromážděným naším seskupením ještě předtím, než jsem se k němu připojil Já, náš mistrovský kruh. Ke vzpomínkám z doby, kdy jsme my/já ještě byli pouhým Asxem.

Vzpomínáš si, jak ti lidští genoví lupiči prohlašovali ty nesmysly? Například, že jejich patroni - ti tajemní „Rotheni" -jsou prý pro galaktickou společnost neznámí. Že vládnou ve skrytu, ale že přesto mají velký vliv. Že se nemusejí obávat ani mocných

bitevních flotil velkých klanů Pěti galaxií.

My z válečné lodi *Polkjhy* jsme podobné historky slyšeli už před naším příchodem na tento svět. Brali jsme to ale všecko jenom jako bluf. Jako patetický krycí příběh, marně se snažící ukrýt pravou identitu zločinců.

ALE CO KDYŽ JE TA HISTORIE PŘECE JEN PRAVDIVÁ?

Nikdo nemůže pochybovat, že existují tajemné síly - pradávné, skryté, vlivné. Mohl se snad náš osud nějak zkřížit s takovou skrytou mocí, tady v opuštěné galaxii, daleko od domova?

ALE ZAMYSLEME SE ŠÍŘEJI. Mohla by taková nějaká mocná skrytá rasa tajně stát za všemi Terrany a vést je? Chránit je před osudem, který obvykle postihuje děti vlčat? Nevysvětlovalo by to mnohé podivnosti v současných událostech? Nemohlo by to snad také být zlověstnou předpovědí pro naši Svrchovanou Alianci, obzvlášť v těchto nebezpečných dobách?

ALE NE! Fakta tuto obavu nijak nepotvrzují.

Vy, primitivní, prosté a naivní kruhy, byste to nepochopily, a tak nechtě Mě, ať vám to vysvětlím.

NENÍ TO DLOUHO, co *Polkjhy* kontaktovali jistí bezvýznamní obchodníci, kšeftující s údaji a databázemi, takoví drzí červi, kteří nám nabízeli na prodej nějaké novinky. Tihle takzvaní „Rotheni" se na nás - mocné a věrné Jofury - obrátili prostřednictvím lidských agentů, když na ně naše loď náhodou narazila na průzkumné hlídce. Tak tedy, oni počítali s tím, že by Jofuři zaplatili za informaci, kterou chtěli prodat, dvakrát.

- JEDNOU za stopu k nalezení kořisti, po které jsme už dlouho pátrali, pohřešované pozemské lodi, kterou deset tisíc galaktických lodí pronásledovalo celá léta, aby získali trofej, cennější než cokoliv jiného v celých Pěti galaxiích -

- A PODRUHÉ za informace o předky prokletých g'Kecích, o jejich přežívajícím zbytku, který zde na Jiju nalezl před mnoha planetárními cykly útočiště a zmařil tak naši spravedlivou pomstu, opravňující nás k jejich vyhlazení.

Rotheni a jejich lokajové doufali, že z prodeje těchto informací sklidí od nás pěkný zisk a nádavkem jakékoliv genové odpady, které by mohli ukrást z tohoto nepřipraveného světa. Tato dohoda jim musela připadat ideální, protože obě zúčastněné strany dobře věděly, že musejí tuto transakci ve vlastním zájmu udržet navždy v tajnosti.

Je snad *toto* chování nějaké mocné, vysoce postavené rasy?

Povznesené nad triviální starosti smrtelníků?

Nechaly by se snad bytosti na úrovni bohů tak překvapit místními divochy, kteří zničili jejich základnu pouhými chemickými výbušninami?

Prokázaly nějak svou božskou moc, když jsme otočili naše kruhy o sto osmdesát stupňů v aktu zaslouženého trestu a vrhli se na jejich loď? A zmrazili je do stáze pomocí šikovného triku?

###

Ne, to nemůže být logický směr uvažování, Mé kruhy. Zlobí mě, že plýtváte našimi kombinovanými mentálními zdroji sledujíce slepou stezku.

Tato odbočka - JE TO SNAD JEŠTĚ NĚJAKÁ ZBYTEČNÁ SNAHA ODVÉST MĚ OD ÚZCE VYMEZENÉHO ÚČELU, KTERÝ JE MÝM HLAVNÍM PŘÍNOSEM K TOMUTO SESKUPENÍ?

To proto také některé z vás stále zkoušejí naladit se na ty takzvané řídicí vzorce toho pitomého kamene zvaného „Svaté Vejce"?

Směřují snad tyto snahy ještě k jiné rebelii?

COŽ JSTE SE JEŠTĚ NEPOUČILI?

Mám vám ještě jednou ukázat, proč Oailieové vytvořili Můj druh a dali nám jméno „Mistrovské kruhy"?

###

Skončeme s těmito hloupými úvahami a uvažujme dále o zmizení korvety. Mohlo by se stát, že by posádka, když pronásledovala rothenský průzkumný člun, narazila místo na něj na něco jiného?

Na něco co je mnohem mocnější a co je mnohem důležitější?

Je to možné? Vy opravdu nemáte ani ponětí, na co tady narážím?

Ani trochu? Vždyť přece naprostá většina obyvatel Pěti galaxií — dokonce i tajemní Zangové - ví o té lodi, již hledáme! O plavidle pronásledovaném minimálně polovinou všech armád ve známém vesmíru!

Je vidět, že jste skutečně musely žít v izolaci, Mé naivní kruhy!

Má primitivní menší já. Moji dočasní miláčkové, kteří nikdy neslyšeli o lodi s delfíní posádkou.

Skutečně, velice podivné.

Sára

Nebýt tmavých brýlí, které jim poskytly jezdkyně z klanu Ilias, měla Sára obavy, že by buď oslepla, nebo přišla o rozum. Několik málo občasných bočních záblesků stačilo, aby bolestně vydráždilo její nervy nepřirozenými barvami, dožadujícími se pozornosti, které jako by hlasitě křičely a prosily ji, aby si je sundala z očí, aby se dívala... a možná se i ztratila ve světě proměněného světla.

Dokonce i v sépiových tónech, halících útesy kolem nich, vypadaly skály jakoby naplněné zvláštním, tajuplným významem. Sára si připomněla legendárního Odyssea, který, aby mohl proplout kolem pověstných Sirén, nařídil svým mužům zalít si uši voskem a pak se nechal připoutat ke stožáru své lodi, aby tak jako jediný mohl slyšet jejich vábivé volání, zatímco posádka veslovala jako šílená kolem průzračných, okouzlujících mělčin.

Ublížilo by jí to nějak, kdyby sundala brýle a podívala se nechráněnýma očima na tuto členitou krajinu? Kdyby ji to nějak ochromilo, zachránili by ji její přátelé? Nebo by její mysl zůstala už navždy pohlcena tímto úžasným, neuvěřitelným panoramatem?

Lidé se zřídkakdy zmiňovali o Duhovém proudu - bílém místě na mapách Úbočí. I ti tvrdí muži, kteří se toulali po Pláni ostrého písku, lovíce s oštěpem shamblery v kotlinách za dunami, si udržovali uctivou vzdálenost od této jedovaté krajiny. Říše domněle prosté veškerého života.

Ještě nyní si Sára velice dobře vzpomínala na den téměř před dvěma lety, kdy v domě u papírnického mlýna umírala její matka a v pozadí vyluzovalo vodní kolo jednotvárné sténavé lamento, jako by i ono truchlilo. Venku u Melinina nemocničního pokoje slyšela Sára Dwera, jak tichým hlasem vyprávěl o tomto místě.

Ovšem, její mladší bratr měl speciální licenci jako strážce Úbočí, která mu umožňovala pohybovat se také mimo ně a v odlehlých, málo známých končinách, když pátral po eventuálním porušování Paktu o exilu a ustanovení Svitků. Proto Sáru překvapilo jen málo,

když se dověděla, že navštívil tento toxický region zářící psychotickými barvami. Ale z útržků linoucích se z otevřených dveří to znělo, jako by i *Melina* viděla Duhový proud - ještě předtím, než přišla na sever, vzala si Nela a založila rodinu u tiché zelené řeky Roney. Rozmluva byla vedena přitlumeným hlasem a jednalo se zřejmě o nějaké důvěrné sdělení u smrtelné postele, o němž Dwer už nikdy potom nemluvil.

Ze všeho nejvíce byla však Sára uchvácena a dojata toužebným tónem, ozývajícím se v hlase její matky.

„Dwere... připomeň mi znovu ty barvy... "

Zdálo se, že koně žádnou ochranu očí nepotřebují. Také obě jezdkyně si brýle nasadily jaksi lhostejně, jako by spíš jenom odháněly dobře známou podrážděnou reakci než nějaké hrozivé nebezpečí. Pociťujíc zřejmě ulehčení, že je už venku z buyurského tunelu, Kepha cosi tiše zamumlala k Nuli a obě se rozesmály. Byl to vůbec první smích, který Sára až dosud od nějaké Ilias slyšela.

Shledala, že její myšlenky se už uspořádaly, a s překvapením si uvědomila, že začíná být zvědavá. *Co když existují lidé nebo rasy, kteří jsou od narození barvoslepí?* Efekt zdejšího fenoménu musí zahrnovat víc než pouhé běžné variace elektromagnetického spektra, protože také urská skla mohou patrně víc než jenom zatemnit. Musí tu být ještě něco jiného. Světelná polarizace? Nebo *psí?*

Emersonův rewq zcela uspokojoval jeho potřebu ochranných skel. Ale Sára přesto pocítila starost, když ho odhrnul z očí, aby získal nezkreslený pohled. *Škubl* sebou, viditelně se stáhnuv před záplavou vjemů, jako kdyby se mu zaryla do oka hoonská česací vidlička. Rozběhla se k němu - ale tato jeho počáteční reakce trvala jen krátce. Za okamžik nato se už na ni hvězdný muž šklebil s výrazem až bolestného potěšení.

No, něco můžeš zkusit - pomyslela si a povytáhla si brýle dopředu.

K jejímu velkému překvapení se nedostavila žádná bolest. Její duhovky se zadaptovaly, takže i ničím nezmírněná intenzita osvětlení byla snesitelná.

Sára pociťovala spíš jakési nepříjemné vlny nevolnosti, když se svět před jejíma očima zdál posouvat a rozplývat... jako kdyby se dívala na vrstvu po vrstvě se překrývající obrazy.

Topografii krajiny tvořil terén vrstevnatých proudů ztuhlé lávy, erodované kaňony a vystupující mesy. Jenže teď to vypadalo jako

prázdná tapiserie, na niž nějaký šílený g'kekský umělec vyšil zářivou kresbu texturovanou nití, zobrazující fantom. Pokaždé když Sára zamrkala, dojem jako by se posunul.

- Tyčící se kopce byly *pohádkové zámky* s vlajícími praporci ze zářivých proužků větrem zmítané mlhy...

- Z prašných pánví byly náhle třpytící se bazény. Řeky rtuti a proudy krve se zdály vyplouvat nahoru jako pozvolna mizející víry nemísícího se fluida...

- Vlnící se jako vzpomínky, blízký útes připomínal buyurskou architekturu - špičaté věže Tareku - jenomže prázdná okna byla nahrazena nespočetnými zářivými světly...

- Její pohled sklouzl na prašnou cestu, kde od kol jejich vozu odskakovaly kousky pemzy. Ale z jiného úhlu pohledu to vypadalo, jako by to byl celý roj třpytících se hvězd...

- Pak se cesta vyšplhala na malé návrší, odkud se odhalil pohled na ten nejnepravděpodobnější div... několik úzkých, roztaženým prstům podobných údolí, obklopených příkrými kopci jako mořskými vlnami, jejichž dna vypadala svěže *zelená*, pokrytá nepravděpodobnými loukami a neskutečnými stromy.

„Xi," oznámila hlasitě Kepha, šťastně cosi mumlajíc ve zvláštním přízvučném dialektu, který Sára shledávala až děsivě cizí - povědomý...

...a náhle věděla proč!

Překvapení způsobilo, že pustila brýle, které jí spadly zpět na oči.

Zámky a hvězdy zmizely...

...ale louky zůstaly. Teď byly vidět čtyřnohé siluety, pasoucí se na skutečné trávě a pijící ze skutečných potoků...

Kurt a Jomah vyrazili společný tichý povzdech. Emerson se usmál a Prity zatleskala rukama. Jenomže Sára byla příliš ohromená, než aby nějak reagovala nebo vydala aspoň nějaký zvuk. Protože nyní znala pravdu o Melině z jihu, ženě, která kdysi přišla k Roney, údajně ze vzdáleného Údolí, aby se stala Nelovou nevěstou. Melina, šťastná a zvláštní, která zplodila za nepřetržitého hučení dolské hráze tři neobyčejné děti.

Matko... pomyslela si Sára, naplněná němým úžasem. *Toto musel být tvůj domov.*

###

Zbývající jezdkyně dorazily i se svými urskými společnicemi několik midur poté, uprášené a unavené. Ilias nejdříve odsedlaly svá věrná zvířata, potom si svlékly jezdeckou výstroj a vrhly se do teplého vulkanického jezírka pod vyčnívajícími útesy, kde odpočívali Sára i ostatní návštěvníci.

Pozorujíc Emersona, Sára si ověřila, že aspoň jedna část jeho poničeného mozku musela zůstat neporušena, protože oči muže z hvězd sledovaly nahou ženskou krásu s normálním mužským ohodnocením.

Potlačila bodnutí závisti, poněvadž si velmi dobře uvědomovala, že její vlastní tělesné tvary nemohou v žádném případě konkurovat těm opáleným, vypracovaným tělům tam dole ve vodě.

Muž z hvězd zašilhal na Sáru a po jeho tváři se náhle rozlila tmavá červeň. Vypadal tak zaraženě a provinile, že se musela nahlas zasmát.

„Dívej se, ale nedotýkej se," řekla a důrazně mu zahrozila prstem. Možná že každé slovo nepochopil, ale zřejmě mu došlo, že jde o jemné napomenutí.

Zašklebil se na ni a pokrčil rameny, jako kdyby chtěl říct: *„ Co, já? Ani bych na to nepomyslel!"*

Cestovatelé z vozu se už také vykoupali, i když skromněji. Ne že by nahota byla kdekoliv na Úbočí tabu. Avšak ženy Ilias se chovaly, jako by nevěděly - nebo se nestaraly - o ten nejprostší fakt, kterému se učily všechny lidské dívky - o zvláštnostech druhého pohlaví. O tom, že samci *Homo sapiens* mají své primitivní sexuální pudy a reakce nerozlučitelně vázány na své optické nervy.

Možná je to tím, že nemají žádné muže, uvažovala Sára. Skutečně, mezi porůznu roztroušenými chatrčemi a přístřešky viděla jenom ženskou mládež a dospělé ženy, dohlížející na každodenní rutinní práci. Byly zde i ursky z přátelského kmene Ulashtu, pečující o své simlí a oslí stáda na okrajích oázy. Tyto dvě sapientní rasy se jedna druhé nevyhýbaly - Sára zahlédla jednotlivá přátelská setkání. Ale přesto měla v této malé enklávě každá svou oblíbenou oblast.

Ulashtu znaly Kurta a musely asi strávit nějaký čas v okrajové části Úbočí. Vlastně i některé iliaské ženy se pravděpodobně také občas dostaly ven a patrně se tam vmísily mezi nenápadné vesničany Šesti ras.

Melina měla velmi dobrou krycí historku, když přišla do Dola, s

doporučujícími dopisy a s dítětem Larkem na zádech. Každý předpokládal, že přišla odněkud z Údolí. Typicky zaranžovaný nový sňatek.

Nikdy se nezdálo, že by Nelo měl nějaký problém s tím, že jeho nejstarší syn měl neznámého otce. Melina vždycky obratně odrazila veškeré otázky, snažící se vypátrat něco z její minulosti.

Ale tajemství jako tohle...

S Ulashtinou tlupou přišla i zajatkyně. *Ulgor,* urská obchodnice, která se ještě v Dolu spřátelila se Sárou, jen aby pak nastražila past vedoucí k zajetí Sáry a jejích přátel bandou Dedingerových fanatiků a odrodilých Urunthai. Nyní se role obrátily. Sára si povšimla, že všechny tři oči Ulgor užasle hledí na překvapující scénu.

Jak by asi Urunthai tohle místo nenáviděly! Jejich předchůdkyně nechaly vybít všechny naše koně. Urské rádkyně se sice později za to omluvily, když Drake starší Urunthai porazil. Ale jak se dá odestát smrt?

Nedá se. Ale je možné smrtící ortel *ošidit.* Když pozorovala, jak klisničky a hřebečkové dovádějí pod sluncem ozářeným skalním převisem, Sára se po dlouhé době cítila téměř šťastná. Tato oáza by snad mohla zůstat neobjevena vševědoucíma vyzvědačskýma očima cizích hvězdných pánů, chráněna obklopující ji iluzí. Možná že Xi přežije, i když na zbytku Úbočí zmizí veškerý sapientní život.

Viděla, že Ulgor se přiblížila k ohradě, blízko místu, kde seděl pouštní prorok Dedinger. Ti dva vůbec nepromluvili.

Na druhou stranu od žen, cákajících se v jezírku, a od pasoucích se stád stačilo Sáře jenom vzhlédnout, aby přehlédla neskutečnou třpytící se krajinu, kde každá terénní vlnka či kopeček předstíraly, že jsou minimálně tisíc různých nemožných věcí. *Země lží,* to bylo vhodné jméno pro Duhový proud. Člověk by si bezpochyby zvykl i tady a naučil se nedbat na dráždivé chiméry, které se nikdy neukázaly ani užitečné, ani informativní. Nebo snad Ilias neměly žádnou potřebu snů, protože zde žily každý den vydané napospas všem jijoánským přeludům.

Vědec v Sáře by byl rád věděl, zda tento fenomén působí stejně na všechny rasy nebo jak mohl takový div vzniknout přirozenou cestou. *Nikde neexistuje žádná zmínka o něčem takovém, ani v Biblosu. Ale lidé měli jen několik roztroušených odkazů z galaktických materiálů, když* Archa *opustila Zemi. Možná že tenhle jev je na mnoha světech docela obvyklý.*

Ale o co víc podivuhodnější, jestliže zde Jijo vytvořila něco unikátního!

Pozorovala vzdálený horizont, nechávajíc svou mysl volně vytvářet fantastické obrazy a tvary ze třpytících se barev, dokud ji nevyrušil měkký ženský hlas:

„Máš matčiny oči, Sáro. "

Zamrkala a rychle se otočila, aby shledala, že vedle ní stojí dva lidé, oblečení do kůží jako Ilias. Ten, kdo mluvil, byla první starší žena, kterou zde Sára viděla.

Ten druhý byl *muž.*

Sára se zvedla a užasle zamžikala. „F-Fallon?"

Zestárl od té doby, kdy býval Dwerovým učitelem. Nicméně bývalý hlavní lovec byl ještě pořád statný, robustní muž a široce se na Sáru usmíval.

Trochu netaktně vyhrkla: „Ale já myslela, že jste mrtvý!"

Pokrčil rameny. „Lidé předpokládají to, co chtějí! Nikdy jsem neřekl, že jsem zemřel."

Zenová hádanka, pokud kdy nějakou slyšela. Ale pak se Sára rozpomněla, co řekla ta druhá osoba. I když stála tak, že byla zastíněná proti záři pouště, stará žena vypadala, jako by byla součástí podivuhodných barev Duhového proudu.

„Mé jméno je Foruni," řekla Sáře. „Jsem Starší jezdkyně."

„Vy jste znala mou matku?"

Starší žena vzala Sáru za ruku. Její chování připomínalo Sáře Arianu Foo.

„Melina byla moje sestřenice. Chyběla mi, po celé ty dlouhé roky - i když od ní občas přicházely dopisy, jež nás zpravovaly o jejích pozoruhodných dětech. Vy tři jste plně potvrdili oprávněnost její volby, i když exil pro ni jistě nemohl být lehký. Naše koně a stíny je těžko opustit."

„Odešla matka kvůli Larkovi?"

„Máme způsob, jak zařídit, aby to vypadalo, že se narodilo děvče. Když se narodí chlapec, odevzdáme ho diskrétním přátelům na Úbočí a místo něho si výměnou vezmeme děvče."

Sára s pochopením kývla. Výměnná péče byla již zavedená obecná praktika, pomáhající utvrdit aliance mezi obcemi a klany.

„Ale matka nechtěla dát Larka pryč."

„Přesně tak. V každém případě potřebujeme tam venku své lidi, a Melina byla spolehlivá. Zařídilo se to takto, a rozhodnutí se

ukázalo správné... i když jsme truchlily, když jsme se doslechly o její smrti."

Sára to akceptovala pokývnutím. „Čemu nerozumím, je - proč jenom ženy?"

Starší měla hluboké rýhy v očních koutcích, od celého věku stráveného mžouráním proti oslnivému světlu.

„Vyžadovalo se to ve smlouvě, když tety z urchachských kmenů nabídly některým lidem a koním útulek na svém nejtajnějším místě, aby je ochránily před Urunthai. V těch dávných dnech ursky považovaly naše muže za rušivý element - tak silné a nespoutané, na rozdíl od jejich vlastních manželů. Zdálo se jednodušší uspořádat všechno na základě žena k ženě.

Kromě toho, jistá část chlapecké populace má tendenci setřást během adolescence všechna společenská omezení bez ohledu na to, jak pečlivě jsou vychováváni. Nakonec by se někteří mladí muži mohli i vypravit ven mimo území Ilias bez adekvátní přípravy - a to by mohlo mít za následek jenom jedno. Ve své potřebě nafukovat se a udělat si jméno by mohli vyžvanit Pospolitosti naše tajemství."

„I děvčata se tak někdy chovají," poznamenala Sára.

„Ano, ale tato pravděpodobnost je v našem případě mnohem menší. Pomysli jen na mladé muže, které znáš, Sáro. Představ si, jak by se chovali."

Sára si představila své bratry, kdyby vyrůstali v této malé oáze. Lark by byl určitě vážný a spolehlivý. Ale Dwer byl ve svých patnácti úplně jiný, než když mu bylo dvacet.

„Ale přece, vidím, že tu nejste jenom samé ženy..."

Starší jezdkyně se usmála. „Nežijeme v celibátu. Čas od času si sem přivádíme dospělé muže - většinou lovce, rádce nebo likvidátory - muže, kteří už naše tajemství znají a jsou ve věku, kdy se z nich stávají klidní, vnímaví společníci... ale stále si ještě uchovávají vitalitu ve svém kroku."

Fallon se usmál, aby zakryl krátké rozpaky. „No, *můj krok* už není zrovna mou nejlepší vlastností."

Foruni mu stiskla ruku. „Prozatím to stačí."

Sára chápavě kývla. „Ursky znějící řešení." Někdy se stávalo, že skupina mladých ursek, postrádajících prostředky k vydržování individuálních manželů, se domluvila a dělila se o jednoho, předávajíc si ho z vaku do vaku.

Starší jezdkyně pokývla s delikátním pohybem své šíje. „Po

mnoha generacích bychom mohly získat i víc než jeden kousek urského já."

Sára se zmateně ohlédla k likvidátoru Kurtovi, sedícímu na jednom hladkém balvanu a pečlivě studujícímu své drahocenné texty, s Jomahem a Prity hovějícími si vedle něj.

„Tak jste tedy poslala výpravu, aby přivedla Kurta, protože chcete jiného -"

„U Ifni, ne! Kurt je pro takové povinnosti už dost starý, a když si už přivedeme nějakého nového partnera, je to s naprostou diskrétností. Neřekl vám Kurt, o co všechno tu jde? O své roli v současné krizi? Důvod, proč jsme tolik riskovaly, abychom vás sem všechny přivedly?"

Když Sára zavrtěla hlavou, Foruniny nozdry se roztáhly a ona zasyčela jako pohoršená urská teta, zmatená bláznivostí mladých.

„No, to je jeho věc. Vše, co vím, je, že vás musíme dopravit do cíle vaší cesty tak brzy, jak jen to bude možné. Dnes v noci si zde u nás odpočinete, neteři. Ale rodinné vzpomínky musejí bohužel počkat, až pomine tato krize... nebo nás to všechny pohltí."

Sára rezignovaně kývla, připravena na další tvrdou jízdu.

„Odtud... mohli bychom vidět —"

Fallon přikývl, jemný úsměv na své vrásčité tváři.

„Ukážu ti to, Sáro. Není to daleko."

Chytila ho za ruku, zatímco Foruni nakazovala, aby se brzy vrátili k hostině. Avšak její myšlenky zanedlouho patřily jen strmé stezce, po níž vyšplhali na úzkou překrásnou loučku a z ní do pásma kosodřeviny, kde se pásly šimly, aby se pak na druhé straně stoupajícího průsmyku dostali do sedla mezi dvěma horami. Sluneční světlo rychle sláblo a brzy už viděli zářit u dalekého západního horizontu nejmenší jijoánský měsíc Passen.

Ještě než vylezli do průsmyku, uslyšela *hudbu*. Povědomý zvuk Emersonova dulcimeru, ozývající se slabě odněkud zepředu. Sáře se nechtělo ho vyrušit, ale přitahovala ji záře -jakési jiskřící se mihotání stoupající od povrchu Jija k obloze a pokrývající celý výhled na druhé straně skryté oázy.

Zvlněný terén vpředu se zdál přeměněn v perlové měsíční světlo. Pryč byly denní křiklavé barvy, a přece zde stále zůstával marnotratný efekt imaginace. Chtělo to silnou vůli, abyste nevyrazili přes svahy a úbočí ve víře ve falešné oceány a cimburí, v přízračná města i mrakodrapy a v tisíce fantastických světů, které její

matematický mozek sestavoval z opálových paprsků a stínů.

Fallon vzal Sáru za loket a jemně ji obrátil k Emersonovi.

Muž z hvězd stál na skalnaté vyvýšenině, dulcimer opřený před sebou, a jeho prsty se dotýkaly všech jeho šestačtyřiceti strun. Melodie, kterou nástroj vyluzoval, byla divoká, až téměř děsivá. Rytmus byl sice uspořádaný, ale přesto jako by se nedal jinak spoutat, podobně jako matematické řady, odmítající se spojit.

Emersonova silueta byla lehce orámována třepetajícím se *ohněm,* a on hrál pro tento přírodní malström.

A tento oheň nebyla žádná představa - žádný výtvor pomýleného oka. Vlnil se a kroutil v dálce, lemuje široké záhyby mohutného horského štítu, jenž se tyčil vzhůru, zaujímaje téměř polovinu oblohy.

Čerstvá láva.

Jijoánská vřící krev.

Nektar, obnovující planetu, roztavený a znovu ukovaný.

Dost divoce se probíraje napjatými strunami, cizinec hrál Mount Guennu, hrál serenádu věnovanou vulkánu, zatímco ten mu jako by děkoval svatozáří očisťujících plamenů.

ČÁST PÁTÁ

Návrh strategie k využití užitečných nástrojů na základě naší zkušenosti z Jija

UPLYNULO UŽ TÉMĚŘ CELÉ JEDNO MILÉNIUM OD POSLEDNÍHO PŘEMNOŽENÍ TRAEKIŮ.

Tyto populační výbuchy bývaly běžnými potížemi, kdy jsme nacházeli četná nešťastná seskupení kruhů, postrádající dokonce i ty nejjednodušší mistrovské torusy, které by je vedly. Ale pokud sahá paměť tohoto živého vosku, neexistuje v současnosti žádná zpráva o nějakém podobném případě.

Reakcí naší Polkjhy *na tento objev na Jiju byla tudíž znechucená ošklivost.*

NICMÉNĚ VŠAK NYNÍ POSEČKEJME a rozvažme, jaký užitek by mohla Velká Jofurská Liga z tohoto faktu mít. Nikdy předtím nežily bratranecké kruhy v takové intimitě s ostatními rasami. I když kontaminovaní, získali tito traekiové cenné voskové znalosti o ursích, hoonských a qheuenských sapientních formách — a stejně tak i o lidských vlčatech a g'kekských červech.

KROMĚ TOHO, vlastnosti, jež my Jofuři shledáváme u divokých traekijských seskupení odpuzující - jejich nedostatek sebestřednosti a uvědomění si sama sebe a naprostá absence ambicí - jim, jak se zdá, umožňují dosáhnout empatie s jednolitými bytostmi! Ostatních pět ras těmto kruhovým seskupením důvěřuje. *Svěřují se jejich sekretům, sdílejí s nimi důvěrnosti, pověřují některé traekie lékařskými úkoly a dokonce jim udělují i právo k pokračování/ukončení života.*

PŘEDSTAVME SI NYNÍ NÁSLEDUJÍCÍ MOŽNOST. PŘEDPOKLÁDEJME, ŽE SE POKUSÍME O LEST.

Mohli bychom záměrně vytvořit nové traekie a naprogramovat je k „útěku " z *milující náruče našeho vznešeného klanu. Upřímně přesvědčena, že prchají od utlačovatelských mistrovských kruhů, tato seskupení by hledala útočiště mezi některými z ras, které my nazýváme nepřáteli.*

Dále předpokládejme toto: užitím schopnosti primitivní empatie si udělají přátele mezi našimi protivníky. Jak míjejí generace, stanou

se z nich důvěrní kamarádi.

A v tomto bodě zařídíme vyslání našich agentů, kteří by pochytali - sklidili - některé z těchto divokých traekiů a změnili je na Jofury — přesně tak, jak jsme to udělali s Asxem, když byl transformován na Ewasxe použitím potřebného mistrovského kruhu.

Nezískáme tak snadno a rychle potřebné informace o našich nepřátelích?

###

Ovšem, experiment s Ewasxem nebyl zcela úspěšný. Tomu starému traekimu Asxovi se před ukončením jeho přeměny podařilo roztavit podstatnou část svých vzpomínek. Výsledná částečná amnézie se ukázala nevyhovující.

Přesto ani tato zkušenost nijak neubírá na hodnotě našeho schématu - vysadit empatií vybavené špiony do středu našich nepřátel. Špiony, kteří jsou naprosto důvěryhodní, protože si sami myslí, že jsou jejich skuteční přátelé! Nicméně díky mistrovským kruhům, můžeme znovu regenerovat naše ztracené bratry, kdekoliv a kdykoliv je najdeme

STREAKER

Makaní

V prostorné třídě byly dva druhy žáků.

Jedna skupina představovala naději - druhá zoufalství.

Jedna byla mimo zákon, druhá nešťastná.

První typ byl nevinný a dychtivý. Druhý naproti tomu už viděl a slyšel až příliš mnoho.

**Dobré ryby...*
dobréryby, dobréryby...
*dobré-dobré RYBY!**

Doktorka Makaní nikdy neslyšela nikoho mluvit na palubě *Streakeru* delfíním primářem. Ne, když mistr *Keneeku*, Kreideikí, svým neochvějným příkladem udržoval v posádce pevnou morálku.

Nyní však, běda, jeden často narazil na útržky staré řeči - prostého emotivního kvičení, používaného nemodifikovanými Tursiopsy v dávných pozemských mořích. Dokonce i lodní lékařka Makaní občas shledala, že si sama pobrukuje útržkovité fráze, když na ni ze všech stran doléhala frustrace... a když zrovna nikdo neposlouchal.

Makaní přehlédla širokou místnost, napůl zatopenou vodou, kde se žáci strkali u velkého tanku ve vzdáleném koutě, dychtiví, aby se nasytili. Bylo zde asi třicet neodelfinu plus tucet šestirukých, opicím podobných postav, šplhajících po stěnách lemovaných regály nebo se potápějících a pak hbitě plavajících pod vodou pomocí rukou s plovacími blánami. Právě polovina z původní skupiny Kiquiů, kteří přežili odtehdy, kdy byli spěšně odchyceni na dalekém Kithrupu, ale tento zbývající kontingent vypadal zdravě a očividně se mu líbilo skotačení s jejich delfíními přáteli.

Stále si nejsem jistá, jestli jsme udělali správnou věc, když jsme je vzali s sebou. Neodelfíni jsou ještě příliš mladá rasa, než aby na sebe mohli vzít zodpovědnost patronství.

Dvojice učitelů se nyní pokusila vnést jakýs takýs pořádek mezi neukázněnou chásku. Makaní uviděla mladší instruktorku - svou bývalou hlavní sestru Peepu - jak máchla paží svého postroje, aby

vylovila z tanku nějaké živé zákusky a hodila je čekajícímu chumlu žáků. Jeden z nich, delfín středních let s apatickýma očima, který předtím vybuchl ve výlevu nekoordinovaného primáru, s mlasknutím sevřel čelisti kolem modré věci s kroutícími se úponky, která vůbec nevypadala jako ryba. Nicméně si fin šťastně pobroukával, když žvýkal svou kořist.

#Dobráryba... dobrá-dobrá-dobrá!#

Makaní znala chudáka Jekajeku ještě předtím, než *Streaker* odstartoval ze Země - býval to astrofotograf, který miloval své kamery a zářivou čerň vesmíru. Nyní představoval Jekajeka další oběť *Streakerova* dlouhotrvajícího útěku, který je všechny odnášel stále dál od teplých oceánů jejich domova.

Předpokládalo se, že cesta bude trvat šest měsíců, a ne půldruhého roku a přitom žádný konec v dohledu. Mladá klientská rasa by v žádném případě neměla čelit takovému stresu jako my, a to skoro sami.

Nazíráno v tomto světle, vypadalo to už teď jako zázrak, že jen čtvrtina posádky propadla psychóze zpětné degenerace.

Jen to nezakřikni, Makaní. Můžeš se přece vydat touto cestou i sama.

###

„Ano, *jsou* dobré, Jekajeko," zabroukala Peepa, snažíc se obrátit zdivočelý delfínův výbuch v učební lekci. „Mohl bys mně říct, ale v *novo angličtině*, odkud tato nová varieta *ryb* pochází?"

Z pokročilejší, chytřejší poloviny třídy se ozvalo dychtivé bručení a kvíkání těch perspektivních. Ale Peepa uštědřila staršímu delfínovi povzbuzující úder sonarem a Jekajekovy oči se po chvilce trochu vyjasnily. Aby ji potěšil, snažil se soustředit.

„Z... v-venku... Dobré s-s-slunce... dobrá v-voda..."

Ostatní studenti začali skřípavě a hvízdavě jásat, odměňujíce tak jeho krátký návrat k tomu, čím býval dříve. Ale tato hora byla k výstupu až příliš kluzká. Nebylo tu ani moc toho, co by mohl udělat lékař. Příčinou totiž nebylo organické selhání.

Reverze je konečné útočiště před stresujícími starostmi.

Makaní plně schvalovala rozhodnutí poručice Tišút a Gillian

Baskinové, neseznamovat posádku se všemi podrobnostmi, uváděnými v deníku mladého hoona Alvina.

Jestliže existuje něco, co posádka právě teď nepotřebuje znát, je to existence náboženství hlásajícího, že degenerace je žádoucí cíl.

###

Peepa skončila s krmením retardovaných dospělých, zatímco její kolega se věnoval dětem a Kiquiům. Sledována pohledem Makaní, provedla hbité salto a přeplavala místnost dvěma mocnými údery ocasu, vynořivši se znovu na hladinu ve vodotrysku rozstřikujících se kapek. „Ano, doktorko? Chtěla jste mě vidět?" Kdo by *nechtěl* vidět Peepu? Její kůže zářila leskem mládí a její dobrá nálada nikdy neochabla, ani když museli utéct z Kithrupu a zanechat tam tolik přátel.

„Potřebujeme kvalifikovanou zdravotní sestru pro jednu misi. Obávám se, že to bude nadlouho."

Z Peepina čelního sonaru se vyřinulo hrčivé cvakání, jak uvažovala.

„Kaaovo ssstanoviště. Je někdo zraněn?"

„Nejsem si jista. Může to být otrava z jídla... nebo možná i záchranná horečka."

Peepin ustaraný výraz se zmírnil. „V tomto případě, nemohl by sse o to posstarat Kaa ssám? Mám ssvé povinnosti tady."

„Může tě zastoupit Olachan, zatímco budeš pryč."

Peepa zavrtěla hlavou, lidské gesto, nyní však tak hluboce vštípené, že ho používali i revertovaní delfíni. „Tady mussejí být dva učitelé. Nemůžeme příliš míchat děti a Kiquie s těmito nešťastníky."

Do nynějška se zatím členům posádky narodilo pět delfíních dětí, i přes rostoucí počet podpisů na té nechutné *Petici o množení.* Ale těchto pět výrostků si zasloužilo pečlivé vedení. A totéž platilo také pro Kiquie - presapienty, kteří se ukázali dostatečně zralí k Pozvednutí některým šťastným galaktickým klanem, jenž by získal právo je adoptovat. Tento fakt ukládal posádce *Streakeru* velice těžké morální břímě

„Osobně dohlédnu na Kiquie... a uvolníme rodiče dětí od jejich povinností, aby se mohli střídat v jeslích jako pomocní učitelé. To je to nejlepší, co můžu udělat, Peepo."

Mladší delfínka konečně povolila, jenže ještě stále měla námitky. „To assi bude nějaký divoký tuňáčí hon. Jak znám Kaau, určitě zzapomněl pročistit filtry."

Každý na lodi dobře věděl, že Kaa už dlouho po Peepě touží. Delfíni mohli pomocí svých sonarů skenovat své druhy uvnitř, takže neexistovalo žádné utajení prosté, trvající vášně.

Chudák Kaa. Žádný div, že přišel o svou přezdívku.

„Je tu i další důvod, proč bys měla jít," pronesla Makaní a ztlumila hlas.

„Mysslela jssem si to. Má to co dělat s těmi gravitonovými emissemi a ss hloubkovými bombami?"

„Tento úkryt je ohrožen," potvrdila Makaní. „Gillian a Tišút plánují, že brzy *Streaker* přesunou."

„Chcete, abych vám pomohla najít jiný úkryt? Abych prohlídla více takových velkých odpadových hrromad, až sse tam vydám?" Peepa povzdechla. „Co ještě? Mám ssložit ssymfonii, vynalézt nový hvězdný pohon a uzavřít dohody s domorodci, když už tam budu?"

Makaní vydala netrpělivé odfrknutí. „Podle všech zpráv je moře tam nahoře ve světě slunce to nejpříjemnější ze všech, s jakými jsme se setkali od odchodu z Calafie. Každý ti to bude jenom závidět."

Když Peepa pochybovačně zafuněla, Makaní dodala v tináru:

**Legendy praví, že velryby*
obdivují jednu věc –
*adaptabilitu!**

Tentokrát se Peepa uznale zasmála. Bylo to něco podobného, co by mohl říct kapitán Kreideiki, kdyby ještě stále byl s nimi.

###

Znovu v lodní nemocnici, skončila Makaní ošetření posledního pacienta a pro tenhle den ošetřovnu zavřela. Byly zde obyčejné psychosomatické potíže a nevyhnutelná příležitostná zranění z práce venku v kovových postrojích, při ohýbání a sváření kovů pod hromadou odložených lodí, připomínající horu. Alespoň že klesl počet stížností na poruchy zažívání od té doby, co týmy se sítěmi začaly sklízet domorodou potravu. Horní vrstvy jijoánského oceánu

se hemžily životem a mnoho zdejších variet vodních živočichů bylo zdraví neškodných a dokonce i chutných, byly-li vhodně připraveny a doplněny. Tišút dokonce uvažovala, že dovolí svobodné lovy venku... než senzory zachytily emise hvězdných lodí vstupujících na orbitu.

Byli to pronásledovatelé? Část flotil snažících se polapit *Streaker* a zmocnit se jeho tajemství? Nikdo by přece neměl být schopen sledovat Gillianinu tajnou stezku těsně kolem hvězdného superobra, jehož karbonové emise vyřazovaly z činnosti robotí hlídky Migračního institutu.

Ale ten nápad nebyl zřejmě tak originální, jak jsme si mysleli. Už dříve ho použili jiní - včetně drsné bandy lidí. Myslím, že bychom neměli být nijak překvapeni, jestliže to napadlo i naše pronásledovatele.

Makanin chronometr pípnul připomínkou. Lodní rada - dva delfíni, dva lidé a šílený počítač - se měla znovu setkat, aby uvážila, jak se bránit proti nelítostnému vesmíru.

Existovala však ještě i šestá členka, která se jednání tiše zúčastnila, nabízejíc nespočetné kombinace možností i katastrof. Bez přispění této členky by zřejmě *Streaker* už dávno předtím zanikl nebo byl chycen.

Nebo bez ní bychom všichni byli už dávno v *bezpečí doma.* !

Jinými slovy, neexistoval před ní žádný únik.

Před Ifni, rozmarnou bohyní náhod a možností.

Hannes

Bylo obtížné vůbec něco dodělat. Dr. Baskinová mu stále odváděla členy jeho technického týmu, pověřujíc je jinými úkoly.

Otráveně vrčel: „Je ještě moc brzo odepisovat *Streaker,* říkám vám!"

„Ještě ho neodepisuji," odpověděla Gillian. „Ale s tímhle karbonitovým povlakem, který zatěžuje trup -"

„Dokázali jsme nakonec tu hmotu analyzovat. Vypadá to, že Izmunuti emitovaný vítr není přímo atomární nebo molekulární karbon, ale nějaký druh kosmických sazí, sestávající z trubiček, spirál a podobně."

Gillian pokývla hlavou, jako by něco takového očekávala.

„Harampádí. Nebo v galaktické Dvojce -" Její našpulené rty vydaly mlaskavý trylek, který doslova znamenal *kontejnerový domov pro individuální atomy.* „Pátrala jsem trochu v té ukořistěné knihovní kostce. Vypadá to, že ta propletená změť mikrotvarů se může stát supervodičem, který je schopen odvádět značné množství tepla. Patrně to nepůjde snadno odškrábat žádným z těch nástrojů, co máme."

„Ten materiál může mít i své výhody."

„Knihovna říká, že syntetizovat tuto látku se podařilo jenom několika málo klanům. Ale k čemu to může být dobré, když to zatěžuje trup a blokuje naše střílny, takže nemůžeme bojovat?"

Suessi shledával důvody, že její alternativa není o nic výhodnější. Pravda, obklopovala je obrovská hromada odložených prastarých lodí a několik z nich se jim podařilo reaktivovat. Jenomže to mělo ještě velmi daleko k nalezení nějaké vhodné náhrady za průzkumnou loď typu Snark, která až doposud své posádce tak dobře sloužila.

Tohle jsou lodě, o nichž si Buyurové mysleli, že se nehodí brát je s sebou, když opouštěli tuto hvězdnou soustavu!

Kromě toho, jak by se mohlo předpokládat, že delfíni budou schopni ovládat vesmírnou loď, která byla postavena už tehdy, když se lidé ještě učili odštěpovat nástroje z pazourku? *Streaker* byl divem chytrých kompromisů, znovu přestavěný tak, aby se v něm bytosti, které postrádaly nohy a paže, mohly pohybovat a bez potíží vykonávat své úkoly - buďto v šestinohých kráčedlech, nebo plovouce přes široké, částečně zaplavené místnosti.

Delfíni jsou prvotřídní piloti a specialisté. Přijde čas, kdy si galaktické klany budou na čas půjčovat jednoho nebo dva kvůli jejich speciální dovednosti jako rozmazlované profesionály. Ale některé rasy budou stále chtít loď jako Streaker, *i přes všechny s tím spojené zmatky a potíže.*

Gillian byla neústupná.

„Nejdřív provedeme adaptaci. Určitě mají některé z těchto starých lodí nějaká zařízení, která bychom mohli použít."

Než schůze skončila, předložil poslední námitku.

„Víte, všechno tohle přehrabování a přezkušování strojů, jak našich, tak cizích, může po sobě zanechat signál, i přes všechnu tu vodu nad námi."

„To já vím, Hannesi." Gillianiny oči byly sice zachmuřené, ale vyzařovalo z nich neochvějné odhodlání. „Ale teď je rozhodující především rychlost. Naši pronásledovatelé stejně už zhruba vědí, kde jsme. Momentálně mohou být zaměstnáni něčím jiným, ale určitě nenechají na sebe dlouho čekat. Musíme buďto připravit *Streaker*, abychom ho mohli odtáhnout do jiné skrýše, nebo evakuovat na nějakou jinou loď."

Tak tedy Suessi rezignovaně dělal několik věcí najednou, zastavil práci na trupu *Streakeru a.* naopak posílil týmy vysílané na cizí vraky - úkol, který byl jak hazardní, tak i fascinující zároveň. Mnoho zde zanechaných trosek se zdálo cennějších než lodě, které chudá Země nakupovala od dealerů přes použitá plavidla. Za jiných okolností by tato sbírka ze Žumpy představovala úžasný nález.

„Za jiných okolností," mumlal si, „bychom sem vůbec nikdy nepřišli."

SOONEŘI

Emerson

Jaké je to nádherné, podivuhodné místo!

Už od velkolepého západu slunce hrál hvězdám a brumlajícímu vulkánu... potom srpku jiskřícího se zrcadlení na tváři největšího měsíce. Mrtvým městům ve vakuu, opuštěným už tak dávno.

Nyní se Emerson obrací k východu, k probouzejícímu se novému dni. Pohroužen v hřejivé zemdlenosti, stojí na výšině chránící úzká údolí Xi a čelí divoké invazi svítání.

Sám.

Dokonce i jezdkyně se na rozbřesku dne ještě zdržují ve svých přístřešcích. Je to doba, kdy pronikavé paprsky nabobtnalého slunce vymetou všechny noční barvy a posunou je do oslnivého spektra jako vše přemáhající příboj. Vlnu kropenatého světla. Až trpce ostrou, jako střepy rozbitého skla.

Jeho dřívější já by tento vjem muselo shledat až příliš bolestným - ten logicky uvažující inženýr, který vždycky věděl, co je reálné a jak to klasifikovat. Ten chytrý Emerson, tak dobrý na opravování poškozených věcí. *Ten* by se mohl otřást a ustoupit před tímto prudkým náporem. Před otupující bouří zraňujících paprsků.

Jenže teď mu to připadá nicotné ve srovnání s jinými bolestmi, odtehdy, co se v plamenech zřítil na tento svět. Například oproti tomu, že mu vyrvali část mozku, světelná bouře by sotva mohla být nazývána dráždivou. Připomíná mu to spíš drápky asi tak padesáti mňoukajících koťat, podrobujících jeho ztvrdlou kůži bodání nesčetných škrábanců.

Emerson rozpřáhne široce paže, otevíraje se tak této okouzlující zemi, jejíž barvy jako by rozřezávaly zablokované cesty v jeho mysli, spalujíce bariéry a uvolňujíce příval až dosud uvězněných obrazů.

Spojené kaňony žhnou pod třpytivými vrstvami podivných vizí. Exploze ve vesmíru. Napůl utopené světy, kde kulaté ostrůvky svítí jako houby. *Dům*, vytvořený z ledu, který se táhne kolem žhavé rudé hvězdy a mění sinalou záři tohoto slunce na zkrocený oheň v krbu.

Tyto a nesčetné jiné obrazy se mihotají před jeho očima. Každý

z nich se dožaduje pozornosti, předstíraje, že je věrným obrazem toho, co kdysi bylo. Ale většina těchto vizí jsou jenom iluze, to ví.

Jako třeba falanga ozbrojených dívek mávajících biči rozvětvených blesků proti oheň plivajícím drakům, z jejichž ran se na pustou zemi vylévá duhová zář. I když jsou takové scény zajímavé, pouští je z mysli a spolupracuje se svým rewqem na tom, aby odehnal ze své hlavy všechno to irelevantní, fantastické či jinak pochybné.

Co tím opouští?

Dost, jak se zdá.

Z jednoho blízkého lávového pole se sluneční světlo odráží od drobných krystalických částeček ztuhlého magmatu s intenzitou, kterou jeho oko vnímá jako obrovské, vzdálené *exploze.* Veškerý smysl pro měřítko mizí, jak v zuřivé bitvě před ním hynou mocné lodě. Eskadry trhají jedna druhou. Formace flotil jsou koseny pohybujícími se záhyby zmučeného prostoru.

Toto je *pravda!*

Ví, že toto je reálná vzpomínka. Nezapomenutelná. Příliš děsivá, než aby se dala vymazat.

Tak proč byla předtím ztracena?

Emerson se namáhavě snaží utvořit slova, používaje jejich unikátní moc k zařazení této vzpomínky tam, kam patří.

Já... viděl... jak se... to... stalo.

Já... tam... byl.

Jeho mysl se natáhne ještě dál. *Tím* směrem, mezi obyčejným polem balvanů, leží galaktická spirála, viděná shora jako vířící koleso. Je to pohled z jednoho *mělkého místa,* kde stále víří několik kosmických proudů. Na tomto místě se nachází tajemství, nerušené vlnami času.

Než na ně nakonec narazil někdo, jehož zvědavost byla větší než rozum, a vnikl do jeho klidu hrobky.

Někdo...?

Hledá vhodnější slovo.

...My...

A pak, ještě přesněji.

...Streaker!...

Malý okamžik, a už ho vidí, hledajícího si cestu mezi štěrkovými vrstvami blízké mesy. Štíhlý, elegantní trup, zdobený špičatými přírubami k zakotvení lodi v tomto vesmíru... ve vesmíru

nepřátelském k čemukoliv, co *Streaker* představoval. Nostalgicky zírá na důvěrně známé plavidlo. Se zjizveným a zflikovaným trupem, kde mnohá opravovaná místa nesou stopy jeho vlastních rukou, se tato loď může zdát krásná jenom tomu, kdo ji skutečně miloval.

...miloval ji...

Slova mají sílu posunovat mysl. Začne propátrávat horizont, tentokrát hledaje lidskou tvář. Tu, kterou kdysi zbožňoval, bez jakékoliv jiné naděje, než že v odpověď se mu dostane pouhého přátelství. Ale její obraz hledá v této matoucí krajině marně.

Emerson povzdechne. Pro tentokrát to je dost, aby se pokusil roztřídit své znovuobjevené vjemy. Prostá uvedení do vzájemné souvztažnosti se ukazují jako obzvlášť užitečná. Jestliže to *bolí*, musí se jednat o skutečnou vzpomínku.

Co by tato skutečnost mohla znamenat?

Otázka, která mu přišla na mysl úplně sama od sebe, způsobuje, že jeho lebka praská bolestí!

Je tohle snad záměr? *Zabránit* mu ve vzpomínání?

Zaútočí na něj bodavá, prudká bolest. Tato otázka je špatně! Nikdy nesmí být položena!

Emerson si sevře hlavu, jakmile se mu podaří zahnat tuto myšlenku, která ho deptá ranami podobnými úderům kladiva.

Nikdy, kdy, kdy...

Ucouvne prudce nazpět a z hrdla se mu vydere zavytí. Vyje jako zraněné zvíře a jeho nářek se nese přes skalnaté výplazy. Zvuk se řítí jako omráčený pták... a pak dohoní sám sebe, těsně před tím, než by se roztříštil o kameny,

V prudké, střemhlavé otočce se vrací zpět... jako *smích!*

Emerson zařve.

Z plna hrdla křičí své pohrdání.

Řičí vzdorovitou radostí.

. I přes slzy, stékající mu po tváři, *položí* otázku a pyšní se odpovědí, uvědomuje si, že přece jen, koneckonců, není žádný zbabělec. Jeho amnézie není žádný hysterický ústup. Necouvá před traumaty z minulosti.

To, co se stalo s jeho myslí, nebyla žádná nehoda.

Zdá se mu, že po jeho páteři stéká dolů horké olovo, jak jeho naprogramované zábrany bojují proti jeho úsilí. Emersonovo srdce prudce buší, divže mu neroztrhne hruď. Ale téměř si toho nevšímá,

neboť náhle stojí tváří v tvář pravdě, doprovázené pocitem jakési podivné, až téměř brutální euforie.

Někdo.....to... udělal...

Před ním, nad zborcenou skalní plošinou, se vynořuje obraz chladných očí. Bledých, až mléčně bělavých. Tajemných, prastarých, prohnaně lstivých. Mohlo by to být děsivé - pro někoho, kdo ještě má co ztratit.

Někdo... to... udělal... mně!

Se zaťatými pěstmi a s tvářemi mokrými slzami, Emerson vidí barvy rozplývat se ve svých očích, plných tekoucí bolesti. Ale na tom už nesejde.

Nesejde už na tom, co *vidí.*

Důležité je to, co ví.

Cizinec vydá osamocený výkřik, který splyne s bezčasovým majestátem okolních hor.

Výkřik vzdoru a *výzvy.*

Ewasx

Ukazuje se, že jsou odvážní.

V tomto smyslu jste skutečně měly pravdu, Mé kruhy.

My Jofuři jsme nepředpokládali, že by se k nám někdo přiblížil tak brzy potom, co *Polkjhy* vyčistila prostor o rozloze 20 *korechů* kolem našeho místa přistání. Ale nyní přichází delegace, mávající bílým praporem.

Zprvu tento symbol uvede náš komunikační tým z *Polkjhy* ve zmatek. Ale *toto* seskupení velmi osobitých kruhů se spolehlo na staré vzpomínky, týkající se lidských tradic - a ví, že bílá vlajka znamená příměří.

. INFORMUJEME VŮDCE - KAPITÁNA. Toto vznešené seskupení vypadá spokojeno s našimi službami. Mé kruhy, jste opravdu dobře informovány o těch červech! Tyto bezcenně vyhlížející torusy, které zbyly po někdejším Asxovi, stále uchovávají ve vosku znalosti a zkušenosti ohledně lidí a jejich způsobů, které se mohou ukázat užitečné pro Svrchovanou Alianci, kdyby snad v Pěti galaxiích nastala ona předpovídaná Doba změn.

Velká knihovna se ukázala jako žalostně chudá co do odkazů na

malý klan ze Země. Jak ironické, že jsme potřebné znalosti měli objevit až na takovém hrubém, zaostalém světě, jako je tahle planeta Jijo. Znalosti, jež nám mohou pomoci uskutečnit náš cíl - vyhladit tuto drzou vlčecí rasu.

Co? Vy se chvějete?

V radostném očekávání služby? V očekávání, že další nepřítel vašeho klanu bude zničen?

Ne. Místo toho se třesete a naplňujete naše jádro výpary vzpoury!

Moje ubohé, kontaminované kruhy! Jste tak infikované a zamořené cizími názory, že snad skutečně máte rády ty odporné dvojnožce? A také ty červy, přeživší g'Keky, jež jsme přísahali do posledního vyhladit?

Možná je ten mor ve vás příliš zakořeněn, než aby to bylo vhodné, i když zahrnuje některé užitečné zkušenosti.

Oailieové měli pravdu. Bez mistrovského kruhu se z celého seskupení stane zase jen ubohá hromádka sentimentálního traekiho.

Lark

Vysoký hvězdný lord nevypadal ani v doma utkané košili a kalhotách o nic méně impozantně než ve své staré černé a stříbrné uniformě. Rannovy mohutné paže a klínovivý trup nutily člověka představovat si nemožnosti... jako třeba jaké by to bylo, postavit ho proti plně vzrostlému hoonovi v pěstním zápase.

To by ho snad mohlo připravit o něco z té jeho povýšené upjatosti, uvažoval Lark. *Zdá se, že na světě není nic podstatně důležitějšího než tenhle chlapík.* Za Rannovým zevnějškem a samolibým vystupováním byla tatáž technologie, jež propůjčila Ling krásu bohyně. *Mohl bych být stejně silný - a žít tři sta let - kdybych se nenarodil v opuštěné divočině.*

Rann mluvil novoangličtinou s ostrým danickým přizvukem a se zvláštním hrdelním podtónem jako jeho rothenští páni.

„Laskavost, kterou ode mne žádáte, je jak riskantní, tak i impertinentní. Můžete mně říct jediný důvod, proč bych měl spolupracovat?"

Sledován ostražitým pohledem miličních stráží, hvězdný lord

seděl se zkříženýma nohama v jeskyni, odkud bylo možno přehlédnout Dvodenskou mesu, jejíž maskované rampy pod plachtami z nápaditě pomalovaných látek se téměř k nerozeznání mísily s okolním pralesem. Zdálo se, že na druhé straně g'kekského města se vzdálené horské hřebeny vlní, jak se obrovské kmeny rozlehlého boového lesa skláněly pod náporem větru. V těsném sousedství jeskyně stoupala vzhůru pára z geotermálních skalních průduchů, skrývajíc zajatce před eventuálním galaktickým detekováním - nebo tak aspoň rádcové doufali.

Před Ranném ležela hromada hranatých disket nesoucích znak Galaktické knihovny, tytéž hnědé destičky, jaké Lark a Uthen našli ve zničené danické základně.

„Mohl bych uvést několik důvodů," zavrčel Lark. „Polovina qheuenů, co znám, je nemocná nebo umírá na nějaké hnusné svinstvo, co jste *vy* bastardi vypustili -"

Rann odmítavě máchl rukou.

„To je jenom vaše domněnka. Něco, co kategoricky popírám."

Larkovo hrdlo se stáhlo hněvem. Navzdory každému bodu odsouzeníhodného důkazu, který mu byl předložen, Rann zatvrzele odmítal i jenom pomyslit na možnost Rotheny naplánované genocidální infekce. „To, co tady naznačujete, je úplně absurdní," řekl chvíli předtím. „Je to v naprostém rozporu s laskavou povahou našich pánů."

Larkovou první reakcí byl nesmírný úžas. *Laskavá povaha?* Nebyl snad Rann u toho, když Bloor, nešťastný portrétista, vyfotografoval Rothenovu tvář bez její masky a kdy Ro-kenn reagoval tak, že na všechny v dohledu seslal ohnivou smrt?

Lark se necítil dobře, když znovu bod po bodu musel opakovat obvinění, jež předložil Ling. Velký muž až příliš opovrhoval vším, co bylo jijoánské, než aby vnímal logické argumenty.

Nebo byl snad do toho všeho sám nějak zapleten a odmítání se mu zdá jako ta nejlepší obrana.

Ling seděla sklíčeně na pahýlu ulomeného stalagmitu, neschopná střetnout se tváří v tvář se svým někdejším vůdcem. Přišli sem, aby požádali Ranna o pomoc, když se jim nepodařilo rozluštit záznamy na nalezených disketách pomocí jejího vlastního čtecího přístroje a nalézt v její vlastní databázi něco o současné epidemii.

„Dobrá," uzavřel Lark. „Jestliže vás nepřesvědčí pravda a

spravedlnost, možná pomůže hrozba."

Drsné uchechtnutí velkého muže.

„Kolik rukojmí můžeš obětovat, mladý barbare? Máte jenom tři z nás, abyste odvrátili oheň seshora. Tvé zastrašování není nijak přesvědčivé."

Lark se cítil jako křovinný lumík čelící ligerovi. Přesto se naklonil blíž.

„Věci se změnily, Ranne. Předtím jsme si mysleli, že vás nabídneme vašim lidem za ústupky. Teď jsou vaše loď i vaši kamarádi uzavřeni v bublině. Ti, s nimiž budeme jednat teď, jsou *Jofuři*. Pochybuju, že by se nějak zvlášť zajímali o eventuální poškození vaší osoby, až vás jim předáme."

Rannova tvář byla úplně bez výrazu. Lark v tom přesto viděl jistý pokrok.

Vmísila se Ling.

„Prosím. Tento přístup nevede nikam." Vstala a přistoupila ke svému danickému kolegovi. „Ranne, je možné, že zbytek našeho života budeme muset strávit s těmito lidmi nebo i sdílet s nimi jakýkoliv osud, který Jofuři určí. Vyléčení těch ubožáků by mohlo pomoct vyrovnat si účty se Šestkou. Jejich rádcové slibují, že nám vše odpustí, jestliže jim v tomhle pomůžeme."

Rannova němá grimasa nepotřebovala zcela žádnou rewqovu interpretaci. Nestál o nějaké odpuštění od zaostalých divochů.

„Pak jsou tu ještě ty fotogramy," pokračovala Ling. „Patříš k danickému Vnitřnímu kruhu, tak jsi mohl vidět pravou rothenskou tvář už předtím. Ale mě to šokovalo. Ovšem, tyto fotografické obrazy dávají jijoánským domorodcům jistou zbraň. Jsi-li loajální k našim pá... k Rothenům, musíš to vzít v úvahu."

„A komu by tak chtěli ty své obrázky ukázat?" zahihňal se Rann. Pak se podíval na Larka a jeho výraz se změnil. „Vy byste snad skutečně chtěli -"

„Předat je Jofurům? Nač se obtěžovat? Oni můžou rozlomit vaši loď, kdykoliv se jim zachce, a rozebrat vaše pány až na jejich nukleové kyseliny. Smiřte se s tím, Ranne, neupřímnost tu není na místě. Jofuři mají vaše pány těsně sevřené ve svých mulčovacích kruzích."

„Milované patrony celého lidstva!"

Lark pokrčil rameny. „Ať už je to pravda nebo ne, nic se tím nezmění. Jestliže se Jofuři rozhodnou, můžou vyhlásit na Rotheny

klatbu v celých Pěti galaxiích. Konce by mohly být katastrofální."

„A co těch vašich Šest ras?" opáčil prudce Rann. „Každý z vás je právě tak zločinec. Vy všichni můžete očekávat trest - a to nejenom lidé a členové ostatních ras, kteří tu žijí, ale i domácí populace každého vašeho druhu, kdekoliv ve vesmíru!"

„Ach ano." Lark kývl. „Ale to jsme věděli vždycky. Vyrůstali jsme při urputných diskusích o našich pravděpodobných vyhlídkách. Vina. To také dodává ostří našemu typicky legračnímu světonázoru." Sardonicky se usmál. „Ale je mi divné, že nějaký tak *optimistický* chlapík jako vy, který se považuje za součást velkého osudového určení, může být tak rezignovaný vůči ztrátě všeho, co zná a miluje."

Konečně se Danikovy rysy stáhly v pochmurné grimase.

„Ranne," naléhala Ling. „Musíme to udělat společně."

Zíral na ni s prohnaným výrazem. „Bez Ro-kennova souhlasu?"

„Odvezli ho někam moc daleko. Ani Lark neví kam. Každopádně, já jsem v této chvíli přesvědčena, že musíme uvážit, co je nejlepší pro lidstvo... pro Zemi... nezávisle na Rothenech."

„Nemůže být jedno bez druhého!"

Pokrčila rameny. „Pak tedy pragmatismus. Když těmto lidem pomůžeme, tak možná i oni udělají totéž pro nás."

Velký muž pohrdlivě odfrkl. Ale po několika důrách rýpnul špičkou nohy do hromady disket před sebou. „Dobrá, na to jsem tedy zvědav. Tyhle nejsou ze staniční knihovny. Poznávám ty barevné piktografy. Už jste zkusili najít přístupový kód?"

Ling kývla.

„Pak bych se možná měl do toho pustit."

Znovu se podíval na Larka.

„Znáš riziko, když zapnu svou čtečku?"

Lark mlčky přikývl. Lester Cambel mu to už vysvětlil. Ale s největší pravděpodobností by digitální vědomí, vyzařované nepatrnou informační jednotkou, mělo být překryto činností gejzírů a neustálými mikrootřesy, permanentně explodujícími pod Okraji.

Nicméně každá zakladatelská kolonie, od g'Keků a glaverů až po ursy a lidi, poslala v zájmu své bezpečnosti své tajné lodě dolů do Žumpy. Nezachoval se ani jeden jednoduchý počítač. Naši předkové museli mít za to, že nebezpečí je velmi reálné.

„Nemusíte poučovat soonery, co je to riziko," řekl velkému Danikovi. „Naše životy závisejí na hodu Ifniných kostek. Víme, že to není otázka výhry.

Naším cílem je oddálit prohru tak dalece, jak to jde."

###

Jimi, jeden z požehnaných, kteří obývali zdejší útulek, jim přinesl jídlo. Byl to veselý mladý muž, téměř tak vysoký jako Rann, ale s daleko jemnějšími způsoby. Jimi jim také předal krátkou, ručně psanou zprávu od Cambela. Poselstvo k Jofurům už dorazilo na Mýtinu Shromáždění, doufajíc, že se podaří navázat kontakt s nejnovějšími vetřelci.

List obsahoval stručný dodatek:

Nějaký pokrok?

Lark se zašklebil. Nevěděl, jak by vyjádřil, co „pokrok" v tomto případě znamená, i když doufal, že jistého úspěchu bylo dosaženo.

Ling pomohla zařadit béžové diskety do Rannovy přenosné počítačové databáze - která mu byla pro tento účel zase vrácena. Spolu pak oba Danikové začali sestavovat bludiště jiskřivých symbolů.

Knihy ze dnů před *Archou* popisovaly, jakým způsobem vytvořit digitální svět - říši nespočetných dimenzí, kapacit a korelací, kde se každá simulace může k nerozeznání podobat hmatatelné realitě. Ovšem pouhý popis vzhledem k nedostatku zkušeností nemohl vůbec vystihnout skutečnost. *Jenomže já přece nejsem ten legendární ostrovan, ohromený puškou a kompasem kapitána Cooka. Mám k dispozici texty, nějakou znalost matematiky a do jisté míry také vím, co je možné.*

Aspoň tak jsem doufal.

Jenže potom začal mít strach - co když Danikové jenom předstírají, že něco dělají? Že předstírají potíže, aby získali čas?

Bylo toho moc, na čem záleželo. Uthen by už brzy mohl zemřít a po něm i další chitinoví přátelé. A co horší, nové fámy z pobřeží mluvily o tom, že hoonští vesničané začínají posmrkovat a že těžce dýchají a jejich hrdelní vaky jim praskají od nějaké neznámé cizí nemoci.

Pokračujte! naléhal v duchu. *Co je tak těžkého na vyhledání určitých dat z prvotřídního počítačového rejstříku?*

Rann náhle odhodil disketu s daty, provázeje to klením v hrdelních zvucích jakéhosi cizího žargonu.

„Je to zakódované!"

„Myslela jsem si to," řekla Ling. „Ale počítala jsem, že ty, jako člen Vnitřního —"

„Ani nám z kruhu se neříká všechno. Nicméně, znám tak trochu základy rothenského kódu, a tohle je jiné." Zamračil se. „Ale přece jen jaksi povědomé."

„Dokážete to rozluštit?" zeptal se Lark, zíraje na bludiště plynoucích symbolů.

„Ne touhletou primitivní čtečkou. Potřebovali bychom něco většího. Skutečný počítač."

Ling se narovnala a pak vrhla na Larka vědoucný pohled. Rozhodnutí však ponechala na něm.

Lark nafoukl tváře a pak zase vydechl vzduch.

„Hr-rm. Myslím, že to by se dalo zařídit."

###

Smíšený oddíl milice cvičil pod blízkými stromy, vypadaje směle a statečně pod zmatenou spletí pruhů svého válečnického pomalování. Ale Lark si všiml, že je mezi nimi jen několik statných qheuenů - i když pětinozí byli něco jako pancéřová pěst miličních sil.

Jako jeden z mála žijících Jijoánců, který letěl na palubě cizího letadla a který měl možnost vidět jejich vybavení tak řečeno z první ruky, Lark věděl, jaká šťastná náhoda byla Bitva o Mýtinu, kde oštěpy, kuše a pušky triumfovaly nad hvězdoplaveckými bohy. Taková bizarní šance se už nebude opakovat. Nicméně, existovaly důvody, proč pokračovat ve standardním výcviku. *Udržuje to dobrovolníky v činnosti a pomáhá to zabránit znovuvzplanutí starých sporů. Ať se už stane cokoliv - ať už se se skloněnou hlavou podrobíme konečnému soudu nebo zemřeme v boji — nemůžeme si dovolit žádné zbytečné a neplodné diskuse.*

Lester Cambel je pozdravil před svým stanem vedle bublajícího horkého pramene.

„Riskujeme, když tohleto děláme," řekl starší rádce.

„Ale máme jinou možnost?"

V Lesterových očích si Lark přečetl odpověď.

Můžeme nechat Uthena a spoustu dalších qheuenů zemřít, je-li to cena, která ostatním umožní přežít.

Lark nenáviděl být rádcem. Ošklivil si způsob myšlení, který se od něj očekával - zvažující různé kompromisy a výměny, které nic

neměmily na vašem prokletí, ať už jste zvolili cokoliv.

Cambel povzdechl. „V každém případě se můžete pokusit. Pochybuju, že ten přístroj bude vůbec fungovat."

Na hrubém stole z klád srovnali Cambelovi lidští a urští pomocníci několik lesklých předmětů, řídíce se podle starobylých ilustrací. Rann užasle zíral na tyto elektronické články, které sem byly dopraveny až od břehů dalekého žíravého jezera.

„Ale já myslel, že jste vyhodili všechny vaše digitální -"

„Vyhodili. Naši předkové skutečně všechny vyhodili. Tyto věci jsou pozůstatky po Buyurech."

„To není možné! Buyurové odešli už před půl milionem let!"

Lark seznámil přítomné se zkrácenou verzí příběhů šíleného žíravého pavouka, jenž se vyžival ve sbírání fetišů. Stvoření, které, ač určeno k destrukci, strávilo celá milénia zapečeťováním starodávnýyh pokladů v kokonech zmrazeného času.

Pracujíce dnem i nocí, traekijští alchymisté objevili formuli, která rozpouštěla tyto zlaté ochranné skořepiny a tak se jejich obsah vrátil zpět do reálného světa. *Štěstí pro nás, že zde tihle experti zrovna byli*, pomyslel si Lark. Unaveně vypadající traekiové stáli právě venku, vypouštějíce ze svých syntézových kruhů oblaka žluté páry.

Rann pohladil jeden ze znovuzískaných předmětů, černý trapezoid, jenž očividně musel být větší bratranec jeho přenosné databáze.

„Energetické krystaly vypadají nepoškozené a s negativní entropií. Víte, jestli stále pracují?"

Lark pokrčil rameny. „Vy znáte tento typ?"

„Galaktická technologie je dost standardní, i když tato věc byla vyrobena, když lidé ještě jako takoví vůbec neexistovali. Je to sice model vyšší úrovně, než jsem obvykle používal, jenomže..." Člověk z vesmíru si sedl před starobylý artefakt a stiskl jeden z jeho vyčnívajících výstupků.

Z přístroje náhle vytryskly paprsky světla, které téměř dosáhly až k maskovacímu baldachýnu. Nejvyšší rádce a jeho tým rychle ucouvli. Ursky poděšeně frkaly, kroužíce svými dlouhými krky, zatímco lidští techové dělali kradmá gesta, sloužící k odvrácení zlého.

Dokonce i u Cambelových osobních akolytů —jeho knihami odkojených „ expertů " - je naše kultivovanost natolik tenká, že by ji

porušilo i pouhé škrábnutí nehtem.

„Buyurové většinou používali galaktickou Trojku," pravil Rann. „Ale Dvojka je dost podobná univerzálu, a tak ji zkusím jako první."

Hned nato přešel na tento synkopovaný kód, vyslovuje jeho cvakavé a mlaskavé zvuky tak rychle, že Lark už po krátké chvíli nebyl schopen sledovat tajný dialekt počítačových povelů. Ruce hvězdného lorda se pohybovaly stejně rychle, prudce přelétávajíce mezi plynoucími obrazy. Ling se k němu připojila, občas vsáhnuvši dovnitř, aby uchopila virtuální předměty, které pro Larka nic neznamenaly, a odhazujíc ty, které považovala za irelevantní, uvolňujíc tak pro Ranná větší pracovní prostor. Brzy byl celý prostor vyčištěn až na sadu pomalu plovoucích dvanáctistěnů s vlnícími se symboly, které jako by vždy honily každý z těchto uplývajících tvarů.

„Buyurové byli vynikající programátoři, " podotkl Rann, sklouznuv do galaktické Šestky. *„I když jejich velkou vášní byly biologické vynálezy, nebyli žádní diletanti ani v digitálním oboru."*

Lark zašilhal k Lesterovi, který se odsunul na nejvzdálenější konec stolu, aby tam položil hromadu *senzorových kamenů*, sestavených do pyramidy jakoby z lesklých opálů. Nervózně si poklepávaje po jedné noze, rádce neklidně sledoval kameny, číhaje na každou jiskru varovného ohně.

Když se Lark otočil, zjistil, že miliční oddíl už zmizel.

Nikdo, kdo má aspoň trochu rozumu, by tu nezůstal, když se tu odehrává tohle.

Rann zamumlal kletbu.

„Myslel jsem, že ta mašina bude schopná rozpoznat charakteristické znaky v kódování, tedy jestliže se jedná o standardní obchodní šifru obvykle používanou v Pěti galaxiích nebo jestli zde jsou nějaké zvláštnosti specifické pro nějakou rasu nebo alianci.

Bohužel, počítač říká, že nezjistil šifrovací klíč používaný na těchto disketách. Nazývá tuto kódovací techniku... ehm... novátorskou."

Lark věděl, že toto označení je mezi velkými hvězdnými klany považováno za mírně urážlivé.

„Mohl být tenhle vzorec vyvinut až potom, co Buyurové opustili Jijo?"

Rann kývl. „Půl eonu je chvilka, i podle galaktických standardů."

Ling se dychtivě ozvala. „Možná že je terranský."

„To by vysvětlovalo tu matnou povědomost. Ale proč by měl nějaký Rothen používat pozemský kód? Ty víš, co si oni myslí o vlčecí technologii. Zvlášť o něčem, vytvořeném těmihle neuvěřitelnými Terrany —"

„Ranne," přerušila ho Ling ztišeným hlasem, „tyhle diskety nemusely patřit Ro-kennovi ani Ro-pol."

„Tak potom komu? Říkáš, žes je nikdy předtím neviděla. Ani já ne. To vylučuje..."

Zamžikal a pak sevřel ruku v pěst a ukázal s ní na dřevěné destičky. „Musíme to rozluštit! Ling, začni s uvolňováním celkové energie jednotky na nalezení klíče!"

Lark postoupil vpřed. „Jste si jist, že je to moudré?"

„Hledáte lék na nemoc vašich kamarádů divochů? Fajn, jofurská loď sedí na troskách naší stanice a naše loď je držena v zajetí. Tohle může být vaše jediná šance."

Jistě, Rann měl patrně i nějaký jiný důvod pro svou náhlou horlivost. Nicméně, každý z přítomných si přál stejnou věc - prozatím.

Lester vypadal nešťastně, ale kývnutím dal svolení a hned se zase vrátil ke své hlídce nad senzorovými kameny.

Děláme to pro tebe, Uthene, pomyslel si Lark.

Několik okamžiků později musel ustoupit o pár kroků nazpět, když se prostor nad prehistorickým počítačem najednou zaplnil. Nesčetné piktografy a symboly do sebe narážely jako sněhové vločky v arktickém blizardu. Buyurský aparát aplikoval úžasnou sílu digitálního intelektu, aby rozřešil složitou skládačku.

Jak Rann pracoval - s rukama létajícíma tam a zase ven z této divoce vířící vánice - měl ve tváři výraz doutnající zuřivosti. Něco jako rozmrzelý vztek, který mohl vycházet jen z jediného předpokladu.

Zrada.

###

Uběhla midura, než prehistorický počítač ohlásil předběžné výsledky. Do té doby byl Lester Cambel už úplně vyčerpaný. Pot prosákl jeho tuniku a každý jeho dech provázelo sípáni. Ale přesto nepřenechal nikomu svoje místo na stráži nad senzorovými kameny.

„Vyžaduje to dlouhý trénink, aby se jeden naučil vnímat varovné záblesky," vysvětloval. „Právě teď, když se správně uvolním a naladím zrak, dokážu jen taktak rozpoznat slabou záři v mezeře mezi dvěma nejspodnějšími kameny."

Dlouhý trénink? podivil se Lark, když zašilhal na křehkou pyramidu, a ihned rozeznal slabou duhovou opalescenci, připomínající ztlumený plamen, olizující okraj mulčovací pánve, když byl spalován nějaký mrtvý traeki, vraceje tak své kruhy zpět do jijoánského přírodního cyklu.

Cambel pokračoval ve svém popisu, jako by to Lark již předtím neviděl.

„Někdy, bude-li čas, tě naučím vnímat pasivní rezonancí, Larku. V tomto případě je vyvolána tou jofurskou válečnou lodí. Její mohutné motory jdou nyní naprázdno, asi tak čtyřicet leguí odtud. Naneštěstí i to vytváří dost silné zvukové pozadí, aby maskovalo každou novou disturbanci."

„Jako co?"

„Jako eventuální *další* soubor gravitačních repulsorů... pohybující se směrem k nám."

Lark zachmuřeně kývl. Tak jako bohatá urská obchodnice manžely, nesly i vesmírné lodě ve svých objemných vacích lodě menší, svižné a rychlé, aby v případě potřeby vyrazily za svými smrtícími záležitostmi. To bylo hlavní riziko, kterého se Lester obával.

Lark uvažoval, zda se nemá vrátit k oběma Danikům, kteří, hledajíce matematický klíč, vyvolávali až dosud dřímající softwarové démony. Ale nač by mu to bylo, zírat na nepochopitelné? Místo toho se naklonil blíže ke kamenům, vědom si toho, že každá jiskřička může být předzvěstí titánských sil, takových, jaké jsou schopny pohánět i slunce.

Nějaký čas nevnímal nic než slabý modravý plamen. Ale pak si začal uvědomovat jiný rytmus, shodující se s tlumeným blikotáním kamenů, úder po úderu. Zdroj, odkud vycházel, se nacházel v blízkosti jeho hrudního koše, hned nad bušícím srdcem.

Vklouzl rukou pod svou tuniku a sevřel v dlani svůj amulet - úlomek Svatého Vejce, visící mu kolem krku na koženém řemínku. Byl teplý. Puls připomínající kadence se zdál vzrůstat každou uplývající důrou a měl za následek, že jeho paže začala bolestivě vibrovat.

Co by mělo mít Vejce společného s motory galaktického křižníku? Kromě toho, že oba dva mají tendenci otravovat mě, dokud neumřu?

Z dálky slyšel Ranna, jak zlostně vykřikl. Velký Danik praštil do stolu a skoro přitom převrátil křehké kameny.

Cambel vstal, aby se podíval, co to Rann má. Ale Lark ho nemohl následovat. Cítil se jako přišpendlený na místě náhlým třesem, který se mu šířil od pěsti až nahoru do paže. Dospěl k hrudi a pak začal proudit dolů do nohou.

„Uh-huhhh..."

Pokusil se promluvit, ale žádná slova nepřišla. Jakýsi druh podivné paralýzy ho zbavil vůle k pohybu.

Celá léta namáhavě usiloval o dosažení toho, co tak snadno přicházelo k některým poutníkům, když se členové všech Šesti ras vydávali hledat splynutí s jedinečným darem Jija - s Vejcem, tímto tajuplným divem. Některým to přineslo požehnání - řídicí vzorce, absolutní a nabádající. Útěchu v nesnázích a strastech exilu.

Ale nikdy ne Larkovi. Ne hříšníkovi Larkovi.

Do nynějška.

Ale místo nadsmyslového, vše převyšujícího míru pocítil Lark trpkou pachuť, jako kdyby měl v ústech roztavený kov. V uších mu bodavě řezalo, jako kdyby se mu tudy protlačoval nějaký kámen. V jeho omámení se mu otvory v uspořádaní senzorových kamenů zdály jako vakuová propast mezi planetami. Z okrouhlých kamenů se staly měsíce, s těžkopádným půvabem se letmo dotýkající jeden druhého.

Před jeho obluzenýma očima malý plamének nepatrně nabobtnal, jako když se na růžovém keři vytváří zárodek nového výhonku. Nová výduť se *pohnula,* oddělila se od svého rodiče a lezouc po povrchu jednoho kamene, dostala se do štěrbiny a pak postupně popolézala nahoru.

Bylo to stěží pozorovatelné. Nebýt jeho momentálně zvýšené senzibility následkem toho podivného záchvatu, Lark by si byl snad ničeho nevšiml.

Něco přichází.

Ale nemohl reagovat jinak než kataleptickým mumláním. Za Larkem se ozvalo dalších několik velice zuřivých kleteb - Ranna popadl záchvat vzteku nad nějakým jeho objevem. Jakési postavy se míhaly kolem zuřivého cizince... Lester a miliční stráže. Ani jednomu z nich však Lark nevěnoval pozornost.

Zoufale se snažil najít místo, kde sídlila vůle. Její centrum. Tu část mozku, jež dávala povely nohám, aby kráčely, očím, aby se pohybovaly, hlasu, aby vydával slova. Ale jeho duše se zdála chycena v onom bledém uzlu ohně, lenivě se s ním pohybujíc jeho cestou.

Nyní, když si získal jeho pozornost, ohňový záblesk jako by ho nehodlal pustit.

Je tohle tvůj záměr? ptal se Vejce, napůl v zbožné extázi a napůl zoufale.

Upozorňuješ mne na nebezpečí... tak proč mne nenecháš, abych na ně křičel a varoval je?

Uplynula další důra - nebo deset? - zatímco jiskra klouzala kolem dalšího kamene. S jemným prasknutím přešla přes další štěrbinu. Kolik jich ještě musí překročit, než se to stane?

Náhle se v Larkově zorném poli vynořila jakási velká silueta. Obrovský, zakulacený tvar, mohutný a rozmazaný v jeho strnulých, nezaostřených očích.

Neznámý objekt promluvil.

„Eh... rádce Koolhan?... Jste v pořádku, pane?"

Lark jenom němě pokynul vetřelci, aby přistoupil blíž. *To je ono, Jimi. Ještě kousek víc doleva...*

S vítanou náhlostí plamen zmizel, zakrytý kulatým obličejem Jimiho Požehnaného - Jimiho prosťáčka - tvářícího se zmateně a ustaraně, když se dotkl Larkova potem zbroceného čela.

„Mám vám něco donýst, pane? Drink, nebo snad vodu?"

Osvobozen z hypnotické pasti, Lark konečně našel vůli... čekající na tomtéž místě, jako byla vždy.

„Uhhh..."

Vyfoukl vzduch a zalykavě se znovu nadechl. Bolest vybuchla po celém jeho křečí zkrouceném těle, ale přemohl ji, vydávaje veškerou svou energii a vůli do dvou prostých slov:

„...někdo... venku!"

Ewasx

Jednají rychle, aby splnili své sliby, že ano, Mé kruhy? Vidíte, jak brzy domorodci bez protestů souhlasili s našimi požadavky?

Zdáte se překvapeny, že se tak snaží, aby nás co nejrychleji uspokojili, ale *Já* jsem to čekal. Co jiného by také mohli dělat, nyní, když jejich takzvaní rádcové pochopili, jak se věci mají?

Tak jako je tomu u vás, nižší kruhy, účelem ostatních ras je bezpodmínečně poslouchat.

###

Jak k tomu došlo? ptáte se.

Ano, máte Mé dovolení udeřit do starých vrstev vosku a sledovat nedávné vzpomínky. Ale já to učiním také a převyprávím vše účinnějším způsobem Oailieů, takže budeme moci společně oslavit tuto úspěšně zakončenou záležitost.

Začneme s příchodem vyslanců - po jednom z každého zdejšího divošského kmene, kteří vstoupili do tohoto poničeného údolí po nohách i na kolech, motajíce se jako zvířata mezi ježatými troskami, jež obklopovaly naši hrdou *Polkjhy.*

Statečně se postavili pod přečnívající zaoblení lesklého trupu naší lodi a pak střídavě volali do nejbližšího otevřeného průlezu různé proslovy ve jménu toho svého neotesaného, zaostalého společenstva. S překvapivou výřečností citovali příslušné sentence z galaktických zákonů, přiznávajíce jménem svých předků plnou zodpovědnost za svou nelegální přítomnost na tomto světě a zdvořile žádajíce, abychom na oplátku vysvětlili *náš* důvod, proč jsme sem přišli.

Jsme snad oficiální inspektoři a soudci z Migračního institutu? ptali se. A jestliže nějakou omluvu máme *my* za porušení míru na tomto světě?

Jaká troufalost! Mezi posádkou *Polkjhy* to nanejvýš rozčililo našeho mladšího kněze, protože teď to vypadalo tak, že to my jsme povinni se těm barbarům nakonec omlouvat.

»Proč Jsme Prostě Neuškvařili Tohle Poslední Poselstvo Tak Jako To Před Ním?«

Na to odpověděl náš vznešený Vůdce-kapitán následovně:

»Ještě Vždycky Můžeme Vypustit Informativní Proud Do Hlavního Směru Napůl Degenerovaných Bytostí. Ale Nezapomeňte, Že Jsou Zde Také Pravidla Sklizně, Která Ctíme! Vzpomeňte Si, Že Zločinné Entity Zvané Rotheni Nám Nabídly Prodat Cenné Znalosti, Než Jsme Je Po Právu Obelstili. Možná Že By Tytéž Znalosti Mohly

Být Vyždímány Z Těchto Domorodců. Za Mnohem Menší Cenu, Což By Nám Poskytlo Čas A Síly K Pátrání.«

Nevytasil se pak mladší kněz se svými dalšími argumenty?

»Jen Se Podívejte Dolů Na Ty Bastardy! Po Boku S Hoony? Ubozí Svedení Traekijští Bratranci Vedle Vlčat? A Tam Mezi Nimi, To Nejhorší Ze Všeho... g'Kekové! Čeho Se Může Dosáhnout Mluvením S Míšenci? Spalte Je Hned Teď!«

###

Ach, Mé kruhy, nebylo by to pro nás/Mne mnohem snadnější, kdyby se byl Vůdce-kapitán vzdal a přijal radu mladšího kněze? Místo toho se náš vznešený velitel naklonil ke staršímu knězi, aby si vyžádal další konzultaci.

Tato šaškovská entita se vytáhla nahoru do celé své výše padesáti lesklých torusů a prohlásila -

»Připouštíme, Že Je To Ponižující Úkol. Ale Nemůže Nám To Nijak Zvlášť Uškodit, Když Budeme Pozorovat Příslušné Formy A Rituály.

Takže Svěřme Tuto Rutinní Práci Ewasxovi. Ať Seskupení Ewasx Promluví S Těmito Zdegenerovanými Divochy. Ať Ewasx Zjistí, Co Vědí O Dvou Druzích Kořisti, Kterou Hledáme. «

Tak bylo stanoveno. Tento úkol byl svěřen tomuto hybridnímu, provizorně vytvořenému seskupení. Jmenování obyčejným agentem, který má mluvit s polozvířaty.

Tímto způsobem jsme tedy Já/my zjistili, jak malou cenu nám jofurští lordi přikládají.

###

Ale na tom teď nesejde. Vzpomínáte si, jak jsme se s odhodlanou sebejistotou ujali přiděleného úkolu? Na gravitační plošině jsme sestoupili do poničeného lesa, kde čekalo těch šest delegátů. Náš asociační kruh poznal dva z nich -*Phwhoona-dau*, hladícího si svůj bílý hoonský vous, a *Vubbena*, nejmoudřejšího g'Keka. Ti dva také první radostně vykřikli, ve víře, že vidí svého ztraceného kamaráda - *Asxe*.

Pak, když si uvědomili svou chybu, všech šest začalo ječet, vydávajíce různé zděšené zvuky. Zvlášť ten traeki v jejich středu -

náš/váš náhradník mezi Nejvyššími rádci? - který se zdál obzvlášť rozčilený nad naší transformací. Ach, jak se jen to seskupení domorodých torusů třáslo, když si uvědomilo, kdo nyní jsem! Málem se ta ubohá hromádka na místě rozsypala! Bez mistrovského kruhu, který by je spojoval a vedl, nemohly by snad jednotlivé komponentní kruhy roztrhnout své spojovací membrány a odlézt odtud oddělené, svou vlastní cestou, vracejíce se k divošským zvykům našich předků?

Postupně se ale všech šest zástupců vzpamatovalo natolik, aby byli schopni poslouchat. V jednoduchých termínech jsem jim vysvětlil, jaké úmysly má *Polkjhy* v tomto vzdáleném hvězdném systému.

NEJSME Z MIGRAČNÍHO INSTITUTU, řekli jsme jim, i když se odvoláváme na klauzuli Galaktického zákona, podle níž máme právo jmenovat sami sebe za jejich zástupce, abychom mohli zatknout rothenské genové lupiče. Bude zde ovšem několik otázek, které bude klást nezaujatý vesmír, na jejichž správném zodpovědění bude záležet, jestli/zda vyneseme rozsudek nad nimi... *nebo* nad provinilými ilegálními kolonisty.

Co z toho se divochům zamlouvá víc?

###

ALE TO NEMUSÍ BÝT NÁŠ CÍL.

To jsem dodal, abych je ukonejšil. Existují určitě horší zločinci než tahle žebrácká, ubohá banda vyvržženců, kteří přistáli na zakázané planetě, hledajíce vykoupení tím jediným způsobem, jakým mohli.

NAŠE HLAVNÍ OTÁZKA se týká pohřešovaného plavidla s posádkou pozemských *delfínů.* Po této lodi pátrá deset tisíc flotil po celém areálu Pěti galaxií. Tato loď nese na své palubě tajemství, v němž je možná klíč k nadcházejícímu novému věku.

Řekl jsem vyslancům, že bychom možná i zaplatili za informace, které by mohly podstatně zkrátit naše pátrání.

###

(Ano, Mé kruhy - Vůdce-kapitán také slíbil zaplatit těm rothenským darebákům, když jejich loď navázala spojení s naší ve

vesmírném přechodovém prostoru a nabídla nám, že nám poskytne důležitou stopu. Ale ti netrpěliví blázni dali najevo až přespříliš své dychtivosti. Udělali jsme pár nejasných slibů a odeslali je pro další důkazy... a potom jsme je tajně sledovali, ještě než byl obchod definitivně zpečetěn! Když nás už jednou zavedli na tento svět, posloužili svému účelu. Kčemu bychom je měli ještě potřebovat? Než bychom jim měli platit, raději jsme se zmocnili jejich lodi.

Pravda, mohli nám poslat další informační pamlsky. Ale je-li ta delfíní loď někde tady v tomto hvězdném systému, určitě ji brzy najdeme sami.)

###

(Ano, Mě kruhy, vypadá to, že naše paměťové jádro neobsahuje žádné voskové stopy, týkající se té „ delfíní lodi". *Ale ostatní na Jiju by o tom třeba mohli něco vědět. Možná že uchovali informace od svého traekijského rádce. Každopádně, můžeme snad věřit vzpomínkám, zděděným po Asxovi, který dokázal tak prohnaně roztavit velkou část své jaderné odkapávající vrstvy?*

Takže se musíme vyptávat jijoánských delegátů, za použití odměn i hrozeb.)

###

Zatímco vyslanci rozvažovali o záležitosti s delfíní lodí, přistoupil jsem k našemu druhému požadavku. K našemu cíli dlouho odkládané spravedlnosti!

MŮŽETE SHLEDÁVAT TUTO DALŠÍ ŽÁDOST NEPŘÍJEMNOU NEBO NELOAJÁLNÍ. JENOMŽE NEMÁTE ŽÁDNOU MOŽNOST. MUSÍTE SE BEZPODMÍNEČNĚ PODROBIT NEÚPROSNOSTI NAŠÍ VŮLE. OBĚŤ, KTEROU ŽÁDÁME, JE NEZBYTNÁ. NEPOMÝŠLEJTE NA TO, ŽE BYSTE SE JÍ NĚJAK VYHNULI!

Hoonský rádce nafoukl svůj hrdelní vak a vydal hluboké zamručení. „Nerozumíme vám, co tím myslíte. Co budeme muset obětovat?"

Na tento očividný pokus o vykrucování jsem odpověděl s posměchem, zdůrazňuje svou řeč vlnivými stíny, přebíhajícími přes naše horní kruhy.

VY VELMI DOBŘE VÍTE, CO NÁM BUDETE MUSET DÁT. BRZY OČEKÁVÁME ČÁST JAKO ZÁSTAVU. PLATBU V HOTOVOSTI, ABY NÁM UKÁZALA, ŽE JSTE POROZUMĚLI.

S tím jsem dal povel svým manipulačním kruhům napřáhnout všechny naše úponkovitá chapadla na starého g'Keka.

Na Vubbena.

Tentokrát jejich reakce ukázala, že porozuměli. Některé bývalé Asxovy kruhy sdílely jejich odpor, ale Já jsem přitvrdil jejich disciplínu pomocí elektrických šoků.

Zastrašení barbaři se dali na rychlý ústup, odnášejíce si s sebou příkaz nebes.

###

Nečekali jsme, že by šokovaní sooneři dali o sobě během nejbližších dvou dnů vědět. Mezitím Vůdce-kapitán rozhodl vyslat naši druhou korvetu na východ, aby pomohla našemu druhému plavidlu, jež bylo nuceno nouzově přistát u hlubokého riftu (možnost pravděpodobného úkrytu hledané pozemské lodi?) a jehož opravy pokračovaly příliš pomalu.

Tak trochu jsme se obávali, že náš člun sestřelili ti delfíni a že se tam *Polkjhy* bude muset vypravit sama. Ale náš taktik výpočty prokázal, že to rothenský průzkumný člun měl prostě štěstí ve střelbě. Vypadá to, že bude stačit vyslat tam menší plavidlo.

Potom, zrovna když se naše opravářské letadlo chystalo odstartovat, zachytili jsme signál přicházející z těch okolních hor! Co jiného by to mohlo být než naši jijoánští vyslanci, odpovídající na Mé/naše požadavky!

Korveta tedy změnila směr a zamířila k severu, odkud signál přišel.

###

A hle! Právě od ní dostáváme zprávu. G'kekská osada - či spíše miniměsto těch démonů na kolečkách - skryté v lese!

No, v každém případě bychom je dříve či později stejně našli. Naše mapování teprve začalo.

Nicméně, toto gesto je povzbuzující. Ukazuje, že Šestka (z níž

už co nevidět bude Pětka) má dost rozumu, aby zvážila své pravděpodobné vyhlídky, a že se rozhodla jednat, aby zabránila nevyhnutelnému a co nejvíce minimalizovala své ztráty.

Cože, Mé kruhy? Vy jste překvapeny? Vy jste snad očekávaly větší odvahu a solidaritu od té vaší vychvalované Pospolitosti? Více loajality?

Pak žijte a učte se, Moji voskoví miláčkové! Tohle je jenom začátek.

Lark

Slzy stékaly proudem po lících lidského rádce, když běžel lesem.

„Je to moje vina..." mumlal mezi namáhavým oddechováním „Všechno je to moje vina... nikdy jsem to neměl dovolit... tak blízko u těch ubohých g'Keků..."

Lark slyšel Cambelův nářek, když se připojili ke stampedu uprchlíků, proudících úzkými uličkami mezi obrovskými oštěpy boo. Musel Lestera zachytit, když rádce klopýtl, přemožen zármutkem nad tím, čeho byli před pouhými několika důrami svědky. Přiběhl k nim jeden hoonský milicionář s velkým mečem zavěšeným na zádech. Statný válečník zvedl Lestera ve svých pažích a jemně odnášel šokovaného rádce do bezpečí.

Pro ty, kdo prchali do úkrytu boových stromů, to slovo - bezpečí - už nikdy nemohlo mít stejný význam jako dřív. Po celé dva tisíce let hradby Doodenské mesy nabízely bezpečnou ochranu té nejstarší a zároveň nejslabší soonerské rase. A přece žádné sebelepší opevnění nemohlo obstát vůči hvězdnému křižníku, který se přehnal nad tímto chráněným údolím, až příliš brzy po Larkově varovném křiku. Někteří uprchlíci - ti, kteří byli natolik odvážní, že riskovali ohlédnutí - budou mít už navždy v paměti obraz té strašlivé lodi, vznášející se jako nějaký obrovský predátor nad ladnou sítí ramp, nad domy a dílnami.

Musel ji přilákat ten buyurský počítač - jeho „digitální rezonance ".

A když už jednou byli nad horami, cizinci si nemohli nevšimnout g'kekské osady v údolí pod nimi.

„...byli jsme tak blízko u těch ubohých g'Keků... "

Hnán potřebou po odpovědích - a celoživotní zvědavostí po všem, co bylo galaktického původu - Cambel dovolil Ling a Rannovi využít celkového potenciálu přístroje, aby rozluštili tajemné dokumenty. Bylo to jako mávat návnadou nad touto částí Okrajů, aby byl přivolán zlý vítr.

Někteří z těchto prchajících pralesem se přece jenom zdáli méně zpanikaření. Jeni Shenová s blýskajícíma očima udržovala v pořádku svůj miliční oddíl, takže Rann a Ling nikdy neměli šanci odskočit nalevo či napravo a zmizet. Jako kdyby Danikové měli vůbec nějaké místo, kam by mohli jít.

V jejich tvářích byl stejný výraz zděšení jako u kohokoliv jiného.

Larkovi stále hučelo v uších od chvíle, kdy jofurská loď vychrlila až bolestně jasné paprsky, které na kusy roztrhaly křehké baldachýny strakatých látek, ponechávajíce Doodenskou mesu odhalenou pod krutým sluncem. Zpanikařené postavy na kolech neúčinně pojížděly sem a tam, jako mravenci v rozkopnutém mraveništi.

Pak se paprsky zastavily a ze vznášející se nemesidy začalo padat něco ještě daleko hroznějšího.

Zlatá mlha. Proud tekutého světla.

Larkovi tehdy povolily nervy a přiměly ho k šílenému útěku do boového pralesa, pryč od hrůzy, kterou pomohl rozpoutat.

Nejsi sám, Lestere. Máš ve svém pekle společníky.

Dwer

Blátošlap se zdál ještě bláznivější než kdy jindy.

Mžikaje, jak se snažil prohlédnout přes mrak bzučících much, pozoroval Dwer šíleného noora, jak se krčí nad jakýmsi bezmocným stvořením, které chytil na pobřeží, svíraje svou kořist v obou předních packách a oháněje se svými ostrými zuby po čemkoliv, co by se mu snad dostalo na dosah. Blátošlap se ani v nejmenším nezajímal o dvě ožehlé hvězdné lodě, které ležely zmrzačené hned na druhé straně duny.

A proč by také měli pomyslel si Dwer. *Všichni Galaktici, kteří by ho zahlédli, by s pokrčením rameny přehlédli i jiné příslušníky*

jijoánské fauny. Jen si pochutnej, Blátošlape. Ty se v *žádném případě krčit* v *horkém písku nemusíš.*

Díra, ve které se Dwer skrýval, byla strašně nepohodlná. Do nohou ho chytala křeč a písek pod ním při každém pohybu dychtivě zaskřípal, jako kdyby hledal každou štěrbinu, jak mu proniknout do těla. Trochu stínu poskytovala jenom jeho tunika, podepřená dvěma šípy a shora pokrytá pískem. A to musel sdílet tento malý přístřešek ještě s Rety - což bylo, mírně řečeno, dost málo pohodlné. A co hůř, vyskytoval se zde jakýsi druh mušek, ne větších než pouhé smítko, kterým zřejmě připadal lidský dech jako něco neodolatelného. Jedna za druhou v nepřetržitém sledu nalétávaly po svahu duny k primitivní dutině, kde Dwer a Rety vystrkovali občas hlavy ven, aby se nadýchali čerstvého vzduchu. Hmyz se jim třepetal kolem úst, což nevyhnutelně vedlo k tomu, že ho občas vdechli. Rety kašlala, plivala a klela ve svém domácím dialektu, i přesto, že ji Dwer prosil, aby byla potichu.

Není v *tom vycvičená*, pomyslel si, snaže se zůstat trpělivý. Během jeho učení měl mistr Fallon ve zvyku nechávat ho na lovu celé dny až do vyčerpání a pak se připlížil a pozoroval ho. Za každý hluk, který Dwer způsobil, mu Fallon přidal další miduru, dokud se Dwer nenaučil ceně ticha.

„Kéž už by si s tím jídlem přestal hrát," zamumlala Rety, zírajíc dolů na stále zaujatého Blátošlapa. „Nebo aby nám trochu přinesl."

Dwerovi zakručelo v břiše jako na souhlas. Nahlas však řekl: „Nemysli na to. Zkus spát. Uvidíme, zda se nám nepodaří odplížit se odtud, až přijde noc."

Pro jednou se zdála ochotná zachovat se podle jeho rady. Někdy se zdálo, že Rety se cítí nejlíp, když věci byly co nejhorší.

Takto z ní ještě bude úplný puritán, než to všechno skončí.

Podíval se doleva, směrem k močálu. Oba cizí čluny ležely zabořeny v pobřežním močále, právě dva dolety šípu odtud. To by z obou lidí udělalo snadný terč, kdyby se pohnuli. A neměl ani žádnou záruku, že by se to v noci mohlo nějak změnit.

Slyšel jsem, že hvězdní bohové mají takové čočky, jež rozeznají podle tepla tělo pohybující se ve tmě, a spoustu dalších způsobů, jak vysledovat kov a nástroje.

Odejít odtud by nemuselo být snadné, dokonce ani ne možné. Pokud šlo o alternativy, nenabízel se zde zrovna velký výběr. Jedna věc byla vzdát se Kunnovi. Jako adoptovaný Danik by Rety mohla

přemluvit lidského hvězdného pilota, aby ušetřil Dwerův život. Možná.

Ale ti noví příchozí, kteří sestřelili Kunnův malý průzkumný člun... Dwer cítil, jak se mu ježí chloupky na těle, když se díval na ty kuželovité tvary, složené z lesklých koblih, jak si prohlížejí svou poškozenou loď, doprovázeny vznášejícími se roboty.

Proč se bát? Vypadají jako traekiové, a traekiové jsou přece neškodní, že ano?

Ne však, když přicházejí snášejíce se střemhlav z oblohy a vrhajíce blesky.

Dwer si přál, aby jako dítě pozorněji poslouchal, když býval přítomen posvátným obřadům, místo aby se vrtěl a byl nepozorný, když se předčítaly pasáže ze svatých Svitků. Některé citáty pocházely přímo od těch z kruhů, kteří je do nich vložili, když sem dorazila jejich tajná loď - pasáže, obsahující varování! Podle nich, jak se zdálo, nebyla všechna seskupení kyprých prstenců přátelská. *Jaké to jenom bylo jméno, které pro sebe používali?* Dwer se snažil vzpomenout si, jaké slovo označovalo ty traekie, kteří traekii nebyli, ale v jeho paměti bylo prázdno.

Občas si prával, aby mohl být víc jako jeho bratr a sestra - schopný promýšlet hluboké a složité úvahy a vyvolat si v duchu velké zásoby vědomostí z moudrých knih. Lark nebo Sára by určitě využili tento čas vynucené nečinnosti lépe. Zvážili by různé alternativy, přehlédli možnosti a vypracovali by nějaký plán.

Ale všechno, na co se já zmůžu, je podřimování a myšlenky na jídlo. Přání, abych se mohl poškrábat.

Necítil se ještě natolik zoufalý, aby vyšel k té stříbrné lodi s rukama nad hlavou. V každém případě cizinci a jejich robotí pomocníci ještě pořád obskakovali kolem začouzeného trupu, provádějíce opravy.

Jak tak postupně upadal do netečné letargie, uvědomil si jedno zvláštní svědění mezi ostatním, jakési dráždivé bodání *uvnitř* své hlavy. Tento pocit v něm rostl už od tehdy, kdy poprvé umožnil danickému robotovi „přejet" přes řeku, poskytnuv mu své tělo k ukotvení jeho na pevné zemi závislých silových polí. Po každém takovém přechodu se vždy na druhém břehu zhroutil, a když se pak probral, cítil se, jako by se vrátil z jakési propasti. Tento účinek byl s každým dalším přechodem silnější.

Aspoň že už tohle nebudu muset dělat. Robot se nyní skrýval

pod sousední dunou, neužitečný a bezmocný, poněvadž Kunnova loď byla sestřelena a jeho pán zajat.

Dwerův spánek byl neklidný, rušený zprvu litanií bolestivých záškubů a později děsivými sny.

Vždycky míval sny. Jako dítě sebou Dwer vždy ve spánku trhl a prudce se posadil ve tmě, a potom začal ječet, dokud se neprobudil celý dům, od Nela a Meliny až k tomu nejposlednějšímu šimpanzovi, a všichni se neseběhli kolem něho, aby ho utišili a znovu ukonejšili do sladkého klidu. Nevzpomínal si už přesné, co to bylo za noční můry, které ho vždycky tak vyděsily, ale ještě i teď měl ve spaní vidiny, které byly až šokujícím způsobem živé a jasné.

I když nikdy ne tak hrozně, aby křičel.

Když do toho nepočítáte Jednoho z druhu.

Připomněl si toho starého žíravého pavouka z kyselinového horského jezírka, který jednoho osudného dne, během jeho první samostatné průzkumné výpravy pře Okrajový hřeben, k němu mluvil přímo v jeho mysli -

- toho žíravého pavouka, který se nepodobal vůbec žádnému z těch ostatních a který vyzkoušel snad všechny způsoby lsti, aby zlákal Dwera do své sítě a připojil ho ke své „sbírce" -

- téhož pavouka, který té hrozné noci, kdy byli Rety a její „pták" polapeni v bludišti jeho jedovatých šlahounů, Dwera téměř chytil... předtím než celá ta šlahounová síť explodovala ve smrtícím infernu plamenů.

Neúnavně se mu vybavovaly v mysli živé, pružné kabely, které tvořily pavoukovo vlastní tělo, jak se plazí přes labyrint nahromaděných ruin, jak lezou stále blíž, uzavírajíce kolem něj neproniknutelnou past. Od každého tohoto kroutícího se lana odkapávaly těžké leptavé páry či kapalina, která při doteku zmrazila vaši kůži.

Jáma, v níž skrčený dřepěl, se proměnila ve spirálu provazcových smyček, utahujících stále těsněji své přilnavé objetí, které bylo stejně tak odporné jako i jakýmsi podivným, nezdravě sladkým způsobem láskyplné.

Nikdo se ti nikdy nedokázal přiblížit jako já, broukalo mu v hlavě trpělivé a vábící volání Jednoho z druhu. *Sdílíme spolu stejný osud, můj převzácný, můj poklade.*

Dwer se cítil polapen, spíše ochablostí spánku než obklopujícím ho pískem. Ospale mumlal:

„Ty jsi jenom... moje... představa..."

Neskutečný zpěvavý smích a k tomu medový hlas, který dodal -

To jsi měl ve zvyku říkat vždycky, i když jsi přesto opatrně uhýbal před mým dotekem. Až do té noci, kdy jsem tě skoro měl.

„Tu noc jsi zemřel!" odpověděl Dwer. Slova byla spíše výdech než hlas.

Pravda. Ale opravdu si myslíš, že to byl konec?

Můj druh se dožívá nesmírného stáří. Já sám jsem žil půl milionu let, během nichž jsem leptal a rozkládal pevné zbytky po Buyurech. Po všechny tyto věky, kdy jsem měl nespočetně času na přemýšlení, myslíš, že bych se nenaučil všechno, co je známo o smrtelnosti?

Dwer si uvědomil - za celou tu dobu, co pomáhal danickému robotovi přes vodu, poskytuje mu oporu pro jeho silová pole, muselo ho to nějak změnit uvnitř. Udělalo ho to vnímavějším. Nebo ho to dohnalo k šílenství. Ale ať už to bylo jakkoliv, do jisté míry to vysvětlovalo jeho děsivý sen.

Jeho oči se na malou štěrbinku pootevřely, jak se snažil probrat, ale únava na něm ležela jako rubáš, a tak všechno, co se mu podařilo, bylo pouze zašilhat přes spánkem slepené řasy na močál dole.

Až do nynějška viděl stále jenom ty dvě lodě - větší o tvaru stříbrného doutníku a menší podobající se bronzové hlavici šípu. Ale teď vnímal Dwer i něco víc. Pozadí. Močál samotný.

Oni jsou teď už jenom dros, můj drahocenný. Nevšímej si těch pomíjivých kousků „ umělé hmoty ", krátkodobých výplodů efemérních bytostí. Planeta je bude postupně absorbovat, s jistou trpělivou pomocí mého druhu.

Soustředěn na lodě, musel nějak přehlédnout výmluvné znaky. Sousední kopec čtvercového tvaru, jehož symetrie byla téměř úplně zakryta bujnou, přerostlou vegetací. Řady pravidelných depresí, podobných rýhám, naplněné pěnou z řas, vždy ve stejné vzdálenosti jedna za druhou, táhnoucí se až kamsi do dálky.

Byly to zbytky starobylého buyurského sídla, samozřejmě. Možná nějaký přístav nebo pobřežní letovisko, s ruinami ponechanými větru a dešti, aby je během staletí rozložily a vyhladily.

S pomocí některého z přátel této poraněné planety, ozval se v Dwerově mysli zase ten hlas se zřetelnou pýchou.

Nás, kdo pomáháme smazat jizvy.

Nás, kdo urychlujeme působení času.

Tamhle. Mezi stíny svých vlastních řas rozeznal Dwer tenké stíny mezi bažinnými rostlinami, jakoby nitě spředené mezi kořeny a listovím, plížící se přes blátivé mělčiny. Dlouhé, trubicovité obrysy, jejichž pohyb byl pomalý, jako když se posunuje ledovec. Ale s trpělivostí byl schopen tyto nepatrné změny pozorovat.

Ach, jaké trpělivosti by ses mohl naučit, kdyby ses jen byl ke mně připojil! Byli bychom teď jedno s Časem, můj drahocenný, moje vzácnosti.

Nebylo to jenom rostoucí podráždění z tohoto snového, otravného hlasu - o němž si byl jistý, že je to jen jeho představa. Vědomí, že již svítá, probudilo ve Dwerovi vůli setřást ze sebe spánek. Promnul si zavřená oční víčka tak důkladně, až mu začaly slzet oči a vyplavila se z nich ospalá lepkavost. Když se cítil dostatečně čilý, znovu je otevřel a pozorně se zadíval na slabé zkroucené obrysy ve vodě. Byly skutečné.

„Je to žíravý močál," zamumlal. „A pořád žije."

Rety se pohnula a netrpělivě poznamenala:

„Tak? O důvod víc, abychom odtud zmizeli."

Ale Dwer se jen usmál. Probrav se ze strašidelného snu, náhle shledal, že jeho myšlenky nyní nabraly ostrý obrat. Už se necítil jako oběť.

V dálce slyšel štěkání a vytí noora, který si pořád hrál se svou kořistí - privilegium predátora podle zákonů přírody. Blátošlapovo chování Dwera předtím rozčilovalo. Ale teď v něm viděl jakési omen.

Všechny jeho handicapy a zranění - i obyčejný selský rozum - ho žádaly, aby utekl z tohoto smrtelně nebezpečného místa, aby se odtud odplazil po břiše s tou největší opatrností a vzal s sebou Rety do jakéhokoliv úkrytu, který by dokázal najít v tomto nelítostném světě.

Ale zároveň vykrystalizovala v jeho mozku jedna myšlenka, tak jasná jako nedaleká voda v Riftu.

Já nikam neuteču, rozhodl se. *I když vlastně ani nevím, jak to udělat.*

Lovec - to bylo to, pro co se narodil a čím byl také vycvičen být.

Alvin

Dobrá, tak jsme tedy byli zde a pozorovali vzdálené dění magickým phuvnthusím přístrojem, když tu oko kamery najednou divoce poskočilo a my shledali, že se díváme na šklebící se tlamu obrovského noora! Ten obrovský zvětšený obraz, který jsme viděli, byl pohledem malé bažinné myši - to, co viděla naposled ve svém životě, než se stala chutným poledním zákuskem.

Huphu reagovala ostrým zasyknutím a její drápky se mi zaťaly do ramenou.

Hladký hlas, náš tajemný hostitel, se zdál stejně překvapen jako my. Ta vířící věc - hologram - se svíjela a kroutila jako krk zmatené ursky, kývajíc se, jako by se domlouvala s někým mimo náš dohled. Zachytil jsem jakési vzdálené mumlání, které by mohlo být rychlá novoangličtina a galaktická Sedmička.

Když pak hlas znovu promluvil, slyšeli jsme každé slovo *dvakrát,* to druhé vždycky o něco opožděněji, jak se vracelo zpět přes dronovy miniaturní snímače. Hlas používal zvláštně akcentovanou galaktickou Šestku a očividně *mluvil na toho cizího noora.* Čtyři slova, tak vysoko nasazená, že jsem jim sotva rozuměl.

„Bratře," naléhal hlas, *„prosím, zastav se. "*

A ten cizí noor se opravdu zastavil, otáčeje hlavou, aby si prohlédl drona ze všech stran.

Pravda, my hooni zaměstnáváme noory jako pomocníky na našich lodích a ti se dokážou naučit dost slov a jednoduchých příkazů. Ale to je na Úbočí, kde dostávají za odměnu kyselé kuličky a hypnotizující sladké hoonské mručení. Jak by ale mohl nějaký noor žijící na východ od Okrajů znát galaktickou Šestku?

Hlas to zkusil znovu, změniv výšku i zabarvení, téměř na hranici mého rozsahu sluchu.

„Bratře, chceš s námi mluvit, ve jménu *Šprýmaře?“*

Huck a já jsme si vyměnili užaslý pohled. O co se to ten hlas pokoušel?

Náhle se mi vybavila jedna z těch nejasných vzpomínek na chvíli, kdy se náš ubohý *Wuphonský sen* zřítil do otevřených čelistí phuvnthusí velrybí lodi. Já a moji přátelé jsme byli, lapajíce po dechu, vržení na její kovovou palubu a za okamžik potom jsem přes mlhu bolestné agónie uviděl šestinohá monstra, která dupala kolem nás, drtíce pod svýma nohama naše primitivní, podomácku spíchnuté nástroje, máchala lucernami a cosi křičela v podivném hrčivém

jazyce, jemuž jsem nerozuměl. Tyto obrněné bytosti se zdály kruté, když zničily ubohého malého Zize, pětikruhové traekijské seskupení. Potom je ale zřejmě nesmírně *vzrušilo*, když uviděly Huphu. Vzpomínám si, že ohnuly své kovové nohy, aby se naklonily k mému mazlíčkovi, bzučíce a štěbetajíce mezi sebou, jako by se pokoušely přimět ji mluvit.

A teď se to tady opakovalo! Doufal snad ten hlas, že si bude moct promluvit s divokým noorem prostřednictvím dálkově řízeného drona? Huck na mě mrkla dvěma komíhajícíma se g'kekskýma očima, semafor pobavené spokojenosti. Ať už hvězdní bohové či ne, naši hostitelé museli být úplní blázni, když očekávali nějakou ochotnou spolupráci od noora.

Takže *my* dva jsme byli překvapenější než ostatní - dokonce i Kleštík a Ur-ronn - když nooří stvoření na obrazovce uvolnilo své čelisti a jeho obličej jako kdyby se svraštil v úporném soustředění. Pak se z jeho skřípajících zubů vydral drsný skřek... *Odpověď* v tomtéž jazyce.

„ Vjm 'nu Šprým 'ře... kď u č'rtajste?"

V mé hojící se páteři to bolestivě luplo, jak jsem se prudce napřímil, vydav užaslé zamručení. Huck vyjekla a Kleštíkův vizorový pás se roztočil ještě rychleji než zmítající se hologram. Jen Huphu vypadala, že ji to nezajímá. Spokojeně se olizovala, jako by tu zatracenou věc vůbec neslyšela.

###

„Co si to, vy jekí, Ifni potrefení syčáci, vůbec myslíte, že děláte?" kvílela Huck. Všechny její čtyři oční stopky sebou pobouřeně zmítaly, což ukazovalo, že je víc rozzlobená než poděšená. Dvě neohrabaná šestinohá phuvnthus ji totiž eskortovala, každé z jedné strany, nesouce ji za loukotě jejích kol.

My zbývající jsme byli o něco vstřícnější, i když neochotní. Kleštík musel nahnout svůj rudý chitinový krunýř, aby mohl projít některými ze dveří, když jsme následovali dvojici malých obojživelníků, kteří nás odváděli nazpět do velrybí lodi, co nás přivezla do tohoto podmořského úkrytu. Ur-ronn cupitala za Kleštíkem, svůj dlouhý krk skloněný až k zemi, což bylo výrazem rostoucího pocitu deprese.

Já jsem se šoural o berlích za Huck, drže se pokud možno z

dosahu jejích podpůrných nohou, které sebou divoce házely a bouchaly do dveří po každé straně chodby.

„Slíbili jste, že nám všechno vysvětlíte!" křičela. „Říkali jste, že se budeme moct zeptat vaší Knihovny, na cokoliv budeme chtít!"

Jenže ani phuvnthus, ani obojživelníci neodpověděli. Ale já jsem si vzpomněl, co řekl ten hladký hlas předtím, než nás poslal pryč.

„Nemůžeme si vzít na svědomí držet tu ještě déle čtyři děti za podmínek, které vás všechny uvádějí do nebezpečí. Toto místo může být znovu bombardováno, a to ještě zuřivěji. Tedy, nyní už víte až příliš mnoho, než aby to bylo pro vás dobré."

„Co víme?" zeptal se Kleštík zmateně. „Že nooři můžou mlu-mluvit?"

Hologram přitakal jakýmsi vířivým přikývnutím. „A jiné věci. Nemůžeme vás tu držet ani poslat vás domů, jak jsme původně zamýšleli, protože by to mohlo mít katastrofální dopad na vás i na vaše rodiny. Proto jsme se rozhodli dopravit vás na jiné místo. Na místo, o němž je zmínka ve vašem deníku a kde můžete být docela spokojení po tu dobu, která je nutná."

„Moment! Počkejte!" naléhala Huck. „Vsadím se, že vy to tu neřídíte. Vy jste asi jen počítač... *věc*. Chci mluvit s někým jiným! Vezměte nás k vašemu šéfovi!"

Přísahám, ten vířící vzorec se zdál překvapen a zároveň i jaksi pobaven.

„Podívejme, jaká chytrá mladá osoba! Vypadá to, že si po setkání s vámi čtyřmi budeme muset zkorigovat mnoho našich původních předpokladů. A protože já jsem naprogramován, abych měl potěšení v objevování nesrovnalostí, dovolte mi poděkovat vám za cenné poznatky a popřát vám upřímně vše dobré."

Všiml jsem si, že hlas vůbec na Huckinu žádost neodpověděl.

Typičtí dospělí, pomyslel jsem si. Ať už hoonští rodiče, nebo cizí udělátka... všichni jsou v zásadě stejní.

###

Huck se uklidnila, jakmile jsme opustili zakřivenou chodbu a opět vstoupili do bludiště tunelů, vedoucích zpět k velrybí lodi. Phuvnthus ji pustili a ona jela hned za námi. Má přítelkyně pokračovala v bručivých poznámkách, ve kterých podrobně probrala

fyziologii phuvnthus, jejich zvyky i předky, ale viděl jsem, co je za tou její pózou. Huck to měla přímo jakoby napsané na svých očních stopkách.

Jasně, uvědomovala si, že udělala něco úskočného a neuctivého.

###

Když jsme konečně dorazili na palubu, vykázali nám jinou místnost s kulatým oknem. Phuvnthus bylo zřejmě jedno, zda si zapamatujeme důležité orientační body. A to mně začalo dělat starosti.

Chystají se snad schovat nás do jiného zrestaurovaného vraku, pod jinou hromadou drosu v nějakém vzdáleném kaňonu Žumpy? V tom případě, kdo nás tam najde, jestliže budou oni zničeni?

Hlas se zmínil, že nás odešlou na „bezpečné" místo. Mějte mě třeba za divného, ale já jsem se necítil bezpečný už od té chvíle, co jsem opustil pevnou půdu na Poslední skále. *Co tedy myslel ten hlas tím, že existuje nějaké místo, kam jsme už kdysi „chtěli" jít?*

Velrybí loď pomalu klouzala vpřed svým tunelovým východem, což byla jen provizorní chodba vytvořená z trupů starobylých hvězdných plavidel, podpíraná tyčemi a improvizovanými nosníky. Ur-ronn prohodila, že to úplně zapadá do toho, co jsme už věděli - že phuvnthus přišli na Jijo teprve nedávno a že to snad jsou uprchlíci jako naši předkové, ale s jedním velkým rozdílem.

Doufali, že zase odejdou.

Záviděl jsem jim. Ne pro zřejmé nebezpečí, ve kterém se nacházeli, pronásledováni smrtelnými nepřáteli, ale pro jednu možnost, co oni měli a my ne. *Odejít.* Odletět ke hvězdám, i když ta cesta možná vedla k jisté zkáze. Byl jsem naivní, když jsem si myslel, že svoboda za to stojí? Když jsem si uvědomil, že bych si s nimi rád vyměnil místo, kdybych mohl?

Možná že právě tato myšlenka položila základ k mému pozdějšímu rozhodnutí. Ten okamžik, kdy náhle všechno dávalo smysl. Ale zůstalo to už ve mně.

Než se loď vynořila z tunelu, stačili jsme ještě zahlédnout *postavy* pohybující se v temnotě, kde dlouhé stíny prchaly před pohybujícími se paprsky ostrého světla lodních reflektorů. Ve skvrnách jasu střídajících se s čirou černí okolní temnoty se toho ovšem moc uvidět nedalo. Až Kleštík identifikoval ty stínové

siluety.

Byli to *phuvnthus,* velká šestinohá monstra, jejichž hřmotná chůze se zdála tak neohrabaná uvnitř lodi. Nyní jsme poprvé měli příležitost vidět jev jejich živlu, *plavající,* s mechanickými údy buďto složenými, nebo používajíce je jako ohebné pracovní paže. Široké nálevkové rozšíření zadní části jejich těl teď dávalo smysl - byla to velká ploutev, která je ladně poháněla temnou vodou.

Už jsme spekulovali, že to nemusejí být jen čistě mechanické bytosti. Ur-ronn myslela, že ten těžký kovový krunýř je jenom něco jako oblek a že skuteční tvorové vězí uvnitř této slupky.

Uvnitř, protože jejich skutečná těla nemají končetiny, pomyslel jsem si, uvědomuje si rovněž, že tyto kovové slupky chrání i jejich totožnost. Ale proč, jestliže se narodili jako plavci, stále nosili ty své obleky i venku?

Zahlédli jsme oslnivé světelné výbuchy - podvodní svařování a řezání. *Opravy,* pomyslel jsem si. *Prodělali nějakou bitvu, předtím než uprchlí na Jijo?* Moji mysl naplnily obrazy z oněch sugestivních knih, nazývaných space opera. Mistr Heinz s nimi příliš nesouhlasil, dávaje přednost tomu, abychom si my děti rozšiřovaly obzory četbou Keatse a Bashe. Toužil jsem dostat se blíž a vidět případné jizvy z boje... ale pak ponorka veplula do úzké šachty a odřízla nám veškerý výhled na plavidlo phuvnthus.

Zanedlouho jsme se už vnořili do černoty Žumpy. Hluboký chlad se zdál prosakovat kulatým sklem okna a my jsme bezděky ucouvli... hlavně i proto, že všechna bodová světla zhasla, ponechávajíce venkovní svět temný a prázdný, až na občasný modrý zákmit, jak se zřejmě nějací mořští tvorové pokoušeli přivábit partnera.

Položil jsem se na kovovou podlahu, abych ulehčil bolavým zádům, a vnímal jsem rytmické bzučení strojů vibrujících pode mnou. Bylo to jako mručivý zpěv nějakého božského hoona, který nikdy nemusel udělat přestávku, aby se nadechl. Naplnil jsem svůj hrdelní vak a začal jsem mručet kontrapunkt. Hooni myslí, že je nejlepší, když je zde pevná kadence v pozadí - *tón,* který slouží jako opora pro rozjímání.

Měl jsem až příliš o čem přemýšlet.

Moje kamarády začal za nějakou dobu stále stejný pohled na prázdnou opuštěnost venku nudit. Brzy se všichni shromáždili kolem našeho noořího maskota, malé Huphu, a pokoušeli se přimět ji

mluvit. Kleštík na mě naléhal, abych zkusil mručení, které obvykle na lodi používá bocman, a tak ji přivedl do kooperativnější nálady, ale odmítl jsem. Znal jsem Huphu už od té doby, co byla mládě, a vím, že neexistuje žádný způsob, jak ji přimět ke spolupráci, když začne hrát hloupou.

Každopádně, viděl jsem *rozdíl* u toho noora na pobřeží, toho, co odpověděl hladkému hlasu v plynné galaktické Šestce. Huphu nikdy ten záblesk ve svých očích neměla...

...i když, jak jsem tak přemýšlel, jsem se cítil jistý, že takový pohled jsem už viděl - u několika málo noorů, kteří líně posedávali na molu ve Wuphonu nebo pracovali v plachtoví na připluvších lodích. Cizí, o trochu více odtažití než normálně. Mlčenliví jako jejich ostatní bratří, nicméně jaksi ostražitější, *bystřejší*. Více pozorující. Více *pobavení* vší tou rušnou aktivitou Šesti ras.

Nikdy předtím jsem o nich moc neuvažoval, protože podle obecného soudu i zkušeností je pro noora typická nevypočitatelnost. Ale teď jsem si snad už začal ujasňovat, co je dělalo rozdílnými.

I když se nooři často přidružují k hoonům, nepřišli na Jijo s námi, tak jako simové, lornici a zookirové přišli s lidmi, qheueny a s g'kekskými soonery. Byli už zde, když jsme přišli a začali vyrábět naše první říční vory. Vždycky jsme předpokládali, že to jsou zdejší domorodá zvířata, buď původní, nebo nějak upravené druhy, zanechané zde Buyury jako špatný vtip pro jejich eventuální následovníky. I když pro nás vykonávali užitečnou práci, my hooni jsme si nikdy nenamlouvali, že by byli *naši*.

Konečně se Huck vzdala své snahy, nechávajíc Kleštíka a Urronn, aby pokračovali v přemlouvání našeho tvrdohlavého maskota. Moje g'kekská kamarádka přijela až ke mně a chvíli zůstala potichu. Ale ani na kiduru mě nespletla.

„Tak mně to řekni," zeptal jsem se. „Co jsi čajzla?"

„Jak jsi na to přišel, že jsem něco vzala?" předstírala nevinnou.

„Hr-rm. To, jaks sebou šíleně mlátila ještě v té hale - záchvat vzteku, jaký jsi mívala když jsi byla batole, dokud se tě naši lidé neujali. Pak, jak jsme vyšli z té zakřivené chodby, tak jsi s tím hned přestala a tvářila ses tak, jako bys stopila korunovační klenoty přímo před nosem starého Richelieua."

Huck zamrkala - reflex, rozvířivší její oční stopky. Pak se zahihňala. „Dobrá, dostals mě, ďArtagnane. Pojď sem. Podívej se, co mám."

S jistým úsilím jsem se zvedl na prostředním ohbí svého předloktí, zatímco Huck přijela ještě blíž. Paprsky jejích kol přímo bzučely vzrušením.

„Použila jsem své podpůrné nohy. Stále jsem s nimi kopala do stěny, dokud se mně nepodařilo ulovit jedno z těchle."

Její úponkovitá ruka se rozvinula. A tam, jemně sevřený mezi jejími špičatými prstíky, visel úzký, pravoúhlý pruh čehosi, co vypadalo jako silný papír. Sáhl jsem po tom.

„Opatrně, je to na jedné straně trochu ulepené. Myslím, že v knihách se tomu říká *lepicí páska*. Je to zmačkané, jak jsem to utrhla ze stěny. Musela jsem při tom odtrhnout nějaké lepivé kousky. Obávám se, že tady toho zřejmě moc nebude, ale když se podíváš blíž..."

Podíval jsem se na ten pásek - jeden z obalových krytů, které jsme viděli na zdech, vždycky ve stejné výšce, na levé Straně každých dveří v té zakřivené chodbě. Určitě to muselo být zamaskování nějakých znaků v nějakém neznámém jazyce.

„Nevšiml sis snad náhodou, že jsem to utrhla, že ne?" zeptala se Huck. „Viděls, co to říkalo vespod?"

„Hr-r. Přál bych si, aby ano. Ale měl jsem co dělat, abys mě nekopla."

„No, nevadí. Jen se *opravdu* pozorně podívej na tenhle konec. Co tam vidíš?"

Neměl jsem Huckinu citlivost pohledu, ale hooni mají docela dobré oči. Mrkl jsem na to, co vypadalo jako kruh s dírou a ostrým výstupkem na pravé straně. „Snad nějaký symbol?"

„Správně. A teď mně řekni - v jaké abecedě?"

Soustředil jsem se. Kruhy byly základní součástí v mnoha standardních kódech. Ale tento zvláštní tvar vypadal jako unikátní.

„Řeknu ti svůj první dojem, i když třeba nemusí být správný."

„Tak spusť."

„Hr-rm... připomíná mně to jedno novoanglické písmeno. Písmeno G, abych byl přesný."

Z Huckiných chlopňovitých úst unikl spokojený povzdech. Všechny její čtyři oční stopky se rozvlnily jako v nějakém šťastném vánku.

„To byl i můj dojem."

###

Natlačili jsme se kolem lodního okénka hned, jakmile trup lodi začal vrzat a praskat, což byla známka rapidní změny tlaku. Brzy se už svět venku začal projasňovat a my věděli, že ponorka zřejmě provádí své konečné operace. Na druhé straně skla proudilo sluneční světlo skrz mělkou vodu. Cítili jsme všichni tak trochu závrať, myslím, že ze změny hustoty vzduchu. Kleštík radostně zasyčel, šťastný, že je zase ve známém světě, kde by mohl být doma. (I když by určitě postrádal pohodlí svého klanového sídliště.) Brzy už voda sklouzla z okenního skla v dlouhých odkapávajících pruzích a my jsme uviděli místo svého určení.

Nakloněné obelisky a rozvalené betonové kostry, seřazené ve velkých skupinách podél pobřeží.

Huck vydala trylkovaný povzdech.

Buyurské ruiny, uvědomil jsem si. *Tohle musí být Křoviny na jižní straně Riftu, kde byla některá stará města opuštěna a ponechána napospas ničivé činnosti vln a větru.*

Hlas si přečetl můj deník a věděl o našem plánu vypravit se sem. Musíme-li už být v karanténě, tak to mělo být tady.

Shluk prastarých staveb měl být Huckin speciální cíl, ještě předtím, než jsme se vůbec nalodili na palubu *Wuphonského snu.* Nyní poskakovala na obručích svých kol, celá dychtivá užuž vyrazit na pobřeží a luštit na zdech nápisy, o nichž se tradovalo, že na tomto místě jich je mnoho. Zapomenuty byly její stížnosti na porušení phuvnthusích slibů. Toto byl její starý, vytoužený sen.

Do kajuty vstoupil jeden z těch obojživelníků se šesti končetinami a gesty nás vyzval, abychom si pospíšili. Bezpochyby phuvnthus spěchali, aby nás vylodili na břeh, ještě než by je mohli lokalizovat jejich nepřátelé. Huck vyjela ven hned za Kleštíkem. Ur-ronn se na mě podívala a její dlouhá hlava a krk sebou potřásly v urském způsobu pokrčení rameny. Aspoň ona musela mít radost, že už skončí všechna ta voda a vlhko kolem. Krajina před námi vypadala příjemně suchá.

Ale takhle to skončit nemohlo.

Tentokrát jsem to bylyá, kdo se vzbouřil.

„Ne!" Zastavil jsem se a můj hrdelní vak se nadmul.

„Nejdu nikam."

Moji přátelé se ke mně překvapeně otočili a zůstali na mě zírat. Museli v mém postoji, jak jsem tu stál a svíral své berle, poznat

známou hoonskou zarputilost. Obojživelník mával rukama a vydával jakési úzkostlivé skřeky.

„Zapomeňte na to," stál jsem na svém. „Nikam nepůjdeme!"

„Alvine, ale to je v po-řádku," zakoktal se Kleštík. „Slíbili, že nám nechají spoustu jídla a já můžu lovit podél pobřeží-"

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nehodláme nechat se vysadit někde jako tady, vyhnáni kvůli jakémusi našemu vlastnímu Ifni prokletému *bezpečí*, jako tlupa nějakých bezbranných děcek. Nenecháme se poslat pryč odtud, kde se dějí věci. Důležité věci!"

„O čem to mluvíš?" zeptala se Huck, vrátivši se zpět do kabiny, zatímco obojživelník divoce gestikuloval a zbytečně mával svými čtyřmi pažemi. Nakonec vešli dovnitř dva velcí phuvnthus, jejichž dlouhá horizontální těla byla navlečena v kovu, upevněném mezi šesti hřmotně dusajícími ocelovými nohami. Ale já jsem odmítl nechat se zastrašit. Ukázal jsem na toho nejbližšího z nich, s párem velkých černých skelně se lesknoucích očí, z nichž každé bylo na jedné straně jeho kuželovitě zúžené hlavy.

„Zavolejte ten hlas a řekněte mu. Řekněte mu, že my můžeme pomoct. Ale jestli nás vyženete, tak to, že nás vysadíte tady na tomhle pobřeží, nebude k ničemu dobré. Nemůžete nás umlčet, protože my si najdeme cestu domů tak rychle, jak budeme moct. Půjdeme k Riftu a dáme znamení přátelům na druhé straně. A řekneme jim o vás pravdu." Ur-ronn zamumlala: „*Jakou* pravdu, Alvine?" Vydal jsem hluboké, rachotívé zamručení, aby doprovodilo má slova.

„Že víme, kdo vy chlapíci jste."

Sára

V obydlí koňského klanu jste mohli předpokládat, že uvidíte lasa, uzdy a pokrývky pod sedla, vše rozvěšené po stěnách. Možná že i jednu či dvě kytary. Bylo to nanejvýš podivné, najít zde ve Xi *piano.*

Nástroj, tak velmi se podobající onomu v jednom domě daleko odtud ve vesnici Dolo, kde Melina měla ve zvyku předčítat svým dětem po celé hodiny, vybírajíc k tomu tajuplné knihy, které kromě

ní se nikdo jiný nezdál být dychtivý vypůjčit si z bibloského archivu - v nichž některé pomačkané listy si ještě uchovávaly vůni po Velkém Knihtisku před dvěma sty léty. Obvzlášť knihy *o psané hudbě*. Melina je mívala opřené na znamenitém pianě, které pro ni Nelo sehnal jako část svatební ceny.

Nyní, ve velké slavnostní hale klanu Ilias, Sářiny ruce přebíhaly po bílých a černých klávesách, jemně hladíce slabé stopy po zubech, jež zde zanechali specialisté z řad qheuenských řezbářů, a představovala si v duchu matku jako malé děvčátko, vyrůstající v této malé říši koní a mysl šálících iluzí. Odchod z Xi musel být pro ni něco jako cesta na jinou planetu. Pociťovala úlevu, že odchází z tohoto klaustrofobického vězení, když procházela buyurským tunelem, aby začala nový život na sněhovém severu? Nebo snad Melina v hloubi svého srdce stále toužila po skrytých světlinách Xi? Po iracionálním uchvácení při divoké jízdě bez sedla? Po pastorální čistotě života neomezovaného muži?

Postrádala snad barvy, které braly na sebe podobu jakéhokoliv snu či noční můry a za denního světla před vámi rozprostíraly své utajené, ohromující panoráma?

Kdo tě asi naučil hrát na piano, matko? Kdo seděl s tebou na té samé lavici, tak jako jsi ty sedávala vedle mě, snažíc se nedat najevo své zklamání nad mými nešikovnými prsty?

Foliant not ležel nahoře na vyleštěné klavírní desce. Sára ho prolistovala, připomínajíc si starodávné skladby, které vždy dokázaly matku na několik dur úplně proměnit, vzbuzující v malé Sáře žárlivost na ty malé tečky na stránkách. Na tečky, které Melina proměňovala v nádherné harmonie.

Později si Sára teprve uvědomila, jak nádherné to byly melodie. Protože byly *opakovatelné*. V jakémsi smyslu byla tato hudba nesmrtelná. Nikdy nemohla zemřít.

Typický jijoánský soubor - sextet, zahrnující členy všech soonerských ras - provozoval hudbu spontánně. Skladby nebyly v žádném vystoupení stejné. Tento charakteristický rys se zamlouval zvláště modrým qheuenům a hoonům, kteří, podle legend, neměli nikdy žádnou chuť k novotám, když někdy lidští partneři navrhli, aby nějaká úspěšná skladba byla zaznamenána do traekijského vosku nebo zapsána.

A proč? ptali se. *Každý okamžik si zaslouží svou vlastní píseň.*

Typický jijoánský způsob nahlížení na věci, připustila Sára.

Položila ruce na klávesy a zahrála několik stupnic. I když už vyšla ze cviku, připadlo jí staré cvičení jako dávný starý přítel. Žádný div, že i Emerson čerpal uspokojení a klid z melodií, připomínajících mu šťastnější dny.

Nicméně se jí zdálo, že její mysl jako by se rozčeřila a rozvířila, když od stupnic sklouzla na některé jednoduché oblíbené skladby, zahájivši je známou „Pro Elišku".

Podle bibloských archeologických textů nejstarší lidské kultury na Zemi provozovaly hudbu, která byla inpulzivní, právě tak jako jijoánský sextet. Ale krátce předtím, než si vydobyli svou vlastní cestu do vesmíru, vytvořili lidé také její písemnou formu.

Hledáme řád a paměť. Musí se to zdát jako útočiště před chaosem, který vyplňuje naše pochmurné životy.

Ovšem, to bylo už dávno, ještě když matematika prožívala také svůj velký věk objevů na Zemi. *Je to snad všeobecná spojovací nit? Zvolila jsem si matematiku ze stejného důvodu, proč Melina milovala svůj nástroj? Protože propůjčuje možnost předpovědi uprostřed všeobecného životního chaosu?*

Na stěnu padl stín. Sára se odtáhla nazpět, napůl vstávajíc, aby se setkala s pohledem hnědých očí Foruni, staré vůdkyně klanu jezdkyň.

„Je mně líto, že tě ruším, drahá." Šedovlasá matriarcha pokynula Sáře, aby zůstala sedět. „Ale když jsem tě pozorovala, téměř jsem uvěřila, že je Melina zase nazpět mezi námi a hraje s takovou radostí a vervou, jako to vždy dělávala."

„Obávám se, že to vůbec není takové jako u mé matky. Nehraju ani zpolovice tak dobře."

Stará žena se usmála. „Dobrá matka vždy chce, aby její dítě bylo to nejlepší - v tom, v čem ona být nemohla. Avšak moudrá matka nechá své dítě, aby *si vybralo*, v čem vyniká. Ty sis vybrala říši hlubokých myšlenek. Vím, že byla na tebe velmi pyšná."

Sára akceptovala tuto laskavost malým pokývnutím, ale nepocítila žádné zvláštní uspokojení. *Kdybych si opravdu měla sama zvolit, nemyslíš, že bych chtěla být krásná, jako byla Melina? Tmavá žena s tajemstvím, která přinášela lidem potěšení svými mnohými talenty?*

Matematika si mě zvolila sama... celého se mě zmocnila svými chladnými nekonečnostmi a náznaky univerzální pravdy. A přece... koho zaujmu svými rovnicemi? Kdo se podívá s upřímným

potěšením na mou postavu a tvář?

Melina zemřela mladá, ale obklopena těmi, kdo ji milovali. Kdo bude plakat pro mě, až odejdu?

Iliaská vůdkyně si musela špatně vyložit Sářinu náhlou zamlklost.

„Rozrušila tě má slova?" zeptala se Foruni. „Mluvila jsem snad jako heretik, protože věřím, že generace se mohou postupně zlepšovat? Vypadá to jako podivná víra pro utajený kmen, jenž se ukrývá i před civilizací exilových uprchlíků?"

Sára jen těžko hledala odpověď.

Proč byly Melininy děti podle jijoánských standardů tak zvláštní? I když Larkovo kacířství se zdá být naprostým protikladem toho mého, sdílíme jednu společnou nit - odmítání Cesty Vykoupení.

Knihy, které nám matka četla, často mluvily o naději, vzešlé z nějakého aktu rebelie.

Odpověděla vůdkyni Ilias: „Vy a vaše urské přítelkyně jste zachránily koně v dobách, kdy se zdáli odsouzeni k smrti a vyhubení. Vaše aliance byla předzvěstí té, kterou uzavřel Drake a Ur-Chonn. Jste společnost nadšených a svému klanu oddaných žen, které si vybírají své mužské partnery z toho nejlepšího, co Jijo může nabídnout. Protože žijete v naprosté izolaci, vidíte lidstvo z jeho nejlepší stránky - zřídkakdy z té nepříjemnější.

Ne, nepřekvapuje mne, že Ilias jsou z hloubi srdce optimistky."

Foruni kývla na souhlas. „Řekli mi, žes i ty ve své teorii o vývoji jazyků dospěla k podobnému závěru."

Sára pokrčila rameny. „Nejsem žádná optimistka. Ne osobně. Ale na chvíli se mi zdálo, že jsem schopna vidět v evoluci jijoánských dialektů a ve vší té nové literární aktivitě na Úbočí jistý vzorec. Ne že by na tom teď záleželo, když přišli ti cizinci -"

Stará žena ji přerušila. „Ty si asi teď myslíš, že našim určením je stát se něčím jako glaveři a získat si druhou šanci tím, že projdeme etapou zapomenutí?"

„Myslíte tím, co by se *mohlo* stát, kdyby ty hvězdné lodě nikdy nepřišly? Diskutovala jsem o tom s Dedingerem. Kdyby byla Jijo ponechána sama sobě, cítila jsem, že by zde byla jistá možnost..."

Sára potřásla hlavou a změnila téma.

„Když už mluvíme o Dedingerovi, našly jste ho?"

Foruni nešťastně zamrkala. „Není to dlouho, co se mu podařilo uprchnout z ohrady, kde byl uvězněn. Nikdy jsem nepředpokládala,

že by prokázal takovou vynalézavost a věděl, jak osedlat a ukrást koně."

„Měl dost času, aby to okoukal."

„Vidím, že jsme byly naivní. Je to už dost dlouho, co jsme měly v Xi nějakého zajatce."

„Naneštěstí stopy nevedou zpátky do tunelu, kde bychom ho snad mohly v tom úzkém temném prostoru snáze polapit. Místo toho se ten prohnaný ligeří zplozenec vydal přímo přes Duhový proud."

Sára si pokusila představit si osamělého muže na koni, přejíždějícího rozlehlou poušť s jedovatými kameny a rezavým světlem.

„Myslíš, že ho chytíme, ještě než tam venku zemře?"

Byla řada na Foruni, aby nyní ona pokrčila rameny. „Fallon už není tak zdatný, jako býval, ale už před midurou odešel s několika našimi nejschopnějšími mladými jezdkyněmi. Ten fanatik by měl být už brzy zase v našich rukou, a tentokrát si už na něj dáme mnohem větší pozor -"

Foruni umlkla uprostřed věty, hledíc dolů na svou ruku. Přistál na ní jakýsi tvor a ohmatával sosákem jednu z jejích žil. Sára poznala *skeetera* - krev sající obtížný hmyz, obecně rozšířený na úbočí. Skeeteři byli poměrně pomalí a dali se snadno rozplácnout, ale z nějakého důvodu to Foruni neudělala. Místo toho nechala upíří vosu lenivě vysunout tenký sosák a nasytit se. Když s tím skončila, předvedla jakýsi malý taneček, plný trhavých, *vábivých* pohybů.

Sára na to fascinovaně zírala. Když skeeter usedl na člověka, zřídkakdy přežil tak dlouho jako tento.

Pojď se mnou, zdálo se, že říká každým mávnutím svého malého zadečku a zakrouceného těla. *Pojď teď se mnou.*

Sára si uvědomila, že to musí být další pozůstalý služebník zmizelých Buyurů. Užitečný posel, jestliže víte, jak ho využít.

Foruni povzdechla. „Bohužel, má drahá neteři, je čas, aby ses vydala na další cestu. Ty a Kurt a ostatní si musíte pospíšit tam, kde vás potřebují víc."

Potřebují? podivila se Sára. *V dobách, jako je tato, k čemu může být potřebná osoba jako já?*

###

Znovu začala cesta na jih, tentokrát na koňském hřbetě. Nejdřív

použili starý buyurský dopravní tunel, kde demoliční stroj kdysi selhal a svou práci nedokončil. Ale teď zde ležel puklý v dlouhých pruzích, jako strávená larví kůže nějakého nově vylíhlého qheuena, ponechávaje vnitřní prašnou dutinu, nebo spíše jámu, plnou vody. Potom museli vstoupit do otevřeného prostoru Duhového proudu, omývaného přílivy světla. Ilias je zaopatřily plášti s kápěmi. Nicméně měli stále pocit, jako kdyby barvy testovaly kvalitu ochranné tkaniny, hledajíce nějaký otvor, jímž by se mohly provrtat dovnitř.

Kurt a Jomah jeli vpředu s Kephou, jejich vůdkyní. Starší likvidátor se nakláněl ve svém sedle dopředu, jako by tím se snad mohl dostat k cíli rychleji. Za ním jela Prity na oslu, který se lépe hodil pro její malou postavu.

Emerson vypadal podivně klidný, i když se čas od času na Sáru usmál. Stále ještě nosil rewqa, i když Sára podle jeho neustále se otáčející hlavy usoudila, že symbiont dělá víc než že jen změkčuje ostrost barev. Musí se přizpůsobovat, *překládat* je. Občas muž z hvězd jako by strnul v sedle... buď bolestí, či překvapením nebo snad i nadšením. Sára si jeho pocity nikdy nemohla být jista.

Tento průvod uzavírala Ulgor, urská zrádkyně. Byla natolik moudrá, že se nepokusila o útěk na jedovatou pláň se svým někdejším spojencem Dedingerem. Strážena dvěma soukmenovkyněmi svého vlastního druhu z osady Xi, Ulgor s rostoucí dychtivostí pohazovala hlavou, jak se skupina blížila k Mount Guenn. Urské nozdry se rozšiřovaly při pachu kouře a roztavené skály, jak vulkán před nimi rostl, aby konečně zaplnil celý jižní horizont.

Sára se cítila překvapivě dobře. Sedlo bylo nástroj, který se její tělo naučilo ovládat. Když cesta začala být příliš příkrá a jezdci museli sesednout, aby vedli koně, zdálo sejí, že jí nohy zaplavují vlny příjemného tepla. Stále měla pocit, že jí zbývá dost velká rezerva sil.

Tak tedy ta poustevnická, v matematice zavrtaná knihomolka konečně dokáže stačit ostatním. Nebo je tato uspokojivá euforie jenom prvním znamením propukající horské nemoci?

Vyjeli na návrší jednoho z početných menších kopečků, táhnoucích se podél úbočí vulkánu, když náhle všechny tři ursky vyrazily kupředu a vzrušeně syčíce si prošlapávaly cestu mraky pemzy, ve chvíli zapomenuvše na své osobní rozdílné role, když se

navzájem strkaly, aby se každá co nejdřív dostala k nejbližší vyhlídce. Proti jasnému pozadí oblohy se ostře rýsovaly jejich siluety, unisono kývající svými dlouhými hlavami zleva doprava a zase nazpět.

Nakonec dorazili k vyhlídce i ona a Emerson, ošlehávaní ostrým větrem, který zde stále povíval, a před nimi se otevřel pohled na mohutnou kalderu, která se rozprostírala před nimi... jednu z mnoha dutin obrovského vulkánu, jejichž počet stále vzrůstal směrem k jihovýchodu, po mnoho dalších leguí.

Nicméně pohled na tyto fumaroly ursky přímo přimrazil na místě. Z průduchů stoupaly exhalace par, které lemovaly ježatý okrouhlý otvor. Sára si pomalu sundala sluneční brýle. Čedič zde byl hrubozrnější, méně hladký. Vstoupili do zcela odlišné říše.

„Toto bylo místo, kde stála první výheň," prohlásila Ulgor a její hlas se chvěl úctou. Naklonila svůj čenich doprava a Sára rozeznala změť kamenných bloků, tvarovaných až příliš hrubě, než aby byly zpracovány buyurským laserem, a nyní už dlouho opuštěných. Takovéto neúhledné úkryty byly ručně vysekány prvními urskými průkopnicemi-kovářkami, které se odvážily opustit rodné pláně, sledujíce žár zrozený z lávy a doufajíce, že se naučí zpracovat žhavou jijoánskou substanci na bronz a ocel. V těch dnech byla taková opovažlivost odsuzována Šedými královnami, které to nazývaly rouháním - tak jako když lidé o mnoho později uskutečnili svůj Velký Knihtisk.

A pak, jak čas ubíhal, se to, co kdysi bylo rouháním, stalo tradicí.

„Musely najít lepší podmínky tam nahoře," poznamenal Jomah, poněvadž stezka pokračovala stále vzhůru. Jedna urská průvodkyně přikývla. „Ale bylo to z *tohoto* místa, odkud dávné urské průzkumnice objevily tajnou cestu přes Duhový proud. Tajemství Xi."

Sára kývla. To vysvětlovalo, proč se jedna skupina ursek rozhodla překazit té druhé - mocným Urunthai - jejich plán vyhladit koně, ještě když lidé byli na Jiju nováčky. Kovářky z oněch dnů se pramálo staraly o mocenské hry, které hrály jejich vysoko postavené tety z planinských kmenů. Nesešlo jim na tom, jak pozemšťané páchnou nebo na jakých zvířatech jezdí, jen když vlastnily poklad.

Knihy, které tiskli. V nich jsou zapsány tajnosti metalurgie. Musíme se o ně podělit, nebo zůstat pozadu.

Takže to nebyl jen čistě idealistický popud - založit v Xi utajené koňské stádo. Existovala zde jistá odměna. *Lidé mohou být jijoánští mistři inženýři, ale nepletli jsme se nikdy do kovářství a hutnictví, a teď už vím proč.*

I když vyrostla mezi nimi, Sára stále shledávala fascinujícím, jak rozdílné mohou ursky být. Jejich rozsah osobností a motivací - od fanatiček k pragmatickým kovářkám - byl tak široký, jak ho nacházíme i u lidských bytostí. *Ojeden důvod navíc, proč stereotypy nejsou jenom špatné, ale i stupidní.*

Brzy už mohli znovu nasednout, cesta sledovala linii hřebene a nabízela dramatické výhledy. Duhový proud ležel po jejich levici, záhadná a děsivá říše, i v dálce a přes tmavá skla rozmazaná do sépiových stínů. Bludiště kropenatých kaňonů se táhlo po celou vzdálenost ke stuze oslnivé běli - Pláni ostrého písku. Dedingerův domov, kde tento rádoby prorok vychovával z hrubého pouštního lidu národ ke smrti odhodlaných zélotů. Pouštní rebely, kteří sami sebe viděli jako předvoj lidstva na Cestě Vykoupení.

Opačným směrem - na jihozápadě - zahlédla Sára otvory v dlouhými věky zvrásněné skále další div. Širý oceán, kde slibovaná jijoánská obroda docházela svého naplnění. Kam se dostal po mulčování Melinin popel. A Joshův. Kde planeta vymazala hřích absorbováním a roztavením všeho, co jí poslal vesmír.

Úbočí je tak úzké a Jijo tak velká. Budou nás hvězdní bohové přísně soudit za to, že jsme žili své klidné a přičinlivé životy v jednom koutě zakázaného světa?

Stále existovala naděje, že cizinci snad jen ukončí svou záležitost a odejdou, ponechávajíce Šest ras pokračovat po kterékoliv stezce osudu, ležící před nimi.

Ano, uzavřela své úvahy. *Naskýtají se dvě možnosti, k nimž může dojít - tučná a hubená.*

Jak cesta pokračovala, bylo nutno pořád častěji sesedat, a okolní panoráma nabývalo na dramatičnosti, čím dál postupovali k východu, zahrnujíc v sobě i jižní část Okrajového hřebene. Sára si znovu povšimla neklidu ursek. Místa, kde ze země vyvěrala pára, nutila koně tančit a ostražitě větřit. Pak Sára zahlédla o něco doleji pod stezkou rudou záři - proud lávy, v meandrech stékající o několik dostřelů šípů níže dolů ze svahu.

Snad to byla únava, snad řídký vzduch či obtížný terén, ale když Sára odvrátila pohled od žhavé dráhy sopečného magmatu, její

nechráněné oči přelétly přes horské hřebeny a náhle byly zcela nepřipravené lapeny podivným paprskem světla. Náraz pronikavé záře na její už ze Xi předrážděné oči byl tak prudký, že se bezděky až přikrčila.

Co je to?

Záblesk se opakoval v nestejných intervalech, skoro jako by to k ní vzdálené horské vrcholy mluvily.

Pak Sára zachytila další, zcela odlišný zákmit pohybu.

Teď to musí být jen nějaká iluze, pomyslela si. *Musí být... i když je to tak daleko od Duhového proudu...*

Zdálo se jí... mohla téměř přísahat... že vidí doširoka rozprostřená křídla nějakého obrovského ptáka, či *draka*, vznášejícího se mezi -

Už se dlouho nepodívala, kam šlape. Pod nohou jí náhle povolil kamínek a Sára klopýtla. Zoufale se pokusila přenést svou váhu na druhou stranu, ale nepodařilo se jí to a úplně ztratila rovnováhu.

S výkřikem upadla.

Štěrková stezka do jisté míry zbrzdila počáteční náraz, ale pak silou setrvačnosti se překulila přes okraj, strhávajíc s sebou lavinu kamínků a ostrých čedičových úlomků. I přes její oblek z kůže ji každé píchnutí bodlo žhavou bolestí, když si zoufale zakryla rukama obličej a hlavu. Její pád doprovázel kvílivý zvuk. V jakémsi hrozném omámení si Sára uvědomila, že to zaječení nevydala ona, ale *Prity*, která vydávala v hrůze neartikulované skřeky.

„Sáro!" zaječel čísi hlas. Slyšela vzdalující se škrábavé zvuky beznadějného pronásledování.

Uprostřed pádu, mezi jedním bodavým nárazem a dalším, zahlédla cosi mezi svými zakrvácenými prsty - rychle se přibližující říčku, klikatící se přes fantastickou, jakoby roztříštěnou krajinu. Její proud se pohyboval líně, s velkou viskozitou, a vydechoval žár. Měl naprosto stejnou barvu jako její krev... a rychleji rostl před očima.

Nelo

Ariana Foo strávila celou zpáteční cestu ve člunu dumáním nad svými nákresy těsné vesmírné kupole, která dopravila cizince na Jijo, zatímco Nelo v duchu zuřil nad tímto bláznivým mařením času.

Jeho dělníci určitě *nedodržovali* program. Každý menší zmatek, který v jeho nepřítomnosti může nastat, poskytne těm lajdákům vhodnou záminku, aby se flákali jako v době siesty.

Během krize obchod vázl a strom, sloužící jako skladiště zboží, byl načisto plný, ale Nelo byl rozhodnut udržovat výrobu papíru i nadále. Co by bylo Dolo bez brumlání vodního kola, bušení drtícího kladiva nebo bez nasládlé vůně, která se linula z čerstvých archů, sušících se na slunci?

Zatímco kormidelnice si vesele mručela, udávajíc tak stálý rytmus pro posádku, jež odstrkovala bidly malý člun, Nelo zvedl ruku, zkoumaje, jak je to s deštěm. Už dříve trochu poprchávalo, když na jihu zaduněl výstražný hrom.

Močál se pomalu vytrácel, jak se jednotlivé vodní stružky znovu začaly spojovat do jednoho říčního toku. Brzy už mládež bude moci vyměnit bidla za vesla a posléze vplout na laskavé jezero za dolskou hrází.

Povzbuzující mručení kormidelnice zvolna ustalo a změnilo se v ustarané zasténání. Několik členů posádky se nahnulo přes bort, pozorujíce vodu. Jeden chlapec vykřikl, když mu byla jeho tyč najednou vyrvána z ruky. *Zdá se to tu dost rychlé*, pomyslel si Nelo, když poslední močálový porost zůstal vzadu za nimi a kolem nich se začaly rychle míhat stromy.

„Všichni hned k veslům!" vykřikla mladá hoonka povel. Její hřbetní trny, stále ještě čerstvé od nedávné výměny, se znepokojeně třásly.

„Vesla po proudu!"

Ariana tázavě vzhlédla k Nelovi. Odpověděl jí pokrčením ramen.

Člun trhavě poskočil. Připomnělo mu to peřeje, které však ležely mnoho leguí dolů po řece, za městem Tarek, a potíže, které musel kdysi snášet, když doprovázel manželčinu rakev na drosové lodi do moře.

Ale tady přece nejsou žádné peřeje! Ty byly zlikvidovány, když se napouštělo jezero, už před stoletími!

Člun se začal pomalu otáčet a Nelo s praskotem přistál na jeho dně. S bolestně naraženýma rukama se zase vysoukal na lavici a usedl vedle Ariany. Nejvyšší rádkyně se křečovitě držela lavice, svůj drahocenný náčrtník s kresbami zapnutý uvnitř ve svém kabátě.

„Pokračujte!" vykřikla mladá velitelka. Zmatený a poplašený

sevřel Nelo pevně okraj člunu, když loďka zajela do jakéhosi podivného místa. Místa, které tu *nemělo* vůbec být.

To si Nelo uvědomoval stále a stále, jak se řítili dolů úzkým korytem. Na druhé straně bylo vidět normální linii pobřeží - kde stromy končily a na jejich místo nastupovaly zabahněné vodní rostliny. Jenže člun byl už dobře *pod* touto úrovní a rychle klesal dál!

Přes okraje člunu se převalila pěna a promáčela pasažéry i posádku. Ta zuřivě veslovala, řídíc se podle ječivých rozkazů hoonské velitelky. I když postrádala samčí rezonující vak, nicméně dokázala náležitě uplatnit svou vůli.

„Zpátky a nalevo... *zpátky a nalevo*, vy noorem pokousáni hadrníci!... Pravidelně... Teď všichni dopředu! *Zaberte* pořádně, ubozí chcípáci! *Zaberte*, jako o život!"

Řítila se k nim dvojice kamenných zdí, hrozíc, že se člun mezi nimi roztříští. Lesknouce se olejnarým povrchem slizkých řas, tyčily se zdi po obou bocích člunu jako kladivo a kovadlina, když posádka šíleně veslovala v úzké mezeře mezi nimi, vyznačené mlhou štiplavé bílé tříště. Co leželo na druhé straně, bylo zatím tajemstvím, a Nelo se jen modlil, aby je uviděl živ.

Hlasy hoonů, qheuenů i lidí se smísily v zoufalém výkřiku, když loďka narazila najeden lesknoucí se výčnělek a odskočila s ranou, připomínající zabouchnutí vstupních dveří do pekla. Trup člunu však přece jen jaksi přežil následující skok dopředu do trychtýřovitě zúženého proudu, kde je zalila vodní tříšť.

Teď už bychom měli přece být na jezeře, lamentoval v duchu Nelo, sípavě oddechuje přes zaťaté zuby. *Kam se podělo jezero?*

Jako letící šíp vystřelili do slapu, kde se voda chaoticky rozbíjela o roztroušené balvany, měníc směr podle toho, jak sejí do cesty stavěly čerstvé ruiny. Bylo to něco jako překážková dráha, vyžadující od kormidelníka, aby ze sebe vydal to nejlepší. Ale Nelo nevěnoval ani pohled tomuto boji, v němž se rozhodovalo i o něm, zda bude žít, nebo zemře. Jeho strnulý pohled se zvedl na druhou stranu, přes rozlehlou bahnitou pláň, která je obklopovala a která byla kdysi dnem jezera, jehož středem protékala řeka Roney, po dlouhá léta zde uvězněná. Nyní však byla řeka volná, aby se vydala znovu svým korytem jako předtím, než přišli pozemšťané.

Hráz... hráz...

Zoufalý sten se vydral z nožních otvorů dvou modrých qheuenů,

uvolněných pro tento úkol z místního úlu, jehož rybí a humří ohrádky se táhly za hrází, tvoříce prosperující domov. Zbytky ohrad a farem na pěstování řas ležely roztroušeny kolem, jak se člun hnal k centru katastrofy.

Nelo zamrkal, neschopen vyjádřit svoje pocity ani zaúpěním.

Hráz stále ještě z větši části stála. Jenomže *větší část* nebylo dost vhodné vyjádření. Nelovo srdce téměř přestalo bít, když viděl otvor, vyrvaný ve zdivu na jednom jejím konci... na straně, sousedící s jeho milovaným mlýnem.

„Pokračujte!" křikla hoonská velitelka docela zbytečně, když se dostali až k otvoru. A k ničivému vodopádu, jehož řev všichni slyšeli, jak se mohutný proud řítil poškozenou hrází vpřed.

ČÁST ŠESTÁ

Z poznámek Gillian Baskinové

Mé rozhodnutí nemusí být úplně racionální.

Podle všeho, co vím, může Alvin klidně blufovat, aby se vyhnul vysazení na ten opuštěný břeh. Nemůže mít ani tušení, kdo my jsme.

Nebo si možná skutečně nějak vydedukoval pravdu? Konečně, o delfínech jsou zmínky v mnoha pozemských knihách, jež četl. Ani plně obrněná šestinohá kráčidla nemohou zcela zakrýt obrysy delfíního těla, které je možno rozpoznat, když se správně podíváte. A jestliže ho tato myšlenka už jednou napadla, Alvinova živá představivost si už jistě dokázala doplnit zbytek.

Měli jsme z bezpečnostních důvodů ty děti internovat mnohem dál na jihu nebo v *našem podmořském habitatu. To by je udrželo v bezpečí a potichu. Aspoň Tišút to tak navrhovala, ještě než jsem poručila* Híkahí *obrátit a přivézt je nazpět.*

Připouštím, že jsem zaujatá. Docela se mi stýská po Alvinovi a jeho kamarádech. Kéž by si jenom svárlivé klany Pěti galaxií vzaly příklad z takového přátelství, jako je to jejich.

Každopádně jsou ale už dost velcí, aby si sami zvolili svůj osud.

###

Dostali jsme zprávu od ošetřovatelky z Makanina týmu. Na její cestě sáněmi na předsunuté stanoviště Kaaovy skupiny, Peepa zahlédla ještě další dvě hromady vyhozených vesmírných plavidel, menších, než je toto, ale dost vhodných, kdybychom byli nuceni přestěhovat Streaker. *Hannes už vyslal posádku, aby zahájila přípravně práce.*

Zase se musíme spoléhat na tutéž základní skupinu o počtu asi padesáti obratných delfínů. Na ty spolehlivé, jejichž soustředění nepolevuje ani po těch třech náročných letech plných stresů, které máme za sebou. Na ty, kteří se nezalekli různých pověrčivých pověstí o mořských monstrech, číhajících mezi mrtvými buyurskými stroji.

###

Pokud se jedná o naše pronásledovatele, tak jsme zatím ještě nezachytili další stopy gravitonových emisí od nějakých vzdušných plavidel na východ od hor. To by mohly být dobré zprávy, ale ta zvláštní pauza mě dělá nervózní.

Dvě malá průzkumná letadla nemohou být všechno. Senzory detekují jakýsi velký objekt - loď, asi pět set kliků na severozápad. Je snad tento obrovský křižník v nějaké spojitosti s těmi dvěma plavidly, která se zřítila nedaleko odtud?

Musejí si určitě uvědomovat, že tento region je velice zajímavý!

Nahání mi to husí kůži, že nepátrali dál.

Jako by si byli jistí, že mají veškerý čas na světě.

###

Nissovi se podařilo vyměnit jenom ještě pár dalších slov s tím takzvaným noorem, na kterého náš dron narazil na pobřeží. Ale to stvoření nás vyloženě napíná na skřipec, zacházejíc s naším malým průzkumným robotem jako se svou hračkou nebo ukořistěným zvířetem, které má být roztrháno zuby a drápy. Ale přesto ho také opatrně nese v tlamě, dbajíc, aby se nezamotalo do kabelového vlákna a občas nám dopřávajíc krátké, provokativní pohledy na oba ztroskotané vzdušné čluny.

Předpokládali jsme, že „nooři"*jsou prostě degenerovanou varietou* tytlalů*... nemajících mnoho zájmů vyjma o zvláštnosti. Ale jestliže si někteří uchovali schopnost mluvit, čeho by ještě mohli být schopni?*

Nejdřív jsem si myslela, že by Niss mohl být ten nejlépe kvalifikovaný k vyhodnocení tohoto překvapivého střetnutí. Koneckonců, nooři jsou jejich „bratranci", *pokud jde o řeč.*

Ale rodinné vazby nemusejí vylučovat příbuzeneckou rivalitu, až i pohrdání. Možná že tymbrimijský počítač je prostě v tomto případě špatný tlumočník.

O důvod víc, proč si přeju mít Alvina zase zpátky.

###

Mezi tím vším jsem se snažila udělat si trochu víc času na to, abych se dozvěděla něco víc o Herbiem.

Přála bych si, aby existoval nějaký způsob, jak by se dalo zjistit, jaký byl jeho vstupní izotopický profil, než zemřel, ale chemické racemizační analýzy vzorků odebraných z této dávnověké mumie ukázaly značně menší časový odstup než stopy kosmického záření na trupu lodi, kam pronikl Tom v Mělké hvězdokupě.

Jinými slovy - Herbie se zdá mladší než plavidlo, v němž ho Tom našel.

To by mohlo znamenat spoustu věcí.

Mohl by snad Herbie být mrtvým tělem nějakého dávného vykradače hrobů, který se vloupal na palubu jenom před pár miliony let místo před jednou nebo dvěma miliardami?

Nebo by snad tato nesrovnalost mohla být výsledkem činnosti oněch podivných silových polí, jež jsme objevili v Mělké hvězdokupě a která obklopovala flotilu těch strašidelných plavidel, poskytujíce jim téměř neviditelnost?

Možná že vnější části trupů těchto obrovských, mlčících lodí prožívaly čas jinak než jejich vnitřek.

Vzbuzuje to ve mně zvědavost, i pokud jde o ubohého poručíka Yachapu - Jeana, kterého tato pole zabila a jehož tělo tam muselo být zanecháno. Mohla by snad někdy daleko v budoucnosti nějaká expedice nalézt dobře konzervované tělo delfína a rozšířit ve vesmíru fámu, že byly objeveny pozůstatky Prapředků?

Splést si nejmladší sapientní rasu s tou nejstarší -jaký skvělý vtip by to byl!

Vtip na ně a vtip na nás.

Herbie je pořád stejný. Ale někdy přece bych jenom mohla přísahat, že jsem ho přistihla, jak se šklebí.

###

Naše ukořistěná jednotka Galaktické knihovny se občas chová podivínsky a odpovídá nejasně. Kdybych se nemaskovala, ta velká kostka by mně pravděpodobně vůbec nic neřekla. Jenom když se přestrojím za thennaninského admirála, urážčí se Knihovna k několika vyhýbavým odpovědím, když jsou jí ukázány symboly, jež Tom okopíroval na palubě opuštěné lodi.

Jeden z těch glyfů vypadá jako emblém, kterým je opatřena každá jednotka Knihovny ve známém vesmíru — velká rotující spirála. Jenomže místo pěti vířících ramen, otáčejících se kolem

společného středu, tato jich má devět! A na stylizované galaktické šroubovici spočívá osm soustředných elips, což ji činí podobnou střeleckému terči.

Nikdy předtím jsem neviděla nic takového.

Když naléhám na odpovědi, náš ukořistěný archiv řekne jen, že symbol... „je velmi starý... " a že jeho užití je... „mnemoticky odstrašující".

Ať už to znamená cokoliv.

I když riskuju, že si ten stroj nějak polidšťuji, jednotka mi připadá jaksi „nabručená ", jako by se jí nelíbilo, že ji uvádím ve zmatek. Viděla jsem to už dřív. Pozemští badatelé shledali, že jisté subjektivní oblasti v *digitálním vědomí způsobují, že Knihovny se cítí dotčeny, jako kdyby nenáviděly to, že jsou nuceny namáhavě vyhledávat starší soubory... Nebo možná je to také výmluva, jak se vyhnout přiznání, že existují věci, které ani ony samy neznají.*

Připomíná mi to diskuse, které jsme Tom a já mívali s Jakem Demwou, když jsme všichni seděli až do pozdní noci a pokoušeli se najít ve vesmíru nějaký smysl.

Jaké měl jednu teorii - že galaktická historie, která si nárokuje obsáhnout časové rozpětí delší než miliardu let, je ve skutečnosti přesná jenom asi tak právě pro úsek sto padesáti milionů let.

„ S každým eonem, o který se vracíte dále nazpět, " říkal, „má to, co se nám předkládá, stále vzrůstající nádech pečlivě namíchané bajky."

Oh ano, je tu důkaz, že kyslík dýchající hvězdoplavci existovali asi tak desetkrát déle. Určitě některé z pradávných událostí, uveřejněných v oficiálních kronikách, musely být autentické. Ale mnoho z nich muselo být také nějakým způsobem zkresleno.

Je to až zmrazující představa. Předpokládá se, že velké instituty slouží pravdě a kontinuitě. Jak by potom mohla být cenná informace mnemoticky odstrašující?

Ano, tohle se zdá jako dost abstraktní posedlost, v *době, kdy* Streaker - *a teď i Jijo - čelí temně a bezprostřední hrozbě. A přesto, nemohu si pomoct, abych si nemyslela, že to vše se spojuje dohromady, tady dole na dně planetárního pohřebiště, kde tektonické desky roztavují historii na rudu.*

Jsme polapeni v pomalu se otáčejícím ozubeném soukolí drtícího stroje mnohem nesmírnějšího, než jsme si vůbec schopni představit.

STREAKER

Hannes

Hannes Suessi občas zoufale postrádal svého mladého přítele Emersona, jehož až neskutečná zručnost pomáhala vždy udržovat *Streaker* ve stavu, kdy se zdálo, že přede jako spokojený leopard, plížící se po vesmírných trasách.

Ovšemže Hannes obdivoval šikovné delfíny ze svého týmu strojníků a inženýrů - přátelské a milé, těžce pracující kamarády ze skupiny, nevykazující žádné náznaky potenciální regrese. Ale delfíni měli sklon vizualizovat objekty jako sonické útvary a svou kontrolu často vykonávali čistě intuitivně, podle toho, jak *zněly* vibrace motorů. Účinní a dobří technici, ale ne vždycky spolehliví.

Emerson ďAnite na druhé straně –

Hannes nikdy nepoznal nikoho, kdo by měl lepší porozumění pro podstatu spousty pravděpodobných obvodů a způsobů zapojení. Ne pro tajnosti hyperdimenzionální teorie, ale pro praktické základní principy zakřivení pohybu následkem deformací časoprostoru. Emerson také plynně ovládal trinár delfínů rodu Tursiops a byl lepší než Hannes ve vyjadřování složitých pojmů v neodelfínském vlastním hybridním tináru. Opravdu užitečná schopnost u toho chlapíka.

Bohužel, teď v podpalubí zůstal jen jediný člověk, aby pomáhal pečovat o týrané motory, které už dalece překročily lhůtu povinných generálních oprav.

To je - jestli ještě mohl někdo Hannese Suessiho nazývat člověkem.

Jsem víc, než jsem kdy byl? Nebo míň?

Nyní měl „ *oči"* po celé strojovně - dálkové snímače přímo napojené na jeho keramicky opouzdřený mozek. Používaje přenosné drony, mohl Hannes dohlížet na Karkaetta a Chuchkiho přes celou rozsáhlou místnost... nebo dokonce i na malé skupiny, pracující na cizích prastarých plavidlech kdekoliv po celé velké podvodní skládce. Tímto způsobem mohl nabídnout radu a povzbuzení komukoliv, když se pracovníci stávali nervózní nebo když jejich těla se svíjela pod nápory kytovčí klaustrofobie.

Naneštěstí veškeré schopnosti kyborga nebyly nic platné proti osamělosti.

Nikdy jsi mě tady neměl nechat zcela samotného, vyčítal Hannes Emersonovu nepřítomnému duchu. *Tys byl inženýr, a ne nějaký tajný agent nebo vesmírný pilot! To nebyla tvoje povinnost, vypadnout odtud, jenom proto, abys hrdinsky zemřel!*

Byli zde specialisté na podobné úkoly. Na *Streaker* bylo přiděleno několik takových „hrdinů", když poprvé odstartoval — jedinců s odpovídajícím výcvikem, osobností, které byly schopny čelit nebezpečným situacím a improvizovat nějaký způsob, jak z nich vyváznout.

Bohužel, tito kvalifikovaní členové posádky odešli - kapitán Kreideiki, Tom Orley, poručice Híkahí a dokonce i mladý kadet Tošio - všichni využiti a ztraceni během onoho draze vykoupeného útěku z Kithrupu.

Soudím, že někdo je musel nahradit, připustil v duchu Hannes.

Vlastně to byl Emerson, kdo úspěšně provedl ten bravurní kousek na Oakce, zelenozeleném světě, kdy Svrchovaná Aliance skočila na lep, zatímco Gillian se pokusila vyjednat kapitulaci s úředníky Migračního institutu.

Dokonce ani podezřívavý Niss nepočítal s tím, že neutrální galaktičtí byrokraté by mohli zradit své přísahy a porušit příměří. Nepokládalo se to vůbec za možné. Kdyby nebylo Emersonovy odvážné cesty přes oakskou džungli, kdy zničil jofurskou stanici s emitory polí, *Streaker* by byl padl do spárů jednoho mocného fanatického klanu - věc, v níž by Terragenská rada nemohla mít v žádném případě nějaký vliv, natož možnost zakročit.

Ale nechal sis ten jeden úspěch stoupnout do hlavy, eh? Co sis to vlastně myslel? Že jsi druhý Tom Orley?

A za pár měsíců nato ses vydal provést ten bláznivý husarský kousek a prokličkoval jsi celým Fraktálním systémem jako opravdový thennaninský válečník, bezohledně stříleje, abys „ kryl "náš únik. A co se tím vyřešilo, kromě toho, že ses sám nechal zabít?

Připomněl si ten pohled z můstku *Straekeru,* ten pohled na vnitřní dutinu obrovské ledové struktury velikosti sluneční soustavy, vytvořenou z kondenzované prvotní hmoty. Ježatou, jakoby nadýchanou a křehkou, s bledou hvězdou ve svém srdci. Emersonova loď kličkovala uprostřed špičaté kosterní síťoviny tohoto enormního artefaktu, chrlíc jasné, ale neúčinné paprsky,

zatímco se kolem ní spojovaly spáry vodíkového ledu.

Bláznivé hrdinství. Staří mohli zastavit Streaker stejně tak snadno, jako zastavili tebe, kdyby to byli opravdu chtěli.

Oni ale měli v úmyslu nechat nás jít.

Otřásl se, připomenuv si, jak Emersonova odvážná, avšak marná „diverze" skončila ve výbuchu oslnivého, bolestně zraňujícího světla, malá skvrnka proti nesmírnému světélkujícímu Fraktálnímu dómu. Pak *Streaker* prchl mezidimenziálním tunelem a o vlas unikl do oblasti zakázané Čtvrté galaxie. Když už pak byl tam, jeho klikatá cesta se vyhnula obchodním cestám vodík dýchajících civilizací a pak se prosmýkla kolem karbon emitujícího veleobra, jehož erupce konečně mohly zakrýt trasu pronásledované pozemské lodi.

Jiní přišli také tak v tajnosti na Jijo, už dávno před námi, ponechávajíce Izmunuti, aby vymazala jejich stopu.

Mělo by to posloužit i nám.

Ale Hannes věděl, že tentokrát je to jiné.

Hlavy těch druhých neměly tak velkou cenu. Za odměnu, kterou nabízí za Streaker *několik bohatých, vystrašených patronských linií, byste si mohli koupit celou polovinu spirálního ramene galaxie.*

Hannes povzdechl. Nedávný útok hloubkovými náložemi se ukázal jako neúčinný a hlavně nepřesný, protože lovci jen odhadovali přesnou lokalizaci. Ale hon už zase pokračoval. A Hannes měl práci.

Aspoň mám nějakou výmluvu, abych se vyhnul další zatracené schůzi lodní rady. Každopádně je to fraška, protože nakonec stejně vždycky uděláme to, co rozhodne Gillian. A byli bychom blázni, kdybychom to neudělali.

Karkaett vyslal signál, že seřizování stimulátorů je ukončeno. Hannes použil svou kyborgskou paži, aby nastavil ovládací ladicí knoflík na hlavním řízení, pokoušeje se napodobit Emersonův citlivý dotek. Biomechanické nástavce, které nahradily jeho ruce, byly zázračný dar, zvyšující jak schopnosti, tak i výdrž - i když stále postrádal hmatové potěšení z přímého doteku špiček prstů.

Staří byli skutečně velkorysí... a pak nás obrali a vyhnali. Dali život a zase ho vzali. Mohli nás zradit za odměnu... nebo nám poskytnout útočiště v jejich nezměrném světě. A přesto neudělali ani to, ani ono.

Jejich agenda sahala mnohem hlouběji, než pouzí lidé mohli

tušit. Možná že i všechno to, co se stalo potom, bylo částí nějakého tajuplného plánu.

Někdy si myslím, že by lidstvo na tom bylo mnohem líp, kdyby bylo zůstalo doma za pecí.

Tišút

Řekla Gillian Baskinové, co si myslí.

„Pořád nesouhlasím s tím, abychom ty mladé soonery přivedli nazpět."

Světlovlasá žena se podívala zpátky na Tišút unavenýma očima. Jemné vrásky v jejich koutcích tam ještě nebyly, když *Streaker* startoval na svou misi. Bylo snadné zestárnout během mise, jako byla tato.

„Odeslat je pryč se zdá skutečně jako to nejlepší, pro jejich vlastní dobro. Avšak mnohem užitečnější mohou být tady."

„Ano... za předpokladu, že nám říkají pravdu o *hoonech* a o *Jofurech* žijících pospolu s lidmi a s ursy, kteří čtou papírové knihy a citují Marka Twaina!"

Gillian kývla. „Neuvěřitelné, já vím, ale -"

„Pomyslete jenom na tu náhodu! Zrovna když naše průzkumná ponorka objeví starý urský úkryt, tak tam spadnou tyhlety takzvané děti s jejich primitivním batyskafem!"

„Zemřeli by, kdyby je *Híkahí nevy*lovila," zdůraznila lodní lékařka Makaní.

„Možná. Ale uvažujte: zakrátko poté, co sem přišly, jsme detekovali gravitační motory, mířící přímo sem na tento kaňon Riftu. A potom někdo začal tuto oblast bombardovat! Byla to náhoda? Nebo jsme si sem přivedli špiony?"

„Aby přivolali bomby na své vlastní hlavy?" Delfíní lékařka vyfoukla z nozder velkou bublinu. „Jednodušší vysvětlení je, že děti objevily jednoho z našich průzkumných robotů a sledovaly ho až do této oblasti."

Ve skutečnosti Tišút dobře věděla, že ty čtyři soonerské děti v žádném případě nepřivedly Galaktiky do Riftu. Nemělo to s nimi nic společného. Zodpovědná byla ona sama.

Ještě když se *Streaker* chystal k útěku z Fraktálního systému,

plánuje realizaci dalšího Gillianina bezchybného, zoufalého taktického manévru, Tišút impulsivně vyslala tajný vzkaz. Snažnou prosbu o pomoc k jednomu zdroji, jímž se cítila jistá, v níž sdělila směr další cesty a smluvila setkání na Jiju.

Gillian mně později poděkuje, myslela si tehdy. *Až přijdou naši rothenští pánové, aby se o nás postarali.*

Až teď jí daly obrazy z pobřeží jasně najevo, jak špatně se celá ta záležitost vyvinula...

Dvě malé vzdušné lodi, zřítivší se do močálu... ta větší s posádkou krutých, neúprosných Jofurů.

Tišút by ráda věděla, jak se její dobře míněný plán mohl takhle zvrtnout. *Dovolili snad sami Rotheni, aby byli sledováni? Nebo byl můj vzkaz zachycen Jofury?*

Starost a vina tížily její nitro.

Do diskuse se zapojil další hlas. Hladký, medově sladký. Vycházející ze spirály rotujících čar, která zářila na jednom konci konferenčního stolu.

„Takže Alvinův eventuální bluf nehrál žádnou roli ve vašem rozhodnutí, Dr. Baskinová?"

„On blufuje? Tyhle děti vyrostly na četbě Melvilla a Bickertona. Možná že rozpoznaly delfíní tělo i pod těmito objemnými exoobleky. Nebo nám mohla během rozhovorů s nimi uniknout nějaká narážka?"

„Přímo s nimi mluvil jenom Niss," poukázala Tišút, hodíc čelistí k vířícímu hologramu.

Odpověděl s nezvyklou zkroušeností.

„Když jsem prošel své záznamy, připouštím, že jsem použil výrazy jako *kilometr* a *hodina*... v rozporu se zvykem na palubě této lodi. Alvin a jeho přátelé si to se svou vynikající znalostí novoangličtiny mohli z toho vyvodit, protože Galaktici by nepoužívali vlčecích měr."

„Myslíš tedy, že tymbrimijský počítač může dělat chyby?" zeptala se Tišút posměšně.

Vířící obrazec vydal nízko posazené bzučení, v němž nyní všichni rozpoznali filozofické mručení hloubajícího hoona.

„Flexibilní bytosti projevují schopnost učit se novým způsobům," vysvětlil Niss. „Moji stvořitelé mě darovali, abych sloužil na této lodi, právě pro tento důvod. A to je také hlavní příčina, proč se Tymbrimiové spřátelili s vámi - pozemšťanskými rošťáky."

Poznámka byla jemně zlomyslná, na rozdíl od normální kousavé ironie počítače.

„Každopádně," pokračovala Gillian, „nebyl to Alvinův bluf, co mě přesvědčilo."

„Pak tedy e - co?" zeptala se Makaní.

Hologram Nissu zavířil se záblesky skvrnek a odpověděl za Gillian.

„Je to ta malá záležitost s tím tytlalem... noorem, který mluví. Ukázal se nekooperativní a nesdílný, navzdory naší naléhavé potřebě zjistit, proč je vlastně zde. Dr. Baskinová i já se nyní shodujeme.

Potřebujeme ty děti z tohoto důvodu. Především Alvina. Aby nám pomohly přesvědčit to zvíře, aby s námi mluvilo."

SOONERI

Emerson

Obviňuje sám sebe. Jeho mysl bloudila po dalekých místech a časech. Nesoustředěný a rozptýlený, reagoval příliš pomalu, když Sára spadla.

Až do téhle chvíle Emerson dělal pokroky ve svém boji o uspořádání své minulosti, o postupné začlenění různých útržků vzpomínek. Nelehký úkol s chybějící částí mozku - částí, která kdysi disponovala nespočetnými slovy, schopnými vyjádřit jakoukoliv myšlenku či potřebu.

###

Tvrdě vštípené zábrany houževnatě bojují s jeho snahou o rozpomenutí, trestajíce každý jeho pokus se surovostí, jež ho nutí bolestně sténat a potit se. Ale podivné panoráma kolem na chvíli pomáhá. Podivný odraz barev a napůl tekoucí obrazy krajiny způsobují vibrace některých koutů jeho mozku, kde leží spoutaná jeho paměť.

Jeden zlomek vyvolává celek. Starou vzpomínku - ještě z dětství. Jedna sousedka měla velkého vlčáckého psa, který velmi rád *lovil včely.*

Pes měl ve zvyku plížit se ke své oblíbené kořisti úplně nepsím způsobem, krčil se a kroutil jako nějaká směšná, nešikovná kočka, sleduje nic netušící hmyz přes květinové záhonky i ve vysoké trávě. Potom prudce vyrazil hlavou a silnými čelistmi popadl bezmocnou kořist.

Jako chlapec Emerson vždy s úžasem i s pobavením pozoroval, jak se zpoza ovčákových vyceněných zubů ozývalo zuřivé bzučení, po němž následoval okamžik, kdy včela zanechala svých protestů a použila žihadla. Pes zafrkal, zašklebil se a kýchl. Ale přesto to vypadalo, že ta krátká bolest je u něj nerozlučně spojena s očividným triumfem. Lov na včely dával smysl jeho vykleštěnému městskému životu.

Teď se Emerson podivuje, proč se mu tato stará vzpomínka zdá tak podobná tomu, co nyní prožívá. Je snad on ten *pes*, jenž přemáhá bolest, aby polapil jednu vzdorující vzpomínku po druhé?

Nebo je ta *včela?*

Emerson si vybavuje jenom krátké fragmenty o jakýchsi arogantních entitách, jež se vrtaly v jeho mysli a pak ho poslaly ve střemhlavém pádu na Jijo, kde skončil ve žhavých troskách. Ale ví, jak se ty bytosti dívaly na jeho druh - jako na hmyz.

Představuje si sama sebe s ostrým žihadlem, přeje si, aby měl možnost přimět Staré také kýchnout. Sní o tom, že je naučí, jak taková včela chutná.

Emerson seřazuje těžce získané vzpomínky do řetězu. Do náhrdelníku, který má daleko více mezer než perel. Snadněji se vybavují události z dětství, dospívání a z let výcviku pro Terragenskou průzkumnou službu...

Ještě než koňská karavana opustila zemi bodajících barev, má další nástroje, aby s nimi pracoval - hudbu, matematiku a řeč rukou, kterou se domlouvá s Prity, sdíleje s ní vtipy a různé komické situace s obhroublou syrovostí. Během přestávek k odpočinku mu jeho náčrtník pomáhá napojit se na jeho podvědomí, a on netrpělivě používá čar a křivek, aby zachytil v mysli volně vznikající obrazy z temného času.

Streaker...

Loď nabývá postupně tvaru, dalo by se říct, že se téměř kreslí sama - s láskou vystižený válec se zakřivenými patkami, seřazenými po celé délce jeho obvodu. Kreslí loď *pod vodou* - obklopenou volně splývajícími vodními rostlinami - dost nenormální situace pro vesmírné plavidlo, ale jak se mu vracejí další vzpomínky, dává to smysl.

Kithrup...

Ten úděsný svět, kam se *Streaker* uchýlil, hledaje útočiště poté, co o vlas unikl z nečekané léčky, kdy zjistil, že stovka flotil se dala do války kvůli oprávnění ho zajmout.

Kithrup... Planeta, jejíž oceány byly jedovaté... ale vhodné místo k opravám, protože jen tak půl tuctu posádky mělo nohy, aby na nich stálo. Zbytek - chytří, temperamentní delfíni - potřebovali vodu, aby v ní mohli pracovat. Kromě toho se to zdálo jako dobré místo, kde se ukrýt před nebezpečím...

Morgran...

Přechodový bod. Nejbezpečnější ze všech patnácti způsobů cestování od hvězdy k hvězdě. Prostě stačí ponořit se do jednoho z nich v tom správném úhlu a místě a vynoříte se na nějakém dalším bodě daleko ve vesmíru. Dokonce se to svého času podařilo i pomalému člunu *Vesarius*, i když úplně náhodou, ještě předtím, než lidstvo získalo techniku od galaktické vědy.

Při myšlence na Morgran mu přichází na mysl *Kípiru*, ten nejšikovnější pilot, kterého Emerson kdy poznal - unikát! - který dostal *Streaker* z pasti se smělostí a obratností, které šokovaly nepřátele, ponořiv se s ním do malströmu vesmírných proudů, nesoucích ho pryč od hrozící vesmírné bitvy...

...jako byla ta, která vypukla o týdny později, nad Kithrupem. Skvělé třpytivé flotily, bohatství vznešených klanů, zuřivě trhající jedna druhou, ničící během okamžiku chloubu mnohých hvězdných světů. Emersonova ruka létá nad papírem, jak zakresluje na arch domorodého papíru oblouky explozí, a trhá ho, když se mu do něj zabodne tužka, frustrován nemožností vyjádřit onu divokou velkolepost, které byl kdysi očitým svědkem...

###

Emerson složí svoje kresby, když skupina znovu zasedá, rád, že jeho volně tekoucí slzy zakrývá rewq.

Později, když cestovatelé dorazí k dýmající kaldeře vulkánu, si náhle připomene jinou podobnou pánev - vytvořenou záhybem prostoru - Mělkou hvězdokupu... *Streakerovo* poslední místo průzkumu předtím, než zamířil k Morgranu - místo, kde podle Galaktické knihovny se nenacházelo nic cenného či zajímavého.

Pak tedy, jaký to byl popud či předtucha, co vyprovokovaly kapitána Kreideikího, aby zamířil do tak bezvýznamného místa?

Jistě, ve všech těch eonech musel i někdo jiný někdy narazit na tu armádu opuštěných lodí, kterou tam *Streaker* objevil - příčinu všech jeho potíží. Emerson může nyní v duchu vidět tyto tiché, mlčící archy, nesmírné jako měsíce, ale téměř průsvitné, jako kdyby se nemohly rozhodnout *být*...

Tato vzpomínka bolí jaksi odlišným způsobem. Táhnou se přes ni známky jako po něčích drápech, jako by nad ní kdysi podrobně hloubala nějaká vnější síla - snad se snažíc přečíst vzorce hvězd v pozadí. Vystopovat nazpět *Streakerovu* cestu k jednomu

osamocenému bodu v prostoru.

Emerson si uvědomí, že se ti neznámí asi zklamali. Konstelace hvězd nebyly nikdy jeho specialita.

###

„Emersone, nemusíte jít!"

Jeho hlava sebou škubne, když se tahle slova vyloupnou z paměti mnohem nedávnější, než byl Morgran či Kithrup, bližší o mnoho měsíců.

Sleduje krajinu horečnatých barev, nyní viděnou z výšky. Konečně v jejích chvějících zákmitech nachází její tvář. Ustaranou tvář, obtíženou odpovědností za stovku životů a za závažná tajemství, jež musí chránit. Promluví znovu a slova se mu vybavují celá a nezkreslená, protože si je nikdy neuložil v té části mozku, která je určena pro obyčejnou konverzaci.

Protože cokoliv, co mu ona řekla, mu vždy připadalo jako hudba.

„Potřebujeme vás tady. Nechtě nás najít jiný způsob."

Jenže žádný jiný způsob neexistoval. Dokonce ani Gillianin sarkastický tymbrimijský počítač nebyl schopen navrhnout něco jiného, než se Emerson vyšplhal do zachráněného thennaninského bitevníku a vydal se provést svůj zoufalý manévr.

Když se teď dívá zpět v čase, doufá, že v Gillianiných očích uvidí stejný výraz, jaký měla vždy, když se loučila s Tomem před nějakým jeho riskantním podnikem.

Vidí v nich ustaranou obavu, dokonce i pohnutí. Ale není to totéž.

###

Emerson odtrhne pohled od mučivých barev pouště a obrátí jej na východ k méně vzrušující perspektivě. Daleké hory nabízejí úlevu svými přirozeně zvlněnými útvary, změkčenými svěže zeleným pokryvem lesů.

Potom, z jednoho vysoko se tyčícího vrcholku, zakmitne oslnivý záblesk! Následují další, v krátkých sériích. Rytmus, který se zdá *mluvit...*

Jeho fascinující pohroužení přerve zděšený skřek. Nicméně ještě na okamžik zůstává Emerson příliš vzdálený - příliš pomalý,

než aby ihned zareagoval. Nevidí, jak se Sára zřítila ze stezky. Ale Pritino zaječení jím pronikne jako pochodeň vržená do pavučin.

Sářino jméno se mu vyřine z hrdla s bezděčnou jasností. Jeho tělo konečně jedná, vyskočí, aby se vrhl za ní.

Když se žene dolů po ježatém suťovém svahu, chrlí ze sebe zuřivé kletby na vesmír, který se nebojí - opovažuje se - vzít mu dalšího přítele.

Lark

Seržantčina tvář byla pomalována pruhy kamufláže. Její černé vlasy stále nesly stopy po blátě a trávě od plazení mezerami v porostu a vykukování mezi ostružinami. Nicméně Larkovi se zdálo, že nikdy neviděl Jeni Shenovou vypadat líp.

Lidé rozkvetou, když dělají to, pro co jsou zrozeni. V Jenině případě to je být válečnicí. Raději měla žít v době, kdy starší a mladší Drakeové tvořili Velký mír z krve a ohně, než během míru samotného.

„Zatím dobrý," hlásila mladá miliční průzkumnice. Overal z maskovací skvrnité látky ji dělal téměř neviditelnou mezi stíny, vrhanými lucernou.

„Dostala jsem se dost blízko, abych viděla, jak se vyslanci vracejí do údolí s odpovědí rádců Jofurům. Snesli se k nim dva jejich strážní roboti, aby je zkontrolovali, obzvlášť chudáka Vubbena, kterého očichali od kol až k očním stopkám. Potom všech šest vyslanců, doprovázených těmi dvěma, se odebralo na Mýtinu." Jeni spustila ruce šikmo dolů. „Tak tam teď zůstávají jen jeden nebo dva droni, co hlídají tuto část perimetru. Zdá se, že si nemůžeme přát lepší příležitost, abychom vyrazili."

„Je snad nějaký problém?" ozval se Rann. Vysoký hvězdoplavec se se založenýma rukama opíral o vápencovou stěnu. Danik neměl žádnou zbraň, ale choval se tak, jako by to byla *jeho* výprava.

„Ovšemže můžeme pokračovat. Neexistuje žádná jiná alternativa."

Navzdory Rannově vyrovnané jistotě, ten plán byl vlastně Larkův. Rovněž tak i právo rozhodnout, zda pokračovat. On nesl zodpovědnost za to, zda v tomto podniku budou obětovány tři

desítky statečných životů... nebo jestli jejich čin vyprovokuje Jofury k výbuchu pomstychtivé destrukce.

Mohli bychom tak podminovat Nejvyšší rádce, v tom okamžiku, co by se jim podařilo uklidnit ty galaktické nepravé traekie.

Na druhé straně, jak by mohla Šestka být schopna zaplatit cenu, kterou Jofuři žádali? Zatímco rádcové se snažili nějak dosáhnout zmírnění jejich požadavků, někdo musel zjistit, zda existuje lepší způsob, jak nemuset platit vůbec nic.

Úzkostlivé oči sledovaly Larka ze všech koutů jeskyně - jednoho z nesčetných, párou naplněných jeskynních bludišť, které protkávaly tyto hory. Lingin pohled patřil k těm nejvytrvalejším. Stála daleko stranou od Ranna. Ti dva lidé z hvězd byli zřejmě nějak ve sporu, od doby, co společně pracovali na dekódování těch tajemných destiček s daty - od toho strašného odpoledne, kdy Rann vykřikl „zrada!", a když pak děsivá zlatá mlha padla na Doodenskou mesu. Každý z nich měl svůj vlastní důvod, proč se rozhodl pro účast v této zoufalé misi.

Lark našel v Jenině zprávě aspoň jedno malé povzbuzení. *Jen jeden nebo dva droni zůstávají.* Podle pomocníků Lestera Cambela mohli ovšem zbývající roboti stále sondovat do jisté hloubky půdu podloží, strážíce perimetr před eventuálním ohrožením. Kladem bylo, že terén byl nepřehledný, změť dýmajících průduchů a dějiště častých půdních otřesů. Pak sem také zasahovaly sotva postřehnutelné emanační vzorce, vysílané Svatým Vejcem - emanace, jež pokaždé rozechvěly Larkův kamenný amulet na jeho hrudi.

Všichni ho pozorovali, čekajíce na jeho rozhodnutí - lidští, urští a hoonští dobrovolníci plus několik málo qheuenů, kteří byli ještě zdraví.

„Dobrá!" Lark kývl. „Jdeme na to."

Stručný, rozhodný povel. Se spokojeným úšklebkem se Jeni otočila, aby se vydala hlouběji do jeskyně, následována nosiči se svítilnami.

Co by Lark chtěl vlastně říct, bylo - *„Ksakru, ne! Vypadněte odtud. Chci zatáhnout rundu pití, aby každý mohl vyprázdnit aspoň jednu sklenku za chudáka Uthena!"*

Ale kdyby vyslovil jméno svého přítele, žal, drásající ho uvnitř, by patrně unikl na povrch v podobě vzlyků a slz. Tak se raději tiše zařadil na své místo v houfu shrbených postav šourajících se temnou

chodbou, již osvětlovaly žhnoucí skvrny pochodní.

Jak šel, myšlenky mu v hlavě vířily, páté přes deváté. Tak například shledal, že by rád věděl, kde na Úbočí by *mohlo* všech Šest ras provést tentýž přípitek v tutéž dobu? Nebylo mnoho hospod, které by nabízely jak alkohol, tak i čerstvou simlí krev, protože lidé a ursové navzájem měli v ošklivosti stravovací zvyky toho druhého. A většina traekiů se zdvořile zdržovala jíst před očima ostatních ras.

Znám jeden bar v Tareku... to je, jestli už zatím Tarek nebyl zalit lijákem zlatého deště. Po Doodenu by Jofury mohlo klidně napadnout pustit se i do větších měst, kde žije mnoho g'Keků.

Divíš se, proč g'Kekové přišli na Jijo jako první? Mohou jen putovat po Cestě Vykoupení, je-li připravena.

Lark potřásl hlavou.

Blbosti. Prkotiny. Mozkové synopse zůstávají žhavé, i když tvá jediná starost je následovat člověka před tebou... a nepraštit se do hlavy o nějaký stalaktit.

Když se na něj někdo z jeho následovníků podíval, uviděl jenom klidný, asertivní výraz. Ale uvnitř Lark zažíval příval zmateného breptání slov, neustále zaplňujícího jeho neklidnou mysl.

Měl bych právě teď truchlit nad svým přítelem.

Měl bych najmout traekijského hrobníka, který by uspořádal opulentní mulčovací obřad, aby se Uthenův náležitě vyleštěný krunýř mohl stylově připojit ke kostem a obratlům jeho pramatek, odpočívajících v hlubinách Velké Žumpy.

Je to má povinnost, vykonat formální návštěvu u Šedých královen, v oné prašné hale, odkud kdysi ovládaly větší část Úbočí. V komnatě Devadesáti zuby vytesaných sloupů, kde stále ještě předstírají královskou slávu. Ale jak mám vysvětlit těmto qheuenským matronám, jak zemřeli dva jejich nejlepší synové - Harullen, rozřezán na kusy lasery vetřelců, a Uthen, zavražděný morovou nákazou?

Můžu říct těmto sivým císařovnám, že je mohou následovat i další jejich děti?

Uthen býval jeho nejlepší přítel, kolega, který sdílel jeho zaujetí pro vzestup a úpadek jijoánského křehkého ekosystému. I když se nikdy nepřidal k Larkovi v jeho herezi, Uthen byl jedinou jinou bytostí, která chápala, proč *soonerské rasy nikdy neměly přijít na Jijo. Jedinou, která si uvědomovala, proč některé galaktické zákony nejsou dobré.*

Opustil jsem tě, starý kamaráde. Ale i když třeba nebudu schopen splnit všechny tyto úkoly a povinnosti, možná že dokážu zařídit aspoň něco, co by to kompenzovalo.

Spravedlnost.

###

Dno poslední jeskyně pokrývala změť trosek, rozmetaných zde během spiknutí zélotů, kdy klika rebelů použila tytéž chodby, aby tajně nastražila výbušniny pod danickou výzkumnou základnu, přičemž zemřeli Lingina přítelkyně Besh a jeden z rothenských lordů. Ještě stále jako by zde prodlévaly ozvuky této události, jako vlny zčeřené po pádu velkého kamene do rybníka.

Jofurská bitevní loď nyní spočívala na ruinách zničené stanice, ale nikdo už nenavrhoval použít stejného způsobu podruhé. K tomu, aby tak obrovské vesmírné plavidlo *mohlo* být vyhozeno do vzduchu, by bylo potřeba tak nesmírného množství likvidátorské výbušné pasty, že by sem Larkův tým tahal barely až do dalšího Dne Zakladatelů. Nebyli také žádní dobrovolníci, kteří by se odvážili přiblížit ke smrtícímu kosmickému behemotu. Larkův plán počítal s tím, že se jeho tým nepřiblíží dál než na několik doletů šípu. I tak bude ale cesta těžká a plná nebezpečí.

„Odtud je to už pro šedé příliš úzké," řekla Jeni.

Urské partyzánky pokukovaly dolů do chodby, která se značně zúžila, inisono kroužíce svými dlouhými krky, jak nasávaly aroma, které jejich druh nesnášel.

Šedí qheueni přidřepli k zemi, zatímco ostatní složili zásoby z jejich širokých hřbetů. Kdyby měli víc času, tito velcí chlapíci by mohli svými drápy a diamantově ostrými zuby chodbu rozšířit, ale Lark se cítil lépe, když je poslal nazpět. Kdo mohl vědět, kolik času jim ještě zbývá, než se qheuenský mor rozšíří na perutích jijoánských větrů? Byl to genocidní virus? Ling našla na dekódovaných disketách jistý důkaz, který tenhle předpoklad potvrzoval, i když Rann stále tvrdošíjně odmítal, že by nemoc mohla být rothenského původu.

Zamračený muž z hvězd byl naproti tomu posedlý jiným z disket odhaleným faktem.

Mezi staniční posádkou genových lupičů byl podle všeho *špion.* Někdo, kdo si vedl pečlivě deník, v němž uváděl každý přečin,

kterého se dopustili Rotheni a jejich lidští služebníci.

Agent Terragenské rady!

Očividně měl tento pozemský vládní orgán mezi klanem lidských fanatiků, kteří uctívali rothenské lordy, svého informátora.

Lark chtěl naléhavě vyzpovídat Ling, ale nebyl čas na jejich starou hru otázek a odpovědí. Ne od té chvíle, co spolu se zpanikařenými Lesterovými pomocníky uprchlí z Doodenu, vrhnouce se do bludiště obrovitých boo. Nové stezky a čerstvě uřezané kmeny dech popadající uprchlíky zmátly, dokud se nevyhrnuli na jednu nezmapovanou světlinu, kde překvapili falangu traekiů, stojících v dlouhé řadě a vypouštějících nechutné páry jako nějaké ucházející syčící kotle.

Pak přicválaly oddíly urské milice, aby chránily pracující traekie, a kousaly je do kotníků, jako kdyby lidé byli nějaké zpanikařené šimly, ženouce Cambelův tým pryč ze světliny a směřujíce je k přístavům na západě a na jihu.

Ani potom, co konečně dorazili do uprchlického tábora, nebylo dost času k nějakým diskusím o vzdálených galaktických aférách. Ling trávila veškerý čas s mediky, zpravujíc je o tom málu, co zjistila z poznámek neznámého vyzvědače ohledně qheuenského moru.

Lark se zatím obklopil zuřivou aktivitou, dávaje dohromady postupně narůstající oddíl následovníků.

Ukazuje se, že zoufalci budou ochotni následovat kohokoliv, kdo má nějaký plán.

Dokonce i někoho natolik bláznivého, jako jsem já.

Hoonští nosiči se chopili nákladu, který předtím nesli šedí qheueni, a karavana se zase dala na pochod. Místo v týle zaujalo půl tuctu modrých qheuenů, tak mladých, že jejich krunýře byly ještě vlhké po larválním svlékání. Přestože byli ještě na svůj druh příliš malí, stále potřebovali pomoc od mužů s kladivy a sochory, aby odsekávali překážky. Larkův plán s těmito ještě naprosto nedospělými dobrovolníky počítal.

Doufal, že jeho nepravděpodobný plán není jenom jediný, co je v akci.

Vždycky je tu nějaká maličká naděje.

Pohladil svůj amulet. Byl chladný. Pro tentokrát Vejce bylo klidné.

Na křižovatce chodeb zélotská kamarila odbočila vlevo, táhnouc barely s výbušnou pastou do jeskyně pod rothenskou stanicí. Ale

Larkova skupina se obrátila napravo. Měli před sebou sice menší vzdálenost, ale cesta byla mnohem nebezpečnější.

Jimi Požehnaný byl mezi těmi hromotluckými muži, kteří pomáhali rozšiřovat cestu, a útočil na každou překážku s takovou zuřivostí, že Lark musel zakročit.

„Klid, Jimi! Probudíš recyklované mrtvé!"

To vyvolalo smích mezi upocenými pracovníky a dunivé mručení od několika hoonských nosičů. *Stateční* hooni. Lark si připomněl, jak jejich druh neměl rád uzavřené prostory. Ursové, obvykle v podzemí docela spokojení, se zase stávali nervózní při každé známce blížící se vody.

Nikdo z nich nebyl nijak zvlášť šťastný z toho, že se přibližují k obrovitému hvězdnému křižníku.

Lid Šesti ras strávil celá staletí tím, že se jen skrýval před dnem D, kdy lodě institutů měly přijít soudit jeho zločiny. Nicméně, když velká plavidla přiletěla, nepřivezla žádné povýšené úředníky, ale *zloděje* a pak brutální vrahy. Tam, kde Rotheni a jejich lidští přisluhovači se zdáli prohnaní a manipulující, Jofuři naháněli husí kůži.

Žádají od nás něco, co jim nemůžeme dát.

Nevíme nic o té takzvaně „delfíní" lodi, již hledají. A raději ať jsme navěky zatraceni, než abychom handlovali o našich g'kekských bratřích.

Tak tedy Lark, jenž celý svůj život strávil v naději, že Galaktikové jednou přijdou a skoncují s ilegální kolonií na Jiju, vedl nyní zoufalý pokus o boj s hvězdnými bohy.

Lidská literatura byla od Velkého Knihtisku tak působivá. Je plná zdánlivě beznadějných, ztracených případů. Podniků, kterých by se žádná racionálně uvažující osoba nezúčastnila.

On a Ling pomáhali jeden druhému při sestupu po pazourkové skluzavce, lesknoucí se prosakující vodou a kluzké od lišejníků, když dorazila zpráva od předních hlídek.

Voda právě před námi.

To byl vzkaz, který poslala Jeni Shenová.

Tak, pomyslel si Lark. *To by bylo v pořádku.*

Pak k tomu v duchu dodal -

Prozatím.

###

Tekutina byla olejnatá a studená a vydávala pach po plísni.

Nic z toho ovšem nezastavilo dva dychtivé mladé modré qheueny, aby nevlezli přímo do odpudivě vypadající černé vody, táhnouce za sebou mulkové vlákno, postupně se odmotávající z cívky. Hooni se činili s ručními pumpami, nahušťujíce vzduchem měchýře, zatímco Lark sám sbíral odvahu ke vstupu do tohoto temného, mokrého místa.

Nějaké další nápady?

Jeni zkontrolovala jeho podvodní ochranný oblek ze skinčích blan. Byl schopen chránit tělo před chladem, ale to by byla ta nejmenší z Larkových starostí.

Můžu se nachladit. Ale raději by tam mělo být dost vzduchu.

Měchýře byly zatím ještě neotestovanou inovací. Každý z nich byl vlastně traekijský kruh, vyztužený pevnými žebry, aby udržel plyn pod tlakem. Jeni mu jeden připevnila na záda a ukázala mu, jak dýchat přes jeho masitý výčnělek - vlastně pružné chapadlo, které mu bude dodávat čerstvý vzduch a zároveň čistit starý, vydýchaný.

Vyrostl jsi v *závislosti na traekijských sekretech, obsahujících chemikálie modifikující potravu, aby byla jedlá, a na traekijsky destilovaném alkoholu, používaném k oživení příležitostných oslav. Traekijský lékárník ti ze svého syntézového kruhu zhotoví tvůj lék. A přece se v tobě všechno bouří při myšlence, že si jednu z těch věcí dáš do úst.*

Chutnalo to jako slizká lojová svíčka.

Na druhé straně úzkého prostoru se Ling a Rann rychle přizpůsobili jijoánské novince. Ovšem ti nemuseli překonávat žádnou historii, žádné asociace spojující traekie s mulčováním a rozkládajícím se, zahnívajícím odpadem.

„Jdeme," vyzvala ho Jeni ztišeným hlasem, který jako by ho pálil v uších. „Jen mě nepoblij, člověče. Ty jsi teď rádce. Ostatní se dívají!"

Kývl - dvě krátká škubnutí hlavou - a zkusil to znovu. Upravil si polohu zubů kolem trubice a potom je skousl, jak se naučil. Příliv vzduchu nepáchl tak, jak očekával. Snad obsahoval slabé sedativum. Lékárničtí experti byli opravdu velice dobří.

Doufejme, že jejich bohům podobni hvězdní bratranci si to nemyslí.

Tato předpokládaná arogance byla základem Larkova plánu.

Jofurští velitelé mohli být ostražití proti přímému útoku z podzemí. Ale tam, kde cesta byla zatopena vodou, nemuseli očekávat nějaké potíže.

Rotheni nás podcenili. U Ifni a Vejce, Jofuři by se mohli zachovat stejně.

Každý z potápěčů měl s sebou také rewqového symbionta k ochraně očí a ke zlepšení vidění v mdlém světle přenosných fosforových svítilen. Rukavice s plovací blánou mezi prsty a holínky doplňovaly výstroj.

Lingin náhlý výbuch smíchu ho přiměl otočit se. Uviděl, jak ukazuje na *něho* a nezřízeně se chechtá.

„Ty tak můžeš zrovna něco povídat," zavrčel na neforemnou kreaturu, která se z ní stala, monstróznější než demaskovaný Rothen. Hooni přestali se skládáním nákladu u vodní čáry a připojili se k všeobecnému veselí, dobromyslně mručíce, zatímco jejich mazlíčci nooři se šklebili, ceníce své ostré perličkové zuby.

Lark si představil scénu tam nahoře - za vrstvami skály, která ležela mezi nimi a vnějším světem světla. Jofurská loď zabírala svým trupem celou plochu dna horského údolí, zabraňujíc místnímu potoku v jeho normální cestě k moři. Jezero, které následkem toho vzniklo, se nyní táhlo na vzdálenost více než jedné legue nahoru do kopců.

Voda si hledá svou vlastní úroveň. My teď musíme být několik doletů šípu od pobřeží. To je dlouhá cesta k plavání, než se dostaneme k jezeru samotnému.

Nemohli si ale pomoci. Jejich cíl byl obtížně dosažitelný, a to z více příčin než pouze z jedné.

Bubliny ve vodě. Jedna qheuenská kupole protrhla hladinu, následována další. Mladí modří qheueni vylezli na břeh, těžce oddechujíce ze svých nožních otvorů, a vzrušeně hlásili v galaktické Šestce.

„Cesta k otevřené vodě - bez překážek čistá. Dobrý čas - to jsme udělali. K cíli - my vás teď dovedeme."

Mezi hoony a urskami propukl jásot, jenže Lark žádnou zvláštní radost necítil.

Budou to oni, kdo bude muset dokončit zbytek cesty.

###

Voda zcela proměnila dutiny a jeskyně. Ploutve odkopávaly mraky bahna, jež naplňovalo paprsky fosforového světla tisíci rozptýlenými skvrnkami. Larkův spolehlivý rewq odstraňoval různé úskoky polarizace, přeměňuje mlhu kolem do částečné jasnosti. Nicméně, chtělo to koncentraci, aby se člověk vyhnul srážce s ostrými vápencovými výchozy. Vedoucí lano ho chránilo před případným zablouděním.

Jeskynní potápění se dost podobalo tomu, být mladším rádcem Pospolitých - zkušenost, kterou nikdy nehledal ani nepředvídal ve svém dřívějším životě vědce a heretika.

Jak těžkopádní a nešikovní vypadali plavající lidé vedle elegantních mladých qheuenů, kteří se svými lesklými drápy odráželi od hrbolatých stěn, poháněje se tak kupředu s až neskutečnou hbitostí, skoro tak doma ve vodě jako i na suché zemi.

Jeho kůže byla stále víc a víc zkřehlá, když skinčí oblek splaskl a přilepil se mu k tělu. Ostatní části těla se zase od námahy zahřály.

Ještě nepříjemnější na pocit bylo zkroucené traekijské chapadlo v ústech, které urychlovalo jeho potřeby jakýmsi krajně znervózňujícím způsobem. Nechtělo ho nechat zadržet dech, jak by člověk udělal, zatímco by se soustředil na nějaký momentální problém, ale dráždilo a lechtalo ho v hrdle, aby vyvolalo výdech. Když se to stalo poprvé, málem se pozvracel. (Co kdyby tak vyzvrátil snídani? Zadusili by se oba, kruh i on? Nebo by to kruh přijal jako chutný, už poněkud nestrávený dar?)

Lark byl tak soustředěný na vodicí lano, že téměř ani nepostřehl přechod od kamenných katakomb na temnou pláň zatopených luk, utopených stromů a vznášejících se trosek. Brzy ale bahnité oblasti zapadly kamsi dozadu, když denní světlo ozářilo Mýtinu Shromáždění - nyní dno horského jezera - propůjčujíc důvěrně známému místu tvary děsivé nepovědomosti.

Vodící lano se táhlo kolem skupiny několika málo boo, jejichž přežívající kmeny byly natolik vysoké, aby dosáhly k hladině a vysoko nad ni. Qheueni se shlukli kolem jednoho dutého rourovitého kmene, vysávajíce z něj doušky vzduchu. Když už měli dost, kroužili kolem Larka a ostatních lidí, šťouchanci je vybízejíce, aby pluli dál.

Dlouho předtím, než se z bahnité mlhy vynořily detaily, rozeznal Lark jejich cíl podle jeho *záře.* Rann a Ling zrychlili své tempo, takže předehnali i Jeni. Když se k nim Lark dostal, tlačili ruce na

obrovský, hladký a lesklý sarkofág barvy žlutého vycházejícího měsíce. Uvnitř tohoto obalu spočíval doutníkový tvar plavidla, rothenská hvězdná loď, jejich dočasný domov, nyní zalitá a zpečetěná ve smrtící pasti.

Oba astronauti se rozdělili, on plaval napravo a ona nalevo. V mlčenlivé dohodě s Larkem, Jeni následovala velkého muže - i přes jejich velký výškový rozdíl byla ona ta kvalifikovanější osoba, pokud šlo o dozor na Ranna. Lark se držel vedle Ling, pozoruje ji, jak se pohybuje podél zlaté stěny.

I když měl oproti ostatním členům Šestky více zkušeností s božskými stroji Galaktiků, bylo to poprvé, co byl tak blízko k onomu vetřelci, jehož dramatický příchod tak hrubě porušil svátek Shromáždění. Tak hrozný a velkolepý se tehdy zdál! Strach vzbuzující a nepřemožitelný. A přece byl nyní bezmocný. Mrtvý, nebo aspoň nelítostně uvězněný.

Larkovi se podařilo nejistě identifikovat některé charakteristické znaky, jako vyčnívající kotvy, které zajišťovaly loď před většími výkyvy nebo otřesy. Samozvaní techové, kteří pracovali pro Lestera Cambela, byli na pochybách, dokonce i pokud šlo o základní konstrukci lodi. Co se týkalo samotného Lestera, nezúčastnil se vůbec instruktáže, která byla Larkovi poskytnuta, a místo toho dal přednost ponurým úvahám ve svém stanu, zmítán pocity viny nad zhoubou, kterou pomohl přinést na neblahou Doodenskou mesu.

I přes narůstající pocit nebezpečí, Lark objevil v této temné vodní říši jakýsi druh strašidelné krásy, když plaval v hlubinách, kam slunce pronikalo šikmými paprsky, podobajícími se vlnícím se oštěpům, naplněným jiskřícími se smítky - což vše vytvářelo tichý, podivně zahloubaný svět.

Kromě toho, i když zahaleno ve skinčích blánách, Lingino atletické, vypracované tělo stálo skutečně za pohled.

Plavali podél okraje hvězdného křižníku, až se dostali na místo, kde ostrý stín náhle pohltil slunce. Mohl to být mrak nebo stín hory. Pak si Lark uvědomil -

To je jofurská loď.

I když v bahnité vodě příliš dobře neviděl, gigantický obrys v něm vyvolal mrazivý třes, který mu sjel dolů po páteři. Tyčíc se na okraji jezera jako nějaká hora, mohla by tato loď klidně spolknout celé rothenské plavidlo.

Napadla ho podivná věc.

Nejdřív nás vyděsili Rotheni. Poté jsme viděli, jak jejich „majestát" srazila skutečná moc. Co když se to bude opakovat? Jaký druh nových příchozích by mohl překonat Jofury? Vznášející se horský hřeben? Něco, co uvrhne noc na celé Úbočí?

Představil si postupné vlny takových „lodí", z nichž každá byla větší než ta předchozí, rovnající se napřed měsícům, pak celé planetě Jijo, a - proč ne? - i slunci a nakonec i mocné Izmunuti.

Představivost je ta nejúžasnější věc. Nechává i u země se krčícího divocha naplnit si mysl těmi nejfantastičtějšími nepravděpodobnostmi.

Vír bublin téměř odtrhl rewqa z jeho tváře, jak Ling zrychlila a vyrazila kupředu. Lark si pospíšil za ní... jenom aby se o chvilku později zastavil a zůstal zírat.

Právě před ním Ling jednou rukou ohmatávala zlatou bariéru, jenom tak několik metrů od otevřeného otvoru. *Lodní průlez* osvětlený zevnitř oslnivou září interiérového osvětlení. Ve vchodu stálo několik postav, tři lidé a jeden rothenský lord, jenž měl na obličeji svou charismatickou symbiontí masku. Čtveřice byla plně zaujata zkoumáním svého zapečetěného vězení, zřejmě se snažíc narušit je různými nástroji. V jejich napjatých tvářích bylo možno číst znepokojení a obavy.

A přesto, všichni tito dvounožci vypadali jako zmrazení, zakotvení pevně v krystalickém čase.

###

Zcela zblízka připomínal žlutý kokon konzervující kapky, které po sobě zanechal horský žíravý pavouk, ten, jehož bláznivá sběratelská vášeň stála Dwera a Rety před několika měsíci málem život. Ale tato past nebyla dokonale vytvarovaný ovoid. Připomínala částečně rozteklou svíci, s přečnívajícími zlatými kalužemi rozprsklými kolem její báze. Jofuři byli ve svém daru zamrzlého času velkorysí, uvolnivše tolik této podivné hmoty, aby stačila zcela zalít loď.

Jako na Doodenské mese, pomyslel si Lark.

Vypadalo to jako ideální způsob, jak zabít nepřátele bez použití jakékoliv ničící palby. *Možná také, že Jofuři nemohou riskovat poškození jijoánské ekosféry. To by mohl být* v *očích velkých institutů ten největší zločin, stejně tak jako genové lupičství a ilegální*

kolonizace.

Na druhé straně nebyli však jofurští vetřelci tak ohleduplní, pokud šlo o zničení lesa kolem jejich lodi. Takže zlatá past možná měla jiný účel. Raději zajmout než zabít? Možná že i g'kekští obyvatelé Doodenské mesy by mohli být ještě zachráněni ze své třpytivé hrobky.

To byla také Larkova první myšlenka, před třemi dny. Byla provedena řada spěšných pokusů, v nichž bylo za použití nových traekijských rozpouštědel roztaveno větší množství reliktů po žíravém pavoukovi.

Některé z konzervovaných objektů byly kdysi naživu, jako ptáci a křovinní lezci, kteří padli do pavoucích osídel.

Všichni, kteří skončili v těchto kokonech, byli však naprosto mrtví.

Možná že Jofuři mají lepší metody pro oživování, pomyslel si tehdy Lark. *Nebo nemají* v *úmyslu znovu oživit své oběti, jenom je zakonzervovat jako své bezvěké trofeje.*

Poté, noc před tou poslední, přišel k Larkovi nápad v podobě snu.

Hiverní samice klade svá vejce pod hluboký sníh, který na jaře taje, takže vejce klesnou do rozbředlé sněhové kaše a ta pak zase ztuhne a zpevní všechno kolem. Nicméně půda znovu změkne, když přijde období dešťů. Pak se z bahna vynoří hiverní larva a odplave s proudem.

Když se pak probudil, nápad byl zde, úplný ve všech detailech.

Vesmírná loď má uzavřený kovový obal, tak jako hiverní vejce. Rothenská loď může být uvězněna, ale posádka uvnitř je nedotčena a naživu.

A nyní měl před sebou důkaz. Ti čtyři v průlezu si jasně uvědomovali zlatou bariéru obklopující jejich loď a zkoumali ji pomocí nástrojů, které třímali v rukou.

Byl tu jenom jeden problém - nehýbali se. Neprojevili ani známky toho, že by si všimli, že jsou pozorováni ze vzdálenosti asi tak jedné délky dospělého hoona.

Šlapajíc vodu, Ling něco naškrábala na svou voskem potaženou poznámkovou tabulku a podala ji Larkovi, aby si ji přečetl.

UVNITŘ JINÝ ČAS.

Lark zašátral po své vlastní tabulce, kterou měl přivázanou k pasu.

POMALEJŠÍ ČAS?

Její odpověď byla dost nejasná.

SNAD.

NEBO KVANTOVANÝ.

RÁMCOVĚ POSUNUTÝ.

Jeho zmatený pohled žádal víc než napsaná slova. Ling smazala vše z tabulky a psala znovu.

DĚLEJ PŘESNĚ TO, CO JÁ.

Kývl a pozorně ji sledoval. Ling švihla pažemi i nohama, aby se *obrátila k lodi zády.* Když ji Lark napodobil, shledal, že se dívá na ubohou, poničenou Mýtinu. Všechny stromy byly rozdrceny sžíravými paprsky a potom vydány napospas stoupající vodě jezera. Zakalená voda ztěžovala vidění, ale Lark měl za to, že zahlédl *kosti* smíchané s úlomky a třískami zničené vegetace. Urská žebra a hoonské páteřní trny spolu se šklebícími se lidskými lebkami. Žádný způsob, jak by těla mohla být proměněna v dros. Žádná úcta k mrtvým nebo k samotné planetě Jijo.

Snad nás Jofuři nechají osadit toto nové jezero žíravým pavoukem, uvažoval. *Něco by se mělo udělat, aby se odstranil tento chaos.*

Z myšlenek ho vyrušilo Lingino dost bolestivé šťouchnutí. TEĎ SE OTOČ, říkala její vosková tabulka. Lark znovu napodobil její manévr... a podruhé zůstal jen překvapeně zírat.

Pohnuli se!

Jako předtím stály v průlezu postavy. Jenže teď byly pózy u všech podstatně změněny! Jeden člověk s užaslým výrazem ve tváři ukazoval ven. Druhý vypadal, jako by hleděl přímo na Larka, zmražen uprostřed pohybu.

To všechno udělali, zatímco my jsme byli obráceni jiným směrem?

Běh času uvnitř zlaté skořápky byl tedy zřejmě ještě podivnější, než mohl vůbec pochopit.

TO BY CHTĚLO NĚCO UDĚLAT, napsala Ling na tabulku.

Lark se střetl s jejíma očima a povšiml si, že si sice stále udržují svou ironii, ale že vedle ní je v nich i záblesk napjaté naděje. Kývl.

Mohla bys to říct znovu.

Alvin

Větší část zpáteční cesty jsem strávil s nosem zabořeným do svého deníku, znovu přehlížeje a kontroluje všechny ty věci, co jsme viděli a slyšeli od té chvíle, kdy se *Wuphonský sen* zřítil pod Poslední skálu. Kleštík ochotně žvýkal mou tužku, aby mně ji naostřil. Pak jsem si lehl a napsal jsem pasáž, předcházející téhle.

Co začalo jako hádanka, vzrostlo teď v zesílené přesvědčení.

Soustředění také pomohlo odvést mou pozornost od nervózního očekávání a od bolesti v mé pomalu se hojící páteři. Moji přátelé se pokoušeli něco ze mě vylákat, ale já jsem se uchýlil k hoonské typické tvrdohlavosti a odmítal jsem svěřit se jim. Koneckonců, phuvnthus to také trvalo dost dlouho, co skrývali svou totožnost.

Hladký hlas řekl, že to bylo proto, aby nás chránili. Možná že to bylo jen povýšené, shovívavé gesto. Typické od dospělých. Ale co když mluvil pravdu? Jak můžu riskovat životy svých přátel?

Až přijde čas, promluvím si s tím hlasem sám.

Sára

Vznášela se v oblaku matematických pojmů.

Všude kolem ní plynuly oblouky a kuželovité sekce, zářící, jakoby vytvořené z permanentního ohně. Temnotu protínaly meteory, rozžíhající se podél stezek elegantně stanovených gravitací.

Stálejší tvary se spojovaly do skotačivých figur a ona hádala, že by to mohly být planety, jejichž oběžné dráhy jsou eliptické a ne parabolické. Každá měla svou vlastní soustavu souřadnic a zdálo se, že všechny ostatní masy se kolem ní pohybují.

Stoupajíce, klesajíce...

Stoupajíce, klesajíce...

Celý ten tanec pohybů mluvil o ztraceném vědění, které kdysi studovala z jednoho obskurního textu v bibloském archivu. Jeho jméno proplouvalo jejím deliriem - *orbitální mechanika* - jako kdyby řízení těžkopádného kroužení slunce a měsíců nebylo o nic složitější než obsluha větrného mlýnu či vodního kola.

Sára si mlhavě uvědomila fyzickou bolest. Ale ta k ní přicházela jen jako skrz obvaz ze zatuchle čpějících látek, jako něco

nepříjemného, co je zastrčeno na dně šuplíku ve špižírně. Chřípí jí plnil silný pach traekijských mastí, otupuje veškerou bolest kromě jedné... znepokojeného vědomí - *byla jsem zraněna.*

Občas se probrala natolik, že slyšela hovor... několika šišlavých urských hlasů... drsnou střízlivost Kurta likvidátora... a někoho, jehož korektní, upjatou brilantnost si pamatovala ze šťastnějších dnů...

Purofsky. Rádce plný tajemství...

Ale co ten zde dělá?

...a kde je to vůbec zde?

Jenom na chvilku se jí podařilo otevřít víčka v naději, že rozřeší tu záhadu. Ale potom rychle usoudila, že se jí to musí ještě stále zdát. Protože nemohlo existovat žádné takové místo, jaké viděla přes rozmazanou mlhu svého horečnatého vidění - svět vířícího skla. Vesmír průhledných disků, talířů a koleček, pohybujících se jedny proti druhým a zapadajících do sebe v podivných úhlech, odrážejíce světelné šípy paprsků v rytmických explozích.

Bylo to všechno tak zmatené. Opět zavřela oči, neschopna dále sledovat tento úžasný malström, a přece stále pokračoval dál v její mysli, přecháže je do stavu abstrakce.

Její vědomí zaplnila sinusoidní vlna, ale ne onen statický tvar, jak ho znala z knižních ilustrací. Místo toho se rozvlnila jako čeření na rybníce, a časový interval tohoto vlnění byl úplně variabilní.

Brzy se k první vlně přidala druhá, s dvojnásobnou frekvencí, a nato třetí s vrcholy a úžlabími ještě více zhuštěnými. Objevily se nové cykly, jeden po druhém, kombinovány v nekonečné sérii - *transformací* - jejímž výsledkem byla nová složitá figura, entita s ježatými vrcholy a údolími jako nějaký horský hřeben.

Bez ladu a skladu... chaos...

Hory přinášely do Sářina blouznění poslední věc, kterou viděla předtím, než spadla z úzké stezky a zřítila se po ostrých kamenech dolů k řece ohně.

Záblesky ze vzdáleného vrcholu... dlouhý — krátký, krátký - dlouhý, pomlčka, krátký - krátký...

Kódované sdělení, vysílané řečí světla, ne nepodobné galaktické Dvojce...

Slova o naléhavosti, tajných aktivitách a o boji...

Pochod horečnatých vizí v její mysli byl tu a tam přerušen měkkým dotekem na jejím čele - byla to buďto nějaká jemná ruka,

nebo měkká, teplá látka. Občas rozpoznala dlouhé, štíhlé Pritiny prsty, ale bylo zde i něco jiného, jakoby dotek *muže* na její paži či na tváři nebo jeho ruka držela její.

Když jí zpíval, věděla, že je to ten cizinec... Emerson... podle jeho zvláštního akcentu a způsobu, jak plynula píseň, hladce a volně, jako tekutý proud, aniž by zvlášť myslel na nějaké složitější slovo či frázi. Ale nebyla to žádná pozemská balada s tím podivným rytmem, ale jijoánská lidová píseň, známá jako ukolébavka. Sářina matka jí ji zpívala, když byla nemocná - a i Sára jí uklidňovala muže z vesmíru, krátce po jeho zřícení na Jijo, když se ještě potácel mezi životem a smrtí.

„Jedna přichází z mručícího vaku, píseň, abys sis ji pamatoval,
Dvě je pro pár rukou, aby tě ukolébaly ve šťastný spánek,
Tři tlusté kruhy budou bublat a vyfukovat mraky šťastné páry,
Čtyři oči se kroutí a tančí, aby bděly nad tvým snem,

Pět spárů vyřeže tvou krabičku naděje, a to bez stehů,
Šest ti přinese třpytivá kopýtka, abys mohl přejít prérie,
Sedm je pro skryté myšlení, čekající v hloubi vědomí,
ale osm přichází z velkého kamene, jehož vzorce tě jemně proniknou."

I napůl při vědomí, věděla něco důležitého. On by nemohl zpívat, kdyby ta slova nebyla uschována kdesi hluboko vevnitř, za zjizvenou a zmrzačenou částí jeho mozku. Znamenalo to, že mu nebyla lhostejná, když se teď jejich role obrátily.

Ani všechny masti světa - ani chladná krása matematiky - nemohly pro Sáru udělat více. To, co ji konečně přivolalo zpět, bylo vědomí, že by ji někdo postrádal, kdyby odešla.

Ewasx

Zažívali jsme příjemný pocit důležitosti našeho úkolu, ne-ní-liž tomu tak, Mé kruhy? Stáli jsme tam, seskupení ošuměle vyhlížejících, nově zrestaurovaných torusů, vybrané ke vznešenému poslání — vysvětlit vyslancům Šesti ras nový řád života na tomto

světě.

###

ZA PRVÉ - neměli by doufat v příchod velkých soudců z oněch institutů, které vykonávají roli prostředníka mezi deseti tisíci hvězdoplaveckými rasami. Síly institutů se stáhly spolu s těmi takzvanými umírněnými klany, což je ustrašená, neefiktivní většina. Jenom velké náboženské aliance se dnes projevují jako velice nervózní, bojující o to, kterou cestou se během Doby změn otočí kola galaktické budoucnosti.

VAŠIMI SOUDCI JSME MY, řekl jsem vyslancům. My, posádka *Polkjhy*, vám prokážeme tu laskavost a posloužíme jako dobrovolný policejní oddíl i jako porota, abychom potrestali sedm ras, které nezákonně vtrhly do tohoto ladem ležícího světa a porušily jeho mír.

Abychom ukázali tuhle svou laskavost, odložili jsme na nějaký čas důležitou práci, která nás sem původně přivedla, i když to znamená, že budeme muset nechat své druhy, aby si sami poradili s opravami svého letadla v onom východním močále, zatímco naše zbývající korveta provádí velice podrobný průzkum Úbočí, shromažďuje fotografickou dokumentaci a zjišťuje důkazy. To nám také poskytlo příležitost demonstrovat neodolatelnou velkolepost a suverenitu naší moci. Prokázali jsme to zničením oněch neslýchané troufalých struktur, které sooneři nejsou oprávněni užívat, jestliže je skutečně jejich cílem vykoupení jejich rasy.

JE ZAREGISTROVÁNO, ŽE JSTE NEBYLY PŘÍLIŠ NÁPOMOCNÉ V TÉTO PRÁCI, MÉ KRUHY. (Přijměte tyto káravé rány jako ponaučení i jako záruku milujícího vedení.) Asxovi se podařilo roztavit mnoho vzpomínek ještě předtím, než byl zajat a obrácen, přesto jsme si my/Já vybavili jisté odporné věci. Získali jsme například uznání za pomoc při lokalizaci parních člunů na řece Bibur a rafinerní věže ve městě Tarek, budovy zvané Smradlavý palác.

NEDĚLEJTE SI STAROSTI. Za nějaký čas my z *Polkjhy* určitě najdeme všechny ty patetické hříšné objekty, kterých si ti tvrdohlaví sooneři tak vysoce cení. Pomůžeme vymazat to skandální pokrytectví, kterým je používání nástrojů mezi těmi, kdo si zvolili cestu Sestupu!

###

ZA DRUHÉ, je tu naše nezamítnutelná žádost o spravedlnost. Nejvyšší rádcové projevili až překvapivě dobrý rozum, když hned po naší poslední schůzce vyslali signál digitálního vědomí, který zavedl naši korvetu k Doodenské mese. Ale toto symbolické gesto nebude nadlouho stačit. Chceme každého člena g'kekské rasy. Neměl by to pro ně být nějak zvlášť tvrdý trest. Když přistanou na planetě, kde nebudou moci použít kola, stanou se z nich prakticky nepohyblivé bytosti.

„Prosíme vás, neničte naše bratry na kolech," žadonili vyslanci.

„Nechtě g'Keky, ať si sami najdou posvátné útočiště na Cestě Vykoupení. Což se neříká, že všechny dluhy i vendety budou vymazány, když se dosáhne stavu nevinnosti?"

Nejdřív jsme v tom neviděli nic víc než obyčejný právnický blábol. Ale pak náš nejvyšší kněz s tím překvapivě souhlasí! A nadto ještě toto důstojné seskupení vyslovuje nezvyklý, zcela nový návrh -

ZDE JE OTÁZKA předložená knězem:

Jaký druh pomsty na g'Kecích by byl ještě působivější než úplné vyhlazení?

ODPOVĚĎ: Být svědky toho, jak se g'kekská rasa stává znovu žádoucí pro adopci *a. jak se jejími novými patrony stanou Jofuři.* V průběhu jejich druhého Pozvedání bychom je mohli změnit tak, jak by se nám to zdálo vhodné - v bytosti, jejichž nové vytvořené já by bylo opovrženíhodné!

Pomsta je nejlepší, když je provedena s představivostí. To také opravňuje přítomnost kněze v posádkách. Skutečně, tento druh seskupení je velice užitečný.

Ovšem, tento smělý plán nese s sebou i jisté komplikace. Znamená to neinformovat Pět galaxií o tomto soonerském zamoření. Místo toho to bude muset náš jofurský klan udržet v tajnosti a pečovat o Jijo jako o svou vlastní soukromou zahradu.

TAKŽE JSME SE STALI ZLOČINCI, podle galaktických zákonů. Ale na tom jenom sotva bude záležet. Protože tyto zákony se změní, až si naše aliance v další fázi historie získá vůdcovství.

Zvlášť jestliže se Prapředkové skutečně vrátili.

###

ZA TŘETÍ, je zde příležitost k zisku. Možná že ti rothenští genoví lupiči tu za něčím šli. Jijo se na svět ponechaný ladem zdá až výjimečně bohatá. (Buyuři byli dobří správcové, kteří opustili planetu plnou biologických posibilit.) Mohli zde snad už Rotheni objevit nějakou vhodnou presapientní rasu? Zralou pro Pozvednutí? Měli jsme snad ty genové nájezdníky donutit, aby se vyplatili tím, že by nám umožnili přístup ke své databázi, namísto jejich zapečetění v čase?

ODMÍTNOUT TUTO POZNÁMKU. Jsou to známí vyděrači a podvodníci. Přivedeme si raději své vlastní biology, aby Jijo prozkoumali.

A KDO VÍ? Možná bychom mohli i urychlit sestup zdejších soonerských ras na cestě, již hledají. Glaveři už značně postoupili směrem k nevinnosti. Hooni, ursové a qheueni mají své hvězdné bratrance, kteří by mohli mít námitky, kdybychom je adoptovali příliš brzy. Ale to se může změnit, až se po galaxiích rozhoří válečné ohně. Pokud jde o ta lidská vlčata, podle posledních zpráv byl jejich domovský svět v obležení, v zoufalé situaci -

Dost možná že ti tady na Jiju jsou také už jenom jediným zbytkem svého druhu.

###

TO NÁS PŘIVÁDÍ K ÚVAZE O NAŠICH TRAEKIJSKÝCH PŘÍBUZNÝCH. Rebelská seskupení, která se sem uchýlila, se snažila vyhnout daru od Oailieů - specializovaným kruhům, které nám dávají účel i cíl. Je to skličující, vidět traekie, jak klopýtají kolem jako naši někdejší patetičtí předkové. Takové neohrabané a flegmatické bytosti bez ambicí! Měli bychom ihned zahájit program produkce mistrovských kruhů ve velkém měřítku. Až by byli obráceni, mohli by se tito naši bratranci stát ideálními nástroji dominance a kontroly, schopní inteligentně řídit tuto planetu, aniž by to náš klan stálo nějakou další námahu či náklady.

###

VŠECHNY TYTO ALTERNATIVY SE ZDÁLY PRVOŘADÉ.

Nicméně už od startu se někteří členové posádky rozčilovali při řečech o pomstě či zisku nebo Vykoupení. Dokonce i osud místních traekiů se podle nich zdál nedůležitý ve srovnání se záležitostí, která sem v první řadě *Polkjhy* přivedla.

Narážky Rothenů, že vědí o pobytu hledané lodi.

Lodi, přinášející zprávy o návratu Prapředků.

IHNED ZANECHTE VŠECH OSTATNÍCH ZÁJMŮ! naléhala tato seskupení. Pošlete zbývající korvetu na východ! Nečekejte na posádku prvního člunu, až ho opraví. Chytněte a vyslechněte lidské otroky Rothenů! Hledejte místa v hlubinách moře, kde by se loď mohla ukrývat. Dále to už neodkládejte!

Ale náš Vůdce-kapitán a kněz se shodli na tom, že pár dní navíc nebude vadit. Naše kontrola nad tímto světem je naprostá. Kořist nemůže nijak uniknout.

Lark

Bledý denní svit se procezoval jezerem až tam, kde větve několika utopených stromů splývaly ve vodě, jako kdyby se do nich opřel prudký závan větru. Rewq nad jeho očima mu pomáhal ve vidění, zesiluje nejasné světlo, jenomže Larkovi se zdály všechny zbývající stíny plíživé a podivné, přispívající k pocitu, že nic z toho snad ani nemůže být skutečné.

Po boku Ranna a Ling se pod vodou účastnil podivného rituálu, jakým se ukázala být komunikace s uvězněnými obyvateli zakonzervované bubliny. Od té doby, co tento proces začal, zaplnil se průlez uvězněné lodi lidmi a Rotheny, dychtivě se tisknoucími ke zlaté bariéře. Avšak zvenku nebyl vidět žádný pohyb. Ti uvnitř byli tak nehybní jako sochy nebo voskové figuríny, představující lidi s ustaraným výrazem v obličeji.

Jenom když se Lark a ostatní potápěči otočili a odvrátili pohled, „sochy" se změnily, změnivše své polohy až neuvěřitelnou rychlostí.

Podle Lingina stručného vysvětlení, naškrábaného na její voskové tabulce, zajatci žili ve KVANTOVĚ SEPAROVANÉM SVĚTĚ. Dodala ještě něco o KOGNIZAČNÍ INTERFERENCI U ORGANICKÝCH POZOROVATELŮ a tvářila se tak, jako kdyby pokládala toto vysvětlení za dostatečné. Ale Lark nepochopil, proč

by to, že se nedívá, mělo hrát nějakou rozhodující roli. Sára by to bezpochyby pochopila líp než její bratr, venkovský biolog. *Dělával jsem si z ní legraci, že knihy, které nejvíce milovala, jsou plně neužitečných abstrakcí. Teorií, které žádný Jijoánec nikdy nebude potřebovat. Myslím, že právě teď se ukázalo, jak málo toho vím.*

Pro Larka měla tato celá věc příchuť jakéhosi nekonvenčního druhu magie, jako kdyby vrtošivá bohyně Ifni vynalezla tuto zlatou bariéru jenom proto, aby vyzkoušela trpělivost smrtelníků.

Naštěstí jejich mikrotraekijské kruhy zásobovaly lidské plavce vším vzduchem, který potřebovali. Když jeho stlačené zásoby došly, malé torusy rozvinuly velké lehounké vějíře, které povlávaly ve vodě jako nějaká lenivá křídla a jež prosívaly čerstvý kyslík k dýchání pro Larka i ostatní. Další působivý rys vždycky přizpůsobivých kruhových bytostí. Spojeno s mokrými nemotornými obleky ze skinčích blan a s rewqy, muselo to plavcům z pohledu těch uvnitř bubliny dodávat vzhledu bizarních mořských monster. Přesto nakonec zajatci vztyčili elektronickou tabuli, kde přes průzračnou bariéru zaplála slova, napsaná velkými písmeny novoanglické abecedy.

MUSÍME SPOLUPRACOVAT, stálo tam.

Zatím byl Larkův nápad úspěšný. Na rozdíl od tragédie na Doodenské mese, byli tito zajatci ve vzduchotěsně zabezpečeném trupu lodi, který zabránil, aby zlatá kapalina zalila jejich těla a zařízení pro podporu života. Nadto chladná voda jezera pomohla odvést většinu žáru, takže nedošlo k přehřátí a zničení motorů. Byli uzavřeni, polapeni v podivném čase. Ale byli naživu.

Když se teď Lark díval na jednoho z rothenských pánů, velice snadno rozeznal jeho falešnou masku. Rewqem vytvářené barvy rozdělovaly jeho charismatické rysy, podle lidských měřítek tak vznešené, do dvou částí, ze kterých každá měla svou vlastní auru. Přes horní polovinu obličeje byl přetažen masitý symbiont, vytvarovaný tak, aby vytvořil vznosné čelo, vysoké lícní kosti a elegantní, dokonalý nos. Bezvýrazná strnulost nasvědčovala, že nad Rothenovými očními bulvami je vložen nějaký druh syntetické čočky, a také krásné bílé zuby byly umělý překryv.

Je to opravdu působivá kamufláž, pomyslel si Lark. Nicméně i bez masky byli Rotheni až mimořádně humanoidní, podobnost, která bezpochyby v oněch dnech naivního nadšení hned po Kontaktu dala podnět k jejich prohnanému plánu, získat na svou stranu některé

vnímavější a poddajnější pozemšťany a z těchto konvertitů pak vytvořit vybraný kmen loajálních pomocníků - Daniky. Byl-li zvolen správný postup, umožnilo to patrně Rothenům spáchat pěkných pár lumpáren, za využití lidských prostředníků, kteří dělali špinavou práci. A kdyby byli Danikové chyceni při činu, na vině by byla *Země.*

Nakonec by se dalo říci, že ti uvnitř uvězněné lodi měli takový osud, jaký si zasloužili. Kdyby měl Lark volit, byl by pro to, aby byli ponecháni tam, kde jsou, dokud Jijo nezrecykluje jejich dros. Teď ale hrozilo větší nebezpečí, a nebylo jiného východiska než hledat spojence proti Jofurům.

Zajatci uvnitř kokonu se zdáli dost rozčilení. Poslední řádek jejich sdělení to také potvrzoval:

DOSTAŇTE NÁS ODTUD!

Vznášeje se v mírném proudu, viděl Lark, jak Rann, vysoký danický předák, píše na svou voskovou tabulku:

MOŽNÁ MÁME ZPŮSOB.

MUSÍTE PŘIPRAVIT FORMULI.

TO JE

Lark hrábl po tabulce, ale Ling byla rychlejší a vytrhla ji z Rannovy masité ruky. Překvapení následované zlostí zaplály v té části jeho tváře, která byla viditelná mezi rewqem a dýchacím kruhem. Jenomže vysoký muž byl sám proti přesile a dobře věděl, že Jeni Shenová má ve svém podvodním samostřílu připraveny smrtící šípy. Seržantka ho pozorovala z výhodné pozice, kde by její ostražitost nepřekážela časově trhané konverzaci.

Ling nahradila Rannův vzkaz jiným.

JAK SI PŘEDSTAVUJETE, ŽE TO MÁME UDĚLAT?

Zavěsila si řemínek tabulky na krk tak, že ji měla na zádech, popsanou stranou ven. Na její gestikulované znamení se k ní Lark a Rann připojili a obrátili se. Lark pocítil až horko kolem páteře, když si představil pravděpodobnou horečnou aktivitu, která se za ním odehrávala. Bez pozorovatelů, kteří by je sledovali, byla rothensko-danická posádka osvobozena ze zmrazeného času, volná, aby si přečetla Lingino sdělení, rozvážila si svou odpověď a napsala ji.

Nikdy jsem moc nestudoval fyziku, pomyslel si Lark. *Ale připadá mi na tom něco až děsivě absurdního, jak to působí.*

Plavci ponechali uvězněným dostačně dlouhou chvíli, aby se mohli poradit. Uplynulo několik dur, než se znovu obrátili k

průlezu, ale většina lidí i Rothenů se během té doby musela pohnout. Elektronická tabule nyní svítila novými písmeny:

PŘEDNOSTNÍ ŘEŠENÍ: ZNIČIT JOFURY.

Kolem Larkovy dýchací trubice se vyřinuly bubliny, jak potlačoval smích. Ling pohlédla směrem k němu a potřesením hlavy dala najevo, že s ním souhlasí. Druhá polovina vzkazu byla už seriózněji.

DALŠÍ MOŽNOST: NABÍDNOUT JOFURŮM TO, CO CHTĚJÍ.

VYKUPTE NAŠI SVOBODU!

Lark pohlédl na shromážděné sochy, kde mnoho lidských tváří neslo výraz zoufalství. Nemohl si pomoct, aby necítil dojetí nad tím, jak žebronili o své životy. Vlastně to ani není jejich vina. Byli to jejich předkové, kdo udělali tu stupidní dohodu i za ně, tak jako o nás rozhodli i ti moji. Lidé museli být jak šílení, tak i neskonale naivní v těch dnech, které následovaly po prvním setkání pozemšťanů s galaktickou kulturou.

Dalo mu to dost námahy, aby zatvrdil své srdce, ale věděl, že je to nutné.

Rann se znovu pokusil zmocnit se velké psací tabulky, ale Ling horečně psala.

CO NÁM MŮŽETE NABÍDNOUT NA OPLÁTKU?

Při pohledu na to, co napsala, na ni oba, Lark i Rann, zůstali zírat. Ale Ling vypadala, že se nestará o to, že její slova mají jak osobní, tak i obecný význam. Znovu se otočili, dávajíce zajatcům šanci přečíst si a reagovat na Linginu žádost. Zatímco pomalu plavali v kruhu, Lark k ní vrhl pohled, ale ochranné brýle znemožňovaly jakýkoliv přímý oční kontakt. Její rewqem zprostředkovaná aura vyjadřovala pevnou rozhodnost.

Lark očekával, že najde zajatce zmatené a dotčené Linginou předpokládanou zradou. Pak si ale uvědomil: *oni nás vidí, jenom když se otočíme zády. V žádném případě tedy nemohou vědět, že Ling a Rann jsou tady venku, mezi námi.*

COKOLIV MÁME.

Tak zněla upřímná odpověď, seřazená ve svítících písmenech.

Lingina příští zpráva šla právě tak přímo k věci.

RO-KENN VYPUSTIL MOR NA QHEUENY A HOONY.

MOŽNÁ I NA OSTATNÍ.

VYLÉČTE JE NEBO SI TAM SHNIJTE.

Na tuto otevřenou obžalobu Rann málem explodoval. Potlačovaný vztek v jeho hrdle vystřelil z jeho dýchací trubice jako oblak bublin, až se Lark bál, že by jeho kletby mohly prorazit až na povrch jezera. Muž z hvězd se vrhl na Ling a pokusil se zmocnit psací tabulky. Jenže když si Lark výmluvnýnm gestem přejel rukou přes hrdlo, Rann vrhl krátký pohled nazpět, kde se Jeni odlepila ze svého místa u zaobleného boku lodi, mávajíc svou smrtící kuší a doprovázena dvěma silnými qheueny.

Rannova ramena poklesla. Další otočku vykonal úplně mechanicky. Lark uslyšel slabý, rezavý zvuk a věděl, že to velký Danik skřípe zuby.

Lark očekával, že uvěznění astronauti budou protestovat a vehementně ujišťovat o své nevině. A také skutečně, když se tentokrát obrátili, nesla záznamová tabule prohlášení –

MOR? O NĚČEM TAKOVÉM NEVÍME.

Jenže Ling byla tvrdá natolik, že to očividně překvapilo i Ranna. Použila silná slova a vyzvala zajatce - své někdejší přátele a kolegy - aby napříště odpověděli pravdivě, nebo budou ponecháni svému osudu.

To nakonec vedlo ke zdráhavému doznání.

RO-KENN MĚL MOŽNOST,

ABY SI ZVOLIL TAKOVÉ PROSTŘEDKY.

DOSTAŇTE NÁS VEN.

MŮŽEME POSKYTNOUT LÉČBU.

Lark zíral na ženu vedle sebe, téměř zděšen planoucí intenzitou jejího rewqa. Až do tohoto okamžiku si snad mohla uchovávat slabou naději, že to všechno byl omyl... že Larkovo obvinění jejich rothenských bohů má nějakou trhlinu... že existuje nějaké alternativní vysvětlení.

Nyní však veškeré úvahy co - když zmizely. Plamen jejího hněvu donutil i Ranna, že zbledl.

Zatímco oba Danikové tiše pěnili, i když každý z jiného důvodu, Lark vzal voskovou tabulku, smazal vše, co tam stálo, a napsal odpověď.

IHNED PŘIPRAVTE LÉK.

ALE JE TOHO VÍC.

MUSÍME MÍT JEŠTĚ JEDNU VĚC.

###

Dávalo smysl, že Jofuři použili tu úžasnou zbraň - zalít své nepřátele chemicky syntetizovanou látkou, ovlivňující čas. Odpovídalo to jejich rasové genialitě pro manipulaci s organickými materiály. Ale ve svém pohrdání ostatními rasami mistrovské kruhy na něco přece jen zapomněly.

Že mají na Jiju své bratrance, kteří jsou loajální k Šestce.

Pravda, místní traekiové zcela postrádali ambiciózní povahu a nebyli školení v pokročilé galaktické vědě. Ale přesto tým talentovaných místních lékárníků analyzoval podstatu této látky - viskózní, pseudovitální tkáň - a to jen podle chuti. Bez toho, že by rozuměli jejím tajemným temporálním efektům, podařilo se jim ze svých zázračných žláz vytvořit protilátku.

Bohužel, nebylo nijak snadné použít příslušné agens a pak odstranit zlatý kokon obalující rothenskou loď. A to především proto, že tato protilátka byla mísitelná s vodou. Aplikace pod vodou představovala tudíž problém.

Ale existovalo řešení. Na Doodenské mese se zjistilo, že konzervující kapky starého žíravého pavouka je možno přitlačit ke zlaté stěně a donutit je, aby se s ní *sloučily*, a potom že vtekou do bariéry jako kameny zapadající do měkkého jílu.

Lark přinesl spoustu takových kapek ze zásob starobylých pokladů bytosti, které Dwer říkal Jeden z druhu. Hbití pětinozí modří qheueni přitiskli několik těchto vejcovitých předmětů na místa, která Lark označil ve stěně uzavírající lodní průlez. Tyto kapky byly uvnitř vyhloubeny a staly se z nich tak jakési *láhve*, na jednom konci uzavřené zátkou z traekijského vosku. Uvnitř každé z nich byly vidět různé nástroje a jiné relikty z buyurské éry, lesknoucí se jako nějaký hmyz polapený v jantaru. Teprve nyní se tyto relikty jako by vznášely se uvnitř, ponořené v jakési ušlehané pěně.

Zpočátku nebyly výsledky qheuenského úsilí nijak zvlášť vidět. Voda rezonovala řinčivými údery, ale stále nedocházelo k nějakému slučování. Lark rychle naškrábal rozkaz:

NIKDO SE NEBUDE DÍVAT!

Ling rázně kývla. Když byly prováděny předchozí pokusy v devastovaném g'kekském sídlišti, nebyli tam uvnitř žádní pozorovatelé. Tedy žádní živí. Tady byla celá scéna pozorována, i když podivným alternativním způsobem, na obou stranách bariéry. Možná že nesymetrické kvantové efekty byly míněny tak, aby k

ničemu nedošlo, kdyby byl celý proces pozorován.

Vyžádalo si to chvíli, než ti uvnitř pochopili, že se mají otočit také. Ale brzy už všichni, Rotheni i lidé na obou stranách, se současně obrátili. Mladí qheueni pracovali poslepu s vizorovými kupolemi vtaženými dovnitř do svých rohovinových krunýřů. *To je ten nejpodivnější způsob práce*, pomyslel si Lark, zíraje znovu na zatopenou krajinu, která kdysi bývala slavnostní Mýtinou pro Pospolitost Šesti ras. Po celý jeho dosavadní život učitelé a vůdci říkali: *Jestliže chceš vykonávat svou práci dobře, musíš dávat pozor na to, co děláš.* Ale toto zde to doslova obracelo naruby - zde nepozornost byla ctnost - a připomínalo mu to, jak někteří nihanijští mystikové v Údolí praktikovali „umění zenu" jako něco podobající se lukostřelbě naslepo, pěstujíce lhostejnost a nevšímavost jako přípravu pro Cestu Vykoupení. Znovu se podíval na Ling, astronautku a bioložku. Její aura stále vřela, i když teď už v poněkud chladnějších tónech barev.

Skončila se svou starou loajalitou. Má už nějakou novou? Tedy, něco jiného než pomstu? Přál si, aby oba mohli jít na nějaké nerušené místo na suché zemi - a tam si v klidu promluvit, bez používání oněch pochybných metod a vzájemné nedůvěry jejich předchozích rozhovorů. Ale nebyl si jist, zda i ona chce totéž. To, že se jeho obvinění ukázalo jako správné, ještě neznamenalo, že mu bude vděčná za to, že zničil její dětinské ideály.

Poté co odpočítal poměrně dlouhý časový interval, Lark pokynul a oni se znovu otočili.

Rann uspokojeně zabručel a Lark pocítil, jak se mu divoce rozbušilo srdce.

Kapky už pronikly větší částí cesty dovnitř do zářivé klece! Těžce pracující modří spokojeně bublali a pak odplavali k hájku boo, aby zde nasáli vzduch ze svých provizorních vzdušnic.

Lark napsal zprávu pro ty uvnitř rothenské lodi:

VŠICHNI AŤ ODEJDOU
AŽ NA DVA MENŠÍ LIDI
VZÍT S SEBOU ZÁSOBU VZDUCHU
PŘINESTE LÉKY!

Když se potom společníci otočili znovu k průlezu, byl téměř prázdný. Na druhé straně bariéry stály dvě ženy. Malé, i když jejich potápěčské obleky nemohly zcela zakrýt jejich dobře vyvinuté postavy - se zdůrazněnými ženskými tvary a s útlým pasem. Jistě,

musely mít k dispozici všechny výhody stejného kosmetického tvarování těla, které vytvořilo i Ling a zemřelou Besh a jež bylo tak působivé. *Je to opravdu úplně jiný vesmír tam venku, vesmír, v němž se můžeš připodobnit i bohu.*

Lark plaval k místu, kde z jofurské bariéry vyčnívala špička pavoukovy kapsule. Její větší část ležela už hluboko vevnitř. Na svém vzdálenějším konci byla dutina této primitivní láhve uzavřena tlustou voskovou pečetí.

Ze svého stehenního pouzdra vytáhl Lark nástroj, který mu dal jeden z Lesterových pomocníků. Ten chlapík mu říkal „otvírač".

„Náš úkol je dostat rozpouštědlo do kontaktu s bariérou, ale ne s jezerní vodou, " vysvětloval mu těch. *„ Vyřešili jsme to tak, že jsme použili fluidum, které vytvořili traekiové, k tomu, aby vyhloubilo některé pavouci kokony. Poté jsme tyto dutiny potáhli neutrálním voskem a znovu je naplnili větším množstvím fluida. Díra je ucpána, takže máme jakési zapečetěné plavidlo -"*

„ Vidím, že jste uvnitř nechali starý buyurský přístroj, " poznamenal Lark.

„ To fluidum na něj nebude mít žádný vliv a my potřebujeme ten přístroj uvnitř. Nesejde na tom, k čemu sloužil ještě za Buyurů, pokud můžeme použít signál k jeho reaktivaci, aby se znovu začal hýbat a zatáhl za provázek připevněný k zátce. Až zátka udělá – plop! - obsah se vyleje a zkontaktuje sjofurskou stěnou! Je to spolehlivé. "

Lark si tím nebyl tak jistý. Nedalo se dopředu říct, jestli chytré, podomácku vyrobené elektrické přístroje budou fungovat pod vodou, obklopené časově přerušovanými poli. *Tady je možné doslova všecko,* pomyslel si, uváděje v činnost spouštěč.

K jeho úlevě buyurský přístroj začal pracovat okamžitě... rozvinuv cosi jako přívěsek či končetinu, kroutící se a pružnou jako shambleří ocas.

Jsem zvědavý, co jsi to vlastně dělal, uvažoval Lark, když pozoroval, jak se přístroj kroutí a zmítá, krouže ve spirále. *Uvědomuješ si rébus, před kterým stojíš? Kam odešli tvoji mistři? Máš snad* v *sobě nějaké vnitřní hodiny, abys věděl, že uběhlo už půl milionu let? Nebo se pro tebe čas zastavil, když ses dostal dovnitř tohoto kokonu?*

Svinutá končetina mlátila kolem sebe, jak se přístroj snažil narovnat, škubajíc šňůrou připevněnou ke vzdálenějšímu konci

kapsule. Zátka sklouzla, zachytila se, potom sklouzla o něco dál.

Bylo velmi obtížné sledovat to, co se odehrávalo v oblasti „kvantově separovaného času". Zdálo se, že vše se odehrává nárazově. Někdy to vypadalo, že účinek předchází příčinu, nebo bylo vidět vzdálenější stranu rotujícího objektu, zatímco bližší součásti zůstávaly nejasné. Byl to jakýsi podivný, *postranní* způsob vidění, který Larkovi připomínal „kubistická" umělecká díla, zobrazená v jedné staré knize, kterou si jeho matka ráda půjčovala z biblioského archivu.

Nakonec zátka přece jenom povolila. Z hrdla provizorní láhve vytryskla červená pěna a rozlila se po zlaté stěně. Larkovo srdce se rozbušilo a on cítil, jak fragment Svatého Vejce na jeho hrudi reaguje vzrůstem tepla. Levá ruka se mu zabořila do záhybů skinčí kůže jeho obleku, ale nemohla se dostat dovnitř, aby stiskla vibrující kámen. Tak jako nějaké svědění, které si nemohl poškrábat, byl nucen snášet dráždivé tepání na hrudní kosti.

Rannovi uniklo spokojené zabručení, poté co se pěnová skvrna rozšířila a začala zevnitř rozpouštět jofurskou bariéru. Rozšiřující se dutina se brzy spojila se sousední, kterou vytvořila další „láhev", zapuštěná do stěny nedaleko od té první. Za chvíli vytryskly další čerstvé zásoby rozpouštěcího fluida. Zdálo se, že hmota bariéry se chvěje, jako by byla živá. Jako kdyby měla bolesti. Kolem rostoucí dutiny se čeřily barevné vlny, jak se Larkův rewq snažil přečíst cizí emoce.

Každý byl tímto přímo před jejich očima se odehrávajícím procesem tak zaujat, že se delší dobu nikdo nepodíval na druhou stranu, k průlezu a jeho dvěma obyvatelkám, dokud Larka nestrhl stranou náhodný proud. Bez pozorovatelů zvenčí danické ženy musely zřejmě prodělat přeměnu času do nějaké lineární podoby. Vypadaly napjatě, ustupujíce před červenou pěnou a choulíce se u zapečetěných vnitřních dveří přechodové komory. Pod jejich průhlednými obličejovými maskami byl vidět strach. Nikdo nevěděl, co se stane, až syčící rozpouštěcí substance prorazí stěnou dovnitř.

Ta se zatím přiblížila úžeji k Larkově straně stěny. Odplaval nazpět k ostatním... jen aby zjistil, že ostatní ustupují stále dál. Ling ho popadla za ruku.

Jak to vypadalo, v případě, že byli úspěšní, bude vytvořený tunel široký uprostřed, ale velmi úzký na obou koncích. Materiál stěny také nebyl z pevné hmoty, ale z velmi viskózní kapaliny. Již bylo

také vidět čerstvý toporgik, jak se sesouvá k ráně. Každý průchod mohl být jen dočasný.

Jestliže jsme to neodhadli správně... jestliže se ty dva konce otevřou ve špatném sledu... pak s tím můžeme začít znovu. Máme zde dost lahví s tím fluidem, vzadu v jeskyni. Ale kolikrát to ještě můžeme zkusit?

Ale nemohl si pomoct, aby nepociťoval jistý druh pýchy.

Nejsme bezmocní. Tváří v tvář přesile jsme kreativní. A vytrvalí.

Toto uvědomění bylo ironické potvrzení hereze, kterou vyznával po celý svůj dospělý život.

Nejsme určeni pro Cestu Vykoupení. Nesejde na tom, jak tvrdě jsme se o to snažili, my nikdy nevstoupíme na cestu k nevinnosti. To proto neměl náš druh nikdy přijít na Jijo. My jsme určeni pro hvězdy. My sem prostě nepatříme.

Nelo

Starý muž nevěděl, který pohled je ten nejsmutnější.

Chvílemi si přál, aby se člun raději během toho zoufalého a zmateného letu přes peřeje převrhl, takže by nepřežil a neviděl by takovou hrůzu.

Trvalo to půl dne tvrdé veslařské práce, než se proti proudu dostali do vesnice Dolo. Když se dostali k hromadě klád, která kdysi bývala městskými doky, všichni mladí veslaři byli úplně vyčerpaní. Po blátivém břehu přispěchali dolů k vodě vesničané, aby jim pomohli vytáhnout člun a aby přenesli Arianu Foo na suchou zem. Jeden statný hoon nedbal na Nelovy protesty, popadl ho a nesl jako dítě, dokud ho bezpečně nepostavil ke kořenům mohutného garuového stromu.

Mnoho přeživších se zde jenom tak apaticky motalo sem a tam, i když jiní vytvořili pracovní skupiny, jejichž prvořadým úkolem bylo posbírat dros. Zvlášť těla zemřelých. Ta musela být shromážděna co nejrychleji, aby mohla být mulčována tak, jak to nařizovaly Svitky.

Nelo viděl dlouhou řadu mrtvol - většinou ovšem lidí. Tupě zaznamenal mezi nimi mistra tesaře a Jobea klempíře. Podél hlinité, vodou nasáklé stezky leželo poměrně málo řemeslníků, zablácených

a polámaných, mnohem víc jich chybělo, odplavených dolů po proudu, když se na vesnici vrhlo jezero, poté co si prorazilo cestu skrz mlýnský náhon a dílny. Stromoví farmáři naproti tomu utrpěli jenom malé ztráty. Jejich život ve vrcholcích stromů je nevystavil takovému nebezpečí, když se hráz protrhla.

Nikdo nemluvil, i když četné pohledy pozorně sledovaly papírníka, jak kráčel podél této smutné řady, občas si dovoliv kývnutí nebo zabručení, když poznal tvář nějakého svého zaměstnance či úředníka anebo svého dlouholetého přítele. Když došel na konec, neobrátil se, ale šel dál stále stejným směrem, k tomu, co bývalo středobodem jeho života.

Hladina v jezeře byla nízká. Záplava asi nezničila vše.

Prvním Nelovým dojmem byla naprostá dezorientace, protože to tu vypadalo, jako by byl jakýmsi způsobem přenesen kamsi daleko od vesnice, kde se narodil. Tam, kde se kdysi třpytila poklidná vodní hladina, táhla se nyní, v délce více než jedné legue, bahniště. Řeka se valila trhlinou z bližší strany jeho milované hráze.

Pro místní qheueny byly hráz a domov jedno a totéž. Nyní ale jejich úl zde ležel odkryt, v celém svém příčném řezu otevřen. Zlom rozetnul larvární jesle v polovině. Týmy zdrcených dospělých modrých se snažily odnést přežité larvy do bezpečí, pryč z ostrého slunečního světla.

Zdráhavě, obávaje se nejhoršího, sklopil Nelo svůj pohled tam, kde vedle ladného obrysu vodního kola stával jeho proslavený papírnický mlýn.

Z domu, dílen a nádrží na surovou drť nezůstalo nic víc než vodou omlácené pahýly základů.

Ten pohled mu doslova rval srdce, nemohl však odvrátit oči. Jenom nedaleko směrem dolů po proudu viděl několik modrých qheuenů, jak se pokoušejí vyprostit jednoho z nich, patrně zachytivšího se v nějaké pasti. Podle toho, že nijak nespěchali, se dalo předpokládat, že oběť musí být mrtvá, patrně lapená někde na mělčině a utonulá.

Ke své lítosti poznal mrtvolu, starší samici - samotnou Dřevohryzku - podle značek na jejím krunýři. Další ztracený přítel a rána pro každého podél horního toku Roney, kdo si cenil její dobroty a neobyčejné moudrosti.

Potom rozeznal i past, která ji uvěznila ve vodě dostatečně dlouho, aby udusila dokonce i modrého qheuena. Byla to změť

dřeva a kovových drátů. Něco, co pocházelo z Nelova vlastního domova. *Melinino drahocenné piano, které jsem jí pořídil za velikou cenu.*

Z hrdla se mu vydral vzlyk. V celém širém světě už neměl nic, pro co by žil, až na jediné - naději, ať už jakkoliv křehkou, že jeho děti jsou někde v bezpečí a nebudou se muset dívat na něco takového.

Ale kde bylo to někde? Jaké místo by mohlo být ještě bezpečné, když se každou chvíli mohly snést z oblohy hvězdné lodě a v jediném okamžiku smést z povrchu planety práci pěti generací?

Z ponurých úvah, v nichž prokmitla i myšlenka na sebevraždu, ho náhle vyrušil čísi hlas.

„*Já to neudělal, Nelo. "*

Obrátil se a uviděl, že vedle něj stojí další člověk. Přítel řemeslník, téměř v jeho vlastním věku. Henrik likvidátor, jehož mladý syn doprovázel Sáru a cizince na jejich cestě do dalekých zemí -

Nejdříve Henrikova slova Nela zmátla. Musel namáhavě polknout, než v sobě našel sílu k odpovědi.

„Ovšemže jsi to neudělal. Říkají, že přiletěla cizí hvězdná loď -"

Likvidátor zavrtěl hlavou. „Blázni nebo lháři. Buď neměli žádný smysl pro čas, nebo v tom byli také."

„Co tím myslíš?"

„Ach, ano, je sice pravda, že tudy proletěla jedna cizí loď a prohlížela si nás. Pak ale zase odletěla svou cestou. Bylo to o víc než jednu *miduru později*, když přišel ten jejich gang, většinou samí farmáři. Vyrazili pečetě na jedné z mých nákolí, pod jedním pilířem hráze, a potom k ní přiložili hořící pochodeň."

Nelo zamrkal. „Cos to řekl?" Zíral užasle na mluvčího, pak zamrkal znovu. „Ale kdo... ?"

Henrikovou odpovědí bylo jediné slovo.

„Jop."

Lark

Průzkumníci se triumfálně vrátili o něco později, co se vynořili z chladného jezera do jeskyně, a přinesli s sebou téměř vše, pro co se

vydali. Ale čekaly je špatné zprávy.

Únava tížila Larkova ramena, zatímco mu pomocníci svlékali potápěčský oblek a osušovali ho. Připadalo mu jaksi podivné, že je zase nazpět, jako by život na suché zemi bylo něco, co už dávno zapomněl.

Napětí a smutek zaznívaly v hlase lidského desátníka, který podával stručnou zprávu o tom, co se udalo během Larkovy nepřítomnosti.

„Napadlo to naše šedé úplně znenadání - začali sípavě dýchat a vykašlávat spousty zpěněných hlenů. Pak to dostali také dva mladí modří. Poslali jsme je nahoru za lékárníkem, ale přišla zpráva, že ten mor se tam ještě zhoršil. Prý už nemají moc času."

Pozornost se obrátila k oběma danickým ženám, jež právě unikly z uvězněné lodi. Stále ještě vypadaly obluzeně a zmateně po svém hrozném zážitku - počínaje prudkým proudem stlačené vody, který vtrhl do přechodové komory, když se dutina v jofurské stěně konečně protrhla. Pak se musely kvapně protlačit rychle se uzavírajícím tunelem, což připomínalo tu nejhorší noční můru, a podařilo se jim taktak se dostat ven, než by se otvor nad nimi zase zavřel a uvěznil jejich těla v kapalině, tak jako se to stalo ubohým g'Kekům z Doodenské mesy.

Sledování kvantově posunutých obrazů z tohoto těsného únikového tunelu Larka úplně vynervovalo. Místo dvou lidských postav bylo vidět cosi jako zamotané části těl, kroutící se v trubici, která se kolem nich stále posunovala. Jednu ženu dokonce viděl na krátký okamžik *s vnitřnostmi venku,* nabízejícími pohled na složení jejího posledního jídla.

Ale přece jenom byly teď zde, stály před ním živé a zdravé. Brzy překonaly svou reziduální nevolnost a dodržely svou část dohody, davše se do práce na malém přístroji, který přinesly s sebou. Výměnou za léky jim Jijoánci pomohou dostat ven i ostatní z polapené lodi a pak společně zorganizují akci proti Jofurům - s největší pravděpodobností něco úplně zoufalého, co by si vyžádalo spojení chatrných znalostí a zdrojů obou skupin plus štědrý příděl Ifnina štěstí.

Celý tento podnik byl Larkův nápad... a on mu dával tytéž šance, jako má asi ubohý králíček, který má nezraněn projít ligerovým doupětem.

„Symptomy?" zeptala se první Danička, s vlasy tak rudými, jaké

Lark ještě nikdy na žádném Jijoánci neviděl.

„Víte už, co je to za virus?" dotazovala se Jeni Shenová.

„Jedna sada patogenů byla přechovávána ve skladu průzkumné stanice," odvětila druhá žena, vznosná bruneta, která vypadala starší než všichni Danikové, se kterými se Lark až dosud střetl. Vypadala tak na čtyřicet a mohla mít možná dvě staletí.

„Jestli Ro-kenn použil virus z těchto zásob," pokračovala, „musíme zjistit, který to byl."

I když si Lark svlékl svého rewqa, nedalo mu žádnou námahu přečíst si fatalistickou nechuť v jejím hlase. Byla zřejmě v podstatě přesvědčená, že Ro-kenn se skutečně pokusil o genocidu... a že jejich loď rutinně převážela s sebou prostředky k takovému zločinu. Možná že jako Ling o tom všem až do nynějška nevěděla. Jen krajní bezmocnost a zoufalství mohly Rotheny donutit, aby toho tolik odhalili svým lidským sluhům a soonerům na Jiju.

Pohled na Rannovu tvář Larkovi prozradil, že vysoký válečník s tímto vývojem situace hluboce nesouhlasí, a Lark také věděl proč.

Jde o něco víc než o pouhou moralitu a zločin proti galaktickému zákonu. Naši místní qheueni a hooni mají tam venku, mezi hvězdami, příbuzně. Jestli se zpráva o tom dostane ven, tyto populace by mohly vyhlásit proti Rothenům neúprosnou vendetu. Nebo, s tímto důkazem v *ruce, by mohla Země podat žádost, aby jí byla vydána nazpět danická populace, kterou Rotheni po celá staletí drželi v utajení.*

Ovšem, za předpokladu, že Země ještě stále žije. A že v Pěti galaxiích ještě stále platí zákony.

Rann jistě cítil, že riziko je velké. Loď a posádka by měly být obětovány, aby se zachovalo tajemství.

Máš smůlu, Ranne, pomyslel si Lark. *Tvoji druhové hvězdoplavci by očividně raději zvolili život.*

Zatímco Ling popisovala příznaky choroby, která před jejíma očima zničila Uthena, zaslechl Lark, jak Rann netrpělivě šeptá Jeni Shenové.

„Jestliže chceme dostat ven ty ostatní, musíme být na to všichni! Jsou tam zbraně a zásoby, co je potřeba přenést. Ta traekijská látka musí být aplikována i z paluby lodi, aby se vytvořil trvalý průchod."

Jeni ho striktně přerušila.

„Až ověříme ty léky, muži z hvězd. Nebo ti tvoji kamarádi i s tou vaší panskou rasou můžou pro mě za mě sedět ve svém vlastním

svinstvu, až dokud Jijo nevychladne."

Výstižné, pomyslel si Lark a rty se mu zkřivily ve chmurném úsměvu.

Brzy byl přístroj naprogramován všemi náležitými fakty.

„Také u mnoha hoonů se ukazují příznaky nové choroby," připomenula Ling.

„Počítáme s tím," odpověděla zrzka. „Bude to trvat tak minutu nebo dvě."

Lark pozoroval symboly, jež se rozhořely na obrazovce.

Víc počítačů, mumlal si nešťastně. Ovšem, toto byla mnohem menší jednotka než velký procesor, jejž použili u Doodenské mesy. Tato „digitální kognizance" by mohla být dost dobře zastíněna geologickou aktivitou v areálu plus padesáti metry pevné skály.

Ale můžeme si tím být jisti?

Přístroj vydal jakési vysoko nasazené zacinkání.

„Syntéza ukončena," řekla starší Daničk a odpojila po jeho straně malou průhlednou fiólu, v níž byla jakási zelenavá tekutina. „Tohle může být tak na dvě nebo tři dávky, na otestování to však stačí. Můžeme vyrobit mnohem víc na lodi. Což ovšem znamená, že budeme potřebovat trvalý průchod přes bariéru."

Očividně měla za to, že výhoda je na jejich straně. Zvedla tubu ve třech prstech a pokračovala: „Teď by byla vhodná doba domluvit se, jak každá skupina pomůže té druhé, vaše strana pracovními silami a jejich počtem a my tím, že poskytneme -"

Překvapeně zmlkla poté, když jí Ling vytrhla fiólu z ruky a obratem ji podala Jeni Shenové.

„Běž," bylo vše, co řekla.

Jeni hned zmizela, následována dvěma nadšenými noory, chňapajícími jí po podpatcích.

###

Jakýkoliv návrat k uvězněné lodi musel počkat až do svítání. Ani sebelépe naladěný rewq nebyl schopen zesílit světlo, které tam nebylo.

Ling chtěla, aby obě zachráněné Daničky pokračovaly dále ve výrobě protilátky, a to proti každému patogenu, pro případ, že by se objevila i další infekce, o které by nikdo zatím nevěděl, ale Lark tento návrh zamítl. Od neštěstí, ke kterému došlo na Doodenské

mese, ho všechny počítače dělaly nervózním. Chtěl, aby tato malá jednotka byla v provozu jen tak málo, jak to půjde. Ať Rotheni vyrobí zvláštní vakcíny ve své lodi a potom ať je vezmou ven spolu s ostatními zásobami, jestliže a jak bude vytvořen nový tunel, řekl. Ling vypadala, jako by se o tomto tématu chystala diskutovat, ale pak pevně sevřela rty a pokrčila rameny. Vzala jednu ze svítilen a vrátila se do svého kouta jeskyně, daleko od Ranna a svých někdejších kolegyň.

Lark strávil nějaký čas sestavováním zprávy pro nejvyšší radu, v níž žádal o ještě víc lahví s traekijským rozpouštědlem a popisoval předběžné obrysy aliance mezi Šesti rasami a jejich dřívějšími nepřáteli. Ne že by sám měl v takový svazek příliš mnoho důvěry.

Slibují zbraně a další pomoc, psal. *Ale já zdůrazňuji, že musíme být opatrní. Vzhledem k tomu, co zjistil Phwhoon-dau o Rothenech jako o galaktických „drobných zločincích ", a k relativní snadnosti, s níž byli přemoženi, měli bychom v první řadě usilovat o každou formu dohody, která by se osvědčila u Jofurů, abychom jim zabránili spáchat masovou vraždu.*

O povstání by se mělo uvažovat až v *nejkrajnějším případě.*

Rádcové by mohli shledat jeho doporučení podivné, poněvadž jeho vlastní plán kladl možnou alianci s Rotheny na první místo. Ale Lark v tom neviděl žádný protimluv. Odemčení dveří neznamenalo, že skrz ně musí nutně projít. On jen věřil, že všechny alternativy budou nestranně posouzeny.

Dalo se tu sotva víc dělat než čekat a doufat, že zprávy od mediků přijdou co nejrychleji a že budou příznivé. Skupina nemohla dokonce ani ve vlhké jeskyni rozdělat oheň.

„Je zima," poznamenala Ling, když Lark přešel kolem jejího výklenku. Ohlížel se právě po místě, kde by si mohl roztáhnout svůj spací pytel... ale ne tak blízko, aby to působilo rušivě, přesto dostatečně blízko pro případ, že by ho zavolala. Nyní se zastavil, zvědavý, co má v úmyslu.

Bylo to pozvání? Nebo stížnost?

Pravděpodobnější se mu zdálo to poslední. Ling by na tom jistě mohla být mnohem lépe, kdyby navždy zůstala v teple a pohodlí vysoce technicky zabezpečených habitatů, vyhřívajíc se v záři mesiánské důvěry.

„Pravda," zamumlal. „Zima."

Bylo těžké přiblížit se víc. Těžké neočekávat nic než odstup a

odmítání. Po měsících, kdy byl jejich vztah založen na neustálé hře, na napjaté bitvě důvtipu, která byla zčásti výslechem a zčásti snahou kdo z koho... do níž byly zamíchány i okamžiky intenzivního, napůl erotického flirtu. Nakonec on tuto hru vyhrál, ale ne na základě svého vlastního přičinění. Hříchy jejích rothenských bohů mu daly zbraň mimo rozměr osobních vlastností, které měl každý z nich, ponechávajíce mu jen jednu možnost - podrýt a zničit její víru. Odtehdy pracovali sice vedle sebe ke společně sdílenému cíli, aniž by však spolu vyměnili jediné soukromé slovo.

Vlastně on ji porazil a dobyl, aby ji získal na stranu Jija, jenom aby zhatil vše, co měli předtím.

Lark se ale vůbec necítil jako dobyvatel.

„Už chápu, proč ti tu říkali heretik," řekla Ling, porušivši nepříjemné ticho.

Buďto ze studu, nebo prostě z rezervovanosti se na ni Lark předtím přímo nepodíval. Nyní viděl, že má na klíně otevřenou knihu, s jednou stránkou osvětlenou paprskem její svítilny. Byl to text o jijoánské biologii, který napsal společně s Uthenem. Jeho životní dílo.

„Já... jsem se pokoušel nenechat se tím ovlivňovat při výzkumu," odpověděl.

„Jak by tě to nemohlo ovlivňovat? Tvoje použití kladistické taxonomie jev rozporu se způsobem, jakým galaktická věda definovala a organizovala druhy po miliardu let."

Lark věděl, čím se ona zabývá, a cítil se tím potěšený. Jejich společná láska k biologii byla neutrální půda, kde nemusely vadit žádná vina či hanba. Přiblížil se k ní a sedl si na nedaleký kamenný výchoz.

„Myslel jsem, že jste mluvila o jijoánském heretismu. Byl jsem kdysi členem tohoto hnutí," - bezděky sebou škubl, připomenuv si svého přítele Harullena - „jehož cílem bylo přesvědčit Šest ras, aby skončily se svou ilegální kolonií... dobrovolnou cestou."

Kývla. „Chvályhodný postoj - podle galaktických měřítek. I když nesnadný pro organické bytosti, které jsou naprogramovány na sex a rozmnožování."

Lark cítil, že rudne, a byl vděčný za ponuré světlo.

„No, tahle otázka je nyní bezpředmětná," řekl. „I kdyby byla rothenská infekce vyléčena, Jofuři nás mohou vyhladit, kdykoliv chtějí. Nebo nás předají institutům, a my budeme mít Soudný den,

tak jak ho popisují svaté Svitky. To se dokonce může brát i jako úleva, po těch posledních pár měsících. To by aspoň bylo tak, jak jsme si vždycky představovali, že to skončí."

„I když vaši lidé doufali, že se to nestane, dokud nedosáhnete Vykoupení. Ano, já vím, to je vaše jijoánská ortodoxie. Mluvila jsem však o herezi ve *vědě* - o způsobu, jak jste ty a Uthen ve vaší práci třídili zvířecí typy - podle druhů, rodů, kmenů a tak dále. Používáte starý kladistický systém předkontaktní pozemské taxonomie."

Přikývl. „Máme několik málo textů, vysvětlujících galaktickou nomenklaturu. Ale většina z našich knih pocházela z pozemských archivů. Jenom několik málo lidských biologů přešlo na galaktickou systematologii v té době, kdy odstartovala *Archa."*

„Nikdy jsem neviděla kladistiku použitou ve skutečném ekosystému," poznamenala Ling. „Ty pro ni představuješ velice podstatný argument."

„No, v našem případě je to z nouze ctnost. Pokoušíme se porozumět jijoánské minulosti a přítomnosti studiem jediného úseku času - toho, v němž žijeme. Tak například, všechno, co máme k dispozici, jsou všeobecné charakteristiky žijících zvířat... a fosílie, které vykopeme. To se dá srovnat s mapováním historie kontinentu studiem skalních vrstev. Pozemšťané toho v tomto ohledu udělali ještě před Kontaktem mnoho. Je to něco jako skládat dohromady důkazy zločinu dlouho poté, co tělo vychladlo. Galaktici nikdy nepotřebovali tuto interpolační techniku. Oni během eonů jenom prostě *pozorovali* a zaznamenávali vzestup a úpadek horstev a divergenci druhů. Nebo vytvořili nové druhy genovou manipulací a Pozvedáním."

Ling přikývla, nechávajíc si to projít hlavou. „Učili nás pohrdat vlčecí vědou. Myslím, že to ovlivnilo i způsob, jak jsem se k tobě chovala, když jsme se seznámili, tehdy, když, no, však víš."

Jestliže toto měla být omluva, Lark ji přijal s potěšením. „Ani já jsem k vám nebyl úplně poctivý, jak si vzpomínám."

Suše se usmála. „Ne, to jsi nebyl." Znovu nastalo ticho. Lark se chystal říct ještě něco víc o biologii, když si uvědomil, že to by bylo přesně to, co by všechno zkazilo. Co dříve sloužilo k přemostění nepříjemného ticha, by nyní jenom udržovalo rezervovanost, neutra-litu, kterou si už dál nepřál. Nešikovně se zavrtěl a pokusil se změnit téma.

„Jaký druh..." Polkl a zkusil to znovu. „Mám bratra a sestru. Snad jsem se o nich měl zmínit už dřív. Máte nějakou rodinu... tam na..."

Nechal otázku na okamžik viset ve vzduchu. Měl obavu, aby se nedotkl něčeho příliš bolestného a osobního. Ale její uvolněný výraz ukázal, že i Ling chtěla přejít na jiný předmět hovoru.

„Měla jsem maličkého bratra," řekla. „A společnou dceru, jíž odcestovali rodiče. Byli velice milí. Velmi mně chybí."

Po celou následující miduru poslouchal Lark líčení složitého danického způsobu života na daleké předsunuté základně Poria. Nechal Ling, aby volně vylila ven veškerý svůj smutek, a chápal její pocity, když nyní i její osvobození kolegové z posádky byli pro ni jako cizinci a kdy už nic nemělo být jako dřív.

Později mu to připadalo jako úplně přirozené, že roztáhl svůj spací pytel hned vedle jejího. Oddělena od sebe pouze vrstvami látky a prachové vycpávky, jejich těla sdílela teplo, aniž by se dotýkala. I přesto však Lark cítil ve své mysli spokojenost, kterou až do této chvíle postrádal.

Ona ke mně nechová žádnou nenávist.

V každém případě to bylo dobré, pro začátek.

###

Nejdřív se zdálo, že druhé potopení probíhá rychleji. Teď už byli při podvodním cestování šikovnější, i když několik lidských dobrovolníků muselo nahradit modré qheueny, kteří onemocněli.

Pokud šlo o nemoc, poslední zpráva shora byla povzbuzující. Vypadalo to, že první vzorky vakcíny prvním dvěma obětem pomáhají. A co bylo ještě lepší, její molekuly mohly být syntezovány traekii. Nicméně bylo ještě příliš brzy na nějaké jásání. I v případě úplného uzdravení zde byly problémy s distribucí. Je možno dostat léky do všech odlehlých komunit ještě dříve, než bude zdevastována celá populace qheuenů a hoonů?

Když se znovu vrátili k rothenské lodi, shledali, že přístupová komora je plná členů posádky v potápěčské výstroji - tři lidé a jeden Rothen - spolu s lehkými přepravkami se zásobami. Stáli tu nehybně jako voskové figuríny, zatímco Lark a Ling trénovali své nové pomocníky v podivném způsobu komunikace, který se naučili den předtím. Potom už byl čas pustit se do vytvoření dalšího tunelu skrz

zlatou časovou bariéru.

Znovu se neustále otáčeli, nechávajíce ty uvnitř, aby se připravili. Znovu plavali k bariéře dobrovolníci s mulkovými kapkami, které byly vydlabány a proměněny tak v láhve pro speciální rozpouštěcí tekutinu. Ještě jednou se akt rozpouštění musel uskutečnit pod závojem nevědění, bez toho, aby jej někdo přímo pozoroval. Při prvních několika pokusech se však nestalo nic... dokud Jeni nepřistihla jednoho z nových pomocníků, jak zvědavě šilhá přes rameno na místo, kde se měl proces odehrát. I přes odpor vody mu uštědřila tak tvrdý pohlavek, že se ozval zvuk jako ostré prásknutí.

Nakonec si přece jen všichni na ten podivný způsob zvykli. Šest kapek bylo umístěno v různých vzdálenostech uvnitř bariéry. Jako včera použil Lark „otvírač" a tak zapnul starý buyurský přístroj, který potom ihned vytáhl voskovou zátku a uvedl do pohybu řetězovou reakci vedoucí k vyleptání otvoru ve viskózním materiálu. Obrátil se zády ke stěně, znovu fascinován odpor vzbuzujícími vizemi, jak se rudá pěna rozšiřuje a začíná vyhlodávat dutinu.

Náhle mu někdo poklepal na rameno.

Byla to Jeni, mladá seržantka milice, která mu s naléhavým gestem podávala voskovou tabulku.

KDE JE RANN?

Zamrkal, pak společně s Ling pokrčili rameny. Vysoký danický předák tu byl ještě před chviličkou. Jeni se tvářila sklíčeně. Lark napsal na svou vlastní tabulku:

TEĎ NÁS TU NENÍ POTŘEBA.

LING A JÁ SE PODÍVÁME NA SEVER.

POŠLI OSTATNÍ NA JIH A NA VÝCHOD.

TY ZŮSTAŇ TADY.

Jeni tenhle logický příkaz zdráhavě akceptovala. Larkův úkol už dávno skončil. Otevře-li se tento tunel, tak jak bylo v plánu, protáhne se jím další skupina uprchlíků a Jeni bude muset tak jako tak koordinovat jejich dopravu a dopravu jejich zavazadel zpět do jeskyně.

Ling kývnutím naznačila souhlas. Oba s Larkem se potom mocným odrazem odpoutali ode dna a společně odplavali. Dohromady by se snad mohli vyrovnat Rannovi, kdyby mělo dojít k boji. V každém případě - kam by velký muž mohl vlastně jít? Nevypadalo to, že by v těchto dnech měl příliš mnoho možností.

Nicméně Lark si přesto dělal starosti. Se svým počátečním náskokem by se Rann mohl snadno dostat na břeh jezera a uniknout. Mohl způsobit všemožné potíže nebo i hůř, mohl být chycen Jofury a vyslýchán. Rann byl sice velice tvrdý a houževnatý muž, ale jak dlouho by asi dokázal odolávat galaktickým vyšetřovacím technikám?

Ling ho náhle uchopila za paži. Lark se obrátil a uviděl, jak ukazuje *nahoru* k hladině jezera. Vzhlédl a uviděl tam dvojici ploutví, energicky tepající vodu na konci dvou svalnatých nohou.

Co to tam nahoře dělá? - podivil se Lark, když se hnali za uprchlým Danikem. Když se dostali blíž, shledali, že se Rann skutečně dostal nad hladinu! Jeho hlava a ramena byly nad vodou. *Prohlíží si snad jofurskou loď? To jsme chtěli také my všichni, ale nikdo se toho neodvážil.*

Lark přímo fyzicky vnímal stín obrovitého plavidla, když stoupali vzhůru k hladině. Poprvé si uvědomoval jeho zhruba okrouhlý tvar a gigantické rozměry, jimiž naprosto uzavíralo úzkou Mýtinu Shromáždění a vytvářelo tak nové jezero. Lark, který vyrostl u přehradní hráze, si dobře dokázal uvědomit tlak, jaký vyvíjelo všechno to množství vody, které se opíralo o tuto nenadálou překážku. Až loď odtud zmizí a navrátí se zpět domů mezi hvězdy, dojde zde s největší pravděpodobností ke strašlivé zátopě.

Trubice v ústech se mu zkroutila a to ho vytrhlo z úvah. Traekijské vzdušnicové kruhy bojovaly, jak plavaly nahoru, syčíce a tepajíce, aby se přizpůsobily změněnému tlaku. Ale Larka spíše zajímalo to, zda Ranna nezahlédnou Jofuři.

Bude-li mít štěstí, bude ve svých skunčích kůžích vypadat jako kus plující trosky... a tak se také určitě bude cítit, jen až se na něj dostanu! Lark pociťoval, jak se v něm vzmáhá pořádný vztek, když natáhl ruku, aby chňapl po kotníku velkého muže.

Noha sebou polekaně cukla... a pak divoce vykopla, aby odrazila jeho stisk.

Ling zatáhla Larka za druhou ruku a znovu kamsi ukázala.

Rann držel před sebou jakýsi předmět - rothenský minipočítač. Ťukal do nějakých tlačítek, dokonce i tehdy, když šlapal vodu.

Ten bastard! Lark se vrhl k hladině a zuřivě hrábl po přístroji, nestaraje se už o to, zda ho někdo uvidí. Rann mohl právě tak dobře mávat reflektorem a bubnovat přitom na buben!

Hned, jakmile se Lark vynořil, hvězdný muž se rozpřáhl k ráně,

což byl bezpochyby velmi dobře natrénovaný úder, který na suché zemi by měl určitě působivý efekt. Tady však vodní reakce vyvedla Ranna z rovnováhy tak dalece, že se rána jenom, i když poměrně bolestivě, svezla kolem Larkova ucha.

Ve svém šoku z bolesti vnímal Lark už jenom to, jak se Ling vymrštila z vody za svým někdejším kolegou a ovinula mu paže kolem krku. Lark využil výhody, kterou mu poskytlo Rannovo chvilkové rozptýlení, opřel se jednou nohou o Rannovu hruď a vší silou táhl k sobě tak dlouho, až se mu podařilo počítač ze sevření velkého muže vytrhnout.

Obrazovka stále svítila. Vykřikl na Ling: „Nevím, jak se ta zatracená věc vypíná!"

Měla vlastní potíže s Rannovými mocně kolem sebe mávajícími pažemi, jak se snažil setřást ji ze sebe a vypořádat se s ní. Lark si uvědomil, že je nutné Ranna co nejdříve vyřadit. Zvedl proto oběma rukama počítač tak vysoko, jak jenom dokázal - a udeřil jím dolů přímo na Rannův vojensky sestřižený účes.

Rána neměla očekávaný účinek, nebyla tak silná, jak doufal. Odvrátila však Rannovu pozornost od Ling.

Druhý úder byl už lepší. Dopadl s mlaskavým rezonujícím zvukem, Rann zasténal a zhroutil se do vody.

Naneštěstí ale rána nedokázala rozbít odolný počítač, který stále svítil, i když jím Lark naposledy udeřil.

Rann nehybně splýval ve vodě, ruce doširoka roztažené. Dýchal mělce, ale dost hlučně, jak prozrazoval jeho traekijský kruh. Ling se vrhla k Larkovi, lapajíc po vzduchu, a přehodila mu jednu paži přes rameno, aby získala oporu. Poté natáhla ruku k počítači, dotkla se jistého místa na jeho skříňce a vypnula ho.

Tak to je už lepší... i když se říká, že Galaktici dokážou vysledovat digitální vědomí, i když je příslušný přístroj vypnut.

Lark zavřel kryt aparátu. Potřeboval obě ruce, aby mohl držet Ling.

Její tělo v jeho pažích ztuhlo, když přes ně padl jakýsi nový, tmavohnědý stín.

Náhle se udělalo strašlivě chladno.

Vystrašeně se otočili, vzhlížejíce nahoru, aby zjistili, co se děje.

Dwer

Ta noc patřila mezi ty nejpodivnější v Dwerově životě, i když začala načisto obyčejně - dohadováním s Rety.

„Já tam nejdu!" urputně se zapřísahávala.

„Nikdo to po tobě nechce. Až se vydám dolů z kopce, můžeš ty jít druhou stranou pryč. Jdi asi půl legue na západ tam k tomu zalesněnému pahorku, který jsme minuli, když jsme šli sem. Viděl jsem tam dost zvířecích stop. Mohla bys tam naklást oka nebo se podívat na břehu po nějakých škeblích. Jsou dobré opečené, ale raději bys neměla rozdělávat oheň —"

„Tak ty si myslíš, že na tebe budu čekat, že jo? A že budu mít připravené dobré jídlo pro velkého lovce, až si to docela sám rozdá s celým zatraceným vesmírem?"

Její kousavý sarkasmus nedokázal zcela zamaskovat záchvěvy skutečného strachu. Dwer se nijak nesnažil namlouvat si, že by Rety měla strach o *něho.* Bezpochyby nenáviděla pocit, že zůstane na to všechno sama.

Soumrak se snesl na duny a bažinaté plošiny a vzdálené hory už nebyly nic než ježatý horizont protínající napuchlé slunce. Skomírající světlo poskytlo těm dvěma šanci konečně se odplazit z dun a pak postupně i z dohledu obou havarovaných lodí. Když se bezpečně dostali přes okraj písečné pláže, setřepali si ze šatů a z těla písek a kamínky a přitom se spolu šeptem domlouvali.

„Říkám ti, nemůžem nic dělat. Jsem si jistá, že Kunn měl dost času, aby zavolal o pomoc, než šel ven. Rothenská loď se měla brzo vrátit a musela ho slyšet. Musí tady být každou chvíli, zachránit Kunna a sebrat si svou kořist. Všechno, co nám stačí udělat, je postavit se a křičet."

Rety si to zřejmě během toho dlouhého, nepohodlného čekání pořádně promyslela. Měla za to, že tím pravým cílem, po němž Kunn pátral, když shazoval hloubkové bomby, aby vyplašil kořist, je bitevní loď s falešnými traekijskými kruhy. Podle této logiky byla krátká bitva na obloze zoufalým útokem nepřítele zahnaného do kouta. A přitom si to Kunn také pěkně slízl, i když pronásledovaná kořist teď bezmocně ležela v močále, zatímco se její posádka šíleně, nicméně s nevalným výsledkem, snažila o její opravu a uvolnění.

Podle Retina zdůvodnění se rothenští pánové museli co nejdřív objevit, aby ukončili svůj úkol a vzali falešné traekie do vazby.

Rotheni budou mít určitě z tohoto úspěchu radost, a to velkou natolik, aby dokázali přehlédnout Dwerovy chyby. A také její.

Docela pěkná teorie. Jenomže proč potom loď lžitraekiů zaútočila ze *západu*, místo aby se vznesla z vod, kam Kunn shodil své bomby? Dwer nebyl žádný expert na způsoby, jakými si hvězdní bohové vyřizovali mezi sebou své spory, ale instinkt mu říkal, že cizinci svým nečekaným manévrem Kunna překvapili a nachytali ho, jak se říká, zrovna na hruškách.

„V tom případě to, co chci udělat, je trochu si šplhnout u tvých přátel," řekl Rety.

„Za předpokladu, že přežiješ, než přijdou, o čemž silně pochybuju! Tamti smradi dole tě uvidí, ještě než přelezeš přes dunu."

„Možná. Ale díval jsem se. Vzpomeň si, jak kolem prošlo stádo bažinných stomperů, aby se popásli na hlízách, vyrvaných ze země nárazem při havárii. Ta velká zvířata minula těsně obě lodi, aniž by si jich kdo povšiml. Třeba mě strážní roboti budou mít za nějaké divoké domorodé zvíře —"

„V tom máš teda pravdu," zamumlala Rety.

„- a nechají mě být, aspoň na tak dlouho, než se dostanu opravdu blízko."

„A potom co? Chystáš se snad zaútočit na hvězdnou loď s tvým *lukem a šípy!"*

Dwer se zdržel připomínky, že kdysi se zdál Rety jeho luk něčím jako úžasný poklad - cena, která stála za to, aby riskovala svůj život, když se ho pokusila ukrást.

„Nechám šípy zde u tebe," řekl. „Mají kovové hroty. Kdybych je vzal s sebou, poznali by, že nejsem zvíře."

„Měli by se zeptat mě. Hned bych jim řekla, že jsi -"

„ženo, dost!"

Flétnový hlásek patřil Retinu malému urskému „manželovi", který se mezitím staral o její očistu, slízávaje z ní svým ohebným jazykem písková zrnka.

„přestat s tím, ženo! statečný chlapec chtít přivést oči lodi na sebe, aby ty a já moct odejít! všechny jeho další řeči trik. hezké lži, aby nás přimět jít do bezpečí, ty být hodná na statečný chlapec - muž! to nejmenší, co ty moct udělat!"

Zatímco Rety yeeova důtka očividně zarazila, Dwer užasl. Chovali se snad všichni urští samečci ke svým ženám tímto

způsobem, peskujíce je ze záhybů jejich chovných vaků? Nebo byl yee zvláštní? Vyhodila ho snad jeho první družka právě kvůli tomu?

„Je to pravda, Dwere?" zeptala se Rety. „Ty se opravdu chceš obětovat kvůli mně?"

Zkoušel číst v jejích očích, aby poznal, jaká odpověď by ji přiměla udělat to, co jí řekne. Ubývající světlo způsobilo, že mohl pouze hádat.

„Ne, není to pravda. Já mám *plán.* Je sice riskantní, ale chci to zkusit."

Rety ho pozorovala tak zkoumavě jako on předtím ji. Nakonec se krátce zasmála.

„Jsi pěkný lhář. yee měl o tobě pravdu. Ty jsi až zatraceně slušný, než abys přežil bez někoho, kdo by na tebe dohlédl."

„Do háje," pomyslel si Dwer. Pokusil se říct pravdu v naději, že ji to přesvědčí, aby odešla. Ale Rety zareagovala tak, jak to opravdu nečekal.

„Tak dohodnuto," prohlásila s rozhodným pohledem, který už dobře znal. „Jdu s tebou, Dwere, ať už půjdeš *kamkoliv.* Takže, jestli mě chceš opravdu zachránit, raději oba půjdeme na západ."

###

„To není západ!" zasykla tiše asi za půl midury.

Dwer ji ignoroval. Právě opatrně jukal vpřed přes šero obestírající bažinu, a voda se přelévala kolem něj ve výši břicha. *Dost špatné, že jsme nechali naši výstroj vzadu u yeea*, pomyslel si. Malý urský sameček zásoboval zajisté svou „ženu" zdravou dávkou obezřetnosti a dobrého úsudku. Ale namočení absolutně nesnášel.

Jak Dwer doufal, Retiny dobře vyvinuté sebezáchovné instinkty záhy zaúřadovaly a ona zmlkla.

Byli skoro nazí, jak se tak brodili rákosovým močálem ke dvojici oblých siluet, jedné větší - jejíž hladké boky se všude leskly až na místo, kde jednu z jejich stran hyzdily velké začouzené skvrny. Druhá ležela nedaleko za ní, celá pomačkaná a napůl ponořená.

Jak vítěz, tak také poražený spočívali tu tiše a bez pohnutí v bledě žluté záři Passenu, nejmenšího jijoánského měsíce.

Kolonie dlouhokrkých, těžkopádných labutí se uhnízdila v nedalekém houští po těžkém dnu stráveném honbou v mělčinách a opatrováním mláďat. Ty nejbližší zvedly své zašpičatělé hlavy, aby

se podívaly na oba lidi, a pak výhružně snížily zobáky, jak se Dwer a Rety brodili kolem nich.

Dwera a soonerskou dívku pokrývalo od hlavy k patě bláto, které pomáhalo zakrýt některé z jejich charakteristických znaků. Vzhledem k dávné lovecké tradici by to mělo hlídkující strážný stroj přimět vidět je menší, než skutečně byli. Dwer také vybral delší klikatou trasu, aby tak ještě více podpořil dojem po potravě slídících zvířat.

Pod hladinou se kmitaly štíhlé tvary pokryté světélkujícími šupinami, které svými mrskajícími se ocasy narážely do Dwerových stehen. Vzdálený výtrysk vody svědčil o tom, že mezi trsy ostrohranné trávy je v práci nějaký noční lovec. Všude kolem v této mokré džungli se pohybovaly hladové stíny. Zdálo se, že Rety to také pochopila, poněvadž nějakou dobu byla zticha a nemluvila.

Kdyby tak jenom věděla, jak nejasné jsou Dwerovy plány, asi by musela zavýt natolik hlasitě, aby vyplašila veškeré spící vodní ptactvo a přiměla je s plácáním vznést se k obloze. Dwer vlastně měl jenom jakési tušení nebo předtuchu. Potřeboval, víc jak cokoli jiného, blíže se podívat na lžitraekijskou loď... a ověřit si svůj dojem z tohoto močálu. Aby si otestoval svůj nápad, musel se dotknout zvláštního koutku své mysli.

Co to jenom bylo, o čem jsem to přemýšlel toho dne, kdy jsem poprvé uslyšel - nebo to byla jenom halucinace? - hlas Jednoho z druhu?

Stalo se to před několika lety. Byl na své první sólové cestě přes Okraje, celý vzrušený a nadšený, že byl konečně povýšen z učedníka na mistra lovce, naplněný duchem svobody a dobrodružství, poněvadž teď se stal jedním z několika málo členů Šestky, jenž měl licenci toulat se všude, kde chtěl, dokonce i mimo areál Úbočí. Svět se mu zdál obrovský a bez hranic.

A přece...

A přece si pořád pamatoval ten okamžik, kdy se vynořil z úzké stezky protínající boový prales - uličky, která jako by vedla sloupovou katedrálou, úzkou tak, že se jí sotva prodral člověk, a vysokou jako měsíc. Náhle boové stromy *zmizely* a cesta ho vyplivla na skalnaté prostranství tvaru láhve, otevírající se pod širou modrou oblohou. Před Dwerem leželo mulkové jezero, usazené po boku hory, obklopené poli polámaných kamenů.

Co pociťoval během okamžiku krátké dezorientace z tohoto

náhlého přechodu, bylo něco víc než jenom vítaná úleva z toho, že se dostal z uzavřeného, skličujícího prostoru. Jeho mysl jako by zcela naplnil pocit *otevření*, který nakrátko jako by rozšířil jeho schopnost vidět - což se týkalo nedalekého shluku buyurských ruin. Náhle uviděl starobylé věže tak, jak musely vypadat kdysi dávno předtím - třpytivé, pyšně se tyčící k obloze. A na chvíli se Dwer jakýmsi zvláštním způsobem cítil, jako by přišel domů.

Tehdy poprvé uslyšel hlas toho pavouka, šeptavý, lákavý, který na něho naléhal, aby s ním uzavřel obchod. Čestný obchod. S jeho pomocí by mohl Dwer přerušit svůj život, ale přitom by nikdy nezemřel. Stal by se někým se slavnou minulostí a připojil by se k pavoukovi na jeho cestě do času.

Nyní, když se pod bledým světlem hvězd brodil přes bahnitý močál, pokusil se Dwer znovu vyvolat v sobě onen pocit, onen vjem *otevření.* Podle celkového vzhledu a textury tohoto místa - počínaje jeho pachem a konče chutí - mohl s dostatečnou jistotou říci, že i zde kdysi prorážely oblohu špičky mohutných věží, jenomže tu byly mnohem vyšší než na nějakém zapadlém hornatém místě. Proces demolice byl zde také mnohem pokročilejší - už toho zůstalo jen málo, co by mohlo být ještě rozbořeno či erodováno. Přesto Dwer jakýmsi zvláštním způsobem věděl, co a kdy zde stálo.

Zde kdysi zdravila slunce řada oslnivě bílých obelisků, působících ve svém matematicky precizním uspořádání jak mysticky, tak i pragmaticky.

Tamhle zase buyurské nohy těžkopádně sestupovaly dolů k velké nákupní pasáži, plné exotického zboží.

Vedle *tamté* průsvitné fontány se hloubavé buyurské mysli zabývaly množstvím nespočetných úkolů. A oblohu křižovaly obchodní trasy mezi deseti tisíci světů.

Po širokých městských třídách jako kdyby ještě stále byly slyšet hlasy... ne přímo Buyurů samotných, ale i nesčetných dalších druhů myslících bytostí.

Určitě to byla doba slavná, i když snad mohla být velice namáhavá a únavná pro planetu, jež musela živit tak dychtivou a čilou civilizaci. Po milionu let, kdy byla takto intenzivně využívána, potřebovala Jijo naléhavě odpočinek. A síly rozumu to zajistily. Všechny ty živé hlasy zmizely. Věže se zhroutily a město převzal zcela jiný život, věnující se výhradně zacelení a vyhlazení jizev - mnohem trpělivější, mnohem méně frenetický druh bytosti...

…?
Ano?
Kdo... přichází?

Slova vklouzla do Dwerovy mysli nejdříve s jistou váhavostí.

Kdo mě volá... a budíme... z mého dřímotného rozjímání?

Dwerův první popud byl zamítnout to jako pouhou subjektivní iluzi. Nebyl snad jeho nervový systém narušen a poraněn od toho, jak přenášel robota přes ledové bystřiny? Po takovém značném stresu, jakému byl vystaven, následovaném dny blízkými stavu naprostého hladovění, by halucinace byla zcela normální. V každém případě však jeho obrana vůči Jednomu z druhu zareagovala běžným způsobem - zamítnutím hlasu žíravého pavouka jako imaginární představy.

Kdo je představa ?
Já, bytost, která přežívá říše?
Nebo ty, jepice, žijící a zmírající v časovém rozpětí, které pro mě znamená jen snový okamžik?

Dwer si odmítal tento hlas nejenom připustit, ale dokonce o něm i uvažovat. Nejdřív se chtěl o jeho realitě ujistit. Opatrně postupoval ve vodě dál, pátraje po nějakých podezřelých šlahounech, které se domníval zahlédnout už dříve, z vrcholu duny. Nejbližší ostrůvek, porostlý stromy, takový vzhled měl. Navzdory vše pokrývající vegetaci zde prosvítala pravidelná struktura, prozrazující nějaký druh ruiny. Dwer zanedlouho objevil, že mu v cestě brání výhony tlusté jako jeho zápěstí, sbíhající se na místě starobylé zříceniny. Nos se mu mimovolně pokrčil, když zachytil povědomý pach zředěných žíravých tekutin, proudících uvnitř těchto všelijak zkroucených úponků.

„Hej, tohle je přece žíravý močál! A my jdem přímo k pavoukovi!"

Dwer jenom kývl a tak beze slov potvrdil Retin komentář. Pokud chtěla odejít, tak cestu nazpět znala.

Pavouci byli na úbočí dost běžný jev. Mladí s oblibou

prozkoumávali pavoučí doupata, i když riskovali, že se v případě neopatrnosti popálí kyselinou. Sem a tam i některé vesnické dítě zaplatilo životem na nějakou hloupou chybu, když se odvážilo příliš daleko, ale to nijak neubíralo této zábavě na atraktivitě. Tam, kde bytosti skládající se z úponků pomalu leptaly pozůstatky minulých věků, se totiž často nacházely vysoce kvalitní buyurské relikty.

O těchto tvorech se šlahounovitým tělem kvetla spousta legend. Někteří tvrdili, že tyto bytosti *mluví* s několika málo členy Šestky, i když se Dwer nikdy nesetkal s nikým dalším, kdo by připustil, že se mu něco takového stalo. On sám nikdy neslyšel o nějakém pavoukovi, jenž by se podobal Jednomu z druhu, jenž aktivně lákal do svých sítí živé oběti a své takto získané „unikátní poklady" pak uchovával v rakvích ze ztvrdlého rosolu.

Ty ses s ním setkal? S tím šíleným pavoukem z hor?
Skutečně jsi s ním sdílel myšlenky? A unikls mu?
Jak neobyčejně zajímavé!

Tvé myšlenkově vzorce jsou na pomíjivého tvora naprosto jasné.
To je velmi vzácné, u jepic...
Jak jsi zvláštní!

Ovšem, to byl způsob, jaký používal Jeden z druhu, když s Dwerem mluvil. Toto stvoření bylo stejné jako on. Nebo opět Dwerova představa.

Slova se vrátila a nesla s sebou jistou známku dotčenosti.

Lichotíš si, když si myslíš, že by sis mohl sám představit entitu tak dokonalou, tak velkolepou, jako jsem já! I když připouštím, že na pomíjivou bytost jsi dost zvědavý.

Takže si potřebuješ ověřit mou objektivní realitu? Jak bych ti to mohl ukázat?

Než by přímo odpověděl, držel Dwer své myšlenky raději na uzdě. Nicméně jen tak letmo ho napadlo, že by bylo zajímavé uvidět úponky před sebou se pohnout.

Jako na tvůj povel? Zábavný nápad. Ale proč ne?

Vrať se přesně za pět dní. Za tohle krátké časové rozpětí přesunu všechny své šlahouny na nově lokality.

Dwer se sám pro sebe pohrdavě a naprosto nehlučně zasmál.

Ne dost rychle, můj nedočkavý příteli? Viděl jsi už nějakou bytost mého druhu pohybovat se rychleji?

Ach, ale ten tam byl bláznivý, dohnaný k šílenství izolací, vysokou polohou a dietou sestávající z kamene nasáklého silami psí. Stala se z něj bytost nezdravě posedlá smrtelností a povahou času. Zajisté neočekáváš podobný nedůstojný spěch také ode mne?

Tak jako Jeden z druhu, mohl zřejmě i tento pavouk nějak vsáknout do Dwerovy lidské paměti a použít ji k utváření souvislých vět - v kultivovanější mluvě - mnohem lepší, než se to kdy podařilo Dwerovi samotnému. Ale Dwer neměl čas ani chuť pohrávat si dále se slovy. Místo toho se donutil odvrátit se.

Počkej! Zajímáš mě. Konverzace, kterou sdílí mezi sebou můj druh, je tak pomalá! Apatická, mohl bys říct, soustřeďující se na nekonečná srovnávání různých typů drosu, kterým se živíme. Tahle pomalá řeč se stává čím dále tím více nudnou, jak stárneme...

Řekni mi, patříš k té ztřeštěné rase, co začala nedávno pobíhat tam za horami? Té, jejíž členové pořád jenom mluví a mluví, ale skoro nic nevybudují?

Za Dwerem se ozvala Rety: „Co se děje?" Ale on jí jenom pokynul, aby ho následovala, otočil se a odcházel.

Tak dobrá! Pohnu se kvůli tobě.
Pohnu se tak, jak jsem to po celé věky neudělal.
Koukej, ty malá třepetavá životní formo. Koukej na tohle!

Dwer se ohlédl a uviděl, že několik provazců se začalo zachvívat a třást. Chvění postupně sílilo, důru po duře, stahujíc a uvolňujíc několik z největších šlahounů, spojených ve velkém zauzleném chomáči. Uplynulo dalších několik dur... pak se z bažinné vody vynořila jedna smyčka a zvedla se do výše, střásajíc ze sebe kapky jako nějaký obojživelný tvor, zvedající se ze svého vodního domova...

Bylo to potvrzení, jasný důkaz nejenom pavoukovy mentální reality, ale i Dwerova zdravého rozumu a nenarušeného vnímání. Ale přesto v sobě násilím potlačil veškeré uspokojení i úlevu. Raději

nechal přes povrch svých myšlenek přelétnout pocit jistého zklamání.

Mladé, čerstvé výhonky boo se také dokážou takhle pohybovat během dne, když rostou, pomyslel si, aniž by se obtěžoval vyslat tuto letmou myšlenku k pavoukovi.

Tak ty mě přirovnáváš k boo?

K boo!

Ty arogantní štěnice! To ty spíš můžeš být výplodem mé představivosti! Nemusíš být nic víc než nestrávený kus betonu nebo kus nekvalitní oceli, rušící mé sny...

Ne, počkej! Ještě neodcházej! Cítím, že je tu něco, co by tě přesvědčilo.

Řekni mi, co to je. Řekni mi, co by tě přimělo, abys mě vzal na vědomí a aby sis se mnou chvíli promluvil.

Dwer pocítil nutkání pavoukovi vyhovět a přímo ho oslovit. Dát mu najevo své přání ve formě slovně formulované žádosti. Ale ne. Jeho zkušenost s Jedním z druhu ho poučila. Tamta žíravá bestie mohla být šílená, ale některé vlastnosti své personality mohla mít s tvorem zde společné.

Věděl, že to, co teď udělá, by se dalo charakterizovat jako „využití příležitosti" způsobem, který nezasvěcenému nutně musel být jenom těžko srozumitelný. Vyslal k pavoukovi svůj nápad ve formě fantaskní představy... něčeho jako bdělý sen. Když se ho Rety znovu pokusila vyrušit, odpověděl jí netrpělivým, prudkým pohybem, kterým jí naznačil, že potřebuje klid, zatímco pokračoval v rozvíjení této své představy o způsobu, jímž by ho pavouk mohl přesvědčit o své reálné existenci, způsobu, který by Dwer mohl uznat za skutečně působivý.

Další vzkaz žíravého stvoření prozrazoval určitý zmatek.

Opravdu?

A proč ne?

Ten nový dros, na nějž poukazuješ, mně už také dělá starosti. Ty velké hromady rafinovaného kovu a těkavého, explozivního organického jedu - s tak koncentrovanými čistými esencemi jsem se už dlouho nesetkal.

Děláš si starosti, že by ten dros mohl zase někam uletět a

znečistit nějakou další část Jija mimo dosah nějaké mulkové bytosti našeho druhu? Bojíš se, že by pak nemohl být nikdy vhodně likvidován?

Tak se tím už netrap, ty má malá starostlivá jepičko! O to už bude postaráno. Jen to nechej na mně.

Alvin

Měl jsem pravdu! Phuvnthus jsou pozemšťané!

Ještě jsem nepřišel na to, kdo jsou ti malí obojživelníci, ale už vím, kdo jsou ti velcí šestinozí tvorové. Jsou to *delfíni.* Právě takoví jako ti v *Králi moře* nebo v *Zářivém pobřeží...* jenomže tihle mluví... a řídí vesmírné lodě! Jak úžasné!

A jsou tam také lidé.

Lidé z hvězd!

No, každopádně aspoň dva.

Setkali jsme se se ženou, která tomu všemu velí - jmenuje se Gillian. Mezi jinými se pochvalně vyjádřila o mém deníku. Řekla, že jestli se jim skutečně podaří nějak se odtud dostat a vrátit se zpět na Zemi, tak že pro mě najde nějakého agenta a nechá ho vydat.

Jenom si to představte. Nemůžu se už dočkat, až to řeknu Huck.

Je tu akorát jedna laskavost, kterou chce Gillian na oplátku.

Ewasx

Ach, jak se to jenom vykrucují!

Je snad tohle to, co znamená začátek Cesty sestupu?

Stává se, že nějaká rasa galaktických občanů se rozhodne tak říkajíc změnit kurs a odmítne osud, který jí určuje patron a klan. Civilizace Pěti galaxií dovoluje některé tradiční cesty, které umožňují jisté ústupky, ale když všechna měřítka selžou, zbývá jediný způsob, dosažitelný všem - cesta, která vede nazpět, od rozvinutého a vzkvétajícího rozumu ke zvířecí přirozenosti. Cesta k druhé šanci. Možnost začít znovu s novým patronem, řídícím naši další cestu.

Natolik tomu alespoň Já/my rozumíme. Ale copak má tato

stezka mít nějakou přechodnou fázi, něco mezi občanem a hloupým zvířetem? Fázi, v níž se z napůl vyvinutých druhů stanou jacísi *vykladači* práva?

Jejich delegáti tady teď stojí před námi a citují jednotlivé body z galaktických zákonů, které byly kdysi předány sapientním rasám v podobě posvátných tradic. Zvlášť užvaněný je ten g'kekský vyslanec. Ano, mé kruhy, znáte tohoto g'Ke-ka jako Vubbena - „přítele a kolegu", z vašich dnů jako traekie Asxe. Oh, jak jen tento soonerský rádce pohotově překrucuje logiku a tvrdí, že jeho lid není zodpovědný za dluh, který má jeho rasa u našeho klanu a jenž podléhá právu vendety. Dluh uplatňující vyhlazení.

Nejstarší kněz na palubě naší lodi trvá na tom, že kvůli formě musíme tenhle nesmysl vyslechnout, ještě než budeme pokračovat v naší spravedlivé pomstě. Ale většina z posádky *Polkjhy* je zajedno s naším Vůdcem-kapitánem, jehož netrpělivost nad tím zdlouhavým žvaněním se projevuje vypouštěním páry při každém pulsu jeho hněvivě tepajícího jádra. Nakonec ke Mně vyšle signál, jímž naznačuje konec. Ke Mně, věrnému, spolehlivému Ewasxovi.

„DOST!" přeruším Vubbena hlasitým tónem oailijského rozkazu. Všechny čtyři oční stopky g' Keka se polekaně roztřepou a ucouvnou před mým drsně rezonujícím hlasem. , „VAŠE NEUSTÁLÉ VYMLOUVÁNÍ JE ZALOŽENO NA CHYBNÝCH A NEPLATNÝCH PŘEDPOKLADECH."

Strnuli přede Mnou, oněmělí, omráčení naší důtkou. Ticho, které se líp hodí pro tahle polozvířata než to neužitečné předchozí brebentění. Nakonec ta qheuenská rádkyně, Nůž Ostrozrak, skloní svůj modrozelený krunýř a zeptá se:

„Smím vědět, o jakých předpokladech to mluvíte?"

Náš druhý poznávací kruh sebou náhle prudce, kroutivě škubne, což je doprovázeno bolestivým bodáním, zabraňujícím barevným buňkám bouřícího se kruhu, aby se viditelně rozzářily. *Kroťte se,* zavelím a snažím se vynutit si mezi našimi jednotlivými já autoritu.

Nepokoušejte se hlásit se k našim někdejším kamarádům. Vaše úsilí nebude k ničemu.

Nicméně, tato minirebelie Mě připraví o rezervy potřebné k udržení pompézního tónu. Takže, když k nim znovu nahlas promluvím, zní to téměř normálně. Přesto to, co jim řeknu, není o nic méně strohé a nesmlouvavé.

„Ve svých předpokladech se mýlíte, a to hned ve třech

způsobech," odpovím té všetečné modré qheuence.

„Předpokládáte, že v Pěti galaxiích ještě stále vládne zákon. Předpokládáte snad, že bychom se měli cítit vázáni nějakými protokoly a precedenty z posledních deseti miliónů let.

Ale především, váš nejchybnější předpoklad je myslet si, že bychom se o něco z toho vůbec nějak starali."

Dwer

Nebylo to ani trochu jednoduché, přemluvit mulkového tvora. Dwer musel prolézt bahnem a spletí šlahounů až k němu a takřka krok po kroku ho dirigovat, protože pavouk neměl žádný pojem o spěchu.

Dwer mohl vnímat jeho koncentraci, se kterou posunoval tekutiny proudící v jeho šlahounových údech a shromažďoval síly ze svých periferních částí, které se prostíraly v rozloze až několika leguí podél pobřeží Riftu. Tento titán dospěl k posledním fázím demolice rozsáhlého města, byl tedy ve vrcholném bodě svého určení, a tedy svého života. Před nějakým tím miléniem by si snad Dwera ani nevšiml nebo by ho jako plně zaneprázdněný pracovník ignoroval, tak jako si člověk nevšímá škrábání myši někde v koutě. Nyní ho však nuda přiměla reagovat na každý nový hlas, nabízející nějaké chvilkové rozptýlení.

Přesto se Dwer neubránil údivu.

Jak to, že jsem byl schopen komunikovat s Jedním z druhu? A teď také s tímhle pavoukem? Jsme tak rozdílní - bytosti, umístěné na opačných stranách planetárního cyklu!

Jestli něco, tak se musela zvýšit jeho vnímavost... možná i proto, že byl krátkodobě vystaven působení silových polí danického robota. Ale určitá původní schopnost byla zřejmě vždycky v něm a musela být součástí toho, co z něj dělalo vynikajícího lovce.

Empatie. Intuitivní smysl, který umožňuje vnímat potřeby i touhy jiných živých bytostí.

V posvátných Svitcích byly nejasné zmínky o existenci takových schopností. Talenty pro síly psí. Tyto schopnosti však pro Šestku nebyly žádoucí, v žádném případě nepatřily mezi preference společnosti, která se musí skrývat před velkým jevištěm vesmíru.

Proto se Dwer o svých schopnostech nikdy nikomu nezmínil, ani Sáře a Larkovi, dokonce ani ne Fallonovi, i když počítal, že starý lovec musí mít v tomhle směru jisté podezření.

Dělal jsem to už i předtím? Uvažoval o tom, jak přiměl pavouka k akci. *Vždycky jsem si myslel, že má empatie je pasivní. Že jenom naslouchám zvířatům a podle toho se chovám, když lovím.*

Ale možná že jsem je místo toho celou tu dobu nějak mírně ovlivňoval? Je to jenom moje legendární muška, že vždycky trefím, když vystřelím šíp? Nebo jsem schopen v duchu ovlivnit dráhu letu křovinné křepelky tak, že uhne do dráhy mé střely? Přiměju třeba tanigera obrátit se doleva, zrovna když mám připravený kámen k hodu?

Toto pomyšlení v něm budilo pocit viny. Jak nesportovní!

Tak? A co právě teď? Jsi vyhladovělý. Proč si nepřivolat nějakou blízkou rybu nebo ptáka, aby se ti neklepala kolena?

Ale Dwer nějak věděl, že takhle to nebude fungovat.

Zatřepal hlavou, jako kdyby si ji chtěl pročistit pro bezprostředně blízké záležitosti. Právě kousek vpředu před ním vykrajovaly temné nezřetelné okrouhlé obrysy dva nestejně velké kusy hvězdné klenby. Dva vzdušné čluny - nehybné, a přesto tajemné a smrtelně nebezpečné. Zamíchal prstem ve vodě a ochutnal ji, a hned nato sebou škubl, když pocítil na jazyku jakousi odpornou chuť, která prosakovala do močálu z jedné z obou havarovaných lodí.

Nyní zachytily Dwerovy citlivé uši i jakési zvuky, přicházející od většího z obou plavidel. Řinčení a bušení. Bezpochyby posádka usilovně pracovala na opravách. Navzdory Retinu ujišťování nevěřil, že by nazítří uviděl vynořit se nad svou hlavou na obloze rothenskou loď, pátrající po svých ztracených kamarádech a po dlouho hledané kořisti. Mnohem více pravděpodobný se mu zdál opak.

A kromě toho zde měl práci.

Dokud neuslyším od rádců něco jiného, musím se řídit příkazy, které mi dal Danel Ozawa.

On říkal, že musíme Jijo bránit.

Hvězdní bohové sem nepatří, dokonce ještě o něco víc než my sooneři. Vlastně o něco míň.

Výkřik bahenního střízlíka přiměl Dwera ponořit se do vody ještě o něco hlouběji.

Retin varovný signál se ozval z vrcholku jedné buyurské zříceniny, nacházející se téměř v sousedství pískových dun. Opatrně vyhlédl přes rákosová stébla a jeho pohled zachytil lesklé přilétající těleso - patrolující robot, kterého vyslali na obhlídku falešní traekiové, vracející se z poslední spirály svého obletu.

Žíravý pavouk četl Dwerovy obavy a projevil zvědavost.

Víc drosu?

Na to Dwer zareagoval dost podrážděně a navrhl mulkovému stvoření, aby se soustředilo na svůj současný úkol a jemu přenechalo starost o létající věci.

Z *tvých vzpomínek je zřejmé, že jeden takový létající mechanismus zabil mého bratra z vysočiny. Ať už byl jakkoliv šílený, jeho úkol zůstal* v *důsledku jeho předčasné smrti nedokončen. Kdo se toho nyní ujme?*

Dostatečně jasná otázka. Tentokrát Dwer odpověděl tak, že v mysli zformuloval slova.

Jestliže tuto krizi přežijeme, rádcové použijí mulkový zárodek, který vysadí do jezera po starém pavoukovi. Takhle to my děláme. Když každá generace Šestky pomůže zbavit se některých buyurských reliktů, zanechá Jijo o něco čistší a nahradí tak tu malou škodu, kterou tady svým pobytem působíme. Svitky říkají, že to možná přispěje k zmírnění našeho pokání, jež nám bude uloženo, až konečně přijdou naši soudcové.

Ale nestarej se o toho robota. Máš cíl, na nějž se máš soustředit. Tamhle, v trupu té větší lodi, je otvor, trhlina...

Dwer pocítil, jak se mu zježily vlasy v zátylku. Přikrčil se ještě víc, zatímco vedle něj a po něm přejelo povědomé štípání a mravenčení, jež neklamně značilo přítomnost gravitačních polí. Očividně se jednalo o robota silnějšího a většího, než byl ten, kterého ještě tam v soonerske vesnici téměř porazil. Ten se ještě stále skrýval v dutině pod pískem a nechával na něm a na Rety, jak se s jeho nepřáteli vypořádají.

Nahrbil se jako zvíře a dokonce se pokusil i myslet jako jedno z nich, když ho bzučivé víření míjelo, zčeřujíc hladký povrch vody

tak, že se zachvíval jako qheuenský buben. Zavřel oči, ale zaútočil na něj prudký nápor mentálních obrazů. Jiskry vylétávaly z urské výhně. Bodavé výtrysky explozí vyšlého valy nad zaplavenou vesnicí. Hvězdné světlo se odrazilo od podivné ryby, jejíž tlama podobná nooří se otevřela v jakémsi ironickém úšklebku...

Síla, po níž naskakovala husí kůže, se vzdálila. Přinutil se otevřít víčka, aby sledoval štíhlého drona při jeho letu na východ podél linie fosforeskujícího příboje, až posléze zmizel mezi dunami.

Stále více šlahounů se nyní hromadilo a kroutivě se otáčelo kolem báze většího vzdušného člunu a jednotlivé výhonky se začínaly plazit podél trupu vzhůru. Celý tento šílený nápor počítal s jedním předpokladem - že lodní obranný systém, již nyní vážně poškozený, bude na stráži především proti „nepřirozeným" nepřátelům, jako třeba proti zdrojům kovů či energie. Za normálních podmínek by pouhé rostliny či zvířata neměly pro silné stěny lodního trupu představovat nějaké zvláštní nebezpečí.

Tam dovnitř?

Pavoukovu otázku doprovázely mentální obrazy zubaté prohloubené trhliny, zející na boku lodi nepravých traekiů... výsledek Kunnova odvetného výstřelu, jejž dokázal vypálit dokonce i v okamžiku, kdy jeho vlastní člun obklopily plameny. Virtuální vjem ve Dwerově mysli byl nejasný a mlhavý, jako snová představa, skládající se téměř výhradně pouze z rozmazaných vizuálních detailů. Místo přesného obrazu cítil mocnou vůni *substance.* Pavouk nevěděl a ani se nezajímal o to, jak galaktické stroje pracují, měl zájem jen o to, z čeho jsou vyrobeny - a jaká směs jeho tělesných šťáv by byla schopna co nejrychleji vymazat tuto urážku jijoánského regeneračního míru.

Ano, tam, vyslal Dwer svou myšlenku k pavoukovi. *A také všechno zvenku!*

Až na ten průhledný pozorovací port na levoboku, dodal k tomu. Nemělo žádný smysl varovat ty bestie uvnitř tím, že jim okna pokryjí svíjející se mulkové provazce. Ať je objeví až ráno. V té době, pokud tomu Ifni bude přát, bude pro ně už příliš pozdě.

Pamatuj - začal ještě. Ale pavouk ho přerušil.

Já vím. Použiju svá nejsilnější lana.

Mulkové monovlákno bylo tou nejodolnější a zároveň nejtužší substancí, jež byla Šestce známa. Dwer byl na vlastní oči svědkem toho, že jediná řídká smyčka vysušeného vlákna vytáhla dopravní gondolu až na samý vrchol Mount Guennu. Nicméně posádka hvězdných bohů by mohla mít nástroje schopné přeřezat a zničit i tento spolehlivý materiál, aniž by se tím dala nějak zvlášť vyvést z míry.

Čas plynul. V měsíčním světle vypadala bažina jako živá - vlnící se škubavými pohyby a jakýmsi pomalým plazením - jak stále více šlahounů se zapojovalo do rostoucí masy obklopující cizí loď. Hadovitá lana se hemžila všude kolem Dwera, avšak necítil žádnou srdce zmrazující slabost z hrozby, kterou vždy přinášel kontakt s Jedním z druhu. *Úmysl je všechno*. Nějak věděl, že tato obrovitá entita nemá v úmyslu mu ublížit.

Rety mu v nepravidelných intervalech posílala chytře vymyšlené signály, jimiž ho varovala před manévry stále kolem kroužícího robota. Dwer měl strach, aby snad robot neobjevil zbabělý danický stroj, skrývající se pod pískem. V tom případě by se z lodi mohli vynořit ostražití Jofuři a zaplavit močál svými ničivými paprsky.

Sunul se pomalu kolem plavidla a odhadoval jeho rozměry. Ale přitom, jak počítal kroky, sklouzávaly jeho myšlenky k Šedým kopcům, kde zrovna teď musely mít asi Lena Strongová a Jenin Worleyová plné ruce práce se sjednocením Retiny staré tlupy s urskými soonerkami, které přežily a s vytvořením nového spojeného kmene.

Nic snadného, ale když už to někdo má dokázat, tak ty dvě.

Nicméně se mu ale po nich stýskalo. Musejí se cítit osamělé, když je Danel Ozawa opustil. *A já také, unesen v drápech rothenského stroje. Musejí si myslet, že jsem také mrtvý.*

Ale Jenin i Lena měly stále u sebe Ozawův „odkaz" - knihy a nástroje - a byla zde i urská rádkyně, aby jim pomohla. Mohly to dokázat, i když byly ponechány samy sobě. Dwerův úkol zde měl přednost - musel zajistit, aby je už nikdo nemohl obtěžovat z oblohy.

Uvědomoval si, že jeho řešení je doslova přitažené za vlasy. Lark by určitě vymyslel něco lepšího, kdyby tu byl.

Ale všechno, co je tady k mání, je jenom divoch Dwer. Pro Jijo dost problematické štěstí.

Hlas pavouka ho dostihl v okamžiku, kdy si prohlížel druhou

stranu do bahna zabořeného křižníku, kde k zavřenému poklopu vedla dlouhá rampa.

Tady dovnitř také?

Jeho mysl naplnil jiný obraz poškozeného boku lodi. Měsíční světlo svítilo do rozšklebené štěrbiny v trupu. Bylo tady vidět na změť začouzených strojů, které postupně mizely pod úponky, jež se draly dovnitř, ukapávajice žíravou tekutinu. Ale Dwer cítil, že se jeho pozornost přesunuje dál dovnitř, až k protější stěně.

Na této straně prosvítalo trhlinou matné světlo. Ne bledé osvětlení, ale ostrá modrá syntetická záře, linoucí se z nějaké místnosti na druhé straně.

Ta loď už pravděpodobně není ani vzduchotěsná.

Škoda že se to nestalo někde vysoko v horách. Traekiové nesnášeli chladno. Vítr z ledovců by tu věc určitě pořádně prometl skrz naskrz.

Ne, odpověděl pavoukovi. *Nechoď do osvětleného prostoru. Ještě ne.*

Hlas se ozval znovu, tentokrát zamyšlený, až vážný.

To světlo... mohlo by mně překážet v práci?

Jo, přitakal Dwer. *To světlo by mohlo překážet. Správně.*

Pak už na to přestal myslet, protože právě v tom okamžiku zachytil pohledem jakýsi pohyb jihovýchodně odtud. Plíživě se tam brodila jakási tmavá postava, opatrně se vyhýbající nakupeninám mulkových výhonů.

Rety! Ale ta měla přece hlídat.

Teď nebyl čas na její impulsivnost. Poněvadž větší měsíc měl vyjít už dříve než za miduru, museli odtud zmizet co nejdřív, než se nepraví traekiové probudí a zjistí, co se stalo.

S až neskutečnou ohleduplností mu mulkové výhony uhýbaly z cesty, když se rozběhl k děvčeti, snaže se, aby postupoval co nejvíce potichu. Zřejmým objektem jejího zájmu byla *druhá* havarovaná loď, kdysi mocný vzdušný oř, kterého použil Kunn k bombardování Riftu, aby odtud vyhnal tajemnou kořist. Ještě z dun Dwer a Rety viděli, jak ho přemohl štíhlý traekijský šíp a svrhl ho dolů do močálu, kde se zaryl hluboko do bahna a jeho pasažéři byli vzati do

zajetí.

To by se nám mohlo stát také. Více než kdy jindy Dwer litoval toho, že nechali v dunách Retina urského „manžela," její svědomí a hlas zdravého rozumu.

Pokud jde o to překážející světlo, myslel jsem, že bys rád věděl, že je o to už postaráno.

Dwer sebou škubl při doteku pavoukovy mysli, když přešel do otevřeného prostoru, kde se cítil odkrytý a vydán napospas. Trochu se to zlepšilo, když se mnoha oklikami dostal k rákosem pokrytému kopečku, který ho skryl před přímým pohledem od lodi nepravých traekiů. Ale pořád tady někde musel patrolovat ten robotí strážce. Dwer neměl dobrý výhled a musel se spoléhat jen na své vlastní vycvičené smysly, aby ho varovaly, kdyby se blížil.

Zatímco se brodil přes jedno hlubší místo, kde mu voda dosahovala až k podpaží, pocítil chvějivý dotek varování.

Jsem pozorován.

Pomalu se otočil, očekávaje, že uvidí na sebe zaměřené nehybné ústí zbraně zabijáka bez tváře. Ale žádný hladkostěnný stroj se nevznášel nad rákosovým močálem. Místo toho objevil dvojici *očí*, jež ho upřeně pozorovaly z nejvyššího bodu kopečku. Patřily temnému obrysu krčícímu se na jakési římse, která mohla být zdí někdejšího buyurského domu. Na Dwera se v širokém úšklebku cenily ostré bílé zuby.

Blátošlap.

Ten noor to udělal zas.

Občas mě dokážeš vylekat až k smrti.

Tentokrát měl Blátošlap společníka, jakési malé stvoření, které držel v packách. Nějaká čerstvá kořist? Ten tvor se nijak nebránil, ale malé zelenavé oči jako kdyby zářily jakýmsi chladným zájmem. Blátošlapův úšklebek přiměl Dwera hádat, co asi tento jeho nový přítel může být zač.

Ale na nějaké hrátky nebyl čas. „Bavte se sami," zamumlal a pohnul se dál, škrábaje se vzhůru po blátivém valu, za nímž vězel do bahna zabořený rothenský člun. Právě obcházel jeho vzdálenější roh, pátraje po Rety ve stínech vraku, když vzadu za ním se náhle

strhl povyk. Bezděky se přikrčil a zašilhal dozadu na velké plavidlo, odkud se rozléhaly hlučné bušení a dupot.

Tato strana lodi vypadala nepoškozená - lesklý bok vzdušného vozu hvězdných polobohů, připraveného v okamžiku vystřelit k obloze.

Ale pak jeho hladký povrch nad rampou rozštěpila pravoúhlá trhlina, z níž se valily chuchvalce kouře, připomínající vpád zlých duchů útočících v noci.

O to, co překáželo, je postaráno.

Dotek pavoukovy mysli působil spokojeně, ba i pyšně. Skrz vířící oblaky sazí se dolů po rampě hnaly temné postavy, sípající v bolestné agónii. Dwer napočítal tři falešné traekie... a pak dva potácející se dvounožce, kteří se navzájem podpírali, prchajíce v oblacích jedovatého dýmu.

Z toho, co potom následovalo, se Dwerovi udělalo až zle - jednotlivé koblihovité tvary, pryč se plazící traekijské kruhy uvolněné ze svého voskového spojení, jež je kdysi sjednocovalo coby jedinou sapientní bytost. Ze tmy vyrazil jeden veliký torus, utíkající po pulsujících podpůrných nohách bez jakéhokoliv řízení či směru a táhna za sebou sliz a jakási stříbřitě se lesknoucí vlákna, a to vše nakonec přepadlo z rampy do okolní hluboké vody. Další nešťastný kruh se neohrabaně potácel sem a tam, otáčeje v panice své oční orgány všemi směry, než ho zahalily vlnící se cáry černých par.

Nikdy jsem takhle nejednal - s takovým úsilím a rozhodností - už od těch raných dnů, kdy buyurští strojoví sluhově, stále ještě živí, se někdy snažili před námi ukrýt mezi troskami a reprodukovat se ještě poté, co jejich pánové odešli. Tehdy ještě jsme my, mulkoví vykonavatelé dekonstrukce, byli prudcí a krutí, před těmi dlouhými staletími, než jsme začali s trpělivou erozí.

Tak teď už vidíš, co můj druh může dokázat, když pocítíme potřebu? A když máme diváky, jakých si ceníme? Teď už mě uznáváš, ty zvláštní mladá jepičko?

Dwer se otočil a rozběhl se, rozstřikuje kolem sebe vodu, jak

utíkal.

Rothenský člun byl vrak, rozčísnutý v půli, se zlámanými křídly. Našel poklop a opatrně jím vlezl dovnitř. Kovový kryt pod jeho bosýma nohama vyzařoval chlad a cizotu.

Vnitřek lodi neosvětloval ani bledý měsíční svit, takže mu to chvíli trvalo, než našel Rety ve vzdáleném koutě trupu, kde se zuřivě prohrabovala v několika zde stojících skříňkách a z jejich přihrádek vytahovala různé věci, jež pak strkala do svého vaku. *Co to hledá? Jídlo? Po všech těch jedech hvězdných bohů, jež se zde musely uvolnit a rozptýlit po havárii?*

„Na to není čas!" křikl na ni. „Musíme odtud zmizet!"

„Počkej aspoň ještě jednu důru," odvětilo děvče. „Vím, že je to tady. Kunn to měl v jedné z těchhle poliček."

Dwer natáhl krk a vyhlédl ven z poklopu. Znovu se objevil robotí strážce a vznášel se nad napadenou lodí nepravých traekiů, vrhaje světlo svých silných reflektorů dolů na ty, kdo přežili. Když se silný kouř rozptýlil, vdechl Dwer cosi, co vpředu na patře bylo cítit sladce, ale vzadu v ústech vyvolávalo nutkání ke zvracení.

Náhle na jeho smysly zaútočil nový vjem - zvuk. Vzduch rozčísla série brnkavých zvuků, jako když se napne struna. Hladina vody se zčeřila sítí *čar,* když se napjaly stovky mulkových provazců, obklopujících havarovaný vzdušný člun jako obrysy nějakého slavnostního stanového pavilonu. Některé šlahouny pod sílícím tlakem praskly a jejich uvolněné konce bičovaly povrch močálu. Jeden z nich zasáhl jedno přeživší seskupení a odřízl jeho horní torusy a srazil je do bahna, zatímco zbylá spodní polovina se slepě potácela na místě. Ostatní trosečníci se rychle dali na ústup, směřujíce hlouběji do močálu.

Robot se snesl níž, jeho světlo se zúžilo na tenký řezací paprsek. Pod jeho útokem se napjaté mulkové provazce začaly rozpadat. Ale paprsek byl příliš slabý a bylo příliš pozdě. Něco nebo někdo musel již podkopat bahno pod lodí, protože ta *začala* zvolna klouzat do blátivého hrobu s bublavým klokotáním, jak se poklopem dralo dovnitř bahnitá kaše.

„Už to mám!" vykřikla Rety, v hlase radostný přízvuk, což u ní bylo jen zřídka. Připojila se ke Dwerovi, dosud stojícímu ve dveřích, chovajíc v náručí svůj znovu získaný poklad. Svého kovového ptáka. Od první chvíle, kdy ho spatřila, zažila ta ubohá věc už dost všelijakého dloubání a bodáni i dalších druhů nešetrného zacházení,

že by se nyní jenom stěží dala zaměnit s živým tvorem, a to ani ve slabém světle. *Další zatracený robot,* pomyslel si vztekle. Tahle věc, Ifni ji zatraťˇ, způsobila Dwerovi víc potíží a nepříjemností, než dokázal spočítat. Přesto pro tuto soonerskou holku to bylo něco jako příslib naděje. První zvěstovatel svobody v jejím životě.

„Pojďme," zabručel. „Tenhle vrak je jediný úkryt široko daleko. Ti, kdo přežili, se určitě stáhnou sem."

Rety proti tomu nic nenamítala, jenom se na něj usmála. Poslušně ho následovala zpět do močálu se šťastným výrazem toho, kdo se už nemusí bouřit, neboť získal to, co chtěl.

Dwerovi připadlo, že by měl mít rovněž radost. Jeho plán fungoval nad veškeré očekávání. Ale jediným pocitem, který měl, byla *prázdnota.*

Možná to je kvůli tomu, že jsem zraněný, potlučený a hladový, takže jsem už tak otupělý, že je mi to docela jedno.

Neboje to proto, že jsem nikdy neměl rád jednu část lovu.

Část, kdy se zabíjí.

Ustoupili od obou zničených člunů až k nejbližšímu houští, poskytujícímu jakýs takýs úkryt. Dwer se právě snažil vybrat nějakou slušnou cestu zpět k pískovým dunám, když tu se ozval jakýsi hlas.

„Haló. Myslím, že bychom si měli promluvit. "

Dwer byl samozřejmě žíravému pavoukovi vděčný. Dlužil mu rozhovor, po němž pavouk tak toužil, a uznání jeho schopností a moci. Ale teď se cítil příliš vyčerpaný pro nějakou mentální činnost.

Teď ne, vyslal. *Později, slibuju, jestliže přežiju tuto noc.*

Ale hlas byl vytrvalý. A Dwer si záhy uvědomil, že slova se neozývají *uvnitř* jeho hlavy, ale venku, s jistou slabou, odněkud povědomou intonací a zabarvením. Ozývala se z místa kdesi nad jeho hlavou.

„Haló? Lidé v močálu? Slyšíte mě? "

Hlas pak znejasněl a ztlumil se, jako by se mluvčí odvrátil stranou, aby oslovil někoho jiného vedle sebe.

„Jseš si jistý, že ta věc funguje? " zeptal se.

Dwer úplně zkoprněl a navzdory svému původnímu úmyslu shledal, že odpovídá.

„Jak u všech pekel mám vědět, co má fungovat a co ne? A kdo u Jija *jsi ty?"*

Slova se vrátila tentokrát s evidentní dychtivostí.

„Ach! Jsme tedy v kontaktu. To je ohromné. "

Konečně Dwer viděl, odkud se hlas ozývá. Právě nad ním dřepěl *Blátošlap,* který se zřejmě táhl za ním, aby ho ze svého nového hradu zase otravoval. A měl s sebou svého nového společníka - toho se zelenýma očima.

Rety zalapala po dechu a Dwer si najednou uvědomil - to druhé stvoření, pokud se jednalo o jeho vzhled, jevilo jistou příbuzenskou či rodinnou podobnost s Retiným ptákem!

„Tak jo," zavrčel Dwer, jemuž pomalu docházela trpělivost s Blátošlapovými nekonečnými legráckami. „Nedostanem se nikam, když mně neřekneš, co se to vlastně děje."

Stvoření se zelenýma očima vydalo dost hluboký, mručivý zvuk, u někoho tak malého docela překvapivý. Dwer zamrkal, užaslý nad jeho téměř naprostou podobností s hoon-ským mručením.

„Hr-r-rm... Dobrá, tak tedy pro začátek dovolte, abych se představil. Moje oficiální jméno, které mně dali moji lidé, je Hph-wayuo -

Ale můžete mně říkat Alvin. "

ČÁST SEDMÁ

Podobenství

„Mistře," zeptal se student. „ Vesmír je tak složitý, že Stvořitel ho určitě nemohl uvést do pohybu pouze svou vůlí. Při zpracování svého návrhu a při řízení svých andělů vykonávajících toto dílo musel určitě použít počítače. "

Velký vědec o tom nějakou chvíli popřemýšlel, a pak zavrtěl hlavou.

„Jsi na omylu. Žádná realita nemůže být vytvořena kalkulujícím strojem, který je obsažen uvnitř ní a který se na té samé realitě podílí. Bůh nepoužil žádného počítače, aby stvořil vesmír a svět. Použil matematiku."

Student o tomto výroku dlouze uvažoval, a pak znovu trval na svých argumentech.

„Tak tomu možná mohlo být tehdy, když byla vytvářena předběžná vize o podobě a utváření kosmu, Mistře - a tím i prognóza budoucích souvislostí a jeho následného osudu a určení - ale co údržba? *Vesmír je rozsáhlá, složitá síť rozhodnutí. Volby probíhají každý zlomek vteřiny a v souladu s tím živé bytosti buď vyhrávají, nebo ztrácejí.*

Jak by se Stvořitelovi pomocníci mohli starat o miliardy těchto lokálních větví, aniž by použili počítačových modulů?"

Ale velký vědec na něho znovu káravě obrátil svůj pohled.

„Je to Ifni, hlavní Jeho zástupce, jež v těchto věcech rozhoduje. A ta nepotřebuje ke svým rozhodnutím v těchto věcech žádné složité přístroje.

V zastoupení Stvořitele řídí běh vesmíru pomocí svých kostek. "

STREAKER

Kaa

Podmořský habitat byl úplně přecpaný, když se před malý holografický displej nahrnulo pět delfínů, aby sledovali útok, odvíjející se v reálném čase. Obrazy ze vzdálené pevniny byly sice nejasné a rozmazané, ale stačily k tomu, aby vzrušily srdce.

Zatímco Brůkida, Zhaki a Mopol se tlačili po Kaaově levém boku, více si uvědomoval Peepu na své druhé straně - vířící vodu svými hrudními ploutvemi, aby udržela jedno své oko zaměřené na monitor. Její přítomnost rušila jeho mentální i hormonální rovnováhu - zvláště když ji občas strhl vodní proud tak, že její tělo zavadilo o jeho. Podle Kaay to jen ironicky dokazovalo složitou povahu jeho sapientní mysli - že měl nablízku bytost, po jejíž přítomnosti zároveň toužil a zároveň se jí i bál.

Naštěstí jisté rozptýlení nabízela podívaná na obrazovce, která sem byla přenášena monovláknem napojeným na výzvědné kamery, umístěné stovky kilometrů odtud, na písčitém srázu přehlížejícím Rift. Nízko na obzoru se nasupeně hromadily hradby těžkých mračen, měníce den v soumrak. Ale při zvětšeném kontrastu mohl pozorovatel celkem dobře rozeznat stíny kmitající se pod modrou vodou a blížící se k pobřeží.

Náhle linie příboje vyvrhla ozbrojené postavy - šestinohá monstra s válcovitými horizontálními těly, divoce pálící z ručních laserů, jak se útočíce na pláž prodírala brakickým močálem.

Nepřátelský tábor byl jen o něco málo víc než jen prostý stan z hrubé látky, podepřené proti závětrné straně havarované vesmírné lodě. Jediný strážný dron, hlídkující ve vzduchu, vyrazil výstražné zaječení, hněvivě nabíraje výšku, když zaregistroval nově příchozí... a pak se z něj stala doutnající troska, která se zřítila do zpěněného močálu. Přeživší Jofurové mohli k tomuto vzdušnému útoku jen bezmocně přihlížet. Jejich oční orgány se nešťastně komíhaly na vrcholcích zužujících se kónusů složených z masitých kruhů, zírajíce v oněmělém úžasu na tuto zkázu a neschopny pochopit toto pokoření. Důstojní, úctu a respekt vzbuzující tvorové, zajatí pouhými delfíny!

Tou nejmladší rasou z vlčecího klanu Terry!

Kaa měl docela dobrý pocit, když se tak díval, jak to jeho kolegové z posádky těm nenávistným koblihovým seskupením nandali. Jofurská aliance byla při nelítostném pronásledování *Streakeru* po dalekých drahách vesmíru neúnavná. Toto malé vítězství bylo jistou satisfakci, stejně tak jako i před časem jiný podobný nájezd ve světě Oakka, kdy se pozemšťané rozhodnou akcí zmocnili nepřátelské základny zezadu a osvobodili tak *Streaker* z jiné léčky.

Jenže tenkrát jsem se nemusel jen dívat z dálky. Tenkrát jsem pilotoval vzdušný člun, abych vyzvedl inženýra ďAnita, a musel jsem se celou cestu vyhýbat nepřátelské palbě.

V těch dnech jsem byl pořád ještě Štístko Kaa.

Po boku Peepu a ostatní, pozoroval nyní poručici Tišút, jak kovovými pažemi svého kráčedla máchá napravo a nalevo, naznačujíc členům svého útočného oddílu, aby sehnali zajatce k pobřeží, kde se z příboje vynořil velrybě podobný behemot, otvírající své mohutné čelisti.

I přes husté mraky na obloze si útočníci museli v této fázi akce co nejvíce pospíšit, aby se vyhnuli eventuální detekci.

Jeden jofurský zajatec v příboji klopýtl. Jeho jednotlivé kruhy se prudce otřásly, jako by se užuž měla uvolnit jejich sliznatá pouta. Mopol se při pohledu na nepřítelovy nesnáze začal škodolibě chichotat, plácaje přitom svým ocasem do vody, až pocákal celý nízký strop habitatu.

Peepa vyslala ke Kaaovi krátké sonické cvaknutí, upozorňující na Mopolovo chování.

„ *Vidíš to, co myslím? "* poznamenala ve zkráceném triná ru.

Kaa kývl na souhlas. Všechny známky Mopolovy nemoci byly tytam, nahrazeny spontánním radostným triumfem. Nebylo pochyb, že Mopol toužil být při tom a zúčastnit se mučení mučitelů.

Peepa byla přirozeně rozladěná nad tímto vývojem situace, protože kvůli Mopolově údajné nemoci se hnala v jednomístných sáních takovou dálku neznámými vodami, kde číhaly děsivé stíny a zvuky, jenom aby potom její diagnóza zněla, že poplach byl zbytečný a že se zřejmě jedná o případ toho, co výstižně označovalo jedno novoanglické slovo - *simulantství.* Delfíní vesmírní cestovatelé znali spoustu chytrých způsobů, jak vyvolat symptomy otravy z jídel, aby předstírali nemoc a vyhnuli se tak povinnostem.

„Já jssem ssi to myslel už od zzačátku," řekl jí Kaa ještě předtím. „To Makaní si přála poslat ssem ssestru, pro každý případ."

To ovšem nestačilo Peepu uklidnit.

„Prací vůdce je motivovat," odsekla. „Jestliže je práce těžká, předpokládá se, že motivace bude ještě těžší."

Kaa se až kroutil pod jejím peskováním. Přesto v něm její slova vyvolala zmatek, protože Mopol neměl podle něho žádný zjevný důvod k tomu, aby předstíral, že je nemocný. Přes své jiné další prohřešky nebyl mladý delfín nějak zvlášť známý svou leností. V každém případě byly podmínky na této předsunuté základně daleko pohodlnější než na *Streakeru*, kde jste museli po většinu času dýchat protivné kyslíkové vodní fluidum a bojovat o spánek se zvláštními sonickými efekty, způsobenými vysokým tlakem v mořské propasti, která vás obklopovala. Zde naproti tomu vlny hladily jako hedvábí a lovné ryby byly chutné, zatímco jejich hlavní úkol - sledování a pozorování - byl rozmanitý a zábavný. Proč by měl Mopol předstírat nemoc, když to znamenalo být zavřený v těsném habitatu s jediným společníkem - starým Brůkidou?

Zatímco na obrazovce bylo asi půl tuctu zmatených a popletených Jofurů poháněno na palubu ponorného člunu, poručice Tišút hovořila na břehu s dvěma domorodými lidmi, oblečenými v zablácených hadrech - s mladým mužem a ještě mladším děvčetem - kteří vypadali odraně a úplně vyčerpaně. Muž při chůzi znatelně kulhal a křečovitě svíral v ruce luk a toulec se šípy, zatímco jeho družka držela v náručí malého rozbitého robota.

Brůkida slabě vypískl, když poznal průzkumný vzorek své vlastní výroby, který byl zhotoven před několika měsíci a byl vyslán na pobřeží, aby zde prováděl pátrání pod maskou jijoánského ptáka.

Mladý muž ukazoval k blízké duně a říkal něco, co kamera nedokázala zachytit. Téměř ihned nato tam vyrazili tři pozemšťanští bojoví dronové a opatrně se přiblížili k označené vyvýšenině, aby ji ze vzduchu obklíčili. O chvilku později se písek rozhrnul a z úkrytu se vynořil větší robot, očividně vyděšený po předchozích násilných střetnutích. Poškozený stroj začal váhavě klouzat k pláži, kam byli delfíními bojovníky ve venkovních postrojích dopraveni na nosítkách ještě dva další lidé. Tito muži byli rovněž celí pokryti bahnem. Ale pod povlakem špíny měl větší z obou mužů na sobě oblek pocházející z galaktické manufaktury. Zajatý robot se zařadil vedle tohoto muže a doprovázel ho tak na palubu ponorky.

Poslední se vydala k člunu Tišút a s ní oba lidé, kteří šli po svých. Mladý muž na okamžik zaváhal, poněkud poplašen vstupním poklopem, který se před nimi otevřel jako čelisti nějaké dravé šelmy. Ale z děvčete vyzařovala zjevná radost. Její nohy téměř ani nestačily spěchu, s jakým se prodrala příbojem, snažíc se být co nejrychleji uvnitř.

Potom na břehu zůstala už jenom poručice Tišút, shlížejíc dolů na jakési malé stvoření, které se lhostejně přiloudalo na pláž a přitom si čistilo svou lesklou hladkou srst, předstírajíc, že má všechen čas na světě. Pomocí venkovního reproduktoru Tišút podivnou bytost oslovila:

„Ano? Jestli jdeš s námi, tak máš poslední příležitost. "

Kaa si to všechno ještě pořád jaksi nemohl srovnat v hlavě. Celé dva týdny sledoval hoonské lodě vyjíždějící z Wuphonského přístavu a na nich malé mrštné postavičky, poskakující v lanoví. Ale ani jednou ho nenapadlo spojovat tyhle chlupaté potvůrky s *tytlaly* - galaktickou klientskou rasou, jejímiž patrony byli Tymbrimiové - velcí přátelé Země.

Kdo by mně to mohl vyčítat? S hoony jednali jenom jako chytrá zvířata, nějako rozumné bytosti. Podle deníku toho mladého hoonského dobrodruha Alvina říkali Jijoánci těmto stvořením *nooři.* A nooři nikdy nemluvili.

Ale ten jeden tam na pobřeží ano, a s tymbrimijským přízvukem k tomu.

Bylo by snad možné, že zdejších šest ras tu žilo celou tu dobu, aniž by věděli, že právě v jejich středu přežívá další banda soonerů? Mohli snad tytlalové po celý ten čas hrát hloupé, aniž by se nějak prozradili?

Malé stvoření na břehu vypadalo, jako kdyby mu dělalo jakousi samolibou radost nechat Tišút čekat... snad tak testovalo delfíní trpělivost?... dokud se do toho nevmísil nový hlas, vycházející z otevřeného poklopu ponorky. Oko kamery se zaměřilo tím směrem a ve svém zorném poli zachytilo vysokou postavu, vytáhlou a bílou, se šupinami pokrytými pažemi a s měchýř připomínajícím útvarem, tepajícím pod jeho spodní čelistí, z něhož se linulo jakési nízko nasazené, rezonující hučení.

Alvin, uvědomil si Kaa. Mladý autor memoárů, který udržel Kaau několik posledních nocí vzhůru, když četl ze svého deníku o podivné civilizaci uprchlíků.

Tak tohle musí být to pověstné hoonské „mručení". A je zřejmě určeno tytlalovi.

Téměř okamžitě se uhlazené stvoření usadilo na venkovním kráčedle poručice, a ta spěchala na palubu. Jeho rozšklebená tlama jako kdyby říkala: *No tak jo. Když tolik naléháte.*

Poklop se zavřel, ponorka rychle odrazila od břehu a ponořila se hluboko do vln. Ale obrazy na displeji se nezastavily.

Ponechán konečně sám sobě, otočil malý průzkumný robot ze *Streakeru* své oko opět k dunám. Po obrazovce klouzal písčitý terén, jak robot hledal nějaký výhodný bod - nějaké místo, nabízející ideální výhled na dva ožehlé vraky, jež kdysi byly malé vesmírné čluny, ale které nyní bezmocně ležely v močále, pokryté bahnem a sevřené ve spleti erozivních žíravých úponků.

Žádné pochyby o tom, že Gillian Baskinovou a členy lodní rady bude hluboce zajímat, kdo asi bude příštím návštěvníkem na tomto místě totální devastace.

Gillian

Vstupní cviky jsou u konce. Teplé, příjemné mravenčení prostupuje její vznášející se tělo od hlavy až k patám.

Nyní je Gillian připravena k prvnímu hloubkovému meditačnímu cviku. Je to Narushkan - „hvězdice" - což znamená natažení krku, paží a nohou, které pak směřují k pěti bodům kompasu v dvourozměrné dimenzi.

###

Tělesná disciplína je jádrem beztížné jógy, způsob, který se Gillian naučila ještě na Zemi, když ona a Tom studovali galaktické schopnosti přežití u Jacoba Demwy. „Svaly se účastní všeho, co děláme," vysvětloval jednou starý mistr, který kdysi býval tajným pozemšťanským agentem. „My lidé si rádi myslíme, že jsme racionální tvorové. Avšak důvod akce vždycky předcházejí pocity."

Je to delikátní fáze. Potřebuje uvolnit své napjaté tělo, dovolit kůži, aby se sama stala něčím jako citlivá anténa. Přesto si nemůže dovolit uvolnit se úplně. Ne, jestliže to znamená uvolnit zármutek a

osamocenost, zadržované uvnitř.

###

Vznášejíc se v odstíněné zóně s nulovým gé, nechá Gillian své horizontálně ležící tělo otevřít se vlivům jistých objektů nacházejících se *mimo* suspenzní tank, někde v lodi a na jeho druhé straně. Tyto vlivy pronikají stěnami a způsobují, že její senzitivní nervy vyvolávají v těle štípání a mravenčení.

„Osudový náklad" - tak to nazval jeden z tajemných Starých, během krátkého pobytu *Streakeru* ve Fraktálním systému.

Nikdy se nesetkala s tím, kdo vyslovil tato slova. Hlas přicházel z velké vzdálenosti, odněkud za touhle gargantuovskou konstrukcí z hrotitého vodíkového ledu. Fraktální systém byl vlastně jediný obrovský habitat, široký jako sluneční soustava, s maličkým rudým sluncem žhnoucím v jeho srdci. Žádný pronásledovatel by nedokázal najít *Streaker* v takovém vesmírném bludišti, kdyby mu zde byl poskytnut azyl.

„Vaše loď veze těžký náklad, " řekl ten hlas. *Náklad zatížený zhoubou do té míry, jak jsme ještě nikdy nezaznamenali. "*

„Pak je vám tedy jasné, proč jsme sem přišli, " odpověděla Gillian, když *Streakerův* nakloněný trup minul vyčnívající hrany fantastického krystalu, jež se střídaly s otvory ústícími do černých stínů, velkými jako planety. Loď vypadala jako pylové zrnko ztracené v obrovském pralese.

„ Ovšem. Chápeme váš úmysl. Vaši dojímavou žádost uvážíme. Prozatím nám však nemějte za zlé, že odmítáme vaše pozvání, abychom přišli na palubu vaší lodi osobně. Nebo se jen i dotknout trupu vaší lodi. Trupu, který byl nedávno zasažen zhoubným zářením.

My, kteří žijeme tady, jsme se sem uchýlili na odpočinek, pryč od kvasu a otřesů Pěti galaxií. Pryč od jejich válečných flotil, hvězdných bojů a politických intrik. Pomoc, kterou hledáte, můžete dostat i nemusíte - to se teprve má rozhodnout. Ale nečekejte, že budete uvítáni s nadšením. To proto, že váš náklad znovu probouzí mnohý hlad, násilí a šílenou posedlost těch mladých."

Pokusila se hrát nevinnou. *„Důležitost našeho nákladu je přehnaná. Rádi ho vydáme těm, kdo se ukážou jako moudří a nezaujatí."*

„Nemluvte tak!" vyštěkl mluvčí. *„Nepřidávejte k jedům, které jste přinesli do našeho středu, ještě i pokušení!"*

„Jaké jedy?"

„Přinášíte nám sem požehnání... a také i prokletí. " Hlas uzavřel: *„Bojíme se, co vaše přítomnost udělá s naším po věky trvajícím mírem."*

Dopadlo to tak, že *Streaker* strávil v tomto útulku jenom pouhých pár týdnů, než Fraktálním systémem začaly otřásat křeče, vysílající prskající jiskry kolem celé jeho nesmírné konstrukce, vybudované, aby pojala kvadriliony. Odtrhávaly se křišťálové střepy objemné jako pozemský Měsíc a odhalovaly pod sebou ukrytou křehkou chráněnou biomasu, vystavujíce ji agresivnímu vakuu. Z ní se pak jeho působením odlamovaly úlomky velké jako planeta Jupiter a s praskotem se rozprašovaly, jako by byly z lepenky, i když se na nich třpytily nespočetné lesklé plošky. Řítíce se jako rampouchy srážené prudkým větrem, srážely se ve svém pádu i s dalšími výčnělky a potom explodovaly jako hurikány neslyšně se rozptylujího prachu. A mezi tím se ozývala zmatená kakofonie hlasů -

Chudáci vlčata... musíme Terranům pomoct...

Ne! Odstraňte je, abychom se zase mohli vrátit k našemu klidnému snění...

Námitka! Místo toho z nich vyždímejme všechno, co vědí...

Ano. Potom se o tuto znalost podělíme s našimi mladšími bratry z aliance Čekatelů...

Ne! Raději s Dědici...

S Abdikátory...

Gillian si připomíná, jak byla ohromená tímto uvolněným proudem triviálností.

Tolik tedy ohledně vychvalované objektivity stáří.

Ale potom, když se už zdálo, že je všechno ztraceno, krátce, zasáhly sympatizující síly.

Tato ledová říše není to místo, které hledáte.

Potřebujete radu, moudré, ale nezaujaté rádce. Hledejte je však u těch, kdo jsou starší a moudřejší.

Tam, kde se hvězdný proud stáčí těsně podél hranic temnoty.

Do toho, mládeži. Využijte příležitosti a utečte, dokud můžete.

Náhle se před pozemským plavidlem otevřela úniková cesta - malá štěrbina v nesmírném bludišti vodíkového ledu, za níž bylo vidět černotu posetou tečičkami hvězd. *Streaker* měl jen pár okamžiků, aby jí prolétl... lhůtu příliš náhlou a krátkou pro Emersona ďAnita, který se už vydal na svou osamělou, statečnou cestu, aby se za ostatní obětoval.

Ubohý Emerson! Bojoval s loděmi rozvzteklených, zklamaných galaktických frakcí, dokud jeho průzkumný člun nebyl pohlcen ve vše zahalujícím oslnivém světle.

###

To všechno se Gillian znovu vrací, ne sice v postupném pořadí, ale jako celek bez času. Stále jí zní v mysli právě ten výrok -

„ Osudný náklad."

Pohroužena v transu, může vnímat vliv těchhle objektů. Týchž, co způsobily tolik potíží ve Fraktálním systému.

Narážejí do jejích údů - údů *Narushkanu* - ne svou fyzickou silou, ale úděsným významem své existence.

###

Narushkan najednou vystřídá *Abhusha* - „ukazatel" - a její levá ruka se natáhne směrem k masivní kostce - přenosné pobočce Velké galaktické knihovny, usazené v chladné mlhové vrstvě o dva koridory dále. Prsty své mysli se Gillian dotýká jedné z jejich gemmu připomínajících fazet, ozdobené vyrytým emblémem paprsčité spirály. Na rozdíl od mnohem jednodušších jednotek s minimálním rozsahem programů, jež si potomci vlčat ještě mohli dovolit, tato byla určena ke službě mocného hvězdoplaveckého klanu. Kdyby se *Streaker* vrátil domů pouze s touto kořistí, stačilo by to k tomu, aby jeho nákladná cesta mohla být pokládána za mimořádně úspěšnou.

A přece se tato cenná kostka zdá mezi nákladem, který veze *Streaker,* co do významu tím nejnicotnějším artiklem.

###

Abhusha zapůsobí na její pravou ruku, takže ji obrátí dlaní vzhůru, jako květ hledající teplo, aby čelil pradávnému chladu Knihovny.

Proti mládí antiteze věku.

Gillian slyší svého malého sluhu Kippiho, jak se hrabe ven ze svého soukromého koutku a narovnává se. Kiquijský obojživelník, domorodec z vodního světa Kithrupu, používá při úklidu spravedlivě všech svých šesti šikovných končetin. Jeho práce má veselý hudební doprovod, skládající se ze synkopovaných trylků, promísených cvrlikáním. Kippiho primitivní jednoduché myšlenky může Gillian, i při svém omezeném talentu psí, celkem snadno sledovat. Tuhle presapientní mysl zcela naplňuje pokojná, důvěřivá zvědavost. Kippi vypadá bezstarostně nevědomý, pokud jde o skutečnost, že jeho mladá rasa je zatažena do velké krize, zasahující celých Pět galaxií.

„Co bude příště? - Jsem zvědavý, co?
Co to bude?
Co bude příště? — Doufám, že něco dobrého.“

Gillian s ním sdílí toto vřelé přání. Kvůli Kiquiům bude muset *Streaker* najít nějaký klidný vesmírný kout, kde ještě platí galaktické tradice a zákony. Ideální by bylo najít nějaký silný, benevolentní hvězdný klan, schopný ujmout se této mladičké obojživelné rasy a chránit ji, zatímco horké větry fanatismu dují po hvězdných cestách.

Nějaká rasa zasluhující si být jejich patrony... pomáhat jim... jak by to lidé nikdy nedokázali... dokud Kiquiové nebudou schopni stát na vlastních nohou.

Už se vzdala naděje, že by Kiquiové mohli být adoptováni do malé terranské rodiny lidí, neodelfínů a neošimpanzů, což byl počáteční nápad, když *Streaker* spěšně nalodil malou chovnou populaci. Zralé presapientní druhy byly vzácné a tento jeden byl skutečně velice slibný. Ale právě teď měli pozemšťané co dělat, aby ubránili aspoň sebe, natož aby přibrali na sebe ještě tuto novou odpovědnost.

###

Abhusha pomalu odplývá a přechází v *Poposh*, když vtom Gillian náhle pocítí v jedné noze intenzivní mravenčení, uvědomujíc

si jakousi novou přítomnost. Vetřelce doprovází samolibá, až arogantní ironie, jako nadměrně používaný parfém. Je to vířící hologram počítače Niss, který vtrhl do jejího mentálního útočiště se svou typickou netaktností.

Tom měl za to, že je to dobrý nápad, vzít tento tymbrimijský stroj s sebou, když tato osudem pronásledovaná výprava odstartovala ze Země. Kvůli Tomovi - poněvadž ho tolik postrádá - potlačuje Gillian svou přirozenou nechuť a podráždění, které v ní tahle úlisně hovořící umělá bytost pokaždé vzbuzuje.

„Ponorka s naším útočným oddílem a zajatci na palubě sem dorazí už během několika málo hodin, " zatrylkuje Niss. *„ Máme si spolu projít plán výslechu, Dr. Baskinová? Nebo tu nepříjemnou povinnost přenecháme těm štěbetovým cizím děckám?"*

Vypadá to, že tenhle arogantní stroj je jaksi dotčený - už od doby, kdy Gillian převedla práci tlumočníka na Alvina a Huck. Ale zatím jde všechno velice dobře. V každém případě Gillian už ví, jaké otázky položit lidským a jofurským zajatcům.

A nadto má svůj vlastní způsob, jak se na to připravit. Jak říkával starý Jake: *„ Co může člověk předvídat bez vzpomínání?"*

Potřebuje být chvíli sama, bez Nisse či Hannese Suessiho nebo bez stovky nervózních delfínů, kteří ji otravují, jako by ona byla jejich máma. Někdy se tento neustálý stres pociťuje hůře než vědomí temné propasti, obklopující *Streaker* a jej skrývající horu mrtvých lodí.

Odpovědět slovy by ji vytrhlo z jejího transu, a proto Gillian místo toho vyvolá *Kopon*, empatický glyf. Nic parádního - postrádá vrozený tymbrimijský talent - jen hrubá konstrukce, kterou Niss najde v nějakém koutě kybernetického prostoru, aby tu strávil příští hodinu v simulované sebereplikaci, než ho zase zavolá.

Entita prská a protestuje. Je zde více slov. Ale Gillian je nechá smýt jako pěnu na pláži. Dále pokračuje ve cvičení, přecházejíc k dalšímu směrovacímu bodu. K tomu, který se zdá tichý jako smrt.

Abhusha pokračuje dál, a teď se zaměřuje na mrtvolu, stojící ve vzdáleném koutě Gillianiny pracovny jako nějaká faraónská mumie, obklopená ochrannými poli, která jsou stále funkční i po třech letech a po milionech parseků *Streakerovy* cesty a udržují ji v stále nezměněném stavu, už od tehdy, kdy toto prastaré tělo objevil Tom a odnesl je z obrovské opuštěné lodi, vznášející se v Mělké hvězdokupě.

Tom měl vždycky talent na získávání drahocenných suvenýrů. Ale tenhleten - to byl přímo unikát.

Herbie.

Vskutku ironické jméno pro Prapředka... jestliže se ovšem skutečně jedná o jednoho z nich... starého snad dvě miliardy let a příčinu všech *Streakerových* nesnází.

Hlavní příčina války a zmatku alespoň ve dvanácti spirálních ramenech Pěti galaxií.

Měli jsme se ho zbavit už na Oakce, to jí bylo jasné. Předání Herbieho Knihovnickému institutu by byla oficiálně ta správná věc. A bezpečná.

Ale úředníci na tamní sektorové pobočce byli zkorumpováni. Mnozí z knihovníků zapomněli na své přísahy a závazky a začali bojovat mezi sebou - rasa proti rase, klan proti klanu - a každý z nich se urputně snažil získat *Streakerův* poklad pro svůj vlastní druh.

Znovu utéct se stalo povinností.

Žádná galaktické frakce si nesmí dovolit, aby vlastnila vaše tajemství.

Tak znělo nařízení Terragenské či Všezemské rady, které bylo obsahem jediného dálkového poselství, jež *Streaker* obdržel. Gillian znala ta slova zpaměti.

Stranit někomu by mohlo vést ke zkáze.

Mohlo by to mít za následek vyhlazení pozemského klanu.

###

Osudné objekty *Streakerova* nákladu škubají za její údy a mění polohu jejího těla v prostoru. Gillianiny oči se otvírají a hledí vzhůru, ale nevidí kovový plátový strop nad sebou. Místo toho pohlíží do minulosti.

Mělká hvězdokupa. Falanga třpytících se koulí, klamně krásných jako průzračné měsíce nebo bubliny, vznášející se ve snu. Pak léčka u Morgranu... žhnoucí exploze vybuchující mezi flotilami mocných bitevních lodí, početných jako hvězdy, z nichž každá prahla po šanci polapit komára.

A nato Kithrup, kam se pronásledovaný komár utekl a kde tolik členů posádky, především těch cennějších, bylo navždy ztraceno.

Kde jsi, Tome? Žiješ ještě někde, v prostoru a v čase?

A pak Oakka, zelený zrádný svět, kde instituty zklamaly.

A Fraktální systém, kde Staří ukázali, že neexistuje věk, v němž by nedocházelo k podlosti a bezcharakternosti.

Herbie se zdá touto myšlenkou mírně pobaven.

Stáří? Z mého hlediska jsou tito obyvatelé obří sněhové vločky jen pouhé děti, tak jako ty!

Samozřejmě že se tento hlas ozývá pouze v její představivosti, vkládaje slova do úst, která snad mluvila tehdy, když ještě pozemské oceány nehostily žádný jiný život kromě bakterií... a když sluneční soustava dosáhla teprve poloviny svého dnešního věku.

Gillian propukne v smích. *Abhusha* se změní na *Kuntattu* - smích uprostřed bouře zmrzlého deště vakuových paprsků.

###

Brzy už bude muset bojovat s tímtéž problémem - jak ještě jednou zaranžovat *Streakerův* únik přímo před hladovými tlamami štěkajících honících psů. Tentokrát by to chtělo nějaký pěkný trik, kterým by bylo možno obelstít jofurský křižník, jenž zřejmě už na Jiju přistál, a to v situaci, kdy trup *Streakeru* stále ještě zatěžuje tvrdošíjný povlak sazí.

Chtělo by to *zázrak.*

Jak nás jenom dokázali sledovat? diví se Gillian. *Vypadalo to jako perfektní úkryt, kde všechny cesty k Jiju byly kvantově zkolabovány až na jednu, protínající atmosféru obří karbonové hvězdy. Soonerské rasy to všechno úspěšně zdolaly a podařilo se jim dostat se sem, aniž zanechaly nějaké stopy. Co jsme jenom udělali špatně?*

Obviňování nemá v beztížné józe místo.

Ruší to klid.

Promiň, Jakeu, pomyslí si Gillian. Slabě povzdechne, uvědomujíc si, že stav transu je nyní už porušen. Klidně by se z něj mohla vynořit a vrátit se zpět ke své práci. Možná že *Híkahí* donese nějaké užitečné zprávy ze svého nájezdu na povrch.

Je mně líto, Tome. Možná že časem přijde chvíle, kdy si budu moct dostatečně vyčistit mysl, abych tě uslyšela... nebo poslala kousek sebe tam, kamkoliv jsi odešel.

Gillian si odmítá připustit tu mnohem pravděpodobnější alternativu - totiž že Tom je mrtev, spolu s Kreideikím a ostatními, které musela zanechat na Kithrupu, pouze s malým vesmírným

skifem, který je měl dopravit zase domů.

Proces vynořování z transu pokračuje, stahuje meditační n-tvary zpět do jejich původních abstrakcí a usnadňuje jí tak přechod do světa nepříjemných faktů.

A přesto...

V tomto stavu postupného vynořování si Gillian náhle začíná uvědomovat cosi jako *pátý* směr, odkud působí na její tělo jakási další síla. Přejíždí jí vzadu po šíji, způsobuje brnění a mravenčení v týlních obratlech a vlasových kořínčích podél středu její lebky. Je to velice povědomé. Cítila to už i předtím, i když ještě nikdy ne v této síle. Přítomnost čehosi, co ji vábí a vybízí, ne z bezprostřední blízkosti nebo odněkud z lodi, ale odněkud mimo *Streakerův* zjizvený trup. Z místa někde jinde na této planetě.

Je to rytmická, rezonující síla, budící dojem vibrace v pevném kameni.

Kdyby tu jenom byl Kreideiki, jistě by dokázal empaticky vplynout do vztahu s touto silou, tak jako to dělal s těmi ubohými bytostmi, které žily v podzemí Kithrupu. I Tom by mohl přijít na to, jak tomuto jevu porozumět.

Ale Gillian si přesto tentokrát začíná myslet, že tu jde o něco jiného. Opravujíc svůj předchozí dojem, uvědomuje si -

Není to entita, nacházející se *na* tomto světě ani *pod* ním, ale něco přímo z této planety. Aspekt planety Jijo samotné.

Narushkan ji orientuje jako jehlu kompasu, a náhle Gillian cítí podivný, nevyprovokovaný vzruch uvnitř. Vyžádá si to jistý čas, než je schopna tento vjem někam zařadit. Ale posléze se dostaví poznání.

Zkusmo a nejistě -jako nějaký dlouho ztracený přítel, který neví, zda bude vítaný - se do jejího srdce vplíží *naděje*, přijíždějíc na kadencích kamene.

Ewasx

Znenadání přichází zpráva. Příliš brzy pro vás, kruhy, než abyste byly schopny vyčíst ji z ještě stále horkého vosku. Zůstává tedy na Mně, abych ji vyjádřil přímo.

ZPRÁVA O NEŠTĚSTÍ! ZPRÁVA O KATASTROFĚ!

Zpráva mluví o osudové ztrátě, jež nás postihla východně od tohoto hřebene horských vrcholů. Naše poškozená a ztroskotaná korveta - zničená!

###

Posádkou *Polkjhy* zmítají spory. Syntézové torusy vypouštějí kouř ostré kritiky, zatímco z mluvících kruhů se řine hlasité obviňování.

Mohla by tuto tragédii mít na svědomí ta pronásledovaná delfíní loď, jako akt odvety proti svým nepřátelům? Po léta se šířila její pověst a stoupal i respekt vůči ní - po důmyslných únicích z jiných pastí.

Ale to není možné. Dálkové skenování neobjevilo ani stopu po gravitačních emanacích či po energetických zbraních. Dosud zjištěné známky ukazovaly na nějaký druh palubního selhání.

Ale přesto nelze podceňovat ta chytrá vlčata. Já/my si můžeme přečíst četné ve vosku zachované vzpomínky po bývalém Asxovi - historické legendy o letech formování jijoánské Pospolitosti - a zvláště příběhy o ursko-lidských válkách. Tyto příběhy jasně demonstrují výjimečné schopnosti obou těchto ras pro improvizaci.

Až dosud jsme si mysleli, že to všechno je pouhá náhoda - že zde na Jiju byli pozemšťanští sooneři, že Rotheni měli lidské sluhy a že ta pronásledovaná loď pocházela také z toho vlčecího světa. Nic se nezdá nasvědčovat tomu, že by ty tři skupiny měly něco společného, žádný motiv, cíl či schopnosti.

Ale co když je tomu přece jen tak?

Já/my si o tom budeme muset promluvit s Vůdcem-kapitánem... hned, jakmile výše postavená seskupení přestanou se svými výlevy a nechají nás dostat se také k nějakému ruku.

Připravte se, Mé kruhy. Naším prvním úkolem bude zcela určitě výslech zajatců.

Tišút

Co jenom budu dělat?

Nad tímto nepříjemným dilematem se trápila, když se ponorka

vracela nazpět k hoře mrtvých vesmírných lodí v mořské propasti. Zatímco ostatní členové operačního týmu *Híkahí* jásali nad svým zdařilým nájezdem a těšili se, jak si tam povykládají s kolegy z posádky *Sheakeru,* Tišút očekávala spojení obou lodí se vzrůstajícím pocitem strachu.

Navenek to všechno vypadalo dobře. Zajatci byli zajištěni. Ti dva mladí dobrodruzi, Alvin a Huck, vyslechli Dwera a Rety - lidské soonery, kterým se nějak podařilo vyřadit a zničit jofurskou korvetu. Jakmile se *Híkahí* v bezpečné hloubce srovnala, Tišút věděla, že se to jí a jejímu týmu podařilo - získat pro Zemi bod, aniž při tom byli chyceni.

Tento bravurní kousek značně pozvedl respekt velitele mise. Někdo by mohl Tišút nazvat i hrdinkou. Přesto její žaludek stále svíral neurčitý nepokoj.

Ifni mě musí nenávidět. Jsem chycena v *kleštích, protože došlo k té nejhorší možné kombinaci události.*

###

„Počkej moment!" štěkla ta g'kekská samička, co si přisvojila jméno jedné dávné pozemšťanské literární postavy. Zatímco její loukotě přímo vibrovaly vzrušením, namířila jednu oční stopku na mladého muže, který měl svůj luk a šípy položeny přes kolena. „Tak ty říkáš, žes šel celou tu dálku z Úbočí, abys našel její ztracený kmen... a *ona* že zatím utekla zase nazpět domů na palubě toho dakkinského vzdušného člunu..."

Lidské děvče, Rety, ji přerušilo.

„To jsou *Danikové,* ty kolečkový trdlo. A co je na tom divnýho? Napálila jsem Kunna a ty ostatní, že si mysleli, že se chci stát jednou z nich. To se ví, že jsem měla oči na stopkách, abych nepropásla první šanci, abych..."

Tišút už celou tuto historii jednou slyšela, a tak tomu tentokrát věnovala jenom malou pozornost, až na to, že si všimla, že tahle „Huck" mluvila novoanglicky daleko lépe než to lidské dítě. V každém případě měla jiné věci k přemýšlení. Zvlášť ji zajímal jeden za zajatců, ležících daleko vzadu v kajutě... zajatý hvězdoplavec, který by mohl odhalit její nejhlubší tajemství.

Tišút vyslala signál do svého neurálního konektoru zapuštěného za jejím levým okem. Mechanická kráčecí jednotka odpověděla

otočkou na všech svých šesti nohou, takže se její zobákovitý čenich odvrátil od lodního můstku a zaměřil na dění kolem. Nezatíženo zbrojí nebo život podporujícím vybavením, kroužilo zde ladně hejno delfíních diváků. Delfíni vypadali naprosto fascinováni pohledem na dva očividně tak unavené a zubožené lidi a na děvče s jizvou na tváři, které by každá pozemská nemocnice dokázala bez problémů odstranit. Jejich venkovský akcent a neskrývaný úžas při pohledu na skutečné živé delfíny připadal posádce ponorky až dojímavě roztomilý na to, že se jednalo o členy patronské rasy.

Ti dva zřejmě neshledávali nic divného v plácání s Alvinem a Huck, jako kdyby bytosti na kolech a novoanglicky mluvící hooni byli něco tak obyčejného jako pěna na vlnách. Docela samozřejmě vypadalo i to, že se Rety a Huck navzájem popichovaly jako sourozenci.

„Jasně, že jsem sem Kunna zavedla. Ale jenom takhle jsem mohla zjistit, odkud ten ptačí stroj přišel!" Rety pohladila malinkého ursa, jehož dlouhý krk se spokojeně přivinul k jejímu zápěstí. „A můj plán vyšel, ne? Našla jsem vás!"

Huck na to zareagovala stočením všech svých čtyř očních stopek, což byl výraz pochyb a opovržení. „To ano, i když to znamenalo odhalení pozemské lodi a umožnilo to tomu tvému *danickému* pilotovi zaměřit ze vzduchu její polohu."

„Jo? Co tím myslíš?"

Ode dveří viděla Tišút lidského muže a nedospělého hoona, jak na sebe zírají. Dwer i Alvin se už setkali, ale vyměnili si spolu jen formální úsměv. Možná že si padnou do noty později, třeba při porovnání svých zkušeností ze života s tak „dynamickými" společníky, jakými jsou Rety a Huck.

Tišút se všechna ta změť různých hlasů kolem zdála zmatená a nekoordinovaná. *Je to tu jako nějaká menažerie.*

Ve vzduchu vířily argumenty, mezitímco Tišút opouštěla můstek. Možná že se ukážou užitečné i některé nahrávky, až Gillian a Niss zanalyzují každé slovo. Zatím probíhaly přípravy na výslech přeživších Jofurů, k němuž měla být použita technika nalezená v thennaninské knihovnické kostce - vyčerpávající souhrn dat od klanu, jenž bojoval s Jofury už předtím, než Šalamoun zbudoval svůj chrám.

Tišút proti tomu nic neměla - zatím.

Ale Gillian bude určitě chtít vyslechnout také Kunna. A zná svůj

vlastní druh natolik dobře, že ji bude těžké nějak ošálit. Híkahí byla provizorní plavidlo, sestavené z částí zachráněných z trupů starobylých lodí, jimiž bylo poseto dno Riftu. Tišút procházela chodbami, zbudovanými z různých materiálů a substancí, spojených dost hrubými pláty, dokud se nedostala ke kajutě, kde byli drženi oba lidští zajatci. Naneštěstí se ukázalo, že venkovní stráž připadla na Karkaetta, pilného žáka mentálního tréninkového programu keneeku, který vyznával a učil bývalý kapitán Kreideikí. Tišút nemohla doufat, že pošle Karkaetta pryč s nějakým vzkazem a že se na to prostě zapomene. Každou odchylku či porušení předpisů by si neomylně pamatoval.

„Koblihy sse už uklidnily," referoval snaživě. „A toho poškozeného rothenského bojového drona jsme vypnuli a dali do mrazáku. Hannes a já později zkontrolujeme jeho paměťový blok."

„Výborně," odvětila. „A co ten tytlal?" Karkaett škubl hladkou šedou hlavou. „Vy myssslíte toho jednoho, co mluví? Je izolovaný v kabině, jak jste nařídila. Alvinův mazlíček je *samozřejmě jenom* noor. Předpokládám, že ji nechcete zavřít taky."

Tišút si vlastně ani nebyla tak docela jistá, zda postřehla ten rozdíl mezi *noorem* a *tytlalem.* Byla to jenom schopnost mluvit? Co když to dokázali všichni, ale uměli dobře uchovávat tajemství?

Tytlalové byli legendární jednou svou zvláštností - silně vyvinutým smyslem pro humor.

„Chci se podívat na ty lidské vězně," řekla strážci. Karkaett vyslal signál na otevření dveří. Přesně podle vydaných směrnic ji pak doprovodil dovnitř, zbraň namířenou na zajatce.

Oba muži leželi na skládacích polních lehátkách, přivázaní k jejich řemenům. Vypadali už mnohem líp než v močále, kde se kašlajíce a zoufale lapajíce po vzduchu křečovitě drželi rákosového břehu, snažíce se udržet hlavy nad vodou. Ten mladší vypadal dokonce ještě hrubší a vyhladovělejší než Rety - subtilní mladý muž s tvrdými svaly, černými tvrdými vlasy a se svraštělou jizvou nad jedním okem. *Jass,* identifikovala ho Rety - soonerský bratránek a zdaleka ne ta nejoblíbenější osoba.

Druhý muž byl mnohem větší a mohutnější. Pod cákanci bláta a špíny měl na sobě stále ještě rozeznatelnou uniformu. Jeho ocelově šedé oči se zavrtaly do Tišútiných hned v okamžiku, kdy vstoupila.

„ Jak jste nás dokázali sledovat na Jijo? " Tohle by určitě bylo to, nač by se Gillian tohoto danické-ho hvězdoplavce zeptala. Byla

to otázka, z níž měla Tišút největší strach.

Uklidni se, pokárala se v duchu. *Rotheni vědí jenom to, že jim někdo poslal vzkaz z Fraktálního systému. Nevědí však kdo.*

Koneckonců, svěřili by se s tím svým danickým sluhům? Tenhle ubohý chlapík je patrně stejně zmatený jako my.

Přesto se však Kunnův pevný pohled zdál naplněn toutéž skálopevnou vírou, jakou kdysi viděla u toho misionáře... učedníka, který kdysi dávno, ještě když Tišút byla dítě klouzající se ve vodní brázdě za svou matkou, přinesl do malé delfíní komunity Bimini-Under to fascinující poselství.

„Lidé jsou milovaní patroni neodelfinské rasy, " vysvětloval věrozvěst na tajné schůzi v jeskyni, kam lidští potápěči s akvalungy nikdy nezavítali. *„A přesto, jenom několik málo staletí předtím, pořádali primitivní muži lovy na kytovce až téměř do samého jejich vyhlazení. Dnes mohou sice jednat líp, ale kdo může popřít, že jejich nová dospělost je ještě křehká a nevyzkoušená? Bez toho, že by byli delfíni ke svým patronům neloajální, cítí se mnoho z nich nepříjemně a ptají se sami sebe, zda nemůže existovat něco nebo někdo větší a moudřejší než lidstvo. Někdo, na koho by se mohl celý klan obrátit* v *případě, že by nastaly zlé časy. "*

„Myslíš boha? " optal se jeden z přítomných delfínů. A misionář přikývl.

„ V podstatě ano, " odpověděl. *„ Všechny starodávné legendy o božských bytostech, které se občas míchaly do lidských záležitosti... všichni ti velcí učitelé a proroci... to vše může mít základ v prosté přírodě.*

Terra není jenom izolovaný, opuštěný svět - domov bizarních vlčat a jejich drsných klientů. Spíše je částí podivuhodného experimentu. Něčeho, co jsem vám přišel vyprávět.

Velice dlouho jsme byli pozorováni. Láskyplně střeženi během celých věků našeho snění. Ale brzy, skutečně už velice brzy, nastane čas probudit se. "

Kaa

Mopolova horečka byla ta tam a nic nenasvědčovalo tomu, že by se mohla opakovat. Vlastně vypadal docela čilý a nadšený, když

následujícího rána vyplul se Zhakim na východ, aby se opět vrátili ke svému průzkumnému úkolu u přístavu Wuphon.

„Vidíš? Všecko, co to chtělo, byla akorát vážná domluva," vysvětlovala Peepa s evidentní hrdostí. „Mopol prostě jenom potřeboval, aby mu někdo připomněl jeho povinnosti."

Kaa ucítil náznak výtky v jejích slovech, ale rozhodl se ho ignorovat.

„Máš opravdu přesvědčivé ošetřovatelské způsoby," řekl jen. „Bezpochyby vás to už učili v té vaší zdravotnické škole."

Vlastně si byl docela jistý, že Mopolovo uzdravení má jen máloco společného s Peepinou výchovnou lekcí. Mladý delfíní samec, poloviční Stenos, souhlasil až příliš ochotně se vším, co říkala mladá sestra, škubaje svou skvrnitou šedou hlavou, a přitom stále švitořivě opakoval: „Ano, ano."

On a Zhaki mají něco za lubem, uvažoval Kaa, když pozoroval ty dva, jak spolu plavou zpět k pobřežní hoonské osadě.

„Potřebuju se co nejdřív vrátit zpátky na loď," řekla Peepa, a to mělo za následek, že Kaaovi poklesla jeho úzká čelist.

„Ale já myslel, že se pár dní zdržíš. Souhlasila jsi s tím, že se půjdeme podívat na sopku."

Zatvářila se nerozhodně. „Nevím... Když jsem odcházela, mluvilo se o tom, že by se *Streaker* měl přesunout do jiného úkrytu. Pronásledovatelé se dostali už zatraceně blízko."

Odstěhování lodi o několik kilometrů by sotva znamenalo nějaký velký rozdíl, jestliže galaktické letky už zjistily její přítomnost. Ani kdyby se loď ukryla pod obrovskou hromadou odložených lodí, nic by jí to nepomohlo, kdyby se pronásledovatelé přiblížili natolik blízko, aby mohli použít chemické čichové detektory. Pozemská DNA by je přivábila tak bezpečně jako samičí feromony můří samce.

Kaa vyjádřil lidské pokrčení rameny tím, že stočil ocas.

„Brůkida bude zklamaný. Tolik se těšil, že ti ukáže svou sbírku drosu od všech šesti zdejších soonerských ras."

Peepa se podívala na Kaau a chvíli na něj pronikavě hleděla, až si byla jistá, že zachytila zahořklý sarkasmus, skrývající se uvnitř.

Z jejích nozder vytrysklo krátké zasmání.

„Ach, dobrá. Podívejme se tedy na tu vaši horu. V každém případě přímo šíleně toužím po zaplavání."

###

Jako obvykle byla voda cítit přímo báječně. O trochu slaněji než v pozemském moři, ale se slabou chutí po minerálech a po ionizovaném oleji, což mělo za následek, že snadno klouzala přes kůži. Vysoký obsah kyslíku způsoboval, že jste se cítili tak, jako byste mohli plavat stále a stále, až za horizont.

Byl to mnohem přátelštější oceán než na Kithrupu či na Oakce, kde voda chutnala jedovatě a odporně. Přátelštější, to je, když jste nebrali v úvahu zvláštní sténavé zvuky, které občas vystupovaly ze Žumpy, jako by tam dole žil nějaký kmen šílených velryb, zpívajících své baladické výlevy bez rytmu a bez důvodu.

Podle *Alvinova deníku,* což byl jejich hlavní pramen informací o Jiju, někteří domorodci věřili, že pod zdejším kontinentálním šelfem žijí jakési starobylé bytosti, které jsou divoké, kruté a nebezpečné. Tyto a podobné zmínky podnítily Gillian Baskinovou, aby nařídila pokračovat v tajném průzkumu.

Pokud Streaker *nepotřebuje pilota, mohl bych klidně vystupovat jako tajný agent. Každopádně to je činnost, ke které by Peepa mohla cítit respekt.*

Nehledě na tyto své úvahy, Kaa se zase znovu a rychle naučil, jak báječné je pohybovat se v oceánu v tandemu s jiným dobrým plavcem, řítit se podél vln mohutnými údery ocasu a vytvářet si každým okamžikem, kdy jste se zaryli do vody, dostatečnou pohybovou energii, abyste pak mohli obloukem vzlétnout a chvíli plachtit vzduchem, než jste zase znovu dopadli do vln. Skutečný vrchol radosti, jaký taková plavba poskytovala, nebylo možno plně vychutnat, aniž by ho s vámi sdílela ještě nějaká další bytost. Musí to být dva nebo více delfínů, kteří se pohybují unisono, každý v plavební brázdě toho druhého. Když se to provedlo správně, povrchové napětí hladiny téměř jako by zmizelo a planeta vypadala, že plynule přechází od svého jádra ke skále, od moře k obloze.

A pak... až do trpce jasného vakua?

Tuto myšlenku mohla použít moderní poezie, ale nikdy by se to nemohlo stát u původních divokých kytovců - ani u druhů, jejichž oči by byly schopny rozeznat hvězdy - kdyby byli lidé nepřestali s lovem a nezačali s učením.

Změnili nás. - Ukázali nám vesmír se sluncem, měsícem a přílivy. Z některých z nás dokonce udělali i piloty. Potápěče v

červích děrách. Myslím, že to odčinilo zločiny jejich předků.

Nicméně, některé věci se nezměnily nikdy. Jako napůl erotické hlazení bílých čepiček zpěněných vln na těle nebo bublinky horkého dechu, setkávající se se vzduchem. Drsné pozemské potěšení z tohoto výletu nabízelo mnoho, co na *Streakeru* postrádal.

Také to poskytovalo příležitost k dvoření.

Za předpokladu, že ona si myslí totéž co já.

Za předpokladu, že si dokážu získat její vážnost.

Blížili se k pobřeží. Mohl to poznat podle zvuků, jež vydávaly drobné kamínky zvířené příbojem a vpředu před nimi narážející na skály. Z vrcholu každého skoku mohli zahlédnout mlhou zahalenou horu. Brzy už dorazí ke skryté jeskyňce, kde bylo uloženo jeho pozorovací vybavení. Pak se Kaa musí opět vrátit k neadekvátním, nešikovným slovům a pokusit se dát Peepě najevo své pocity a touhu.

Kéž by to takhle mohlo pokračovat stále a bez konce, pomyslel si.

Krátký dotek sonaru, a on věděl, že Peepa pociťovala totéž. Také ona toužila po chvíli primitivní úlevy a uvolnění, aby vydržela.

Kaaův sonický smysl zachytil hejno pseudotuňáků, letících vodou nad blízkými mělčinami, kam je přilákala snídaně z nedokrevného masa synthů. Tuňáci nebyli zrovna ve směru jejich cesty - to by znamenalo okliku. Nicméně Kaa vybuchl v trináru:

** V letním slunci*
ryby lákají jako jedlé
*singularity!**

Cítil hrdost nad svým právě vytvořeným haiku - impulsivním, a přece hrajícím si se slovy, jak se mu podařilo smíchat vesmír i s planetou spojené obrazy. Ovšem volný lov na této planetě nebyl ještě oficiálně povolen. Očekával, že Peepa vysloví rozhodné odmítnutí.

** Když míjíme propast či jasný útes*
nebo černou díru - co nás nasytí?
*Náš navigátor! **

Její souhlas naplnil Kaaovo prudce tepající srdce nesmělou

nadějí.

Peepiny silné, rytmické záběry ploutví snadno udržovaly stejné tempo s jejím druhem. Držela se těsně u jeho boku, když prudce zahnul tam, kde jim kynul vydatný a brzký oběd.

SOONEŘI

Lark

Už předtím jsem byl na palubě létajícího stroje, řekl si sám k sobě. *Nejsem už žádné domorodé dítě, které žasne nad dveřmi, kovovými panely a umělým světlem.*

Toto místo by mě nemělo děsit.

Stěny se nijak nechystají sevřít se kolem mě.

Jeho tělo však o tom přesvědčeno nebylo. Srdce mu divoce pádilo a ne a ne se zastavit. Lark měl stále pocit, že se malá místnost *zmenšuje*.

Věděl, že to musí být nějaká iluze. Ling ani Rann neprojevili navenek žádnou obavu, že by mohli být rozmačkáni ve zmenšujícím se prostoru. Byli zvyklí na tvrdé šedé povrchy těsně je obklopujících kovových stěn, což někomu, kdo vyrostl pobíhaje po vzdušných cestičkách ve vrcholcích stromů garuového lesa, muselo nevyhnutelně připadat nepřátelské, drsné a strohé. Podlahové pláty přenášely vzdálené vibrace, rytmické a nepřetržité.

Lark si najednou uvědomil, co mu to připomíná - stroje v otcově papírnickém mlýně, šroubovníky a drticí kladiva - určené k rozmačkání a rozmělnění kusového odpadu nájemnou bílou kaši. Toto neustále hlučné tepání a buchot ho vždy vyháněly ven do divočiny, na dlouhé cesty, kde hledal živý materiál ke svému studiu.

„Vítej na hvězdné lodi, soonere," zamumlal Rann, kterého ještě neopouštěla bolest hlavy ani vztek po boji v jezeře. „Jak se ti to líbí?"

Všichni tři zajatci měli na sobě jen své vlhké spodní prádlo, jejich mokré potápěčské obleky a nástroje jim byly odebrány. Z nějakého neznámého důvodu jim Jofuři ponechali jejich rewqové symbionty, i když Rann si toho svého strhl, po čemž mu na spáncích zůstaly červené pruhy na těch místech, kde zmuchlaný tvor neměl čas, aby uvolnil své vyživující přísavky.

Aspoň že nikdo z nich nebyl zraněn během jejich rychlého zajetí, když se z mamutí lodi náhle vyhrnul proud kuželovitých postav. Každý Jofur řídil svou vlastní létající plošinu z lesknoucího

se kovu. Podpůrná silová pole stlačovala vodní hladinu jezera a záhy obklopily lidské plavce diskovité sníženiny. Vznášející se roboti jiskřili a praskali potlačovanou energií -jeden se dokonce potopil, aby jim zabránil v útěku - zahnali zajatce k jedněm z těch antigravitačních sání a pak je odvezli do vězení.

K Larkovu překvapení byli všichni strčeni do jedné cely. Podle zpráv z temných věků Země patřilo k obvyklým praktikám vězně separovat, aby byl zlomen jejich duch. Potom si uvědomil -

Jestliže jsou Jofuři jako traekiové, nemohou význam samoty pochopit. Osamělý traeki by spokojeně diskutoval se svými kruhy třeba až do té doby, než by Prapředkové přišli domů.

„Jsou patrně zmatení a šťourají se ve své databázi po informacích o pozemšťanech," vysvětlovala Ling. „Až donedávna tam toho moc neměli."

„Ale od Kontaktu je to už tři sta let!"

„To se může zdát dlouhé nám, Larku. Ale po většinu tohoto času bylo objevení Země jenom nevýznamnou novinou - senzací ze zadní strany. V současné době první detailní studie institutů o našem domovském světě sotva stačily proniknout do sektorové pobočky Knihovny na Tanith."

„Tak proč ne..." Hledal slovo, které ona už několikrát použila.

„Proč *neaplikovat* pozemské knihy? Naše encyklopedie, lékařské texty, analýzy... znalosti, jejichž shromažďováním jsme strávili tisíce let?"

Zvedla oči. *„Vlčecí pověry.* Dokonce i my Danikové jsme naučení takhle uvažovat." Pohlédla na Ranna. „Potřebovalo to tu vaši tezi, Larku - tu, kterou jste napsali spolu s Uthenem - aby mě přesvědčila, že všechno může být i úplně jinak."

Lark se nad tímto komplimentem do temna začervenal, ale podařilo se mu ovládnout svou představivost. Ani se nepokusil sklouznout očima po její téměř nahé postavě. Skrovné oblečení by nedokázalo nijak skrýt procitnutí jeho fyzické touhy. Kromě toho na to nebyl ani vhodný čas.

„Stále mohu stěží uvěřit takovému stanovisku. To by tedy Galaktici raději čekali celá staletí na nějakou formální zprávu o nás?"

„Ach, jsem si jistá, že velké klany - jako Sorové a Jofuři - už nějak získaly přístup k původním zprávám. A že naléhavě hledaly další informace už od doby, co začala ta patálie se *Streakerem.* Tak

například, jejich strategické agentury téměř určitě už unesly a rozpitvaly nějaké lidi. Ale těžko mohou vybavit každý vesmírný křižník ilegálními údaji. To by riskovaly kontaminaci palubních kostek Knihovny. Hádala bych, že tato posádka dost improvizovala, což je vlastnost ne příliš podporovaná v galaktické společnosti."

„Ale lidé tím jsou známí. To proto vaše loď přiletěla na Jijo? Aby improvizovala?"

Ling kývla, trouc si svá nahá ramena. „Naši rothenští pá -"

Na okamžik zmlkla a pak použila jiný výraz. „Vnitřní Kruh obdržel vzkaz. Pouzdro s časovými údaji, naladěné na rothenskou poznávací vlnu, aby je našel jenom někdo, kdo patří k nim."

„Kdo ho poslal?"

„Zřejmě nějaký tajný věřící mezi posádkou té delfíní lodi. Nebo nějaký zoufalec odhodlaný vymknout se terragenským zákonům a vyprosit si pomoc z vyšších zdrojů."

„Věřící..." uvažoval Lark. „Myslíte tím věřící v danickou loajalitu. Ale Danikové učí, že utajení příjemci rothenského patronství jsou *lidé."*

„Podle galaktické tradice to však znamená, že v případě nejvyšší nouze může zavolat rothenskou pomoc i delfíní posádka. A v takové situaci ti ubozí tvorové právě jsou."

„Jako své prarodiče, jestliže vlastní lid není schopen vyřešit nějaký problém. Hrrm."

Lark si už dal dohromady velkou část této historie. Jak se první pozemská loď s delfíní posádkou vydala na průzkumnou misi, jež měla zkontrolovat přesnost dat malé planetární pobočky Knihovny, kterou Země obdržela od Knihovnického institutu. Většina civilizovaných klanů prostě akceptovala masivní objemy informací, shromážděné minulými generacemi, zvlášť pokud se týkaly těch koutů vesmíru, kde průzkum nemohl přinést žádný větší zisk.

Předpokládalo se, že půjde o pouhou rutinu. Jenom o pouhou zkušební projížďku. Jenomže potom, někde mimo obvyklé vesmírné trasy, narazila pozemská loď *Streaker* na něco nečekaného - objev, který přivedl velké galaktické aliance do stavu šílenství. Možná vodítko k času transice, kdy by se prastaré skutečnosti a pravdy známých galaxií měly najednou změnit.

„Říká se, že až se to stane, pouze jedna rasa z deseti bude schopna udělat ten krok, vedoucí k novému věku, " vysvětloval hoonský Nejvyšší rádce Phwhoon-dau jedné noci u táborového ohně,

právě po zkáze Doodenské mesy, čerpaje ze svého hlubokého studia bibloského archivu. *„ Ti, kdo chtějí přežít do následující dlouhé fáze stability, budou se přirozeně snažit dovědět se o tom, co nejvíc bude možno. Hr-r-rm. Ano, dokonce i sooner může pochopit, proč se ta pozemská loď dostala do potíží. "*

„Delfíní Danik." Lark žasl. „Takže tedy ten... *věřící* poslal tajný vzkaz k Rothenům..."

„*K je* špatné slovo. Spíše bys měl říci *pro.* Ve skutečnosti nic v novoangličtině adekvátně nevystihuje zkreslenou logiku při komunikaci s časovými schránkami." Ling si prsty pročesávala vlasy. Od Bitvy o Mýtinu jí značně povyrostly a stále ještě byly od dlouhého potápění v jezeře značně zacuchané.

„Ano, vzkaz od toho delfíního věřícího vysvětlil, kde se nalézá loď *Streaker* - v jedné ze zón toho habitatu z vodíkového ledu, kde se v blízkosti stelárních přílivů tísní mnoho starých ras, které se tam odebraly na odpočinek, stranou aktivního galaktického dění.

Důležitější ale je - byl v něm náznak, kam se velitel pozemské lodi chystá utéct příště." Ling potřásla hlavou. „Ukázalo se, že je to chytřejší verze jedné soonerské stezky. Obtížná pasáž, nepříjemně blízko ke žhavé Izmunuti. Žádný div, že vaše Šestka zůstala neobjevena tak dlouho."

„Hr-rm," zabručel Lark zamyšleně. „Na rozdíl od našich předků jste vy ale dopustili, abyste byli sledováni."

To vyvolalo podrážděnou reakci u Ranna, který zamračeně dřepěl v protějším koutě cely, stále si ještě svíraje bolavou hlavu.

„Nesmysl. Nic takového jsme neudělali," zavrčel vysoký Danik nevlídně. „Ty se tady snažíš říct, že jsme prostě nedokázali něco, co se předtím podařilo smečce zbabělých soonerů?"

„Nech urážek, myslím si totéž," řekla Ling. „Zdá se nepravděpodobné, že jsme byli sledováni. Totiž ne, když naše loď přiletěla na Jijo poprvé."

„Co tím myslíte?" podivil se Lark.

„Když nás tam naši kolegové nechali - nás čtyři lidi a dva Rotheny - abychom provedli biologický průzkum Jija, myslela jsem, že ostatní odletěli, jenom aby zkontrolovali sousední prostor pro případ, že by se snad delfíní loď skrývala na nějakém blízkém planetoidu. Jenomže to vůbec nezamýšleli.

Jejich pravým úmyslem bylo najít nějakého buyera."

Lark zmateně svraštil čelo. *„Buyura?* Ale nejsou snad už dávno

vyhlazeni? Vy myslíte, že Rotheni chtěli najmout některého z nich jako průvodce, vrátit se na Jijo a —"

„Ne... *buyera!* Kupce." Ling se zasmála, i když to neznělo nijak vesele. „Měl jsi pravdu, pokud šlo o Rotheny, Larku. Živí se výměnným obchodem s neobvyklými nebo nelegálními informacemi a často k tomu používají lidské Daniky jako prostředníky. Byl to vzrušující život... dokud jsi mě nepřiměl uvědomit si, jak jsme byli využíváni." Její výraz se zachmuřil. Pak potřásla hlavou.

„V tomto případě si museli uvědomit, že Jijo je něco jako poklad pro toho správného zákazníka. Existují zde životní formy, jejichž vývoj se zdá předběhnout termín ukončení jijoánského klidu a které se rychle blíží k presapientnímu stavu. A pak je zde Šest ras. Určitě by někdo dobře zaplatil za informaci o tak velkém zamoření zločinnými soonery... bez urážky."

„To není urážka. A ovšem, i každá stopa vedoucí k delfíní lodi je velice cenná informace. Tak tedy..." Lark odfrkl nosem jako znechucený urs. „Vaši páni se rozhodli nás prodat."

Ling kývla, ale její oči se zapíchly do Ranna. „Naši patroni prodali nás všechny."

Velký Danik se na ni nepodíval. Oběma rukama si svíral spánky a potom jenom tiše zasténal, což se zdálo z poloviny způsobeno bolestí a z druhé poloviny zhnusením nad jejich zradou. Obrátil se ke stěně, nedotkl se však olejnatého povrchu.

„Po tom všem, co jsme viděli, si stále ještě myslíte, že Rotheni jsou patrony lidí?" optal se Lark.

Ling bezradně pokrčila rameny. „Nemůžu jen tak zamítnout důkazy, které mi byly předloženy, když jsem vyrůstala - důkazy, datující se tisíce roků nazpět. Každopádně by to mohlo vysvětlit naši krvavou historii, plnou proradnosti a zloby. Rothenští páni prohlašují, že je to proto, že se naše temné duše stále odchylují od Cesty. Ale možná že jsme tací, jaké nás chtěli Pozvednutím vytvořit. Abychom mohli být pomocníky pro gang zlodějů."

„Hrrm. To by nám mohlo ulehčit břímě zodpovědnosti. Nicméně myslím, že lépe je být vlčaty, která nic nevědí o této své jediné omluvě."

Ling zase kývla a ponořila se do ticha, uvažujíc snad o velké lži svého života, která jí nedopřála pokoje. Zato Lark objevil nový pohled na velký příběh lidstva. Bylo to něco zcela mimo suché litanie událostí, recitovaných ze zaprášených svazků bibloského

archivu.

Danikové prohlašují, že jsme byli stále někým vedeni... že Mojžíš, Ježíš, Buddha, Fuller a ostatní byli jenom maskovaní učitelé. Ale jestliže nám někdo pomáhal - Rotheni nebo někdo jiný - potom nám tito pomocníci zcela určitě prokázali medvědí službu.

Jako problémovému dítěti, které potřebuje, aby mu byla věnována poctivá, otevřená a starostlivá péče, mělo se nám dostat mnohem víc než těch pár etických všeleků. Nejasných náznaků jako „ Věřte " a „Buďte dobří jeden k druhému ". Moralizující fráze nestačí k tomu, aby vedly smečku hrubých divochů... a také určitě nezabránily nástupu temných dějinných epoch, jako bylo otroctví, holocaust dvacátého století a tyrani století jedenadvacátého.

Všechny tyto hrůzy jsou ubohým vysvědčením jak učitelů, tak i žáků. Aniž ovšem...

Aniž ovšem předpokládáme, že jsme to vše opravdu dělali jenom my sami...

Larka se zmocnil stejný pocit jako tehdy, kdy on a Ling spolu hovořili u jezera šíleného žíravého pavouka. Mysl mu naplnily obrazy dojímavé, až děsivé krásy. Tapiserie klenoucí se přes tisíce let nazpět - lidská historie viděná z dálky. Příběh vylekaných sirotků, potácejících se v nevědomosti. Bytostí natolik inteligentních, aby v obdivu zíraly na hvězdy a kladly noci otázky, které nikdy nebyly zodpovězeny, kromě hrozivého ticha.

Někdy vyvolávalo toto ticho ze zoufalých představ zrozené řvoucí halucinace, fantastické výmysly a odůvodňování nebo i účelové výmluvy, ospravedlňující jakýkoliv zločin, který mohli silní jedinci spáchat během jediného týdne. Pouště se šířily, jak lidé ignorantsky káceli pralesy. Živočišné i rostlinné druhy mizely a vymíraly, jak farmáři vypalovali a rozorávali původní porosty. Války šířily trosky a zkázu ve jménu ušlechtilých cílů.

A přesto, uprostřed veškeré té bídy, se lidstvo jaksi dokázalo vzchopit a naučilo se umění klidu a pohledu dopředu v čase, tak jako se přehlížené děcko samo naučí lézt a mluvit.

Postavit se a myslet.

Chodit a číst.

Postarat se o sebe... a pak se stát milujícím rodičem těm ostatním.

Takovým rodičem, jakého ti ubozí sirotci nikdy neměli.

Zrozen na opuštěném světě, jehož drsná bezpečnost zmizela,

uvězněn v útrobách cizí hvězdné lodi, necítil však Lark žádnou zvláštní starost o svůj vlastní osud či o osud šesti jijoánských exilových klanů. Koneckonců, v nesmírném měřítku vesmíru neměl jeho život žádnou zvláštní důležitost. Pět galaxií bude trvat dál, i když zmizí i ten poslední pozemšťan.

Ale přesto cítil, že tragický příběh druhu *Homo sapiens,* vlčecího samouka z Terry, mu trhá srdce. Hořkosladká krutost tohoto příběhu vyloudila z jeho zdráhajících se očí pramínky trpké, slané vody, chutnající jako moře.

###

Ten hlas byl povědomý... až děsivě povědomý.

„ Teď nám to tedy řekněte. "

Jenomže když všichni tři lidé mlčeli, jofurský vyšetřovatel přistoupil blíž a hrozivě se nad nimi tyčil. Novoanglická slova vycházela se sykotem z vrcholu kolébajícího se kužele z masitých kruhů, doprovázena bubláním tělesných tekutin a zvláštním sliznatým praskáním.

„Vysvětlete nám, proč jste vyslali signál, který měl za následek vaše zajetí. Obětovali jste se snad, abyste tak vykoupili čas pro vaše kamarády? Pro ty, které ze všech nejdychtivěji pronásledujeme?"

Představil se jako „Ewasx", a část Larkovy hrůzy spočívala v tom, že podle jistých známek na jeho torusech v něm rozpoznal bývalého traekijského Nejvyššího rádce Asxe. Jeden z větších rozdílů oproti dřívějšku byl vidět na bázi seskupení, kde nový, agilní torus se silnýma nohama dával tušit, že se s ním tato složená bytost pohybuje rychleji než předtím. A stříbrná slizová vlákna nyní obetkávala masité trubice, plazící se nahoru k lesklému mladému kruhu, který neměl žádné zjevné orgány či končetiny. Nicméně Lark tušil, že to je ta hlavní věc, co změnila starého traekijského rádce v Jofura.

„Detekovali jsme poruchy v toporgickém časovém poli, které vězní rothenskou loď pod jezerem," řekl. „Ale tyto výkyvy byly v mezích variability hlukové hladiny a naši vůdcové byli také příliš zaneprázdněni jinými záležitostmi, než aby se tím zabývali. Avšak nám/Mně je nyní jasné, čeho jste se tímto trikem snažili dosáhnout."

Toto prohlášení Larka vůbec nepřekvapilo. Jakmile jsou už jednou varováni, Jofuři přirozeně nějak vyšťourají jeho nakvap

slepený plán, týkající se osvobození Daniků z lapené lodi. Jenom doufal, že Jeni Shenová a Jimi a ti ostatní stihnou vše dokončit ještě předtím, než se kolem rothenského časového kokonu a poté v síti podzemních dutin vyrojí robotí lovci.

Zatímco všichni tři lidé stále ještě mlčeli, Ewasx pokračoval.

„Logická souvislost je jasná. Odhaluje trvalou snahu ze strany vás soonerů odvést nás od hlavního účelu naší přítomnosti na tomto světě.

Stručně řečeno, snažili jste se nás dezorientovat."

Nyní Lark vzhlédl, dokonale zmatený. Vyměnil si pohled s Ling.

O čem to ten Jofur vlastně mluví?

„Začalo to všechno před několika rotacemi Jija," pokračoval Ewasx. „I když žádné jiné seskupení z posádky to nepokládalo za neobvyklé, Mně to připadalo divné, když Nejvyšší rádcové tak snadno přistoupili na požadavek našeho Vůdce-kapitána. Neočekával jsem, že Vubben a Lester povolí tak rychle a odhalí tak koordináty hlavního g'kekského osídlení."

„Myslíte Doodenskou mesu?" hlesl nakonec Lark.

Stále se cítil vinen na tom, že nechtěná počítačová rezonance prozradila utajené místo kolonie g'Keků. Ewasx se zřejmě domníval, že k tomu došlo záměrně.

„Správně, Doodenská mesa. Tak rychlé vyslání signálu se nyní zdá až příliš ochotné, až příliš nepodobné charakteru vašich rádců. Paměťové soubory zděděné po Asxovi ukazovaly až nechutný stupeň mezidruhové loajality mezi bastardími jijoánskými rasami. Loajality, která by logicky měla co nejvíc odkládat a zdržovat uposlechnutí naší žádosti. Normálně by rádci měli být zděšení a rozrušení a měli by se snažit získat čas v naději, že g'Keky odstěhují, a ne se takhle rychle vzdát."

„Proč jste vůbec čekali na nějaký signál?" zeptal se Lark. „Jestliže máte Asxovy vzpomínky, tak přece víte, kde Dooden je! Proč jste se tedy obtěžovali žádat o to Nejvyšší rádce?"

Ponejprv se Larkovi zdálo, že vidí na Jofurovi známky čehosi, co by se dalo nazvat emocionální odezva. Několik Ewasxových kruhů se nestejnoměrně zavlnilo, jako by reagovaly na nepříjemné pocity uvnitř. Když potom promluvil, zněl jeho hlas chvíli tak, jako by ho mluvení namáhalo.

„Důvody, proč jsme tak jednali, nejsou vaše starost. Postačí říci,

že se zaizolováním Doodenské mesy byl velitel naší lodi *Polkjhy* velice spokojen... přestože Já/my jsme nevyužili jisté rezervy uvnitř tohoto seskupení neklidných kruhů. Načasování přišlo až příliš vhod."

„Co tím myslíte?"

„Myslím tím, že signál přišel, *právě* když jsme se chystali vyslat naši zbývající korvetu na pomoc té první, která byla nucena nouzově přistát na druhé straně tohoto pohoří. Tato mise byla odložena na základě toho, že jsme se dověděli, kde leží hlavní g'kekský úkryt. Korveta byla vybavena toporgikem a ihned vyrazila, aby zničila naše zapřísáhlé nepřátele, aby žádný z toho hnízda hadů na kolech nemohl uniknout."

Lark zachytil významný Rannův pohled určený Ling. *Na druhé straně hor.* Tam vyslali i Danikové, těsně před vypuknutím Bitvy o Mýtinu, svůj vzdušný člun. A nyní Jofuři přiznali, že ve stejném směru ztratili korvetu.

Ne, nebyla ztracená. Byla donucena přistát. Přesto mají podivně priority. Pomsta je přednější než záchrana?

„Pak, co jsme vyřídili Doodenskou mesu, došlo k dalšímu zdržení. Sotva jsme se znovu vrátili k přípravám na vyslání pomoci našim ztroskotavším bratrancům, objevilo se nové vyrušení. Myslím tím vaše tajné aktivity pod jezerem. Chytře jste objevili nějaký primitivní způsob, jak rozkmitat toporgické pouzdro kolem rothenské lodi. Nejdřív jsme to ignorovali, protože víme, že pouzí sooneři by nikdy nedokázali proniknout naším kokonem -"

Další třes přejel přes kruhy složené bytosti, i když tentokrát hlas pokračoval bez přerušení.

„Brzy však došlo k něčemu, co jsme už ignorovat *nemohli.* Hluboko uvnitř našeho ochranného perimetru, na hladině jezera, jsme objevili tři lidi. Tato událost způsobila poplach a soustředila naši pozornost až na příliš dlouhou dobu.

Já/my jsme si nyní zcela jisti, že to byl už od počátku váš úmysl."

Lark zůstal udiveně zírat.

###

Hned potom, co byli chyceni, se on a Ling šeptem dohadovali o Rannově zradě. Vyplaval k hladině a použil přenosného počítače,

aby přilákal pozornost Jofurů. Ling se to snažila vysvětlit, uvádějíc pravděpodobné motivy jeho počínání.

Rann je mnohem víc loajální k našim pánům, než jsem si kdy myslela. Ví, že Šest ras vlastní důkazy, které mohou nadzvednout pokličku přikrývající velký rothenský podvod. To, že by byla našim kolegům z posádky poskytnuta pomoc, aby mohli uniknout z uvězněné lodi, by podle něj věci ještě zhoršilo, poněvadž by tak potom další Danikové byli konfrontováni s vašimi argumenty, Larku. Poznali by vaše důkazy o genocidě a dalších zločinech a podvodech. Tak jako já by i oni mohli být přesvědčeni, aby se odvrátili od svých pánů.

Než by dovolil, aby se to stalo, Rann by raději nechal Jofury, aby nás všechny vyhladili a aby naše posádka zůstala navždy uvězněná. Alespoň takto by rothenský klan byl v bezpečí.

Lingino vysvětlení Larka šokovalo. Nicméně to, co slyšel od Ewasxe, bylo ještě daleko podivnější.

###

„Vy říkáte... ehm, že jsme *rozkmitali* zlatou skořápku kolem té potopené lodi... *abychom* upoutali vaši pozornost? A že když to nefungovalo, že jsme vyplavali k povrchu, abychom dělali ještě větší hluk a tak vás vyprovokovali, abyste si nás všimli?"

Když Lark říkal tato slova, s překvapením si uvědomil, že tento scénář vypadá mnohem smysluplněji než to, co se skutečně stalo! Když se obě tyto verze porovnaly, zdálo se zcela nepravděpodobné, že by primitivní sooneři našli způsob, jak porušit toporgickou past... nebo že by některý danický člen posádky zradil své kamarády, jenom aby je v ní udržel navždy pochované. Byl tu právě jen jeden logický problém.

„Ale..." pokračoval. „Ale proč bychom měli být tak zoufalí a udělat něco takového? Jaký smysl by mělo takové obětování?"

Jofur ze sebe vydal znechucený povzdech.

„Vy to velice dobře víte. Nicméně, abychom dospěli k základu, od něhož se bude odvíjet další vyšetřování, vysvětlím to.

Já/my známe vaše tajemství.

Vy musíte být zcela určitě ve spojení s tou pozemšťanskou lodí."

Alvin

Delfíni nedali žádné jméno té hoře odložených vesmírných lodí. Té hromadě odpadků ze ztracené civilizace, rozpadávající se pozvolna na dně Žumpy.

Huck ji chce pojmenovat *Atlantis.* Ale pro tentokrát shledávám její návrh zcela postrádající představivost.

Dal bych přednost onomu mýtickému místu, které tak nezapomenutelně popsal velký Clarke. *Sedm sluncí.* Místo, kde můj jmenovec našel starobylé relikty po titánech, kteří se odstěhovali a své zastaralé sluhy zde nechali.

Zbytky tak slavné minulosti, nyní ztracené mezi městem a hvězdami.

###

Moc času jsme už spolu nestrávili. My čtyři z Wuphonského přístavu. My čtyři kamarádi a dobrodruzi. Odešli jsme každý jinam, vedeni každý svou vlastní posedlostí.

###

Ur-ronn tráví svůj čas, tak jak byste zřejmě očekávali - ve strojovně, kde je nerozlučnou společnicí Hannese Suessiho, od něhož se dychtivě učí všechno o hardwaru hvězdné lodi. Mám za to, že tihle delfíni nejsou tak dobří při jemné ruční práci jako ursové, takže se zdá, že Suessi je rád, že ji má kolem sebe.

Je to také to *nejsušší* místo v tomto vodou prostoupeném křižníku. Nicméně počítám, že Ur-ronn by chtěla trávit svůj čas tam dole, i kdyby to znamenalo brodit se až po kolena bahnitou kaší. Strojovna je prostě místo, kam patří každý kovář.

Suessi doufal, že bychom mohli nabídnout nějaké vodítko k odstranění silného karbonového povlaku, který ještě stále věznì trup *Streakeru.* Ústní tradice mluví o *hvězdných sazích,* jež zatížily každou tajnou loď, směřující na Jijo, poté co v těsné blízkosti minula Izmunuti. Ale nikdy jsem neslyšel o nějakém klanu, jenž by se tento povlak pokoušel nějak odstranit. Proč by se s tím naši předkové také obtěžovali, když hned potom, co přišli, potopili své archy do hlubin moře?

Každopádně, proč zrovna nedat do pořádku jeden z těch starých lodních vraků, co leží tady dole v Žumpě, a použít ho k útěku?

Ur-ronn to také řekla Suessimu a Dr. Baskinová tento nápad důkladně zvážila. Jenomže tyhle lodě jsou přece jenom, koneckonců, už hodně staré krámy. Kdyby snad ty vraky byly schopny doopravdy letět, nevzali by si je Buyurové s sebou?

Za svou práci ve strojovně doufá Ur-ronn, že získá nějakou pomoc na oplátku... aby splnila úkol, který nám byl uložen, když náš malý provizorní bat *Wuphonský sen* se jako první na Jiju ponořil do moře u Poslední skály. Uriel nás tehdy požádala, abychom našli ukrytý poklad - vybavení, jež mělo pomoci Nejvyšším rádcům v boji proti vetřeleckým vesmírným lodím.

Nyní, když už víme víc o těchto vetřelcích - *rothenskěm* křižníku a *jofurské* válečné lodi, která ho sledovala - se zdá nepravděpodobné, že by toto vybavení bylo dostatečně účinné proti silám, které disponují téměř božskou mocí a nadto jsou naduté a arogantní. V každém případě nás Uriel a naši rodiče musejí pokládat za mrtvé už od té chvíle, kdy se od *Wuphonského snu* odtrhla vzduchová hadice.

Nicméně Ur-ronn má pravdu. Slib je slib.

Chápu, proč Dr. Gillian Baskinová zatím nedoporučuje, abychom kontaktovali naše lidi. Musíme ji však nějak přesvědčit, aby to přece jenom udělala.

###

Kleštík je po většinu svého času s Kiquiji - s těmi obojživelníky s šesti končetinami, o nichž jsme si kdysi mysleli, že oni jsou pány této lodi. Místo toho jsou něco, co je v Pěti galaxiích ještě víc vážené a oceňované - presapientní bytosti. Kleštík možná je s touto rasou jaksi příbuzný, protože i rudí qheuenové jsou adaptováni k životu tam, kde se vlny stýkají se skalnatým pobřežím. Ale to může být jen jeden z důvodů Kleštíkovy očividné sympatie k nim.

Mluví o vybudování nového batu k výzkumu Žumpy. Nejenom této mohyly mrtvých hvězdných lodí, ale i některých z obrovských měst, naplněných džunglí všemožných divů, odložených zde odcházejícími Buyury.

Určitě si vychutnal svůj krátký úkol kapitána *Wuphonského snu*. Jenomže tentokrát doufá v naprosto novou posádku. Agilní, poslušnou, neznající strach z vody, a to Kiquiové jsou. Ve srovnání s

příliš velkým hoonem, užvaněným g'Kekem a hydrofobním ursem se tato posádka zdá přímo ideální.

Možná že Kleštík ještě stále doufá, že někde najde skutečná monstra.

###

Huck si odmítá připustit, že by se něco důležitého mohlo odehrát bez ní. Hned jak jsme se vrátili od poručice Tišút, zamíchala se do důležité záležitosti, totiž do výslechu jofurských zajatců, kteří sem byli dopraveni z jejich ztroskotané průzkumné lodi.

Podle špionážních a dobrodružných románů má způsob vyšetřování hodně co dělat s různými konverzačními triky. Jedná se o napálení toho druhého chlapíka, aby vybreptal něco, co nikdy říct nechtěl. A to je právě ten způsob, o kterém si Huck myslí, že je v něm tak dobrá. Tedy jestliže Jofuři jsou jiní než traekiové. Očekávala, že se jí podaří prolomit jejich zatvrzelé mlčení a že je přiměje mluvit.

Představte si ale její šok, když přijela do jejich cely a první pohled na ni je uvedl do stavu nekontrolované zuřivosti, takže se vrhali proti ochrannému poli, za nímž byli uvězněni, ve snaze vrhnout se na ni. Místnost se naplnila pachem čiré nenávisti.

Je to divné, ale tento incident se ukázal docela užitečný! Jofuři najednou ztratili svou nevlídnou odmítavost, s níž až dosud zachovávali své mlčení, a začali kecat ostošest. Jejich proud galaktické Dvojky a Šestky byl promíšen dýmem přímo soptícího vzteku. Ale záhy se do toho vmísil úlisný počítač Niss a svým sametovým hlasem začal dělat různé narážky a sliby...

Huck otočila všechny své čtyři oční stopky na vířící hologram a ohromeně na něj zůstala zírat, když navrhl, že by Jofuři mohli dostat tohoto chutného g'Keka, jestliže budou spolupracovat! A brzy, zamíchány mezi pomstychtivé přísahy a vzteklé kletby, se vynořily útržky užitečných informací, jako například jméno jofurské lodi a hodnostní zařazení jejich Vůdce-kapitána. A jeden nesmírně důležitý fakt. Poněvadž jejich bitevní křižník je ve srovnání se *Streakerem* úplný obr, jofurská loď přiletěla na Jijo sama.

Huck říká, že celou tu dobu věděla, že Niss blufuje, pokud šlo o to, že by ji vydal. Vlastně se chovala, jako by to už od počátku byl její plán.

Já jsem to věděl líp, nicméně jsem se zdržel toho, abych udělal nějakou poznámku ohledně zeleného potu, který pokrýval její oční kryty... Po tom interview potřebovala koupel.

###

Na rozdíl od ostatních já nemůžu zahnat pochyby.

Vybrali jsme si tu správnou stranu?

Ach ano, vypadá to, že existují dobré důvody k tomu, abychom spojili svůj osud s těmito uprchlíky. Lidé jsou členové Šestky, a to myslím dělá z delfínů něco jako naše bratrance. A také je pravda, že *Streaker* je více podobný našim soonerským tajným lodím než tamta arogantní plavidla tam nahoře za Okrajovým hřebenem. Každopádně jsem byl vychován čtením pozemšťanských příběhů. Mé city mne táhnou k těm slabším, k těm smolařům, co momentálně prohrávají.

Nicméně musím si však uchovat alespoň jeden mentální kout v mozku oddělený a neutrální. Má loajalita náleží koneckonců přednostně mé rodině, septu a klanu... a Nejvyšší radě jijoánské Pospolitosti.

Mezi námi čtyřmi musí zůstat někdo, kdo bude pamatovat na naše pravé priority. Může se stát, že se naši blízcí utkají s našimi hostiteli.

###

Ptáte se, co jsem po celou tu dobu dělal?

Tak za prvé, učil jsem se projíždět lodní databázi a stahovat si z ní historické sumáře o tom, co následovalo po Velkém Knihtisku. Takový zhuštěný přehled, to je úplná slast pro rozeného fandu přes informace, jako jsem já.

Ale přesto pořád nemůžu dostat z hlavy tu velkou, v mlze zahalenou kostku. Občas mě to strašně pokouší, vplížit se do té chladné místnosti a klást otázky této pobočce Knihovny - vědomostní sbírce tak rozsáhlé, že vedle ní by celý bibloský archiv klidně mohl být jenom něco jako slabikář pro dvouletého.

###

Na naší zpáteční cestě z povrchu jsem se také seznámil s Rety - vznětlivou a dost namyšlenou lidskou dívkou, existence jejíhož ilegálního kmene by v normální době mohla pro Pospolitost znamenat senzační skandál. Také jsem mluvil s lovcem Dwerem, kterého si pamatuju z jeho poslední návštěvy Wuphonu před několika lety. Dwer vyprávěl o tom, co zažil, zatímco lodní lékařka Makaní ošetřovala jeho četná zranění, než z vyčerpání usnul. Brzy nato se zhroutila i Rety a usnula také, i se svým malým „manželem", stočeným vedle ní, svou úzkou urskou hlavu položenou na její hrudi.

###

Po většinu času bylo mým zaměstnáním mručet.

Jo, správně. Mručet pro jednoho noora.

Můj vlastní mazlíček Huphu neví, co si má myslet o tom novém vetřelci - o tom, kterému se říká *Blátošlap.* Když ho uviděla poprvé, zasyčela na něho... a on jí odpověděl stejně, přesně tak jako každý obyčejný noor. Byla to tak normální reakce, že jsem začal pochybovat o své vlastní paměti. Skutečně jsem viděl a slyšel Blátošlapa *mluvit?*

Můj svěřený úkol je udržovat ho v dobré náladě, dokud se nerozhodne promluvit znovu.

###

Myslím, že jsem zavázán těmto lidem - Gillian Baskinové a Tišút a delfínům.

Zachránili nás z mořské propasti... i když bychom tam možná vůbec byli nespadli, kdyby se oni do toho nezamíchali.

Ošetřili a fixovali můj polámaný hřbet... i když jsem byl zraněn, když *oni* promáčkli v čelistech své ponorky náš *Wuphonský sen.*

Obrátili pouhé dobrodružství v epos... ale nechtěli nás nechat jít domů ze strachu, že o tom budeme vyprávět.

Dobrá, vem to čert. Budu tedy mručet pro toho bláznivého noora. Olizuje se a uhlazuje si srst a vypadá, že mu ten zvuk dělá dobře, po měsících strávených výlučně jen v lidské společnosti.

A nadto *můžu* v něm vycítit jistý rozdíl. Zahlédl jsem totéž tu a tam v očích několika cizích noorů, kteří se potloukali v docích přístavu Wuphon.

Jakousi nedbalou aroganci.

Cosi jako línou samolibost.

Dojem, že se ohromně baví. A že chystá nějakou parádní legraci. Něco takového, na co nepřijdete dřív, dokud se vám na obličeji nerozpleskne vejce.

Ewasx

Ti lidští zajatci se zdají stále stejně zatvrzelí, Mé kruhy, a odmítají odpovídat na otázky. Nebo se nás snaží zmást nehoráznými lžemi.

DOTAZ/UJASŇUJÍCÍ:

Existuje podobnost mezi jejich chováním a způsobem, jak jste Mě *vy* klamaly?

Způsobem, jak jste vy kruhy vymazaly či jinak zničily tolik z vosku utuhlých vzpomínek, které jsme spoluzdědili od Asxe?

Způsobem našeho sjednocení, jež stále osciluje mezi nevrlou, zdráhavou spoluprací a občasnou pasivní rezistencí?

Je toho dost, co vyvolává nepříjemné otázky.

NELÍBÍ SE VÁM SNAD BÝT SOUČÁSTÍ NAŠEHO MNOHEM DOKONALEJŠÍHO, NAVZÁJEM SDÍLENÉHO CELKU? NAŠÍ AMBICIÓZNÍ JEDNOTY?

Ano, většina z vás projevuje radost, že jsou součástí velké jofurské entity místo té vlažné, nijaké traekijské směsi. Ale mohu si Já/my být opravdu jistý, že vy/my Mě/nás milujete?

Otázka, sama o sobě, je snad i symptomem šílenství. Což by bylo možné, aby to, co spoluspojuje Jofura, by si samo dovolilo zabývat se takovými pochybami? Kněz z *Polkjhy* předpovídal, že tento hybridní experiment s největší pravděpodobností selže. Prorokoval, že bude bez užitku vnutit mistrovský kruh traekijskému seskupení, kde se kruhy projevují svými vlastními způsoby.

Jakýsi druh obrazného přirovnání se pohybuje vzhůru, podél ztýraných tras napůl roztálého vosku.

Zkoušíš porovnávat, druhý kognitivní kruhu?

Ach ano. Já/my to vidíme.

Vytvoření vznešeného Jofura z nesourodých traekijských

součástí se *může* zdát jako pokoušet se krotit stádo divokých zvířat. Opravdu příhodná analogie.

Dost zlé na tom ale je, že toto přirovnání mi nijak nepomáhá vyřešit Můj/náš problém.

###

JAKÁ TAJEMSTVÍ LEŽÍ ASI POHŘBENA v těch roztavených paměťových oblastech? Jaké vzpomínky to ten traekijský Nejvyšší rádce zničil během oněch stresujících okamžiků předtím, než byl transformován? Já/my můžeme jen říct, že v těchto vrstvách kdysi zářila důležitá fakta, která pokrývala naše společné jádro. Něco, co nebylo určeno k tomu, aby to poznali Jofuři.

Ale vědět bychom to my/Já měli.

Já musím!

NÁVRH:

Možná můžeme nějak vyrvat informace z těchto právě chycených lidí.

Z těch, kteří nesou jmenné atributy *Lark, Ling* a *Rann.*

PROTIARGUMENT:

Kněz vypouští frustrující páru, znechucený, že zjistil, jak málo informací o pozemšťanech obsahuje naše palubní knihovna. Máme spoustu detailních předpisů na sérum pravdy či na různé donucovací drogy, účinné na jiné rasy nebo druhy, co jsou nepřáteli Velkých Jofurů, ale v archivech není žádné zmínky o nějaké látce, která je specifická pro lidi. Naše knihovna docela určitě potřebuje aktualizaci, i přestože je to poměrně nová jednotka, ani ne tisíc let stará.

Náš taktik, určený k plánování akcí naší posádky, navrhl, abychom použili vyšetřovací techniku určenou pro Tymbrimie. Tito ďábelští podvodníci jsou blízcí spojenci pozemšťanů a zdá se, že jim jsou podobní ve více věcech, než je pouhý bipedální pohyb. Proto jsme provedli zkušební test tohoto způsobu a pokusili jsme se vystavit zajatce vlivu psionických nátlakových vln, naladěných na tymbrimijské empatické frekvence.

Ale tito lidé vypadali jako hluší na tyto pulsy a neukazovali vůbec žádnou reakci.

Mezitím Vůdce-kapitán vyfukuje hněvivý dým - štiplavou páru, což má za následek, že všechen personál, který právě není ve službě,

se rychle klidí z jeho dosahu.

Co je příčinou takové zloby, Mé kruhy?

Nejnovější zprávy z druhé strany blízkého pohoří.

Špatné zprávy, potvrzující naše obavy.

Na východě došlo k neštěstí.

###

Naše ZBÝVAJÍCÍ korveta konečně dorazila na místo, kde se přede dvěma dny odmlčelo její dvojče. Na palubě *Polkjhy* Já/my a všichni ostatní jsme zmateni a s hrůzou zírali na přenášené obrazy zkázy.

Vrak lodního trupu byl celý ponořen pod vodou močálu - jakéhosi druhu bažinatých blat, kde by mohli traekiové shledat příjemné převalovat se během odkapávání kontemplativního vosku. Větrem hnaný déšť vymetal celý areál, zatímco pátrači hledali pomocí skenerů přeživší. Ale všechno, co našli, byly zbytky těl - většinou jednotlivé kruhy, které se vrátily nazpět k divokému zvířecímu stavu, instinktivně shromažďujíce hnízda ze zetlelé, ztrouchnivělé vegetace, jako by nikdy nebyly nic víc než původní primitivní traekiové.

Několik z těchto přeživších torusů bylo chyceno. Oškrábáním jejich jader se nám podařilo nahrát několik nejasných paměťových stop. Dost k tomu, abychom zjistili, že tuto spoušť způsobili *delfíni*, kteří se vynořili z moře, aby přinesli našim bratřím zkázu.

###

JAK TO JENOM DOKÁZALI?

Ztroskotaná korveta hlásila, že její obranné systémy jsou funkční ze čtyřiceti procent. Což je více než dostačující, pokud by se soustředily právě proti takové smečce zoufalých pozemšťanů. Ani kdyby nastala bouře s blesky, by nemělo být možné, aby do kouta zahnaná kořist podnikla překvapivý útok. A přesto ani jediný poplašný signál nevaroval posádku naší havarované lodi předtím, než byla tak tajemně přemožena.

Znovu narůstají pochyby, jež nás připravují o klid. Vlčata jsou prý primitivové, ne o moc víc chápaví než soonerští divoši, jejichž zbabělí předkové osídlili tento svět. A přece titíž pozemšťané

dokázali uvést do zmatku celou říši Pěti galaxií a opakovaně se jim dařilo unikat mocným letkám, které byly za nimi vyslány.

Možná že se naše komunita na lodi *Polkjhy* dopustila chyby, že se vydala na tuto misi samotná, pouze s jedním bitevním křižníkem, aby rozhodla osud ve prospěch našeho druhu.

###

PO CELÉ *POLKJHY* SE TEĎ ŠÍŘÍ PACHOVÉ FÁMY, které tvrdí, že Vůdce-kapitán je nedostatečně seřazen. Podvratné feromony se domnívají, že tyto vadné torusy jsou příčinou chybných rozhodnutí, jež nás přivedla do tohoto politováníhodného stavu. Náš velitel byl prý zaslepen posedlostí po pomstě na g'Kecích a ignoroval vyšší priority.

Vzteklý nad tím, že se setkává s bouřícími se molekulami, proudícími ze vzduchových trubic části členů posádky, snaží se je náš Vůdce-kapitán zdolat svými vlastními chemickými výpary - parnatými směsemi potlačování a zamítnutí. Po všech palubách se rozlévá pach jeho dominantních esencí.

Co je to teď, Můj kruhu?

Ach ano. Náš druhý - kognitivní kruh přišel s dalším přirovnáním, tentokrát srovnávaje Vůdce-kapitána s kapitánem hoonského plavebního člunu, který, místo aby vedl loď, křičí na svou značně znepokojenou posádku, používaje silný hlas místo reálné autority skutečného vůdce.

Vskutku, velice zajímavé, Můj kruhu - dělat srovnání mezi chováním cizinců a jofurskou lodní politikou! Takové názory dělají tuto otravnou jednotku téměř užitečnou.

Až na...

Určitě nepoužiješ toto přirovnání *také* na svůj mistrovský kruh?

Neprovokuj Mě. Varuju tě. Byla by to chyba.

###

NÁŠ PROBLÉM TRVÁ.

Na rozdíl od našich taktiků Já/my nepřičítám úspěch vlčat vůči naší korvetě výjimečné technologii nebo štěstí. Načasování útoku nebylo zase až tak náhodné. Jsem přesvědčen, že delfíni věděli naprosto přesně, kdy zaútočit, a to když naše pozornost byla

odvrácena událostmi v naší bezprostřední blízkosti.

ZÁVĚR:

Zdejší divoké rasy musejí být v nějakém spojení s pozemskou lodí!

Zajatí lidé však odmítají, že by byli v nějakém kontaktu s delfíny. Pořád dokola prohlašují, že jejich aktivity na hladině jezera byly striktně jenom manifestací mezilidských dominančních bojů, nemajících s hledanou lodí vůbec nic společného.

Určitě lžou. Musí se najít nějaký způsob, jak zvýšit stupeň jejich spolupráce.

(Kdybych tak jenom mohl sešněrovat jejich hrubá opičí jádra stříbrnými vlákny - což je způsob, jak mistrovský kruh ukazuje ostatním komponentům seskupení, jak v radostné jednotě spolupracovat!)

Jak to vypadá, budeme se muset vrátit nazpět ke klasickým barbarským vyšetřovacím technikám.

Máme těm lidem pohrozit tělesnýn poškozením?

Máme je podrobit metafyzickému mučení?

Vůdce-kapitán však zamítl Moje/ naše zkušenosti a rozhodl se pro techniku, která je známá jako efektivní vůči četným teplokrevným rasám.

Máme použít *brutalitu.*

Sára

Traekijské masti plnily její mozkové závity příjemnou otupělostí, jako kdyby měla v sobě několik sklenic silného vína. Sára cítila, jak v ní chemikálie pracují, vyhánějíce bolest a uvolňujíce prostor pro ni *samotnou,* aby se tam mohla znovu vynořit.

Den poté, co se znovu připojila k okolnímu světu, nechala Emersona odtáhnout její kolečkové křeslo na skalní verandu ve svatyni Uriel kovárky, aby pozorovala, jak se probouzí svítání nad falangou královských vrcholů, táhnoucích se na sever a na východ. Směrem na západ od horských hřebenů tlumil prachový opar mnohobarevný zázrak Duhového proudu a na druhé straně zářila Planina ostrého písku.

Ten pohled pomáhal odvrátit Sářinu pozornost od zrcátka v jejím

klíně - které jí půjčila Uriel - v němž se zkoumala po celou dobu snídaně. Jijoánská velkolepá vyhlídka jako by propůjčila slova Emersonovu němému pokárání.

Svět je větší než všechny naše problémy.

Sára podala zrcátko muži z hvězd a ten udělal rukama malý kouzelnický trik, způsobiv, že zmizelo kamsi nahoru po jednom rukávu jeho plandavé róby. Když se začala nahlas smát, Emerson se rovněž zašklebil.

Jaký význam má zabývat se mými stehy a škrábanci, pomyslela si. *Jizvy nebudou* v *době, která přijde, nijak důležité. Ti, kdo nějak přežijí, si budou muset své živobytí dobývat* z *půdy. Krásné ženy už nebudou mít žádné výhody. Zato ty odolné a vytrvalé ano.*

Nebyla snad tahle samolibost rovněž výsledkem působení chemikálií v jejích žilách? Léků, připravených Tyugem, alchymistou z hutě na Mount Guennu? Jijoánští traekiové se hodně naučili o léčení jiných ras, protože qheueni, ursové i lidé spolu před Velkým mírem často válčili. V současnosti pomáhaly bibloské texty mistrům molekulárního umění doplňovat starobylé léčitelské tradice novými dodatky, které používaly novoanglická slova jako *peptidy* a *enzymy.* Znovu tím oživujíce některé ze znalostí, které jejich předkové opustili.

Jenomže ne tak, že by je vyhledali v některé knihovně. Pozemšťanské texty sloužily jen jako startovací bod. Základ pro nové objevy.

Což do jisté míry potvrzovalo její kontroverzní tezi. Šest ras šplhajících zpět vzhůru, ne po Cestě Vykoupení, stezce, již používali jejich praotcové... *Avšak po cestě společné nám všem.*

Další příklady byly k vidění v halách za tímto kamenným parapetem, v dílnách a laboratořích, kde v sousedství žhavé sopečné lávy pracoval Urielin tým a snažil se vyrvat přírodě její tajemství. Navzdory své bolesti byla Sára ráda, že tady na Mount Guennu vidí další důkazy toho, že jijoánská civilizace se začala rozvíjet novými směry.

Dokud nepřiletěly cizí kosmické lodě.

Sára sebou trhla, když si připomněla, čeho byla svědkem minulé noci z téže verandy. Ona a její přátelé právě zasedli k slavnostní tabuli pod hvězdami na oslavu jejího zotavení. Hoonští námořníci z blízkého mořského přístavu dunivě bručeli radostné balady a Urieliny učednice hopsaly v jakémsi složitém tanci, zatímco jejich

miniaturní manželé trůnili na jejich zádech, napodobujíce jejich pohyby. Šedí qheueni, jejichž široké chitinové krunýře byly zdobeny polodrahokamy, zhotovili vynikající karikatury přítomných hostů, používajíce pouze svých obratných úst k vytvoření sošek z pevného kamene.

Dokonce i Ulgor bylo dovoleno zúčastnit se této slavnosti, a ona se zde představila jako velice zručná hráčka na violus, vyluzujíc z něj bohaté vybrující tóny, když se k nim připojil Emerson se svým dulcimerem. Zraněný muž z hvězd měl další nepředvídatelný výbuch zpěvu a z hrdla se mu nezadržitelně vyřinul proud veršů z nějaké hluboko uchované vzpomínky.

„ V malé chaloupce na stráni
žil muž a s ním jeho paní,
a ti dva, věřte mi, byli směšní lidi,
takoví, co se zřídka vidí,
protože, jak jsme slyšeli,
oba svýma očima viděli,
a kdykoliv s někým mluvili,
tak jazyky se jim hýbaly!"

A potom, když oslava vrcholila, došlo k hrubému přerušení. Staccatové záblesky na severozápadním horizontu, které olemovávaly vzdálenou masu Plamenné hory, přitáhly každého k okraji skalního balkonu.

Přešly důry, než se konečně ozvaly také zvuky, rozmazané dálkou na jakési mumlavé bručení. Sára si představila blesk a hrom - jako u bouře, která nedávno zuřila nad pustinami, vysílajíc svoje dunění do jejího bolestí prosyceného deliria. Jenomže potom jí po zádech přejel mráz, a ona byla ráda, že má vedle sebe Emersona. Některé učednice počítaly intervaly oddělující každý záblesk od jeho dlouho se opožďující ozvěny.

Mladý Jomah vyslovil její vlastní myšlenky.

„Strýčku, to vybuchla Plamenná hora?"

Kurtova tvář byla náhle zachmuřená a jaksi nesmírně unavená. Ale byla to Uriel, potřásající svou protáhlou hlavou, kdo odpověděl.

„Ne, chlapče. Není to erupce. Myslím..."

Hleděla přes jedovatou poušť.

„Myslím, že je to město Ovoom."

Kurt našel svůj hlas. Slova, jež pronesl, byla ponurá.

„Detonace. Silná. Dobře propočítaná. Větší, než by mohl způsobit můj cech."

Toto uvědomění uhasilo každou myšlenku na další veselí. Největší město na Úbočí bylo právě srovnáváno se zemí a oni se mohli pouze bezmocně na to dívat. Někteří se začali modlit ke Svatému Vejci. Jiní mumlali plané přísahy o pomstě. Sára slyšela kohosi, jak chladně, téměř jakoby neúčastněně vysvětluje, proč se tahle ukrutnost odehrává právě za jasné noci - tak bude dobře viditelná z větší části Úbočí jako demonstrace nepřemožitelné moci.

Zděšena a ohromena tímhle žalostným divadlem, nebyla Sára schopna nějaké souvislé myšlenky. Co plnilo její mysl, byly představy *matek* — hoonských, g'kekských, lidských, a dokonce i arogantních qheuenských královen - svírajících křečovitě svoje děti, když opouštěly hořící, hroutící se domy. Tyto vize vířily v jejím mozku jako cyklon popela, až jí Emerson musel dát dvojitou dávku traekijského léku.

Ještě než upadla do hlubokého, bezesného spánku, její poslední myšlenka byla:

Díky Bohu, že jsem nikdy nepřijala Tainovu nabídku sňatku... Možná že teď bych měla své vlastní dítě.

Teď není doba... aby si někdo mohl dovolit tak hlubokou lásku.

###

Nyní, za denního světla, Sára shledala, že jí mysl funguje tak, jak tomu bylo před její nehodou - rychle a logicky. Dokonce byla schopna vydedukovat souvislosti, jež budou pravděpodobně následovat po katastrofě dnešní noci.

Jop a Dedinger budou kázat, že jsme nikdy neměli budovat žádná města. Budou tvrdit, že nám Galaktici udělali laskavost tím, že zničili město Ovoom.

Sára si připomněla legendy, které její matka předčítávala nahlas z knih o folklóru, v nichž bylo obsaženo mnoho předkontaktních pozemských tradic. *Většina pozemských kultur si vyprávěla pověsti o jakémsi údajném zlatém věku v dávné minulosti, kdy prý lidé věděli více. Kdy vlastnili více moudrosti a moci.*

Mnoho mýtů potom pokračovalo líčením rozzlobených bohů, kteří pomstychtivě zničili díla pyšných smrtelníků ze strachu, aby se

lidští muži a ženy necítili jim rovni a nechtěli se také stát pány oblohy. Žádné věrohodné důkazy sice nikdy nepodpořily tyto příběhy, ale přece se tyto pověsti zdály tak všeobecně rozšířené, že musely být odrazem něčeho hlubokého a ponurého na dně lidské duše.

Možná že moje osobní hereze byla vždycky jen bláznivý sen a moje teorie „pokroku " byla založena na uměle zkonstruovaných důkazech. I když se Uriel a ostatní začali angažovat na odlišných polích, smysl toho všeho se zdá nyní sporný.

Dedinger měl nakonec pravdu.

Jako v těch legendách, bohové se rozhodli zatlouct nás do země.

###

Potvrzení o spáchaném násilí dorazilo později pomocí semaforů - stejným systémem blýskajících zrcadel, který překvapil Sáru před několika dny, když zahlédla ten zbloudilý paprsek na příkré stezce z Xi. Používaje kódu založeného na zjednodušené galaktické Dvojce, sledoval chvějivý signál klikatou cestu od jednoho vrcholu k druhému, přinášeje úsečné zprávy o devastaci u řeky Genttu.

Pak, o několik midur později, dorazil *očitý svědek*, který se snesl z oblohy jako nějaký fantastický tvor z pohádek a přistál na Urielině kamenném parapetu. Zpod vibrujících křídel se vynořil obyčejný lidský chlapec, který podnikl odvážnou cestu přes rozsáhlou poušť, klouzaje od jednoho termálního vzestupného proudu vzduchu k dalšímu, a prokázal tak hrdinství, které by za normálních časů vyvolalo senzaci.

Jenže hrdinství a podivuhodné činy jsou ve válce obvyklé, pomyslela si Sára, když se kolem mladého muže shromáždil dychtivý dav. Jeho údy se třásly vyčerpáním, když odsunul z obličeje rewqa, který mu chránil oči při přeletu nad Duhovým proudem. Když potom Uriel kovářka vyběhla z dílenských jeskyní, krátce jí vojensky zasalutoval.

„Než napadli Ovoom, poslali nám Jofuři dvojí ultimátum," vysvětloval ochraptělým hlasem. „Jejich první požadavek zněl, že se všichni g'Kekové a traekiové musejí odebrat do speciálních zón."

Uriel vyfoukla vzduch přes své nozdrové třásně, rezignovaný povzdech, jako kdyby něco takového už dříve očekávala.

„A druhý požadavek toho ultimáta?"

Musela na odpověď čekat. Kepha, jezdkyně ze Xi, přinesla konečně sklenici vody, kterou letec vděčně vypil, nedbaje toho, že mu mokré pramínky stékají dolů po bradě. Většina urských očí se odvrátila od tohoto pro ně nepříjemného pohledu. Ale Uriel se na něj trpělivě dívala, dokud neskončil.

„Pokračuj," naléhala znovu, když mladík s vážným úsměvem předal prázdnou sklenici nazpět Kephe.

„Mhm," přisvědčil. „Jofuři trvají na tom, že Nejvyšší rádcové jim musejí bezpodmínečně udat polohu delfíní lodi."

„Delfíní lodi?" Urielina kopýtka zabušila na kamenech dláždění. „Klepy a konflikt vyvolávající výmysly Rothenů. Odhalili snad teď Jofuři, o čo vlastně jde?"

Posel se pokusil kývnout, ale nyní vystoupil vpřed *Tyug* a několika svými úponky podržel mladíkovu hlavu. Ten sebou škubl, když traekijský alchymista vypustil hojivou mast na jeho spáleniny od slunce a větru.

„Zdá se... Hej, ty! Dávej pozor!" Hoch odstrčil tuhé úponky a pak se pokusil traekiho ignorovat.

„Zdá se, že to, co přivedlo jak Rotheny, tak i Jofury sem do Čtvrté galaxie, jsou především ti delfíni. A co víc, Jofuři tvrdí, že naši rádcové musejí být s tou pozemšťanskou lodí v kontaktu. Buďto jim prý udáme její polohu, nebo nás čekají další útoky a destrukce, počínajíc Tarekem, pak přijdou na řadu další vesnice a tak dál, až nezůstane stát ani jedna stavba."

Kurt potřásl hlavou. „Oni blufují. Ani Galaktici nedokážou objevit všechny naše dřevěné stavby, ukryté pod maskovacími kryty."

Kurýr vypadal dost nejistě. „Tady všude jsou fanatici, co si myslí, že už nadešel konec. Někteří věří, že Jofuři jsou něco jako agenti Osudu, kteří přišli, aby nás vrátili zpátky na Cestu. Všecko, co takovým bláznům stačí udělat, je zapálit oheň blízko nějaké budovy a hodit do něj něco s fosforem.

Jofuři můžou ten signál vyčuchat už zdaleka, když použijí vyhledávač duhy."

Vyhledávač duhy... uvažovala Sára. *Aha, on myslí spektrograf.*

Jomah byl zděšený. „Lidé by to udělali?"

„Už se to na několika místech stalo. Někteří osadníci si vzali jako rukojmí své místní likvidátory a přinutili je odpálit jejich vlastní nálože. Někde zase Jofuři zřídili své základny s posádkou asi tak

tuctu seskupení a tak s třiceti roboty a shromáždili občany z nedalekých vesnic k výslechu." Kurýrův tón byl pochmurný. „Vy lidé ani nevíte, jaké máte štěstí, že jste tady."

Přesto byla Sára udivená. Jak by mohli Nejvyšší rádcové přistoupit na takové požadavky? G'Kekové by určitě nebyli odesláni z planety proto, aby jim byl navrácen jejich někdejší božský status. A pokud šlo o traekie, ve srovnání s osudem, který byl pro ně naplánován, by se mohla zdát příjemnější i smrt.

A pak zde byla ta „delfíní loď". Zde by dokonce i učená Uriel mohla jen spekulovat, zda Nejvyšší rada je skutečně v kontaktu s tlupou uprchlých terranských klientů.

Možná to byl jistý druh emociální únavy nebo opožděný efekt Tyugových léků, že se Sára nedokázala plně soustředit na litanii informací a kleteb, které ze sebe chrlil pilot. Když začal popisovat zničení a smrt Ovoomu, Sára zajela se svým kolečkovým křeslem k Emersonovi, stojícímu vedle kurýrova kluzáku.

Muž z hvězd hladil krajkovitá křídla a delikátní vzpěry a celý zářil nad jeho důmyslnou konstrukcí. Sára si napřed myslela, že to musí být tentýž malý kluzák, který viděla vystavený ve skříni v bibloském muzeu - poslední svého druhu, který zbyl po bájných dnech bezprostředně po příchodu *Archy*, kdy stateční vzdušní průzkumníci pomáhali lidským kolonistům přežít jejich tehdejší války. Za nějaký čas bylo však umění létat ztraceno kvůli nedostatku kvalitních technických materiálů.

Ale tento stroj je nový!

Sára rozpoznala g'kekský způsob tkaní v jemném materiálu, který byl na omak hladký a lesklý.

„To jsou traekijské sekrety," vysvětloval Tyug, který také opustil zástup, shromážděný kolem mladého posla. Alchymista zřejmě rovněž sdílel Emersonův přednostní zájem o fyzické věci, ne o slova.

„Já/my jsme vyzkoušeli vzorek této niti. Tento polymer představuje důmyslnou vláknitou strukturu, která je založena na mulkových vláknech. Není pochyb, že najde i další využití v midurách, které přijdou, jakmile dojde k souběhu našich různých plánovaných schémat."

Zase to bylo tady. Narážky na jakýsi válečný trik. Plán, který ještě nikdo nevysvětlil, i když Sára začínala mít jistá tušení.

„Promiňte nám/mně, že vás rušíme ve vaší prohlídce, vážená Sáro a Emersone," pokračoval Tyug dále. „Ale pachový vzkaz právě

aktivoval receptorové místo na mém/našem senzorovém kruhu. Zjednodušené znění je, že rádce Purafsky si přeje vaši přítomnost u něho."

Sára si přeložila Tyugovy neobratné fráze.

Jinými slovy, žádné další marnění času. Je čas dát se do práce.

Zpátky do Urielina tajemného doupěte.

Sára si všimla, že kovářka už odešla, spolu s Kurtem, a nechala zde svou hlavní tovaryšku Urdonnol, aby dokončila výslech mladého letce. Očividně byly dokonce i takovéto pochmurné zprávy méně důležité než nastávající úkol.

Nějaký propočet, týkající se problémů v orbitální mechanice, pomyslela si Sára. *Pořád ale nevidím, jak nám to pomůže dostat se z těchto potíží.*

Zachytila Emersonův pohled a on se s jistým zdráháním odtrhl od kluzáku. Ale když se dobrodruh z hvězd sklonil k Sáře, aby jí urovnal pokrývku, setkal se s ní očima a věnoval jí široký úsměv. Potom se jeho silné ruce chopily jejího křesla a zamířily s ním dolů po rampě do nitra hory, směrem k Urielině fantastické hale víncích disků.

Cítím se jako nějaký g'Kek, jak si tu tak jezdím. Možná by všichni lidé potřebovali strávit takhle alespoň týden, aby si uvědomili, jaký je to život pro ty druhé.

Přimělo ji až k podivu, jak se asi g'Kekové dokázali pohybovat ve svém „přirozeném" prostředí. Podle legend to byly umělé kolonie, vznášející se v prostoru. Podivná místa, kde mnoho předpokladů, platících pro na planety vázaný život, neplatilo.

Emerson se vyhnul rýhám, jež zanechaly na kamenné podlaze nespočetné generace urských kopýtek. Zrychlil krok, když míjeli průduch chrlící páry z hlavní hutě, a svým tělem zaštítil Sáru před vlnami vulkanického žáru.

Vlastně Sára byla už téměř připravená pokračovat v chůzi po svých. Ale připadalo jí to jaksi podivně příjemné, na čas si užívat převrácené role.

Musela připustit, že jako ošetřovatel byl Emerson dobrý. Možná to bylo tím, že měl dobrého učitele.

###

Normálně by to měla být Prity, kdo by tlačil Sářino křeslo. Ale

malá šimpanzice byla právě plně zaměstnána, dřepíc na vysoké stoličce v Urielině svatyni a svírajíc v jedné chlupaté ruce tužku, kterou kreslila smělé oblouky přes archy pokresleného rýsovacího papíru. Na druhé straně Pritina pracovního stojanu se táhla rozsáhlá podzemní prostora naplněná trubicemi, kladkami a deskami, to vše propojené převody, ozubenými soukolími a koženými řemeny - bludiště všech možných tvarů vířících v dřevěném rámu, jenž se všude tyčil až ke klenutému stropu. V ostré záři karbonacetylenových lamp mohly být vidět maličké figurky cupitající po lešení, tu utahujíce, tu zase promazávajíce různé součásti tohoto velkolepého agregátu. Byli to mrštní urští samečkové, kteří patřili mezi ty první, kteří našli uplatnění mimo vaky svých manželek, získávajíce si dobrý příjem dohledem na zdobný „hobby" Uriel kovářky.

Když Sára uviděla toto místo poprvé, očima zamlženýma horečkou, myslela si, že vidí nějakou vizi pekla. Pak se stala úžasná věc. Vířící skleněné tvary začaly *zpívat.*

Nebyl to zvuk, ale světlo. Jak se pomalu otáčely, převalujíce se svými okraji jedno proti druhému, odrážely se od jejich zrcadlových povrchů úzké paprsky, třpytíce se jako světlo zimního měsíce na nespočetných fazetách zmrzlého vodopádu. Jenomže zde to bylo něco víc než pouhá nádherná světelná namátkovost. Vzorce. Rytmy. Některé záblesky přicházely a pokračovaly s perfektní precizností hodin, zatímco jiné fungovaly složitě, ve vlnám podobných cyklech jako valící se příboj. S bláznivou vnímavostí holého podvědomí rozpoznala Sára jakousi překrývající se harmonii tvarů. Elipsy, paraboly, řetězce... světelnou serenádu nelineární geometrie.

Je to počítač, uvědomila si, ještě předtím, než opět nabyla plné schopnosti své zvídavé mysli. A poprvé od doby, co opustila svůj stromový dům ve vesnici Dolo, se cítila jako doma.

Je to jiný svět.

Můj svět.

Matematika.

Čepel

Měl snad zůstat ve svém úkrytu déle, jenže vzduch v jeho

nožních měchýřích se po třech nebo čtyřech midurách už téměř vyčerpal. Dokonce i modrý qheuen plné velikosti se potřebuje pořádně nadýchat alespoň dvanáctkrát za den. A tak, když filtrované sluneční světlo proniklo do jeho bahnité skrýše, věděl Čepel, že musí opustit chladné říční dno, které mu poskytlo útočiště během dlouhé noční ohnivé bouře. Vymanil se z proudu Genttu a zarývaje všech svých pět pařátů do bahnitého břehu, šplhal nahoru, až konečně mohl zvednout svou vizorovou kupoli nad mastnou a špinavou vodní hladinu.

Připadalo mu to, jako kdyby se ocitl ve dni věčného zatracení.

Legendární věže Ovoomu přežily éru ničení a pak půl druhého milionu let větrů a deště. Zmizely složité stroje, které z nich dělaly rušnou, životem kypící galaktickou výspu. Ty a spolu s nimi i téměř každou okenní tabulku si s sebou před věky vzali odcházející Buyurové. Přesto, i navzdory tomu, že ve zdech zelo snad deset tisíc prázdných otvorů, staly se tyto přeživší skořápky luxusními paláci pro šest exilových ras - poskytujíce místnosti pro stovky bytů a dílen - všechny pospojovány důmyslnými dřevěnými můstky a rampami a překryty kamuflážními mřížovími.

Nyní z mlhy, tvořené sazemi a prachem, vyčnívalo jen několik ježatých, ohořelých pahýlů. Sluneční světlo bušilo dolů z oslnivě zářící oblohy, dokazujíc, jak marné a zbytečné byly jakékoliv snahy o utajení.

Prodíraje se podél říčního břehu, nyní zaneřáděného bloky roztříštěných kamenů, narazil Čepel na mnohem hrůznější druh trosek - mrtvá těla, splývající po vodě ve slepých říčních zátočinách, spolu s různými oddělenými částmi... údy dvojnožců, g'kekskými koly a traekijskými torusy. Protože byl qheuen, nepocítil žádný zvláštní odpor či ošklivost, když přelézal přes plovoucí těla, jenom doufal, že se najde někdo, kdo zorganizuje posbírání těchto žalostných zbytků pro následné mulčování. Naříkáním nad mrtvými by se nic nezměnilo a řeči byly také k ničemu.

Více Čepele zneklidňoval chaos v docích, kde pár zhroutivších se věží padlo přes pobřežní hráze a obchodní domy. Ani jedna loď či koráb nevypadaly nepoškozené.

Zastavil se, aby pozoroval jednu posádku zdrcených hoonů, kontrolujících svou kdysi krásnou loď, a pocítil krátké vzepětí naděje, když tu loď poznal a zjistil, že její lesklý dřevěný trup přežil celou tu zkázu bez pohromy. Pak si ale uvědomil - všechny stožáry a

veškeré ráhnoví byly pryč. Ze tří jeho nožních průduchů unikly bubliny zklamání.

Ještě včera si Čepel zakoupil cestu na palubě této lodi. Nyní mohl tak akorát roztrhat papírovou jízdenku, spočívající v jeho vlhkém peněžním váčku, aby se připojila k ostatním odpadkům plujícím řekou směrem k moři.

Mnoho z tohoto vodou unášeného drosu bylo ještě minulou noc naživu, když hvězdnatá obloha vzplála a galaktická božská loď, která předběhla svou vlastní tlakovou vlnu, ječením svých brzdících motorů ohlásila svůj náhlý příchod. Pak samolibě zakroužila nad Ovoomem, tak chladnokrevně a elegantně jako nějaká obrovská dravá ryba.

Ten pohled Čepele ohromil, současně krásný a strašlivý.

Nakonec shora zaduněl zesílený hlas, vyhlašuje v hutném, traekijsky zkresleném dialektu galaktické Dvojky rituální ultimátum.

Čepel už toho předtím zažil dost, než aby tady zůstal stát jako nějaké trdlo. Lekce, kterou ho zkušenost naučila, byla prostá: když někdo mhohem větší a nebezpečnější než ty začne vyhrožovat, na nic nečekej a uteč! Ani nevyčkal, až vyřvávání cizích slov skončí, a přidal se ke skupince těch prozíravých, kteří to už udělali.

Nicméně ani když nad jeho hlavou bylo deset metrů bouřlivého vodního proudu, nemohl zabránit tomu, aby nevnímal to, co následovalo. Horké, sežehující poryvy vzduchu, oslnivé záblesky a řev.

Zvlášť ten řev.

Nyní, pod sluncem nového dne, Čepel shledal, že všechny pojmové fazety v jeho mysli jsou zaplaveny scénami zkázy. Největší centrum populace na Úbočí, kdysi vzkvétající komunita umění a obchodu, ležela úplně v troskách. V centru devastace nebyly budovy prostě jen zhroucené, ale rozdrcené v jemný prach, který byl hnán směrem převládajícího větru - na východ.

Postihlo snad podobné zlo už i Tarek, kde se příjemná zelená Roney setkává s ledovým tokem Biburu? Nebo vesnici Dolo, jejíž skvělá hráz poskytovala útulek prosperujícímu úlu jeho tet a matek? I když Čepel vyrostl v sousedství lidí, shledal, že stres dokázal zcela vytlačit z jeho mysli novoangličtinu. Zatím aspoň logika jeho soukromých myšlenek pracovala lépe v galaktické Šestce.

Má situace - vypadá beznadějná.

K Mount Guennu - už neexistuje žádná cesta po mořské lodi.

Se Sárou a ostatními - teď se nemůžu setkat.

Tolik, pokud jde o můj slib... o mou přísahu.

Blízko od něj se zvedali z vody další qheueni a jejich kupole se pohupovaly po hladině jako roztroušené korkové zátky. Někteří odvážní modří už dorazili do zdemolovaných ulic města před Čepelem, nabízejíce své silné hřbety a drápy na pomoc záchranným četám, které pátraly v rumovištích spadlých věží po přeživších. Rovněž zahlédl několik rudých a pár obrovských šedých, kterým se nějak podařilo přežít tuto noc hrůzy bez toho, že by se uchýlili do spásné vody. Někteří byli asi zranění a všichni byli pokrytí prachem, ale horlivě se zapojovali do práce po boku hoonů, lidí i ostatních.

Qheuen se cítí nepříjemně bez povinnosti, kterou je třeba splnit. Patří sem například i takové závazky, jako poškrábat nepříjemné svrbění. I to může být součástí služby. V původním domovském světě šedé matrony bezohledně využívaly tohoto instinktu. Ale na Jiju se vše změnilo; prosadily se jiné způsoby, jak prokazovat věrnost. Loajalita k více než jednotlivému úlu nebo královně.

Nevida žádnou možnost, jak by mohl realizovat svůj původní úmysl dohonit své přátele a Sáru, Čepel vědomě znovupřestavěl své prioritní fazety a uložil si nový krátkodobý program.

Mrtvá těla pro něj naprosto nic neznamenala. Nijak ho nezdrtila smrt většiny ovoomských obyvatel. Přesto nadzvedl trup a všech svých pět nohou rozhýbal k rychlému pohybu, spěchaje pomoci těm, v nichž byla ještě jiskřička života.

###

Přeživší i zachránci se přehrabovali v rumišti s obezřetnou péčí, jako by každý převrácený kámen mohl skrývat nějaké nebezpečí.

Jako většina jijoánských sídel bylo i toto město zaminováno místní skupinou likvidátorského cechu, který připravoval jeho záměrné zničení v případě, že by došlo k prorokovanému Dni Soudu. Ale když konečně nastal, bylo to způsobem, jaký Svitky nepředpovídaly. Nebyli tu žádní klidní, důstojní úředníci z velkých institutů, kteří by nařídili evakuaci a šetrnou demolici a pak zvážili hodnotu každé rasy podle toho, jak daleko postoupila po Cestě Vykoupení. Místo toho se tu však náhle a krutě vylila z nebe kaskáda běsnících plamenů, nic nevysvětlující a účinná pouze v zabíjení, zapalujíc některé z pečlivě umístěných náloží, které

likvidátoři opatrovali po celé generace... a jiné nechávajíc doutnat jako pasti mezi troskami.

Když vyletělo do vzduchu místní ústředí likvidátorů, zvedla se odtud obrovská ohnivá koule a vynesla se tak vysoko, že její plameny nakrátko olízly břicho jofurské korvety, donutivše ji tak k rychlému ústupu. I nyní, několik midur po útoku, opožděné výbuchy stále otřásaly namátkovými částmi města, znesnadňujíce záchranné práce a rozmetávajíce hromady nakupených trosek.

Situace se zlepšila, když do města přiklusaly urské dobrovolnice z blízké karavany se svými citlivými nozdrami. Ursky svým čichem vyhledávaly jak nevybuchlé nálože, tak i živá těla. Zvlášť úspěšné se ukázaly při nalézám bezvědomých nebo zasypaných lidí, jejichž pach vnímaly jako neobyčejně pronikavý.

Míjely midury těžké práce. Pozdě odpoledne Čepel pořád ještě pracoval, tahaje za lana a pomáhaje odstranit překážky nad pohřbenými sklepy. Záchranný tým pod taktovkou vůdce, hoonského lodního kapitána, duněl rytmickými povely.

„Hr-r-rm, *teď zatáhněte,* přátelé!... *Znovu*, už to půjde!... A *znovu!"*

Čepel se zapotácel, když zaklíněný kamenný blok konečně povolil. Dva hbití lornici a jeden malý šimpanz se ponořili do odkrytého otvoru a brzy vytáhli ven jednoho g'Keka s dvěma rozmačkanými ráfky kol. Avšak mozková schrána byla nedotčena a všechny čtyři oční stopky se vlnily v tanci užaslé vděčnosti. Přeživší vypadal velmi mladý a silný. Ráfky mohly být opraveny a loukotě se později znovu vytvoří samy.

Ale kde bude potom žít? To by Čepel rád věděl, protože bylo všeobecně známo, že g'Kekové dávají přednost životu ve městě, a ne v blízké džungli, kam uprchlo mnoho občanů Ovoomu. *Bude to ještě svět, do kterého bude stát za to se vrátit, nebo svět naplněný Jofury zkonstruovanými viry a robotími lovci, naprogramovanými k uspokojení prastaré vendety?*

Pracovní četa se chystala pokračovat ve svém nekonečném lopocení, když vtom se ozval ječivý výkřik traekiho, kterému bylo uloženo hlídání. Byl usazen na blízké hromadě trosek a svým senzorovým kruhem hleděl všemi směry najednou.

„Podívejte se! Všichni jednotliví, podívejte se naznačeným směrem!"

Dvojice chapadel ukazovala neklidně na jih a na západ. Čepel

zvedl svůj těžký krunýř a pokusil se přivést svou kupoli k použití, ale ta byla pokrytá prachem a on neměl žádnou vodu, aby ji mohl očistit. *Kdyby tak jen qheuenům bylo dáno, aby jejich schopnost vidění byla lepší.*

U Ifni, právě teď bych potřeboval mít slzné kanálky.

Do jeho zorného pole připlul jakýsi předmět. Byl zhruba kulatý a pohyboval se lenivě nad zalesněným horizontem, pohupuje se jako mrak. Postrádaje jakoukoliv perspektivu pro takovýto podivný jev, nemohl Čepel nejdřív určit, jak je vlastně velký. Možná je to nějaká titánská jofurská bitevní loď, která přiletěla sama, místo aby vyslala svého malého bratra! Vrátili se snad Jofuři dokončit své dílo? Čepel si připomněl příběhy o galaktických válečných zbraních, daleko horších, než byly ty, které použila korveta minulou noc. O zbraních schopných roztavit zemskou kůru. Ani řeka by nepomohla jako úkryt, kdyby vetřelci použili takové prostředky.

Ale ne. Viděl, jak se kulatý povrch podivného předmětu vlní v nestejnoměrných poryvech brízy. Vypadalo to, že je zhotoven z nějakého tkániva, a byl také mnohem menší, než původně myslel.

Ještě dva další kulaté tvary vepluly do zorného pole, následujíce svého vůdce a tvoříce tak tříčlenný konvoj. Čepel instinktivně stáhl organické filtry ve své kupoli a pozoroval předměty v ultračerveném světle. Náhle zahlédl, že každý letící objekt nese pod sebou bod ostré žhnoucí záře, zavěšený na lanech, vycházejících ze samotné koule.

Ostatní, kteří stáli kolem - ti s ostrým zrakem - prošli několika reakcemi. Nejdřív to byl pocit úzkosti a ohrožení, pak zmatek a nakonec jakýsi radostný úžas, který vyjádřili hysterickým smíchem nebo hlubokými, mručivými tóny.

„Co je to?" zeptal se ho vedle stojící rudý qheuen, snad ještě víc prachem oslepený než Čepel.

„Myslím —" začal odpovídat Čepel. Ale pak ho přerušil jakýsi člověk, který si oběma rukama zastiňoval oči.

„To jsou přece balony! U Draka a Ur-Chonn... to jsou horkovzdušné balony!"

Zakrátko poté už dokonce i qheueni mohli rozeznat tvary visící pod nadmutými vaky s plynem. Urské postavy stojící v jakýchsi proutěných koších, pečující o ohně, jež se v přerušovaném rytmu rozžíhaly a zaplály vždy oslnivým, téměř vulkanickým žárem. Poté si Čepel uvědomil, kdo to vlastně přišel jakoby přímo z oranžově

zapadajícího slunce.

Kovárky z Plamenné hory musely vidět pohromu minulé noci ze své blízké horské svatyně a teď přišly na pomoc svým sousedům.

Zdálo se to podivným způsobem až rouhačské. Poněvadž svaté Svitky mluvily o *trestu* přicházejícím z obávané volné oblohy.

Nyní to vypadalo, jako by bezmračné nebe mohlo někdy také přinést i dobro.

Lester Cambel

Měl nyní až mnoho práce, než aby se cítil i nadále mučen hryzáním svědomí. Jak se rozruch na tajné základně začínal blížit stavu horečnatého spěchu, neměl Lester čas, aby se rýpal ve své problematické vině. Bylo zapotřebí zkontrolovat provizorně slátané trubice - potrubí, jež se klikatě táhlo přes boový prales, kterým protékaly zhoubné tekutiny, vyrobené traekijskou syntézovou skupinou, do velkých zavřených nádrží, kde se srážely do pasty chemicky spoutaného pekla.

Lester musel také schválit nový stroj, který měl napnout silné vláknité lano zaklesnuté kolem masivních kmenů velkých boo, legui po legui, znásobující jejich sílu na tisícinásobek.

A pak tady byla konečně ta záležitost s *podpalovacími výbušnými brouky.*

Jeden z Lesterových pomocníků objevil nový způsob použití pro jistou starou nepříjemnost - nebezpečný, Buyury modifikovaný hmyz. Pokud šlo o tohoto obtížného živočicha, většina členů Šestky byla vychována k odporu a hnusu k tomuto stvoření, ale s jeho pomocí bylo teď možné vyřešit ošklivý technický problém. Nápad se zdál slibný, ale předtím, než bude možno začlenit ho do celkových plánů, chtělo to více testů a ověřovacích zkoušek.

Kousek po kousku vznikalo schéma složitého plánu, od divoké fantazie až k zoufalé sázce. Ve skutečnosti prý opravdu jistý místní hoonský bookmaker uzavíral sázky v poměru jen šest ku jedné proti eventuálnímu úspěchu - což zatím představovalo ty nejlepší vyhlídky.

Ovšem, každou chvíli překonávali nějaký problém, ještě třikrát museli to všechno přemístit. To se ale očekávalo, a Lester dokonce

došel k tomu, že začal na celou tu pozvolna rostoucí složitost pohlížet jako na jistý druh požehnání. Udržovat se stále zaměstnaný byl jediný efektivní způsob, jak bojovat proti stále stejným, opakujícím se obrazům, které se v jeho mysli neodbytně vracely, přehrávajíce se znovu a znovu.

Zlatá mlha, padající na Doodenskou mesu. Jen naprosté pohroužení do práce dokázalo vyhnat z jeho hlavy pronikavé a zoufalé výkřiky g'kekských spoluobčanů, lapených v jedovatém dešti lijícím se z jofurského křižníku.

Z křižníku, jejž on svou vinou lehkomyslně přivolal, když podlehl své největší chybě - zvědavosti.

„Neobviňuj se, Lestere," nabádala ho Ur-Jah v dialektu galaktické Sedmičky. *„Nepřítel by v každém případě Dooden brzy objevil. Nicméně tvou zásluhou jsme získali cenné informace. Pomohl nám v boji proti qheuenské a hoonské epidemii. Život se skládá ze samých takových výměn, můj příteli. "*

Lester připouštěl, že věci mohou takhle fungovat možná na papíře. Zvlášť když předpokládáte, jako mnozí, že ubozí g'Kekové byli stejně odsouzeni ke zkáze.

Tento druh filozofie připadá možná snadnější ursům, kteří vědí, že se naživu může udržet jen zlomek z jejich potomstva. My lidé naproti tomu po celý život truchlíme, jestliže ztratíme syna i dceru. Jestliže máme ursy za necitelné, je dobré si připomenout, jak absurdně sentimentální se zdáme my jim.

Lester se pokusil myslet jako urs.

Nepodařilo se mu to.

Zatím přišly zprávy od komand, jež tak statečně prozkoumala jezero, pokrývající Mýtinu Shromáždění. Seržantka Jeni Shenová hlásila částečný úspěch, osvobození jakýchsi Daniků z jejich uvězněné lodi... jen aby za to do rukou Jofurů padli jiní - včetně onoho mladého heretického rádce Larka Koolhana. Dost vážná ztráta, pokud šlo o to, aby byl Lester znepokojen.

Co tak můžou ti cizinci dělat s ubohým Larkem právě teď?

Nikdy jsem neměl schválit ten jeho bláznivý plán.

Lester si uvědomil, že nemá vlohy k tomu, aby z něj byl dobrý válečný vůdce. Nebyl schopen *spotřebovat* lidi tak jako palivo pro oheň, jako jakousi pomyslnou cenu za vítězství.

Až tohle všechno skončí, ovšem za předpokladu, že někdo přežije, měl v úmyslu rezignovat z Nejvyšší rady a stát se nejspíš

samotářským učencem v Biblosu, přecházejícím tiše jako duch kolem zaprášených polic se starými folianty. Nebo by také mohl pokračovat ve své staré praktice meditování v kaňonu Požehnaných, kde se vědělo, že všechny životní starosti zmizí pod sladkým oceánem osamoceného zapomenutí.

Znělo to svůdně - šance odejít ze života.

Ale prozatím to nebylo možné - na to zde teď bylo ještě příliš mnoho práce.

###

Rada se teď scházela zřídka.

Phwhoon-dauovi, který se po celý svůj život zabýval studiem jazyků a způsobů bájných Galaktiků, byla svěřena odpovědnost zajednání s Jofury. Naneštěstí se zdálo, že tu není téměř nic, o čem by se dalo dohadovat. Jenom neplodné žebronění u vetřelců, aby změnili své mnohaprstencové mysli. Přesto Phwhoon-dau posílal k cizincům neustále naléhavé prosby, v nichž se zapřísahal, že Nejvyšší rádcové skutečně nic nevědí o oné tak urputně hledané „delfíní lodi".

Věřte nám, ó velcí jofurští pánové, zaklínal se hoonský rádce. *Nemáme žádný tajný komunikační tunel, kterým bychom byli spojeni s vaší kořistí. Události, o nichž mluvíte, nemají mezi sebou žádnou souvislost... je to jen série náhod.*

Ale Jofuři byli příliš rozzuření, než aby tomu věřili.

###

Ve snaze po dalším vyjednávání se Phwhoon-dau obrátil o radu na Chorsha, nového traekijského reprezentanta. Ale tento traeki, který nyní v Nejvyšší radě nahradil moudrého Asxe, neměl toho mnoho, co by mohl nabídnout. Jako člen cechu městských likvidátorů v Tareku byl Chorsh sice vynikající technik, ale žádný expert na vzdálené jofurské bratrance.

Ale přesto vlastnil Chorsh jednu velice užitečnou schopnost - *svolávací kruh.*

Posunující se letní větry roznášely jeho pachové vzkazy po celém Úbočí - Chorshovo volání ke všem kvalifikovaným seskupením kruhů.

Přijďte... přijďte hned tam, kde vy/my jsme potřební.

Stovky jich už stály v jedné řadě, vlastně v klikatém řetězci nakupených hromad, táhnoucím se v délce asi jedné legue mezi slabě se naklánějícími boovými kmeny. Každý dobrovolník dřepěl na své vlastní hromadě rozkládajícího se materiálu, který k nim pracovní týmy neustále přikládaly jako palivové špalky do parního stroje. Odfukujíc a kouříc námahou, vylučovala tato chemosyntézová skupina kapky lesknoucí se tekutiny do ručně vyrobených žlabů, zhotovených z rozštípnutých a vydlabaných mladých stromků. Kapky se spojovaly v pramínky a postupně se z nich stávaly potůčky jakési ošklivě páchnoucí omáčky.

Nehybní a nemluvní, traekiové stěží připomínali sapientní bytosti. Spíše vysoké, umaštěné včelí úly, seřazené jeden za druhým podél klikaté stezky. Ale tento dojem byl klamný. Lester viděl, jak se na těle jednoho z blízkých traekiů zableskly barevné pruhy v jemné souhře odstínů, které nejdřív zčeřily komponentní kruhy seskupení, jako by se jednotlivé torusy bavily mezi sebou navzájem. Potom se obrazec přesunul, vytvářeje jednotný tvar světla a stínu, na body ležící nejblíž k traekiovu sousedovi na každé straně. Tato seskupení pak na oplátku odpověděla stejnými změnami na svém vlastním povrchu.

Lester rozpoznal ten vlnivý motiv - traekijský *smích.* Pracovníci spolu vtipkovali, a to napřed mezi svými vlastními kruhy a pak vzkaz předávali dál, od seskupení k seskupení.

Oni jsou ti nejpodivnější z Šestky, pomyslel si Lester. *Ale přesto jim rozumíme a oni rozumějí zase nám.*

Pochybuji, že by třeba dokonce i ty nejpokročilejší rasy z Pěti galaxií mohly říct totéž o Jofurech. Tam venku, ve hvězdách, by asi žádná z jejich věd nedokázala to, čeho jsme dosáhli my, a to prostě jen tím, že žijeme vedle nich, den po dni.

Byl to dost drsný humor, mohl Lester říct. Mnozí z těchto dobrovolníků byli ještě ve svých domovských vesnicích všude po Úbočí lékárníky. Ten, jenž se nacházel nejblíž vedle Lestera, spekuloval o alternativním využití látky, kterou zde vyráběli - možná k léčení tvrdošíjného problému hoonské zácpy... zvlášť jestliže by byla doprovázena štědrou aplikací horka...

Alespoň tolik toho Lester dokázal vyrozumět z jazyka barev. Byl dalek toho, aby se považoval za experta, pokud se týkalo významu jejich různých nuancí. Každopádně bylo jen dobře, že jim

při jejich dřině nescházel humor. Jejich práce už trvala hezkých pár dní, a přesto se produkce stále opožďovala za plánem.

Ale s každou uplynulou midurou přicházelo stále víc traekiů sledujících pachovou stezku vysílanou svým rádcem.

Teď jenom musíme doufat, že Jofuři jsou už příliš pokročilí a zcivilizovaní, než aby používali tutéž techniku a vystopovali naši polohu přečtením větru.

###

Qheuenská rádkyně Nůž Ostrozrak nesla na svém širokém modrém hřbetě tíži všech povinností občanské administrativy.

Byli zde uprchlíci, o něž bylo nutno se postarat, zásoby potravin k rozdělení a jednotky milice k odeslání. Bylo nutno potlačit výbuchy občanské války, k níž místy mezi členy Šestky docházelo. Jednoho výrazného úspěchu bylo dosaženo později, a tím bylo potlačení cizinci rozšířených infekcí pomocí vakcíny získané z duplikovaných vzorků, které Jeni Shenová přinesla z jezera na Mýtině a jež pak byla distribuovaná nově vytvořenou sítí kurýrů na kluzácích.

Přes tyto dílčí úspěchy se sociální vazby Pospolitosti začínaly postupně rozpadat. Přicházely zprávy o soonerských bandách, které překračovaly oficiální hranice Úbočí, hledajíce v divočině úkryt před zkázou, hrozící Šesti rasám. Bojová pláň byla ve varu, horkokrevné urské klany se dávaly do potyček mezi sebou. A valilo se více a více špatných zpráv.

Nejnovější hlášení mluvilo o několika úlech Šedých královen, jež otevřeně vyhlásily odtržení od Pospolitosti, prosazujíce suverenitu nad svými někdejšími doménami. Poštvány a zpanikařeny zkázou Ovoomu, některé z nich dokonce odmítaly i svou vlastní oficiální Nejvyšší rádkyni.

„Nepřijímáme žádné rozkazy od nějaké ubohé modré, " přišel vzkaz z jednoho úlu, ignorující Nůž Ostrozrak a křísící dávnou bigotnost.

„Přijďte nám radit, jen máte-li skutečně jméno. "

Ovšemže žádný rudý nebo modrý qheuen nikdy neužíval *jméno* jako takové. Bylo to velice arogantní a hrubé, připomenout tenhle handicap, zděděný ze starých dnů a jiných světů.

A co horší, obíhaly fámy, že některé šedé úly dokonce začaly

vyjednávat s Jofury na vlastní pěst.

###

Tato krize nás může buď rozštěpit, nebo sjednotit dohromady.

Lester dohlížel na smíšený tým qheuenů a hoonů, kteří vztyčovali lehké lešení kolem vybraných jehel velkých boových kmenů. Jen malá část označených kmenů byla zatím okleštěná a připravena, ale týmy si při svém nezvyklém úkolu vedly čím dále tím lépe. Někteří qheueni si s sebou přinesli zkušenosti naučené od svých babiček, jež kdysi za starých časů ve městě Tarek, dominujícím dvěma řekám, obsluhovaly strašlivé katapulty, dokud starobylou vládu královen nevyvrátilo dlouhé obležení.

Tolik aktivního úsilí by snad mohlo být odhaleno slídivýma očima z nebes. Ale každý vybraný kmen obklopovaly větší stromy, utápějíce okolní rozruch v nesmírném moři brobdignacké trávy.

Aspoň tak věříme.

Urští a lidští pracovníci, kteří řídili práci, byli zahloubáni do starých poznámek nalezených v jednom bibloském textu, pocházejících ještě z předkontaktních dnů, kde se pojednávalo o jedné obskurní vlčecí technice, kterou galaktická moc nepotřebovala ani nepoužila už po celou miliardu let. Bok po boku se lidští muži a ženy spojili se svými urskými kolegyněmi, snažíce se porozumět podivným pojmům v knize a přizpůsobujíce její cizí receptury domorodým materiálům a jejich vlastním místním dovednostem.

Podmínky byly spartanské. Mnoho dobrovolníků již trpělo nouzí, když museli urazit velké vzdálenosti po příkrých horských stezkách, aby se dostali do této oblasti vysokých zelených sloupů, táhnoucích se jako prérie tak daleko, jak jen oko mohlo dohlédnout.

Všichni rekruti však svorně sdíleli jedinou motivaci - najít způsob, jak by Pospolitost Šesti ras vrátila úder.

Mezi halasícím a vykřikujícím davem to byla Ur-Jah, která do chaosu vnesla pořádek, klusajíc z jedné strany na druhou a ujišťujíc traekijské syntetiky, že dostanou jídlo a suroviny a že každé vlákno je omotáno spolehlivě a pevně. Ze všech Nejvyšších rádců byla Ur-Jah ta nejkvalifikovanější osoba k tomu, aby se s Lesterem dělila o práci dohlížitele. Její srst byla sice zježená a olysalá věkem a její odchovné vaky uschlé, ale mysl v její úzké lebce pronikavá a ostrá - a pragmatičtější, než kdy byla ta Lesterova.

###

Z Nejvyšších rádců chyběl pouze *Vubben.*

Uvážlivý a moudrý. Hluboce vnímavý. Vůdce septu, který byl před dávným časem odsouzen ke zničení nepřítelem, který nikdy nezapomněl a nikdy se svého úmyslu nevzdal. Mezi jijoánskými exilovými rasami byl Vubbenův lid první, kdo se postavil zmrazujícím větrům Izmunuti a už před dvěma tisíci lety dorazil do jijoánského zálivu klidu.

G'Kek na kolech - jak přívětivý a laskavý, tak i velice tajemný.

Sousedský, i když zvláštní.

Drobný jako skřítek, ale spolehlivý.

Bez tváře, a přesto otevřený jako kniha.

Jak by byl vesmír bez nich ochuzen!

I přes jejich potíže na hrubých cestách, dokázali se někteří g'Kekové dostat sem na tuhle odlehlou horskou základnu a zde se namáhali s tkaním pletiv nebo používali svůj ostrý zrak k výrobě drobných součástek. A přesto jejich vlastní rádce byl neznámo kde.

Vubben odešel na jih, na posvátné místo v nebezpečné blízkosti jofurské lodi. Měl v úmyslu tajně si tam pohovořit s jijoánskou nejvyšší mocí.

Lester měl obavy o svého moudrého přítele s vrzajícími oskami kol, který odešel tam dolů úplně sám.

Ale někdo to musí udělat.

Brzy se už dovíme, zda jsme po celou tu dobu byli za blázny nebo zda jsme vsadili svou důvěru na něco, co si zaslouží veškerou naši lásku.

Fallon

Pás oslepující běloby označoval hranici Duhového proudu, kde tato šikmo se sklánějící plošina zářivého kamene se náhle potopila pod oceán jiskřivých zrn. Na sever od tohoto místa začínala úplně jiná poušť, která se zdála sice méně tvrdá pro mozek a oči, ale stejně tak nemilosrdná. Poušť, kde žily jen ty nejodolnější životní formy.

Nebezpečné životní formy.

Stopy uprchlého heretika vypadaly jinak, když překročily hranice. Už *nezářily,* každá s jedinečnou jiskřivostí olejově hladkých barev, prozrazujících pravdu a lež. Postupujíce bez přestávky vpřed, stopy se postupně stávaly pouhým zdáním na Planině ostrého písku - otisky, které byly stále nejasnější, jak póry vy větru uhlazovaly písečné duny - odhalujíce pouze to, že tu někdo nedávno prošel, dvounohý humanoid, slabě napadající na levou nohu.

Fallon k tomu mohl ještě dodat - ten tulák měl pořádně naspěch.

„Dále za ním už nemůžeme," řekl svým mladým společnicím. „Naši koně jsou unavení a toto zde je Dedingerovo království. Zná je lépe než my."

Reza a Pahna zíraly na písčitou poušť, neméně ohromeny než on. Ale starší z nich - statná rudovláska s puškou přehozenou přes rameno - s ním nesouhlasila.

„Musíme jít dál. Ten heretik ví všecko. Jestli se dostane ke své tlupě banditů, brzy přijdou za námi do Xi a přepadnou nás. Nebo by také mohli vyzradit náš úkryt těm cizincům. Toho muže musíme nějak zastavit!"

Navzdory její vehemenci mohl Fallon poznat, že Rezino srdce tíží těžká starost. Po několik dní pronásledovali Dedingera pustinou, již znali - rozlehlým územím skal z vrstevnatého kamene tak jedovatého, že pouhý jeho úštěpek pod kůží mohl každého dostat do horečnatého deliria. Místem téměř prostým jakéhokoliv života, kde denní světlo vytvářelo před nechráněnýma očima celé divadlo nepravděpodobných zázraků - vodopády a žhnoucí propasti, zlatá města i křehký prachový opar. Ani noc nenabízela žádný odpočinek, protože paprsky jijoánských měsíců mohly samy o sobě způsobit u některé neopatrné duše zděšení, když se na hraně vidění začaly třepetat duchovíte stíny. Takové byly úděsné divy Duhového proudu - v mnoha způsobech mnohem drsnějšího teritoria než monotónní poušť vpředu. Tak drsného, že bylo jen málo Jijoánců, kteří vůbec kdy pomysleli na prozkoumání aspoň jeho okrajů, takže tajemství Xi zůstalo i nadále bezpečně zachováno.

Reza se právem obávala následků, kdyby se Dedingerovi měl jeho útěk podařit - zvlášť kdyby tento fanatik dokázal znovu obnovit své spojenectví s urským extremistickým klanem, jenž nenáviděl koně, nazývaným *Urunthai.* Až dotud bylo pravděpodobné, že uprchlíka nějak zdolají neznámá nebezpečí Proudu. Tři pronásledovatelé doufali, že ho dohoní už včera, neřkuli

předevčírem.

Je to má vina, pomyslel si smutně Fallon. *Byl jsem příliš samolibý. Příliš opatrný. Moje staré kosti už nedokážou spěchat a já jsem nechtěl nechat ty ženy jít napřed beze mě.*

Kdo by si také pomyslel, že by si Dedinger mohl tak dobře poradit s ukradeným koněm, i když s tím neměl žádné zkušenosti, poháníěje své zvíře se směsí opatrnosti a krajní brutality, takže vydechlo naposled teprve ve vzdálenosti dvou leguí od této skutečné hranice?

Dokonce i potom dokázal pronásledovaný klusat takovým tempem, že si mezi sebou a pronásledovateli stále udržoval slušnou vzdálenost. Zatímco Ilias šetřily své milované kobylky, šílenému muži se podařilo překonat území, které ho teoreticky mělo s největší pravděpodobností zabít.

Pronásledujeme silného, vynalézavého a lstivého protivníka. Raději bych čelil hoonskému poustevníkovi z ledovců nebo i samotnému Šedému šampiónovi než tomuhle chlapíkovi, zahnanému do kouta u některé duny.

Ovšem, Dedinger musí už co nevidět vyčerpat své rezervy sil a octnout se až na jejich hranici. Možná že ten člověk leží už někde za další pískovou návějí, zhroucený ve vyčerpané apatii.

No, trochu té naděje by opravdu neškodilo.

„Tak dobrá." Fallon kývl. „Půjdeme. Dávejte však dobrý pozor. A buďte připravené rychle zareagovat, až vám řeknu. Budeme sledovat stopu až do noci a pak se vrátíme, ať už ho dostaneme nebo ne."

Reza a Pahna přikývly a pobídly své koně za ním. Zvířata kráčela pískem bez valného nadšení, pokládala uši dozadu a nešťastně pořehtávala. Barvoslepí a postrádající představivost, byli tito koně sice z velké části imunní proti strašidelným fatám morgánám Duhového proudu, ale očividně neměli tohle zářivé jasné pásmo v oblibě. Brzy si všichni lidé odstranili své rewqí symbionty, stáhnuvše si tyto živé závoje z očí, a nahradili je tmavými brýlemi urské výroby s polarizovanou ochrannou vrstvou z natažených rybích membrán.

Ifni, tohle je ale strašné místo, pomyslel si Fallon, nakláněje se v sedle, aby rozeznal renegátovy stopy. *Ale Dedinger je tady doma.*

Teoreticky by to nemělo vadit. Předtím než postoupil své místo svému učedníkovi Dwerovi, býval Fallon hlavním průzkumníkem

pro Nejvyšší radu - expertem, o němž se předpokládalo, že zná každý hektar Úbočí. Ale toto tvrzení bylo vždycky tak trochu nadsazené. Ano, *strávil* nějaký čas na této poušti a poznal ty hrubé, negramotné muže, kteří měli domov ve zdejších úvozech a kotlinách mezi dunami, živíce se lovem pomocí kopí a sbíráním klasů divoké pšenice.

Ale tehdy jsem byl také mnohem mladší, a bylo to dlouho předtím, než Dedinger začal pouštním mužům kázat, pochlebovat a lichotit jim a přesvědčovat je o jejich oprávněné dokonalosti. O jejich roli vůdců, ukazujících lidstvu cestu dolů po Cestě Vykoupení.

Byl bych blázen, kdybych si pořád ještě myslel, že jsem kvalifikovaný „stopař" pro tenhle terén.

Jako by se Fallonovy úvahy měly potvrdit, zjistil s překvapením, že jim cestu překřížil pás dunivého písku.

Stopy uprchlíka se škrábaly nahoru po boku jedné duny, tvoříce oblouk, který koně nemohli následovat. Fallon se rozhodl pokračovat přímo a ušetřit tak čas i energii, jenomže vzápětí písečný povrch přestal tlumit údery koňských kopyt. Místo toho se při každém dopadu kopyta rozlehlo jakési hluboké sténání a tento zvuk rezonoval jako u úderu na buben. Se zaklením přitáhl otěže. Jeho učedník se kdysi odvážil skočit do středu dunivé duny a měl štěstí, že se pod ním nesesypala. Skončilo to tak, že strávil další celou miduru ošetřováním bolavé lebky, v níž mu stále zvonilo od odrazů, které vyvolal.

Museli se pracně kus vracet po vlastní stopě, než konečně překážku obešli.

Teď už Dedinger ví, že ho stále sledujeme. Fallon se v duchu pokáral. *Soustřeď se, ksakru! Máš přece zkušenosti, tak je využij!*

Ohlédl se nazpět na obě mladé ženy, jejichž utajený kmen si ho vybral, aby v jejich středu strávil příjemná léta odpočinku jako jeden ze čtyř mužů žijících v Xi. Pahna byla ještě stále mladé vytáhlé děvče, ale Reza už při třech příležitostech s ním sdílela lože. Naposledy byla hodná a přehlédla, když usnul příliš brzy.

Prohlašuji, že u svých mužských patronů dávají přednost vlastnostem jako zkušenost, ohleduplnost a takt - kvalitám, které kompenzují ochabující vitalitu. Ale rád bych věděl, zda je to moudrá politika. Nebylo by místo toho pro ně lepší držet si tu nějakého mladého hřebce, jako je třeba Dwer?

Dwer by se mnohem lépe hodil pro tento druh poslání. Ten

chlapík by přivedl Dedingera zpátky už před několika dny a svázaného v úhledném balíku.

No, nemůžete mít vždycky po ruce toho ideálního chlapa pro každý případ. Jen doufám, že starý Lester a ostatní rádcové najdou pro Dwera vhodné využití. Jeho vlohy jsou skutečně vzácné.

Fallon nikdy nebyl tak docela přirozený talent jako jeho učedník. V minulých dobách to nahrazoval disciplínou a pozorností na detail. Nikdy nebyl ten, kdo během lovu nechá svou mysl někam se zatoulat. V těchto dnech si však nemohl pomoci, aby občas nesklouzl duchem zpět do minulosti. Něco mu pořád připomínalo uplynulé dny, jeho minulost byla přece tak bohatá na zážitky a dobrodružství.

Ano, bývaly doby, kdy běhal po stepi s Ultichou, svou loveckou družkou z plání, jejíž úžasný život byl tak srdceryvně krátký.

Její přátelství znamenalo pro Fallona víc než přátelství kteréhokoliv jiného člověka předtím i potom. Nikdo lépe nerozuměl tichu uvnitř jeho neklidného srdce.

Ulticho, buď ráda, žes nikdy neviděla události tohoto roku, kdy se všechno rozpadlo. Tehdejší doba byla mnohem lepši, má dávná přítelkyně. Jijo byla jenom naše a ani z nebe nehrozilo nic, s čím bychom se ty a já nedokázali vypořádat.

Dedingerovy stopy byly dost zřetelné; obtáčely okraj velké duny. Byly také stále čerstvější a jeho kulhání se každým krokem zhoršovalo. Za předpokladu, že by takto pokračoval dál, skupina jezdců by ho tak nanejvýš za půl midury mohla dohonit.

A pořád to ještě nebude moc daleko od první kryté studny. To není zlé. Mohli bychom to dokázat.

Uspokojení je luxus, který si snad může dovolit příslušník nějaké vysoce rozvinuté civilizace. Ale už vůbec ne válečník nebo člověk z této země. V oněch rozkolísaných šlépějích Fallon četl ujištění o svém úspěchu, a tak porušil pravidlo, jemuž kdysi učil svého učedníka. Jeli stejným směrem jako vítr, takže žádný pach nevaroval jejich zvířata předtím, než se otočili a sestoupili šikmo dolů k zastíněné severní stráni duny. Náhle je pozdravil šum vzrušených hlasů, výkřiky plné hněvu, znamenající nebezpečí. Než se Fallonovy oslněné oči stačily přizpůsobit změně světla, on i jeho průvodkyně shledaly, že na ně zdola míří šipky tuctu či více natažených kuší, které třímali zaprášení divocí muži v pláštích, turbanech a membránových brýlích.

Teď také Fallon rozeznal jakýsi nejasný obrys vpředu, cosi jako ohradu z nahromaděných kamenů, zakrytou na ochranu před živly. Opožděně zachytil pach zvětralé vody.

Nová studna? Vystavěná od doby, co jsem tu byl naposledy ještě jako mladý muž? Nebo jsem už na tuhle zapomněl?

Pravděpodobnější ovšem bylo, že pouštní muži nikdy neřekli hlavnímu průzkumníkovi, který zde prováděl kontrolu, o všech svých tajných místech. Daleko lepší podle jejich názoru bylo nechat Nejvyšší rádce, aby si mysleli, že jejich mapy jsou úplné, zatímco oni si něco ponechali v rezervě.

Zvednuv ruce pomalu a opatrně od pistole ve svém opasku, Fallon nyní uviděl Dedingera, sluncem spáleného a třesoucího se vyčerpáním, obklopeného svými stoupenci, kteří starostlivě lili vodu do prorokových okoralých rtů.

Byli jsme tak blízko!

Ruce, držící Dedingera, mohly být právě tak Fallonovy. Byly by, kdyby se jenom okolnosti vyvinuly trochu jinak.

Je mně to moc líto, pomyslel si Fallon, obrátiv se v němé omluvě k Řeze a Pahně. Jejich tváře byly překvapené a sklíčené.

Jsem už starý muž... a zklamal jsem vás.

Nelo

Bitva o vesnici Dolo vyvolala spoustu různých důsledků, ale jedna věc rozhodla, kde bude tuto noc spát uvnitř.

Většina bojovníků byla buď úplně mladá, nebo velmi stará.

Pokud šlo o vítězství, vítězové se zmocnili spáleniště.

Pokud šlo o porážku, poražení odpochodovali se zpěvem.

###

Podporováni několika málo qheuenskými spojenci, zahájili řemeslníci boj proti přibližně stejnému počtu fanatických následovníků zéloty Jopa. Obě strany planuly hněvem, byly rozhodné a uboze vyzbrojené klacky a kyji. Každý muž, žena či qheuen v bojischopném věku byli totiž pryč, povoláni k miličním oddílům, a meče a veškeré ostatní zbraně vzali s sebou.

I tak to byl zázrak, že v té vřavě nikdo nezahynul.

Bojovníci se mleli kolem vesnice v upoceném davu bez veškerého plánu a pořádku, strkajíce se a mlátíce své bývalé sousedy a přátele. Vládl naprostý zmatek a blázinec, který zcela vylučoval každý rozumný povel od vůdců na obou stranách. Asi by to všechno pokračovalo tak dlouho, dokud by se všichni nezhroutili v ochraptělém vyčerpání, ale konflikt byl náhle rozhodnut, když se jedné straně dostalo neočekávané posily.

Hnědě oblečení muži seskákali z převislých větví garuového lesa, kde zahrady šťavnatého mechu, bohatého na protein, vytvářely bohatou a unikátní niku pro podnikavé lidské farmáře. Když Jop a jeho následovníci náhle shledali, že jsou obklíčeni a že jejich protivníci je početně převyšují, obrátili se a dali se na útěk směrem k troskami zavalenému údolí.

„Zéloti zašli příliš daleko," prohlásil jeden sukovitý stromový farmář, vysvětlující, proč jeho lidé porušili svou neutralitu a vmísili se do boje. „I když měli omluvu pro vyhození hráze bez toho, že by se poradili s rádci... měli napřed varovat ty ubohé qheueny! Vražda spáchaná ve jménu víry je stále zločin. Je to příliš vysoká daň za nastoupení Cesty."

Nelo ještě stále nemohl popadnout dech, a tak to byla Ariana Foo, která se ujala slova a poděkovala za řemeslníky. „Už zde bylo dost krve vylité do vod Biburu. Je načase, aby se sousedé postarali jedni o druhé a společně zhojili tyto rány."

I přes to, že byla upoutána ke svému kolečkovému křeslu, vydala Ariana během té krátké bitky aspoň za deset bojovníků, aniž by na někoho mířila nebo uštědřila nějakou ránu. Její obnovený status někdejší Nejvyšší rádkyně lidského septu měl za následek, že se jí žádný protivník neopovážil postavit. Bylo to, jako by se rozvášněným davem pohybovala jakási bublina rozvážnosti a autority, potlačující nepokoje, které ovšem zase pokračovaly, když odešla. Pohled na ni byl také hlavní příčinou, proč se farmáři rozhodli sejít dolů z bezpečných garuových výšek a pomoci napadeným.

Nikdo nepronásledoval Jopovy spřežence, takže nerušené ustoupili na kánoích a primitivně stlučených vorech k druhému břehu Biburu, kde se na vyvýšeném hřebenu, jenž odděloval řeku od rozlehlého močálu, znovu zformovali, prozpěvujíce a vyřvávajíce úryvky ze svatých Svitků, stále stejně vzdorní a drzí.

Nelo měl ještě pořád potíže s dechem. Bylo mu, jako kdyby se mu žebra napůl uvolnila z masa, a nějakou dobu nebyl schopen ani přesně určit, které z bolestí, jež cítil, jsou jenom chvilkové a které způsobila rána od obušku nebo hole nějakého fanatika. Ale aspoň se nic nezdálo zlomeného, a on se pomalu uklidňoval a přestával se bát, že mu srdce vypadne z hrudi.

Tak jsme tedy Dolo vybojovali zpět, pomyslel si, nacháže je trochu útěchy v tomto triumfu. Dřevohryzka byla mrtvá, stejně tak jako Jobee a polovina Nelových učedníků. Jeho papírnický mlýn a hráz byly nenávratně pryč, spolu s qheuenským úlem. Bitva rozhodla především o tom, kdo najde útulek ve zbylých obydlích.

Na pásu listím pokryté hlíny byla zřízena provizorní ošetřovna, kde se ujal vlády traekijský lékárník. Nelo strávil nějaký čas sešíváním ran vyvařenou niti a přikládáním sádry na zlomeniny zraněných kamarádů i nepřátel.

Samaritánská činnost sotva začala, když se po vzdušné stezce z provazových můstků, jež šněrovaly les všemi směry, přiřítil posel. Nelo poznal hubenou teenagerku, místní děvče, jejíž rychlosti ve vrcholcích stromů se nikdo nevyrovnal. Stále bez dechu, zasalutovala Arianě Foo a vychrlila ze sebe vzkaz od velitele miliční základny ukryté o něco dále po proudu řeky.

„Před soumrakem sem dorazí dvě čety," hlásila hrdě. „Pošlou vám stany a další nářadí do zítřka ráno... za předpokladu, že Jofuři nevyhodí naše čluny do povětří."

Byla to rychlá akce, odměnilo ji však pouze rezignované mumlání unavených bojovníků. Každá pomoc se teď zdála příliš malá a hlavně přišla příliš pozdě, než aby mohla zachránit bohatou, jednotnou komunitu vesnice Dolo, takovou, jakou bývala. Žádný div, že Jopovi lidé se tak poměrně snadno vzdali a byli ochotnější ustoupit. Ve svých očích již vlastně zvítězili. .;,,-.

Cesta Vykoupení leží před námi.

Nelo přešel k pahýlu, který tu zbyl po jednom stromu, aby si zde sedl vedle městského likvidátora, jehož ničivé nálože byly Jopovou chátrou zkonfiskovány a zneužity. Henrikova ramena byla pokleslá, když se díval přes Bibur a za rozbité trosky řemeslnických krámků na zéloty vítězně pokřikující na druhém břehu.

Nelo by rád věděl, jestli i jeho tvář vypadá stejně - sinalá a vyčerpaná - jako ta Henrikova.

Patrně ne. Ke svému vlastnímu překvapení našel v sobě chuť

klidně vše probrat a rozvážit.

„Nikdy v životě jsem ještě neviděl takový zmatek," řekl s rezignovaným povzdechem. „Myslím, že budeme mít plné ruce práce, než to tu zase všechno postavíme."

Henrik jen zavrtěl hlavou, jako kdyby chtěl říct: *To není možné.*

Potom, pro změnu, se Nela zmocnila zlost. Co to přimělo *Henrika,* aby se tady utápěl v nečinné sebelítosti? Potřeby k vykonávání jeho profese byly u něj jako likvidátora malé. Za podpory svého cechu by se mohl vrátit ke svému zaměstnání už během jednoho roku. Naproti tomu, i kdyby se Dřevohryzčině rodině dostalo plné pomoci od jiných qheuenských úlů ke znovuvybudování hráze, pořád to bude trvat léta, než by mohly vodní kolo, turbína a síla vodního proudu přeměnit tlak jezerních vod na průmyslovou energii. A tím právě začalo Nelovo uzdravení. Umínil si, že zbytek svého života bude věnovat pilné práci, aby obnovil svou papírnu i svůj milovaný mlýn, a byl odhodlán to nevzdat.

Hanbil se snad Henrik za to, že jeho nálože byly zneužity zpanikařenou lůzou? Jak by mohl kdokoliv něco uchránit v době jako tato, když všechna stará proroctví se ukázala jako zkreslená a křivá? Na Jijo skutečně přišli Galaktici, ale ne tak, jak to bylo předpověděno. Místo toho se vetřelci měsíc po měsíci snažili různými zlomyslnostmi a dvojsmyslnými lžemi zasít rozkol mezi Šesti rasami. Jop představoval jeden druh reakce. Jiní zase hledali cesty, jak s cizinci bojovat. Ani oficiální politika neměla v současné době žádný zcela jasný plán.

Měli bychom zvolit třetí možnost - čekat a pozorovat. Pokračovat v normálním životě, dokud se vesmír nerozhodne, co s námi.

Nelo se v duchu tomuto svému nápadu podivil. Jeho dřívější ohromení, způsobené šokem, ustoupilo jinému podivnému pocitu. Nebyla to otupělost. Určitě také ne euforie. Uprostřed takové devastace?

Nenávidím všecko, co se tady stalo.

...a přesto...

A přesto Nelo shledal, že v něm stoupá cosi jako *očekávání.*

Zdálo se mu, že už cítí příjemnou vůni čerstvě nařezaných prken a štiplavý pach vařící smůly. Cítil puls připomínající tepání bucharů, poháněných připojovací čepy, a pohyb pil, chrlících na zem oblaka

prachu. V jeho mysli se začínal rýsovat obraz nové, lepší dílny. Lepšího mlýna.

Celý život jsem pečoval o dílnu, kterou mi zanechali moji předkové, a vyráběl jsem za mzdu papír.

Bylo to vážené řemeslo. Ušlechtilé povolání. Ale nebylo moje.

I když původní koncept pocházel od osadníků, kteří vyšli *z Archy,* stále ještě obestřeni nimbem božskosti, Nelo vždy kdesi hluboko v sobě věděl - *dokázal bych něco lepšího.*

A nyní, když lety dozrál, dostal konečně šanci to zkusit. Vyhlídky do budoucna byly smutné, odstrašující... a děsivé. Ta nejpodivnější věc na tom bylo možná to, jak mladě ho to přimělo cítit.

„Neobviňuj se, Henriku," řekl vlídně zdrcenému likvidátorovi. „Pozoruj a dívej se. Všechno bude zase lepší."

Ale likvidátor opět jen zavrtěl hlavou. Ukázal přes řeku, kde Jopovi partyzáni nyní táhli směrem k severovýchodnímu močálu, nesouce na zádech čluny a další břemena, a do kroku si stále zpívali.

„Vzali si mé rezervní zásoby prachu. Vyšťourali je ze skladiště. Nemohl jsem je nijak zastavit."

Nelo svraštil čelo.

„K čemu jim to bude? Přichází milice, po zemi i po vodě. Jop se podél řeky nedostane k ničemu, co by stálo za odpálení."

„Oni nejdou podél řeky," odpověděl Henrik, a Nelo věděl, že má pravdu.

„Kam tedy?" podivil se nahlas.

A náhle znal odpověď na svou vlastní otázku, ještě předtím, než Henrik stačil promluvit. V témže okamžiku si také uvědomil, že existují věci daleko důležitější než znovuvybudování jednoho starého papírnického mlýna.

„Biblos, " hlesl likvidátor jako ozvěna na Nelovu myšlenku.

Papírník jenom beze slova zamrkal, neschopen si představit ani pochopit hrůzu této katastrofy.

„Milice... můžou je zastavit?"

„Pochybuju. A i kdyby to udělali, není to jenom Jop, kdo mně dělá starosti."

Obrátil se k Nelovi a poprvé se na něj podíval, oči naplněné starostí a bezmocným zoufalstvím.

„Vsadím se, že Jopova banda není jediná, co tam míří, právě teď, kdy tady o tom mluvíme."

Rety

Čím více poznávala hvězdné bohy, tím méně přitažliví jí připadali.

Žádný z nich není ani zpolovice tak pěkný jako odpadky se živící glaver, myslela si, zatímco šla po dlouhé chodbě dolů k lodnímu můstku. *Musí to být z používání všech těch počítačů a pitomých mašin, co vám uvaří jídlo, vyrobí vzduch, dokonce vám budou vykládat zábavné historky, zabijí vaše nepřátele, uloží vás na noc a předpovědí vám budoucnost. Jenom na ně ještě víc spoléhejte, a váš mozek už načisto přestane fungovat.*

Rety se stala ještě cyničtější od chvíle, kdy ji Dwer a Lark poprvé přivedli dolů z Okrajových hor, napůl vyhladovělou divošku s vykulenýma očima, žasnoucí nad těmi i nejprostějšími přístroji a dovednostmi, kterými disponovalo takzvané civilizované Úbočí - od keramiky až po tkané látky a papírové knihy. Samozřejmě se tato uctivá bázeň vytratila, hned když poznala skutečný luxus v rothenské stanici, kde si ji Kunn a ostatní Danikové předcházeli sliby, ze kterých se jí až točila hlava.

Dlouhý život, síla a krása... lékařská péče pro všechny tvoje bolesti a jizvy... čisté, bezpečné místo, kde budeš žít pod ochranou našich rothenských pánů... a všechny ty další divy, které přijdou s tím, jak se staneš nižším božstvem, putujícím mezi hvězdami.

Na stanici se také setkala s rothenskými patrony lidstva. S *jejími* patrony, jak jí řekli. Hledíc na blahosklonné tváře Ro-kenna a Ro-pol, dovolila si Rety vidět v nich moudré, milující rodiče - na rozdíl od těch, které znala během svého dospívání v divoké soonerské tlupě. Rotheni se zdáli tak dokonalí, tak ušlechtilí a silní, že jim Rety málem odevzdala celé své srdce.

Ale všechno to byla lež. Nezáleželo na tom, zda skutečně byli patrony lidstva nebo ne. Co se počítalo, bylo, že Rotheni se ukázali jako méně mocní, než prohlašovali. To jim Rety nikdy nemohla odpustit.

K čemu je ochránce, který nedokáže ochránit ani sebe?

Právě tomu bylo půl roku, co Rety utekla z jedné bandy neschopných a skončila u další, která byla stejná - od svého rodného

klanu špinavých kreténů k Pospolitosti Šesti ras. Pak od Pospolitých k Rothenům. A když nad Kunnovým malým průzkumným člunem triumfovala jofurská korveta, začala vážně uvažovat, že se vydá do močálu s oběma rukama nad hlavou a nabídne své služby těm ošklivým seskupením z kruhů. No, jestlipak by *to* pěkně nerozhodilo starouše Dwera?

V jedné chvíli, zatímco *on* se plácal v bahně a mluvil s tím svým šíleným pavoučím přítelem, skutečně už vykročila směrem k rampě jofurské lodi, zamýšlejíc zatlouct na její dveře. Určitě by Jofuři byli jako každý jiný, ochotní k jednání výměnou za informace, které pro ně byly důležité.

V kritickém okamžiku to byl jenom jejich pach, který ji zadržel - odér, připomínající podebírající se rány a sněť... což bylo také štěstí, jak se později ukázalo, protože i Jofuři se ukázali jako neschopní a nedokázali se ubránit nečekanému útoku.

Tak jsem se teda musela ohlédnout po jiné cestě, jak se dostat z tohohle utláčeného vystrkova. A kdo by se taky staral o to, co si Dwer o mně myslí? Aspoň si nemusím vymýšlet všelijaké pitomé omluvy za to, co dělám.

Retiným vychovatelem byla divočina, jejíž drsná výuka ji naučila právě jen jednu lekci - přežít za každou cenu. Vyrůstala, vidouc, jak někteří tvorové požírají ty druhé a jak pak byli sami sežráni něčím ještě silnějším než oni. Lark mluvil o „potravinovém řetězci", ale Rety tomu říkala *hora kdo s koho.* Každé rozhodnutí, které udělala, znamenalo snažit se vylézt o něco výš na tuto horu a doufat, že už příští krok ji donese na její vrchol.

Takže když byli Jofuři poraženi a zajati těmi tajemnými *delfíny,* zdálo se to jenom přirozené, pospíšit si na palubu ponorky a přihlásit se ke svým „pozemským bratrancům". *Jenže teď se podívejte, kde se to krčím, pohřbená pod hromadou odpadků až na samotném dně moře, ukrývající se s bandou užvaněných pozemských ryb, jež pronásleduje kdejaký hvězdný bůh či monstrum přes půl vesmíru.*

Jinými slovy, zase zpátky dole pod tou horou. Je jí určeno vždycky být ta oběť, místo aby byla ten lovec.

Ksakru! Já si teda dovedu skvěle vybrat. Už v tom začínám mít pomalu praxi.

###

Naskytovalo se tu přece jen pár malých odškodnění. Zdálo se, že z nějakého důvodu delfíni mají lidi v úctě - stejně tak jako Danikové své rothenské patrony. A navíc, posádka *Streakeru* považovala Rety a Dwera za jakési „hrdiny" kvůli jejich akci v močálu proti jofurskému vzdušnému člunu. Výsledkem bylo, že Rety se směla volně pohybovat po celé lodi, zahrnujíc v to i laskavé sdělení hesla, které jí umožňovalo přístup i do jinak uzavřených lodních prostor, jako byl například můstek.

Nakrátko byly obojí průchodové dveře zavřeny a ona věděla, že ji musí stráže vyšetřit pomocí přístrojů. *Patrně mě zkontrolují zevnitř, zda nepašuju laser nebo něco podobného.* Rety se zhluboka nadechla a zase vydechla, vymývajíc tak ven ze sebe instinktivní paniku z uzavřeného kovového prostoru. *To přejde... to přejde...*

Tento trik jí pomáhal vydržet léta frustrace v jejím divokém rodném kmeni kdykoliv, když se jí zdálo, že porážka a brutalita ji zahltí.

Nechovej se jako divoch. Jestliže ostatní dokážou vydržet žít v těchto krabicích, tak ty můžeš rovněž... na nějakou tu chvilku.

Druhý vchod se nakonec otevřel a před Retinýma očima se objevila rampa, která příkře klesala do místnosti, celé zatopené vodou, která jí sahala až k hrudi.

Fuj.

Nesnášela tyhle kombinované prostory, zahrnující velkou část této podivné lodi - napůl zatopené místnosti, které byly nahoře překlenuty suchými lávkami, dovolující přístup jak chodícím, tak i plovoucím bytostem. Kapalina, jíž se Rety s cákáním brodila dolů po sklánějící se rampě, vyvolávala na kůži pocit tepla, což jí připomínalo vulkanické prameny ještě doma v Šedých kopcích, ale byla v ní i jakási *šumivá* esence, která vytvářela oblaky bublinek všude, kam se pohnula. Předstírajíc uvolněnost a důvěřivý klid, přiblížila se Rety ke strážnici, kde dvěma hlídačům asistoval kulatý robot, jehož bzučící antény se k ní natočily a ostřeji sledovaly. Jeden z delfínů vězel v šestinohém kráčedle - bez té kovové zbroje s broučíma očima - umožňujícím mu pohybovat se v suchých částech lodi. Druhý měl na sobě jen prostý postroj s nástroji a slabými pohyby ploutví se udržoval na místě, odkud mohl nejlépe kontrolovat soupravu monitorových obrazovek.

„Máme vám sss něčím pomoct, sssslečno?" zeptal se ten druhý a své otázce dodal důraz úderem ocasu.

„Jo. Jdu znovu vyslechnout Kunna a Jasse. Počítám, že z nich toho dostanu víc, když to zkusím sama."

Strážný na ni zaměřil své jedno oko s pochybovačným výrazem. První pokus vyslechnout lidské zajatce, to když Rety doprovázela poručici Tišút, neproběhl dobře. Oba byli ještě omámení a bezmocní, stále v obvazech a na sobě lékařské vaky kvůli svým četným zraněním. Zatímco se delfíní důstojnice snažila podrobit Kunna křížovému výslechu ohledně dřívější i současné situaci v Pěti galaxiích, Rety čelila žhavé vlně nenávisti, která se k ní linula z očí jejího bratrance Jasse, mumlajícího vztekle slovo *zrádce* a plivajícího před ni na podlahu.

Koho si myslíš, že jsem zradila, Jassi? divila se v duchu, ledově si ho měříc, dokud neodvrátil svůj pohled jako první. *Daniky? Dokonce ani Kunn nevypadá nijak překvapený, že jsem změnila strany, když mě předtím zradil on.*

Nebo si myslíš, že jsem se obrátila proti svému domovskému klanu? Proti té bandě hrubých divochů, kteří mě zplodili, ale od té doby mně neukázali ani den vlídnosti?

Než jeho oči sklouzly stranou, prozradily, že ta nenávist je čistě osobní. Věděl, že to byla ona, která zařídila, aby byl chycen, mučen a posléze donucen dělat Kunnovi průvodce. To, že byl nyní zavřen v téhle kovové kleci, bylo také její dílo.

Toto zjištění jí trochu zvedlo náladu. *Musíš připustit, Jassi, že jsem na tebe konečně udělala dojem.*

Ale brzo to bude ještě horší.

Chystám se udělat tě vděčným.

Mezitím Kunn pověděl Tišút, že obležení Země stále trvá, i když se poněkud zmírnilo podivnou aliancí s Thennaniny.

„Ale pokud jde o vaši hlavní otázku, instituty nevyhlásily žádnou amnestii. Několik velkých hvězdných klanů zablokovalo řízení bezpečnostní komise, takže nepadlo žádné rozhodnutí o tom, že by se vaše loď směla vrátit domů."

Rety si nebyla jistá, co to znamená, ale tahle zpráva byla zřejmě pro delfíny dost trpká.

Pak se ze vzduchu ozval nový hlas, přicházející z místa, kde náhle zavířil podivný, abstraktní obrazec.

„Poručíku, připomeňte si prosím instrukce. Vysvětlil zajatec, jak bylo možné, že jeho plavidlo nás vystopovalo až na tento svět? "

Rety si vzpomněla, že viděla, jak po delfínčině hladkém šedém

boku přelétl jakýsi nezvladatelný třes, možná způsobený podrážděním nad jízlivým tónem stroje. Ale poručice Tišút s hlasitým cvaknutím zavřela čelisti v gestu podřízené a dala povel svému kráčedlu přiblížit se ještě víc ke Kunnově pryčně. Lidský hvězdný dobrodruh nemohl nikam couvnout, když její stroj stanul těsně u něj a hrozivě se nad něj naklonil. Rety si připomněla, jak na čele danického válečníka vyrazil pot, usvědčující jeho dosavadní falešné zdání klidu ze lži. Poté co ho viděla zastrašovat jiné, pocítila docela škodolibou radost, jak se věci obrátily.

A potom se to stalo. Nějaká součástka ve výstroji selhala, nebo kráčedlo poručice udělalo chybný krok. Pravý přední kotník náhle povolil a delfínčino velké tělo se zhroutilo dopředu.

Jenom bleskový reflex pomohl Kunnovi odvalit se stranou a vyhnout se tak jistému rozdrcení. V té době už přispěchaly stráže, aby pomohly Tišút vyprostit se z postroje. Delfíní důstojnice byla potlučená a rozzlobená a ztratila veškerou chuť pokračovat ve výslechu.

Ale já tu chuť mám právě teď, pomyslela si Rety, když se jeden z delfíních strážců začal chystat, že ji doprovodí dolů po úzké chodbě s mnoha dvířky označenými vyleptanými čísly. *Mám plán... a tentokrát Kunn a Jass udělají líp, když budou mluvit.*

„Jsste ssi jisstá, že to chcete udělat teď, ssslečno?" zeptal se strážný. „Je noční cyklus a zajatci ssspí."

„Je to právě teď, co je chci. Otřesené a zmatené. Můžou toho tak vybrebtat víc."

Ve skutečnosti se Rety houbec starala, jestli jí Kunn vyjmenuje třeba admirály všech letek v Pěti galaxiích. Její otázky měly sloužit jenom k tomu, aby zakryly komunikaci na jiné úrovni.

Všechno si už dobře připravila v kajutě, kterou jí přidělila posádka *Streakeru* — útulné místnosti, kterou kdysi obývala lidská žena jménem Dennie Sudmanová, jejíž šaty jí dobře padly. Obrázky na zdech ukazovaly mladou ženu s tmavými vlasy, která prý zmizela před lety na jakési cizí planetě spolu ještě s několika lidmi a jejich kolegy delfíny. Na desce jejího psacího stolu, mezi nepořádkem, co tu po ní ještě zůstal, nechala Dennie chytrou mašinu, která mluvila mnohem přátelštějším tónem než sarkastický Niss. Zdála se dychtivá pomáhat Rety a řekla jí všechno, co chtěla vědět o terranské lodi a jejím okolí.

Prostudovala jsem si všechny chodby a pasáže vedoucí z tohoto

vězení k východu. Můžu dopodrobna vyjmenovat všechny druhy skifů a hvězdných člunů, co tady mají. A co je nejdůležitější, tyhle pozemské ryby mně důvěřují. Heslo, které mně řekly, by nás mohlo pustit ven.

Všecko, co potřebuju, je nějaký pilot... a někdo natolik silný a pomstychtivý, aby byl schopen a ochoten kdykoliv se dát do boje, jinak budeme mít potíže.

A taky štěstí. Rety si všechno pečlivě načasovala, takže tu byla malá pravděpodobnost, že by při svém útěku narazila někde na Dwera.

Dwer ví, že by mně neměl důvěřovat... a nemůžu si být jistá, jestli by ho ti dva, Jass a Kunn, dokázali společně vyřídit.

Koneckonců, na ničem vlastně nezáleželo, ale raději by byla, kdyby se Dwerovi nestalo nic zlého.

Možná že si na něj sem tam vzpomenu, až už budu žít v nějaké daleké galaxii.

Jinak tady na Jiju nebylo nic, co by za nějakou vzpomínku stálo.

Dwer

„Já sem nepatřím," pokoušel se vysvětlovat. „A ani Rety ne. Musíte nám pomoct vrátit se."

„Vrátit se kam?" Žena vypadala upřímně zmatená. „Do toho přímořského močálu plného jedovatých odpadů z motorů těch zničených lodí a s mrtvými kruhy jako společníky? A co když se tam chystají další Jofuři?"

Zase znovu měl Dwer potíže se slovy. Shledával, že se nemůže dobře soustředit v těchto uzavřených prostorách, kterým oni říkali „lodní kabiny" a kde vzduch byl cítit zatuchle a mrtvě. Zvlášť to platilo pro tuto ponuře osvětlenou místnost, zaplněnou podivnými, neznámými předměty, o kterých Dwer nedoufal, že jim kdy bude rozumět.

Lark nebo Sára by se tady určitě cítili docela dobře, ale já si tu připadám jako ztracený. Chybějí mně zprávy, které přináší vítr.

K uklidnění mu nijak nepřispělo ani to, že osoba, sedící proti němu, byla ta nejkrásnější lidská bytost, jakou Dwer kdy viděl, s tmavě plavými vlasy a s jakýmsi odevzdaným smutkem v unavených

očích.

„Ne, ovšemže ne," odpověděl. „Jedná se o jiné místo, kam bych potřeboval. A Rety také."

Jemné vějířky vrásek v koutcích jejích očí se náhle svraštily.

„Ten mladý hoon, Alvin, chce dát vědět svým rodičům, že je naživu, a podat zprávu urské rádkyni, která prý ty čtyři poslala na onu podmořskou misi. Chtějí pomoc, aby se dostali domů."

„Poskytnete jim ji?"

„Což můžeme? Nehledě na to, že bychom tím vydali naši posádku vážnému nebezpečí a možná i prozradili nepřátelům svou polohu, zdá se nám nefér obtížit celou vaši kulturu nebezpečnými znalostmi, které jsou prokletím pro každého, kdo je vlastní.

A přesto..."

Odmlčela se. Její zkoumavý pohled přiměl Dwera, že se cítil jako malý kluk.

„Přesto slyším z vašeho hlasu něco jako zdrženlivost. Jakousi obezřetnost, týkající se vašeho cíle, která mě nutí podezřívat vás, že *nemluvíte* o návratu domů. Ne nazpátek ke klidnému míru, který jste znal mezi přáteli, v té krajině, které vy říkáte Úbočí."

Zdálo se, že je dost nesnadné pokoušet se ukrýt nějaké tajemství před Gillian Baskinovou. Tak Dwer jen mlčky pokrčil rameny.

„Pak to tedy bude asi kmen toho děvčete," hádala žena.

„Retin lid v severních kopcích, kde jste byl zraněn, když jste holýma rukama bojoval s válečným robotem."

Sklopil oči a tichým hlasem řekl:

„Tam jsou... věci, které se pořád ještě musejí udělat."

„Hm. Umím si to dobře představit. Nějaké závazky, že? Nesplněné povinnosti?" Tiše povzdechla a znělo to jako odněkud z dálky. „Víte, já vím, jak je to s druhem lidí jako vy. Kde vaše priority lžou."

To ho přimělo udiveně vzhlédnout. *Co tím myslela?* V její tváři byla rezignovaná melancholie... plus něco jako znovupoznání, jako by v něm viděla něco povědomého, vzbuzujícího láskyplný, něžný smutek.

„Povězte mi o tom, Dwere. Řekněte mi, co musíte vykonat. Řekněte mi, kdo na vás závisí."

Snad to byl způsob, jakým vyslovila svou otázku, nebo síla její osobnosti, ale náhle shledal, že už není schopen dále zamlčovat zbývající část svého příběhu. Část, kterou až dosud neprozradil.

- O svém povolání hlavního průzkumníka, dohlížejícího na to, aby žádná rasa Pospolitých nemigrovala na východ od Okrajů - aby tak byla zbývající část Jija ušetřena od další kolonizační devastace. Prosazujícího posvátné zákony.

- Jak mu bylo potom nařízeno, aby tento zákon porušil a vedl misi, jejímž úkolem bylo zkrotit Retiny divoké bratrance - hra rozehraná proto, aby bylo zajištěno přežití lidí na Jiju v případě, že Úbočí bude vyčištěno od veškerého sapientního života.

- Jak ti čtyři vybraní - Danel Ozawa, Dwer, Lena a Jenin - zjistili, že Šedé kopce už nejsou bezpečným útočištěm, když Rety přivedla ke svému domovskému kmeni danický vzdušný člun.

- Jak Dwer a ostatní si slavnostně slíbili, že budou riskovat své beztak už propadlé životy, aby vyhráli šanci pro soonerský kmen... čtyři lidé proti vražednému stroji... risk, který měl úspěch, i když za velkou cenu.

„A navzdory vší pravděpodobnosti, řekla bych," poznamenala Gillian Baskinová. Otočila hlavu, adresujíc tak svůj další dotaz třetí entitě, která sdílela místnost s nimi.

„Mám za to, že *tys* byl při tom také. Řekni mně, uráčil ses pomáhat Dwerovi a těm druhým? Nebo jsi jim byl jako obvykle jenom na obtíž?"

Poté co vylíčil svou tak tvrdohlavě tajenou historku, byl Dwer téměř vyděšen náhlým uchechtnutím, které mu proti jeho vůli uniklo. Příhodná slova! Jasně, Gillian Baskinová tím mínila noora.

Blátošlap si hověl nahoře na jedné zasklené skříni a čistil se. Uvnitř za sklem ležely hromady podivných artefaktů, zezadu osvětlených a označených cedulkami jako poklady v bibloském muzeu. Trochu světla dopadalo na nohy dalšího exponátu, který stál vzpřímeně hned vedle - *mumie,* hádal Dwer. Když byli ještě chlapci, Lark jednou zkusil vyděsit Dwera strašidelnými obrázky z knih ze starých časů, zobrazujících těla pozemšťanů, kteří byli upraveni stejným způsobem, místo aby byli účelně mulčováni. Tato vypadala jaksi vzdáleně lidsky, i když věděl, že je to něco jiného.

Na Gillianinu výčitku se Blátošlap přestal olizovat a odpověděl nedočkavým úšklebkem. Dwerovi opět bleskla v mysli představa, co ten výraz může znamenat.

Kdo -já, paní? Nevíte, že jsem celý ten boj vybojoval a zachránil kůži každého, kdo tam byl, jenom já, úplně sám?

Po svých zkušenostech s telepatickými schopnostmi žíravých

pavouků Dwer tentokrát nezamítl možnost, že je to víc než jen jeho představa. Ovšem, ten noor neukázal žádnou reakci, když se na něj pokusil v duchu promluvit, ale to nedokazovalo nic.

Gillian také vyzkoušela různé techniky, aby přiměla noora k řeči - nejdřív požádala Alvina, aby stvoření vystavil vlivu svého meditativního mručení, potom Blátošlapa od mladého hoona oddělila a držela ho po celé midury zavřeného v této tmavé pracovně pouze ve společnosti starobylé mumie. Počítač Niss trápil noora pisklavým dialektem galaktické Sedmičky, neustále ho oslovuje frází *drahý bratranče.*

„Danel Ozawa s ním také zkoušel mluvit," řekl Dwer Gillian.

„Ano? A vám se to zdálo divné?"

Kývl. „Existují pověsti o mluvících noorech... a také o jiných stvořeních. Ale od rádce jsem to nikdy nečekal."

Pleskla na stolní desku.

„Myslím, že to už mám."

Nato Gillian vstala a začala přecházet - prostý akt, který předváděla s grácií lovce, připomínajíc mu číhající liggeří samici.

„Říkáme tomuto druhu *tytlalové,* a tam, odkud přicházím, mluví k nezastavení jako nějaký kolovrátek. *Oni jsou* opravdu bratranci Nisse, jistým způsobem, protože Niss byl vytvořen našimi spojenci Tymbrimii."

„Tymb... myslím, že jsem o nich už slyšel. Nejsou první rasou, kterou Země kontaktovala, když naše lodě odletěly -"

Gillian kývla. „A ukázalo se to jako štěstí. Ano, existuje mnoho úctyhodných ras a klanů v Pěti galaxiích. Nemyslete si kvůli současné krizi, že jsou všichni zlí nebo náboženští fanatici. Jenomže většina těch umírněných má značně konzervativní názory. Nejdříve dlouho zvažují rizika a výhody a teprve potom jednají. Obávám se, že to rozvažování bude trvat až příliš dlouho, než aby nám nějak pomohlo.

Nepatří k nim ale Tymbrimiové. To jsou statečni a loajální přátelé! Jsou ale také podle mnohých velkých klanů a institutů považováni za úplně šílené."

Dwer zpozorněl, jak zvědavý, tak i poněkud zmatený. „Šílení?"

Gillian se usmála. „Myslím, že by s tím souhlasilo i mnoho lidí. Jedna historka to osvětluje. Říká se, že jednoho dne Velká Mocnost vesmíru, podrážděná nějakými tymbrimijskými legráckami, zvolala: Tihle tvorové musejí být ty nejvýstřednější bytosti, jaké si lze

představit!

Nu, Tymbrimiové nic nemají raději než risk, výzvu. Tak tedy vzali výrok Velké Mocnosti jako vyzvání. Když získali oficiální patronský status s licencí k Pozvedání nových druhů, rozprodali a zašantročili dvě dokonale normální klientské rasy za práva na jednu presapientní linii, s kterou nikdo nemohl nic pořídit."

„Noory," hádal Dwer. Pak se opravil: „Tytlaly."

„Přesně tak. Tvory, jejichž hlavním potěšením je překvapování, napalování, popletení či dráždění druhých a oproti nimž se i Tymbrimiové zdají vážení a úctyhodní. Což nás přivádí k našemu problému. Jak se dostali na Jijo a proč nemluví?"

„Ani naši šimpanzi nemluví, i když ta vaše věc Niss mně ukázala pohyblivé obrázky, na nichž jsou šimpanzi ze Země, kteří mluví."

„Hm. Ale to se dá snadno vysvětlit. Šimové v tom ještě stále nebyli dobří, když odletěla *Archa,* která sem přivezla vaše předky. Bylo snadné potlačit talent v tomto ohledu, aby lidé mohli předstírat..."

Gillian luskla prsty. „Ovšem." Dwerovi na okamžik připomněl její úsměv *Sáru,* když jeho sestra pracovala na nějakém abstraktním problému a náhle jí svitlo.

„Během několika málo let od kontaktu s galaktickou civilizací pozemští vůdcové poznali, že jsme vstoupili do její neuvěřitelně děsivé fáze. Přinejlepším, všechno, co jsme mohli dělat, bylo držet se zuby nehty, zatímco jsme se učili pravidlům této starobylé a nebezpečné kultury. Přinejhorším -" pokrčila rameny, „- pochopitelně se zdálo prozíravé nějak se pojistit. Vysadit sémě někde, kde by lidstvo mohlo být v bezpečí v případě, že by došlo k nejhoršímu."

Její obličej se na malou chvíli zachmuřil a Dwer nepotřeboval žádnou zvláštní vnímavost, aby jí i beze slov porozuměl. Tam venku, na druhé straně od Izmunuti, se to *nejhorší vskutku* stalo, a teď to vypadalo, že prchající *Streaker* vystavil nebezpečí i toto „sémě".

To je to, o čem mluvil Danel, když řekl, že lidé „ nepřišli na Jijo, aby vstoupili na Cestu Vykoupení". Myslel tím, že jsme přežívající rezerva... jako ti chudáci g'Kekové.

„Když lidé s sebou přivedli šimy, přirozeně bagatelizovali a potlačovali jejich inteligenci. V případě, že by kolonie byla někdy

objevena, šimpanzi by se tak mohli vyhnout trestu. Snad by dokonce mohli splynout s jijoánskou přírodou a přežít v divočině, nepovšimnuti od soudců velkých institutů."

Gillian se otočila, aby se podívala na Blátošlapa. „A tohle museli udělat i Tymbrimiové! Oni se také museli nějak dostat na Jijo. Jenže, na rozdíl od glaverů a ostatních šesti ras, nezaložili vlastní kolonii. Místo toho tu zřídili tajný úkryt... tytlalů."

„A jako my jsme to udělali se šimy - odebrali jim řeč." Dwer zavrtěl hlavou. „Ale potom..." Ukázal na Blátošlapa.

Gillianino obočí se nakrátko svraštilo. „Ukrytá rasa *uvnitř* rasy? Plně sapientní tytlalové, skrývající se mezi ostatními? Proč ne? Koneckonců, vaši vlastní rádcové také udrželi své tajemství před zbytkem vašeho klanu. Jestliže se Danel Ozawa pokoušel na Blátošlapa mluvit, znamená to, že někdo už musel i v těch raných dnech vědět o tytlalech a po celou tu dobu to udržet v tajnosti."

Nepřítomně natáhla ruku a pohladila noorovu hladkou srst. Blátošlap se převalil na záda a nastavil jí břicho.

„Co je klíč?" zeptala se ho. „Nějaké kódované slovo? Něco jako tymbrimijský empatický glyf? Proč jsi mluvil jenom s Nissem a od té doby stále mlčíš?"

A proč jsi mě následoval přes hory i pouště? dodal k tomu v duchu Dwer, fascinovaný tímto tajuplným příběhem, i když jeho spletitost se spojila se stále přítomnou klaustrofobií, aby podpořila jeho sílící bolest hlavy.

„Promiňte," řekl, přerušiv Gillianiny úvahy. „Ale vraťme se k věci, o níž jsem předtím mluvil. Vím, že problémy, s nimiž zápasíte, jsou jistě mnohem větší a důležitější než ty moje, a kdybych mohl, pomohl bych vám. Ale nevidím žádný způsob, jak vyřešit vaše potíže s hvězdnými bohy s mým lukem a šípy.

Nežádám vás, abyste riskovala vaši loď, a lituju, že vás otravuju... Ale je-li zde nějaká možnost, jak byste mě mohli jenom nechat... no... zkusit *doplavat* na pobřeží, tak to prosím udělejte. Já mám opravdu moc věcí, co musím udělat."

Když Dwer skončil, tytlal se převrátil nazpět na nohy, maje ve své úzké tváři výraz očividného překvapení. A ostny, které normálně ležely ukryté v srsti za jeho ušima, se nyní naježily a stály jako tuhé štětiny. Nicméně Dwer si byl zcela jist, že ve vzduchu nad Blátošlapem zahlédl *cosi*, co rychle nabylo tvar. Jakýsi strašidelný obláček, něco ještě nehmotnějšího než pára, který se zdál jakoby v

souladu přitakávat.

Také já, řeklo to, očividně odpovídajíc na Dwerovo prohlášení.

Věci, co se musí udělat.

Dwer si protřel oči a rád by zavrhl ten krátce trvající přízrak jako další iluzi... další produkt bombardování silového pole, kterým jeho nervový systém prošel.

Jenomže Gillian to musela vidět také. Několikrát zamrkala, ukázala na nový, tentokrát ustaraný výraz v Blátošlapově tváři... a vypukla v smích.

Dwer na ni chvíli jenom zíral, a pak shledal, že se sám neudrží, aby se nesmál také. Až do této chvíle nevěděl, co si má o té krásné pozemšťance myslet. Ale kdokoliv, kdo dokázal Blátošlapa takhle usadit, musí být v pořádku.

Rety

Když ji strážný eskortoval do kabiny zajatců, všimla si několika mřížek, zakrývajících vyústění ventilačního potrubí. Z diagramů počítače věděla, že celý systém je opatřen maximálním zabezpečením, s mnoha bezpečnostními klapkami, a že trubky jsou moc úzké, než aby jimi zajatci mohli prolézt.

Ne však úzké pro malého urského samečka, vyzbrojeného vypůjčeným laserovým řezákem.

Retin plán byl riskantní a vůbec se jí nelíbilo, že musí poslat svého „manžela" do bludiště vzduchových trubek. Ale yee byl odhodlaný a zdál se důvěřovat svému orientačnímu smyslu, že se neztratí.

„ tohle bludiště není o nic horší než smradlavé chodby pod travní planinou, " ohrnul nos, zatímco zkoumal holografický diagram, *„je to jednodušší než prolézat kořeny v tunelech, kde musejí běhat samečci a urské larvy, když nemají žádný sladký ženský vak, kde by leželi."* yee stočil svůj dlouhý krk, což mělo znamenat lidské pokrčení rameny. *„ neměj strach, ženo! yee donese nářadí k zavřeným mužům, my to krásně uděláme!"*

Toto bude kritická fáze. Až by Kunn s Jassem byli na druhé straně průchodových dveří vězení, všechny ostatní překážky by už měly padnout rychle. Rety si tím byla jistá.

Nad zamčenými dveřmi dvou vězeňských cel zářila červená světla. Ta vzdálenější, jak věděla, hostila jofurské kruhy, které byly zajaty v močále. Malá g'kekská samička jménem Huck pomáhala Nissovi při výslechu těchto zajatců. Rety si namáhala mozek, aby vymyslela nějaký způsob, jakým by se hodili do jejího plánu, ale nakonec se rozhodla, že nejlepší bude nechat je tam, kde jsou.

Tahle loď Streaker se nás neodváží pronásledovat, když se venku zmocníme hvězdného člunu... ale jofurská loď by mohla. Zvlášť jestliže by ty kruhy mohly nejali dát signál svým kamarádům z hvězdné lodi.

Jakmile se strážný přiblížil ke Kunnově cele, Rety uchopila složený kus papíru v kapse, na nějž předtím pracně vytiskla zprávu, vyslovujíc slova písmeno po písmenu a napínajíc svou nově získanou gramotnost až do krajnosti. Věděla, že tam musí být spousta chyb, ale nikdo si v těchto dnech nemohl dovolit být příliš náročný.

KUNE MŮŽU TĚ DOSTAT VEN ESLI CEŠ?

Tak vypadal první řádek zprávy, kterou mu hodlala podstrčit, až bude předstírat, že ho vyslýchá. Jestliže danický pilot pochopí a bude s plánem souhlasit, odejde a pošle yeea, aby protáhl své malé, ohebné tělíčko ventilačním systémem *Streakeru*. Mezitím Rety vybrala vhodná místa, kde založit oheň - v lodní hale a v nákladovém prostoru - aby tak odvedla pozornost posádky, zatímco Kunn použije propašované nástroje, aby se dostal ven. Pokud všechno půjde dobře, mohli by pak utíkat k východu, venku ukrást člun a zmizet.

Je jen jedna podmínka, Kunne: musíš souhlasit, abychom odtud vypadli. Pryč od těchhle zemšťanů, pryč od Daniků a Rothenů a od těch jofurských monster a vůbec od vší té čeládky. Pryč z Jija.

Rety cítila jistotu, že to Kunn přijme. *Koneckonců, jestliže mně on nebo Jass budou chtít dělat problémy, shledají, že teď mají co dělat s úplně jinou Rety.*

Strážný opatrně manipuloval se svým kráčedlem v úzké chodbě, jíž procházeli. Vysoká konstrukce se musela sklonit, aby mohl zastrčit klíč do zámku dveřního panelu. Ten nakonec sklouzl stranou. Rety zahlédla uvnitř dvě pryčny a na každé z nich obrysy lidské postavy, přikryté pokrývkou.

„Hej, Kunne," řekla, když přešla krátkou vzdálenost od dveří k Danikově pryčně a šťouchla ho do ramene. „Probuď se! Teď není čas na loudání anebo na hlouposti. Tihle tady chtěj vědět, jak jsi je sledoval..."

Pokrývka sklouzla, odhalivši kštici jeho lesklých vlasů, ale ležící muž se ani nepohnul.

Oni ho museli něčím nadopovat, pomyslela si. *Doufám, že snad není tak moc mimo. Tohle nemůže počkat!*

Zatřásla s ním prudčeji, pak ho obrátila tváří k sobě -

A uskočila zpět, ohromeně lapajíc po dechu.

Danikův obličej byl purpurově rudý, oči vyvalené z důlků a oteklý jazyk zcela vyplňoval jeho ústa.

Delfíní strážce cosi zmateně zaštěbetal a pak zděšeně zavřískl v instinktivním zvířecím jazyce svého druhu.

Rety se otřásla hrůzou. Vyrostla ve stálém společenství se smrtí, ale stálo ji to všechnu sílu vůle, aby potlačila jekot, deroucí se jí do hrdla.

Nějak se přinutila obrátit se ke druhé pryčně.

Sára

„Ach, doktor Faust byl dobrák od kosti,
své žáky šlehal s velkou radostí.
A když je bil, nutil je tančit
ze Skotska do Francie,
z Francie zas do Hispánie,
a pak je zase začal bít. "

Emersonův zpěv se rozléhal po veliké hale s vířícími disky, kde se zrnka prachu třpytila v úzkých šípech rytmického světla.

Sára sebou škubala při hrubém textu písně, ale muž z hvězd měl očividně radost z těchto výbuchů, linoucích se z neznámých koutů jeho zjizveného mozku. Zasmál se a s ním se chichotal i zástup ursích samečků, kteří se táhli za ním, škrábajíce se skrz lešení Urielina fantastického stroje a přizvukujíce mu při každé delikátní sloce. Malincí ursové se kdákavě smáli Emersonovu drsnému humoru a dokazovali mu svůj obdiv tak, že se ochotně ponořovali

mezi vířící skleněné kotouče, aby utáhli tu nějaký řemínek, tam zase nějakou kladku všude, kam ukázal.

Kdysi býval inženýr, vždycky inženýr, pomyslela si Sára. Občas jí Emerson připomínal jejího vlastního otce, který vydržel po celé dny mlčky dohlížet na správný chod svého milovaného mlýna, čerpaje více uspokojení z poezie bušících kladiv a válců než z bílých archů, které umožňovaly gramotnost na tomto barbarském světě.

Je v tom určitá podobnost, napadlo ji.

Papír byl pro Šest ras nesmírně důležitým artiklem, protože potřebovaly nějaký způsob uchovávání paměti, který by byl neviditelný pro pozorovatele z vesmíru. Ale Urielin stroj má podobný charakter - analogový počítač, který nemůže být detekován žádným satelitem nebo kosmickou lodí, protože nepoužívá elektřinu a nemá digitální vědomí. A především, Galaktikové by si nikdy ani nedokázali představit takové podivné monstrum.

A přece to bylo jistým bizarním způsobem krásné. Žádný div, že se jí zdálo o tvarech a rovnicích, když její oči zahlédly tuto věc poprvé, skrz trhliny v jejím deliriu. Každou chvíli se nějaký disk otočil proti okraji toho sousedního a jeho vlastní osa se otáčela rychlostí, která se měnila spolu s radiálním bodem vzájemného kontaktu. Jestliže se tento rádius posunul jako nezávisle variabilní, změnila se následkem toho i rotace, opisujíc nelineární funkci. Byl to podivně jednoduchý systém... a bylo pekelně těžké uvést ho do praxe bez roků trpělivých zkoušek a omylů.

Uriel nejdřív narazila na podobný nápad v jedné staré pozemské knize - stoprocentně vlčecí koncept, krátce používaný v jedné staré americko-eurasijské válce. Brzy nato objevili lidé digitální počítače a tuto techniku opustili. Ale zde, na Mount Guennu, ji urská kovářka rozšířila a dovedla až na stupeň nikdy předtím nevídaný. Mnoho z jejího obrovského bohatství a tvůrčí vášně bylo vynaloženo na realizaci tohoto velkolepého díla.

A také urský spěch. Jejich život je tak krátký. Uriel se musela obávat, že se jí nepodaří svůj přístroj dokončit, než zemře. V tom případě, co by si s tím vším počala její následovnice?

Řada různě dlouhých sloupků a oblouků a boová lešení držely otáčející se hřídele ve vhodném nastavení, vytvářejíce trojrozměrné bludiště, které se táhlo směrem od Sáry po místnosti a téměř vyplňovalo celý rozlehlý prostor. Kdysi dávno se touto dutinou hnalo tekuté magma, aby pak steklo dolů po mohutném boku hory.

Dnes to zde tepalo zcela jiným druhem tvořivé síly.

Světelné paprsky hrály významnou a chytrou roli v tanci matematiky. Odskakujíce od vybraných disků, pulsu podobné odrazy dopadaly na pásy černého písku, které byly v pravidelných odstupech nahrabány na podlaze. Každý záblesk nějakým způsobem zapůsobil na písková zrna, takže došlo buď k slabému výtrysku, či k zašelestění. Tam, kde záblesky dopadaly nejčastěji, se brzy utvořily a rostly písečné hromádky.

Uriel dokonce využila i bouřkově kraby, divila se Sára.

Některé linie pobřeží na Jiju byly známé tím, že během elektrických bouří se až pěnily, jak tito malí tvorové v jakési šílené posedlosti vyhazovali nahoru písek. *Mysleli jsme, že tak na ně působí statický náboj ve vzduchu, který je přinutí takto se chovat. Ale jasně to je světlo. Někdy o tom musím říct Larkovi.*

A Sára si uvědomila ještě něco.

Ti krabi mohou být další Buyury upravené druhy. Biomechaničtí sluhové, revertovaní k původnímu stavu, ale stále si udržující svůj charakter, i když genoví kouzelníci byli už dávno pryč.

Ať už byla jejich původní funkce jakákoli, tito krabi nyní sloužili Uriel, jejíž kopýtka nervózně podupávala do podlahy, jak pískové kupičky vířily pod kaskádou jisker. Jednotlivé záblesky znamenaly jen málo. Byla to teprve celková řada v prostoru a v čase, která přispívala k řešení složitého numerického problému. Vedle Uriel na vysoké stoličce dřepěla malá šimpanzice Prity se svým psacím blokem. V zaujetí vyplazovala jazyk, jak rychle čmárala po papíře, kopírujíc naň pískovou obrazovku. Sára ještě nikdy neviděla svou malou asistentku tak šťastnou.

I přes tuto působivou důvtipnost, výsledné rovnice neměly tak docela absolutní platnost. Sára už vypracovala hrubý odhad, s odchylkou deseti procent, s použitím jednoduchých Delancyho aproximací*).

(*) Aproximace - matematicky: přibližné řešení složité úlohy, kterou nelze nebo není výhodné řešit přímo, přesným způsobem, (pozn. překl.))

Ale Lester Cambel potřeboval jak preciznost, tak i přesnost pro široký okruh hraničních podmínek, včetně atmosférického tlaku měnícího se s výškou. Pro tento účel byly výhodnější přehledy odvozené strojem.

Aspoň teď už vím, o co jde. V duchu si představila rušnou aktivitu pod věžovitými kmeny boového lesa, davy horlivě

pracujících dělníků, proud štiplavých traekijských tekutin a diskuse, vedené v uspěchaném vědeckém žargonu.

Snad jsou tak trochu blázni - Lester obzvlášť. S velkou pravděpodobností pokus ztroskotá a rozvzteklí cizince ještě víc, než už teď jsou. Dedinger by se na to díval i se všemi těmi semafory, kluzáky, balony a dalšími inovacemi - jako na pouhé marné mlácení zatracenců kolem sebe.

Ale přesto to úsilí je úžasné. Jestliže to dokážou, budu vědět, že to o Šestce byla pravda. Že náš osud nebyl předpověděn Svitky ani Dedingerovou ortodoxní vírou... a ani Larkovou, v tomto případě.

Byl jedinečný.

Koneckonců, máme-li už být zatraceni, já jsem raději pro to, zkusit všechno.

Jenom jedna věc jí stále ještě nebyla jasná. Sára potřásla pochybovačně hlavou a zamumlala nahlas:

„Proč já?"

Kurt, likvidátor z Tareku, jednal, jako kdyby tento projekt Sáru přímo zoufale potřeboval, kvůli jejím profesionálním zkušenostem. Ale Urielin přístroj byl už v době, kdy sem jejich skupina dorazila z Xi, téměř funkční. Prity a Emerson pomohli uvést analogový počítač do chodu, a stejně tak posloužily i knihy, které Kurt osobně donesl z Biblosu. Ale Sáře připadalo, že ona sama k tomu může přispět jen pramálo.

„Jen bych chtěla vědět, kdy o mě Uriel požádala."

Odpověď se ozvala od vchodu do počítačové komory.

„Je to skutečně ta *jediná* věc, kterou chcete vědět? Ale to je prosté, Sáro. *Uriel* o vás vůbec nežádala!"

Mluvčí byl muž prostřední postavy s kšticí bílých vlasů a pokaňkanými vousy, který vystupoval, jako by byl neustále něčím udivený. V jeho dýmce doutnaly listy *kawshe*, zvyk, který si popřávali hlavně hoonští samci, protože pro většinu lidí byl dým kawshe příliš silný. Rádce Purofsky stál ohleduplně v průvanu ode dveří a odvrátil se, když vyfoukl kouř.

Sára se zdvořile uklonila nejstaršímu jijoánskému učenci, známému mezi svými kolegy jako nejlepší mozek Pospolitosti.

„Mistře, jestli Uriel mou pomoc nepotřebovala, proč jsem sem tedy musela tak naléhavě přijít? Podle Kurta to mělo být absolutně nutné."

„Opravdu? Absolutně nutné! Nu, já se domnívám, že tomu tak

skutečně je, Sáro. Jiným způsobem."

Purofskyho oči sledovaly třpyt paprsků, odrážejících se od vířících disků. V jeho pohledu bylo lze číst vysoké ocenění Urieliny práce. „Matematika se musí zaplatit užitečnými věcmi," řekl rádce jednou. „I když pouhé počítání je jako rozbíjet dveře, protože nemůžete najít klíč."

Purofsky strávil celý život hledáním takových klíčů.

„Byl jsem *to já*, kdo pro vás poslal, drahoušku," vysvětlil starý vědec po krátké pauze. „A teď, když jste se už zotavila po tom vašem nešťastném pádu, myslím, že je nejvyšší čas, abych vám vysvětlil proč."

###

Venku byl ještě den, ale nad Sárou se prostírala hvězdná kopule. V tomto podivuhodném planetáriu, které vybudovala už Urielina předchůdkyně, důmyslný systém čoček promítal na zaoblenou zeď a strop skleněné diapozitivy, vytvářející věrný obraz noční oblohy, takže i ubohý urský zrak mohl zkoumat jednotlivá souhvězdí v detailu. Rádce Purofsky měl hvězdy jako ornamenty na tváři i na svém plášti, zatímco jeho stín vrhal na zeď jakousi tmavou mlhovinu ve tvaru mužské postavy.

„Měl bych začít tím, čím jsem se zabýval od té doby, co jste odešla z Biblosu... opravdu je to už víc než rok, Sáro?"

„Ano, mistře."

„Hmm. Rok bohatý na události. A přesto..."

Zamyšleně si promnul čelist, pak potřásl hlavou.

„Jako vy, i já jsem zanechal práce ve svém dřívějším studijním oboru. Nakonec jsem se rozhodl rozšířit klasický předkontaktní metricko-dynamický formalismus o něco dále, než byla jeho úroveň v době, kdy *Archa* opustila sluneční soustavu."

Sára na něj zůstala zírat.

„Ale já myslela, že jste chtěl sloučit předkontaktní fyziku s galaktickými vědomostmi. Dokázat, že Einstein a Lee udělali hrubé, ale správné aproximace... stejně tak jako Newton předjímal Einsteina." To samo o sobě už představovalo až odstrašující úkol - někdo by mohl říct i beznadějný. Podle posledních zpráv, které s sebou *Archa* přivezla, cizí experti, které Galaktici půjčili Všezemské radě, aby pozemšťany naučili moderní vědě, znevažovali a

zavrhovali teorii relativity. Galaktičtí instruktoři jí pohrdali jako pověrou domorodé kosmologie, na kterou lidé dříve spoléhali a která byla základem primitivních hvězdných sond, plazících se vesmírem podsvětelnou rychlostí. Dokud se pozemská loď *Vesarius* nepropadla nedetekovanou hyperanomálií, což ukončilo dlouhou lidskou izolaci, Einsteinovi dědicové nikdy neobjevili nějaký použitelný způsob, jak letět rychleji - i když v Galaktické knihovně se objevovaly zprávy o podobných metodách už před více než miliardou let.

Po Kontaktu lidé škudlili, aby koupili nějaké hyperlodě z třetí ruky, a staré matematicko-metrické modely od Hawkinga, Purcella a Leea byly odvrhnuty. Ve snaze obhájit předkontaktní fyziku vzal Purofsky na svá bedra vskutku podivný, možná i beznadějný úkol.

„Ze začátku jsem měl slibné výsledky, když jsem přeformuloval Transfer Nejjasnějších Pozvednutých do termínů kompatibilních se starodávným tenzorovým počtem."

„Opravdu?" Sára se naklonila v křesle dopředu. „Ale jak jste znovu normalizoval všechna ta kvazi simultánní nekonečna? To jste asi jistě musel brát v úvahu."

Avšak starší rádce zvedl ruku, aby ji přerušil, očividně neochotný nechat se zatáhnout do rozbírání detailů.

„O tom si promluvíme později, jestliže vás to ještě stále bude zajímat. Prozatím řekněme, že jsem si brzy uvědomil marnost tohoto počínání. Země teď už musí mít specialisty, kteří rozumějí galaktickým modelům lépe, než já mohu doufat, že kdy budu. Mají jednotky Velké knihovny a přesné moderní počítačové simulátory, aby s nimi pracovali. Předpokládejme, že by se mně postupně podařilo demonstrovat, že naše stará fyzika byla slušná, i když omezená aproximace? Mohlo by to možná o malý kousek pozvednout naši hrdost, že se ukázalo, že vlčata byla na správné cestě a že na to přišla bez pomoci úplně sama. Ale nevzešlo by z toho nic *nového."*

Purofsky potřásl hlavou. „Ne, rozhodl jsem se, že je načase toho nechat. *Pustím se dál* za použití staré časoprostorové teorie a uvidím, zda se mi podaří vyřešit problém, týkající se Jija - Tajemství osmi kosmických lodí."

Sára překvapeně zamrkala.

„Myslíte snad *sedm,* ne? Otázku, proč se během dost krátké doby usadilo na Jiju tolik soonerských ras, aniž by byly prozrazeny?

Ale není to už vyřešeno?" Ukázala na nejjasnější bod na stěně. „Izmunuti začala před dvaceti stoletími zaplavovat sousední vesmír zrny karbonu. Stačilo to k tomu, aby zamořila zdejší prostor a změnila naši strukturu klimatu více než jeden světelný rok odtud. Když bouře poškodily všechny strážné roboty, které Migrační institut rozmístil na orbitě, mohly naše tajné lodě zůstat nedetekovány."

„Hr-rm... ano, ale to není tak úplně správné, Sáro. Z nápisů na zdech, které byly objeveny v několika buyurských ruinách, víme o *dvou* přechodových bodech, používaných k přístupu do tohoto systému. Ten druhý zkolaboval hned poté, co Buyurové odešli."

„Tak? To proto tedy funguje ten Izmunutin gambit! Jediná zachovaná cesta, a velké instituty si po celý eon nezařadily do svého programu nový průzkum tohoto prostoru. Musí to být doslova unikátní situace."

„Unikátní. Hr-hm, a vyhovující. Do té míry vyhovující, že jsem se rozhodl získat čerstvá data."

Purofsky se obrátil k obrazovce planetária a jeho zastíněná tvář dostala zamyšlený a jaksi vzdálený výraz. Po několika důrách si Sára uvědomila, že musí být duchem někde mimo. Tento druh nepřítomnosti mysli by mohl být výsadou génia jistě někde v klenutých halách Biblosu, ale tady, když ji Purofsky napřed tak zaujal a podnítil její zvědavost, bylo to k vzteku.

„Mistře! Řekl jste, že potřebujete data. Je zde opravdu něco relevantního, co je možno vidět i Urieliným prostým teleskopem?"

Učenec zamrkal, potom zvedl hlavu a usmál se. „Víte, Sáro... shledávám to skutečně nápadným, že my oba jsme strávili poslední rok honbou za neobvyklými teoriemi. Vy jste zabrousila do jazykovědy a sociologie - ano, sledoval jsem vaši práci se zájmem. A mě napadlo, že bych mohl proniknout do tajemství minulosti použitím i hrubých prostředků, zhotovených z přetaveného buyurského šrotu a roztaveného písku.

Věděla jste, že když jsem pořizoval snímky Izmunuti, stalo se, že jsem zachytil i záběry těch *hvězdných lodí?* Těch, co způsobily takovou spoušť tam na severu? Vyfotografoval jsem je, jak vstupovaly na orbitu..., ale, bohužel, mé varování dostala Nejvyšší rada už pozdě." Purofsky pokrčil rameny. „Ale teď k vaší otázce. Ano, podařilo se mi zjistit pár věcí pomocí přístroje zde na Mount Guennu.

Pomyslete znovu na jijoánské unikátní podmínky, Sáro. Kolaps

druhého přechodového bodu... karbon rozšiřující se z Izmunuti... nevyhnutelná přitažlivost tohoto izolovaného, zacloněného světa pro soonerské uprchlíky -

A nyní zvažte toto - jak si mohly bytosti s myslí tak agilní a pokročilou jako Buyurové nepovšimnout pokračujících symptomů těchto změn, nehledě na jejich počátek v nejbližším prostoru?"

„Jenže Buyurové odešli už před půl milionem let! Tehdy ještě nemusely existovat nějaké symptomy. Nebo byly pouze nepatrné."

„Možná. A tam právě začíná mé pátrání. Plus vaše expertiza, jak doufám. Protože mám silné podezření, že anomálie časoprostoru byly už tehdy pozorovatelné."

„Časoprostor..." Sára si uvědomila, že Purofskyho použití archaického termínu pozemských fyziků bylo záměrné. Nyní byla řada na ní, aby se na několik dur odmlčela, hledíc na změť zobrazených hvězd a zvažujíc důsledky a závěry.

„Vy... mluvíte o efektech gravitačních čoček, že ano?"

„Chytré děvče," pochválil ji rádce. „A jestliže je mohu vidět *já* __"

„Pak je museli vidět i Buyurové, a předvídat -"

„Jako by četli v otevřené knize! Ale to není všechno. Žádal jsem vás o pomoc, abyste mi pomohla potvrdit jiné, mnohem zlověstnější podezření."

Sára pocítila, jak jí po páteři stoupá mrazivá vlna, jako by jí tam lezl nějaký hmyz s milionem ledově chladných nožiček.

„Co tím myslíte?"

Rádce Purofsky nakrátko zavřel oči. Když je znovu otevřel, jeho pohled jako by planul.

„Sáro, věřím, že oni to všechno plánovali už od samého začátku!"

ČÁST OSMÁ

Ilegální znovuosídlení ladem ponechaných světů bylo nepříjemným dilematem Pěti galaxií už tak dlouho, co existovaly záznamy. Je mnoho případů tohoto opakujícího se problému, avšak jejich hlavní přetrvávající příčinou je paradox reprodukční logiky.

Organické bytosti z nespočetných, různorodých světů mají tendenci sdílet společný rys — sebereprodukci. U některých druhů se to projevuje jako uvědomělá touha mít potomky. Ujiných ras zas jednotlivci reagují na hrubý instinktivní pud k sexu nebo jinému způsobu reprodukce a jen malá část jejich aktivní pozornosti je věnována eventuálním následkům.

Ať už je detailní mechanismus rozmnožováni jakýkoliv, výsledný efekt je tentýž. Ponecháni svým vlastním instinktům, organické životní formy budou reprodukovat svůj druh v množství přesahujícím jeho úmrtnost. Během určitých časových period, které jsou poměrně krátké (podle hvězdných standardů), může následný populační růst překročit únosnou kapacitu kteréhokoliv - soběstačného ekosystému. (VIZ: PŘIPOJENÉ VYBRANÉ PŘÍKLADY.)

Druhy se tak chovají proto, že každý plodný jednotlivec je přímým následovníkem dlouhého řetězu úspěšných ploditelů. Stručně řečeno, platí, že ti, kdo postrádají vlastnosti, umožňující reprodukci, se nemohou stát předchůdci. Vlastnosti, jež reprodukci povzbuzují, jsou vlastnosti, které jsou dále reprodukovány.

Pokud víme, je tenhle evoluční imperativ rozšířen dokonce i v ekomatrice na vodíku založených životních forem, které sdílejí reálný prostor paralelně s naší kyslík dýchající civilizací. Pokud se jedná o Třetí řád — tedy autonomní stroje - jenom tvrdá aplikace striktních bezpečnostních opatření zabránila těmto neorganickým druhům v *zavedení exponenciální reprodukce, ohrožující základy všeho života v Pěti galaxiích.*

U naprosté většiny nesapientních živočišných druhů v přirozených ekosystémech je tato tendence k přemnožení držena pod kontrolou hladomory, predátory či jinými limitujícími faktory, což má za následek kvazistabilní stavy pseudorovnováhy. Nicméně presapientní životní formy často používají svou nově objevenou

chytrost k eliminování eventuální konkurence a k popuštění uzdy v orgiastických rozmnožovacích výbuších, následovaných potom úplným vyčerpáním zdrojů. Jsou-li ponechány příliš dlouho bez přiměřeného vedení, mohou si takové druhy přivodit svůj vlastní konec v důsledku ekologického kolapsu.

Toto je jeden ze Sedmi důvodů, proč nevědomé životní formy nemohou samy o sobě vyvinout plně zodpovědný rozum. Paradox reprodukční logiky znamená, že krátkodobý vlastní zájem vždy převáží nad dlouhodobým všeobecným plánováním, když není rozum dodán zvenčí od adoptivní patronské linie.

Jednou z povinností patrona je pak ujistit se ještě předtím, než je klientské rase oficiálně udělen status dospělých, zda dosáhla vědomé kontroly nad svými rozmnožovacími pudy. Ale přesto, navzdory této opatrnosti, dochází k tomu, že i plnoprávné občanské druhy propadají záchvatům reprodukčního šílenství, zvlášť během oněch intervalů, kdy čas od času povolí zákonný řád. (VIZ ODK: DOBY ZMĚNY.) Uspěchané, křečovitě epizody kolonizace zanechaly ve svých stopách celé galaktické zóny ve stavu totální devastace.

Podle zákona předepsaný trest pro rasy, které se dopustily takového ekologického holocaustu, může být i jejich naprosté vyhlazení až do rasových kořenů.

###

Ve srovnání s tím je ilegální osídlení ladem ponechaných světů problém mírného stupně kriminality. Tresty závisejí na stupni způsobené škody a na tom, zda z tohoto procesu se vynoří nějaké nové presapientní formy.

Nicméně, je snadné zjistit, že i zde se jedná o aplikaci Paradoxu reprodukční logiky. Nebo proč jinak by se jednotlivci i druhy obětovali natolik, že by riskovali přísně potrestání, jenom aby žili primitivně a v přísném utajení na světech, kam nepatří?

###

Během desítek milionů let bylo nalezeno pouze jediné řešení pro tento stále přetrvávající paradox. Spočívá ve striktním dodržování pragmatické prozíravosti, postupně aplikované v zájmu všeobecného blaha. Jinými slovy — v civilizaci.

Z galaktografického semináře pro vzdělávání vlčecích Terranů,

speciální publikace z Knihovnického institutu
Pěti galaxií, rok 42 EC jako částečná satisfakce
dlužních závazků z 35 EC.

STREAKER

Kaa

Milovali se ve skryté jeskyni pod pobřežními útesy, zatímco hned vedle bušily do skal přílivové proudy, vystřelujíce zpěněné fontány vod tak vysoko, že mohly soupeřit s ježatými, ostrými okolními srázy.

Teď! Pokaždé, když se nějaká vlna vrhla proti útesům, ozvala se dunivá ozvěna jako nějaký vítězný křik, jako by cokoliv, vedoucí k této chvíli, byla jenom předehra, pouhý přenos pohybové energie přes širý oceán, ženoucí se z jednoho místa slaného vodstva ke druhému. Jako by se vlna stávala reálnou teprve tehdy, až se roztříštila o kámen.

V chráněné jeskyňce se převalující se dunění ozvěn rozléhalo. *To jsem já*, myslel si Kaa, naslouchaje tříštivému řevu jejich krátkého zhmotnění. Jako pobřeží naplňuje příliv, tak i on se cítil naplněn kontaktem s někým druhým.

Voda stříkajíc protékala přes jeho otevřenou tlamu, tepající jejich vzájemnou vášní. Skrytý jeskynní bazén měl její chuť.

Peepa se přitiskla ke Kaaově boku, máchajíc svými hrudními ploutvemi, což na jeho kůži vyvolalo dráždivé štípání. Odpověděl dotekem své ocasní ploutve, potěšen, když viděl, jak se zachvěla neovladatelnou rozkoší. Tento postkoitální afekt měl hlubší význam než krátký blažený tanec vzájemného kontaktu. Bylo to něco jako rozdíl mezi pouhou potřebou a touhou.

** Mohou snad planoucí hvězdy*
vykřiknout svou radost šťastněji
*než tento prostý delfín? **

Jeho trinární haiku mu vyšlo, tak jak mělo, téměř neuvědoměle, spontánní a nevytvořené předními mozkovými laloky, které lidští genoví inženýři tak pečlivě upravili a přeměnili během neodelfíního Pozvedání. Cvakání a kvičení jeho básně se rozlehlo v jeskynní sluji ve stejném okamžiku, kdy rezonovala v jeho lebce.

Peepina odpověď přišla stejným způsobem, sladce malátná, s

přirozenou otevřeností, nepřipouštějící žádnou lež.

** Prostota zdaleka není*
tvůj nejznámější rys, drahý Kaao.
*Což nejsi Štístko?**

Její projev v něm znovu vzbudil vzrušení a také mu potvrdil, že nějakým způsobem musela vědět, čeho si on nejvíce cení. *Už zase mám svou přezdívku*, uvažoval Kaa šťastně.

Pak by mělo být zase všechno perfektní - bez chyby - až na to, že tu stále ještě bylo něco, co rušilo jeho potěšení. Jakési téměř nezachytitelné chvění, slabounké a přerušované, jako stín zvuku, vytvořený žravou murénou, ženoucí se rychle nocí a nechávající přízračný záchvěv ve své stopě.

Ano, získal sis znovu své jméno, zašeptal slabý hlas jakoby ze vzdáleného zachvění moře. Nebo jako by to zasténal ledovec, tisíc mil odtud.

Ale aby sis je udržel, musíš si je zasloužit.

###

Když Kaa potom znovu kontroloval pokroky svého špionážního drona, ten se už téměř dostal na vrchol lanovky na Mount Guennu.

Zpočátku bylo Peepino rozhodnutí zůstat s ním spíše profesionální než osobní - totiž pomoct Kaaovi řídit speciální sondu nahoru po dřevěné jednokolejce, šplhající ve vyhloubeném korytě po zvrásněném boku již vyhaslého vulkánu. I když vnitřek bambusu připomínající trať byl divem domorodé techniky, Kaa shledal, že není vůbec jednoduché převádět malého robota přes sekce plné zeminy nebo sutin. On i Peepa byli nanejvýš napjatí, jak to dopadne. Místo aby se vrátili k Brůkidovi a ostatním, museli se on a Peepa utábořit v jeskyni, aby monitorovali v pravidelných časových intervalech robotího průzkumníka. Nějaká plně autonomní jednotka by sice mohla zvládnout tuto cestu úplně sama, jenže Gillian odmítla vyslat na pobřeží jakýkoliv stroj natolik inteligentní, aby mohl vzbudit pozornost jofurských detektorů.

Okamžik triumfu nastal, když se oko kamery konečně vynořilo z vyhloubené trati, proplulo kamuflážovanou stanicí a pak postupovalo dále chodbami vytesanými ve skále, táhnouc za sebou monovlákno

komunikační linky jako nějaký spěchající pavouk. Kaa přiměl drona lézt podél stropu - což byla nejbezpečnější trasa, nabízející dobrý výhled do domorodé hutě.

V téhle fázi se na sondu napojili další pozorovatelé. Ze *Streakeru* se Hannes Suessi a jeho techničtí odborníci zaměřili na prostorné místnosti, kde urští a qheuenští kováři prováděli odpich zlověstným žárem sálající hmoty z kamenných nádrží s lávou, ponořujíce pak sběračky do sousedních jam pro odlévání, slévání a tavení. Většinu otázek zodpověděla Ur-ronn, jedna ze čtyř mladých hostů, jejichž přítomnost přinesla *Streakeru* takové problémy. Ur-ronn, i když ne bez jisté nervózní rezervovanosti, vysvětlovala v šišlavé novoan-gličtině dění v huti. Její služba jakožto průvodce byla částí riskantního výměnného obchodu s detaily, který stále ještě byl otevřený.

„Nevidím u výhně Uriel," ozýval se slabounce z Kaaova sluchátka Ur-ronnin hlas. „Šnad je nahože, u švého milovaného pšíštroje."

Urielin milovaný přístroj. Podle deníku Alvina Hph-wayua Kaa předpokládal, že se jedná o tu načančanou, neužitečnou hračku z kolíčků a vířícího skla, co zřejmě měla sloužit k uklidnění a k odreagování od stresů, jež vyvolávala existence na tomto barbarském světě. Shledával podivným, že vůdkyně této ohrožené společnosti marní čas s nějakou takovou serepetičkou ve stylu á la Rube Goldberg, kterou Alvin popsal.

Ur-ronn pověděla Kaaovi, aby poslal sondu dolů po dlouhé chodbě kolem několika zatáček vyvolávajících dojem bludiště a potom jedněmi otevřenými dveřmi do rozlehlé, šeré místnosti... v níž se nakonec naskytl pohled na zmíněný pověstný přístroj.

Peepa užasle hvízdla.

** Předvedený obraz*
nechává tě v úžasu
*nad nečekaným divem!**

To jo, souhlasil v duchu Kaa, dívaje se na velkou klenutou místnost, která by vypadala působivě i na Zemi, plnou všelijak se překřižujících prken a jiskřících světel. Alvinova zpráva tomuto místu nespravedlivě ukřivdila, protože plně nevystihla složitou *jednotu* všech těch vířících, kroužících a otáčejících se částí - takže

se téměř dalo říci, že vše kontroluje jediný základní rytmus. Každá vlna pohybu a otočka byly články dokonale sladěného, stále se měnícího celku.

Scéna, na níž se to vše odehrávalo, byla velkolepá a krajně matoucí. Tu a tam byly vidět nezřetelné postavy, pobíhající po lešení, které stroj zřejmě seřizovaly - několik malých figurek a aspoň jedna dvounohá postava, vypadající tak trochu jako člověk. Ale Kaa ještě stále nemohl výjev na obrazovce objektivně posoudit, protože větší část stroje ležela v hlubokém stínu. Navíc byla holovize určena spíše pro bytosti s dvěma dopředu hledícíma očima; pro delfíny by se lépe hodil panel, vybavený sonicko-paralaxními emitory.

Dokonce i jinak většinou sarkastický Hannes Suessi téměř oněměl úžasem při zhlédnutí tohoto okázalého, mihotajícího se paláce pohybu.

Mlčení konečně přerušila Ur-ronn.

„ Vidím Uriel! Je to ta druhá odprava, v té škupině, čo štojí vedle toho šimpanže."

Několik čtyřnohých ursek dost nervózně pozorovalo vířící stroj, hned vedle malého šimpanze, držícího blok. Nepravidelné světelné pulsy vrhaly skvrny na jejich boky, takže připomínaly fauny v lese, ale Kaa mohl říct, že Uriel s šedě otřásněným čenichem musí být starší než ty ostatní. Jak sledovaly stroj, šimpanz ukazoval kovářce řadu abstraktních křivek, komentuje výsledek namísto slov rozčilenými gesty rukou.

„Co dál, *Streakere?"* zeptal se Kaa. „Jenom tam jednoduše vrazíme a začneme m-mluvit?"

Až donedávna se pro všechny zúčastněné zdálo nejlepší, aby si *Streaker* nechal své potíže pro sebe. Ale poslední události způsobily, že se schůzka s domorodci zdála nezbytná - dokonce naléhavá.

„ Chvíli poslouchejme, než se ohlásíme, " přikázala Gillian Baskinová. *„Raději bych, aby podmínky byly více soukromé."*

Jinými slovy, dávala přednost kontaktu s *Uriel,* ne s celou skupinou. Kaa vyslal příkaz, aby robot popolezl o něco kupředu. Ale ještě než mohli slyšet nějaké urské slovo, vmísil se někdo další ze strany *Streakeru.*

„Promiňte mi prosím toto malé zdržení, " zatrylkoval uhlazený flétnový hlas počítače Nisse. *„Kaao, nezamířil bys znovu oko hlavní kamery na tu Urielinu hračičku? Chtěl bych si ověřit jeden dohad."*

Když Gillian nic nenamítala, nařídil Kaa sondu tak, aby kamera

podruhé snímala celkový pohled na složité lešení.

„Povšimněte si prosím těch pruhů písku dole, " upozorňoval Niss. *„ Úhledné hromádky, navršené všude v místech, kam světlo dopadá nejčastěji. Tyto hromádky jsou v korelaci s těmi náčrty, co ten šimpanz právě ukazuje Uriel... "*

Kaaova pozornost se odtrhla od obrazovky, protože Peepa mu náhle uštědřila prudký úder ocasem.

„Někdo p-přichází. Periferní skener oznamuje, že přibližující se životní známky jsou Jofuři."

I přes Nissovy námitky přiměl Kaa sondu, aby se otočila dokola. Tam, orámovaný veřejemi dveří, stál obrys, který se posádka *Streakeru* naučila nenávidět a obávat se ho - nahoru se zužující kužel složený z masitých, koblihy připomínajících kruhů.

Zasáhla Gillian Baskinová. *„ Uklidněte se, všichni... Jsem si jistá, že to je jenom traeki. "*

„ Ovšemže je, " ujišťovala Ur-ronn. *„ Tohleto šeškupení je Tyug."*

Kaa si vzpomněl. To byl ten „hlavní alchymista" z hutě na Mount Guennu. Urielin mistr chemické syntézy, geniální míchač. Kaa se konejšivě otřel o Peepu a trochu vycítil její ulehčení. Podle Alvinova deníku byli traekiové mírné bytosti, zcela nepodobné svým vesmírným bratrancům.

Byl proto naprosto nepřipravený, když Tyug náhle obrátil řadu svých drahokamům podobných senzorových plošek *nahoru,* směrem k malé špionské sondě. Z jeho centrálního průduchu se vyřinuly úhonky oranžové páry, což značilo, že přemýšlí. Pak se jeho nejhořejší kruh vyboulil směrem ven...

...a náhle vychrlil spršku jakýchsi malých létajících předmětů, které se v celém roji zlostně vrhly proti oku kamery! Kaa a ostatní měli čas jenom na krátký pohled, aby zjistili, že jde o *hmyz* - nebo nějaký jeho ekvivalent - než jim výhled zakryl zmatený vír světla a bzukotu, v němž se míhaly velké složené oči a rychle se pohybující křídla. Horda rozmazaných kreatur se spojila a hustě pokryla Kaaovy čočky a snímače.

Za několik vteřin později bylo všechno, co na své konzole viděl, jenom černá, pomateně vířící šmouha.

Gillian

Nad konferenčním stolem plul zvětšený obraz, znázorňující malé stvoření zmrazené v letu, jehož rychle se pohybující křídla tvořila duhově pruhovanou mlhu, z níž bolely oči. V kontrastu k tomu se hutná kompaktní síťka ze spirálních čar, patřící počítači Niss, zdála monotónní, bezvýrazná a těžko pochopitelná. Z jeho hlasu bylo možno rozeznat tón podráždění a jistého dotčeného znechucení.

„Mohl by někdo z vás místních dětí identifikovat tuhletu obtížnou věc? "

Slova byla dostatečně zdvořilá, i když sebou Gillian bezděky škubla při jejich arogantním tónu.

Naštěstí Alvin Hph-wayuo zřejmě nepostřehl povýšenou blahovolnost patrona, která byla z tohoto oslovení jasně patrná. Mladý hoon seděl vedle svých přátel a jeho hrdelní vak se zachvíval v jakémsi subsonickém, pro ostatní neslyšitelném zvuku, určeném pro oba noory, hovící si každý na jednom jeho širokém rameni. Na sardonickou otázku počítače jenom klidně pokývl - lidské gesto, které vypadalo naprosto spontánní.

„Hrrm. To je snadné. Je to privátní vosa."

„Genově upravená hračka Buyurů," šeptla Ur-ronn. „Dobže žnámá otrava."

Huckiny čtyři oční stopky se zatřepetaly, jak si pozorně prohlížela obraz. „Teď už vidím, jak přišly ke svému jménu. Normálně se pohybují tak rychle, že jsem je nikdy pořádně neviděla. Vypadá to tak trochu jako malinký rewq s membránami změněnými na křídla."

Hannes Suessi něco zabručel a svou umělou paží poklepal na stolní desku.

„Ať už je původ těch tvorů jakýkoliv, vypadá to, že Uriel je vyzbrojená proti jakékoliv možnosti špehování. Naše sonda je vyřazena. Nebude si teď snad myslet, že ji poslali Jofuři?"

Ur-ronn zkroutila svůj dlouhý krk, což u ursa znamenalo lidské pokrčení rameny. „A kdo jiný? Jak by še Uriel dověděla o váš... aniž by o váš mluvili šami Jofuži?"

Gillian přitakala. „Takhle může zničit drona dřív, než se nám podaří, aby řekl nějaké novoanglické slovo. Nissi, mohl bys ty a Kaa přes něj propašovat nějaký vzkaz?"

„Pracujeme na tom. Řídicí konzola vysílá rozkazy, jenže zmatek,

který způsobují ty takzvané vosy, zřejmě, jak se zdá, zahlcuje všechny spoje a zabraňuje přijetí našeho signálu. Sonda může být neovladatelná. "

„Zatraceně. Bude to chtít dny, abychom tam mohli poslat jinou, a ty nemáme." Gillian se obrátila k Ur-ronn. „To by mohlo způsobit, že nebudeme moci dodržet náš slib."

Nebyla ráda, že to musí říct. Část z ní se docela těšila na setkání s legendární kovářkou z Mount Guennu. Podle všech zpráv byla Uriel skutečná osobnost, nesmírně bystrá a inteligentní a kromě toho obdařená značným stupněm porozumění a jistého vhledu, čímž její vážnost v jijoánské společnosti byla nepřehlédnutelná.

„Existuje také jiná možnost," navrhla Ur-ronn. „Letět tam ošobně."

„Alternativa, již však prozatím musíme odložit!" vmísila se poručice Tišút. „Protože každé letadlo, poslané na druhou stranu této ochranné vody, by bylo ihned detekováno tou nepřátelskou lodí."

Delfíní důstojnice ležela na vycpané podložce šestinohé-ho kráčedla. Její dlouhé hladké tělo zabíralo prostor na konci konferenční místnosti, vzdálenějším od mladých soonerů, její levé oko sledovalo členy lodní rady. „Věřte nebo n-ne, i navzdory vašemu zklamání nad ztrátou Kaaovy sondy, je zde celá řada dalších věcí, které je třeba řešit."

Gillian chápala nedůtklivou náladu poručice. Její hlášení o zjevné sebevraždě obou lidských zajatců nastolilo mnoho nezodpověděných otázek. Kromě toho se zde také množily problémy s disciplínou, očividně v důsledku rostoucího napětí delfíní posádky, jejíž členové poslední dobou hromadně podepisovali listinu, kterou nazývali „Rozmnožovací petice .

Gillian se pokusila pozvednout morálku tím, že vystoupila a mluvila s delfíny, pozorně naslouchala jejich stížnostem a povzbuzovala je patronským porozuměním. *Tom to uměl výborně, rovněž i kapitán Kreideikí. Sem tam vtípek, občas přirovnání. Většinu delfínů to vždycky dokázalo nějak vyprovokovat a vrhli se pak horlivě do napravování stávající nedobré situace.*

Myslím, že já ten talent nemám. Neboje tahle ubohá posádka po všem tom utíkání už tak unavená, že to nezabírá.

Tak jako tak, nejlepší pracovníci byli teď stejně všichni venku, ve skupinách, které pracovaly ve dne v noci, zatímco ona trávila dlouhé hodiny zavřená s Nissem a vylučujíc jeden zoufalý plán za

druhým.

Konečně se jedno takové schéma zdálo trochu míň beznadějné než ty ostatní.

„ *Výborně, "* zhodnotil to Niss. *„Dost zbrklý nápad. Jenže náš útěk z Kithrupu byl mnohem riskantnější než tenhle trik."*

Lodní chirurg Makaní uvedla další položku seznamu. Na rozdíl od poručice Tišút neměla starší delfíní lékařka v oblibě být dlouho upoutána ke kráčedlu. Nemajíc na sobě nic než malý postroj na nářadí, účastnila se proto jednání z průhledné roury, která lemovala jednu stěnu konferenční místnosti. Makanino tělo se lesklo malými bublinkami z kyslíkového fluida, které plnilo vodní cesty *Streakeru.*

„Je tu ta záležitost s Kiquii," řekla. „Musí být vyřešena co nejdřív, zvlášť jestliže plánujeme odstěhovat se z lodi."

Gillian kývla. „Myslela jsem, že tu věc prokonzultuji s -"

Pohlédla na obrazovku, na níž jiskřily poruchy z Kaaovy ztracené sondy, a povzdechla. „Konečné rozhodnutí musí ještě počkat, doktorko. Pokračujte v přípravách a dám vám vědět."

Potom podal Hannes Suessi zprávu o stavu *Streakerova* trupu.

„Při zátěži, jako je tahleta, bude asi tak rychlý, jako když jsme měli na sobě ten vyprázdněný shennaninský křižník jako brnění. *Pomalejší,* budou-li všechny jeho pravděpodobnostní cívky zanesené tím karbonovým sajrajtem."

„Tak tedy opravdu musíme počítat s přesunem na některý z těch vraků venku?"

To bude tvrdé. Žádný z nich neměl ony modifikace, které dělaly *Streaker* použitelným pro vodní rasu.

Zrcadlová kupole, která obsahovala Suessiho lebku a mozek, kývla.

„Přiměl jsem posádku připravit tu nejlepší z lodí z té hromady drosu." Z mluvícího otvoru v helmě uniklo krátké zachichotání. „Tak hlavy vzhůru, všichni! Bude-li nám Ifni přát, nějak se už odtud dostanem."

Možná, pomyslela si Gillian trpce. *Ale když se dostaneme ven z jijoánské sluneční soustavy, kam půjdeme pak? Kam ještě můžeme utéct?*

###

Schůze skončila a přítomní se rozešli. Každý, včetně

soonerských dětí, měl nějakou práci.

A Dwer Koolhan na mě bude čekat v *mé kabině a znovu mne bude žádat o povolení, aby směl odejít na břeh.*

Nebo i plavat, bude-li to nezbytné.

Cítila se vnitřně rozpolcená. Dwer byl sotva víc než chlapec. Nicméně bylo to toho dne poprvé ve všech těch letech od doby, kdy byl *Streaker* donucen zanechat Toma na Kithrupu, co pocítila něco jako fyzickou přitažlivost k jiné osobě.

Přirozeně. Vždycky jsem letěla na hrdinské typy.

Vyvolalo to v ní vzpomínku na poslední chvíle, kdy pocítila Tomův dotek - tu poslední noc na kovovém ostrově uprostřed jedovatého moře. Tu noc předtím, než odletěl na solární energií poháněném kluzáku, rozhodnut zmást a přelstít velké bitevní flotily, překazit plány mocných nepřátel a uvolnit pro *Streaker* cestu, kterou uniknou. Gillian ještě stále občas brnělo levé stehno... místo jeho posledního láskyplného stisku, když už ležel natažený na břiše na trupu malého křehkého letadélka a naposledy se na ni uličnicky zašklebil, než odletěl.

„Budu zpátky, ani se nenadáš," řekl Tom - metafyzicky podivný výraz, když jste se nad tím zamysleli. A to teď dělala často.

A pak už byl najednou pryč, zamířiv k severu, přičemž se málem otřel o vlny, právě nad místem, kde se střetávaly protisměrné vodní proudy Kithrupu.

Nikdy jsem ho neměla nechat jít. Někdy musíte říct i hrdinovi, že dost je dost.

Ať pro tentokrát zachrání svět zase někdo jiný.

###

Když se Gillian chystala opustit konferenční místnost, uviděla Alvina, toho mladého hoona, jak se pokouší sehnat oba noory. Samička byla jeho dlouholetý mazlíček, podle všech známek chytrá, ale nesapientní bytost, pocházející zřejmě od nějaké přírodní větve tytlalů, ještě z dob před Pozvednutím jejich druhu. *Tymbrimiové museli zde na Jiju shromáždit genovou rezervu svých milovaných klientů pro případ, že by se jejich klanu stalo to nejhorší. Moudrá opatrnost, daná počtem nepřátel, které si udělali.*

Pokud šlo o toho druhého, *Blátošlapa*, Dwerova společníka na cestách přes půl kontinentu a zároveň i jeho prokletí, skenování jeho

mozku ukázalo nezaměnitelné známky Pozvedání.

Rasa uvnitř rasy, uchovávající si všechny vlastnosti, které Tymbrimiové s takovým úsilím vypěstovali u svých klientů.

Jinými slovy, tytlalové byli praví sooneři, další vlna ilegálních kolonistů, ale chráněná přidanými vrstvami kamufláže. Tak dobře zamaskovaná, že by mohla uniknout pozornosti, ať už by katastrofa, přichystaná pro příbuzné Alvina, Huck, Ur-ronn i Kleštíka, byla jakákoliv.

Ale to nemůže být celý ten příběh. Opatrnost není rozhodující rys Timbrimiů či jejich klientů. Nepodstoupili by tolik potíží, jenom aby se ukryli. Ne, aniž by to byla část něčeho daleko většího.

Alvin měl potíže s Blátošlapem, jenž ignoroval jeho mručivé výzvy a loudal se přes konferenční stůl, strkaje svůj vousatý čenich do všeho, co tady po schůzi zbylo. Nakonec se tytlal vztyčil na zadních nohách, aby si prohlédl nehybnou projekci, jež byla poslední, již vyslala Kaaova sonda, obraz znehybnělé privátní vosy. Blátošlap při tom předl zvědavostí.

„Nissi," řekla Gillian tiše.

Se slyšitelným zapraskáním se vedle zhmotnil vzorec z vířících a posouvajících se linií.

„Ano, Dr. Baskinová? Rozhodla jste se přece jen vyslechnout si mé předběžné domněnky o Urielině složitém zařízení rotačních disků?"

„Později," řekla Gillian kývnouc k Blátošlapovi. Nyní si uvědomila, že tytlal hleděl *mimo* rozmazané zobrazení privátní vosy, na něco, co bylo vzadu.

„Chtěla bych, abys udělal nějaké zvětšeniny. Najdi, na co se ten malý ďábel dívá."

Neřekla, že něco už objevila sama. Něco, čeho si mohl všimnout jenom někdo obdařený schopnostmi psí. Stalo se to už podruhé, co pocítila jakousi *slabou přítomnost* — matnou a prchavou - objevivší se jen na několik vteřin nad zježenými ostny na Blátošlapově hlavě. Nemohla si být úplně jistá, ale ať už to bylo cokoliv, mělo to povědomou příchuť.

Říkejme tomu tymbrimijská esence.

Kaa

V jeskyni nebylo už co dělat. Sonda byla zřejmě mrtvá. .; I kdyby se snad znovu probudila k životu, jakoukoli konverzaci s domorodci by už obstaral *Streaker.* Byl nejvyšší čas vrátit se do habitatu. Kaa měl tým, který už celé dny neviděl.

Lidský pár by se možná na chvíli zastavil, než by odešel z této malé sluje, aby si vštípil do paměti místo svého prvního milování. Ne tak delfíni. Ti sice stejně jako lidé znali pocit nostalgie, ale mohli shromáždit sonarové oblasti daného místa způsobem, jaký lidé mohli jenom napodobovat nahrávacím zařízením. Když vyrazil z jeskyně ven a pod jasným svitem slunce se připojil k Peepě, Kaa věděl, že by toto místo mohli oba navštívit znovu pokaždé, kdykoliv by se jim zachtělo, prostě jen tak, že by svá vyklenutá čela přitiskli k sobě - znovu tak vytvářejíce jeho unikátní ozvěny v onom starobylém zálivu paměti, který někteří pojmenovali Velrybí sen.

Bylo nádherné vrhnout se znovu do širého moře, s Peepiným mrštným tělem po boku, sdílejícím v dokonalé souhře každý jeho odraz a skok. Pohyb se rovnal radosti po dlouhém vězení ve strojovně a v uzavřených prostorech.

Na cestě tam byla jejich plavba báječná, ale nálada napjatá sexuální tenzí. Nyní už zde nebyla žádná tajemství, žádné konfliktní touhy. Většinu cesty zpět strávili mlčky, v tichém blahu - jako nějaký prostý partnerský pár z presapientních dnů, nezatížený dary a břemeny Pozvedání.

Nakonec, když se už blízko nich začaly rýsovat obrysy habitatu, Kaa pocítil, jak jeho mysl neochotně sklouzla zpět do novoanglicky užívaných rytmů. Donucen promluvit, použil informační cvakavě sténavý dialekt, který delfíni upřednostňovali při plavání.

„No tak jsme zase tady," vyslal sonarem během své jedné podvodní plavební fáze. „Zpátky doma a u rodiny... takové, jaká je."

„Rodiny?" opáčila skepticky Peepa. „Brůkida snad. Pokud jde o Mopola a Zhakiho, nechtěl bys být raději spřízněný s tučňákem?"

Je moje mínění o nich opravdu tak vidět? Poté co vyskočil nad hladinu, aby se nadechl, pokusil se Kaa udělat si o tom jasno vtipem.

„No, já ty dva ještě úplně neodpisuju. Doufám jen, že nepodpálili oceán, zatímco jsme byli pryč."

Peepa se zasmála a pak dodala: „Myslíš, že budou žárlit?"

Dobrá otázka. Delfíni nemohou skrývat svoje vzájemné vztahy

tak jako lidé s jejich složitými hrami emocionálních klamů. Při sonarovém skenování, kterým je každý jednotlivec schopen odkrýt nitro toho druhého, se jen zřídkakdy nepozná, kdo spal s kým.

Závist by nemusela být žádný problém, kdybych už od začátku uplatňoval jasnou autoritu jednak jako důstojník, jednak jako starší samec.

Naneštěstí, posloupnost velení byla nedávný, lidmi vštípený koncept. Ale pod povrchem tvrdohlaví delfíni stále cítili pradávné pudy, ženoucí je k zápasu o status a právo k rozmnožování.

Peepina volba by vlastně mohla posílit Kaaovu pozici na vrcholku malé lokální hierarchie. *I když bych vlastně neměl vůbec žádnou pomoc potřebovat. Ne, kdybych byl skutečný vůdce.*

„Žárliví." Rozvažoval o tom, mohutně máchaje ploutvemi, dokud jeho zobákovitá tlama neprorazila jejich sdílenou nárazovou vlnu, a táhna Peepu s sebou ve své stopě. „Tihle dva jsou pořádně nadržení, a tak možná i budou. Ale takto by tě aspoň Zhaki i Mopol mohli už konečně přestat obtěžovat svými zbytečnými návrhy."

Oba mladí samci vytrvale dělali Peepě už od prvního dne, kdy přišla, hrubé nabídky a dokonce se o ni i obscénně otírali, dokud tomu Kaa neudělal rázný konec. I když byla pravda, že delfíni jsou mnohem tolerantnější pro takové jednání než lidé a Peepa byla schopná dokázat se postarat o sebe sama - v tomto případě byli oba tak vytrvalí, že jim Kaa musel uštědřit několik pořádných plácnutí ocasem, aby je přiměl stáhnout se.

„Zbytečnými?" zeptala se Peepa škádlivě. „Teď jsi pěkně domýšlivý. Jak to víš, že jsem monogamní? Možná by se mně docela hodil malý harém."

Kaa zeširoka roztáhl čelisti, chystaje se štípnout ji do její bližší hrudní ploutve... dost pomalu, aby stačila se smíchem sklouznout stranou, ještě než jeho zuby zaklaply.

„Dobrá," poznamenala. „Pacifičtí Tursiopsi mají zájem o podobné perverzní věci. Ale já dávám přednost slušnému a konzervativnímu Atlanťanu. Jsi z vod Miami, že ano? Sázím se, že ses narodil v jednom staromódním, bezúhonném manželství."

Kaa cosi zabručel. Dokonce ani na sonaru založený novoanglický dialekt nebyl snadný, zatímco se řítili plnou rychlostí.

„Jedna z Heinleinových rodinných variant," přiznal. „Hodí se líp pro delfíny než pro lidi. Proč se ptáš? Hledáš snad linii pro přičlenění?"

„Hmm. Raději bych založila nějakou *novou.* Vždycky jsem toužila stát se matriarchou nějakého pěkného malého rodu - ovšem jestliže to pánové Pozvedání povolí."

Tohle bylo to věčné velké Jestli. Žádný neodelfín se nemohl legálně rozmnožovat bez dovolení Všezemské rady pro Pozvedání. I když lidé dali svým klientům neobvyklé svobody - hlasovací právo a občanství - Zemský klan byl v této záležitosti stále vázán starobylým galaktickým zákonem.

Zdokonalujte své klienty, zněl základní kód Pozvedání... *nebo o ně přijdete.*

„Nemusíš si zrovna z tohohle dělat legraci," odpověděl. „Jestliže se někdo z nás delfínů na *Streakeru* dostane z téhle šílené cesty domů, nikdy už se nebudeme muset podrobit dalším testům sapience od našich patronů. Můžeme být na místě sterilováni za všechny potíže, co jsme způsobili. Nebo se z nás stanou hrdinové a dostaneme jako dar povolení smět se rozmnožovat po celý zbytek našeho života a tak přispět ke vzniku převážné části příští neodelfíní generace.

Čili nebude to žádný pohodlný rodinný život pro nikoho z nás. Vůbec ne."

Neočekával, že to bude znít tak, jak to znělo, s hranou ironické trpkosti. Ale Peepa musela vědět, že říká pravdu. Pokračovala v cestě držíc se stále po jeho boku, ale její mlčení prozrazovalo Kaaovi, jak velice se jí to dotklo.

No nazdar. Všechno bylo tak fajn... tahle báječná voda, ryba, kterou jsme společně ulovili k snídani, naše milování. Co by ti to udělalo, kdybys ji nechal její iluzi o šťastném konci? Udržet si sen, v němž bychom se šťastně dostali domů a mohli vést normální život?

###

„Kaao!" Malý habitat se celý rozezvučel Brůkidovým křikem. „Jsem rád, že ses vrátil. Byla tvá mise úspěšná? Počkej, až uslyšíš, co jsem objevil při korelaci skenování pasivních seizmických ozvěn směrem odtud ke sstanovišti *Streakeru.* Nakrmil jsem čerstvými daty jeden ze sstarých programů Charlese Darta, abych dostal tomografické obrazy subkrustální zóny!"

To všechno jedním dechem. Bylo to to, čemu by lidé řekli „vysypat všechno najednou".

„To je báječné, Brůkido. Ale abych zodpověděl tvou otázku, tak naše mise se nepovedla tak, jak jsme doufali. Vlastně to dopadlo tak, že jsme dostali rozkaz všechno sbalit a tábor zrušit. Gillian a Tišút plánují přestěhovat se z lodi."

Brůkida pohodil šedivou skvrnitou hlavou. „Nebudou tak riskovat prozrazení polohy *Streakeru"*

„To místo je už stejně prozrazeno. Dr.Baskinová si myslí, že Jofuři jsou prozatím zaměstnáni něčím jiným, ale to prý nemůže trvat dlouho."

Bylo to Kaaovým úkolem, zjistit, co o tom eventuálně vědí sooneři. Snad Uriel kovářka něco věděla o tom, co Jofuři chystají. Nikdo Kaaovi nevyčítal jeho neúspěch, aspoň ne nahlas. Ale bylo mu jasné, že lodní rada musela být zklamaná.

Já jsem je varoval, aby raději poslali někoho, kdo se líp vyzná ve špehování.

Rozhlédl se kolem. „Kde jsou ostatní?"

Brůkida vydal jakýsi cvrlikavý povzdech.

„Pryč, jezdí jako blázni na Peepiných saních. Nebo plení rybářské sítě místních hoonů a qheuenů."

Zatraceně! zaklel v duchu Kaa. Než odešel, nařídil Zhakimu a Mopolovi zůstat ve vzdálenosti asi jednoho kilometru od podmořského útulku a omezit se pouze na monitorování průzkumných očí, umístěných v blízkosti přístavu Wuphon. Především se měli vyhnout přímému kontaktu se soonery.

„Nudili se," vysvětloval Brůkida. „Teď, když má *Streaker* na palubě Alvina a další místní experty, je náš tým tak trochu přebytečný. To proto jsem pátral po subdukční zóně magmatických proudů. Moje první šance od Kithrupu otestovat si jeden nápad, který jsem měl, založený na starém výzkumu Charlese Darta. Vzpomínáš si na ty cizí podivné bytosti, které žily hluboko pod kithrupskou kůrou? Ty s tím divným, skoro nevyslovitelným jménem?"

Peepa se ozvala: „Myslíte tím Karrankyy?"

Dala si záležet na vyslovení toho jména, s dvojím přídechovým sklouznutím tónu na konci, což znělo jako parní kotel chystající se k výbuchu.

„Ano, právě ty. No, tedy já jsem byl zvědavý, jaký druh ekosystému by je mohl tam dole podporovat. A to mě přivedlo na myšlenku..."

Brůkida zmlkl. Pak všichni tři delfíni začali zmateně kroužit dokola, zatímco stěnový segment za nimi se najednou rozezněl hlubokým skřípavým hučením. Z toho nepříjemného, pronikavého zvuku rozbolela Kaau čelist.

Brzy již celý habitat sténal v křaplavé sonické frekvenci, kterou Kaa poznal.

Je to saser! Někdo útočí na kupoli!

„Postroje!"

Na jeho vykřiknutý povel se všichni potopili k regálu, kde visely soupravy terénní výstroje pro vysoké zatížení, připravené k použití. Kaa proklouzl otevřeným koncem svého opotřebovaného aparátu a cítil, jak jeho spousta kontrolních povrchů postupně sklouzává na své místo. Kontrolní kabel se připlazil k neurálnímu konektoru za jeho levým uchem. Robotické paže zachrastily, když škubnutím vytrhl postroj z držáku. Za půl minuty nato vyletěla i uvolněná Peepina jednotka.

Na protější stěně se pomalu pohybovala rudě žhnoucí linie hrubého obdélníku, nahoru a pak dolů od čáry vodní hladiny.

„Oni se sem prořezávají!" vykřikla Peepa.

„Dýchací trubice!" vykřikl Kaa. Ze zadní části jeho postroje se nad jeho dýchací otvor připlazila hadice a zakryla ho jako nějaká těsně přiléhající vlhká pečeť. Závan konzervovaného vzduchu chutnal dokonce ještě víc plechově než recyklovaná látka uvnitř kupole. Kaa vyslal neurální rozkaz aktivující jeho pájecí řezač a saser, nástroje, které by mohly posloužit jako zbraně...

Ale ony nereagovaly.

„Peepo!" vykřikl. „Zkontroluj tvé-"

„Pomůžu Brůkidovi!" přerušila ho. „Zasekl se mu někde postroj!"

Kaa prořízl vodu ploutvemi a vydal zaječení, ve kterém se vybil jeho marný, zoufalý vztek. Protože neviděl žádnou jinou lepší možnost, vsunul tělo mezi své druhy a vzdálenější stěnu...

...která se náhle zkroutila v přívalu prudce dovnitř vmetené pěny.

Gillian

„*Objevil jsem několik zajímavých věcí, "* sdělil Gillian počítač

Niss, poté co se probudila z krátkého navozeného spánku. *„První má co dělat s tím podivuhodně okázalým domácím strojem, postaveným a používaným urskou všeumělkou Uriel."*

Seděla ve své temné pracovně, pozorujíc nasnímaný holografický obraz koleček, kladek a disků, vířících ve velkolepé podívané světla a pohybu. Nedaleko od ní starověká mrtvola *Herbie* vypadala, jako by také pozorovala tuto scénu. Zvláštní hra stínů způsobila, že ta tajemná, mumifikovaná tvář se zdála mít pobavený výraz.

„Nech mě hádat, Uriel vytvořila počítač."

Niss reagoval překvapeně. Jeho spirála ze spletených linií se stáhla do uzlu.

„ Vy jste to věděla?"

„Předpokládala jsem to. Podle toho, co nám vyprávěly ty děti, Uriel by nikdy nemarnila čas něčím neužitečným nebo abstraktním. Chtěla dát svému lidu něco zvláštního. Věc, kterou její zakládající předkové museli kdysi zničit."

„Počítače. Dobrá úvaha, Dr.Baskinová. Uriel chtěla být jako Prométheus. Přinést svým lidem dar počítání. "

„Ale bez digitálního vědomí," poukázala Gillian. „Nedetekovatelný počítač."

„Přesně tak. Ve vaší ukořistěné jednotce Galaktické knihovny jsem žádný odkaz na něco takového nenašel. Tak jsem se obrátil na předkontaktní vydání Encyclopedia Britannica *z roku 2198. Tam jsem se dozvěděl o analogových výpočtech s mechanickými prvky, které byly kdysi skutečně, ale pouze na krátkou dobu, aplikovány na Zemi a které používaly mnohé z téže techniky, kterou vidíme v Urielině hale rotujícího skla."*

„Vzpomínám si, že jsem o tom slyšela. Možná se o tom zmínil Tom."

„Zmínil se také o tom, že stejné věci se dá dosáhnout pomocí jednoduchých elektronických obvodů? Sítě odporů, kondenzátorů a diod mohou simulovat různé rovnice. Propojením těchto celků mohou být nalezena řešení pro omezený okruh úloh.

To vybízí k úvaze o vojenském potenciálu takového systému. Například, použití tajných útočných zbraní bez digitálního řízení, používajících nedetekovatelné naváděcí systémy. "

Nissův hologram se zkroutil, což si Gillian vysvětlila jako lidské pokrčení rameny.

„Ale kdyby ten nápad byl proveditelný, měl by si už dávno najít cestu do Knihovny. "

Bylo to tu znovu. I Tymbrimiové trpěli stejným všudypřítomným předpokladem, že totiž vše, co mělo nějakou cenu, už bylo vyřešeno v průběhu dvou miliard let. Tento předpoklad se také téměř vždy *potvrdil.* Nicméně lidská vlčata to neuznávala.

„Tak tedy," pobídla Gillian. „Zjistil jsi, co se Uriel pokouší vypočítat?"

„Ach, ano. " Linie souhlasně zavířily.

„ To je, možná.

Nebo spíš... ne, nezjistil. "

„V čem je problém?"

Niss vypadal silně podrážděný.

„Má potíž je v tom, že všechny algoritmy používané Uriel jsou terranského původu."

Gillian kývla.

„Přirozeně. Její matematické knihy pocházejí z období takzvaného Velkého Knihtisku, kdy tento svět zaplavila lidská věda, většinou ve formě předkontaktních textů. Zrcadlový obraz toho, co galaktická civilizace udělala Zemi. Na Jiju jsme to ale byli *my,* kdo uvolnil úžasné bohatství znalostí, jež pohltily předchozí názory."

Odtud také Gillianin nedávný, zvláštní zážitek - diskuse o literárních hodnotách Julese Verna s dvěma naprosto nelidskými výrostky jménem „Alvin" a „Huck", jejichž osobnosti měly pramálo společného s těžkopádnými galaktickými normami.

Niss přitakal, skloniv vír svých složitě propletených linií.

„Porozuměla jste tedy mým těžkostem, doktorko. I přes všechny tymbrimijské sympatie k pozemšťanům, moji tvůrci byli zrozeni jako galaktičtí občané s tradicí, kterou navzájem sdílejí. I když detaily mého programování jsou výjimečně, vznikl jsem podle principů, ověřených v eonech galaktických zkušeností s digitálními počítači. Tyhlety zásady si odporují s terranskými pověrami - "

Gillian zakašlala do dlaně. Niss se uklonil.

„Promiňte. Chtěl jsem říct, s terranskými tradicemi. "

„Můžeš uvést nějaký příklad?"

„Mohu. Uvažte rozdíl mezi slovy/pojmy nespojitý *a* spojitý.

Podle galaktické vědy může být cokoliv vyřešeno použitím aritmetiky. Sčítáním a dělením, použitím celých čísel a racionálních zlomků. Propracované aritmetické algoritmy nám umožňují

porozumět chování hvězdy, například, rozkladem na stále menší části, modelováním těchto části do jednoduchých tvarů a pak opětným spojením částí. To je metoda digitální. "

„To ale musí vyžadovat ohromný rozsah paměti a *výkonové kapacity."*

„Pravda, ale obojí je možné bez problémů zajistit, dostatečně pro jakoukoli úlohu, kterou můžete požadovat.

A nyní se podívejte nazpět na lidská vlčata v *době před Kontaktem. Vaše rasa strávila mnoho staletí jako napůl civilizované bytosti, mentálně sice připravené klást komplikované otázky, ale naprosto postrádající přístup k tranzistorům, kvantovým spínačům či binárním postupům. Až do doby, než vaši velcí vědci Turing a von Neumann konečně objevili sílu digitálních počítačů, musely to generace matematiků zvládnout s použitím tužky a papíru.*

A výsledek? Směs brilantnosti a nesmyslů. Abstraktní diferenciální analýza a kabalistická numerologie. Algebra, astrologie a geometrická topologie. Mnoho z této směsice bylo založeno na patentovaných absurdních pojmech, jako je třeba kontinuita *nebo tak příhodně pojmenovaný* iracionální počet *nebo na té udivující představě, že existují vrstvy infinit nekonečně dělitelné."*

Gillian povzdechla se starým pocitem marnosti. „Nejlepší mozky Země se brzy po Kontaktu snažily vysvětlit naši matematiku. Znovu a znovu jsme dokazovali, že je celistvá a důsledná. Že prostě funguje."

„Přesto nic nedokázala, co by v pouhém okamžiku nepřekonal počítací stroj jako já. Galaktičtí odborníci odmítli všechny ty důmyslné rovnice jako podvod a ukvapené závěry či abstraktní zmatenosti divochů. "

Připustila to kývnutím.

„Víš, to už se jednou předtím stalo. V pozemském dvacátém století po druhé světové válce se vítězové rychle rozštěpili do dvou protichůdných táborů. Ti experti, které jsi uvedl - Turing a ten von Kdokoliv - pracovali na Západě, kde pomáhali odstartovat naši vlastní digitální revoluci.

Mezitím ovládal Východ jediný diktátor, myslím, že se jmenoval Steel."

„Podle Encyclopedia Britannica... *Myslíte snad Stalina? Ano, vidím tu souvislost. Až do své smrti Stalin brzdil rozvoj rusko-sovětské vědy kvůli ideologickým důvodům. Zabraňoval práci v*

genetice, poněvadž byla v rozporu s teoriemi komunistického perfekcionismu. Navíc potlačil práci na počítačích, nazýval je dekadentní. Dokonce i po jeho smrti mnozí z Východu považovali počítačové výpočty za přibližné, neelegantní... dobré jen pro rychlé aproximace. Věřili, že pravdivý výsledek podá jen čistá matematika."

„A proto tedy tolik praktiků ve staré matematice stále přichází z Ruska." bGillian se zahihňala. „Zní to jako další převrácený obraz o tom, co se po Kontaktu stalo se Zemí."

Niss o tom chvíli uvažoval.

„ Co to tu naznačujete, doktorko? Že Stalin měl částečně pravdu? Že vy Terrané jste měli pravdu? Že jste věděli něco, co zbytek vesmíru pominul?"

„Vypadá to nepravděpodobně, že? A přece, není tato nepatrná možnost tím pravým důvodem, proč tě tvoji tvůrcové přidělili na tuto loď?"

Spleť linií znovu zavířila.

„Dobrý postřeh, Dr.Baskinová. "

Gillian vstala a začala se sérií protahovacích cviků. Krátký spánek jí pomohl. Dosud ovšem zůstávaly stovky problémů k vyřešení.

„Podívej," požádala počítač Niss. „Existuje tu něco, k čemu tohle všechno směřuje? Nemáš nějakou stopu k tomu, jaký problém se Uriel pokouší řešit?"

Ukázala na snímaný obraz kladek, kožených řemenů a otáčejících se disků.

„Slovy, doktorko? Ne.

Ale mohu říci, že Uriel modeluje soustavu simultánních diferenciálních rovnic - abych užil staré vlčecí terminologie. Rozsah číselných hodnot, jenž připadá v *úvahu, vypadá jednoduše, dokonce triviálně. Mohl bych překonat výpočet jejího takzvaného počítače pouhou jednou kvadriliontinou mě výkonově kapacity."*

„Tak proč to neuděláš?"

„Protože problém pro mě v první řadě znamená rozluštění kódu ztraceného jazyka. Potřebuji nějaké klíčové heslo, něco jako Rosettskou desku, po kterém by všechno mělo být jasné.

Stručně řečeno — potřebuji pomoc nějakého pozemšťana, aby naznačil, co by ty výrazy mohly znamenat. "

Gillian pokrčila rameny.

„A teď další nesnadný problém. Přišli jsme o všechny matematiky na palubě téhle bedny. Kreideikí a Tom si oba hráli se starou matematikou. Vím, že do ní fušoval i Charles Dart a také Takkata Jim..."

Povzdechla.

„A Emerson ďAnite. Byl to ten poslední, kdo by ti mohl pomoct."

Přistoupila k ovládacímu pultu. „Myslím, že bychom mohli projít osobní složky, abychom se podívali, jestli tady není ještě někdo jiný —"

„ To snad nebude ani potřeba, " přerušil ji Niss. *„Je možné se případně obrátit na jednoho z expertů, o kterých jste se zmínila. "*

Gillian jen užasle zamrkala, neschopná uvěřit, zda dobře slyší.

„O čem to mluvíš?"

„Přidělila jste mi další úkol - zjistit, na co vytřeštěně zíral ten polodivoch tytlal jménem Blátošlap, po té schůzi lodní rady. Abych toho dosáhl, zvětšil jsem poslední obraz snímaný tajnou kamerou, těsně předtím, než ji uzavřely ty privátní vosy.

Prosím, dívejte se pozorně, doktorko. "

Velká obrazovka nyní ukázala poslední jasný obraz, vyslaný ztracenou sondou. Gillian shledala, že ji bolí oči při sledování kmitajících hmyzích křídel, a pocítila úlevu, když Niss zvětšil jeden roh zobrazeného pole, vytlačiv tak privátní vosy ven z obrazu. To co se nyní objevilo, byla jedna ze sekcí zdobného vynálezu Uriel kovářky - divu prostého důmyslu a vynalézavosti.

Absolvovala jsem jeden kurs staré matematiky, než jsem se zaměřila na lékařské školení. Mohla bych se pokusit pomoct. Niss může dodat předkontaktní texty. Vše, co to chce, je vcítit se do toho. Nějakou vlčecí intuici...

Myšlenky jí vířily v hlavě, rozptylované živým zvětšením obrazu. Nyní se před ní tyčilo bludiště improvizovaného lešení, vyplněného stíny, které byly tu a tam přerušeny oslnivými body světla.

Všechna tahle neuvěřitelná aktivita musí znamenat něco důležitého.

Gillian viděla zřejmý cíl, jejž vyhledal Niss - řadu stínů, které se vyznačovaly měkkými křivkami živých bytostí, opatrně balancujících mezi zkříženými svorníky. Některé postavy byly malé, s hadovitými trupy a drobnýma nohama, ohánějící se nástroji v

útlých nikách s mnoha klouby.

Malincí ursové, uvědomila si. *Údržbářská četa?*

Nad nimi se tyčila jakási větší silueta. Gillian zalapala po dechu, když viděla, že se musí jednat o člověka! Pak si vzpomněla.

No samozřejmě. Lidé patří mezi Urieliny spojence a zručně techniky. Jsou také dobři lezci, dokonale se hodící k tomu, aby pomáhali udržet tu věc v *chodu.*

Niss teď bude muset napřít své schopnosti, aby ještě zvětšil ten zrnitý obraz.

Rychlost zvětšování se zpomalila a zbývající stíny se zdráhavě slouply pod náporem výkonu počítače. Brzy poznala, že ten člověk je muž, podle tvaru šíje a ramen. Na něco ukazoval, možná naznačuje úkol, který měli malí ursové provést.

Gillian viděla, že má dlouhé vlasy, sčesané nalevo přes ošklivou jizvu. Chvíli hleděla na zvrásněnou ránu na jeho spánku. Za okamžik vyjasněný obraz ukázal jeho *úsměv.*

Poznání ji udeřilo jako ledová sprcha.

„Můj bože... To není možné!"

Niss zabručel, vyjadřuje tak jak zadostiučinění, tak i zvědavost.

„Potvrzujete tu podobu?

Vypadá to, že je to inženýr Emerson ďAnite.

Náš lodní kolega, o němž jsme si mysleli, že ho zabili Staří ještě tenkrát ve Fraktálním systému.

Ten, jehož průzkumnou loď obklopila koule stravujícího světla, když se Streakeru *podařilo utéct a zamířil oklikou k Jiju."*

Tymbrimijský stroj sdílel se svými stvořiteli jeden charakteristický rys, a to značnou zálibu v překvapení. Toto potěšení teď vyjádřil jakýmsi spokojeným bručením.

„Stále se ptáte, Dr.Baskinová, jak nás někdo mohl sledovat do tohoto opuštěného vesmíru.

Mám za to, že tahle otázka nyní právě získala na závažnosti."

Kaa

K opravdovému boji se vlastně vůbec nedostal.

A jak by také mohl bojovat, když všechny zbraně byly sabotáží vyřazeny hned na začátku? Kromě toho si Kaa nebyl jist, zda by se

dokázal přinutit, aby ublížil někomu ze svého vlastního druhu.

Zato útočníci, kteří napadli základnu, měli mnohem méně skrupulí. Zničený habitat ležel daleko dole, jeho održené kusy byly roztroušeny po povrchu kontinentálního šelfu. Společně s Peepou a Brůkidou se Kaa taktak vyhnul tomu, aby ho hroutící se stěny nepřimáčkly, a unikl víru kovu a pěny jen proto, aby teď všichni čelili hlavním pistolí dobře ozbrojených věznitelů. Zahnáni k hladině, on i jeho druhové, prudce a sípavě oddechovali z nervového vyčerpání, zatímco rudé odpolední slunce zvolna mizelo za horizontem.

Naproti nim Mopolovo hladké, lesklé tělo spočívalo téměř líně na motorových saních, které s sebou Peepa přivezla ze *Streakerova* tajného úkrytu. Impulsy vysílanými svým neurálním konektorem plně ovládal řízení a výzbroj saní. Vedle něho, na sobě plně vybavený postroj se zbraněmi, plaval Zhaki, který vysvětloval poraženým jejich situaci.

„Je to takhle, p-p-pilote..." Mluvil dychtivě, polykaje ve spěchu hlásky. „Vy tři budete dělat, cco my řeknem, nebo jinak..."

Kaa škubl hlavou a použil svou spodní čelist, aby stříkl vodu Zhakimu do oka.

* *Hloupé hrozby od někoho,*
co viděl mnoho filmů!
*Takto řekni, blázne. Ted'!**

Mopol zlostně zasyčel, ale Peepa se začala Zhakimu smát. Kdyby pokračoval ve své výhružné řeči, to by nyní vypadalo jako akt poslušnosti na Kaaův rozkaz. Bylo to jenom malé zadostiučinění - ne přísně logický šach mat. Ale Kaa si velice cenil i tohoto nepatrného kroku ke znovuzískání iniciativy.

„My..." Zhaki vyfoukl vzduch a začal znovu. „Mopol a já rezignujeme na službu v posádce *Streakeru.* Nevrátíme se tam a vy nás k tomu nemůžete donutit."

Tak o tohle jim tedy jde, pomyslel si Kaa.

„Dezerce!" Brůkida to ze sebe přímo vyplivl, třesa se rozhořčením. „Nechat naši posádku na holičkách, právě když vás nejvíc potřebuje!"

V odpověď Mopol vztekle zaječel.

„Náš legální termín ssskončení ssslužby vypršel už před dvěma

lety!"

„Sssprávně," přidal se Zhaki. „Koneckonců, nikdy jssme sse nedali najmout na takovouhle šílenost... zdrhat jako raněná parmice přes celé galaxie."

„Vy si plánujete stát se *soonery,"* vypískla Peepa a v jejím hlase byl znát veliký zmatek. „Žít divoce, v tomhle moři!"

Mopol kývl. „Někteří už o tom mluvili, než jsme odešli z lodi sem. Tenhle svět je pro náš druh jako ráj. Měla by to udělat celá posádka!"

„Avšak i když to ostatní neudělají," dodal Zhaki, „tak my jdem."

Pak ještě přidal haiku, snad aby své stanovisko ještě zdůraznil:

** Šest či sedm klanů*
to už tady kdysi udělalo,
*tak máme precedens! **

Kaa si uvědomil, že zde není nic, co by mohl udělat, aby změnili své rozhodnutí. Na jeho nejlepší argumenty a námitky odpoví samo moře svou jemnou minerální hladkostí a lákavými ozvěnami chutných ryb. Za čas možná dezertéři přijdou na to, že jim chybí komfort civilizovaného života, nebo se začnou nudit a také si možná uvědomí, že i ve světě postrádajícím velké predátory existuje nebezpečí. Voda byla slabě, jaksi jasnozřivě zčeřená a Kaa se v duchu ptal sám sebe, jestli byl kdy některý z obou rebelů venku během opravdové divoké bouře.

Ale což nestály ostatní vlny kolonistů před stejnou volbou? G'Kekové, qheueni, hooni a dokonce i lidé?

„Jofuři vám to spočítají," řekl jim.

„Chceme využít svou šanci."

„A co když vás chytí instituty?" zeptal se Brůkida. „Vaše přítomnost zde by se počítala jako zločin, který by měl špatný vliv na —"

Mopol a Zhaki se začali smát. Dokonce i Kaa musel přiznat, že tento argument je opravdu do jisté míry legrační. Na Jiju už byli lidé i šimové. Kdyby měl být Zemskému klanu uložen kolektivní trest za tenhle zločin, pár delfínů žijících v moři mimo pobřeží by následný ortel sotva nějak zhoršilo.

„Tak co tedy máte v úmyslu udělat s námi?" zeptal se.

„No - nic moc. Ty a Brůkida jste volní a můžete plavat zpátky k

vaší dokonalé Gillian Baskinové, když chcete."

„To ale může trvat týden!" protestoval Brůkida. Ale Kaa bojoval proti neovladatelným křečím ve svých postrojových pažích, rozrušen Zhakiho náznakem. Ještě než se mu podařilo uvolnit své řečové centrum, Peepa vyslovila jeho obavu sama.

„Jen Kaa a Brůkida? Vy chcete, abych já zůstala?"

Mopol zaštěbetal svůj souhlas s takovým škodolibým potěšením, že to znělo spíš jako ubohá primární delfínština než kultivovaný trinár.

„Takový je p-p-plán," potvrdil Zhaki. „Byli bychom jen ubohá náhražka k-kolonie bez aspoň jedné samičky."

Teď teprve Kaa prohlédl celý jejich plán. Mopolova simulovaná nemoc měla posloužit k tomu, aby sem vylákala jednu z Makaniných ošetřovatelek. Většina z nich byly mladé samičky a Peepa představovala mezi nimi tu nejlepší partii.

„Chceš přidat ke zločinům dezerce ještě únos?" zeptala se a znělo to jak užasle, tak i zděšeně.

Kaaovi vzkypěla krev, když Zhaki náhle vyrazil kupředu, udělal přemet a zajel dolů těsně vedle Peepy, klouzaje kolem jejího břicha.

„Nebudeš tomu tak říkat za nějakou tu ch-ch-chvíli," slíbil, zanechávaje ve své stopě roj bublinek, a významně se převrátil hřbetem dolů.

V tom okamžiku nitka Kaaovy trpělivosti praskla. Máchl ploutvemi a zaútočil -

###

Potom následovala prázdná mezera v čase... a další, která uplývala zahalená hustou mlhou - kdy byl napůl ochromený a měl bolesti.

Vznášel se ve vodě, podporován instinktem, který řídil jeho tělo, aby vykonávalo potřebné pohyby. Zůstat vzpříma. Odrazit se, aby jeho dýchací otvor byl nad hladinou. Pak se nadechnout. Znovu se ponořit. Nechat na svém omámeném já, aby se zase postupně dalo dohromady.

„Jen p-pokračuj, můj chlapče," řekl mu ten, který mu pomáhal. „Je to už jenom kousek."

Kaa poslušně plaval vedle něj a dělal přesně to, co se mu říkalo. Naučíš se to už hned ve velmi mladém věku... když jsi zraněný,

vždycky poslechni tvého pomocníka. Může to být matka nebo nějaká tetička nebo i nějaký starší samec v hejnu. Vždycky byl někdo, kdo pomáhal... nebo jinak by si tě moře vzalo.

Občas si vzpomněl na jméno toho pomocníka - Brůkida. Začal také pomalu, velice pomalu rozpoznávat charakteristické pleskání a texturu litorální vody, ne příliš daleko od pobřeží. Dokonce si částečně vzpomínal i na to, co ho přivedlo do tohoto stavu... stavu takového omámení, že všechny slovy vyjádřitelné myšlenky se mu doslova vykouřily z hlavy.

Byl tady nějaký boj. Utočil proti tvrdé přesile, doufaje, že své nepřátele překvapí... už jen čirou troufalostí svého útoku.

Stačil však jen jeden poryv koncentrovaného zvuku, který ho ve dvojitém saltu odmrštil nazpět, s třesem, který ovládl každý jeho sval. Zcela paralyzován a bezmocný mohl jenom vzdáleně vnímat, jak jeho dva samčí nepřátelé odplouvají... a s sebou odvádějí jeho milovanou.

„Už je ti líp?" zeptal se Brůkida. Starší delfín vyslal sonarový signál do Kaaova těla, kontroluje tak jeho stav. Některé mraky, které zahalovaly jeho myšlení, se protrhly. Natolik, aby si vybavil několik málo dalších faktů. Zničený habitat - nestojící už za to, aby se tam ještě někdo vracel. Beznaděj z nemožnosti pronásledovat motorové sáně, i když obtížené třemi pasažéry, protože už brzy nastane noc.

Obě paže jeho postroje sebou škubaly, jak jeho otřesený mozek vysílal dolů do neurálního konektoru křečovité povely. Podařilo se mu zvednout trochu hlavu, pak se nadechl a rozpoznal tvar blízkých pobřežních kopců. Brůkida ho směroval blíž k domorodému rybářskému městu.

„Mopol a Zhaki zničili všechny kabely a transsmitory v kupoli. Ale já počítám, že dokážeme najít linky vedoucí k průzkumným dronům ve Wuphonském přístavu, napojit se na ně a kontaktovat naši loď."

Do Kaaových chaotických myšlenek se dostal jakýsi řád. Stačilo to k tomu, aby trochu chápal, o čem starý delfín mluví. Tento návrat rozumu byl doprovázen značně smíšenými pocity - úlevou, že tato ztráta přece jen nebyla trvalá, a lítostivou touhou po jednoduché prostotě, která teď bude muset odejít, aby ji nahradila naléhavá, beznadějná touha. Trinár se vrátil mnohem snadněji než novoangličtina.

** Musíme ihned sledovat –*
ty zplozence syfilických červů,
*dokud je zvuková stopa čerstvá!**

„Ano, ovšem. Jak hrozné to musí být pro tu chudinku Peepu. Ale nejdřív se spojme se *Streakerem.* Možná že nám naši kamarádi budou schopni pomoct."

Kaa se upnul na tuto naději. Jeden z prvních principů lidské zákonnosti, kterému delfíni jasně rozuměli, byly *policejní oddíly,* což mělo analogii v přírodní kytovčí společnosti. Když je vůči hejnu vedený útok, můžeš volat o pomoc. Nemusíš čelit nebezpečí sám.

Nechal Brůkidu, aby ho vedl k místu, kde monovláknové kabely od průzkumných očí na pobřeží se dole pod vodou sbíhaly. Dunění příboje v něm vyvolalo bolestnou vzpomínku na dnešní ranní milování. Tento zvuk z něj vynutil zoufalé zakvílení v primáru, bolestný protest proti nespravedlnosti toho všeho. Najít družku a hned ji zase ztratit- a to ještě v tentýž den!

Voda chutnala po qheuenech a hoonech... plus po dřevěných prknech a smole. Kaa odpočíval na hladině a snažil se dát své tělo i mysl dohromady, zatímco Brůkida se potopil, aby se pokusil o spojení.

Saser... Zhaki mě postřelil saserovým paprskem.

Mlhavě si uvědomil, že Zhaki snad ušetřil jeho život. Kdyby ho byl jeho výstřel nezastavil, Mopol by jistě vystřelil potom a použil by silnější jednotku v saních.

Ano, zachránil mě - proč?

Ifni, řekni mně -jaký je v tom smysl?

Kaa si nedokázal představit, že by měl ještě stále právo na svou přezdívku.

Několik hodin... a je znovu pryč. Ona si ji vzala s sebou.

Brůkida se vynořil vedle něho, zadrhávaje radostí, protože dosáhl rychlého úspěchu.

„Je t-to! Pojď, Kaao. Mám na lince Gillian. Chce s tebou mluvit."

###

Někdy je život plný alternativ. Musíš si vybrat, kudy se dát, který příliv do sebe vtáhne tvůj osud.

Jindy zůstaneš rozpolcený, roztržený na kusy... jako když tě popadnou kosatky, jedna tě tvrdě kouše do ploutví a druhá si hraje na přetahovanou s tvým čenichem.

Kaa slyšel příkaz. Rozuměl mu.

Nebyl si ale vůbec jistý, zda dokáže poslechnout.

„Je mně to líto, co se stalo s Peepou, " říkala Gillian Baskinová. Její hlas zněl skřípavě přes provizorní komunikační linku, přenášen přímo do Kaaových sluchových nervů. *„Jestliže nám to dovolí okolnosti, určitě ji zachráníme a vypořádáme se s těmi dezertéry. Věř mi, že je to vysoká priorita.*

Ale tento další úkol je nesmírně důležitý. Mohou na něm záviset životy nás všech, Kaao. "

Zde lidská žena udělala malou pauzu.

„Chci, abys ihned zamířil k přístavu Wuphon.

Je načase, aby se jeden z nás objevil v tomto městě. "

SOONERI

Ewasx

Mé kruhy, konečně k tomu došlo!

Radujte se! Váš mistrovský torus konečně dokázal získat některé ze vzpomínek, o nichž jsme si vy/Já mysleli, že jsou už ztraceny! Ty drahocenné paměťové stopy, které byly navždy vymazány, když ten šíleně odvážný Asx rozpustil vosk!

Tenhleten čin nesprávné loajality zmařil užitečnost tohoto hybridního seskupení až na příliš dlouho. Někteří z posádky *Polkjhy* nám/Mně říkali nepodařený experiment. Dokonce i Vůdce-kapitán vážně pochyboval o úspěchu tohoto... pokusu konvertovat divokého traekiho na naši loajální autoritu ve věci jijoánských poměrů.

Zajisté, naše/Moje zkušenost ohledně Šesti ras byla nevyvážená a nesoustavná. I navzdory/kvůli mým radám se udělaly chyby.

ALE TEĎ JSME JÁ/MY ZASE ZNOVU ZÍSKALI TOTO TAJEMSTVÍ!

To vědomí, které plnilo mulčovací centrum nevyhraněné bytosti zvané Asx!

Hluboko, pod roztavenými vrstvami, zůstalo několik málo paměťových stop.

NEŠKUBEJTE SE TAK! Místo toho byste měly jásat nad tímto znovuzískáním něčeho tak významného!

Vejce.

###

Dosud jsme od soonerských ras viděli jenom troufalost - odklady a neochotnou spolupráci s průzkumnými týmy, které jsme vyslali do terénu.

Žádné dobrovolné shromáždění g'kekských červů ve stanovených sběrných místech.

Žádné migrace traekijských seskupení pro ocenění a případnou konverzi.

Houfy dohlížejících robotů začaly proto podrobně prohledávat terén, pátrajíce po skupinách g'Keků a traekiů, s úmyslem sehnat je do ohrad a ve větším počtu je tam soustředit. Jenže tenhle úkol se ukázal náročný a neúčinný. Daleko více vhodné by ovšem bylo, kdyby místní byli nějakým způsobem přesvědčeni, aby tenhle příkaz provedli sami od sebe.

A co horší, tyto upadlé bytosti stále odmítají připustit, že by měly něco vědět o té pronásledované pozemské lodi.

###

UKAZUJE SE OBTÍŽNÝM VYNUTIT SI VĚTŠÍ SPOLUPRÁCI.

Útoky na populační centra se setkávají s rezignací a dispersí.

Jejich zarytá víra nás mate svou stoickou pasivitou. Je těžké připravit o naději někoho, kdo jí nikdy mnoho neměl.

###

ALE TEĎ MÁME NOVÝ TERČ!

Něco, co je pro Šest ras mnohem významnější než kterákoliv z jejich osad či měst. Terč, který je přesvědčí o našem nezvratitelném rozhodnutí.

Něco už o tomto Velkém Vejci víme. Jeho tepavé radiace byly

dráždivé, rušící naše přístroje, jenže my jsme to ignorovali jako geofyzikální anomálii. Na některých světech se vyskytují psionicky rezonující formace. Navzdory lokální mytologii, naše palubní kostka Knihovny dokáže citovat další případy. Vzácný, ale pochopitelný fenomén.

Jenomže teď si teprve uvědomujeme, jak hluboce je tento kámen zakořeněn v náboženství těch divochů. Je to jejich ústřední bod uctívání. Jejich „duše".

###

Jak zábavné.
Jak patetické.
A jak vyhovující.

Vubben

Naposledy, kdy se jeho stará kola valila po této prašné cestě, bylo to ve společnosti dvanácti poutníků oděných v bílých róbách - těch nejbrilantnějších očí, myslí a kruhů ze všech Šesti ras - sledujících klikatou trasu stezky kolem strmých útesů a průduchů par na posvátné pouti ke Svatému Vejci, kde si od něj chtěli vyprosit další podporu a vedení. Vždy za čas takové nadějí plné procesí přimělo stěny kaňonu, aby se rozezvučely přátelskými vibracemi - Pospolití se zde sjednotili v míru.

Avšak běda, ještě než Vubbenova skupina dosáhla svého cíle, upadla do malströmu ohně, krveprolití a zoufalství. Brzy byli rádci a jejich následovníci plně soustředěni spíše na své přežití, než aby trávili čas meditacemi o nepopsatelném. Ale ani během těch týdnů, které už od té doby uplynuly, Vubben se nedokázal zbavit pocitu, že něco zůstalo nedokončeno. Něco důležitého nebylo završeno.

Proto tedy jeho osamělá cesta nazpět, i když to přivádělo jeho křehká kola až příliš blízko k jofurské nepřátelské lodi. Vubbenovy nápravy a hnací osy se chvěly od prudkého stoupání a on touženě vzpomínal na toho statečného qheuena, který se nabídl, že ho celou cestu sem ponese, pohodlně usazeného na svém širokém hřbetě.

Nemohl to však přijmout. I přes svou stařeckou vetchost a

vysoký věk Vubben musel přijít na posvátné místo sám.

Konečně se dostal na poslední zatáčku před vstupem do Hnízda. Zastavil se, aby nabral dech a aby urovnal své neuspořádané myšlenky před přípravou na nastávající zkoušku. Měkkým hadříkem si utřel zelený pot ze všech čtyř očních klapek a stopek.

Říká se, že g'Kekové se nikdy nemohli vyvinout na nějaké planetě. Naše kola a tenké, bičovité údy se lépe hodí do umělých světů, kde žili naši bohům podobní předkové, než došlo k oné osudné sázce, v níž ztratili všechno.

Často byl zvědav, jaké to asi muselo být, zůstávat v nějakém rozlehlém rotujícím městě, jehož vnitřní prostor křižovaly nesčetné uzoučké cesty, které se klenuly jako žebra cukrové vaty. *Inteligentní* cesty, které se stáčely, kroužily a znovu spojovaly na tvůj povel, takže cesta mezi dvěma body mohla být jak přímá, tak i příjemně zahnutá, podle tvého přání. Žít tam, kde tě planetární sevření netisklo tak těžce a vytrvale, každou důru od narození až do smrti, drtíc tvé loukotě a zanášejíc tvá ložiska hrubým štěrkem a pískem.

Víc než kterákoli jiná rasa, museli se g'Kekové tvrdě snažit, aby milovali Jijo. *Naše útočiště. Náš očistec.*

Vubbenovy oční stopky se bezděky stáhly, když Vejce najednou dalo znovu o sobě vědět. Ze země jako by stoupala vlna vibrací. Charakteristické sporadické chvění nabývalo na intenzitě, čím více se blížil k jeho zdroji. Nyní se Vubben otřásl, když další řada vln udeřila do jeho napjatých loukotí a přiměla jeho mozek rezonovat v jejich tvrdém rytmu. Slova nedokázala vyjádřit tento pocit, ani galaktická Dvojka nebo Trojka. Efekt psí nevyvolával žádné obrazy ani dramatické emoce. Spíše se zdálo, že vytváří jakýsi pocit *očekávání*, pomalu, ale stále, jako by se nějaký dávno očekávaný plán měl po dlouhé době konečně vyplnit.

Ta chvíle vyvrcholila... a pak se zase rychle vytratila, stále však postrádajíc spojitost, v níž doufal.

Tak začneme vážně, pomyslel si Vubben. Jeho motorové osy namáhavě tepaly a pomáhaly jim i jeho útlé podpůrné nohy, když se obě kola otočila a odvrátila od ubývající záře zapadajícího slunce, vstříc tajemství.

###

Vejce se tyčilo ostře vzhůru, kulatý kamenný výchoz, vystupující

vpřed asi na polovinu dostřelu šípem, dříve než v zatáčce tento rozměr uhnul z poutníkova pohledu. I když sto let poutí vyšlapalo v okolní ztuhlé pemze chodníček, trvalo to Vubbenovi téměř miduru, než udělal svůj první okruh kolem báze kamenného ovoidu, jehož masa vytlačila hluboký okrouhlý dolík v boku spícího vulkánu. Pak zvedl své tenké paže a oční stopky v póze vznešené modlitby, doprovázeje svůj mentální přístup řečí pohybů.

Pomoz tvému lidu... naléhal Vubben, usiluje o soulad svých myšlenek a uvedení v harmonii s cyklickými vibracemi.

Probuď se. Povstaň. Zakroč a zachraň nás...

Normálně vyžadovala snaha o komunikaci víc než jednoho prosebníka. Vubben by moc rád spojil svůj příspěvek s hoonskou trpělivostí, qheuenskou houževnatostí, nesobeckou spřízněností traekiů a nenasytnou vůlí vědět, že se udělalo to nejlepší, v čemž si byli ursové i lidé tak podobní. Ale tak velká skupina by mohla být detekována, kdyby se pohybovala v takové blízkosti Jofurů. Nemohl žádat od ostatních, aby podstoupili riziko, že budou chyceni ve společnosti g'Keka.

S každým okruhem, který kolem Vejce udělal, zvedl jednu oční stopku vzhůru, aby hleděl na Mount Ingul, jehož jehlu připomínající vrchol byl vidět nad okrajem kráteru. Tam slíbil Pwhoon-dau zřídit semafor s posádkou, aby Vubbena upozornila v případě, že by se blížilo nějaké nebezpečí - nebo kdyby v napjatém vztahu s cizinci došlo k nějakým změnám. Zatím však na tomto horském vrcholu, daleko na západě, nezablesklo žádné varovné znamení.

Čelil však jiným bezděčným pocitům, jež rušily jeho myšlenkové pochody a bránily soustředění.

Na téže západní čtvrti oblohy se vznášel Loocen, s křivkou jasných bodů zářících podél terminátoru jeho ubývajícího tvaru, který od sebe odděloval jeho sluncem ozářenou a zastíněnou tvář. Podle starých tradic byla tato světla kupolemi měst. Odcházející Buyurové je tam zanechali nedotčeny, protože Loocen neměl žádný vlastní ekosystém, který by se musel recyklovat nebo obnovit. Čas se jich téměř nedotkne, dokud tato ladem ponechaná galaxie se svými myriádami hvězdných soustav nebude přiřknuta novým legálním nájemcům a její spirální ramena znovu nebudou překypovat rušným obchodním životem.

Jak asi po těchto lunárních městech museli toužit první g'kekští vyhnanci, kteří sem uprchli ze svých opuštěných vesmírných

habitatů, jenom pár tajných meziprostorových skoků od sveřepých davů, jež je chtěly lynčovat! Když se konečně cítili v bezpečí, poté co se jim podařilo proniknout přes bouře Izmunuti, musely je tyto kopule neodolatelně přitahovat, připomínajíce jim ztracený domov. Příslib nízké gravitace a čistého, hladkého povrchu.

Jenomže taková místa nenabízela žádný spolehlivý, dlouhodobý úkryt před bezohlednými nepřáteli. Pro uprchlíky se mnohem více hodil povrch planety se život podporujícím systémem, který nepotřeboval žádnou počítačovou regulaci. Komplex přírodního světa a jeho složitost ho dělaly výborným místem pro utajení kolonie, jestliže jste byli ochotni žít jako primitivové, bojující o živobytí jako zvířata.

Ve skutečnosti Vubben měl několik pramenů o tom, jak smýšleli původní kolonisté. Svaté Svitky byly jediné psané zprávy z těch dob, a většinou ignorovaly minulost, kážíce místo toho, jak žít na Jiju v harmonii s přírodou, a slibujíce spasení těm, kdo vstoupí na Cestu Vykoupení.

Vubben byl známý tím, jak precizně dokázal recitovat tyto posvátné texty. *Ale ve skutečnosti jsme se my rádcové přestali spoléhat na Svitky už před sto lety.*

Znovu se myslí vrátil ke své soukromé pouti, začínaje svůj čtvrtý okruh, právě když se přihlásila další série vln. Vubben si byl nyní jist, že cykly jsou teď souvislejší, soudržnější. Ale přesto se nemohl zbavit pocitu, že daleko více síly dřímá ještě v klidu, daleko pod povrchem - síly, která jako by se zoufale potřebovala odčerpat.

Podle svědectví hoonských a qheuenských prarodičů byly vysílané vzorce mnohem silnější v posledních dnech Drakea mladšího, kdy bylo Vejce stále ještě dost teplé, těsně po svém zrodu ze žhavého jijoánského lůna. Všech šest ras tehdy mělo vyvolané sny a ty pak přesvědčily všechny, až na ty největší konzervativce, že přišlo to pravé zjevení.

V hromadném globálním přijetí této víry sehrály svou roli i politici. Drake a Ur-Chonn pronesli mnoho nadšených prohlášení, vysvětlujíce toto nové znamení způsobem, jenž pomohl v konsolidaci Pospolitosti.

„ Tento kámen moudrosti je dar od Jija, předzvěst, posvěcující smlouvu a ratifikující Velký mír, " vyhlásili s určitým úspěchem. Od té doby se součástí revidovaného náboženství stala naděje. I když vzhledem k podřízenosti Svitkům bylo toto slovo zřídka užíváno.

Nyní Vubben hledal něco z této naděje pro sebe, pro svou rasu i pro celou Šestku. Hledal ji ve známkách, jež by mohly nasvědčovat, že by velký kámen mohl procitnout ještě jednou.

Mohu to cítit, že se něco takového opravdu děje! Kéž by se jenom Vejce projevilo, dostatečně silně a dostatečné brzy!

Ale vzrůstající aktivita jako by sledovala své vlastní tempo, nicméně s energií, jež ho přiměla cítit se jako hmyz, přiblíživší se k nějaké titánské bytosti.

Možná, uvažoval Vubben, *nemá má přítomnost nic společného s těmito příznaky.*

To, co se tady chystá, vůbec nemusí zahrnovat také mě.

Čepel

Větry ho zavály špatným směrem.

Žádný div. Klimatické vzorce na Úbočí si navzájem protiřečily už více než rok. Mělo-li by se použít metafory, pak se dalo říci, že Šest ras bylo neustále bičováno vichry změn. Nicméně na konci tohoto dlouhého, na události bohatého dne měl Čepel víc než dost důvodů proklínat tvrdošíjně nepříznivý vítr.

Šikmé sluneční světlo pozdního odpoledne pročesávalo lesy a boové hájky do panoramatu světla a stínů. Okrajové pohoří vypadalo jako šik obrovských vojáků, jejichž obrněné krunýře se červenaly pod klesajícím sluncem. Dole vystřídala rozsáhlý močál prérie, která zase brzy přešla v zalesněné pahorky. Z výšky, v níž letěl, bylo možno vidět jenom několik málo známek osídlení, i když měl Čepel nevýhodu ve své základní neschopnosti podívat se přímo *dolů*. Chitinový objem jeho rozložitého těla blokoval jakýkoliv přímý pohled na zem pod ním.

Co bych za to dal, kdybych se alespoň jedenkrát v *životě mohl podívat na to, co leží pod mýma nohama!*

Jeho pět nohou toho ovšem momentálně moc nenadělalo. Drápy se klátily nad otevřeným prostorem a občas sebou cukaly v reflexivní křeči, marně se pokoušejíce uchopit prázdný vzduch. A co ještě horšího, senzorová tykadla kolem jeho úst neměla žádné bahno či zeminu, aby je prohrábla a vyzkoušela různé textury půdy. Místo toho rovněž bezmocně visela. Čepel se cítil ochromený a nahý v

poloze, již qheuen nejvíce nenávidí.

Nejtěžší však bylo si na to zvyknout, hned po vzletu. Pro qheuena je jeho životní podstata dána jeho *prostředím.* Písek a slaná voda pro rudé. Čerstvá voda a bahno pro modré. Svět kamenných jeskyní pro imperiální šedé. I když jejich předkové měli vesmírné lodě, jijoánští qheueni se zdáli jako ubozí kandidáti pro létání.

Jak celá rozlehlá otevřená krajina majestátně klouzala mimo, Čepel uvažoval, že je po stovkách let asi první svého druhu, kdo letí.

To je teda nádherné dobrodružství! Až jen to budu Dřevohryzce a ostatním matronám vyprávět, jakmile budu zase doma v tom našem doupěti za dolskou hrází! A larvy ve své temné noře to budou určitě chtít slyšet aspoň tak čtyřicetkrát, ne-li padesátkrát!

Jenom kdyby tak tahle cesta chtěla být *trošku míň* dobrodružná a *více* předvídatelná.

Doufal jsem, že se tak dostanu k Sáře a ne že si to budu plachtit přímo do nepřítelovy tlamy.

Nad Čepelovou kupolí a jeho vizorovým pásem se se sykotem otevřely záklopky a potom následoval řvoucí výtrysk horka. Neschopen uhnout či obrátit své vznášející tělo, mohl si jenom představovat všechny ty urské serepetičky v proutěném koši nad ním, fungující automaticky a používající výtrysků plamene k znovudoplňování vaku s horkým vzduchem, který udržoval jeho balon ve stejné výšce.

Ne ale ve stálém směru.

I když bylo všechno, co jen kovářská technologie dovolila, zautomatizováno, nebylo úniku před tyranií větru. Čepel měl jen jednu možnost kontroly - lano připevněné ke vzdálenému noži, jenž by poté, co by za lano zatáhl, rozřízl balon a ten by se pak po úniku lehkých nadnášejících ho par snesl hladce dolů -jak kováři ujišťovali, rychle, ale ne zas až příliš rychle. Jako pilot měl jedinou povinnost - načasovat přistání balonu tak, aby skončil ve zmírňujícím objetí vody.

Dokonce i kdyby dopadl s velkou rychlostí, neměla by voda jeho obrněnému diskovitému tělu ublížit. V případě, že by se zapletl do změti lan a roztrhaného tkaniva a tato zátěž ho stáhla dolů, byl Čepel schopen zadržet dech na tak dlouho, až by si prokousal cestu ven a vylezl na břeh.

Nicméně bylo těžké přesvědčit radu přeživších, jež se ujala vlády nad troskami města Ovoom, aby ho nechala zkusit tento

bláznivý nápad. Přirozeně měli vážné námitky vůči tomu, že by jejich dalším kurýrem měl být modrý qheuen.

Ale tolik lidských chlapců a děvčat v posledních dnech zahynulo při letech v křehkých kluzácích. Urské letkyně v balonech si polámaly krky i nohy. Všechno, co musím udělat já, je přistát do vody, a můžu zaručit, že vylezu živý. Dnešní drsné okolnosti ze mě dělají ideálního letce!

Byl tu jen jeden problém. Když upoutávali Čepele do tohoto dopravního prostředku, kováři ho ujistili, že odpolední větrná bríza je v tomto období roku spolehlivá a vane přímo nahoru údolím Genttu. Měla by ho během několika midur donést až k jezeru Prosperity, což by mu ponechalo dost času, aby rychlým qheuenským krokem dorazil v noci k nejbližší semaforové stanici. Jeho balíček se zprávami o situaci ve zdevastovaném Ovoomu by pak byl zařazen do světelného proudu informací. A pak by Čepel mohl vyhovět svému nutkání a znovuobnovit kontakt se Sárou, jak to slíbil. To *ovšem* jenom za předpokladu, že je na Mount Guennu.

Ale vítr se už necelou miduru po startu změnil. Slibovaný rychlý výlet na východ se teď stal dlouhou oklikou k severu.

Směrem domů, uvědomoval si. Naneštěstí mezi ním a jeho domovem byl nepřítel. Kdyby byl zpozorován, sestřelili by ho ještě dřív, než by se Dolo objevilo na obzoru.

A aby byla tak svízelná situace ještě horší, začínal mít žízeň.

Tahle situace — to je úplně směšné, bručel si Čepel, když západ slunce uvolnil místo hvězdám. Bríza se rozpadla do rytmických, protichůdných poryvů. Několikrát tyto závany pozvedly jeho naděje, když posunuly balon až k horským vrcholkům, kde zpozoroval další semaforové stanice, vysílající světelné záblesky dolů po horském řetězu. Této noci byla zřejmě vysílací aktivita značná a odesílalo se mnoho zpráv, z nichž většina směřovala k severu.

Ale kdykoliv se už zdálo, že se blíží nějaké velké jezero, zavanul jiný ostrý poryv a postrčil balon v jakémsi jakoby zlostném úhlu nazpět nad ježaté skály a stromy. Frustrace jenom zvyšovala Čepelovu žízeň.

Jestli to bude trvat ještě dlouho, budu tak dehydratovaný, že se spustím i do té nejmenší kaluže.

Čepel si brzy uvědomil, jak daleko se dostal. Když se poslední denní světlo vytratilo z nejvyšších vrcholů, zahlédl v horském pásmu průrvu, kterou by poznal každý, kdo patřil k Šestce - průsmyk

vedoucí k Mýtině Shromáždění, kde se scházeli každý rok Pospolití, aby tu oslavovali a truchlili - při výročí dalšího roku exilu. Po nějakou dobu, co slunce zapadlo, mu dělal společnost Loocen, jehož postupně vzrůstající jas ozařoval menší kopce na úpatí vysokých hor. Poněvadž byl hnán na severovýchod, očekával Čepel, že by se mohl více přiblížit k zemi, ale pitomý urský výškoměr vycítil změnu půdní úrovně a reagoval dalším výtryskem plamene, který donutil balon dodržet původní výšku nad terénem.

Loocen posléze zmizel a ponechal ho světu stínů. Hory se změnily na černé obrysy, jakoby vykousnuté z hvězdnaté oblohy. Čepel zůstal zcela samotný se svými představami, v nichž si představoval, jak s ním asi Jofuři zatočí.

Bude to záblesk toho studeného plamene, který viděl vyšlehnout z břicha oné nelítostné korvety, jež zničila Ovoom? Roztrhají ho na kusy skalpely zvuku? Nebo se on i balon prostě vypaří, až se dostanou do kontaktu s nějakými jofurskými obrannými poli? S nějakým druhem bariéry, tak často popisované v přeplácaných pozemšťanských románech?

A nejhorší ze všeho, když si představil „nosný paprsek", který ho uchopí a zatáhne tam dolů, kde ho Jofuři budou vynalézavě mučit v nějakém k tomu určeném pekle.

Lano - měl bych za něj teď zatáhnout? Ať se naši nepřátelé nic nedozvědí o tajemství horkovzdušných balonů?

Qheueni se nikdy předtím, než přišli na Jijo, nesmáli. Ale modrá varianta si nějak osvojila tento projev, přivádějící do vzteku jejich Šedé královny, ještě předtím, než by hooni a lidé mohli být obviněni ze špatného vlivu. Čepelový nohy se nyní stáhly a třásly se, jak z jeho nožních dýchacích průduchů tryskalo jakési varhany připomínající pískání.

Přesně tak! Nesmíme dovolit, aby se tato „technologie " dostala do špatných rukou... či kruhů. Protože pak by Jofuři mohli udělat balony třeba sami ze sebe a poslat je proti nám!

Horské kaňony odpověděly slabounkým zopakováním jeho smíchu - ozvěnou, která ho trochu rozveselila, jako by zde byli nějací diváci pro jeho nastávající rozloučení s vesmírem. *Žádný qheuen neumírá rád sám,* pomyslel si Čepel a zesílil svůj stisk na laně, které ho pošle do tmavého objetí Jija. *Jenom doufám, že se najde dost úlomků z mého krunýře, aby se mohly dát do drosu...*

V tom okamžiku ho slabý záblesk přiměl znehybnět. Přicházelo

to z prázdnoty vpředu, odkudsi z úzkého údolí pod horským průsmykem. Čepel se pokusil zaměřit své hledí, ale znovu musel proklít slabý zrak, který si jeho rasa nesla jako dědictví z dávných časů. Zamžoural na bledou záři.

Je to možné...?

Jemné paprsky mu připomínaly světlo hvězd, odrážející se od hladiny, což ho přimělo na pár dur přestat tahat lano. Jestliže to skutečně *bylo* horské jezero, mohl mít akorát tak trochu času na odhad vzdálenosti a pravděpodobné rychlosti při klesání a uhádnutí toho pravého okamžiku, kdy zatáhnout za lano. *Při mé známé smůle se možná i ukáže, že je to mulkové jezírko žíravého pavouka. Aspoň by se tak vyřešil můj mulčovací problém.*

Záře se přiblížila, jenže její obrysy vypadaly jaksi podivně hladké, na rozdíl od přirozené hranice vody. Její tvar byl *okrouhlý* a odrazy měly vypouklý tvar, jakoby -

U Ifni a předků! zaklel Čepel, překvapený a zmatený. *To je přece ta jofurská loď*!

V zaražené bázni zíral na velikost té kulaté věci.

Tak obrovská, myslel jsem, že je to součást krajiny!

A co hůř, když změřil svou dráhu a kurs -

Za chvilku budu přímo nad ní!

A aby toho nebylo ještě dost, i vítr zezadu zesílil a zrychlil tak běh balonu.

Najednou dostal Čepel nápad. Nápad, který úplně změnil jeho přesvědčení o krutosti osudu.

Tohle je lepší, rozhodl se. *Bude to jako v tom románě, co jsem četl minulou zimu, od toho předkontaktního člověka Vonnequta. Ta kniha končila tím, že hrdina udělal odvážné gesto jako osobní výzvu Bohu i osudu.*

Takové gesto se zdálo mít smysl, a zvláště teď. Když očekával, že ho zahubí nějaká všemocná síla, proti níž nemohl nic dělat, odevzdal se osudu. Ale někdy pouhá možnost volby pomáhá smrtelníku vyjít z toho se ctí a nezlomen.

A to se až pozoruhodně hodilo pro tento případ. Qheuenovy ústní partie sloužily k mnoha funkcím, včetně sexu. Čepel tedy využil své exponované polohy a připravil se předvést se nepříteli osobně v tom nejšílenějším způsobu, jaký byl možný.

Jen si to najděte v té vaší Galaktické knihovně! pomyslel si, vyzývavě máchaje svými senzorovými tykadly. Možná že předtím,

než ho promění v páru, vyhledají v ní Jofuři odkazy pojednávající o hvězdoplavecké rase qheuenů a uvědomí si rozsah jeho drzosti. Čepel doufal, že se aspoň takto pomstí. Lepší je, ať ho zabijí ze zlosti, a ne jen tak mimochodem.

Vlny mravenčení a štípání procházely jeho tykadly a Čepel byl zvědav, jestli nebezpečí neprovokuje nějakou převrácenou verzi kopulačního pudu. *Fajn, no tak jsem tu, obrácený k velké, obrněné dominantní entitě svými holými intimními partiemi.*

Dřevohryzka by myslím tohle gesto zrovna neschvalovala. Jak ho vítr postrčil blíž k bitevní lodi - věci tak obrovské, že svými rozměry soupeřila s blízkou horou - ztratila se mu z očí pod přední hranou jeho chitinového krunýře. Během svého konečného přiblížení nebude na cizí loď vůbec vidět, ironie, kterou Čepel neshledával nijak zábavnou.

Pak, k jeho nesmírnému překvapení, veplulo do jeho zorného pole něco, po čem už tak dlouho toužil -*jezero.* Veliké, zatápějící Mýtinu Shromáždění hektary chladné kaše z rozpuštěného sněhu. Jeho hráz tvořil velký jofurský křižník, tarasící spodní část údolí a zabraňující odtoku místní říčky.

Jestli mě nesestřelí... nemohl si pomoci, aby na to nemyslel. *Jestli mě neuvidí, mohl bych se ještě dostat...*

Jenže jak by mohli nevidět toto blížící se plynové monstrum? Určitě ho už museli pomocí svých božských přístrojů zaměřit!

Určitě ano, protože svěděni v Čepelových exponovaných tykadlech se zmnohonásobilo a přešlo do krátce za sebou následujících vln, působících, jako by ho něco hladilo - a potom i štípalo - jako by to po něm lezl houf kroutících se červů. Nebylo to ale sexuální vzrušení. Místo toho v něm tyto podivné pocity aktivovaly lovecké instinkty, které měly za následek, že jeho diamantově tvrdé řezáky reflexivně chňapaly do vzduchu, jako by se měly užuž sevřít nad obrněnou kořistí ulovenou v blátě.

Tykadla asi zachytila magnetické a elektrické vibrace od ukrytých bahenních lezců, připomněl si.

Elektromagnetické... jsem skenován!

Vždy, když vyfoukl vzduch jedním ze svých nožních průduchů, uběhla další důra. Jezero se zvětšilo a on věděl, že loď *musí* být téměř přímo pod ním. Na co čekali?

Pak ho napadlo něco nového.

Jsem skenován... ale mohou mě vůbec vidět?

Kdyby byl jenom lépe studoval vědu na akademii v Tareku. I když šedí byli už tradičně lepší v abstraktních naukách - důvod, proč nosili skutečná jména - Čepel věděl, že měl trvat na absolvování aspoň toho základního kursu fyziky.

Tak si to promysleme. V lidských románech se mluví o radaru... rádiových vlnách vysílaných do prostoru, aby se odrazily od vzdálených objektů za účelem jejich lokalizace. Tak lze například zjistit eventuální vetřelce.

Ale aby byla ozvěna skutečně informativní, musí tu být něco, od čeho se vlny odrazí. Kov nebo nějaká jiná tvrdá látka.

Čepel rychle zatáhl zuby dovnitř. Jinak bylo břicho nejměkčí částí jeho těla, charakteristické mnohofazetovými ploškami, které byly schopny odklonit dopadající paprsky do zcela náhodných směrů. Plynový vak nad ním, uvažoval, musí se zdát stěží o něco hustší než dešťový mrak!

A teď, jestli urský výškoměr vydrží ještě aspoň chvilku, než zase začne výstřelem řvoucího plamene upravovat výšku...

Svědění dosáhlo vrcholu... potom se začalo vytrácet. O pár vteřin později ucítil Čepel na spodní straně těla chlad a přímo fyzicky vnímal vábení vody dole. Nejistá úleva, která se ho zmocnila, byla doprovázena i obavami, protože chladný vzduch by mohl zvýšit rychlost klesání.

Teď? Mám zatáhnout za lano, než zase vybuchne plamen a prozradí mě?

Voda lákala. Čepel toužil omýt si konečně prach ze svých průduchových pórů. Ale přesto se zdržel. I kdyby jeho náhlý pád z oblohy nevzbudil pozornost, přistál by na tom nejhorším místě, jež v současné době na Jiju existovalo, na jezeře přímo uvnitř jofurského obranného perimetru, který byl patrně střežen všemi druhy strážných strojů. Možná že ho roboti až doteď nepostřehli, protože možnost, že by qheuen létal, neměli nikdy naprogramovanou. Ale *plavajícího* qheuena by uviděli zcela určitě.

V každém případě v něm však voda vzbuzovala podivný pocit. Pod hladinou se míhalo jakési zvláštní chvění či třepotání - strašidelné záblesky, které jen posílily jeho rozhodnutí zatím nic nepodnikat.

Každá uplynulá důra správnost této volby jenom potvrdila, jak mezi Čepelem a obrovským plavidlem znovu narůstala vzdálenost a to už zase vypadalo jako temná oblina se zářícími výškovými světly,

rozdělená asi ve třetině své výšky vlnící se linií vodní hladiny. Už pohled na vetřeleckou loď v něm vzbuzoval hrůzu.

Náhle z boku kulaté lodi vyšlehl pruh záře, který jako by mířil přímo k němu.

Už je to tady, pomyslel si Čepel.

Ale vyšlehnuvší světlo nebyl žádný tenký horký paprsek. Vůbec žádný smrtící paprsek. Místo toho se pruh rozšířil. Stala se z něj pravoúhlá štěrbina. Dveře.

A pořádně velké dveře, uvědomil si Čepel, jaksi zvláštně zvědavý, co by snad mohlo zabrat tolik prostoru uvnitř toho mamutího hvězdného křižníku.

Zřejmě - jiný hvězdný křižník.

Ze zejícího otvoru, vedoucího do lodního hangáru, se vynořil se slabým hučením hladký doutníkový tvar, pohybující se nejdřív pomalu a pak stále rychleji směrem k Čepelovi.

Tak jo. Ne smrt. Zajetí. Ale proč za mnou posílají něco tak ohromného?

Možná viděli jeho obscénní gesto a porozuměli lépe, než očekával.

Ještě jednou se Čepel připravil k trhnutí lanem. V posledním okamžiku se tak vyrve z jejich dosahu... nebo ho mohou zastřelit, jak bude padat. Nebo ho budou, pod vodou nebo na pevnině, pronásledovat strážní roboti. Nicméně, zdálo se nyní vhodné pokusit se. *Aspoň se napiju.*

Znovu mu dělalo potíže noční vidění. Odhad rychlosti korvety se ukázal jako zbytečná námaha. Čepelovy frustrované myšlenky klouzaly od novoangličtiny do snadnějších kolejí galaktické Šestky.

Strašidelný přízrak - už jsem ho viděl předtím.

Naposled jsem tu věc viděl —jak zapálila město.

Město zločinců - soonerů — mých lidí.

Jeho nohy se křečovitě ohnuly, jak se cizí loď, aniž by zpomalila, řítila směrem k němu...

Co to?

...a stále pokračovala dál a přehnala se kolem něj s řevem rozráženého vzduchu.

Čepel pocítil, jak háky z urské oceli škubly za jeho krunýř na všech pěti bodech, kde byl zavěšen. Jedna kotva se uvolnila, trhajíc chitinový krunýř jako papír, a divoce sebou mrskala, jak byl balon

vtažen do lodní stopy.

Svět kolem se rozmazal a Čepel se v té chvíli dokonale poučil, co je to *pravé* létání.

A pak byla jofurská loď náhle pryč, ignorujíc balon a jeho pasažéra buď s opovržením, nebo s naprostým nezájmem. Čepel ji zahlédl ještě jednou, jak stoupá k vrcholkům Okrajů, ponechávajíc ho točit se ve zběsilém víru rozčísnutého vzduchu.

Vubben

Po nějaké době se Vubbenovi konečně podařilo uklidnit své roztěkané myšlenky a dovolit psionickým rezonancím, aby prostoupily jeho duši, vymyly veškeré rušivé vlivy a pochyby. Minula další midura a on dokončil další modlitební okruh, ponořuje se stále hlouběji do své meditace. Loocen zmizel za obzorem a nad jeho hlavou se zvolna otáčela obloha plná hvězdných seskupení a mlhovin. Třpytící se domov bohů.

Když se obrátil nazpět k západu, jedno z jeho očí zachytilo jiný druh blikotavého světla - rytmicky se rozsvěcující záblesky, lišící se od jakékoliv zářící hvězdy. Stále ještě ponořenému v transu, dalo mu dost námahy i jen zvednout druhou oční stopku a rozpoznat v tomto blikání kódovanou řeč.

Vyžádalo si to ještě další úsilí a třetí oko, aby ji dešifroval.

JOFURSKÁ MALÁ LOĎ/SMRTICÍ LOĎ V POHYBU, blikal semafor na Mount Ingulu. SMĚŘUJE K VEJCI!

Zpráva se ještě jednou opakovala. Vubbenovi se dokonce podařilo zahlédnout vzdálenou jiskru na dalším vrcholku, přejímající vysílaná slova, a uvědomil si, že další semaforové stanice musejí předávat zprávu dál. Nicméně byl jeho mozek stále naladěn na zcela jinou úroveň, zabraňující mu v úplném pochopení jejího významu.

Místo toho se znovu vrátil ke svým fantastickým vidinám, které ho vtahovaly dovnitř - byl to především dojem, že trůní na vrcholu jakési kolébající se stuhy, jež se pomalu houpala a vlnila jako moře.

Nebyl to nepříjemný pocit. Cítil se spíš jako teenager, dospívající na Doodenské mese, který si to bezstarostně sviští po houpajícím se visutém mostě a cítí, jak prkna drkotají pod jeho koly, poskakuje a naklání se a nedbá nebezpečí smrtelného pádu, jenž

hrozí po obou stranách této krkolomné cesty bez bezpečnostního zábradlí. Napjaté paprsky jeho kol bzučí, jak se tak řítí jako střela, všechny čtyři oční stopky doširoka roztažené, aby měl ten největší zorný úhel.

Ta chvilka, kdy se toto vše k němu vrátilo - ne jako vzdálená milá vzpomínka, ale ve vší své intenzitě a krásе! - byla ta ráji nejbližší chvíle, kterou kdy na drsném glóbu Jija zakusil.

Uprostřed této radosti však jedna jeho část věděla, že musel překročit jisté hranice. Byl nyní *s* Vejcem, pociťuje přibližování nějakého mohutného objektu od západu. Smrtící věci, samolibé a strašné, stoupající pomalu a beze spěchu nahoru od Mýtiny.

Beze spěchu - to je vzhledem k těm na palubě.

Vubben byl nějakým způsobem schopen vnímat gravitační pole tlačící dolů, odtrhávající listy stromů, drásající a pronikající jijoánskou půdu a porušující staré skalní formace. Dokonce intuitivně vnímal i záležitosti týkající se posádky uvnitř - mnohakruhových entit, daleko víc sebejistých a jednotných než traekiové.

Cizích kruhů. Samolibých a horlivých.

Rozhodnutých dát průchod zkáze.

Čepel

Výškoměr musí být určitě nějak pokažený, uvědomil si. Nebo už byla palivová nádrž téměř prázdná. Ať už tak či tak, automatické seřízení fungovalo stále víc sporadicky. Enervující kašlavé zvuky doprovázely každý výtrysk plamene a pulsy byly čím dál tím víc nepravidelnější.

Nakonec se všechno zastavilo.

Jezero už dávno zmizelo za ním během těch šílených dur, kdy vesmírná loď strhla balon za sebou přes devastovanou Mýtinu do úzkého průsmyku, směrem k vrcholkům Okrajů. Tak zmizela Čepelová poslední šance zatáhnout za lano a přistát v hluboké vodě. Místo toho se teď kolem něj tyčily stromy, jako zuby nějakého gigantického hřebene, který používáte k vyčesávání blech z kožichu vašeho miláčka lornika.

A já jsem ta blecha.

Za předpokladu, že by přece jenom přežil, kdyby ho nějaký lesní stromový obr strhl z oblohy, mohl by ho někdo zaslechnout, jak křičí, a přijít ho zachránit. *Ale co by si pak pomyslel, kdyby našel qheuena na stromě?*

Tato fráze byla populární metafora pro úplnou nepravděpodobnost - něco jako protimluv či nesrovnalost - jako plavající urs nebo nenápadný člověk nebo egoistický traeki.

Zdá se, že tohle je rok samých protimluvů.

Vrcholek jedné větve škrábl po jednom z jeho pařátů. Čepel sebou škubl dozadu tak prudce, že se celé jeho tělo otočilo dokola. Všech pět jeho nohou tak bylo taženo za ním. Každým okamžikem očekával další náraz.

Místo toho les najednou skončil. Čepel měl dojem rozježených útesů a na jeho jazyk zaútočil sirný zápach. Potom přišel pocit pohybu nahoru.

A horka. Jeho ústní tykadla se zkroutila v reakci na závan zezdola.

Ovšem, uvědomil si. *Jdi několik málo leguí od Mýtiny a jsi v oblasti gejzírů.*

Balon prudce poskočil nahoru a jeho splasklý baldachýn se nyní zcela zjevně zastavil v teplém vzestupném vzdušném proudu.

Jofurská loď mě musela zatáhnout do zvláštního kaňonu. K trase poutníků.

Na stezku vedoucí k Vejci.

Čepelovo tělo se stále ještě otáčelo, i když balon stoupal. Jiným bytostem by to mohlo být nepříjemné, ale qheueni neměli žádnou přednostní orientaci. Nikdy nevadilo, z jaké polohy se „díval". Takže Čepel byl připraven, když se objekt, který hledal, objevil v jeho zorném poli.

Tam!

Korveta se nacházela vpředu před ním. Zastavila se a nyní se téměř bez pohybu vznášela nad místem, ve kterém Čepel poznal lokalitu zvanou Hnízdo. Celé okolí osvětloval pátrací paprsek.

Co to zamýšlejí?

Připomněl si město Ovoom, kde se cizinci rozhodli zaútočit v noci, kvůli dosažení maximálního efektu a vyvolání nejvyšší hrůzy. Mohlo to být znovu totéž?

Ale určitě by Jofuři nechtěli přece ublížit Vejci!

Čepel dosud nikdy nevykazoval ani tu nejmenší psionickou

schopnost. Nicméně v tomto okamžiku se mu zdálo, že uvnitř něj stoupá od konečků končetin až k tepající lymfové pumpě v centru jeho těla jakýsi podivný pocit. Nejdřív to bylo očekávání. Pak cosi velice podobného nezměrné zvědavosti.

A nakonec, v rychlé posloupnosti, pocítil poznání, uvědomění a kulminující dojem zklamání. Všechny tyto dojmy jím prolétly ve zlomku okamžiku a on nějak věděl, že nepocházejí od Jofurů.

Vskutku, ať už se tady právě stalo cokoliv - psionické podráždění či nepodařený pokus o komunikaci - zdálo se, že to značně rozčílilo ty na palubě křižníku a pobídlo je k akci. Světlo reflektoru se z rozptýleného paprsku zúžilo na jehlu hrůzu vzbuzujícího, pronikavého světla, které divoce bodlo směrem dolů. Trvalo to důry, než konečně následoval zvuk... staccato praskajících ran, splývajících téměř v jedinou. Čepel nemohl vidět terč tohoto útoku, ale nad celým místem se vzedmul oblak žhnoucího kouře.

Z Čepelových průduchů se bezděčně vydral pronikavý hvizd a jeho nohy se křečovitě napjaly. A přece nezaznamenal žádný pocit bolesti nebo snad překvapení. *Bude to potřebovat mnohem víc*, pomyslel si hrdě. *O mnoho víc.*

Ovšem Jofuři mohli vyrukovat s čímkoli, o čem by se domnívali, že by to mohlo bezbranné Vejce proměnit v roztavenou kaluž. Jejich úmysl byl nyní jasný. Tento čin měl, ještě více než zničení Ovoomu, rozvrátit morálku Šestky.

Čepel pobídl své větrem poháněné plavidlo vpřed, doufaje, že přijde ještě včas.

Lark

Tři lidé ve vězeňské cele pozorovali scénu pokračující destrukce, reagujíce každý vlastním, odlišným způsobem.

Lark zíral na holografický obraz s toutéž pověrčivou hrůzou, jakou pocítil před několika měsíci, když se poprvé setkal s galaktickou technikou. Tyto obrazy se zdály vyžadovat zvyky a způsob vidění, naučený už v raném věku. Věci, které by měl poznat - například Okrajové pohoří - vypadaly *podivně.* Zvláštní zkreslení perspektivy jako by vyjadřovalo daleko víc, než byste viděli oknem v téže velikosti... zvlášť když byl záběr snímán seshora nad Svatým

Vejcem.

„ Vaše tvrdohlavost - celková i jednotlivá -přivedla vaše lidi k této kritické chvíli, " promluvilo vysoké seskupení.

„Zničení měst vás nezviklalo, protože vaše takzvané Svitky kážou o marnosti materiálních hodnot.

Ale teď se dívejte, jak naše korveta zaútočí na vaši skutečnou oporu."

Do Vejce udeřila zářící jehla. Téměř ihned zaplavily Larkovu hruď vlny palčivé bolesti. S výkřikem padl zpět a zoufale na sobě trhal šaty, pokoušeje se utrhnout kamenný amulet visící na řemínku kolem jeho šíje. Ling mu přispěchala na pomoc, ale nechápala důvod jeho agónie.

Tento záchvat by ho snad byl mohl i zabít, ale pak to naštěstí skončilo stejně náhle, jako to začalo. Řezací paprsek zmizel, zanechávaje za sebou podél boku Vejce kouřící jizvu.

Ewasx radostně bublal cosi o „signálu" a o „potěšující kapitulaci".

Lark schumlal látku košile kolem fragmentu Vejce a nařasil ji tak, aby zabránil kontaktu úlomku se svou kůží. Teprve potom zjistil, že mu hlava spočívá v Lingině klíně a ona že mu hladí tvář, ujišťujíc ho, že všechno bude zase v pořádku.

Jo, to tedy určitě, pomyslel si Lark, poznav dobře míněnou lež. Ale její vstřícné gesto, její teplý dotyk, to bylo něco, čeho si nesmírně cenil.

Jak se mu oči zase vyjasnily, uviděl Ranna, jak se na něho dívá. Divoký Danik měl v očích chladné pohrdání. Opovržení, že Lark tak slabošsky reagoval na nicotné zranění jakési skály. Odpor, že si Ling špinila ruce s domorodcem. A konečně výsměch, že Šest ras by bylo schopno tak snadno kapitulovat před Jofury, aby zachránilo kus sice psionicky aktivního, ale pouhého kamene. Rann už prokázal svou ochotu obětovat sebe i všechny své druhy, jen aby ochránil svou patronskou rasu. Bylo jasně vidět, že každou menší odvahu považuje za bezcennou.

Jen si jdi lízat Rothenům paty, pomyslel si Lark. Ale nahlas nic neřekl.

Korveta se odrazila zpět od Vejce. Její obrys, klouzající nad tmavými liniemi skalního hřebene, převzala další kamera, snímající horské vrcholy.

Krajina byla jaksi povědomá. Lark by ji měl znát.

Lester Cambel... Oni směřují přímo k Lesterovi... a k boovému lesu...

Tak tedy. Rádci se rozhodli vzdát se jakéhokoliv tajemného projektu, který je tak intenzivně zaměstnával - práce mnoha měsíců - jenom kvůli záchraně Vejce.

Nemělo by to být zas až tak překvapující. Koneckonců, je to naše svaté místo. Náš prorok. Náš věštec.

Ale přece jen překvapen *byl.*

Ve skutečnosti to byla ta poslední věc, kterou by byl očekával.

Čepel

Tiše poháněl Čepel své větrem hnané plavidlo vpřed, doufaje, že dorazí včas...

Aby udělal co? Zaměstnal Jofury na několik málo dur, než by ho spálili na popel, a dal Vejci jenom tento kratičký odklad, než bude útok zase pokračovat? Nebo hůř, proplul kolem a ječel a mával nohama, pokoušeje se zbytečně upoutat pozornost bytostí, které ho považují za méně důležitého než mrak?

Frustrace kulminovala. Bojové hormony spustily autonomní reakce, způsobující, že jeho kupole s vizorovým pásem se stáhla dovnitř pod jeho krunýř, takže nahoře zůstal jenom hladký, obrněný povrch.

Tato instinktivní odpověď by snad měla smysl kdysi dávno, když ještě presapientní qheueni bojovali své bitvy dráp proti drápu v přímořských močálech jejich vzdálené rodné planety, kde je později našli jejich patroni a Pozvedli je. Ale nyní to byl jenom zatracený nesmysl. Čepel bojoval o klid, nutě svůj dech zachovávat stálý rytmus, a to postupně od nohy k noze ve směru hodinových ručiček, a snaže se potlačit nesouvisle zadrhávající lapání po dechu. Potřebovalo to počítat do dvaceti, než se zase kupole natolik uvolnila, že znovu vystoupila z krunýře a vidění se obnovilo.

Jeho oční pás se otáčel kolem, zabíraje tmavé kaňony, jež v této části Okrajů tvořily úplné bludiště. Náhle si uvědomil dvě věci.

Balon za tuto krátkou chvíli značně stoupl, čímž se rozšířilo pole vidění.

A jofurská loď byla pryč!

Ale... kde?

Čepel by rád věděl, není-li snad přímo dole pod ním, v jeho slepém místě. Toto pomyšlení v něm vyvolávalo divoké představy. Už se viděl prořezávat balon a skákat na křižník seshora! Když by pak na něm přistál, přesunul by se po jeho vrcholu až k nějakému vstupu - buďto k poklopu, který by mohl vylomit, nebo k nějakému skleněnému oknu, které by mohl rozbít. A až by jednou byl na palubě, v uzavřeném prostoru, pak už by jim ukázal...

Aha, tamhle je.

Heroický vysněný obraz se vypařil jako ranní rosa, když spatřil korvetu, rychle se zmenšující a mířící přibližně na severozápad.

Mohla už snad skoncovat s Vejcem?

Když se podíval lépe, zpozoroval o něco dál, v opačném směru, povědomý velký ovoid. Ležel nyní přímo v jeho zorném poli a na jednom jeho boku zela velká, vypálená jizva. Podél této rozšklebené, napůl roztavené linie kámen žhnul, vysílaje jakoby sténající světlo přes rozházené trosky, lemující dno Hnízda. Nicméně Vejce vypadalo relativně nepoškozeno.

Proč je nechali být, než stačili dokončit svou práci?

Sledoval pohledem vzdalující se korvetu podle blikavých záblesků od ní se odrážejícího hvězdného světla. *Severozápad. Směřuje na severozápad.* Čepel se snažil přemýšlet.

To je tam, kde je domov. Vesnice Dolo. Město Tarek. A Biblos, uvědomil si potom, doufaje, že se mýlí. Věci se měnily od špatných k horším.

Ewasx

Ta hrozba opravdu fungovala, Mé kruhy!

Nyní jsou naše odborné znalosti plně prokázány. Naše/Moje cena před Vůdcem-kapitánem a našimi kolegy z posádky obhájena. Jak jsem Já/my předpovídal, hned, jak náš bombardér začal krájet tu jejich posvátnou skálu, přišel signál!

Byla to tatáž digitální radiace, kterou použili naposled, aby odhalili město g'Keků. Vypadá to, že ti divoši mají v úmyslu ještě jednou nás usmířit. Zřejmě jsou odhodláni udělat cokoliv, jen aby ochránili svoje kamenné božstvo.

###

Pozorujte ty lidské zajatce, Mé kruhy! Jeden z nich, ten místní samec, kterého jsme my/Asx kdysi znali jako Larka Koolhana, se při pohledu na „Vejce" vystavené útoku svíjel a sténal, zatímco ti druzí dva nijak nereagovali. Tudíž tento řízený experiment prokázal, že Já/my jsme měli pravdu o zdejších primitivech a jejich náboženství.

Nyní ta samice Larka konejší, zatímco náš křižník letí pryč od poškozeného Vejce, směrem k signální emanací označenému místu.

Co nám asi nabídnou tentokrát? Něco tak uspokojujícího jako to g'kekské město, nyní zamrzlé i s navěky zazděnými vzorky těch nenáviděných červů?

Hlavní taktik kalkuluje, že sooneři zřejmě nebudou chtít obětovat tu věc, po které toužíme nejvíce - delfíní loď. Ještě ne. Nejdříve budou chtít zkusit se u nás vykoupit menšími dary. Snad nabídnou jejich pověstný archiv - tu patetickou pokladnici primitivních tradic, hrubě naškrábaných na listech z rostlin nebo na čemsi jako kůra. Ubohoučká zásoba mnoha lží a pověr, které se ti ubožáčci odvažují říkat *knihovna*.

Třeseš se překvapením, můj druhý poznávací kruhu? Nečekal jsi, že se Já dovím i o té druhé věci, kterou uctívá všech Šest ras?

Aby se pojistil, dal si Asx obzvlášť záležet, aby roztavil především tuto vzpomínku. Tato informace také nepochází z tohoto znovuvytvořeného seskupení.

Opravdu věříte, že naše seskupení *Ewasx* bylo jediným zdrojem informací, které Vůdce-kapitán nařídil shromažďovat? Byli zde i jiní zajatci, jiné výslechy.

Trvalo to dost dlouho, než jsme se dověděli o tomto vřídku s kontrabandem pozemšťanských znalostí - o tomto *Biblosu* - a přesná lokalizace zůstala až dosud nejistá. Ale nyní my/Já spekulujeme. Možná že Biblos je ta věc, o níž doufají, že nás s ní uplatí, když nabídnou svůj archiv výměnou za „život" svého Svatého Vejce.

Jestliže mají tohle na mysli, tak tedy uvidí.

Spálíme ty knihy, jenomže to v žádném případě nebude stačit.

NIC NEBUDE STAČIT.

V dlouhodobém výhledu ani ta delfíní loď nebude stačit. I když by to byl docela dobrý začátek.

Čepel

Severozápad. Jaký to terč může přitahovat pozornost cizinců tím směrem?

Skoro všechno, co znám a na čem mi záleží, uzavřel svoje úvahy Čepel. Vesnice Dolo, město Tarek a Biblos.

Když se za vrcholky Okrajů vynořil bledý Torgen, sledoval, jak štíhlá loď klouže stále dál, věda, že ji ztratí z dohledu ještě dlouho před tím, než útočník dorazí k cíli svého určení. Čepel se už nestaral, kam ho nepříznivé větry zanesou, pokud jenom nebude muset vidět, jak z oblohy dští zkáza na místa, která miloval.

Spěchající křižník sledoval řetěz drobných, blikajících světýlek, jak pozorovatelé ve stanicích na horských vrcholech podávali zprávy o jeho postupu. Podařilo se mu rozluštit několik úryvků z galaktické Dvojky a zjistil, že to nejsou slova, ale čísla.

Ohromné. Jak jsme dobří v popisu a měření naší zkázy.

S klesající hladinou bojových hormonů si Čepel začal více uvědomovat své fyzické nepohodlí. Tam, kde jeden z urských háků mu utrhl z krunýře kožené pláty, zůstaly tělesné obaly vystaveny chladnému vzduchu a on v tom místě cítil bolestivé tepání obnažených nervů. Trápila ho žízeň, vyvolávající v něm přání, aby nebyl modrý qheuen, ale odolný šedý.

Balon se vymanil z teplého vzestupného proudu a přestal stoupat. Brzy už zase začne klesat a pošle ho dolů do krajiny ježatých stínů.

Počkej tak ještě důru.

Čepel se pokusil zaostřit svůj vizorový pás, aby lépe viděl vzdalující se jofurské plavidlo.

Zastavilo se?

Brzy zjistil, že ano. Loď se znovu vznášela na místě, vysílajíc svůj pátrací paprsek, aby skenoval povrch dole.

Spletl jsem se? Podle toho, co vidím, by tím příštím terčem neměl být Biblos ani Tarek.

Ale... tam přece není nic! Tyhle hory jsou divočina. Jenom neužitečný pás boo —

Zůstal zmateně zírat, když se na skále pod vznášející se lodí začalo něco dít. Vyšlehly červené záblesky, něco jako hořící bahenní

plyn, zapálený statickým elektrickým nábojem někde na bažinatých hranicích jezera. Mezi hustým sloupořadím věžovitých boo se začaly šířit jakési jiskřící vlnky.

Co to tam ti Jofuři dělají? divil se. *Jakou zbraň to používají?*

Záblesky zintenzivněly, vyšlehujíce zpod stovek kmenů obrovských boo. Vyhledávající světelný paprsek lodi pořád ještě zmateně bloudil, jako by ti v lodi nemohli pochopit, že nacházejí štíhlé válce místní vegetace, které ze svého úpatí vysílají oheň... a pak kmeny náhle začaly stoupat vzhůru.

K Čepelovi dolehl první hromový úder, když konečně pochopil.

„ To vůbec nedělají Jofuři! To je přece-"

Na korvetě konečně došlo k poplachu a začala uhýbat. Její paprsek se zúžil na řezací jehlu, která vzápětí projela naskrz jedním ze stoupajících sloupů.

Za okamžik plál celý severozápad oslnivým světlem. K obloze vzlétala salva hořících boových kmenů s řevem, který otřásal nocí.

Rakety, pomyslel si Čepel. *To jsou rakety!*

Velká většina raket svůj cíl minula. Ale to nebylo příliš na závadu, tak hustý byl roj vypálených střel. Ustupující korveta je nedokázala zneškodnit dost rychle, tři z nich do ní narazily a explodovaly.

A potom čtvrtá střela zasáhla loď přímo. Výbušná hlavice selhala, ale čistá pohybová energie zmáčkla jednu sekci lodního trupu a ta se vířic odtrhla.

Další hlavice buď pokračovaly podle programu ve svých drahách, nebo se s přemetem zřítily a vybuchly na zemi, naplňujíce noc oslňujícím, ale zbytečným žárem. Ztráty byly tak velké, že to jednu chvíli skutečně vypadalo, že by poškozená jofurská loď mohla ještě nějak odkulhat pryč.

Potom však konečně jedna z později vyslaných raket měla úspěch. Bezchybně zamířila k svému terči a se zjevnou rozvážností se prohnala přímo skrz sténající korvetu.

Následovala oslepujicí exploze, která okamžitě roztrhla břicho lodi a rozsekala loď na kusy. Čepel musel otočit část svého napůl oslepeného vizorového kruhu dozadu, aby mohl sledovat zřícení obou jejích polovin, které, podobny dvojčatům pohárů naplněných ohněm, dopadly dolů až na pralesní dno.

Další dros, konstatoval Čepel, když se ohně rozšířily přes několik horských úbočí. Jenže v tom okamžiku v něm převažovalo

štěstí, že žije, že může vyrážet nadšené hvizdy ze všech svých dýchacích otvorů a soutěžit s jásajícími ohňostrůjci v křiku na hvězdy.

I když byl qheuen - obdařený špatným zrakem své rasy - bylo mu dopřáno být svědkem zničení nepřátelské korvety, a nyní sledoval, jak většina vypálených raket - těch, které se nestočily ve směru nebo samy od sebe nevybuchly - pokračuje ve svém letu. Tucty jich se stále s hlukem hnaly nahoru k obloze, zanechávajíce za sebou červené, prskající ohony.

Čepel křičel ještě hlasitěji, když skončily svůj krátký oblouk a otočily se zpět k Jiju, řítíce se jako krupobití k Mýtině Shromáždění.

Lester Cambel

Les vybuchl v plamenech všude kolem Lestera. Selhavší střely se po svém zpětném pádu tříštily dole mezi utajenými odpalovacími stanovišti, následovány výbuchy spalujícího žáru a zapalujíce vysoké sloupy boo. Směrem na jih oslňující záře oznamovala, kde spadla roztržená loď. Nicméně Lester neopouštěl světlinu, kam on a jedna g'kekská pomocnice přišli, aby pozorovali blýskající se oblohu.

Jedna urská desátnice přiběhla se zprávou. „Ohně nás obkličují. Rádce, musíte utéct!"

Ale Lester zde stál, jako by zapustil kořeny, zíraje na planoucí oblohu. Jeho hlas byl přiškrcený a suchý.

„Nic nevidím! Zasáhl to někdo, aby to shořelo? Letí rakety bez problémů?"

Mladá g'kekská samička máchla všemi svými čtyřmi očními stopkami vzhůru.

„Mnoho jich letělo přesně, rádce," odpověděla. „Pár dvacítek jich bylo odneseno vzduchem. Váš projekt byl úspěšný. Teď se už tady nedá nic dělat. Je čas odejít."

S velkým ulehčením se Lester nechal odtáhnout ze světliny na plánovanou únikovou cestu, která vedla boovým lesem.

Jenomže brzy shledali, že cesta je zatarasena žhnoucími jazyky požáru. Lester a jeho společnice se museli vrátit nazpět, kolem zastřešených pracovních táborů, jejichž baldachýny z kamuflážní látky byly v plamenech a kde sudy, obsahující traekijské pasty,

explodovaly jeden po druhém... spolu i s některými traekii, kteří se opozdili. Přes chuchvalce kouře byly vidět jiné prchající postavy, které chvatně opouštěly místo, kde vřící malström pohlcoval utajené průmyslové centrum, výsledek práce mnoha měsíců.

„Není cesta ven," povzdechla urska.

„Pak se zachraň sama. To je rozkaz!"

Lester ji jemně, ale rozhodně postrčil a opakoval rozkaz znovu, dokud desátnice nevydala nešťastné zakvílení a ne-vrhla se vpřed k místu, kde se plamenné moře zdálo méně intenzivní. Jenom urs mohl v tomto průchodu přežít. Lester to věděl až moc dobře, než aby se o to sám pokoušel.

Osaměv se svou mladou asistentkou, schoulil se uprostřed světliny a položil ruku najedno z jejích kol.

„V pořádku," řekl jí mezi dvěma záchvaty kašle. „Udělali jsme všechno, co jsme chtěli udělat.

Všechno je skončeno.

Nyní to už záleží jenom na Ifni."

Lark

Předchozí holografické scény byly zmatené, ale tyto nové obrazy zanechaly Larka bez dechu, užaslého a ohromeného. Nemohl žádným způsobem pochopit to planoucí divadlo... mohutné boové válce, jejichž úpatí vybuchovala v plamenech... celé šiky planoucích šípů, řítících se vzhůru jako roj rozzlobených ohnivých včel.

Vzdálená kamera změnila směr záběru, jak korveta manévrovala, aby unikla salvě primitivních raket. Obraz se náhle naklonil tak, že se Larkovi rozkymácel žaludek a on musel rychle odvrátit pohled.

Ostatní vypadali ohromeni právě jako on. *Ling* se nahlas zasmála, tleskajíc oběma rukama, zatímco v Rannově tváři se překvapení střídalo se zmatkem. *Pak tedy to, co se zrovna odehrává, musí být dobré.* Lark si dovolil pocítit jiskřičku naděje.

Ewasx, Jofur, vydal jakési bublavé zvuky, doprovázené nesouvislými úryvky galaktické Dvojky.

„Odporné... zrádné... neočekávané... nepředvídané!"

Chvění projelo jeho složeným tělem, které se začalo od vrcholu

až dolů k jeho bazálnímu segmentu třást. Větší část z jeho starších voskovitých torusů se znala s Larkem. Kdysi tyto kruhy byly přítelem, moudrým a dobrým rádcem. Ale nově přidaná část měla převahu - lesklý a mladě vyhlížející límec, černý a strach vzbuzující, bez končetin i jakýchkoliv senzorických orgánů.

Oba Danikové, Ling i Rann, náhle vykřikli. Ale když se Lark obrátil, holoscéna byla bílá a prázdná - mrtvá, nic neříkající obrazovka.

„Ta korveta," vysvětlovala Ling, v hlase bázeň. „Byla zničena."

Jofurovi unikl jakýsi pronikavý skřek. Chvění se změnilo v křečovité záchvěvy.

Ewasx má jakési záchvaty, pomyslel si Lark. *Měl bych se na něj teď vrhnout? Vší silou udeřit do toho jeho mistrovského kruhu?*

Ling cosi vzrušeně brebentila o „dalších raketách" - ale Lark se už rozhodl a vykročil k třesoucímu se Jofurovi. Jeho jedinou zbraní byly holé ruce, ale co když?

Lestere, dokázal jste přímo fantastický vlčecí kousek. Asx by byl na vás hrdý.

Stejně tak by starý dobrý Asx určitě chtěl, abych udělal právě tohle.

Avšak jeho pěst, která užuž mířila na chvějící se mistrovský kruh, byla náhle stržena zpět.

Někdo ho chytil za paži a odtáhl mu ji v bolestném stisku dozadu. Lark se prudce otočil a druhou pěst namířil na Ranna. Ale zarputilý Danik jen zavrtěl hlavou.

„Co tím chceš dokázat? Jen ho dopálíš, domorodý chlapče. Jsme zde lapeni, odkázáni na jejich milost!"

„Uhni," zavrčel Lark. „Chci osvobodit traekijského přítele."

„Tvůj přítel už dávno neexistuje. Jestliže zabiješ mistrovský kruh, celé seskupení se rozpadne! Já to *vím,* mladý divochu. Už jsem to v praxi viděl."

Lark byl natolik rozvzteklený, že svůj útok teď zaměřil na statného Danika. Rann uvolnil sevření a ustoupil, zvednuv obě ruce v zápasnickém postoji.

Tak jo, blesklo Larkovi v mysli a přikrčil se. *Ty jsi voják hvězdných bohů. Jenomže divoch možná zná nějaké triky, co ty ne.*

„Nechtě toho, oba!" vykřikla Ling. „Musíme se připravit -"

Přerušila se, když kovovou podlahou otřásl řetěz hlubokých vibrací -jak se mocné síly kdesi v téhle obrovské lodi s bručením

probudily k životu. „Obranná děla," identifikoval hluk Rann. „Ale na co by mohli pálit -?"

„Rakety!" odpověděla Ling. „*Říkala* jsem, že oni přicházejí právě takhle!"

Rannovi zřejmě teprve teď došlo, že by sooneři mohli skutečně ohrožovat vesmírnou loď. Vztekle zaklel a zalezl do vzdáleného kouta cely.

Lark dovolil Ling, aby ho podepřela, když se bitevní loď začala divoce otřásat, jak šíleně pálila ze všech svých zbraní. Hukot vzdálených detonací se stále blížil, zatímco jeden držel druhého. Ta chvíle měla v sobě opojnou životnost, jakési hormonální vzrušení, v němž se mísila rozkoš z Lingina doteku s ostrým uvědoměním přicházející smrti...

Přesto Lark shledal, že doufá a že se modlí, aby pár příštích okamžiků ukončilo jeho život.

Pokračuj. Dokážeš to, Lestere. Skoncuj to, znič je!

Fragment Vejce spočíval na jeho hrudi, právě tam, kde po posledních aktivitách kamene zůstaly naběhlé šrámy. Sevřel amulet volnou rukou, očekávaje pulsující žár. Jenomže místo toho ucítil ledový chlad. Podivnou křehkost, kterou by mohl roztříštit i dech.

ČÁST DEVÁTÁ

Z poznámek Gillian Baskinové

Všichni se nyní cítíme dost sklíčení. Suessi volal od druhé hromady drosu, kde pracoval jeho tým. Právě tam došlo k neštěstí. Pokoušeli se vyklidit prostor kolem jednoho starého buyurského přepravníku rudy, když došlo k otřesu mořského dna. Okolní hromada vyřazených lodí se poněkud posunula a jeden velice starý lodní trup se svalil dolů na dva pracovníky — Satimu a Sup-peha. Žádný z nich nestačil udělat nic víc než jen ohromeně zírat na padající stěnu, než je rozdrtila.

Tak se cítíme neustále prosíváni a probíráni tam, kde to nejvíc bolí. Naši nejlepší druhově - ti nejobratnější a nejnadanější —jsou vždy těmi, kdo platí nevyhnutelnou cenu.

Potom je zde také Peepa, která byla vždy každému z nás potěšením a radostí. Její únos Mopolem a Zhakim znamená pro nás velkou ztrátu. Kdyby se mně tak jen ti dva dostali do rukou!

Musela jsem ovšem tomu chudákovi Kaaovi zalhat. Nemáme čas, abychom se za Peepou honili přes celý oceán.

To ovšem neznamená, že jsme ji ponechali jejímu osudu. Jednoho dne ji přátelé vysvobodí. To slibuju.

Ale náš pilot nebude jedním z nich.

Obávám se, že Kaa ji už nikdy znovu nespatří.

###

Makaní skončila pitvu Kunna a Jasse. Zajatci zřejmě raději požili jed, než aby zodpověděli naše otázky. Tišút si klade za vinu, že nedala toho danického agenta lépe hlídat, ale kdo mohl počítat s tím, že by Kunn měl takový strach z našeho amatérského křížového výslechu?

A musel opravdu s sebou vzít i toho nešťastného domorodého chlapíka? Retin bratranec mohl stěží znát nějaké závažné tajemství, které by si zasloužilo, aby pro nezemřel.

Rety samotná nemůže do toho vnést žádné světlo. Aniž se

někoho zeptala, dobrovolně se přihlásila, že pomůže Suessimu, který určitě potřeboval každou ochotnou ruku. Makaní doporučuje práci jako dobrou terapii pro tu chuděru dítě, které muselo ta hrůzná mrtvá těla vidět jako první.

Jsem docela zvědavá. Jaká to tajemství se Kunn snažil chránit? Za normálních okolností bych nechala všeho a snažila se tomu přijít na kloub. Ale děje se toho tolik, že nemám ani chvilku času. Připravujeme se na stěhování.

Každopádně ale od jofurských zajatců víme, že rothenská loď je zatím vyřazena, a tudíž mimo hru. Máme však naléhavější starosti.

###

Kostka Knihovny hlásí, že nenastal žádný pokrok v jejím pátrání o tomto symbolu - totiž o tom s devíti spirálami a osmi ovály. Jednotka nyní probírá starší archivy, což je práce, která je tím namáhavější, čím dále se jde nazpět v čase.

Jako kompenzaci nás kostka zaplavuje zprávami o dalších „soonerských výpravách " - to je o tajných koloniích, zřízených na světech ponechaných přirozené regeneraci.

Ukazuje se, že většina z nich byla poměrné záhy objevena strážnými patrolami Migračního institutu. Jijo je zvláštní případ, s omezeným přístupem a zahalená karbonovým oblakem z blízkého Izmunuti. Proto byla tentokrát prohlášena za ladem ponechanou celá galaxie, což dělalo z inspekce přímo monumentální úkol.

Bylo mně divné, proč vyřadili celou galaxii, když se vlastně jednalo o regenerační zotavení jediné planety, nanejvýš jednoho solárního systému?

Kostka vysvětlila, že obvykle jsou takto současně vyřazovány větší areály. Kyslík dýchající civilizace evakuují celý jeden sektor spirálního ramene, přenechávajíce ho paralelní kultuře vodík dýchajících bratří - oněch tajemných bytostí, někdy všeobecně nazývaných Zangové. To slouží k udržení obou těchto společností oddělených jistým fyzickým prostorem a redukuje to možnost eventuálních střetů.

Pomáhá to také karanténě. Zangové jsou nepředvídatelní a často ignorují menší imigraci, ale mohou být také značně krutí, když objeví, že se větší počet kyslík dýchajících sapientů usadí tam, kde nemají co dělat.

Detekovali jsme něco, co musely být zangské lodě, ještě předtím, než jsme se prosmýkli kolem Izmunuti. Hádám, že nás asi považovaly za „ menší imigraci", protože nás nechaly s pokojem.

Masový obchod mezi sektory a zónami dává nyní větší smysl. Nicméně jsem udeřila na kostku Knihovny:

Byla někdy vyhlášena za zakázanou celá galaxie?

Odpověď byla překvapivá.

Už dávno ne... aspoň sto padesát milionů let.

Teď - kde jsem tohle číslo slyšela už předtím?

###

Bylo nám řečeno, že existuje osm sapientních a kvazisapientních řádů. Kyslíkový život je nejvitálnější a nadělá nejvíc hluku - čili, jak poznamenal Tom, ,, naparuje se všude, kam přijde, a chová se, jako by mu všecko kolem patřilo ". Ve skutečnosti mě dost překvapilo, když jsem se dověděla, že vodíkoví bratři svým počtem daleko převyšují kyslíkové. Ale Zangové a jejich příbuzní stráví většinu svého času dole v turbulentních vrstvách svých světů, podobajících se zhruba našemu Jupiteru.

Někteří říkají, že je to proto, že se bojí setkání s kyslíkovými bytostmi.

Jiní zase tvrdí, že by nás mohli rozdrtit, kdykoliv by se jim zachtělo, ale že se k tomu nikdy nerozhoupali. Možná že to jednou udělají, někdy v příští miliardě let.

Ostatní řády jsou Stroje, Memetici, Kvantoví, Hypotetičtí, Staří a Transcendenti.

Proč o tom teď uvažuju?

No, naše plány jsou v běhu a Streaker *bude brzy také. Je pravděpodobné, že za několik dní budeme buď mrtví, anebo v zajetí. Se štěstím můžeme vykoupit něco cenného svými životy. Naše šance, že se odtud dostaneme živí a zdraví, je zanedbatelně malá.*

A přece... co když se nám to opravdu podaří? Koneckonců, Jofurům můžou v *pravý čas selhat stroje. Můžou se rozhodnout, že jim za tu námahu nestojíme. Slunce se může proměnit* v *novu.*

V tom případě - kam se Streaker *může obrátit teď?*

Pokoušeli jsme se najít právo u naší kyslíkové civilizace Pěti galaxií - jenomže instituty se ukázaly jako naprosto nedůvěryhodné. Zkusili jsme to u Starých, jenže členové tohoto řádu se ukázali

mnohem méně nestranní, než jsme doufali.

Ve vesmíru plném možností zbývá ještě půl tuctu dalších „kvazisapientních" řádů. Cizích jak myšlenkově, tak i fyzicky. Podle pověstí nebezpečných.

Ale co ještě můžeme ztratit?

STREAKER

Kaa

Třpytící se střely bily do vody, kdekoliv se vynořil, aby se nadechl. Oštěpy byly hrubé zbraně - dutá dřevěná ratiště zakončená štěpinami z vulkanického skla - ale když jedna taková ostrohranná harpuna se mu otřela o bok, Kaa v reflexivním výkřiku ztratil polovinu objemu svého nadechnutého vzduchu. Přístav - nyní těsná, bezvýchodná past - se rozezněl ozvěnou jeho bolestného zakvílení.

Vypadalo to, že hoonští lodníci nemají žádné potíže orientovat se při pouhém světle pochodní, veslujíce ve svých koráklech tam i zpět a vykonávajíce složité rozkazy, jež vykřikovali ze svých nadmutých hrdelních vaků jejich kapitáni. Napjatá hladina se rozechvívala jako buben, jak se smyčka kolem Kaay zužovala. Úzké hrdlo přístavu již blokovala bariéra z porézní síťoviny.

A co bylo ještě horší, domorodci dostali posily. Klapavé zvuky ohlašovaly příchod drápatých nohou, pelášících dolů po skalnatém pobřeží jižně od města. Pod vodu se postupně nořily chitinem obrněné postavy, které Kaaovi připomínaly nějaký hororový film o obrovských krabech. *Rudí qheuenové* - uvědomil si, když tihle noví spojenci pomáhali hoonským lodníkům uzavřít další eventuální útočiitě - vodní hlubiny.

Ifni! Co to jenom Zhaki a Mopol provedli, že místní úplně šílí při pouhém pohledu na delfína ve své zátoce? Jak jenom dokázali tyhle domorodce tak rozzlobit, že mě chtějí zabít už při pouhém pohledu?

Kaa měl ještě pořád v rezervě nějaké triky. Znovu a znovu unikal hoonům, používaje různých klamných manévrů - například předstíral pomalost, čimž na sebe nalákal většinu pronásledovatelů, a potom jim vyklouzl mezerou v jejich řadách, obratně se vyhnuv krupobití oštěpů.

Moji předkové v tom měli dlouholetou praxi. Lidé nás naučili spoustu lekcí, ještě dlouho před tím, než oštěpy vyměnili za skalpely.

Ale přesto věděl, ža toto je zápas, který žádný kytovec nemůže vyhrát. Nejlepší, v co mohl doufat, byla protahovaná remíza.

Potopil se pod jeden hoonský korákl, impulzivně roztáhl čelisti a popadl do zubů jedno veslo, škubnuv jím tak, jako by to snad udělala nějaká démonická chobotnice. Stisk podráždil jeho tlamu a citlivé dásně, ale přidal ještě na síle a zároveň tvrdě zabral máchnutím své ocasní ploutve.

Veslař udělal chybu, že veslo nepustil - ani hoon se v síle nemohl rovnat Kaaovi. Překvapený výkřik přerušilo hlučné cáknutí, jak se námořník poroučel do slané vody daleko od svého člunu. Kaa pustil veslo a rychle odplaval. Tento čin mu u hoonů určitě nepřispěl k nějaké zvláštní oblibě. Na druhé straně, co tu ještě mohl ztratit? Kaa už na svou misi - navázat kontakt s Pospolitostí Šesti ras - úplně rezignoval. Vše, co mu zůstalo, bylo bojovat o přežití.

Měl jsem poslechnout hlas svého srdce.

Místo tohohle jsem měl jít za Peepou.

To rozhodnutí stále Kaau trápilo a bolestivě bodalo ostny viny. Jak jen mohl poslechnout Gillianin příkaz - bez ohledu na to, jak byl naléhavý - místo toho, aby vyrazil na temné moře a pronásledoval lupiče, kteří unesli jeho družku a lásku?

Jak se dá povinnost - dokonce i jeho přísaha věrnosti Zemi - srovnat s tímto?

Když Gillian skončila spojení, Kaa až do západu slunce naslouchal slábnoucím ozvěnám rychle se vzdalujících motorových saní, stále slabě slyšitelným a směřujícím na severozápad. Zvuk se v jijoánském oceáně nesl daleko, poněvadž zde nebyl žádný hluk strojů, jež dělaly z pozemských moří zvukovou kakofonii. Sáně už byly velmi daleko - teď už aspoň sto kliků - a pronásledování vypadalo beznadějně. Ale co kdyby? I kdyby byly všechny okolnosti nemožné? To přece nikdy nevadilo těm hrdinům z románů a holosimulací! Žádné obecenstvo nikdy nefandilo šampiónovi, který to vzdal jenom proto, že to vypadalo nemožné!

Možná že to bylo právě to, co ovlivnilo Kaau během jednoho nadmíru bolestného okamžiku. Fakt, že to bylo jako klišé. *Všichni* filmoví hrdinové - ať už lidé nebo delfíni - rutinně zachraňovali kamarády, Zemi a čest kvůli lásce. Vytrvalá propaganda každého romantického příběhu ho nutila udělat totéž.

Ale i kdyby se mně to navzdory všemu podařilo, co by Peepa řekla, až bych ji zachránil?

Znám ji. Nazvala by mě bláznem a zrádcem a nikdy by mě už nerespektovala.

Tak se stalo, že v téhle pozdní noční hodině se Kaa ocitl v přístavu Wuphon, jak mu bylo nařízeno, mezi všemi těmi dřevěnými čluny ukrytými pod přístřešky z kamuflážní tkaniny, která rozmazávala jejich obrysy na jakési tajemné ostrůvky. Pořád ještě pociťuje nenávist vůči sobě kvůli svému rozhodnutí, přiblížil se právě k nejbližšímu molu, kde se dva strážci líně opírali o cosi, co vypadalo jako vycházkové hole, a společnost jim dělal pár zívajících noorů. Za svitu hvězd se Kaa vztyčil na své ocasní ploutvi a začal odříkávat svou nacvičenou pozdravnou řeč... a taktak že za své úsilí nebyl zapíchnut. Když se bleskově odrazil zpět do zátoky, jen o vlas uhnul zašpičatělým klackům, ostrým jako břitva, které ho minuly jen o centimetry.

„Po-počkejte!" vykřikl, když se vynořil na druhé straně mola. *„Děláte straš-šnou chybu! Přináším zprávy od vašich vl-vlastních ztr-racených d-dětí! Od Alvi —* "

Stěží unikl i podruhé. Hoonští strážci ho vůbec neposlouchali. Naštěstí ho před rostoucím počtem střel, letících jeho směrem, zachránila tma.

Udělal velkou chybu, když se pokusil o komunikaci i potřetí. Když i tento pokus selhal, dal se Kaa na útěk... jen aby opožděně shledal, že dveře se zavřely. Ústí přístavu bylo zablokováno a on byl polapen ve zvolna se utahující smyčce. *Tolik tedy, pokud jde o mou obratnost v diplomacii,* pomyslel si trpce, zatímco tichounce přeplouval nad bahnitým dnem... jen aby se rychle obrátil nazpět, když jeho sonar zachytil blížící se obrněné tvary nad ním, lemované široce roztaženými drápy.

Další položka k mým selháním... jako průzkumník, jako velící důstojník... Mopol a Zhaki by nikdy nemohli místní tak naštvat svými nesmyslnými vtipy a darebáctvím, kdyby byl opravdu správný velitel. *...a jako milovník...*

Vlastně věděl, že v jedné věci je přece jen dobrý. Ale pokud se toho týkalo, nikdy nedostal další šanci, aby dělal svou práci.

Přímo seshora k němu pronikl podivný, plácavý zvuk. Užuž se otočil, aby se tomu vyhnul a našel si nějaké jiné místo,

obávaje se chvíle, až ho pukající plíce donutí znovu se vynořit nad hladinu...

Ale na tom zvuku bylo něco zvláštního. Měkkost. Jakýsi rezignovaný, *melodický* smutek, který jako by naplňoval vodu. Kaau ovládla zvědavost, a jak kličkoval a uhýbal, zachycuje sonarové

cvakání přes zvířené bahno, náhle pochopil-

Hoon!

Ale co dělá jeden z nich tady dole?

Kaa se opatrně sunul vpřed, ignoruje rostoucí vyčerpanost svých vzduchových zásob, dokud nerozeznal postavu vysokého dvounožce, vznášející se mezi oblaky zvířeného bahna. Odražené ozvěny potvrdily to, čemu jeho oči nemohly uvěřit. Stvoření se *svlékalo*, pečlivě se zbavujíc částí oděvu a svazujíc je dohromady.

Kaa hádal, že to bude samička, vzhledem k tomu, že byla o něco menší a měla jen skromný hrdelní vak.

Je to snad ona, co jsem ji stáhl z paluby? Ale proč tedy neplave nazpět ke člunu? Myslel jsem...

Kaa zahltila vlna útržkovitých obrazů, provázená pocitem cizoty - pocit, který byl pozemšťanům od Kontaktu až příliš dobře známý - když tu jakýsi předpoklad, který se předtím zdál normální, náhle ztratil svůj smysl. *Hooni neumějí plavat!*

Deník Alvina Hph-wayua se o tom nikde nezmínil. Naopak, Alvin naznačoval, že jeho lidé vášnivě milují čluny a moře. Nehazardovali svými životy, ale truchlili nad ztrátou svých milovaných dokonce i více než lidé nebo delfíni. Kaa náhle věděl, že se nechal ošálit Alvinovými zápisky, jež zněly podobně, jako kdyby to psalo nějaké lidské dítě, ale v nichž pochopitelně nebyla žádná zmínka o věcech, které byly pisateli naprosto samozřejmé.

Cizinci. Kdo by s něčím takovým počítal?

Díval se, jak hoonka utáhla provazec, který vytvořila ze šatů, kolem svého levého zápěstí a druhý konec si vložila do úst, klidně vydechnuvši svůj poslední vzduch, a nafoukla tak balonu podobný záhyb látky. Ten vyplul vzhůru ne víc než tak dva metry a zastavil se těsně pod hladinou.

Nevolá o pomoc, uvědomil si Kaa, když hoonka usedla do bahna, hučíc nějaký podivný žalozpěv. *Ona se jenom ujišťuje, že její soukmenovci pročesají dno a naleznou a vyzvednou její tělo.* Kaa četl Alvinovu zprávu o pohřebních rituálech, které místní brali docela vážně.

Ale nyní už i jeho vlastní plíce hořely bolestí. Kaa hluboce litoval, že dýchací jednotka na jeho postroji byla zničena, když na něj Zhaki vystřelil.

Slyšel, jak se zezadu přibližují qheueni, klapající svými drápy, ale všiml si mezery v jejich řadě a byl přesvědčen, že mezi nimi

dokáže prorazit. Užuž se obracel... aby využil této krátké příležitosti.

Ach, k čertu, povzdechl a vyrazil opačným směrem, k umírající hoonce.

###

Chvíli to trvalo, než ji dostal k hladině. Když se konečně oba vynořili, celé tělo se mu třáslo namáhavými, drásavými nádechy. Voda mu proudila z nozder současně se vzduchem, který plnil jeho otevřenou tlamu. Pěkný trik, který lze Kaaovu druhu jenom závidět.

Vystrčil hoončino tělo ven natolik, aby mohl přehodit jednu její paži přes plovoucí veslo, a pak se otočil dokola, aby přehlédl zátoku, připraven čelit vrhaným oštěpům.

Žádný ale nepřiletěl. Vlastně to vypadalo, že nablízku není žádný člun. Kaa ponořil hlavu do vody, aby sonar mohl přes jeho vypouklé čelo zachytit eventuální podezřelé sonické paprsky - a jenom se utvrdil v tom, že všechny korákly se o nějakou vzdálenost stáhly.

Vyšel měsíc. Jeden z těch velkých. Mohl nyní rozpoznat siluety hoonů stojících ve svých veslicích, všichni obráceni tvářemi k severu... nebo možná i k severozápadu. Samci měli své vaky nafouknuté a plnili vzduch stejnoměrným mručením. Zdáli se naprosto nevšímaví k náhlému znovuobjevení jejich družky, zázračně zachráněné před utopením.

Myslel jsem, že všichni budou tady okolo spouštět do vody zatížená lana a všemožně se pokoušet ji zachránit. Byl to jen další příklad odlišného myšlení cizinců navzdory všem terranským knihám, jež o těchto hoonech četl. Kaaovi zbývalo jen postrkovat promáčenou a zbědovanou oběť špičkou svého zobákovitého čenichu a po páteři mu strachy přejížděl mráz, když ji takto dostrkal až k jednomu z přístavních mol.

Velká část vesničanů stála podél nábřeží a jejich pochodně se třepetaly v závanech dorážejícího větru. Vypadali, že pozorují... nebo naslouchají... něčemu.

Delfín může sice jak vidět, tak i slyšet to, co se odehrává nad vodní hladinou, ale přece jen ne tak dobře jako ti, kdo žijí výlučně v této suché říši. Se svými stále ještě rozbouřenými smysly mohl Kaa ze směru, kam se všichni zřejmě dívali, rozeznat jen málo. Jen obrys

jakési obrovské hory.

Čočka vybavená počítačem, kterou měl inplantovánu ve svém pravém oku, se napnula a zaostřila, až mohl konečně rozpoznat blikající hvězdičku téměř pod samým vrcholem hory. Hvězdičku, která *tepala*, rozsvěcujíc se a zase pohasí-najíc v nepravidelném staccatovém rytmu. Nejdřív z toho nedokázal nic vyrozumět... i když kadence trochu připomínala galaktickou Dvojku.

„P-p-promiňte..." začal, pokoušeje se využít této momentální příležitosti, jež se mu tu naskytla. Ať už se stalo cokoliv, zdálo se, že je to dobrá šance dostat se konečně ke slovu. „Já jsem delfín... bratranec lidí. Byl jsem povolán s-s-se vzkazem pro Uriel ho -"

Zástup náhle vydal jakýsi hromadný emotivní sten, který způsobil, že Kaaovy na zvuk citlivé čelisti začaly brnět a bolestivě v nich tepalo. Potom konečně rozeznal některé útržky rozhovoru mezi jednotlivci.

„Rakety!" vydechl jeden z diváků v novoangličtině. „Rádcové vyrobili rakety!"

A další se ozval užaslým tónem v galaktické Sedmičce. *„Jedna malá nepřátelská vesmírná loď zničena... a teď je terčem ta velká!"*

Kaa zamrkal, teď už dokonale zmatený.

Rakety? Slyším dobře? Ale -

Z davu se ozval další výkřik.

„Padají!" a vzápětí: „Útočí!"

Náhle hvězda nahoře svůj blikavý bulletin ukončila. Všechny zvuky jako by zmizely s ní. Hooni stáli v mrtvolném tichu. Dokonce i olejnatá voda v zálivu se jaksi zklidnila, měkce pleskajíc o molo.

Záblesky se objevily znovu a tu se ze zástupu ozval sten ohromného zklamání.

„Přežila, zachránila se. Mateřská bitevní loď existuje dál," ozvalo se mumlání v galaktické Dvojce, zřejmě od nějakého traekiho v davu.

„Naše nejvyšší úsilí selhalo.

A teď přijde trest. "

SOONERI

Lark

Okamžik, o nějž se Lark modlil, nikdy nepřišel. Stěny cely se nezhroutily, roztrhány podomácku vyrobenými hlavicemi nebo hvízdajícími odštěpky z velkých boo. Místo toho zvuky detonací zůstávaly vzdálené a postupně slábly. Vibrace jofurských obranných děl, které zpočátku rozechvívaly podlahu, pozvolna vystřídal klidný, stejnoměrný chod motorů. Nyní, když element překvapení pominul, zdálo se, jako by jejich dřívější rozčilenou prudkost nahradilo cosi jako samolibost, jako kdyby přilétající střely nebyly nic jiného než obtížný hmyz.

A pak nastalo ticho. Bylo po všem.

Lark pustil úlomek Vejce a uvolnil Ling. Přitáhl kolena k bradě, objal je rukama a uboze se roztřásl. Nikdy nepocítil takové zklamání z toho, že je naživu.

„Juj, to bylo ale těsné!" vydechla Ling, zřejmě si vychutnávajíc pocit, že vyvázla z nebezpečí smrti. Ne že by jí to Lark měl za zlé. Stále se mohla konejšit nadějí, že se jí buď podaří nějak uprchnout, nebo že bude vyměněna při nějaké galaktické zajatecké výměnné akci. Toto vše se mohlo stát jenom další epizodou v jejích pamětech. *Jedna z epizod, jako já*, pomyslel si trpce. *Chytrý chlapec z džungle, kterého kdysi potkala na jakési planetce jménem Jijo.*

Jeho starý přítel Harullen by mohl v tomto selhání najít i jednu kladnou stránku. Teď by mohli rozlícení Jofuři vyhladit na planetě veškerý sapientní život, nejenom své smrtelné nepřátele g'Keky. Nehodilo se to snad do víry, kterou vyznával Lark? Do jeho hereze?

Šest ras sem nepatří, ale anihilaci si rovněž nezaslouží. Chtěl jsem, aby k našemu zániku došlo v míru, se ctí a s naším vlastním souhlasem. Bez násilí. Beze všeho tohoto pálení lesů a ničení údolí.

„Podívej!"

Pohlédl na Ling, která se mezitím zvedla a ukazovala na Ewasxe. Seskupení kruhů se ještě stále neovladatelně třáslo, ale jeden torus uprostřed procházel zřejmě totálními křečemi. Na jeho protilehlých stranách se vytvářely jakési tepající vroubky, které zvětšovaly jeho kulatý objem.

Oba muži se připojili k Ling a jen nevěřícně zírali, jak se vroubky rozšiřují do okrouhlých vyboulenin, natahujících se směrem ven, dokud je nedrželo dohromady nic než tenká průsvitná membrána. Jofurovy bazální nohy se začaly pohybovat nahoru a dolů a křečovitě se napínat.

Lidé polekaně uskočili nazpět, když Ewasx najednou začal rychle klouzat po podlaze, napřed k obrněným dveřím, pak zase jinam, a tak prokličkoval po místnosti třikrát, než se konečně zhroutil jako hromada schlíplých duší z pneumatik.

Prostřední kruh stále tepal a nadýmal se.

„Co to dělá?" zeptala se Ling ustrašeně.

Lark musel polknout, než odpověděl.

„Je to *vlening.* Porod, dalo by se říct. Traekiové to často nedělají, protože je tu nebezpečí, že se naruší jednota seskupení. Většinou nechají ze sebe vypučet embryo a nechají je pak vyrůst na nějaké hromadě mulče, samo od sebe."

Rann zalapal po vzduchu. „Porod? Tady?" Určitě toho věděl víc o vraždících praktikách Jofurů než o podrobnostech jejich životního cyklu.

Lark si uvědomil - ten Ewasxův záchvat *nebyl* způsoben jenom překvapením z raketového útoku. Tento šok pouze pomohl odstartovat samostatnou reakci, která jenom čekala na spuštění.

Membrány se začaly trhat. Jeden z nových kruhů, o velikosti téměř Larkovy hlavy a zbarvený do temně purpurova, se začal usilovně kroutit. Další, menší a růžový, se vynořil ze sliznatého puchýřku, táhna za sebou stužky páchnoucí olejovité tekutiny. Oba dětské torusy sklouzly po bocích rodičovského seskupení dolů a začaly se plazit po kovové podlaze, hledajíce stín.

„Larku, měl by ses raději podívat na tohle," ozvala se najednou Ling.

S obtížemi odtrhl oči od ohromujícího, až ke zvracení popouzejícího pohledu na mastné jofuří novorozence. Zatímco klopýtal k Ling, viděl, že ukazuje někam dolů.

„Když to asi tak před důrou pobíhalo sem a tam... zanechalo to na podlaze tuhle stopu."

Cože? pomyslel si Lark. Viděl na kovových plátech, tvořících podlahu místnosti, mazlavé šmouhy a skvrny. *Traekiové to dělají často.*

Pak ohromeně zamrkal, poznávaje novoanglická písmena.

Jedno, dvě, tři... čtyři.

REWQ

„Co to...?" dohadoval se hlasitě Rann. Lark pozvedl ruku k čelu, kde ležel svinut jeho rewqový symbiont čekaje na svou příští povinnost, zatímco slabě sál z jeho žil. Při jeho doteku se mu hned přetáhl přes oči a barvy v místnosti se změnily.

Najednou se změnilo všechno. Až do této chvíle se stále se chvějící Jofurovy boky zdály jedinou skvrnitou míchanicí všelijak zprohýbaných a zkreslených stínů. Ale teď bylo možno vidět *iady písmen,* křižujících několik starších kruhů.

Larku, začínala první série, ***jeden kruh otvírá dveře, použij ho. Připoj se k Šestce...***

Zprava od Larka se ozvalo bolestné zaječení, nepodobné čemukoliv, co by mohl vydat savec. Lark se otočil a vztekle zařval: „Nech toho!"

Rann stál nad jedním z nově vlenovaných kruhů a právě zvedal nohu, aby na něj dupl podruhé. Malé stvoření se třáslo a kroutilo a z praskliny na jednom jeho boku vytékala vosková tekutina jako krev. .;.

„A co má být?" zeptal se Danik cynicky. „Vy sooneři jste tím vaším šíleným raketovým útokem právě zpečetili náš ortel smrti. My bychom mohli také něco udělat sami."

Ling se na svého někdejšího kolegu vztekle obořila. „Blázne! Pokrytče! Předtím jsi Larka zastavil, a teď děláš co? Copak se nechceš dostat ven?"

Sklonila se nad kroutícím se kruhem a váhavě po něm natáhla ruku.

Lark se obrátil zpět ke kruhovému seskupení... ke složené bytosti, jíž se nějakým podivným způsobem podařilo stát se znovu Asxem. Písmena se už začínala rozplývat, když četl druhý řádek.

Předej další Phwhoon-dauovi/Lesterovi. On/vy/oni musejí...

Tentokrát výkřik vyšel z lidského hrdla. ; *Ling!* Lark se bleskově otočil a vyrazil jí na pomoc.

V jedné ruce držela malý zraněný torus, zatímco druhou se přes své rameno snažila odrazit Ranná. Danický muž ji zezadu škrtil, svíraje svým předloktím její hrdlo a uzavíraje jí tak průdušnici a možná i krční cévy.

Rann uslyšel, jak Lark zuřivě zařval, a svižně se otočil, používaje Lingino tělo jako štít, zatímco pokračoval ve svém vražedném díle. Rannova tvář byla zkroucená do ošklivé grimasy, vyjadřující uspokojení a sadistickou radost. Lark předstíral útok zprava a potom se vrhl na hvězdného válečníka z druhé strany. Nebyl čas na nějaké šikovné finty, zatímco se všichni tři potáceli v zuřivém sevření, vzájemně po sobě se sápající změť paží a nohou.

Mohl by to být rovný boj, kdyby Ling neztratila vědomí. Ale když se její bezvládné tělo zhroutilo, musel Lark čelit Rannově zuřivosti sám. Podařilo se mu sice Ranna párkrát zasáhnout, ale brzy měl plné ruce práce jenom s obranou, aby ho rothenský agent dobře mířenou ranou nevyřídil. Nakonec v zoufalství ovinul paže kolem Rannova trupu a celou svou vahou se na něj pověsil, snaže se ho tak znehybnit.

Protivník se cítil natolik sebejistý, že si uchoval nějaké síly i na posměch.

„Ty darwinistický divochu..." zasyčel mu Rann přímo do ucha, „...degenerovaná opice..."

Lark se vzmohl i na svou vlastní urážku.

„Rotheni... jsou... prasata..."

Rann zavrčel a pokusil se ho kousnout do ucha. Lark ucukl hlavou právě včas a potom s ní praštil Ranná přímo do tváře a rozrazil mu ret.

Náhle se zdálo, že se kolem jejich hlav šíří jakýsi *pach*, naplňující Larkovy nozdry sytou, odpornou chutí. Na okamžik myslel, zda to není Danikův osobní tělový odér. Nebo snad pach smrti.

Rannovi se podařilo uvolnit jednu ruku a tou začal Larka mlátit do boku. Ale bolest se zdála jaksi vzdálená a rány mdlé a slabé, bez síly. Jak ten hrozný puch sílil, vidění se roztřáslo a zakalilo a Lark si uvědomil, že jeho soupeř je stejně postižen jako on.

Víc.

Za malou chvilku Rannův ironický úšklebek zmizel a muž ochabl a pustil ho. Lark couvl, lapaje po dechu. Přes mlhu otřeseného vědomí si povšiml, co je zdrojem tohoto pachu. Zraněný traekijský kruh vylezl na Rannova ramena a ještě jednou vypustil dávku nějaké nechutné substance přímo do obličeje hvězdného boha.

Měl bych to... nějak přimět... aby s tím hned přestalo, pomyslel si Lark. Další dávka mohla Ranna nejen vyřadit z boje, ale i zabít.

Nicméně život měl své priority. Přemáhaje vyčerpání a neodbytnou touhu po úniku do spánku, odvalil se Lark od nehybného Ranna a tápal po Ling, v naději, že v ní stále zůstalo aspoň tolik života, aby mohla být přivolána zpátky na svět.

Čepel

„...nejefektivnější hlavice byly ty, které měly na vrcholu toporgické kapsle, naplněné směsí traekijské substance typu šestnáct a práškového buyurského kovu. Výbušní brouci byli užiteční při odpalování tuhých jader raket. Většina těch, u nichž se těchto brouků nepoužilo, buď shořela anebo vybuchla na své odpalovací rampě..."

Čepel poslouchal, jak mladá lidská žena odříkává urské telegrafní operátorce zprávu, která se ihned po vyťukání na klávesnici změnila na rychle odeslané paprsky světla. Jeni Shanová sebou škubla, když jí lékárník přikládal mast na spálenou kůži. Tvář měla pokrytou sazemi a z levé strany kazajky se jí ještě stále kouřilo. Její hlas byl suchý jako břidlice a mluvení jí muselo určitě dělat bolest, ale pokračovala bez přestáky, jako by měla strach, že tato signalizační stanice na horském vrcholku by mohla být prvním terčem případného odvetného útoku Jofurů.

„...Pozorovatelé hlásí, že nejlepší zásahy měly rakety, které byly vybaveny kapslí s poslíčkem. Použít těchto tvorů tímto způsobem byl nápad Phwhoon-daua, stejně tak jako mnoho dalších. Ale zdá se, že to fungovalo. Předtím než všechno vybuchlo, prohlásil Lester, že bychom měli znovu otestovat všechna Buyury modifikovaná stvoření, co je známe, pro případ, že by měli i jiné využití..."

Kamenný barák byl přecpaný. Poslední vzdušný útok korvety a následný požár vyhnaly do horských průsmyků velké množství uprchlíků. Čepel byl nucen doslova se probít davem, než se mu podařilo dostat se na tuto miliční základnu, odkud mohl vyslat zprávu o svém dobrodružství.

Našel semafor zahlcený horečnými zprávami - o úspěšném sestřelení poslední jofurské korvety... a pak o selhání jednotlivých raket při útoku na vetřeleckou mateřskou loď. Vysoko vzedmuté naděje téhle noci vzaly tak definitivně zasvé, zvlášť když přišly

zprávy o konečných počtech i jménech obětí, mezi nimiž bylo přinejmenším aspoň jedno z Nejvyšší rady Šestky.

Přesto jakási malá radost zůstávala. Špatné zprávy se očekávaly. Dílčí úspěch byl překvapením a dal ochutnat pocit vítězství.

Čepel si živě připomněl zřícení obou žhoucích polovin zničené hvězdné lodi, což mělo za následek rozsáhlé požáry. *Jsem rád, že vrak lodi dopadl jenom do boového lesa,* pomyslel si. Podle Svitků neměly rozmanité jijoánské ekosystémy stejnou hodnotu. Velké stromy boo byly bezcenný cizí vetřelec - jako i Šestka samotná. Při velkém požáru této noci neutrpěla tedy planeta žádné velké škody.

Ani já ne, dodal k tomu v duchu, škubnuv sebou, když se g'kekský medik pokusil narovnat jednu z jeho zlomených noh.

„Jenom ji klidně uřízněte," řekl Čepel doktorovi. „A tu druhou taky."

„Ale tak vám zůstanou jenom tři," namítl g'Kek. „Jak budete chodit?"

„Zvládnu to. V každém případě, nové nohy mi narostou rychleji, jestliže všechno odříznete až k pupenu. Tak se už do toho dejte, ano?"

Naštěstí se mu předtím podařilo přistát na dvou nohách roztažených na protilehlých stranách jeho těla. To mu ponechalo k použití zbylé tři v poloze jakési třínožky, když se vymotal z třepetající se změti tkaniva a kusů rozbité gondoly. Měsícem ozářené úbočí hory bylo skalnaté a příkré, prostě pro modrého qheuena to nejhorší místo, kde mohl přistát v chladné noci. Ale lákavé blikání světelných záblesků zpráv, přeskakující z vrcholku na vrcholek, ho povzbudilo natolik, že se dal na kulhavý pochod tím směrem, dokud nedorazil do této svatyně.

Tak, teď bych se měl především vzchopit a poslat Dřevohryzce zprávu, co se mnou je. Možná jednou svůj příběh i napíšu. Nelo by mně mohl poskytnout nějakou podporu aspoň pro malý počet výtisků, protože určitě polovina mého příběhu se týká jeho dcery...

Čepel věděl, že jeho mysl se takto odpoutá od žízně, bolesti a nedostatku spánku. Jenže kdyby teď odpočíval, ztratil by své místo ve frontě, hned za Jeni Shenovou. Když staniční velitel vyslechl jeho příběh s balonem, dal mu prioritu hned po odeslání oficiální zprávy o výsledku raketového útoku.

Měl bych se cítit polichocen. Ale rakety byly fakticky vypotřebovány. I v případě, že ještě některé zůstaly, element

překvapení je pryč. Už nikdy nebudou mít u Jofurů úspěch.

Ale ještě nebyl vyzkoušen můj nápad. A měl by fungovat! Já jsem ten živoucí důkaz.

Kovářky na Plamenné hoře se to musejí dovědět.

Tak tedy seděl a vztekal se, napůl poslouchaje Jeninu velice dlouhou zprávu, plnou odborného žargonu, a snažil se zůstat trpělivý.

Když započala amputace, Čepelová kupole se instinktivně zatáhla, chráníc tak jeho vizorový pás pod krunýřem z tlustého chitinu a zabraňujíc mu vidět. Snažil se tedy aspoň přenést se v mysli zpět do těch chvil, kdy letěl po obloze... jako první svého druhu od té doby, kdy sem přiletěla qheuenská tajná loď, a to bylo pěkně dávno.

Ale vzpomínky nebyly přece jenom natolik silné, aby posloužily jako ochrana proti bolesti.

Potřebovalo to tři silné hoony, aby udrželi Čepelovu nohu dostatečně nataženou, aby lékař mohl odvést dobrou práci.

Lark

Když se probral, udeřila na něho druhá vlna zápachu.

Ta první se utlumila prostým přesycením, sama od sebe. Když pach zcela naplnil malou místnost, svět se vymazal pod přikrývkou sladké palčivosti.

Nový odér byl teplý, štiplavý a dost odpudivý - necitelně pronikající závojem bezvědomí. Nebylo tu žádné přechodné stadium otupělosti či zmatenosti. Lark se škubnutím posadil, zatímco jeho tělem otřásal záchvat dráždivého kýchání. Okamžitě si uvědomil své okolí, kovovou podlahu a stěny cely a celé to ochromující zoufalství tohoto místa.

Jakýsi tučný útvar vypadající jako kobliha - rudý a stále ještě pokrytý slizem - vystříkl směrem k jeho tváři poslední proud mlhavě zakalené tekutiny. Lark potlačil chuť ke zvracení a ucukl dozadu.

„Už jsem vzhůru! Přestaň s tím, ty hnojožroute!"

Místnost se celá zavlnila, jak se obrátil, hledaje... a našel Ling hned těsně za sebou, namáhavě se snažící se posadit. Ztěžka oddechovala. Sinalé stopy na jejím hrdle ukazovaly, kde ji sevřely a

téměř připravily o život Rannovy prsty.

Lark se znovu obrátil a pátral po svém nepříteli.

Za několik okamžiků objevil bosé nohy danického agenta, vyčnívající zpoza oblého Ewasxova trupu.

Ewasx? Neboje to ještě stále Asx?

Seskupení kruhů se třáslo. Pramínky jakési voskové materie stále prýštily z dvojice ran na každé jeho straně, odkud se oddělily vlenované kruhy.

Měl bych zkusit zjistit... zkusit mluvit s -

Ale Lark viděl i jistou *uspořádanost*, až systematičnost, ve stále se chvějících torusech. Systematický rytmus. Téměř by se dalo říct organizovaný. Z mluvící trubice unikly cvrlikavé zvuky.

„S-s-stůjte, lidé... JÁ/MY poroučíme... poslušnost..."

Hlas se nerovnoměrně třásl, ale s každou uplývající důrou nabýval na síle a rozhodnosti.

Lingin pohled se setkal s jeho. Bylo to okamžité porozumění.

Asx se dostal do pořádných potíží, aby jim poskytl cenné dary. Je čas je vyzkoušet.

###

„IHNED TOHO NECHTE!" zapřísahal naléhavě Ewasx. „Žádáme vás... upustit od..."

Naštěstí byly Jofurovy údy pořád ještě ochromeny předchozí krizí. Nejspodnější kruh sebou vzdorně škubal, když se ho mistrovský kruh pokoušel přimět k pohybu.

Asx za nás stále ještě bojuje, pomyslel si Lark, ale zároveň věděl, že to už nemůže dlouho trvat.

„Použij ten purpurový kruh," řekl Ling, která právě chovala v náručí větší novorozený torus. „Asx říkal, že otvírá zámky."

Pochybovačně k němu vzhlédla, ale potom nastavila kruh proti ploché desce vedle dveří. Už předtím si všimli, že se jí Ewasx vždycky dotýkal, když chtěl opustit jejich celu. Lark mezitím použil svou odrbanou košili jako šátku k nesení menšího růžového traekiho. Toho, kterého tak surově poranil Rann. Lark doufal, že ho odevzdá Nejvyšším rádcům - dost nemožný úkol i za předpokladu, že by ta poškozená věc přežila.

Za Ewasxem se ozval vzdech. Byl to danický válečník, který se konečně probral: *Pokračuj!* naléhal Lark v duchu, i když Ling téměř

určitě nikdy nepoužila takového klíče, aby odemkla nějaký zámek.

Purpurový kruh, nastavený těsně k desce, vypustil jakýsi čirý plyn. Následovalo několik cvaknutí, jako by dveřní mechanismus uvažoval, jestli má uposlechnout.

A pak se s tichým zasyknutím dveře otevřely!

Lark a Ling rychle vyběhli ven, ignorujíce Jofurovy hořké kletby, které se nesly za nimi, dokud se dveře znovu nezavřely.

„Kam teď?" zeptala se Ling.

„Vy se ptáte mě?" zasmál se. „Říkala jste přece, že všechny galaktické lodě jsou standardizovány!"

Svraštila čelo. „Rotheni nemají žádné bitevní křižníky podobné tomuto monstru. Ani Země ne. Měli jsme štěstí, když jsme nějaký zahlédli jenom z dálky... a ještě větší štěstí, jestliže jsme hned potom utekli."

Larkovi běhal mráz po zádech, jak zde postával polonahý v chodbě cizinecké lodi, naplněné podivnými pachy a vůněmi. Každou chvíli se mohl v tomto úseku chodby objevit nějaký Jofur nebo bitevní robot a zahnat je zpátky.

Desky tvořící podlahu začaly náhle vibrovat, nejdříve pomalu, ale se vzrůstající mechanickou naléhavostí.

„Tak to zkuste," naléhal, pokoušeje o povzbudivý úsměv.

Linginou odpovědí bylo pokrčení rameny. „No, když půjdeme pořád jedním směrem, dřív nebo později se musíme dostat k plášti lodi. Tak pojďme. Stát tady je ta nejhorší věc, co můžeme udělat."

###

Chodby byly opuštěné.

Občas míjeli nějaké velké místnosti a v nich zahlédli postavy Jofurů, stojící před podivně zakřivenými přístrojovými pulty nebo tvořící zvolna se kolébající skupiny, komunikující spolu pomocí oblaků par. Ale seskupení se jenom zřídkakdy pohnula. Jako biolog se Lark nemohl ubránit některým s tím souvisejícím spekulacím.

Jsou to potomci sedavých, skoro by se dalo říct přisedlých bytostí. Dokonce i po zavedeni mistrovských kruhů si uchovávají některé traekijské vlastnosti, jako upřednostňování práce na jednom místě, a to pokud možno klidné, bez zbytečných pohybů.

Lark shledával podivným, že ač od zavřených dveří své cely urazili vzdálenost větší než jeden dolet šípu - a pak prošli i dalšími a

posléze třetími dveřmi, používajíce k otevírání těchto opancéřovaných průchodů svého klíčového kruhu - cestou stále nikoho nepotkali. *Asx s tím musel počítat a dal nám tak možnost dostat se k nějaké přechodové komoře a...*

Rád by věděl, zda tomu tak opravdu bude.

A co potom? Jsou-li tam nějaké čluny nebo létající plošiny, Ling by mohla rozumět jejich principu, ale jak bude schopna ovládat nějaké řízení určené pro jofuří chapadla?

Snad bychom se mohli vydat do strojovny. Pokusit se zničit nějaké zařízení. Způsobit Jofurům potíže, než nás oni konečně najdou a odstřelí.

Ling zrychlila krok, v její chůzi byla znát rostoucí dychtivost.

Možná vnímala něco v tloušťce opancéřovaných dveří nebo v jemném zakřivení stěn, co ukazovalo, že jsou už blízko cíli.

Další poklop sklouzl stranou - a bez jakéhokoliv varování náhle stanuli tváří v tvář prvnímu Jořurovi.

Ling zalapala po dechu a Larkovi málem kolena vypověděla službu. Pocítil všepřemáhající impuls otočit se a utíkat pryč, i když nebylo pochyb, že je už příliš pozdě. Ta věc byla mnohem vyšší než Ewasx a její kruhy se doslova leskly okázalým, vynikajícím zdravím, jaké na žádném jijoánském traekiovi dosud nikdy neviděl.

Tak nějak vypadá Rann ve srovnání se mnou, pomyslel si Lark otupěle.

Během tohoto krátkého okamžiku jeho družka najednou zvedla purpurový kruh a zamířila jím na velkého Jofura jako pistolí.

Proti seskupení vyrazil proud zapáchající páry.

Zaváhalo... a potom se asi na tuctu hmyzích nohou zvedlo a odkráčelo, minouc bez povšimnutí oba lidi, dále chodbou.

Lark za ním zůstal strnule zírat.

Co to bylo? Nějaký rozpoznávací signál? Vynucení bezpečného odchodu?

Dovedl si představit, že Asx - kdekoliv už traekijský rádce zapečetil nějakou stopu sama sebe - musel vypozorovat všechny chemické kódy, které užívali Jofuři na lodi. Co si však Lark vůbec představit nedokázal, bylo, jaký druh vědomí to mohl být. Jak mohl někdo zoufale skrýt svou osobnost v jiné osobnosti, již ovládá nový pán - mistrovský kruh, který s ním manipuluje?

Jofur prudce zahnul za roh, ubíraje se za nějakou svou povinností.

Lark se otočil, aby se podíval na Ling. Střetla se s jeho pohledem a oběma současně unikl těžký vzdech.

###

Přechodová komora byla naplněná přístroji, ale nebyly tady žádné čluny ani vznášedla. Zavřeli za sebou vnitřní dveře a pospíšili si k protější stěně, kde pak použili spolehlivý klíčový kruh, dychtiví uvidět znovu modrou oblohu a ucítit na tváři jijoánský svěží vítr. Budou-li mít štěstí a tento východ povede na jezero, bylo by snad možné i skočit dolů do vody. Jestliže to přežijí, jejich únik by mohl být ovšem zmařen kdekoliv, tedy v každém místě, jakmile vkročí do jofurského obranného perimetru. Ale nic z toho jim teď nevadilo. Oba se cítili nadšení, neporazitelní.

Lark stále ještě nesl zraněný růžový kruh, zvědav, co se asi očekávalo od rádců, že s ním udělají.

Možná že Asx předpokládá, že zformujeme nějaké útočné oddíly a vrátíme se s bombami, s těmito kruhy jako klíči ke vstupu.

Jeho myšlenky se zastavily, když se hlavní venkovní poklop odsunul stranou. Jeho první pohled nezachytil denní světlo, ale hvězdy.

Jeho myslí prolétlo chvilkové zachvění strachu, než si uvědomil - tohle nebyl vesmírný prostor, ale noc v Okrajích. Závan zesilujícího chladného větru vyvolal v jeho očích úlevné slzy. *Nikdy bych nemohl opustit Jijo. Je to můj domov.*

Bledá záře smyla souhvězdí tam, kde oblohu protínala zubatá linie - obrys východního pohoří. Brzy se mělo rozednít. Čas nadějných začátků?

Ling napřáhla volnou ruku k Larkovi, aby se chopila jeho, když vykročila ke hraně vstupu, aby se podívali dolů.

„Zatím je to dobré," řekla a on sdílel její radost při pohledu na měsíční světlo, jiskřivě se odrážející ve vodě. „Venku je ještě pořád šero. Jezero naše stopy zakryje. A tentokrát tady nebude žádné počítačové vědomí, které by nás prozradilo."

Ani vhodné dýchací trubice, abychom mohli zůstat bezpečně pod vodou, málem řekl nahlas, ale nechtěl srazit její nadšení.

„Podívejme se, jestli tady není něco, co bychom mohli použít, abychom se dostali do jezera bez toho, že bychom tam museli skákat," dodala Ling. Společně pak zkontrolovali police s výstrojí,

lemující jednu stěnu přechodové komory, až Ling nadšeně vykřikla: „Našla jsem standardní kabelový naviják! Teď jen jestli budu moct přijít na to pozměněné ovládání..."

Zatímco Ling zkoumala kovový naviják, Lark si uvědomil změnu v hlubokém tónu vibrací, které slabě bzučely v pozadí už od chvíle, co unikli ze své vězeňské cely. Rezonance začala stoupat a sílit, až brzy naplnila vzduch kolem pronikavou ostrostí.

„Něco se děje," řekl. „Myslím —"

Právě v tom okamžiku sebou bitevní loď najednou škubla a tento otřes je málem srazil k podlaze. Ling upustila kabel a zapotácela se, taktak se držíc na nohou. Zvenčí skrz otevřené dveře přechodové komory pronikl dovnitř jakýsi další zvuk. Úděsný *skřípavý* hřmot, jako by to naříkala samotná planeta Jijo. Lark rozeznal škrábání kovu proti kameni.

„Ifni!" vykřikla Ling zděšeně. „Oni startují!"

Pomáhajíce jeden druhému a zápasíce o rovnováhu, doklopýtali znovu k vnějšímu poklopu a pohlédli dolů, zděšeně zírajíce na náhlé uvolnění předtím násilně zadržovaných přírodních sil.

Dobrá, dobrá, tolik tedy, pokud se týká skákání do jezera, konstatoval Lark s trpkým zklamáním. Jofurská loď stoupala klidně, ale prvních pár tuctů metrů bylo kritických. Jejím vzletem náhle zmizela hráz, která způsobila dočasné zatopení údolí. Celá Mýtina Shromáždění se přeměnila na vřící kotel. Potopené stromy se odtrhávaly od svých vodou nasáklých kořenů. Balvany s rachotem padaly do víru, jak se hroutily podemleté bahenní břehy. Zatímco bitevní křižník pomalu a jako kdyby samolibě stoupal, dolů proudem se valila mohutná vlna bahnité vody, tříštíc vše ve své stopě a rozlévajíc se až k dalekým, nečekaným hranicím.

Příliš pozdě, uvědomil si Lark. *Příliš pozdě se nám podařilo utéct. Teď jsme polapeni uvnitř.*

Jakoby na potvrzení a zpečetění této skutečnosti vzplálo vedle otevřeného poklopu světlo a ten se začal zavírat. Automatické bezpečnostní zařízení, počítal, jež se zapne, když loď odlétá. Stěží se mu podařilo potlačit naléhavé nutkání vrhnout se skrz úžící se mezeru, navzdory smrtícímu chaosu čekajícímu tam dole.

Ling mu prudce stiskla ruku, když na krátký okamžik zahlédli záblesk čehosi kulatého a lesklého - hladkou, protáhlou kupoli, vynořující se z opadávající vody. I v bledém před-jitřním světle rozeznal rothensko-danickou loď, pořád ještě uzavřenou ve vězení

kvantového času.

A pak se už opancéřovaný vchod se zasyčením a bouchnutím uzavřel a dovnitř přestal proudit všudypřítomný venkovní vítr. Lapeni uvnitř, zírali zoufale na nelítostný poklop.

„Letíme k severu," řekl Lark. Bylo to to poslední, čeho si všiml, když pozoroval, jak poničené údolí pod nimi mizí.

„Pojďme," odvětila Ling pragmaticky. „Musí tady být nějaké místo, kde bychom se na této proklaté lodi mohli schovat."

Nelo

Stále ještě několik leguí od svého cíle, zéloti zjistili, že jsou obklíčeni. Strávili noc schoulení v bažině, počítajíce táborové ohně oddílů, věrných Nejvyšší radě. Uzavřeni mezi miliční jednotky z Biblosu a Nelův oddíl pronásledovatelů, rebelové se na úsvitě vzdali.

Byl to krátký proces a vynesl jenom několik málo zbraní, které lůza vydala. Většina jejich fanatického nadšení vzala zasvé při namáhavém pochodu přes bažinu, kde kdysi dávno čněly k obloze mocné buyurské věže. Ucouraní, unavení a demoralizovaní pochodovali Jop a jeho následovníci v otrhaném hloučku k Biblosu, nuceni snášet výsměch svých bývalých sousedů.

„Jdi dopředu a dívej se!" Nelo postrčil bývalého stromového farmáře ke srázu, odkud se každému naskýtal pohled přes širokou řeku na lesklé útesy, ještě stále ponořené v dlouhých stínech svítání. Nastupující denní světlo odhalilo pod nimi rozsáhlou dutinu, kterou před staletími vyhloubily stroje z pozemské lodi *Archa*. Dva tucty vysokých pilířů podpíraly Kamennou pěst, která se vznášela jako volně zavěšená věta přímo nad shlukem malebných dřevěných budov, z nichž každá připomínala některou proslulou stavbu terranskeho dědictví - jako slavný Tádž Mahal, velkou Cheopsovu pyramidu či Hlavní knihovnu ze San Diega ve státě Kalifornie.

„Archiv stojí," řekl Nelo svému nepříteli. „Chtěl jsi, aby se Pěst zřítila a zničila vše pod sebou, ale to se nestane. A za pár let budu zase vyrábět papír. Všechno, co jsi způsobil, bylo pro nic, Jope. Životy i majetek, které jsi zničil. Nedosáhl jsi ničeho."

Nelo viděl, jak se Jopova trpkost ještě zdvojnásobila, když dorazili k nové signalizační stanici, postavené za řekou přímo naproti

Biblosu, kde se dověděli o raketovém útoku, který zničil jednu jofurskou loď a druhou údajně poškodil. Mladí miliční vojáci jásali, když se dověděli, že „hromobití" poslední noci byla vlastně uvolněná zuřivost Šesti ras, mstící se za ubohé g'Keky.

Několik starších tváří se však starostlivě mračilo. Miliční kapitán varoval, že tato jediná bitva nijak nemohla rozhodnout o vítězství Pospolitých v této válce.

Nelo na to odmítal myslet. Místo toho se držel slibu, který dal Arianě Foo, že předá její zprávu k odeslání. Světelné signály se sice mnohem lépe vysílaly v noci, ale operátor znovu zažehl svou lampu, když na jednom archu papíru uviděl Arianino jméno. Zatímco se zpráva odesílala, kapitán dohlížel na přepravu přes Bibur, kde už čekaly sprchy a čisté šaty.

A spánek, pomyslel si vděčně Nelo. Přesto, i když byl unavený, se cítil jaksi mnohem mladší, než odpovídalo jeho věku, jako by mu namáhavá honička přes bažiny ubrala roky a znovu z něj udělala mužného válečníka z let už dávno minulých.

Opřev se o kmen stromu, Nelo na krátkou chvíli zavřel oči a jeho mysl se znovu vrátila k plánům na znovu vybudování jeho papírnického mlýna.

Naším prvním úkolem bude pomoct modrým dát zase dohromady jejich hráz. Méně starosti o kamufláž a víc o dobrý výkon. Jakmile budu v *Biblosu, mohl bych se také podívat na rozmnožení některých náčrtů...*

Nelova hlava se se škubnutím zvedla, když jeden tesařský pomocník z Dola zavolal jeho jméno. Chlapík četl poslední, v noci došlé zprávy, které byly vyvěšeny na informační tabuli visící na stěně.

„Právě jsem viděl jméno vaší dcery," řekl mu mladý muž. „Je na Mount Guennu."

Nelo postoupil o tři trhavé kroky dopředu... *a Jop* udělal přesně totéž. Farmářův výraz prozrazoval stejné překvapení. Jeho ohromení a zmatek kontrastovaly s Nelovou radostí, když slyšel, že jedno z jeho dětí žije.

Sára! Papírníkova mysl vířila. *Ve jménu Zakladatelů, jak se dostala na Mount Guenn?*

Spěchal ke stanici, dychtivý dovědět se víc. Možná tu bude i nějaká zpráva od Dwera a Larka!

V tom okamžiku jeden operátor uvnitř signalizační stanice

vykřikl. Zatímco vysílající pořád ještě vyklepával slova klíčem, převáděje zprávu Ariany Foo do telegrafické abecedy, *příjemce*, žena ve středních letech, vyrazila dveřmi ven, mávajíc v ruce papírem, jenž byl pokrytý jakousi hrůzostrašnou škrábanicí.

„Zprá... zprá..." přiběhla k miličnímu kapitánovi, zajíkajíc se rozčilením.

„Zpráva od pozorovatelů," vykřikla konečně. „Jofuři... jofurská loď letí sem!"

###

Nebyl to žádný nálet střemhlav ani žádné prudké klesání. Hvězdné plavidlo bylo na to příliš velké.

Mlha, kterou tvořil zvednuvší se prach, doprovázela jeho let nad lesem i otevřeným prostranstvím, ale když obrovská nebeská hora nemotorně přeletěla nad Biburem, voda v řece se až zlověstně ztišila. Sklovitě hladký pruh, jenž se vytvořil na vodě, byl dokonce širší než její stín.

Leť dál, modlil se Nelo. *Pokračuj. Leť dál...*

Ale velký křižník měl zřejmě něco v plánu právě zde, protože se zastavil v letu uprostřed nad řekou, jen na dohled od Velkého archivu.

Teď byla řada na Nelovi, aby se polekal, když zahlédl přelétnout přes Jopovu tvář škodolibý škleb satisfakce. *Někdo musel něco prásknout*, pomyslel si. Pověsti mluvily o jofurských vyslancích, kteří si zřizují základny v maličkých vesničkách a panovačně vyžadují informace. Dříve či později jim určitě nějaký zélot nebo fanatik Cesty mohl vybleptat něco o tomto místě.

Nicméně žádné ničící paprsky nevytryskly z mocné bitevní lodi. Žádný déšť bomb, mstící se za její sestru, ztracenou předchozí noci.

Místo toho se v jejím boku otevřelo několik malých dvířek. Z nich vyletěly asi dva tucty *robotů*, lenivě se snášejících dolů, dokud se nedostali nad vodu asi ve výšce dospělého hoona. Zde se seřadili do formace a vyrazili proti Biblosu.

Z velké lodi se vynořila druhá vlna, sestávající z širokých vznášejících se plošin, černých a lesklých, snášejících se dolů mnohem pomaleji. Na těchto plochých transportérech se vezly nahoru se sbíhající kužely, seskupení lesklých, hladkých koblih, každé jakoby na své vlastní létající pánvi.

Ještě než tahle skupina Jofurů dorazila ke stěnám ukrytého města, vesmírný křižník se znovu dal do pohybu, obrátiv svůj masivní trup, aby se znovu vrátil cestou, kterou přišel, zhruba k jihu či jihozápadu, zrychluje tempo a postupně získávaje výšku. Než se Nelovi ztratil z dohledu v záři vycházejícího slunce, vyšplhal se už křižník až nad ty nejvyšší na obloze plující mraky.

Davy se shromáždily na říčním břehu, hledíce na protější pobřeží. Biblos byl stále ještě zahalen ve stínech temných jako sama noc. V kontrastu k tomu se letící roboti oslnivě leskli, dokud se nedostali až pod Kamennou pěst, následováni svými jofurskými pány.

Potom se už Nelo a ostatní museli spolehnout na hlášení miličního kapitána, který vše sledoval pomocí dalekohledu.

„Každý Jofur, strážený několika roboty, vstupuje do jiné budovy. Někteří používají přední dveře... ale jeden právě poslal svoje sluhy, aby rozdrtili jednu domovní stěnu a aby tak mohl vejít tudy.

Teď jsou už všichni uvnitř... a ven vybíhají všichni, kdo tam právě byli. Lidé, hooni, qheueni... tamhle je také jeden g'Kek... kouří se mu z levého kola. Myslím, že byl postřelen."

Zástup zklamaně mumlal, ale nedalo se zde nic dělat. Nic, co by kdo mohl udělat.

„Teď vidím miliční čety! Jsou to většinou lidé a nějaké ursky a hooni. Mají pušky... ten nový druh s náboji, co mají mulkové špice. A běží k Paláci věd!

Rozdělují se, jako při bitvě, používajíce protilehlé dveře, aby se vplížili dovnitř z obou stran najednou."

Nelo sevřel pěsti, jak napínal oči, snaže se sledovat bitvu. Současně by i rád věděl, proč velká bitevní loď přiletěla až sem, a přesto se nezdržela, aby jedním úderem zničila centrum jijoánského kulturního života.

Myslím, že ten křižník měl svoje úkoly ještě někde jinde. Každopádně se ale musí vrátit, aby vyzvedl tu svou loupežnou partu.

Byla tu ale jedna malá naděje. *Možná že ještě zůstaly nějaké rakety po nepodařeném útoku z minulé noci. Třeba zasáhnou křižník, ještě než se bude moct vrátit.*

Jediná naděje - i když se zdálo nepravděpodobné, že by se Jofuři nechali napálit i podruhé.

Naproti na druhé straně řeky viděl příval uprchlíků - vědců, knihovníků, studentů - proudit výpadovými branami ven z hradeb.

Mezi nimi nebylo moc g'Keků. Ani traekiů. Obě rasy byly zřejmě odsouzeny zůstat uvnitř, určeny k nějakému jinému osudu, bezpochyby pro obojí nanejvýš nepříznivému.

Divil se. *Co chtějí cizinci s naší Knihovnou? Vypůjčit si snad nějaké knihy a vzít si je k přečtení domů?*

Kupodivu, tento absurdní nápad dával jakýsi smysl.

Vsadím se, že ten raketový útok je přinutil uvědomit si, že máme nějaké triky v rukávě. Najednou se začínají zajímat o to, co známe a jak to známe. Prohlédnou si naše knihy, aby zjistili, s jakým dalším nepříjemným překvapením bychom mohli přijít.

Ve stále stíny zahalené dutině se něco dělo. Přes řeku se nesly vzdálené praskavé zvuky, bezpochyby z Paláce věd.

„Vycházejí ven!" hlásil kapitán. Jeho ruce na dalekohledu se ještě více sevřely. „Čety s puškami... ustupují... táhnou své zraněné, snaží se krýt jeden druhého. Oni..."

Snížil dalekohled. Jeho oči se ponuře leskly a stál tiše, naprosto zlomen.

Dalekohledu se nyní chopila desátnice a pokračovala ve zprávách.

„Mrtví," znělo první slovo, co řekla.

„Vidím mrtvé vojáky. Všichni leží mrtví."

Dav se ztišil. Zdálo se, že na druhém břehu Biburu se již nic nehýbe, až na hranaté postavy robotů, občas se mihnuvších pod Kamennou pěstí.

Likvidátoři... divil se Nelo. *Proč neodpálili své nálože?*

To největší tajemství Šesti ras, ta nejchráněnější, nejbezpečnější pevnost na Jiju, Biblos, byla dobyta v rozpětí několika dur. Její cenný archiv upadl v moc jofurských útočníků.

Ewasx

Je tedy rozhodnuto, Mé kruhy? Vymýtily jste poslední zbytky vašeho tajného odporu? Můžeme předpokládat, že už nedojde k dalším incidentům nedovolené rebelie?

Nejvyšší kněz pohrozil, že nás/Mě nechá rozebrat po tom posledním excesu, kdy se vám, vy hloupé kruhy, podařilo tak bláznivě/šikovně provést vlening bez vědomí vašeho mistrovského

kruhu. Kněz se snažil odstranit každou odkapávající stopu voskové paměti z našeho jádra, hledaje nějaký záznam o místě pobytu těch dvou vlčecích červů, které jste tak (beze všeho, vzdorovitě) pustily dovnitř do naší slavné *Polkjhy.*

Ale potom toto vážené seskupení změnilo psychotaktiku a ohlásilo, že telemetrie ukázala, že Lark a Ling téměř určitě opustili loď, protože přístroje zjistily, že venkovní poklop byl otevřen.

Lidé jsou ve vodě dobří. Bezpochyby si představovali, že v jezeře budou bezpeční, když tam vstoupí, a nikdy je nenapadlo, že budou smeteni dolů a skončí ve víru balvanů a trosek, když naše majestátní *Polkjhy* odstartovala.

Ta komická přiměřenost tohoto osudu - ta dramatická ironie - tak potěšila Vůdce-kapitána, že učinil rozhodnutí, jež zvrátilo snahy Nejvyššího kněze. Prozatím je tedy náš/Můj soubor v bezpečí.

NEPOČÍTEJTE ALE S DALŠÍ SHOVÍVAVOSTÍ/ODPUŠTĚNÍM - MOJE KRUHY!

Odpuštění za *co*, ptáte se?

Teď jste Mě tedy naštvaly. Je náš sdílený vosk špatně rozpuštěn? Poškodila nás snad Asxova osobnost při svém druhém pokusu o sebevraždu tak dalece, že jeho vedlejším účinkem byla amnézie? Musím snad dodat vzpomínky na nedávné události pomocí demielektronických procesů z mistrovského kruhu?

Dobrá, Mé kruhy, udělám to. Pak začneme s postupným znovuobnovováním zkušeností, které nás dělají pro jofurské účely tak užitečnými.

###

Společně jsme pozorovali, jak se oddíl z naší lodi zmocnil takzvané Knihovny, používané šesti divokými rasami. I když obsahuje přímo pateticky malý počet dat, ekvivalentních počítačovým bitům, představuje hlavní zdroj/pramen jejich vlčecích triků.

Šelmích intrik, které nám už přišly dost draho.

Stalo se něco báječného, když jsme my/Já uviděli ty hrubé stavby, zhotovené z uřezaných stromových kmenů a chráněné v umělé jeskyni. Mnoho skrytých voskových cestiček rezonovalo náhlým znovupoznáním! Když jsme vstoupili do těchto znovu objevených stop, byli jsme schopni říci Vůdci-kapitánovi mnoho

cenných informací o tomto úkrytu pseudoznalostí. Mnoho tajností, které Asx zamýšlel učinit nepřístupnými.

Pomalu, postupně získáváme znovu naši dřívější reputaci a vážnost. Dělá vám to radost, Mé kruhy?

Jak je uspokojující cítit, že váš souhlas přichází nyní tak rychle, ochotně, dalo by se říci spontánně! Ta krátká rebelie, po níž následovala druhá sebevražedná amnézie, měla zřejmě za následek, že jste poslušnější a učenlivější než předtím. Ne už samostatné, suverénní traekijské kruhy, ale část většího celku.

Teď se dívejte! Zanechávajíc vyslané oddíly, aby se postaraly o Biblos, naše *Polkjhy* se obrací a spěchá vykonat náš hlavní úkol. Příliš dlouho jsme se nechali odvádět/zdržovat. Už se nebudeme dál bavit s těmi rothenskými plíživými zloději. Už žádné dohadování se zdejšími divošskými rasami. Každou z těchto Šesti ras stihne její vlastní osud z rukou našich pozemních jednotek, které jsou již rozptýleny na Úbočí.

Pokud jde o *Polkjhy,* právě letíme k onomu kontinentálnímu rozštěpu, k té oceánské propasti. K předpokládanému místu, kde se ukrývá ta delfíní loď.

JE ROZHODNUTO. KONECKONCŮ, ROTHENI MĚLI DOBRÝ NÁPAD.

Budeme tu hlubinu intenzivně bombardovat a ohrozíme uprchlé pozemšťany. Aby si zachránili životy, nebudou mít jinou možnost než vynořit se a kapitulovat.

Až do nynějška náš Vůdce-kapitán upřednostňoval trpělivost před ukvapenou akcí. Nechceme přece zničit tu věc, co hledáme! Ne předtím, než poznáme její tajemství. Protože žádný konkurenční klan či flotila nedorazily na Jijo, vypadá to, že máme spoustu času.

Ale to bylo předtím, než jsme přišli o obě korvety. Před veškerým odkládáním a zdržováním, které nikam nevedlo.

Nyní jsme však pevně rozhodnuti chopit se své šance!

Hloubkové bomby připravené ve velkém skladišti, řítíme se k zóně známé jako Rift.

###

ALE CO TO JE? TO UŽ?
DETEKTORY JEČÍ.
VE VODĚ VPŘEDU PŘED NÁMI - POHYB!

Radostná lovecká nálada zaplavuje můstek. To určitě musí být ta *kořist*, prozrazující svou polohu tím, jak v panice hledá nový úkryt!

Pak dálkové receptory vykřikují vzrušující zprávy!

Není to jediná loď, jejíž vibrace jsme detekovali!

JE TO SPOUSTA MÍST, JEŽ VYSÍLAJÍ SVÉ EMISE... STOVKY!

Sára

Emerson vypadal plný radosti během předlouhé jízdy dolů z Mount Guennu, tiskl tvář na zkrabacené okénko malého vozu a hleděl na moře.

Jak by se asi cítil, kdyby věděl, s kým se tam setkáme? uvažovala zvědavě Sára, když vagón svištěl dolů mezi starými lávovými náplavy, rychleji než cválající urs.

Bude nadšený, nebo se pokusí vyskočit ven a utéct?

Daleko dole se myriády jasných slunečních záblesků táhly od linie příboje až k třepenitými mraky zastřenému horizontu. Jijoánský oceán se zdál klidný, ale když se na něj Sára dívala, stále pociťovala jakýsi neurčitý strach. Každé procento zvlnění navíc v této nesmírné rozlehlosti by bylo schopno zničit všechny stromy a osady podél pobřeží. Stálost a neměnnost oceánu dokazovala přívětivost a vstřícnost tohoto živého světa - kolébky nespočetných druhů.

Vždycky jsem doufala, že to uvidím, ještě než mě kosti spočinou v Žumpě jako dros. Jen jsem nikdy nepočítala s tím, že se sem dostanu na hřbetě koně, přes Duhový proud a vulkán... a konečně ve vagónu pověstně kabelové horské dráhy, a to abych se zde setkala s bytostmi z legend.

Sára se cítila vzrušená a velice čilá, i přestože vlastně nikdo na Mount Guennu nenaspal v poslední době tak málo jako ona.

Uriel skončila s prací na svém analogovém počítači taktak do stanoveného termínu. Pouhých pár midur po zaslání balistických výpočtů na sever přišly od signalizátorů až dech beroucí zprávy o výsledcích.

Ohromující vítězství přímého raketového útoku.

Zdrcující selhání dálkových raket.

Lesní požáry, mrtví rádcové a Vejce - zraněné a tiché - možná už i navždy.

Prudké záplavy pod Mýtinou Shromáždění, zanechávající za sebou nespočetně mrtvých a bez přístřeší.

Ale to nebylo ještě vše. Během noci, mezi dalšími zprávami z celého Úbočí, přišly i stručné souhrny událostí, které se Sáry úzce týkaly.

Vzedmula se v ní radost, když se dověděla o Čepelových neqheuenských zážitcích a dobrodružstvích. Pak v ní zpráva od otce vyvolala hrůznou vizi zničené vesnice Dolo, a vyvolaný šok ji přinutil vyhledat klidné místo, kde se schoulila s hlavou v dlaních. Nelo to přežil - aspoň něco pozitivního. Ale mnoho ostatních, které znala, odešlo navždy i s domem, kde vyrostla.

Larku a Dwere... představovali jsme si, jaké by to asi bylo, kdyby hráz vyletěla do povětří. Ale nikdy jsem si nepomyslela, že by se to skutečně mohlo stát.

Vlny bolesti Sáru na nějaký čas přemohly. Potom ji však někdo vyrušil a řekl jí, že přišel naléhavý vzkaz, určený výhradně jen pro ni, podepsaný dřívější Nejvyšší rádkyní Šestky.

Ariana Foo, uvědomila si Sára, přelétnuvši kvapně očima krátké sdělení. *U Ifni, co teď záleží na rozměrech té lodi, co se s ní Emerson zřítil do močálu? Co na tom, jaký druh člunu používal, když byl ještě hvězdným bohem? Teď je to jenom zraněná duše. Zmrzačený. Polapený na Jiju, tak jako i my ostatní, kdo ještě žijeme.*

Nebo snad ne?

Po tolika stresujících zážitcích této na události bohaté noci si Sára dopřála jenom krátkou chvíli uklidňujícího spánku, když Uriel a její hosty vyburcovaly další události, které se tentokrát odehrály v bezprostřední blízkosti.

Hned po rozbřesku poslali kapitáni z Wuphonského přístavu zprávu o podivném monstru v jejich zálivu. Tato bytost, vypadající jako velká ryba, se po určitých nedorozuměních prohlásila za příbuznou s lidmi.

A navíc, ten tvor řekl, že má speciální vzkaz pro kovářku.

Uriel byla radostí celá pryč.

„Ta malá plíživá kamera, která náš tak vylekala... to žazížení pocházelo ž požemské lodi! Možná že náš tedy Jofuži ještě vůbeč nenašli!"

Toto zjištění bylo velmi důležité. Podle zpráv se velká bitevní loď prý dala do pohybu, možná že i směrem sem. Ale Uriel nemohla huť evakuovat, protože několik projektů ještě stále nebylo dokončeno. Její týmy snad nikdy nebyly zaměstnanější než právě teď.

„Hned še půjdu podívat na ty Terrany," řekla kovářka.

Nebyla nouze o další případné zájemce, kteří by šli s sebou. Sára, sedící v prvním vagóně, pozorovala se zájmem Prity, jak hbitě listuje v Emersonově pomačkaném bloku, otálejíc nad stránkou, kde hladké, ohebné rybí tvary s ploutvemi na hřbetě a velkou ocasní ploutví nadšeně přeskakovaly přes třištící se vlny. Obraz nakreslený podle vzpomínek.

„Vypadají trochu jinak, než jšem si pšedstavovala," poznamenala Uriel, sklánějíc svůj dlouhý krk, aby viděla přes šimpanzí ramena. „Až doteď jšem žnala tuhle rašu jen ž popišů v knihách."

„Měla jste si přečíst ty s obrázky." Kurt likvidátor se zasmál a škádlivě šťouchl do svého synovce. Ale Jomah měl tvář stále přilepenou k oknu hned vedle Emersona, střídavě si s ním ukazuje na rysy rychle se měnící krajiny. Stále v dobré náladě, muž z hvězd nejevil žádnou známku toho, že by chápal, čeho se tento výlet týká.

Sára věděla, co ji tíží u srdce. I přes všechny ostatní starosti a bolest si uvědomovala: *Zřejmě nastává čas, kdy se ztracený ptáček vrací zpět do svého hejna.*

Pozorujíc statnou postavu svého chráněnce, kterého doslova vyrvala z náruče smrti, věděla, že víc mu už nemůže nabídnout. Žádné léčení pro jeho poničený mozek, jehož jediná naděje ležela tam v civilizaci Pěti galaxií. I když hrozilo pronásledování od mocných a nebezpečných nepřátel, kdo by nedal přednost tomuto životu před ubohou, přikrčenou existencí na pobřeží, kde ztroskotal?

Předkové, ti za to byli zodpovědní. Posádka Archy *a všechny ty ostatní tajné lodě.* Sára si připomněla, co řekl den předtím rádce Purofsky:

„Neexistují náhody, Sáro. Na Jijo přišlo příliš mnoho lodí a v příliš krátké době. "

„Svitky mluví o předurčení, " odpověděla.

„Předurčení!" Rádce pohrdlivě odfrkl. *„Slovo vymyšlené lidmi, kteří nerozumějí, jak se dostali tam, kde jsou, a jsou slepí k tomu, kam jdou."*

„Chcete tím říct, že víte, jak jsme se sem dostali, mistře? "

I přes všechny nedávné otřesy a tragédie Sára s podivem shledala, že v duchu stále slyší Purofskyho odpověď.

„Ovšemže vím, Sáro. Zdá se mi to úplně jasné.

Byli jsme vyzváni."

Ewasx

„Hlupáci!" vychrlí zlostně Vůdce-kapitán. „Tyto emanace až na jednu musejí přicházet z falešných návnadovych torpéd, naprogramovaných tak, aby imitovaly emisní vzorce hvězdné lodi. Je to standardní taktický trik používaný v hlubokém vesmíru. Jenomže takový uskok jim nijak nepomůže, budeme-li ostražití a zůstaneme-li i nadále ve vzdálenosti na krátký dostřel.

Použijte standardní techniku na protřídění emanací.

NAJDETE TU PRAVOU LOĎ, KTEROU HLEDÁME!"

Ach, Mé kruhy. Můžete identifikovat barvy kroužící kolem lesklých boků našeho Vůdce-kapitána? Vizte, jak jsou třpytivé a nádherné! Svědčí o skutečné důstojnosti toho nejsvětějšího jofurského hněvu.

Takové rozhořčení! Taková egoistická zuřivost! Oailieové by mohli být na našeho velitele hrdí. Obzvlášť když my všichni slyšíme úplně nemožné zprávy.

TOHLE VŮBEC NEJSOU NĚJACÍ FALEŠNÍ DRONI!

Ta myriáda objektů, jež detekujeme... pohybující se z Riftu ven na otevřený oceán... KAŽDÝ Z NICH JE SKUTEČNÁ VESMÍRNÁ LOĎ!

Můstek se zamlžuje výpary strachu. Velká flotila lodí! Jak si jen ti pozemšťané dokázali získat takové spojence?

Ani naše *Polkjhy* se nemůže s takovým množstvím měřit.

Budou nad námi v přesile!

Dwer

„Je mi líto," řekla mu Baskinová. „Rozhodnutí padlo náhle. Není čas na zorganizování zvláštní cesty na pobřeží."

Vypadala unavená a jaksi nazlobená, jako by jeho žádost

neočekávala. Ale ve skutečnosti Dwer po celé ty dva dny, co byl na palubě tohoto plavidla, o nic jiného nežádal.

Oba lidé se vznášeli jeden vedle druhého v prostorné, vodou naplněné místnosti, řídicím centru hvězdné lodi *Streaker.* Občas je míjeli delfíni, mířící na druhou stranu kulatého prostoru, dýchajíce kyslíkem obohacené fluidum plícemi, které byly geneticky modifikovány tak, že se jim to stalo téměř druhou přirozeností. U konzol a pracovních pultů se zapojili na bublající kupole nebo trubice připojené přímo k jejich nozdrám. Vypadalo to jako naprosto nepravděpodobné prostředí, o jakém se Dwerovi nikdy ani nezdálo, ale delfíni se v něm zdáli jako ve svém živlu. Na rozdíl od nich měli Dwer a Gillian na sobě potápěčské úbory, nafouklé jako balon, které vypadaly, že na toto místo vůbec nepatří.

„Tady nejsem k ničemu užitečný," opakoval Dwer a slyšel těsně u svých uší svá slova utvářená v kulaté helmě. „Neumím nic, co byste mohli potřebovat. Sotva můžu dýchat tu látku, co jí říkáte vzduch. A co je důležitější, venku na mě čekají. Ti, co mě potřebují. Nemohla byste mě pustit v něčem, co vypadá jako člun?"

Gillian zavřela oči a povzdechla - krátký sled cvakavých zvuků a netrpělivých stenů. „Podívej, já tě chápu," řekla novoanglicky. „Ale já se musím postarat o více než stovku životů... a ještě o mnohem víc, co je v sázce. Lituju, Dwere. Všechno, v co doufám, je, že mně porozumíš."

Věděl, že je zbytečné o té věci dále mluvit. Zavolal ji jeden delfín ze svého stanoviště na můstku, Gillian k němu přispěchala a brzy měli oba hlavy dohromady, a s nimi i poručice Tišút, řešíce zřejmě nějaký poslední problém.

Zasténání *Streakerových* motorů zabrnělo Dwera až v hlavě - patrně stále ještě nějaký reziduální efekt po působení silového pole danického robota, jemuž byl nedávno vystaven. Neměl žádný argument, jimž by dokázal, že by se záležitosti skutečně mohly vyvíjet o něco líp, kdyby našel nějaký způsob, jak se dostat zpět na pobřeží. Ale jeho nohy, ruce a plíce přímo umíraly touhou po divočině - po větru na tváři a po pocitu pevné země pod nohama.

Jakási přízračná mapa na druhé straně můstku zaznamenávala trasu lodi. Říše suché země se jevila jako šedavá hranice, lemující obě strany čehosi jako široký zatopený kaňon - Rift, nyní naplněný pohybujícími se světly, jež se rozptylovala jako ohnivé včely opouštějící svůj úl. Dwerovi to připadalo, jako kdyby po půl milionu

letech ožila víc než stovka starých buyurských plavidel, opouštějících svůj hrob v odpadových hromadách, kam byla uložena už od nepaměti.

Taktika byla povědomá. Mnoho tvorů také používalo rozptýlení ke zmatení predátorů. Přiznával Gillian a její posádce důvtip a chytrost a ze srdce jim přál štěstí.

Ale nemůžu jim nijak pomoct. Tady jsem k ničemu. Měla by mě nechat jít.

Většina zachráněných lodí byla pod robotickou kontrolou, naprogramována tak, aby prostě jen následovaly soubory instrukcí. V několika těchto vracích byli dobrovolníci, kteří se drželi těsně u *Streakeru* a vykonávali speciální úkoly. Do jednoho z těchto týmů se přihlásila i *Rety,* což Dwera značně překvapilo a zároveň v něm vzbudilo i starost a jakýsi druh podezření.

Nikdy neděla nic, co by v sobě neskrývalo nějaký trik.

Kdyby tak býval šel s ní, možná by se zde naskytla nějaká šance zatočit vrak těsně k pobřeží a vyskočit...

Ale ne, neměl žádné právo pokazit Gillianin plán.

Ksakru, já jsem přece odjakživa člověk činu! Nesnesu, aby se tady se mnou jednalo jako s pouhým nečinným pozorovatelem!

Ale musí to už nějak zvládnout.

Dwer se pokoušel zachovat trpělivost, ignoruje svědění tam, kde mu nafouklý oblek nedovoloval poškrábat se, a pozoroval rozptýlená světla - většinou mířící k ústí Riftu a odtud do rozsáhlé propasti samotné Velké Žumpy.

„*Motory hvězdné lodi!"* hlásil důstojník mající na starosti gravitační detektory a mocně udeřil ocasní ploutví do vody, takže v obohacené tekutině se utvořil vír bublin."

„P-pasivní detektory ukazují třídu Nova nebo vyšší... ss-sleduje trasssu Riftu..."

Ewasx

Velice pomalu přichází uvědomění, spolu s bodáním trpké frustrace.

Obrovská flotila lodí - která nás tak polekala - se koneckonců ukázala jako neškodná. Nejsou to žádné bitevní lodě, ale

zprovozněné vraky prastarých plavidel, už dávno vyhozených jako bezcenný odpad.

Nicméně, je to překážka, jež nám brání dokončit náš plán.

Mlhu zklamání proráží závan vůdcovských feromonů.

„DO PRÁCE," hřmí náš Vůdce-kapitán.

„JSME OBRATNÍ. JSME MOCNÍ. TAK PROVÁDĚJME SVÉ/NAŠE ÚKOLY DOBŘE.

PROZKOUMEJTE TOTO TAJEMSTVÍ, NAJDĚTE KOŘIST. MY JSME JOFUŘI. MY ZVÍTĚZÍME."

Dwer

Na displej se najednou vsunulo třpytivé světlo, mnohem intenzivnější a větší než kterékoliv jiné, kroužící těsně nad imaginární vodní hladinou.

To musí být ta bitevní loď, pomyslel si Dwer. Jeho mysl se pokoušela představit si ji. Něco obrovského a hrozného. Rychlého a s nebezpečnými drápy.

Náhle zaječel hlas detekčního důstojníka.

„*Oni zahajují palbu!"*

Od zářivé skvrny začaly padat jiskry.

Bomby, uvědomil si Dwer. Viděl to už předtím, ale ne tak názorně a přehledně jako tady.

Poručice Tišút varovně vykřikla.

„Vy všichni, připravte se na nárazové vlny!"

Sára

Hned poté, co pasažéři vystoupili z vagónu horské dráhy, nahrnula se kolem něj jedna hoonská pracovní četa, aby do něj naložila spoustu rolí stočených látek. Čety odesílaly tento materiál do hutě už od svítání, vysvlékajíce každou loď z jejích plachet. Ale urská kovářka se na náklad skoro ani nepodívala. Místo toho odklusala arogantním kentauřím cvalem dolů k zátoce.

Hustý, solí nasycený vzduch proudící od moře zapůsobil na každého. Sára pohlédla na Emersona, který nasál do sebe čerstvou

brízu a poznamenal pak v písni:

„O co, že už dnes přede dnem
budem mít bouři, čert ji vem!
Vítr je dusivý, dobře jen dohlédni,
ať posádka palubu zabední."

Khuty a skladiště malého přístavu zakrývalo husté pletivo z melonové révy a nektarových lián, rostoucích s bujnou vitalitou charakteristickou pro jižní klima. Nicméně uličky byly opuštěné. Každý buď pracoval pro Uriel, nebo byl dole u zátoky, kde vzrušeně štěbetal dav hoonů a qheuenů. Několik hoonů - samců i samic s vousy jako znamením vyššího věku - klečelo u okraje mola a živě gestikulujíc mluvilo s kýmsi ve vodě. Ale městští nástupci ochotně udělali místo, když se přiblížila Urielina skupina.

Sára pozorně sledovala Emersona, jehož výraz zůstával stále nedbale zvědavý až do chvíle, kdy se z vody zvedla lesklá hlava, patřící jakémusi uhlazenému, šedému, rybu připomínajícímu tvoru.

Muž z hvězd se prudce zastavil a zůstal na něj zírat, ohromeně mrkaje očima.

Je zřejmě poněkud překvapený, pomyslela si Sára. *Mohli jsme se zmýlit? Možná že s tou delfíní lodí nemá nic společného.*

Pak se ale kytovčí emisar pozvedl ve vodě o něco výš, bičuje vodu ocasem.

„Tak je to pravda..." promluvil rybě podobný Terran silně akcentovanou novoangličtinou, prohlížeje si přitom Emersona jedním a pak i druhým okem.

„Jssem moc rád, že vás vidím živého, inženýre d‘-d‘-Anite. I když se to zdá ssskoro nepravděpodobné, potom co jsme viděli, co se vám ssstalo ještě tam ve Fraktálním světě.

Přiznám se ale, že mně není jassné, jak jsste nás dokázal sssledovat až na tuhle kytovců prázdnou planetu."

V Emersonově tváři zcela zřetelně zápasily silné emoce. Sára v ní četla úžas a ohromení, bojující s vlnami zvědavosti a frustrovaného zoufalství.

„K-K-K-"

Beznadějný pokus o řeč skončil zasténáním.

„A- ah- ahh..."

Delfín vypadal, jako by ho tato odpověď vyvedla z míry. Začal

ulekaně štěbetat cosi, co snad bylo dotazem po člověkově zdravotním stavu.

Ale Emerson jen potřásl hlavou, pokoušeje se vydolovat jiný způsob, jak vyjádřit své city. A to se mu podařilo - zpěvem.

„Jak podivný je paradox!
Jen rozumu se vysmívá.
Je sice vtípků na něj dost,
naděje porazit ho mizivá!"

Gillian

Všechny elektromagnetické vlny překrylo ultimátum - štiplavý jekot jako od pářících se koček, který naplnil *Streakerův* můstek a způsobil, že okysličená voda začala šumět a syčet. Proudy bublin se nadýmaly a praskaly s každou frází galaktické Čtverky.

Většina neodelfínské posádky si mohla přečíst překlad textu, který obstaral počítač Niss. Přes hlavní holoobrazovku volně plynula novoanglická písmena a glyfy galaktické Sedmičky.

POSLOUCHEJTE A POCHOPTE NÁŠ POSLEDNÍ ROZKAZ/NABÍDKU.

Gillian poslouchala nuance v originálním jofurském dialektu, doufajíc, že přijde na něco nového. Bylo to už třetí opakování této výzvy od doby, kdy nepřátelská bitevní loď začala vysílat ze své výšky v atmosféře.

„VY, KTERÉ HLEDÁME - POUŽILI JSTE CHYTRÝ MANÉVR, HODNÝ RESPEKTU. V TÉTO CHVÍLI UŽ NEBUDEME PLÝTVAT BOMBAMI. PŘESTANEME NEUŽITEČNĚ PROPÁTRÁVAT VRAKY."

Očekávala změnu taktiky. Nejdříve nepřítel vyslal do mořských temných hloubek roboty, aby propátrali a eliminovali znovuaktivované buyurské lodě, jednu po druhé. Ale pro tým

Hannese Suessiho nebylo nic těžkého nastražit nevinně vypadající pasti. U každého takového vraku, k němuž by se robotí pátrači přiblížili, by došlo k autodestrukci, která by vzala s sebou i nepřátelského robota.

Obvyklá hierarchie bitvy tím byla převrácena naruby. Tady v Žumpě měly velké, hlučné lodě mnohem menší cenu než roboti, kteří je měli zneškodnit. Suessi měl spousty těchto lodí, připravených oddělit se od drosových hromad. Dalo se pochybovat, že by Jofuři mohli používat roboty stejným způsobem.

Byly tu ovšem i nevýhody. Vyřazené lodi byly vraky, v havarijním stavu už tehdy, kdy sem byly dopraveny, což bylo už před půl milionem let. Jenom neuvěřitelná odolnost galaktického materiálu byla příčinou, že je bylo možno omezeně využít. Některé z nich byly ovšem už zcela zničené a zaneřádily by Žumpu svými zchátralými a rozkládajícími se trupy.

„PONĚVADŽ NAŠE DONUCOVACÍ PROSTŘEDKY NEMĚLY ÚSPĚCH, JSME NYNÍ PŘIPRAVEN1 NABÍDNOUT VÁM VELKORYSÉ PODMÍNKY..."

To byla část, které Gillian věnovala bedlivou pozornost, už když ji poprvé spatřila na obrazovce. Naneštěstí jofurská „velkorysost" nebyla nic lákavého. Jako výměnu za *Streakerovy* mapy, zprávy, tabulky a vzorky sliboval Vůdce-kapitán z velkolodi *Polkjhy* kryonickou internaci posádky se znovuoživením a propuštěním na svobodu v rozmezí tisíce roků. „Až by současné problémy byly vyřešeny."

Jinými slovy, Jofuři se chtěli zmocnit tajností *Streakeru...* a ujistit se, že nikdo jiný se k nim po dlouhou dobu nedostane.

Když tato nabídka zmizela z obrazovky, ke Gillianině boku připlula její zástupkyně.

„Podařilo se nám najít většinu těch věcí, o které žádala ta místní šamanka," hlásila Tišút. Jeden z výsledků kontaktu s Pospolitými byla objednávka jistých materiálů, jež zoufale potřebovala kovářka Uriel.

„Několik vnadidlových vraků bylo odchýleno těsně k pobřeží, jak jste poručila. Kaa a jeho nový t-tým je můžou okamžitě svléct z materiálu, který potřebuje Uriel, až poplují kolem."

Delfíní poručice se na chvíli odmlčela, než dodala. „Myslím, že

nemusím dodávat, že tím vzroste nebezpečí? Nepřítel by mohl detekovat rytmus těchto pohybů a zaměřit pozornost na ten hoonský mořský přístav."

„Niss přišel s jedním zaplňujícím vzorcem, který by tomu měl zabránit," odvětila Gillian. „Co je s rozdělením posádky? Jak pokračuje Makaní s přípravami?"

Tišút kývla hladkou, lesklou hlavou. Zanechavši pracné, těžkopádné podvodní verze novoangličtiny, odpověděla v tináru.

* *Období mění mořské proudy,*
jež nás táhnou k našemu osudu
a rozdělují ty, kdo se milují... *

K čemuž dodala zdůrazněné coda:

*... *navždy...**

Gillian sebou škubla. To, co plánovala - to nejméně strašné z tuctu bolestivých možností volby - rozetne těsné svazky mezi posádkou, která spolu sdílela těžké zkoušky. O této cestě pozemšťanů se mohou zpívat hrdinské eposy po všechny věky, co přijdou.

Za předpokladu, že to ještě stále budou pozemšťané, i po Době změny.

Vlastně ani neměla jinou šanci. Polovina neodelfíní posádky *Streakeru* vykazovala známky stresového atavismu - ztrátu schopností potřebných pro kritické myšlení. Strach a vyčerpání si konečně vybraly svou daň. Žádná klientská rasa tak mladá jako *Tursiops amicus* nikdy nevydržela tolik po tak dlouhou dobu a téměř sama.

Je čas oběti, o němž jsme všichni věděli, že někdy přijde.

Místnost vibrovala jofurskými hrozbami. Kdyby se jednalo o jinou rasu, mohla by Gillian v jednání s nepřáteli použít různých úskoků, od vychloubání a vyhrožování až k drzosti a předstírané statečnosti, ale tyto protivníky brala přesně podle jejich slov.

Holoobrazovka se znovu rozzářila velikými výhružnými písmeny.

JSME JEDINÁ VESMÍRNÁ VÁLEČNÁ LOĎ V TOMTO

REGIONU. NIKDO NEPŘIJDE, ABY VÁM POMOHL. NEZASTAVÍ NÁS ANI ŽÁDNÍ SOUPEŘI, JAK SE STALO PŘI JINÝCH PŘÍLEŽITOSTECH.

MŮŽEME SI DOVOLIT POČKAT A Z BEZPEČNÉ VZDÁLENOSTI ZKOUMAT A VYŘAZOVAT JEDNOTLIVÉ VRAKY. NEBO V PŘÍPADĚ NUTNOSTI SE TATO VZNEŠENÁ LOĎ MŮŽE VZDÁT SVÝCH VLASTNÍCH ZÁSLUH A CTI A POŽÁDAT O POMOC VELIKOU JOFURSKOU ARMÁDU.

ODKLADY JENOM ZESILUJÍ NÁŠ HNĚV. TO JEN ZVĚTŠÍ ŠKODY, KTERÉ MŮŽEME ZPŮSOBIT VAŠIM TERRANSKÝM BRATRANCŮM, KTEŘÍ NEZÁKONNĚ OBÝVAJÍ TENTO ZAKÁZANÝ SVĚT...

Gillian pomyslela na Alvina, Huck a Ur-ronn, poslouchající v sousední suché kabině - a na Kleštíka, který je zastupoval na můstku, pobíhaje sem a tam a klapaje svými rudými paťáty.

Už jsme přinesli domorodcům peklo, když nás Rotheni nějak dokázali vysledovat až sem na Jijo. Musíme najít způsob, jak zastavit další sankce vůči těm chudákům, které se na ně snesly kvůli nám.

Brzy už bude čas ukončit to.

Gillian se obrátila nazpět k Tišút. „Za jak dlouho přijdeme na řadu my?"

Poručice se domlouvala s operačním důstojníkem.

„Vloudíme se k pobřeží mezi čtvrtým a pátým vrakem... asi tak za osm hodin."

Gillian pohlédla na Kleštíka, jehož červenavý krunýř byl pokryt bublinkami oxydované vody a jehož qheuenský vizor se šíleně otáčel dokola, zaznamenávaje veškeré dění kolem sebe s dychtivostí adolescenta. Místní mládež by měla mít z toho, co se chystá, radost. *A také Dwer Koolhan. Doufám, že ho potěší... i když to není zrovna to, co chtěl.*

Gillian si připustila, že jí tento mladý muž, který jí tak připomínal Toma, bude chybět.

„Tak dobrá," řekla Tišút. „Dopravme ty děti domů."

Lark

Poloslepí, navzájem se podpírajíce, klopýtali zatuchlými chodbami obrovské cizí lodi plné nepřátelských bytostí. Ling věděla o hvězdných lodích víc než on, ale Lark byl zpočátku ten, kdo oba zachraňoval, aby se úplně neztratili.

A to proto, že zde bylo jen pár nesrozumitelných symbolů na stěnách, takže jejich znalost několika galaktických dialektů se ukázala téměř k ničemu. Místo toho každý zavřený otvor či minisekce se zdály vydávat svůj vlastní, jedinečný *pach,* působící na krátkou vzdálenost. Jako rodilý Jijoánec dokázal Lark některé z nich zachytit a matně rozpoznat ty nejjednodušší feromonové indikátory, zhruba tak dobře, jako by bystré čtyřleté dítě dokázalo číst silniční značky v nějaké metropoli.

Jedna natrpklá vůně mu připomněla pach, který vydávali traekijští proktoři na svátku Shromáždění, když museli roztrhávat rváče nebo zklidnit agresivní opilce.

BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBA, zdálo se, že říká ta vůně. Dirigoval Ling tak, aby tuto sekci obešli.

Ale ona měla nějaký cíl. S hlavou plnou voňavých miasmů jí Lark nyní milerád přenechal vedení. Bezpochyby kterákoliv cesta, kterou se vyberou, může stejně vést na totéž místo - k jejich staré vězeňské cele.

Třikrát potkali osamělého Jofura. Ale zabafání purpurového kruhu mělo za následek, že je ignoroval. Dveře se dále otevíraly na povel. Dar od Asxe byl neuvěřitelný. Vlastně tak trochu až příliš dobrý.

Nemůžu uvěřit, že tento trik vydrží dlouho, myslel si, když spěchali ještě hlouběji do srdce válečné lodi. *Asx patrně očekával, že to budeme potřebovat asi tak miduru, právě abychom se dostali ven.* Až posádka zjistí, že zajatci utekli, tak ten klam padne. Jofuři jistě použijí nějaké protiopatření, nebo ne?

Pak mu to došlo.

Možná že si to neuvědomují. Jofuři snad předpokládají, že jsme už utekli z lodi.

Možná.

Nicméně každé setkání s lesklým seskupením kruhů v nějaké vlhké, plísní páchnoucí chodbě v něm vzbudilo hrůzu. Lark žil mezi traekii po celý svůj život, ale až do této doby nikdy nepochopil, jak odlišné musí být jejich vědomí a vnímání. Jak podivné pro sapientní

bytost, dívat se přímo na vás a nevidět, prostě proto, že vydáváte to správné, bezpečí zaručující aroma.

V příští minisekci, kam se dostali, pečlivě očichal všechny tři větve chodby, až našel indikátor, který Ling hledala - jednoduchý odér znamenající ŽIVOT. Ukázal na něj a ona krátce kývla.

„Jak jsem myslela. Uspořádání se příliš neliší od nákladní lodi typu sedmdesát. Mají to v centru."

„*Co* mají v centru?" zeptal se Lark, jenže ona už spěchala vpřed. Následoval ji - dva lidští uprchlíci, nesoucí své jediné nástroje - ona chovajíc v náručí zraněný růžový traekijský kruh, on nesoucí ten purpurový.

Když se před nimi otevřely další dveře, Ling ucouvla před prudkou září. Místo bylo mnohem jasněji osvětleno než normální temné chodby. Také vzduch byl cítit lépe. Méně přesycený ingrediencemi, které neznal a nerozuměl jim. Jeho první dojem byl, že se nacházejí ve velké místnosti plné barev.

„Jak jsem doufala," pronesla Ling ulehčené. „Konstrukční standard. Máme reálnou šanci."

„Jakou šanci?"

Obrátila se ke klenuté místnosti, kterou Lark viděl jasně teprve teď, prázdné, až na bludiště různě se křížících podpůrných trámů, všech omotaných různými typy vegetace.

„Šanci přežít," odpověděla a vzala ho za ruku, táhnouc ho dovnitř.

Obklopila je džungle, úhledně uspořádaná a přehledně rozškatulkovaná. Dozadu se táhly řady polic a plošin obsluhovaných stroji, pomalu se pohybujícími mezi nimi v uličkách. Seřazeny na plošinách zde rostly a kvetly v hýřivé bujnosti různé živé formy, přehlídka všemožných tvarů a barev, široké listy a visící úponky, plazivky a lesklé hlízy. Podél některých zkroucených zelených šlahounů ukapávala voda a dva z nich se právě natahovaly k nejbližšímu pramínku, dychtivě chlemtajíce životodárnou tekutinu.

Nyní Lark konečně porozuměl významu pachového symbolu, který je sem přivedl.

Uprostřed pekla nalezli malou oázu. V tomto okamžiku se to dalo vnímat jako ráj.

Emerson

Nelíbilo se mu, že má sejít dolů k vodě. Celý přístav vřel frenetickým vzrušením.

Také to nevypadalo zrovna jako radostné znovushledání, když uviděl Kaau a další přátele. Poznal starého dobrého Brůkidu a Tussita a Wattacetiho. Ti všichni vypadali, že mají radost, že ho vidí, ale byli až příliš zaneprázdněni svými úkoly, než aby marnili čas prohlížením či povídáním.

Možná to tak bylo dobře. Emerson se cítil zahanbený.

Zahanbený, že je nemohl pozdravit ničím víc než jejich jmény... a občasným úryvkem nějaké písně.

Zahanbený, že jim nemohl pomoct v jejich úsilí - odtaháním všech druhů starých vraků a jejich částí z moře, instruováním Urieliných asistentů a odesláním materiálů vagónem nahoru na vrchol Mount Guennu.

A především cítil hanbu nad zkrachováním své oběti, ještě tam v tom obrovském kosmickém městě, vytvořeném ze sněhu - v té nadýchané metropoli velikosti sluneční soustavy - zvané Fraktální systém.

Ach ano, vypadalo to tak vznešeně a hrdinsky, když vyrazil v zachráněném thennaninském průzkumném člunu a šíleně pálil kolem sebe, aby tak vyvolal dojem útoku a umožnil *Streakeru* utéct. Poslední, co ještě viděl - než se všude kolem něho uzavřela silová pole - bylo, jak milovaný, zjizvený *Streakerův* trup vyklouzl ven jedním otvorem v té obrovské ledové skořepině, a on se jen modlil, aby se to podařilo.

Gillian, myslel si tehdy. Možná že teď bude na něho myslet. Tak jako vzpomínala na svého Torna.

Pak ho Staří vytáhli z jeho malé lodi a naložili s ním svým způsobem. Rýpali se v něm a zkoumali ho. Zmrzačili ho. Připravili ho o paměť.

A poslali ho sem.

Všechno bylo ještě nezřetelné a mlhavé, ale Emerson už nyní mohl vidět základní skládačku.

Streaker uprchl na tuto ztracenou planetu, jen aby byl polapen do pasti. Víc než pochybné štěstí pro tuto osudem tak krutě stíhanou posádku.

Ale... proč... sem... poslali... mě?

Čin Starých nedával naprosto žádný smysl. Vypadalo to úplně šíleně.

Všichni by byli na tom líp, kdyby zemřel, tak jako to plánoval.

###

Celá populace hoonského mořského přístavu byla na nohou. Sára vypadala unaveně, ale po většinu času buď mluvila s Uriel, anebo se o něčem žhavě dohadovala s šedovlasým lidským učencem, na jehož jméno si Emerson nyní nedokázal vzpomenout.

Každou chvíli sem dorazil nějaký posel, přinášející jeden z těch bledých papírových proužků, používaných pro transkripci zpráv ze světelného telegrafu. Jednou tryskem přiběhla urská kurýrka, těžce oddechujíc a zjevně dost otřesená zprávou, kterou přinášela. Kolem ní se zvedl výbuch zmateného brebentění, z něhož se Emersonovi podařilo porozumět jen jedinému stále opakovanému slovu - „Biblos".

Každý byl tak rozrušený a šokovaný, že si nikdo ani nevšiml, když Emerson naznačil přání vrátit se vagónem nazpátek nahoru do Urieliny hutě. Sára mu jenom posuňky vysvětlila, že se musí ještě před západem slunce vrátit, a on souhlasil. Bylo zřejmé, že se něco chystá. Sára se ujistila, že Prity se vrací také, aby na něj dohlédla.

Emersonovi to nijak nevadilo. S Prity vycházel dobře. Oba si byli charakterově dost podobní. Často ho rozesmál drsný humor malé šimpanzice, když pomocí rukou vyprávěla nějaký vtip.

Tyhle rybí věci jsou bratranci? gestikulovala jednu chvíli, míníc tím velice zaměstnané a velice vážné delfíny. *Já jsem myslela, že to je něco dobrého k jídlu!*

Emerson se zasmál. Obě pozemské klientské rasy byly na sebe dost žárlivé a považovaly se za rivaly. Vypadalo to, že tento pocit je téměř instinktivní.

Během jízdy po úbočí hory vzhůru si Emerson prohlížel některé ze strojů, které Kaa a jeho tým na Urielinu žádost opatřili. Většina z nich vypadala jako naprosto bezcenná veteš - jako třeba nízkovýkonné galaktické počítače, vyrvané ze standardních konzol, které mohly být až stovky milionů let staré. Mnoho přístrojů bylo znečištěných nebo poškozených od dlouhého uskladnění pod vodou. Změť nářadí jako by sdílela jediný společný rys - bylo opraveno natolik, aby bylo znovu použitelné. Mohl to konstatovat proto, že

všechny přívodní kabely byly zabaleny v pásce, aby je chránila. Jinak to ovšem vypadalo jako hromada harampádí.

Zatoužil přidřepnout si na podlahu a trochu si s tím vším pohrát. Jenže Prity významně zavrtěla hlavou. Měla zřejmě příkazy zabránit mu v tom. Tak tedy místo toho vyhlížel ven z okna, pozoruje vzdálené hradby hustých mraků, valící se rovněž od západu.

Ve své fantazii probíral možnost útěku odtud, snad do Xi, toho klidného, idylického útulku v rozsáhlé poušti barev. Mohl by tam zajíždět koně a provozovat svou hudbu... možná by rovněž mohl vyrábět jednoduché, použitelné nástroje, aby si vydělal na svůj pobyt. Něco, co by mu pomohlo oklamat sebe sama a namluvit si, že jeho život má stále cenu.

Zde se na chvíli cítil užitečný, když pomáhal Uriel v Hale vířících disků, ale teď se mu zdálo, že ho už nikdo nepotřebuje. Cítil se jako břemeno.

Ještě horší by bylo, kdyby se vrátil na *Streaker*, jen skořápka svého bývalého já. Šance léčení vábila. Ale byl natolik inteligentní, aby věděl, že vyhlídky nejsou nijak slibné. Kapitán Kreideiki utrpěl před časem stejné zranění a lodní lékařka nebyla schopná opravit tak rozsáhlé poškození mozku.

I když doma, možná... Na Zemi...

V mysli si vybavil modrou kouli, vizi krásy, od níž ho zabolelo srdce.

Ale hluboko uvnitř Emerson věděl, že ji už nikdy neuvidí.

Konečně vagón zastavil. Když pomáhal Urielině týmu vyložit náklad, nálada se mu na chvíli pozvedla. Spolu s Prity následoval ursky a qheueny dolů dlouhou, klikatou chodbou, až tam, kde dovnitř pronikal proud teplého vzduchu. Nakonec dorazili do velké podzemní jeskyně - dutiny, na vzdáleném konci s otvorem ústícím na sever. Daleko na druhé straně zářily slabé náznaky barev, které mu připomínaly Duhový proud.

Všude kolem pobíhali pracovníci. Emerson viděl týmy g'Keků zaměstnaných sešíváním velkých pásů ze silné, lehké látky. Pozoroval ursy, jak delikátně seřizují ručně zhotovené klapky, ventily i šoupátka, a qheueny, jak ohýbají dlouhé trubice pomocí svých silných drápů. První závany vulkanicky ohřívaného vzduchu už proudily do jednoho z mnoha čekajících baldachýnů, vytvářejíce na něm vypoukliny, které se již brzy spojily dohromady, vytvářejíce jakýsi nafouklý, na konci zaoblený pytel.

Emerson přehlížel celou tu scénu, pak jeho oči sklouzly nazpět na zachráněné krámy, které darovali delfíni.

Pomalu se po jeho tváři rozšířil úsměv.

K jeho velkému zadostiučinění se zdálo, že urské kovářky mají radost, když mlčky nabídl svou pomoc.

Kaa

Když se přiblížil soumrak, obloha se otevřela a vychrlila déšť a blesky.

Velrybí ponorka *Híkahí* odložila svůj vjezd do přístavu Wuphon až do té doby, kdy bodavé mrholení bouře zabubnovalo na přístaviště a přilehlé baráky, hráze a mola. Krytý záliv se čeřil dopadem hustých proudů kapiček, když se ponorka vynořila u svažujícího pobřežního šelfu, aby se dostavila k domluvenému setkání.

Kaa plaval napřed a vedl loď úzkým kanálem, mezi ježatými mělčinami pseudokorálů. Nikdo mu tuto čest nemohl upřít. *Pořád jsem ještě šéfpilot*, pomyslel si. *S mou přezdívkou, nebo i bez ní.*

Tuponosé plavidlo kopírovalo jeho dlouhou okliku kolem skryté vyvýšeniny, následujíc ho, jak mocnými údery ocasu ukazoval cestu, nakláněje tím směrem celé tělo. Byla to starší pilotní technika než potápění do červích děr, nepříliš technická. Ale Kaaovi předkové ukazovali tímto způsobem lidským námořníkům cestu domů dlouho předtím, než kam až sahala uvědomělá lidská paměť.

„Ještě dvě stě metrů, Híkahí, " *vysílal sonarem. „Pak otočit o třicet stupňů k přístavu. Potom je to ještě tři sta padesát metrů a zastavit."*

Odpověď byla strohá, profesionální.

„ O.K. Připravit na vylodění. "

Kaaův tým - Brůkída a půl tuctu neodelfínů, kteří vypluli už dřív, aby vyložili náklad určený pro Uriel - uvázal plavidlo, když dorazilo k největšímu doku. Pod mraky ztěžklou oblohou čekal na molu hlouček místních hodnostářů. Deštníky chránily urské delegátky, tisknoucí se v třesoucím se hloučku k sobě a švihající svými dlouhými krky tam a zpět. Lidé a hooni se spokojili s plášti a čepicemi, zatímco ostatní déšť prostě ignorovali.

Kaa byl na čas zaměstnán tím, že dával instrukce kormidelníkovi

lodi, který pak podle nich jemně upravoval polohu ponorky a potom vypnul motory. Uprostřed zpěněných vln *Híkahí* zarovnala svou příď s přístavní hrází a její skořepinové dveře se otevřely jako otevřená ústa.

Orámován světlem linoucím se zevnitř, vykročil z nich osamocený člověk. Vysoká žena, jejíž hrdý postoj jako by říkal, že nemá téměř co ztratit - že ani její život pro ni mnoho neznamená - vyjma cti. Po dlouhou chvíli Gillian Baskinová hleděla na jijoánský povrch, vdechujíc poprvé za celá léta zase čerstvý vzduch.

Poté se obrátila nazpět ke vchodu, vyzývajíc s úsměvem a nataženou rukou.

Vynořily se odtud čtyři postavy - jedna přisedlá, další vyčouhlá, další na kolech a poslední dupající jako nervózní hříbě. Kaa znal toho největšího z nich, i když se s ním nikdy osobně nesetkal. *Alvin*, mladý, lidi napodobující pisatel, obdivovatel Vernea a Twaina, jehož deník toho tolik vysvětloval o podivné smíšené kultuře zdejších soonerských ras.

Vzdech šťastné úlevy unikl několika čekajícím, kteří se spěšně pohnuli dopředu.

Tak - v objetí svých drahých a bičováni deštěm - oslavili mladí dobrodruhové z *Wuphonského snu* svůj návrat domu.

###

Bylo zde i další shledání... a také rozloučení.

Kaa plaval na záď, aby pomohl Makaní vylodit její pacienty. Hlavní chirurg *Streakeru* se zdála starší, než si Kaa pamatoval, a velmi unavená, když přehlížela rostoucí hlouček neodelfínů, cákajících a kvičících na druhé straně *Híkahína* pravoboku. Zatímco někteří z nich vypadali apaticky, jiní se pohybovali kolem s nezbednou, výbušnou energií. Dvě sestry ze všech sil pomáhaly Makaní držet skupinu pohromadě na jižním konci přístavu, používajíce občas elektrické výboje o nízkém napětí ze svého postroje, aby se jim pacienti nerozutekli. Regresí postižení neměli na sobě nic než pouze svou kůži.

Kaa je počítal - šestačtyřicet - a pocítil zachvění strachu. Tak velká část posádky *Streakeru!* Gillian musí být skutečně zoufalá, že se rozhodla nechat je tady. Mnozí z nich byli pravděpodobně postiženi stresovým atavismem jen dočasně a určitě by se zase

uzdravili, jen kdyby měli nějakou dobu klid a mír.

No, je docela možné, že tady na Jiju to budou mít, pomyslel si. *Za předpokladu, že toto planetární moře se ukáže tak přátelské, jak vypadá. A za předpokladu, že nás Galaktici nechají na pokoji.*

Jestli se měli stát poslední jijoánskou ilegální rasou uprchlíků, delfíni měli nad těmi, kdo je předcházeli, jistou výhodu. Fini nebudou potřebovat domy či nějaké zvláštní nástroje. A jenom ty nejpřesnější galaktické detektory by mohly rozlišit jejich rezonanci DNA od pozadí organické změti tohoto světa, a to ještě jenom z nejbližší vzdálenosti.

Existují zde výhody, připustil. *Tímto způsobem by někteří z našeho druhu snad mohli přežít, i kdyby Země a její kolonie ne. A jestliže delfíni už zůstanou na této planetě, tak co na tom ? Jak bychom se my Terrané mohli dostat do nějakých ještě větších problémů, než v jakých už jsme teď?*

Kaa četl o zdejší víře ve *Vykoupení.* Druh, který se nachází v potížích, může dostat druhou šanci, jestliže se vrátí až ke svým presapientním začátkům, takže ho může adoptovat nějaký další patron a vést ho k lepšímu osudu. *Tursiops amicus* byl jako sapientní životní forma, cílevědomě používající nástroje, stár méně než tři sta let. Konfrontováni s nějakým divokým, skotačivým hejnem svého vlastního druhu, dřívější členové elitní posádky hvězdné lodi, nyní kvičící a vřískající jako zvířata, by se ani nemuseli příliš namáhat, aby v poměrně krátké době dospěli k „vykoupení". Kaaovi to bylo jasné.

Pocítil pálení hanby a studu.

Připojil se k Brůkidovi, který právě vykládal přepravky s Makaninými zásobami. Nechtěl se setkat se sestrami, které by mu znovu připomněly „ztrátu" Peepy. *Nyní je aspoň šance ji najít. Budeme-li zde mít svou vlastní kolonii, můžu sloužit Makaní jako zvěd a průzkumník... do té doby, až dopadnu Zhakiho a Mopola. Pak budeme účtovat.*

Poklop na zádi nepřestal cyklicky pracovat ani poté, co jím proplul poslední delfín. Po celém zálivu se ozývaly nadšené skřeky, když další skupina emigrantů následovala Makáni ke shromaždišti, což byl skalnatý ostrůvek uprostřed zátoky. Dychtiví šestinozí obojživelníci s vlnícími se žábrovými hřebeny na hlavách. Přeneseni sem ze svého rodného Kithrupu, Kiquiové, přesně řečeno, nemohli být kvalifikováni jako skuteční *sooneři.* Byli již zralá, presapientní

životní forma - ve skutečnosti opravdový poklad. Bylo by báječné přivézt je triumfálně domů na Zemi a nárokovat jejich adopci u Galaktického institutu pro Pozvedání. Ale nyní Gillian myslela, že bude lepší nechat je zde, kde mají šanci.

Podle plánu zůstane nová delfíno-kiquijská kolonie v přístavu Wuphon několik dní, zatímco jeden traekijský lékárník provede analýzu stravovacích potřeb nově příchozích ras. Bude-li to nutné, budou vytvořeny nové typy traekijských seskupení, aby vytvořily symbiontické doplňky. Potom obě skupiny zamíří ven, na širé moře, aby si našly domov mezi ostrovy vzdálenými od pobřeží.

Já přijdu, Peepo, pomyslel si Kaa. *Až se o všechny postaráme, nic na Jiju ani v celých Pěti galaxiích mě už od tebe neodtrhne.*

Šťastné úvahy. Jenom jedna myšlenka mu stále dělala starosti.

Gillian se nezbavuje jenom těch, kdo jsou nepotřební. Vysazuje na pobřeží každého, koho může postrádat... pro jejich vlastní bezpečí.

Jinými slovy, lidská terragenská agentka plánuje něco naprosto zoufalého... a velmi pravděpodobně i osudného.

Kaa měl nepříjemný pocit, že ví, co to je.

Alvin

Myslím, že shledání může být jistým druhem trapné situace, i když je šťastné.

Nechápejte mě špatně! Nemůžu si představit lepší chvíli, než když jsme my čtyři - Huck, Ur-ronn, Kleštík a já - vystoupilí z kovové tlamy velryby a uviděli jsme skrytá světla našeho rodného města. Mé smysly byly zahlceny obvyklou povědomostí. Slyšel jsem vrzat a skřípat drosové lodi a zvuky dorážejícího příboje. Cítil jsem vůni melonových krytů a kouř z blízkých krbů - někdo dělal *chubvaší* steak. Moje magnetické ušní kůstky svědily už jen při povědomé blízkosti Mount Guennu, neviditelného v temnotě, ale mocně působícího na hoonský smysl pro tvar a prostor.

Pak ze stínu v pozadí zaduněl mručivý výkřik mého otce a vynořily se odtud má matka a sestra, spěchající mě obejmout.

Přiznám se, že mou první reakcí bylo zaváhání. Ovšemže jsem byl rád, že jsem doma, že je všechny zase vidím a objímám, uváděla

mne však do rozpaků všechna ta pozornost, již mi všichni věnovali, a také jsem byl trochu nervózní, neboť poprvé po měsících jsem neměl hůl. Když se kolem trochu uvolnilo, uklonil jsem se rodičům a předal jim balíček, zabalený v nejlepším papíru, jaký jsem mohl ve *Streakeru* najít, jenž obsahoval mé dětské obratle. Byl to důležitý okamžik. Odešel jsem jako neposlušné dítě. Teď jsem se vrátil jako dospělý, pověřený jistým úkolem, který jsem měl splnit.

Návrat mých přátel měl mnohem méně emociální průběh. Samozřejmě že Huckini adoptivní rodiče měli velkou radost, že ji mají zase doma, když předtím měli zajisté, že je mrtvá, nikdo ale neočekával, že budou cítit totéž, co moji vlastní lidé poté, co se už smířili s tím, že jejich jediný syn se už před měsíci nenávratně ztratil.

Kleštík se jenom krátce dotkl drápy s matronou z jejich qheuenského úlu a to bylo všechno.

Pokud šlo o Ur-ronn, ona a Uriel si stěží vyměnily krátký pozdrav. Teta i neteř měly jediný prioritní zájem - co nejrychleji se dostat pryč z deště. Utekly se do nejbližšího skladiště a rychle se ponořily do jakéhosi projektu. Ursové neradi plýtvají časem.

Vypadám jako bezcitný spratek, když říkám, že jsem nemohl všechnu pozornost věnovat své rodině? I když mě šťastně objímali, stále jsem sledoval dění kolem. Bude na mně -a snad i na Huck - abychom co nejpodrobněji vše vylíčili pozdějším generacím. O tomto osudovém setkání v docích.

Tak za prvé, byla zde další shledání.

Z *Híkahí* se vynořil můj nový lidský přítel Dwer Koolhan, vysoká silueta, vypadající tak statně jako mladý hoon. Když se objevil, z davu přihlížejících se ozval výkřik a vrhla se k němu s rozpřaženýma rukama jakási mladá žena. Dwer vypadal ohromený, že se s ní tady setkává, ale pak se rozzářil a uchopil ji do pevného objetí a roztočil se s ní dokola. Nejdřív jsem si myslel, že je to asi jeho dlouho opuštěná milenka, ale teď už vím, že je to jeho sestra, která sama toho zažila tolik, že bylo co vyprávět.

Déšť trochu přestal. Uriel se vrátila v holínkách a v těžkém nepromokavém plášti, který ji celou pokrýval už od špičky jejího čenichu. Za ní přišlo několik hoonů, ženoucích stádo loudajících se čtyřnohých stvoření. *Glaveři.* Aspoň dva tucty těchto zvířat s vyvalenýma očima se vyrojily dolů na molo a jejich opálová kůže se všelijak leskla a třpytila. Několik z nich si neslo cosi zabaleného v látce ve svých chápavých ocasech. Nestěžovali si a bez zastavení se

hrnuli ke vchodu do velrybí ponorky.

Této části transakce jsem nerozuměl a stále ještě nerozumím. Proč pozemšťanští uprchlíci chtěli zrovna glavery, je nad mé chápání.

Na výměnu nechala Gillian Baskinová hoony vynést ven několik velkých beden. Viděl jsem jejich obsah a pocítil, jak se ve mně opět zvedá starý hlad.

Knihy. Byly tam stovky papírových knih, čerstvě vytištěných na palubě *Streakeru*. Nijak velké množství materiálů ve srovnání s jednotkou Galaktické knihovny ani s Velkým Knihtiskem, ale obsahovalo nejnovější údaje o současném stavu Pěti galaxií a další data, která požadovala Uriel. Více než dost na výměnu za stádo červy žeroucích glaverů.

Později jsem si to dal do spojitosti s delfíny a Kiquiji, kteří se rovněž vylodili ve Wuphonském přístavu, a uvědomil jsem si: *Tady se jedná o mnohem víc, než se na první pohled zdá.*

###

Zmínil jsem se už o tom vysokém zajatci? Když už všichni odtud zmizeli do velké haly ke spěšně uspořádané hostině, náhodou jsem se ohlédl a uviděl jsem jakousi zakuklenou postavu, vedenou po molu k ponorce a střeženou dvěma ostražitě vyhlížejícími urskami. Byl to dvounožec, ale nepohyboval se tak jako člověk či hoon, a řekl bych, že měl obě ruce spoutané. Ať už ten vězeň byl kdokoliv, zmizel rychle *v Híkahí* a už jsem o něm nikdy ani slovo neslyšel.

###

Poslední setkání se uskutečnilo, jak si pamatuji, o půl midury později, když jsme se všichni shromáždili v Městské hale.

Podle celkového plánu, který vypracoval počítač Niss, velrybí ponorka se zde měla nějaký čas zdržet, takže podle zvyků naší jijoánské Pospolitosti byl uspořádán banket. Každá rasa si vyhradila jeden kout šestiúhelníkové místnosti pro sebe a své vlastní stolovací zvyky, a pak se jednotlivci stěhovali blíž k centru, povídajíce si mezi sebou, obnovujíce staré známosti nebo probírajíce vážné globální problémy. Zatímco Gillian Baskinová byla pohroužena do živé

konverzace s mými rodiči a s Uriel, má sestra mě seznámila s nejnovějšími událostmi ve Wuphonu od mého odchodu. Tak jsem se dověděl o spolužácích, kteří odešli na sever do války a připojili se k miličním jednotkám, zatímco my čtyři dobrodruzi jsme konali dětinské hrdinné činy v tajemných hloubkách oceánu. Někteří z nich byli mrtví nebo pohřešováni v doutnajících ruinách města Ovoom. Jiní, většinou qheueni, zemřeli při morové epidemii pozdního jara.

U hoonů tady na jihu neměla tato nemoc šanci. Ale přesto, ještě než přišla vakcína, byla jedna loď zadržena mimo pobřeží - v karanténě - protože jeden lodník měl symptomy této infekce.

Během jednoho týdne polovina posádky zemřela. I přesto že vše, co mi sestra vyprávěla, byly samé vážné věci, bylo pro mě těžké ji pozorně sledovat. Víte, sbíral jsem odvahu. Už brzy budu muset říct své rodině něco, co se jí vůbec nebude líbit.

Mezi zástupem jsem najednou zahlédl Dwera a jeho sestru, kteří se krčili u ohně, střídavě jeden druhému povídajíce o svých cestách a dobrodružstvích. Jejich radost z toho, že jsou zase spolu, byla očividně zkalena starostmi, jež tížily nás všechny - obavami o naše milované blízké daleko odtud, jejichž osud byl stále neznámý. Měl jsem dojem, že ti dva, tak jako já, dobře vědí, že zbývá jen velmi málo času. Nedaleko odtud jsem objevil Dwerova noořího společníka. Blátošlap - ten, co ho Gillian nazvala „tytlal" - dřepěl na stropním trámu a živě komunikoval s dalšími ze svého druhu. Místo svého normálního, bezstarostného až přidrzlého výrazu, toto stvoření nyní vypadalo zachmuřeně. Nyní jsme už my, Šestka, znali jejich tajemství - že tytlalové jsou rasa ukrytá v rase, další kmen soonerů, sapientní, a tedy uvědomující si své činy. Mohli by se teď snad někteří, kdo se stali obětí jejich minulých zlomyslných žertíků, chtít těmto malým červíkům mstít? To se zdálo tou nejmenší z jejich starostí. Nicméně já jsem na ně neplýtval nějakými velkými sympatiemi.

Vítejte v reálném světě, pomyslel jsem si škodolibě.

Tyug dřepěl v koutě haly a zuřivě dýmal. Každých několik dur traekiho syntézový kruh vyfukoval lesknoucí se koule jakési podivné substance, jejíž význam a důležitost poznala Šestka až po dlouhých zkušenostech. Šlo o doplňky, udržující glavery zdravé, a o další chemické divy, jež mohly posloužit Gillianině posádce, jestliže se jim nějakým zázrakem podaří uniknout. Uriel netrpělivě čekala, až Tyug skončí, doufajíc, že si nějak přece jen udrží svého hlavního

alchymistu. Ale já bych se vsadil, že traeki má v úmyslu jít také, až posádka hvězdné lodi odletí.

Pohoda byla náhle přerušena, když dva hooni s proktorskými odznaky rázně rozhrnuli kožené pruhy, které zde zastávaly dveře, a vtáhli dovnitř jakéhosi lidského muže, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Byl asi tak středně vysoký, podle měřítek svého druhu, tmavé pleti a tvářil se dost nešťastně. Na čele měl rewqa a vlasy měl sčesané tak, aby zakrývaly ošklivou díru u jeho levého ucha. Těsně za ním následoval malý šimpanz, vypadající také sklíčeně.

Nebyl jsem dost blízko, abych všechno slyšel hned z první ruky, ale později jsem si z různých útržků, které jsem pochytil, dal dohromady, že tohle je jistý, dlouho postrádaný člen posádky *Streakeru*, jehož objevení tady na Jiju všechny ohromilo. Byl právě na Mount Guennu, kde pomáhal na nějakém tajném projektu, když tu náhle se pokusil uniknout na jakémsi druhu létajícího stroje!

Když ho strážci přivedli dopředu, Gillianina tvář se rozjasnila poznáním. Usmála se, i když on se přikrčil, jako by měl z tohoto setkání hrůzu. Tmavý muž se otočil doleva, aby skryl své zohavení, ale Gillian ho naléhavě uchopila za ruce. Vyjádřila radost nad tím, že ho zase vidí, tím, že se natáhla a políbila ho na jednu tvář.

Možná že se později dovím víc o tom, jak tento muž do toho všeho zapadá. Jenomže čas se krátí a já musím tuto zprávu uzavřít ještě předtím, než *Híkahí* odpluje, aby se vrátila na mateřskou loď. Tak mě tedy nechtě, abych skončil u vyvrcholení tohoto na události tak bohatého večera.

Dovnitř vběhl hoonský posel. Jeho vibrující vak vydával vzrušené mručivé zvuky.

„Pojďte! Honem pojďte a podívejte se na něco, co jste ještě neviděli!"

Všichni jsme se vyhrnuli ven a zjistili jsme, že déšť na chvíli přestal. V mracích se otevřel otvor, široký natolik, aby se odtud vynořila bledá, třpytivá záře Loocenu, jež postříbřila úbočí Mount Guennu. Prosvítaly jím pruhy kmitajících se hvězd a jedno temně rudé, kyklopské oko.

I přes toto chvilkové uklidnění, bouře měla do konce ještě daleko. Mraky začaly znovu houstnout a mezi nimi šlehaly blesky. Západ byl jediná masa divoce vířící temnoty na pozadí dunění hromu. Během několika midur to vypadalo, že bouře zasáhne pobřeží.

Lidé začali ukazovat nahoru a gestikulovat. Huck přijela k mé pravé noze a mávala všemi svými čtyřmi očními stopkami, aby nasměrovala můj pohled k vulkánu.

Nejdřív jsem nemohl nijak určit, co vlastně vidím. Nějaké nejasné, strašidelné tvary se pohupovaly a třepetaly vzhůru k obloze, viditelné jen jako zaoblené temné siluety, které sporadicky zastiňovaly hvězdy. Někdy blesk osvětlil kulatý bok některého z těchto tajemných objektů, odhaliv kulatý, dolů se zužující obrys. Vypadaly velké a velice vzdálené.

Byl jsem zvědavý, jestli to nemohou být nějaké zvláštní hvězdy.

„Balony," řekla nakonec Huck a její hlas se ztišil v uctivé bázni. „Tak jako v *Cestě kolem světa za osmdesát dní!"*

Legrační. Huck v téhle chvíli vypadala mnohem více uchvácená, než kdy byla na palubě *Streakeru*, mezi všemi těmi lesklými konzolami a mluvicími stroji. Pozoroval jsem tuto pozoruhodnou flotilu, sestávající z křehkých, plynem naplněných vaků, a uvažoval jsem, co je to asi za dobrovolníky, kteří jsou tak stateční, že se odváží pilotovat balon v noci, jako je tahle, obklopeni ničivou elektřinou bouře a s nemilosrdnými nepřáteli, stále ještě slídícími nahoře. Pozorovali jsme, jak tucty těchto vzdušných plavidel vylétají z tajných dutin Mount Guennu. Jeden po druhém zachytily silný západní vítr a jím unášeny záhy zmizely z dohledu.

Náhodou jsem stál vedle Gillian, a tak dobře vím, co pozemšťanka řekla, když se obrátila k Uriel kovářce.

„Výborně. Vy jste dodržela vaši část smlouvy. Teď je čas dodržet i tu naši."

ČÁST DESÁTÁ

Vubben

Rozdrcený! Kola utržená nebo těžce poškozená. Jeho mozková schránka děravá, že z ní prosakuje mazivo. Stimulační osy na kusy a vytékající pomalu do země.

Vubben leží zhroucený a zmačkaný blízko u svého božstva a cítí, jak z něj vytéká život.

To, že ještě stále žije, se mu zdá udivující. Když jofurská korveta ťala svým paprskem po Svatém Vejci, byl zrovna v polovině otočky kolem velkého kamenného boha, téměř na druhé straně. Ale příkopovité koryto Hnízda vychrlilo výbušné horko jako řeka a zmařilo jeho zbytečný pokus o uniknutí.

Nyní Vubben leží, podoben zchumlané hromádce, a uvědomuje si dvě fakta.

Přeživší g'Kekové budou potřebovat nového Nejvyššího rádce.

A ještě něco.

Vejce stále žije.

Diví se tomu. Proč to s ním Jofuři definitivně neskoncovali? Sílu a prostředky k tomu určitě měli.

Možná je něco vyrušilo.

Možná že se ještě vrátí.

Nebo přesvědčilo je něco, aby odešli?

Vzorcový rytmus Vejce se zdá zeslaben, a přesto jasnější a zřetelnější než kdy jindy. Uvažuje, zda to nemůže být nějaká jeho iluze, vyvolaná blížící se smrtí. Nebo snad jeho roztřepené osy, rozhozené po tváři kamene, zachycují vibrace, které normální smysly zachytit nemohou.

Volá ho k sobě průzračná, křišťálová jasnost, ale Vubben se cítí zdržován houževnatým zápasem života, který se ho jaksi zdráhá opustit. Vidí teď jasně, že to bylo to, co vždy zabraňovalo rádcům a mystikům v dokonalé a plné komunikaci s posvátným ovoidem. Smrtelné bytosti - i traekiově - se musejí starat o pokračování a kontinuitu svého druhu, neboť jinak hra existence nemá svůj účel. Ale starost je také překážka. Ovlivňuje smysly. Dělá vás vnímavými

na hluk.

Nechává, s jistým druhem radosti, tuto překážku odejít. Odevzdání vyjasňuje cestu, otvírá stezku, do níž se ponořuje jako mladík, právě oddechující po tréninku kol, kde si to jako v *extázi frčel dolů po podivné svažující se rampě, kterou předtím nikdy neviděl a jejíž zákruty se mění jakýmsi příjemně hrozivým způsobem.*

Vubben cítí, že svět kolem něj se stává jaksi průhledným. A s rozvíjející se jasnozřivostí začíná vnímat souvislosti.

V legendách a lidských tradicích se říká o bozích, že mluví ke svým prorokům a k těm, kdo se octnou na pokraji smrti. Ale velký kámen nemluví slovy. K Vubbenovi nepřicházejí žádná slova ani obrazy. Přesto shledává, že je schopen sledovat projevy Vejce, jeho vibrující jednotu. Jako nějaká nálevka ho to táhne dolů, směrem k vnitřnostem Jija.

To je první překvapení. Vzhledem k jeho osamocené poloze, Šest ras předpokládalo, že Vejce je samostatný oválný kámen, zrozený z jijoánského vnitřního žáru, nyní výhradně součást nadzemního světa.

Zřejmě si ale stále zachovávalo spojitost se světem dole.

Vubbenova omámená mysl vidí říši pod Úbočím... ne jako pouhý obraz, ale v její úplné celistvosti, jako rozsáhlou doménu prostoupenou síťovím lávového žáru jako větvemi magnetického lesa, živícími a udržujícími rostoucí horský hřeben. Kořeny tohoto lesa sahají až do tekutých bazénů, nepředstavitelně hlubokých a širokých - nezměřitelných podzemních komnat, kde se rozprostírá roztavená skála vystavená neustálému drtivému tlaku aktivní planety.

A přesto, i zde formace tohoto větvoví přetrvávají. Vubben shledává, že sám je užaslý nad jejich pramenem, jenž se tu odhaluje jeho očím.

Dros!

Hluboko pod Úbočí se zarývá velká deska tvrdého kamene... oceánská plošina, narážející do masy kontinentu a pak se potápějící stále hlouběji, tlačíc eony starou žulu dolů, aby se znovu spojila s pomalu stoupajícími plášťovými vrstvami planety. Tento proces není Vubbenovi zcela neznámý. Viděl o tom ilustrace v bibloských textech. Až tento proces skončí, oceánská plošina po sobě zanechá vrstvu kalu a bahna, zpěněnou směs vody a lehkých elementů...

...a také charakteristické vzorce.

Vzorce drosu! Ze starobylých budov, nářadí a strojů, což vše bylo odloženo dlouhé věky před tím, než Buyurové vyhráli svou

nájemnou smlouvu na tento svět. Dokonce i před jejich předchůdci.

Věci samy už dávno neexistují, jsou roztaveny a zcela vymazány, jejich atomy jsou rozptýleny tlakem a žárem. Ale zbytky přece jen nějak zůstávají. Magma nedává úplné zapomenutí.

Předpokládá se, že dros se čistí, *pomyslí si Vubben, šokován důsledky, které lze z toho vyvodit.* Když my shazujeme naše kosti a odpadky do Žumpy, mělo by to vést k jejich pohřbění a očistě jijoánským ohněm. Nepředpokládá se, že něco zůstane!

A přece... kdo je on, aby se opovažoval ptát, zda Jijo nemá v úmyslu uchovat něco z každé rasy nájemců, která zde chvíli zůstává, využívajíc jejich zdrojů a rozmanitých životních forem, a pak podle Galaktického zákona zase odejde?

Je tohle to, co jsi ty? *vyptává se Svatého Vejce.* Destilát paměti? *Krystalizovaná esence druhů, jež tu byly předtím a nyní jsou už vyhlazeny?*

Unášející, až nadsmyslová myšlenka, ale přesto ho rozesmutní. Vubbenova vlastní unikátní rasa stojí na pokraji anihilace. Touží po nějakém druhu uchování, po nějakém útočišti před zapomenutím. Ale aby zanechali po sobě takový pozůstatek, musejí sofonti žít na nějakém tektonicky cenném světě velice dlouho.

Po převážnou většinu svého sapientního období žil Vubbenův druh ve vesmíru.

Potom se tedy nemusíš starat o nás, živé bytosti, *obviňuje Vubben Vejce.* Jsi jako ten šílený žíravý pavouk z hor, tvoje tvář je obrácena pouze k minulosti.

Znovu se odpověď neobjeví ani jako slovo, ani jako obraz. Co Vubben místo toho cítí, je jen další rozpínání smyslu pro souvislosti, a jeho pouť tentokrát vede vzhůru, *přes kanály, kde třením vzniká nepředstavitelný žár, šplhajíc proti pomalu stékajícím kaskádám vlhké, přehřáté skály, dokud se jeho mysl nevynoří v chladném a temném království - v mořské hlubině, tom nejosamělejším místě, které na tomto světě existuje.*

Žumpa. *Vubben cítí všude kolem sebe velké hromady drosu z posledních vln osídlení. Zdá se, že Vejce je propojeno i sem, mezi zbytky po Buyurech. Vubben cítí, že hřbitov starobylých odpadů byl čímsi narušen. Hromady archaických zbytků se stále chvějí, jako kdyby sem nedávno něco násilně vniklo.*

Není zde však žádný hněv. Ani něco takového jako zájem. Ale může vnímat reakci jako jakýsi hrozivý reflex.

To se týká i moře. Disturbance v *hromadách drosu vyvolávají přesuny v utváření vln a příboje. Žáru a vypařování. Jako spící obr, který pomalu reaguje na nepatrné štípnutí. Začíná se valit mohutná bouře, zasahující jak hladinu, tak i dno oceánu a smetající věci zpět na místo, kam patří.*

Vubben netuší, co Žumpu tak zneklidňuje. Možná Jofuři. Nebo snad konec zásilek od Šesti ras? Nicméně jeho myšlenky přicházejí teď mnohem pomaleji, jak smrt už zachvacuje jeho končetiny. Zájem o globální záležitosti a obavy o osud zdejšího světa klesají s každou uplynulou důrou.

Nicméně, může dát dohromady ještě několik průkazností.

Je tohle vše, co jsme pro tebe? *vyzvídá na planetě.* Pouhý štípanec?

Uvědomuje si nyní, že Drake a Ur-Chonn se mýlili před sto lety, když ohlásili své zjevení. Vejce není bůh, není uvědomělá bytost. Rokenn měl pravdu, když je nazval částečkou psionicky aktivní skály, ovšem mnohem kompaktnější a lépe organizovanou než Duhový proud. Destilát, který se ukázal jako neocenitelný pomocník při sjednocení Šesti ras.

Užitečný v mnoha způsobech... ale nezaslouží si uchování.

Cítili jsme to, co jsme zoufale toužili cítit, protože jiná alternativa byla nepřijatelná - čelit faktu, že my sooneři jsme sami. Vždycky jsme byli sami.

###

Toto měla být poslední Vubbenova myšlenka. Jenže v posledním okamžiku přichází ještě něco jiného. Zákmit porozumění, který se spojuje s jeho slábnoucími neuronickými záblesky. V tomto kratičkém časovém úseku cítí vlnu převládající jistoty.

Pod spícími vrstvami leží další vrstvy. Vrstvy, které jsou vědomé.

Vrstvy, které vědí.

Zoufalství není jeho poslední společník. Místo toho přichází v rychlém sledu...

očekávání...

zadostiučinění...

uvědomění prastarého plánu, který se trpělivě odvíjí...

Kaa

„Nemůžete sssi vzít někoho jiného?"

„Koho? Nikdo jiný tu není."

„Co Karkaett-t?"

„Suessi ho potřebuje, aby mu pomohl ve strojovně. Tenhle pokus bude beznadějný, nebudou-li pracovat nad hranicí svých možností."

Beznadějný. Kaa si obvykle myslel, že je to jenom takové obyčejné slovo. Ale jako pojem času bylo zatíženo širokým okruhem významů. Frustrovaně prořízl svým tělem vodu. *Ifni, opravdu mě chceš takhle zaskočit? Zatáhnout mě zas přes celý vesmír, když všecko, co chci, je zůstat tady?*

Gillian Baskinová klečela nedaleko na hrázi, její nepromokavý plášť se v dešti leskl. Zátoku periodicky osvětlovaly vzdálené šlehy blesků, odhalující, že *Híkahí* už zavřela své skořepinové dveře, připravujíc se k odjezdu.

„Kromě toho," dodala Gillian, „ty jsi šéfpilot. Kdo jiný má tak vysokou kvalifikaci?"

Potěšující slova, ale ve skutečnosti by *Streaker* potřeboval mnohem lepšího pilota.

„S posádkou měl zůstat Kípiru, ještě tam na Kithrupu. Já jsem měl být ten, kdo měl letět na skifu s Kreideikím."

Žena pokrčila rameny. „Už se stalo, Kaao. Důvěřuji tvým schopnostem a věřím, že nás dostaneš z tohoto světa živé."

A potom? Potlačil pochybami naplněný zvuk nesouhlasu. Každý věděl, že to sotva bude něco jiného než naprosto sebevražedný podnik. Na Kithrupu to také vypadalo zle, jenže tam aspoň byly ty zatracené flotily pronásledující *Streaker* rozptýlené a bojovaly mezi sebou navzájem. Při útěku z tohoto bitevního malströmu a zmatku využili možnosti ošálit pronásledovatele použitím zamaskování - unikli ukrytí ve vyprázdněné skořápce thennaninské válečné lodi. Všechno, co tento manévr potřeboval, byla šikovnost... a *štěstí.*

Zde, v jijoánském prostoru, nebylo nic takového. Žádný zmatek, žádný válečný konflikt, kterým by se dalo nepozorovaně proplížit. Byl zde jenom jediný pronásledovatel - obrovský a smrtelně

nebezpečný - a pátral po jediné, uštvané a poničené kořisti.

Prozatím byl *Streaker* v bezpečí, ukryt v jijoánském moři, jenomže jakou šanci bude mít, až se jednou pokusí odletět?

„Nemusíš si dělat starosti o Peepu," řekla Gillian, jež jaksi vytušila pravou příčinu jeho zdráhání. „Makaní má s sebou pár spolehlivých finů. Většinou jsou to Peepini přátelé. Budou vytrvale pátrat, dokud neobjeví Zhakiho a Mopola a nedonutí je, aby ji pustili."

„V každém případě," pokračovala plavovlasá žena, „není snad Peepě líp tady? Nechceš použít svou zručnost, abys ji uchránil v bezpečí?"

Kaa se podíval na Gillianinu siluetu. Věděl, že terragenská agentka by použila každý prostředek, aby ho přesvědčila a přiměla, aby splnil svou povinnost. Jestli to znamená, že bude apelovat na Kaaův smysl pro čest... nebo dokonce i rytířskost... Gillian Baskinová nebyla příliš hrdá.

„Pak to připouštíte-te," řekl.

„Připouštím co?"

„Že odletíme jako návnada, nic jiného. Náš cíl je obětovat se."

Lidská žena na molu byla několik vteřin zticha, pak pokrčila rameny.

„Zdá se to potřebné, nemyslíš?"

Kaa uvažoval. Alespoň byla poctivá - slušný způsob, jak má kapitán jednat se svým pilotem.

Celý jeden svět, se sedmi nebo osmi sapientnimi rasami, z nichž některé jsou velice blízké vyhubení, a unikátní kultura. Vzdal by se života pro tohle všechno?

„Myslím, že ano," zamumlal po delší přestávce.

Gillian vyhrála. Kaa zanechá na Jiju své srdce a odletí, aby čelil s otevřenýma očima smrti.

Potom si vzpomněl. *Ona* před časem udělala přesně totéž. Rozhodnutí, jež ji stále musí pronásledovat ve snech, i když se tehdy nedalo nic jiného dělat.

Přesto Kaau dost překvapilo, když Gillian sklouzla z kamenného mola, vstoupila do vody vedle něj a objala oběma pažemi jeho hlavu. Cítil, že se jí chvějí ruce, když ho vděčně hladila.

„Jsem na tebe hrdá," řekla. „Posádka bude mít radost, a to ne *jenom* proto, že máme toho nejlepšího pilota v celé této galaxii."

Kaaův naprostý zmatek se projevil v popleteném koktání přes

jeho sonar, které vytvořilo změť nesrozumitelných vrkavých ozvěn nesoucích se přes kolonádu sousedících přístavních mol. Gillian mu odpověděla, vytvořivši svou vlastní trinární odpověď, která pronikla touhle doznívající zvukovou clonou, dovršujíc jeho zmatení a rozpaky, a jejíž zvuková struktura připomínala téměř melodii.

**Někdy u plamenů uprostřed hvězdných cest*
i sněhové koule mohou vzkvést –
*necítíš se jako Štístko?**

Rety

Delfíní inženýr na ni zavolal ze dveří přechodové komory jedné zachráněné lodi.

„P-pospěš si, Rety! Mussíme teď odejít na tu sschůzku!"

Chuchki měl důvod být rozčilený. Jeho kráčedlo kvičelo a třáslo se, jak reagovalo na nervózní signály vysílané jeho neurálním konektorem. Byl i se sáněmi natěsnán v přechodové komoře, připraven, aby je z téhle lodi duchů dopravil zpět na *Streaker.* Za předpokladu, že všechno pokračuje podle plánu.

Jenomže já už nejsem součástí tohoto plánu, pomyslela si Rety.

Postavila se před Chuchkiho tak, že mezi nimi ležel práh dveří přechodové komory, a svlékla tuniku, kterou jí dali jako čestnému členu posádky. Nejdřív jí toto přátelské gesto udělalo radost - než poznala, že Terrané nejsou nic jiného než další banda poražených.

Hodila oděv do dveří komory.

„Řekni Dr.Baskinové a ostatním, že jim velice děkuji, ale že se odtud dostanu svým vlastním způsobem. Mnoho štěstí. A teď zmizni."

Chuchki nejdřív zůstal ohromeně zírat, neschopný řeči ani pohybu. Pak zabzučely servomechanismy a kráčedlo se dalo do pohybu.

„Stiskni knoflík, yee!" vykřikla Rety přes svoje levé rameno.

Vzadu v řídicí místnosti její malý „manžel" stiskl páčku spouštějící mechanismus přechodové komory. Vnitřní poklop se zavřel a odřízl Chuchkiho kvílivý protest. Brzy nato řada rudých světel ukázala malou místnost, naplňující se vodou, jak se otevřely

venkovní dveře.

O několik dur později uslyšela Rety hluk motorů - nyní už povědomé bzučení rychlostních saní, jež je sem oba přivezly - postupně slábnoucí, jak se stroj vzdaloval. Dala povel, aby se vnější dveře zase zavřely a zamkly, aby se zajistila proti možnosti, že by se Chuchki mohl pokusit o něco „hrdinského". Někteří o ní stále uvažovali jako o dítěti a většina delfínů měla také mystickou oddanost ke svým lidským partnerům.

Ale mně bude bez nich docela fajn. O moc líp než s těmihle blázny.

Vedlo odtud několik nízkých, jakoby sražených chodeb, ale jen jedna byla osvětlena šňůrou svítících žárovek. Vydala se touto cestou, vedoucí do řídicí místnosti, občas se zastavujíc, aby pohladila nějaký panel nebo aby nahlédla do některé kabiny plné podivných přístrojů. Posledních několik dní si tuto zachráněnou loď - podle Chuchkiho někdejší buyurský poštovní člun - pořádně prohlédla. I přes špínu a nepořádek to byl jeden z „nejlépe" opravených vraků, schopný podpory života stejně tak jako jistého strojového manévrování - díky dlouhodobé konzervaci v chladných, sterilních vodách Žumpy. Odolné galaktické stroje zde mohly poměrně nepoškozeny ležet buď navždy, nebo do té doby, až by je Jijo vsála do svého žhavého nitra.

Teď je moje, řekla si, prozkoumávajíc svou kořist. *Získala jsem svou vlastní hvězdnou loď.*

Ovšem, byl to jenom kus drosu. Všechny okolnosti se stavěly proti ní, aby se s touto sotva se hýbající hromadou šrotu někam dostala.

Jenomže okolnosti byly proti ní vždycky, už od té doby, co se narodila v tom kmeni špinavých divochů, tak hrdých na svou chorobnou ignoranci. A obzvlášť od doby, co si uvědomila, že by se raději nechala zbičovat za odmlouvání než být otrokem nějakého tyrana se zkaženými zuby a s myslí zvířete.

V poslední době zažila Rety několik zklamání. Ale nyní viděla, že každý z těchto nezdarů měl něco společného. Ke všem došlo proto, že věřila těm ostatním - napřed rádcům Pospolitosti, pak Rothenům a naposledy té ošumělé bandě bezbranných pozemšťanů.

Ale to už byla minulost. Teď se zase vrátila k tomu, co jí šlo nejlíp - spoléhat se pouze sama na sebe.

Řídicí místnost měřila na šířku zhruba třicet kroků a jejím

hlavním rysem byl asi tucet velkých přístrojových konzol. Všechny byly tmavé, až na jednu provizorně sestavenou stanici, ověšenou kabely a primitivními obchvatnými spojkami. Na tomto panelu svítila světla. Vedle na podlaze obrazovka holosimulátoru ukazovala statickou mapu okolí starobylého plavidla, svítící šipky proplétající se bludištěm hřebenů na dně velkého oceánu.

Většina návnadových lodí se pohybovala pomocí jednoduchého autopilota, avšak několik z nich bylo řízeno dokonaleji, a to posádkou dobrovolníků, kteří prováděli seřízení na rojové vzorce plánované Nissem. Při této práci pomáhaly Chuchkimu Retina inteligence i šikovné ruce, které nahrazovaly nedostatek jejího vzdělání. Cítila se oprávněná, aby si zasloužila svou hvězdnou loď.

„hej kapitáne!"

Chystala se dostat se pryč z Jija - ať už tak či onak.

Její jediný druh tancoval na přístrojové konzole, každým krokem se taktak vyhýbaje některé lesklé páce nebo spínači. Malý urský sameček ji vítal pronikavým jekotem.

„dokázali jsme to! jako piráti z plání! jako v legendách o bitvách tet! my teď volní, už žádné nooří potvory, žádná pohřbená loď plná vodomilných delfínů!"

Rety se začala smát. Kdykoliv osamělost hrozila, že ji pohltí, vždycky zde byl yee, aby jí zlepšil náladu.

„ kam teď, kapitáne? " optalo se drobné stvoření. *„ zbavit se Jija? zamířit pro změnu někam, kde je dobře a plno slunce? "*

Kývla.

„To je ono. Jenom musíme mít ještě chvilku trpělivost."

Nejdřív musí *Streaker* posbírat Chuchkiho a ostatní rozptýlené pracovníky. Rety měla dojem, že pozemšťané čekají na něco, co se má stát nahoře na pobřeží. Ale poté, co slyšela jofurské ultimátum, věděla... Gillian Baskinová bude už brzy donucena jednat.

Pomohla jsem jim, odůvodňovala si. *A nechci se jim míchat do jejich plánů... tedy ne moc.*

Ale v budoucnu na tom stejně nijak nesejde. Každý ví, že budou upraženi, jestli se pokusí utéct. Nebo je Jofuři chytí jako liger, když chňapne po gallaitrovi.

Nikdo mně nemůže mít za zlé, že jsem se pokusila najít si svou vlastní cestu z téhle pasti.

A kdyby jí někdo *kladl za vinu,* jak to provedla?

Rety se při té myšlence zasmála.

V tom případě ať si třeba naprdnou, mně je to fuk. Tahle loď je teď má a nikdo s tím nic nenadělá!

Opustí Jijo - tak či onak.

Dwer

Noční obloha sršela blesky.

V nepravidelných intervalech se mu vždycky náhle zježily a postavily vlasy. Statická elektřina práskala s basovým duněním do tkaniva balonu, zatímco po provazových kabelech se pohybovaly nahoru a dolů bledě modré záblesky tancující jako šílení ďáblíci. Jednu chvíli ho na obloze sledovala zelenavě bílá třepetající se koule a déle než miduru kopírovala každý vzestup, pokles nebo zakolísání balonu ve větru. Nemohl říct, je-li od něj daleko na dostřel šípu nebo na několik leguí. Strašidelný zjev zmizel teprve tehdy, až vítr přivál prudký poryv deště, ale Dwer se stále nervózně rozhlížel, zda se znovu nevrátí.

Větší verze téže síly blýskaly ve všech směrech - i když zatím v bezpečné vzdálenosti. Zvykl si počítat kidury mezi každým oslnivým vybitím a následným příchodem dunivé exploze. Kdyby se tento interval zkracoval, bouře by už brzy otřásala balonem jako dětskou hadrovou panenkou.

Uriel vybavila balon zařízením, které mělo udržet Dwera nad větší částí tohoto běsnění... na základě alespoň hrubého odhadu vývoje počasí podle jejího počítače z vířících disků. Nejhorší zloba se odehrávala dole pod ním, v husté hradbě mraků, táhnoucí se od horizontu k horizontu.

Nicméně to znamenalo jenom to, že jeho křehké plavidlo se muselo přenášet přes měsícem ozářené, nebezpečné trhliny, otvírající se v mracích. Ze všech stran se kolem něj tyčily a obklopovaly ho žhavé motory bouře - zvířené bouřkové mračné kovadliny, jejichž pyšné vrcholy jako by se dotýkaly hranic vesmíru.

I když šíleně nebezpečná, tato podívaná překonávala cokoliv z Dwerovy dosavadní zkušenosti - a snad i leckterého hvězdného boha v Pěti galaxiích. Byl v pokušení vyšplhat se po lanoví vzhůru, aby měl lepší pohled na tento přírodní majestát. Nechat bouři, aby mu čuchala vlasy. Křičet na ni jako v odpověď, když běsnila a řvala.

Ale nebyl volný. Byly zde ještě nesplněné povinnosti.

Dwer se tedy řídil tím, co mu bylo poručeno. Zůstal schoulen v drátěné kleci, kterou pro něj vyrobily kovářky a která byla přivázaná k proutěnému koši, houpajícímu se jako dodatek pod velkým vakem naplněným plynem. Kovové ohrazení ho podle předpokladů mělo chránit před slabším úderem blesku.

Ale co když místo toho blesk poškodí balon? Nebo zapálí válec s palivem? Nebo...

Slabé cvaknutí Dwera varovalo, aby si zakryl tvář právě půl důry předtím, než zareagoval regulátor výšky, který vyslal vzhůru výtrysk plamene, čímž se balon znovu nafoukl, dodržuje bezpečnou vzdálenost od země.

Ovšem, pojem „bezpečný" byl svým způsobem jenom věcí názoru.

„Teoreticky by tě tento prostředek měl celkem bez problémů dopravit přes Okrajový hřeben a pak za Jedovou pláň," vysvětlovala kovářka. „Pak by už mělo pominout nebezpečí blesků. Můžeš vylézt z Faradayovy klece a řídit balon sám, jak jsme tě naučili."

Naučili během poloviny jedné dost rušné midury, opravil to v duchu Dwer, *zatímco kolem probíhaly přípravy ke startu posledního balonu.*

Všechny ostatní byly už daleko před ním - flotila křehkých plavidel, rychle se rozptýlivších podle toho, jak zachytila různé vzduchové proudy - ale všechny sdílející tentýž hlavní směr, na východ, poháněny větry blížícími se téměř hurikánu. Dvakrát viděl v tom směru plameny, které nemohly být způsobeny jen bleskem. Náhlé výbuchy okrově zbarvených plamenů označovaly, že některé balony zřejmě v dálce explodovaly.

Naštěstí ty ostatní byly bez posádky, jen s přístroji, znovuopravenými z drosových lodí. Dwer byl jediný Jijoánec, který byl natolik odvážný, či spíše šílený, aby se v noci jako tato vydal na cestu v jednom z nich.

Potřebovali nějakého dobrovolníka, který by byl zároveň také postradatelný. Někoho, kdo by sloužil jako pozorovatel a hlásil, zda má tento trik úspěch.

Ne že by to měl Uriel a Gillian za zlé. Zdaleka ne. Dwer se pro tento úkol hodil. Bylo to potřebné. A tento let by ho přivedl zhruba tam, kam chtěl stejně jít.

Tam, kde mě potřebují.

Do Šedých kopců.

Co se asi mohlo stát s Lenou a s Jenin za tu dobu, kterou strávil jako zajatec šíleného robota, potom bojem s Jofury v močále a nakonec uváznuv u ztracených Terranů na dně moře? Nyní už obě ženy určitě sjednotily lidský i urský soonerský kmen a snad už je vedly dlouhou cestou od gejzírových bazénů, kde zahynul Danel Ozawa. Může trvat celé měsíce, než je svedou dolů, ale na tom nijak nesejde. Dwer měl svůj luk a lovecké potřeby. On i jeho schopnosti byly připraveny splnit úkol. Najde je.

Všechno, co potřebuju, je přistát zhruba v *tom správném prostoru, řekněme tak v rozmezí sto leguí... a nezlomit si při tom vaz. Můžu lovit a shánět zásoby. Svou traekijskou pastu schovám na později, pro případ, že se pátrání protáhne i přes zimu.*

Dwer se pokusil soustředit se na tento úkol, nechat si projít hlavou všechny problémy, které byl schopen pochopit - jako složitosti průzkumu a přežití v divočině. Ale jeho mysl se stále vracela k této divoké jízdě rozzlobenou oblohou... nebo k smutnému loučení, které tomu předcházelo.

Nějaký čas on a Sára si navzájem vyprávěli o svých dobrodružstvích, sdělujíce si přitom novinky o svých společných přátelích, ať už živých, či mrtvých. Řekla mu to málo, co věděla o Nelovi a o jejich zničeném domově. On jí zase vylíčil, jak mu Lark zachránil ve sněhové bouři život, ale připadalo mu to už tak dávno, jako by se jednalo o nějaký úplně jiný věk.

Jenže oba věděli, že jejich znovushledání musí skončit. Každý měl svoje místo, kam musel jít, a úkoly, které musel splnit. Mise s nepatrnou šancí na úspěch, ale vynucené povinností i zvídavostí. Dwer celý svůj dospělý život prožil tímto způsobem, ale dalo mu dost práce, aby pochopil, že jeho sestra si zvolila stejnou cestu, jenomže ve značně větším měřítku.

Stále by se byl mohl pokusit rozmluvit Sáře její šílený, možná i sebevražedný, úmysl - přidat se k zoufalému pokusu pozemšťanů o únik. Ale bylo zde něco nového ve způsobu, jak se chovala a mluvila - jakási odhodlaná rozhodnost a připravenost, které mu připomněly dobu, kdy oba byli ještě děti, následující Larka při jeho honbě za fosiliemi, a *Sára* byla tehdy ze všech tří ta nejneústupnější a nejodolnější. Její mysl se vždy řítila někam mimo okruh jeho chápání. Možná nastal čas, aby vykročila do týchž galaxií, které plnily její myšlenky.

„Vzpomeň si na nás, až budeš patřit mezi hvězdné bohy," řekl jí, ještě než se objali naposledy.

Její odpovědí byl chraptivý šepot.

„Pozdravuj ode mě Larka a..."

Zavřela oči a ovinula kolem něj své paže.

„...a Jijo."

Tiskli se jeden k druhému, dokud je urské kovářky neupozornily, že je nejvyšší čas odletět.

Když potom balon odstartoval, zaujal celý výhled kolem něho Mount Guenn, pohled nepodobný čemukoliv, co kdy spatřil. Blesky ještě zdůrazňovaly děsivou činnost Duhového proudu, vysílajícího krátké záblesky iluzí tančících přes jeho sítnici.

Viděl svou sestru stojící před vchodem do jeskyní, černou siluetu orámovanou světlem unikajícím zevnitř. Příliš hrdou, než aby plakala. Příliš silnou, než aby něco předstírala. Každý z nich věděl, že ten druhý s největší pravděpodobností směřuje k zapomenutí. Každý z nich si uvědomoval, že to může být jejich poslední společný okamžik.

Nikdy se nedovím, jestli žije, pomyslel si, když velký vulkán polkly mraky, naplňujíce noc blýskajícími se oblouky. Vzhlédnuv vzhůru otvorem v mračné hradbě, zahlédl jeden růžek ze souhvězdí Orla.

I přes bolest z rozloučení se Dwerovi podařilo usmát.

Je to tak lepší.

Od nynějška až do dne, kdy umřu, budu si představovat, jak ona žije tam kdesi venku. Tam někde na obloze.

Alvin

Jak se ukázalo, nemusel jsem rodičům vůbec nic vysvětlovat. Gillian a Uriel to už předtím udělaly místo mě, ještě než nastal čas k odchodu.

Šest ras by mělo mít svoje zástupce, vysvětlily jim. Ať už přijde co přijde.

Nadto jsem si právo jít plně vysloužil. A stejně tak i moji přátelé.

Koneckonců, kdo by měl lepší kvalifikaci k tomu, aby vyložil

celý příběh Jija?

Mu-phauwq a Yowg-wayuo neměli jinou možnost než přijmout mé rozhodnutí. Bylo snad v současné době na *Jiju* bezpečněji než ve vesmíru při boji s Jofury? Kromě toho jsem se už zbavil dětských obratlů. Mohl jsem rozhodnout sám za sebe.

Máma se ke mně otočila zády. Pohladil jsem ji po trnech její páteře, ale ona, aniž se ke mně otočila, promluvila.

„Děkuju ti, že ses vrátil ze smrti," zamumlala. „Pocti nás tím, že zplodíš vlastní děti. Pojmenuj svého prvorozeného po tvém prastrýci, který byl kapitánem *Auph-Vuhoosh.* Cyklus musí pokračovat."

A s tím nechala mou sestru, aby ji odvedla. Cítil jsem se tímto jejím rozkazem jak dojat, tak i zmaten, protože jsem si nedovedl představit, jak bych ho mohl splnit.

Otec, budiž požehnán, byl mnohem klidnější. Vrazil mi do rukou brašnu, v níž byla celá jeho sbírka, od autorů Nové vlny současné jijoánské literární renezance - hoonských, urských a g'kekských spisovatelů, kteří se teprve nedávno začali unikátním způsobem zviditelňovat na tištěných stránkách. „Má ti to připomenout, že lidé nejsou převládající složkou naší kultury. Naše harmonie se skládá z více než jednoho proudu, můj synu."

„Já to vím, táti," odpověděl jsem. „Nejsem zas tak *úplný* napodobitel lidí."

Kývl a přidal k tomu nízko nasazené zamručení.

„Říká se, že my hooni jsme prý byli samolibí a zahořklí, než naše tajná loď přiletěla na Jijo. Legendy říkají, že jsme neměli žádný výraz pro ‚humor'.

Jestli je to pravda - a ty se někde setkáš s některým z našich těžkopádných, nudných bratranců - řekni jim o *moři*, Hph-wayuo! Řekni jim, jak plachta nabírá vzduch a vydává při tom zvuk, který se se žádným zvukem nějakého stroje nedá srovnat.

Nauč je, jak chutná štiplavá vodní tříšť. Ukaž jim vše, co nám naši patroni nikdy neukázali.

Bude to náš dar - nás šťastně prokletých - těm, kdo neznají žádnou radost na nebesích."

###

Ostatní měli svá rozloučení lehčí.

Qheueni jsou zvyklí posílat své samce na riskantní výpravy, jejichž cíl má obvykle sloužit blahu úlu. Kleštíkovy matrony ozdobily jeho krunýř jakýmisi vykládanými hrdými vzory a slavnostně ho propustily.

Ursové se většinou starají jen o svou práci, svou zvolenou loajalitu a o sebe. Ur-ronn si nemusela vytrpět žádné slzavé údolí. Zčásti kvůli dešti, nedělaly ona ani Uriel s rozloučením žádné ciráty. Uriel to pravděpodobně viděla jako dobrou obchodní transakci. Ztratila sice svou nejlepší učednici, ale měla za ni rovnocennou náhradu.

Uriel se zdála mnohem víc rozladěná ztrátou Tyuga. Ale tady se nedalo vůbec nic dělat. Pozemšťané potřebovali jednoho traekiho. A nejen ledajakého, ale toho nejlepšího alchymistu, jakého jsme mohli vyslat. Žádná hromada základních kruhů ho nemohla zastoupit. Kromě toho, bude jenom dobře, když budou zastoupený všechny jijoánské rasy.

Huckini adoptivní rodiče se snažili vyjádřit lítost z jejího odjezdu, ale jejich skutečné city, jež k ní chovali, je nepřiměly k obzvláštnímu truchlení. Hooni nejsou lidé. Neumíme přenést plné pokrevní a tělesné pouto na ty, kdo nejsou naší krve. Naše city sahají hlouběji, ale mají užší rozsah než pozemšťanské. Možná je to pro nás ztráta.

Tak se nás pět zase nalodilo, tentokrát jako oficiální zástupci a jako dospělí. Já jsem vyměnil dětské obratle a Kleštík hrdě předváděl své vzory na krunýři. Ur-ronn se nechlubila, ale všichni jsme si moc dobře všimli, že jeden z jejích rozmnožovacích vaků už není panensky bílý, ale zbarvený čerstvým odstínem modři, jak ho zevnitř kroutil a natahoval její nový manžel.

Huck si nesla svůj vlastní emblém dospělosti - úzkou dřevěnou trubici, zapečetěnou na obou koncích voskem. I když se tvářila skromně, mohla to být ta nejdůležitější věc, kterou jsme s sebou vzali z Úbočí.

Huphu se vezla na mých ramenou, když jsem vkročil dovnitř do velrybí ponorky. Všiml jsem si, že se k nám přidal i ten noor - tytlal Blátošlap, i když se toto stvoření zdálo očividně nešťastné. Vyhnali ho snad jeho druhové pro nějaký zločin, třeba že vyzradil jejich dávné tajemství? Nebo mu byla, tak jako nám, udělena čest, že dostal šanci žít nebo umřít pro Jijo?

Sára Koolhanová stála mezí svou šimpanzicí a zraněným mužem

z hvězd, když se velké vnější dveře zavřely a odřízly nás od přístavních světel naší vesnice a od bouřící oblohy.

„No, tohle je aspoň mnohem pohodlnější, než když jsme se potápěli posledně, uvnitř toho pitomého dutého kmene," poznamenala Huck.

Kleštíkovy nožní ústní otvory podrážděně vypískly. „Tak ty chceš pohodlí? Chudák malá g'Kekinka se chce svézt na mém hřbetě a uložit do své postýlky?"

„Sklapněte, vy dva!" štěkla Ur-ronn. „Doufám, že mě Ifni nestrčila do nějaké bandy omezených ignorantů, aby mně na téhle cestě dělali společnost!"

Huphu se uvelebila na mých ramenou ještě pohodlněji a já jsem zamručel, pociťuje podivnou, až odevzdanou spokojenost. Škádlení mých přátel bylo jedním typickým rysem z oněch naivních dnů, kdy jsme ještě byli děti, v jednom kuse snící o dobrodružství v našem *Wuphonském snu*. Bylo hezké vědět, že některé věci zůstávají stále stejné, i přes prostor a čas.

Bohužel se však Huck nezmínila o tom skutečném rozdílu mezi naším prvním potopením a tímhle.

Tehdy jsme upřímně věřili, že se zase vrátíme domů. Tentokrát jsme to všichni věděli líp.

Ewasx

Ječí poplach! Z přístrojů vyřvávají sirény nebezpečí!

Popatřte, Mé kruhy, jak Vůdce-kapitán svolává nazpět roboty a vzdálené členy posádky, kteří jsou zaměstnaní sondováním podmořského příkopu.

Nyní nás trápí větší starosti.

###

Po celé dny prosívaly kognizanční detektory mořskou hlubinu, snažíce se oddělit kořist od jejích nesčetných návnad. Nám/Mně dokonce chvílemi připadalo, že pozemská loď ani nemůže být jedním z těch pohybujících se bodů! Mohla být klidně ukrytá v nějaké té hromadě drosu. Při dálkovém ovládání tohoto roje mohli

pozemšťané obejít všechny normální vzdušné kanály, používajíce místo toho svůj ďábelský talent k manipulaci se zvukem.

Já/my jsme se však naučili opatrnosti. Zatím jsem se o této možnosti před Vůdcem-kapitánem nezmínil.

Proč jsem to neudělal? Je tady totiž jistá vzpomínka. Ti u moci často vyžadují „pravdu" nebo nejlepší dohady či nápady od svých podřízených. Ale ve skutečnosti si jen zřídka přejí slyšet opačný názor, než mají oni sami.

Nicméně naši taktikové propočítali a navrhli nové zlepšené způsoby rozlišování mezi návnadou a naší lovenou kořistí. Potrvá to přinejhorším ještě jeden den. My *z Polkjhy* jsme si mohli klidně dovolit počkat.

Až do doby, dokud jsme nedetekovali vetřelce. Slídiče, kteří mohli přijít pouze z Pěti galaxií!

###

„Je jich tam minimálně šestkrát šest!"

To prohlašuje kognizanční detekční operátor. „Vznášejí se, téměř bez pohybu, ne víc než patnáct planetárních stupňů na východ. Jednu chvíli tu nic nebylo. A pak se najednou objevili!"

Důstojník pro elektromagnetickou detekci vypustí páru pochybností.

„Já/my nezachycujeme nic, ani naše venkovní satelity nic nehlásí. To vede k logickému závěru: že tvé torusy nebo tvé přístroje jsou vadné."

Ale rutinní kontrola neukáže žádné chyby ani u jednoho, ani u těch druhých.

„Mohli nějak zmást nebo poškodit paměť našich satelitů," rozumuje jeden taktik. „Jestli se to spojí s perfektní maskovací technikou —"

„Možná," vmísí se další. „Ale gravitační emise nelze zamaskovat tak snadno! Jestliže je tu šestkrát šest lodí, nemohou být větší než trup typu šestnáct. Tedy se nám vůbec nemůžou rovnat. Můžeme celou tu flotilu okamžitě anihilovat."

„Proto snad se chovají tak opatrně?" zeptá se Vůdce-kapitán, vyfukuje do napjaté atmosféry uklidňující feromony. „Možná že vyčkávají, právě na hranici dohledu, protože čekají nějaké posily?"

Je to možnost, kterou nemůžeme ignorovat. Ale, bez našich

korvet, musíme provést průzkum sami.

Pomalu, ale elegantně, se naše všemocná *Polkjhy* otočí čelem ke strašidelné flotile. Jestliže se tu jedná o průzkumníky nějaké cizí armády - snad Sory či Tandy, naše smrtelné nepřátele - bude možná nutno jednat rychle a rozhodně. Způsobem přesně takovým, jaký opravňuje existenci mistrovských kruhů.

Ostatním nesmí být dovoleno, aby získali tuto cenu!

Jak se těžkopádně pohybujeme směrem na východ, vybublává vzhůru nová myšlenka. Výstřik vosku, vyslaný naším kdysi rebelujícím druhým kognitivním kruhem.

Co to má být, Můj kruhu?

Vzpomínáš si, jak ti divocí sooneři přilákali naši korvetu, a to nejednou, ale dvakrát, používše minutové digitální impulsy, aby vzbudili naši pozornost?

Poprvé použili takové signály, aby nás podplatili tím, že nám udali místo úkrytu g'Keků.

A podruhé? Ach ano. Byla to léčka, vnadidlo, jež zatáhlo naši korvetu do pasti.

VELMI CHYTRÉ, MŮJ KRUHU!

Ano, ale to srovnání nefunguje.

Tentokrát je zde mnohem více zdrojů.

Jsou silnější a jejich kognizanční spektrum vykazuje stopové vzorce typické pro počítače hvězdných lodí.

Ale především, Můj ubohý kruhu, neslyšel jsi našeho detekčního důstojníka?

Tyto signály nemohou pocházet od nevzdělaných soonerů.

TY OBJEKTY LETÍ!

Sára

„Gravimotory!"

Detekční důstojník udeřil svým ocasem do vody.

„Jsou tu známky pohybu! Velký emitor opouští svou stabilní vzdušnou pozici. Jofurská válečná loď se nyní pohybuje na východ rychlostí dvou machu. Výška deset kliků."

Sára pozorovala, jak se Gillian Baskinová na tyto zprávy tváří. Vyvíjelo se to podle plánu, ale blonďatá pozemšťanka nevykazovala

téměř žádnou reakci. „Velmi dobře," odpověděla. „Informujte mě o každé změně směru. Operátore, zadejte prosím u návnady rozptylovací program číslo čtyři. Začněte směrovat vraky nahoru, ale pomalu."

Vodou naplněná místnost byla naprosto nepodobná jakémukoliv „velitelskému můstku" na terranském plavidle, o jakém kdy Sára četla ve starých knihách. Sem mohli lidé vstoupit jenom s dýchacími maskami. Prostor byl řešen tak, aby především sloužil pohodlí delfínů. Byla to jejich loď - i když zde velela pozemská žena.

Zatuchlý pach po plísni způsobil, že Sáru začal svědit nos, jenže když zvedla ruku, aby se poškrábala, narazila do průhledné helmy, což ji už alespoň popadesáté vyplašilo. Šumivá tekutina lechtavě narážela do jejích holých paží a nohou a vyvolávala v nich mravenčení. Přesto nepociťovala žádný nepříjemný pocit, strach nebo klaustrofobii. Toto místo bylo příliš podivné, než aby dovolovalo podobné, v takovýchto podmínkách obvyklé reakce.

Streakerův celkový vzhled a rozměry byly ještě stále tajemstvím. Její první pohled na jeho trup - výhled úzkým pozorovacím okénkem na levoboku, když ponorka následovala světlo reflektoru mateřské lodi, se kterou se měla setkat - odhalil podivný, výčnělky posetý válec, vypadající jako nějaká velká twelčí housenka, jehož černý povrch jako by světlo spíše pohlcoval než odrážel. Prostorný vchod byl téměř prázdný, když se Kaa a ostatní delfíni vylodili z *Híkahí*, použivše pavoukovitá kráčedla, aby odspěchali na svá přidělená místa. Až na můstek byla z větší části lodi vypumpována voda, aby se váha zmenšila na minimum.

Stěny se zachvívaly vibrací motorů - vzdálených příbuzných strojů v mlýně Sářina otce či parních člunů z Tareku. Povědomost sahala hluboko, jako by tato příbuznost protékala přímo její krví.

„Válečná loď přelétá nad Okrajovým hřebenem. Ztrácí se z dohledu!"

„To nic neznamená," připomněla Gillian posádce. „Stále mají nahoře satelity. Udržet rozptylovací vzorec čtyři. Kaao, posuň nás k západnímu okraji naší skupiny."

„O.K.," odvětil spolehlivý šedý pilot. Jeho ocas a ploutve se pohybovaly uvolněně, neukazujíce žádnou známku napětí. „Suessi hlásí, že vše pracuje normálně. Gravimotory zapojeny."

Sára se podívala na řadu obrazovek, monitorujících různé části lodi. Nejdřív jí každý displej připadal až nemožně malý, ale zařízení

v její helmě dávalo pozor i na nepatrné pohyby jejích očí, zvětšujíc každý obraz, na který se soustředila, a rozšiřujíc ho až do jasnosti 3-D. Většinou obrazovky ukazovaly prázdné místnosti se stěnami stále ještě vlhkými od nedávného zatopení. V jedné z nich i „Suessiho", jehož vzhled byl zcela unikátní - torzo z klínových plátů, korunované lesklou kupolí, která obsahovala to, co zbylo z jeho hlavy. Paže, která ještě stále byla lidská, gestikulovala směrem k panelu, na němž delfíní operátor prováděl nějaká seřízení.

Tatáž paže se pevně sevřela kolem Emersona hned poté, co *Híkahí* přistála, a chvějíc se vzrušením i dojetím objímala ztraceného hvězdoplavce. Sára ještě nikdy předtím neviděla kyborga. A tudíž nevěděla, jestli je pro něj normální takhle plakat.

Emerson a Prity tam byli také, a jejich hbité ruce pomáhaly Suessimu všude, kde bylo zapotřebí. Sára je zahlédla v šeru místnosti, a s nimi i Ur-ronn, dychtivou mladou ursku, která přisluhovala plně zaměstnaným inženýrům. Vskutku, Emerson vypadal šťastnější, když měl plné ruce práce. Koneckonců, tyto paluby a stroje byly po mnoho let jeho světem. Nicméně, už od shledání v docích, Sára postrádala jeho obvyklý úsměv. Poprvé se zdál kvůli svému zranění jaksi zahanbený a pokořený.

Tahle posádka na tom musí být opravdu hodně zle, když potřebuje pomoc jedné opice, jedné urské kovářské učednice a němého mrzáka. Ostatní mladí z Wuphonu byli rovněž zaměstnaní. Vyřizováním vzkazů a dohlížením na stádo glaverů, snažíce se, aby zůstali zcela klidní v novém cizím prostředí.

Patrně jsem ze všech ta nejméně užitečná. Jen Vejce ví, co tady vlastně dělám.

Byla to vina rádce Purofskyho, jehož kosmické spekulace ji přivedly na myšlenku, spojit svůj osud se zoufalými pozemšťany. *Ale i kdyby jeho zdůvodnění skutečně platilo, co můžu udělat ohledně tohoto buyurského plánu? Zvlášť je-li tato mise sebevražedná -*

Detekční důstojník zavřískl a zpěnil vodu úderem svého ocasu.

„Primární gravitační zdroj zpomaluje! Jofurská loď se blíží k odhadované poloze mobilního pozorovatele!"

Mobilní pozorovatel, pomyslela Sára. *To by zřejmě měl být Dwer.*

Představila si ho v tom křehkém balonu, samotného na rozbouřené obloze, obklopeného zlobou přírody, a toho obrovského behemota řítícího se k němu.

Schovej hlavu, bratříčku. Už je to tu.

Dwer

Když měl za sebou Okrajový hřeben, bouře se konečně zmírnila natolik, že zahlédl i nějaké hvězdy. Mezery v mracích se šířily. Dwer postřehl bledou záři na východě. Šedé osvětlení se rozlévalo po široké pláni plné vlnících se zakřivených čepelí.

Dwer si připomněl obtížné lopocení, když pěšky procházel toutéž drsnou stepí před několika měsíci, doprovázeje je Danela, Lenu a Jenin k Šedým kopcům. Stále ještě měl na těle jizvy z tohoto tvrdého pochodu, když jako nůž ostré stonky šlehaly po jejich šatech a zarývaly se do každého kousku odkryté holé kůže.

Tohle byl daleko lepší způsob cestování, vznášet se vysoko nahoře. Totiž, jestli se vám podařilo přežít spalující střely blesků a hrom, který vám uvolňoval zuby, a hrozící nárazy na vrcholcích hor, které se tyčily z noci jako nějaké obrovské pařáty, chňapající po kolem letícím soustu.

Možná že nakonec by pěší pouť přece jen byla mnohem lepší.

Napil se z láhve s vodou. Svítání znamenalo, že je čas připravit se. Dřímající stroje se probudily k životu, jakmile první světlo narazilo na návnadové balony, uzavírajíc elektrické obvody. Počítače, zachráněné ze starých hvězdných lodí, začaly spřádat své neužitečné kalkulace.

Jofuři už musejí být v *pohybu*.

Sáhl si k čelu a dotkl se rewqa, kterého mu dali, a přiměl ho tak, aby se mu přetáhl přes oči. Ihned se jeho okolí proměnilo. Kontrasty vystoupily výrazněji. Z horizontu zmizely všechny stopy oparu a on byl schopen dívat se téměř přímo do vycházejícího slunce a rozeznat vzdálené záblesky aspoň z tuctu vznášejících se balonů, nyní široce rozptýlených až daleko na východ, maličkých přeživších po prudké bouři, která je zahnala až tam.

Dwer vytáhl z váčku u pasu čtyři krystaly a nacpal je do pletiva gondolového koše, takže každý se jiskřil a třpytil v šikmo dopadajícím světle. U jeho opasku čekalo kladivo, ale zatím je nechal na místě, sleduje napjatě terén za míjejícími návnadami v očekávání, kdy se objeví známky blížících se Šedých kopců.

Už jdu, Jenin. Budu tam brzo, Leno.

Jenom musím ještě něco vyřídit.

Pokusil se představit si jejich tváře, raději se utíkaje do budoucnosti, než aby zůstával u kruté a drsné minulosti. Pohřben v batohu na jeho zádech spočíval senzorový kámen, který se rozsvítí v předvečer zimního slunovratu, jestliže se Nejvyšším rádcům podaří nějakým zázrakem všechno vyřešit. Jestliže všechny hvězdné lodě odletí a bude důvod věřit, že se už žádná z nich nevrátí. Do té doby musí Dwer najít Lenu a Jenin a pomoct jim připravit až doposud izolovaný, skrytý kmen soonerů pro jakýkoli osud, který se jim naskytne - buď návrat na Úbočí, nebo život v neustálém skrývání v divočině.

Koneckonců, to je práce, na kterou jsem vycvičen. Povinnost, o níž vím, že jsem schopen ji splnit.

Nicméně shledal, že je obtížné upokojit svou neklidnou mysl. Z nějakého důvodu si Dwer místo toho vzpomněl na *Rety,* vznětlivou soonerskou dívku, která se rozhodla zůstat s posádkou *Streakeru.* Ne že by to bylo překvapující; Rety si nepřála v životě nic jiného než odejít z Jija, a tohle se zdálo jako ten nejpravděpodobnější, i když riskantní způsob.

Dwerova mysl se zatoulala nazpět k dobrodružstvím, která spolu zažili jako zajatci danického robota. Připomněl si, jak se pokusil převést stroj přes řeku tak, že ho nesl nad sebou jako nějaký klobouk, sváděje jeho silová pole skrz svůj vlastní nervový systém...

Najednou mu to došlo. Ta vzpomínka nebyla žádná náhoda. Žádná namátková asociace.

Bylo to varování.

Po páteři mu proběhlo dráždivé mravenčení. Až děsivě povědomé.

„Hajzli!" vykřikl, prudce se obrátiv k západu -

- právě včas, aby spatřil obrovský, úděsný objekt, modrý a kulatý jako tvář nějakého démona, vznášet se nad vrcholky Okrajů a tiše se hnát směrem k němu, předháněje zvuk.

Bylo to jako dívat se na let šípu, zaměřeného přímo na váš nos. V okamžiku hvězdná loď vzrostla z pouhé tečky do gigantických rozměrů a zaplnila celý svět!

Dwer zavřel oči a připravil se na smrt...

Míjely kidury, dvě na každý pádící úder srdce. Po dvaceti se gondola střetla se stěnou zvuku, jež jí otřásla jako hrom.

Ale bylo to vše. Žádný *náraz.*

Muselo mě to minout!

Přinutil se otevřít oči a rozhlížel se kolem sebe...

...a postřehl *to* na východě, jak míří k návnadovým balonům.

Nyní mohl rozpoznat, že se behemot pohybuje ve větší výšce než on sám. Bezprostřední kolize byla iluzorní představa. Nikdy by se k němu nepřiblížil ani na dosah jedné legue a Dwera si zřejmě ani nepovšiml.

Ale ty návnady minout nemůže, pomyslel si. *Má je přímo na dohled.*

Čepel, jeho qheuenský kamarád z dětství, tvrdil, že v jofurských přístrojích balony vypadají průhledné. *Ale to bylo* v *noci. Teď je už téměř plné denní světlo. Teď už Jofuři ty balony určitě vidí.*

Nebo snad ne? Dwer si právě vzpomněl, jak plán s balony nadchl Nisse, který byl poněkud obeznámen s množstvím jofurských vlastností a způsobů. Možná že Gillian Baskinová věděla, co dělá.

Cílem celé akce bylo Jofury zmást. Poslat je, aby pátrali kolem po předpokládaných nepřátelských lodích, které mohli detekovat jen nejasně.

Dodatečně se ujistil, že kosmický titán těžkopádně zpomalil a začal v dlouhé spirále sestupovat, obkružuje vytipovaný areál. Zdálo se, že aura zborceného, deformovaného vzduchu poutá veškeré světlo procházející v okruhu asi tak polovičního poloměru strašidelné koule. Rewq odhalil to, co asi bylo nějakým druhem štítu - očividný důvod pro jofurský předpoklad neporazitelnosti.

Dwer sáhl po kladivu u svého opasku... a čekal.

Lark

Chtěl se milovat znovu. A kdo by také nechtěl poté, jak se Ling vzpínala a vášnivě a s téměř zvířecími výkřiky se k němu vinula, což stavělo do špatného světla její původ coby hvězdného boha? On také pocítil zemětřesení vášně. Žár, který vycházel z něčeho divokého uvnitř... následovaný uvolněním, které bylo blaženým stavem osvobozeným od každé rozumné myšlenky.

I přes jejich zoufalé postavení, kdy byli polapeni v lodi plné smrtelných nepřátel, se Lark cítil šťastný. Šťastnější, než kdy byl od

-

Nikdy. Nikdy nebyl šťastnější. Nějakým způsobem ho toto nadšené vytržení neopouštělo ani v současném stavu únavy a malátnosti, ale plnilo ho jakousi zvláštní energií, vitalitou, kterou nikdy předtím nezažil. *Tolik tedy ohledně mého slibu celibátu*, pomyslel si. *Ovšem tento slib byl učiněn kvůli Jiju. A my už na Jiju nejsme.*

Natáhl ruku k Ling. Ale zastavila ho zvednutou paží a posadila se, s hrudí stále ještě se lesknoucí jejich smíšeným potem.

Linginy oči měly vzdálený výraz. Vypadala, že něčemu naslouchá.

Obklopovala je džungle - spleť všemožných druhů vegetace, podpíraná laťkovým lešením, jež vyplňovalo místnost větší než umělá jeskyně v Biblosu. Toto fantastické bludiště zabíralo zmíněný prostor téměř beze zbytku. V jednom vzdáleném koutě, zjevně zanedbávaným drony-údržbáři, udělali si oba lidští uprchlíci cosi jako hnízdo. Ling, vycvičená kosmobioložka, neměla žádné problémy s nalezením několika druhů ovoce a hlíz, které byly jedlé. Takto mohli žít týdny, ba i měsíce... nebo snad i po zbytek svého života. Kdyby zde ovšem nezasáhl vesmír.

Což také samozřejmě udělal.

„Zaútočili na jejich obranné řady," sdělila Ling Larkovi. „A myslím, že zpomalili."

„Jak to můžeš vědět?" Lark se snažil naslouchat, jenomže nemohl rozeznat žádný rozdíl ve směsici různých, navzájem se proplétajících zvuků motorů, složitějších než zelenající se džungle.

Ling vklouzla do roztrhané tuniky, což byl její jediný zbývající oděv. „Pojďme!" řekla.

S povzdechem si oblékl vlastní poničenou košili. Zvedl kožený řemínek, na kterém visel jeho amulet - odštěpek ze Svatého Vejce, který odsekal jako dítě. Jestliže loď opustila Jijo, mohlo by ho to snad konečně osvobodit od tohoto milovaného - nenáviděného břemene?

„Pojďme!" Ling už spěchala chodbou podél lešení, směřujíc k východu. V roztrhaném popruhu, zhotoveném z utrženého pruhu látky, nesla zraněný růžový torus - jeden z traekijských kruhů, který jim věnoval Asx.

Nechal řemínek amuletu sklouznout kolem krku a sáhl po hrubém vaku, který obsahoval rudý torus a několik dalších věcí

„Už jdu," zamumlal a vyhrabal se z hnízda, zvědav, jestli se sem vůbec ještě někdy vrátí.

###

Nyní se vedení ujala Ling. S Larkem, který dokázal rozlišit pachové indikátory v tunelovitých mezisekcích a s purpurovým kruhem, sloužícím jako univerzální paklíč, měli jenom málo potíží, když pospíchali „na sever" - nahoru po ose lodi. Dvakrát se jim podařilo zrychlit pomocí skluzných antigravitačních trubic. Larkův žaludek metal kotrmelce, když se jeho tělo kymácivě vzneslo vzhůru a proletělo uhlově černým tunelem. Nicméně přistání bylo nakonec vždy měkké. A co bylo ještě lepší, cestou nepotkali žádného Jofura ani robota.

„Jsou na bitevních stanovištích," vysvětlovala Ling. „Zde. Jejich řídicí místnost by měla být právě pod tímto podlažím. A jestli se nemýlím, někde by tu měla být pozorovací galerie..."

Lark ucítil podivně známé aroma, až nápadně podobné vůni, kterou používali traekiové, když mluvili o *Biblosu*.

Ling ukázala najeden z mála psaných symbolů, vyrytý do zdi. Hrdě prohlásila: „Měla jsem pravdu!"

Lark už tento glyf viděl předtím - paprsčitou spirálu s pěti vířícími rameny. Dokonce i jijoánské padlé rasy věděly, co to znamená. Velká galaktická knihovna. Symbol jak trpělivosti, tak i znalostí.

„Sláva!" zajásala Ling, když přiložila purpurový kruh ke vstupní destičce. Bariéra se sklouznutím otevřela, poskytujíc přístup do temné místnosti, jejíž jediné osvětlení přicházelo z širokého okna, umístěného přesně naproti dveřím. Stačilo jenom pár kroků přes místnost a bylo možno vyhlédnout okenním sklem na jasně osvětlený prostor pod nimi, plný Jofurů.

Byly zde tucty kuželových seskupení. Větších a uhlazeně dokonalejších než kterýkoliv jijoánský traeki. Dřepěly u přístrojových pultů, mnohé z nich obklopeny svítícími panely a blikajícími kontrolkami. Uprostřed pak jedna lesklá hromada torusů trůnila na zvýšeném pódiu a zřejmě kontrolovala práci posádky.

„Spousta velkých lodí má pozorovací galerie jako tahle, ve které jsme," vysvětlovala Ling šeptem. „Slouží především k tomu, když legáti některého z velkých institutů přijdou na palubu - řekněme na

inspekční obchůzku. I když po většinu času je tu jenom hlídač."

„Cože?"

Ukázala nalevo, kde Lark teprve teď uviděl hrubou krychli o velikosti člověka, s jedinou tmavou čočkou uprostřed, přehlížející celou jofurskou řídicí místnost.

„Je to WOM... čili psaná paměť. *Svědek.* Předpokládá se, že ji má každá loď, která je ve vlastnictví nějakého velkého klanu, zvláště je-li angažována ve větším hazardním podniku. Vyhotovuje zprávy, které pak mohou být archivovány v obrovských skladištích, takže se pozdější generace mohou učit ze zkušeností každé rasy, až uplyne určité časové období."

„Jak dlouho?"

Ling pokrčila rameny. „Až miliony let, myslím. Občas slyšíme o hlídačích, kteří byli odesláni do skladišť, ale nevím o žádném WOM, který by byl přečten během současné epochy. Myslím, že když ho donutíš, aby mluvil, tak tenhle typ se vyjadřuje v samých protimluvech - typické pokrytectví Galaktiků. Nebo jsem možná také nepochopila nějaké jemnosti v pojmech."

Ty i já, oba, pomyslel si Lark, pustiv hlídače z mysli, stejně jako svůj kamenný úlomek.

„Podívej!" řekl, ukazuje k jednomu konci jofurského řídicího střediska. „Tamty velké obrazovky ukazují, co je venku! Vypadá to, že jsme přeletěli Okraje."

„Směrem ke slunci." Ling přikývla. „Buď je ráno, nebo —"

„Nic na Úbočí nevypadá tak jako tahleta prérie. To je jedovatá tráva. Takže je ráno a to je východ."

„Podívej se na ty mraky," poznamenala Ling. „Už se trhají, ale musela tam být pořádná bou -" Přerušila se. „Slyšíš to? Jořuři jsou jaksi vzteklí. Možná bych mohla nařídit tyhle knoflíky a —"

Do pozorovací galerie náhle pronikl zvuk. Jekot a cvakání, promísené hvizdy a skřípavými zvuky arogantně akcentované galaktické Dvojky.

.....ROZKAZ OPRAVIT DISONANCI/ROZPORY MEZI VAŠIMI RŮZNÝMI ZPRÁVAMI! ODŮVODNĚTE TENTO ZPŮSOB PRŮZKUMU! VYSVĚTLETE DŮVODY, PROČ BYCHOM SE NEMĚLI VRÁTIT K NAŠÍ PRIMÁRNÍ MISI - PÁTRÁNÍ PO VLČECÍM PLAVIDLE!"

Lark viděl, jak Jofur na centrálním pódiu během těchto slovních glyfů rozčileně gestikuluje, takže to byl asi velitel. *Kdybych měl*

jenom nějakou zbraň, zatoužil. Ale skleněná bariéra byla zřejmě příliš silná pro cokoliv tak primitivního jako jijoánská sekera nebo puška.

„My/Já nemůžeme doporučit opuštění tohoto areálu, dokud neověříme/nezarazíme možnost nepřátelských lodí/malých lodí," odpovědělo nejbližší seskupení, užívajíc méně panovačné verze téhož dialektu. *Lodní vědomí se vznášejí blízko, ale jsou nedetekovatelná na nějakém jiném vlnovém pásmu! Ale jak je to možné? Let bez gravimotorů? Jofuři, velcí a mocní, musejí mít/prozkoumat toto tajemství, kvůli bezpečnosti!"*

Dopředu se protlačilo další seskupení a Lark náhle se zachvěním pocítil, že je zná. Neohrabaná hromada opotřebovaných torusů býval kdysi traekijský Nejvyšší rádce, i když jeho řeč si nepodržela nic ze skromné laskavosti někdejšího Asxe.

„Já/my nabízíme tuhle radu - pachové indikátory, které pronásledujeme, mají pach promyšlené lsti! Vzpomeňte si na ty hořící trubice, které tito divoši použili proti naší korvetě! Nyní naši kamarádi v obsazeném bibloském archivu hlásí, že tento vlčecí trik identifikovali jako „rakety". Na rozdíl od taktického důstojníka Já/my musíme poukázat, že tyto rakety létají úspěšně i bez gravimotorů! Já/my dále tvrdíme-"

Přerušilo ho další seskupení.

„Lokalizace! Jedno z nejbližších vědomí zůstalo aktivní dost dlouho, aby byla ověřena jeho poloha!"

Velitel nyní vypustil obrovský chuchvalec husté fialové páry.

„POKRAČUJTE V PŮVODNÍM SMĚRU ÚTOKU! PŘIPRAVTE LAPACÍ KAPSLI PRO CHYCENÍ ZDROJE! AŤ UŽ JE TO ZKUŠENÝ NEPŘÍTEL Z VESMÍRU ČI DALŠÍ SOONERSKÝ TRIK, ZAJISTÍME HO PRO DALŠÍ PROŠETŘENÍ. PAK SE VRAŤTE K NAŠIM HLAVNÍM ÚKOLŮM."

Seskupení kruhů reagovala mnohem rychleji, než jak to Lark kdy viděl u traekiů, a dala se do práce v energickém víru bazálních nohou a míhajících se úponkovitých paží. Brzy se na venkovních monitorech ukázaly mraky a rozmazaná prérie, rychle ubíhající mimo a zachycená v mnoha spektrálních pruzích. Na některých displejích byly vidět uzavírající se zářivé soustředné kruhy.

„Zaměřované cíle —" vysvětlovala Ling. Ale v kruzích nebylo vidět nic. Jen prázdný prostor.

Larkova pravice zajela pod košili a pohladila úlomek Vejce.

„Cítím..."

Ling ho zatáhla za ruku. „Podívej se na tu obrazovku nejdál nalevo!"

Zamrkal a po chvilce začal rozeznávat něco malého a kulatého. Přízračný tvar, který vypadal téměř jako průhledný. *Skvrnitá látka*, uvědomil si, poznávaje produkt speciálního způsobu g'kekského tkaní. Najednou Lark pochopil. Jofuři se hnali k jakémusi objektu, který se v jejich senzorech jevil jako téměř neviditelný, protože nesestával z ničeho jiného než z plynu a z tkaniny tvořící záhyby a potažené jakýmsi voskovitým povlakem.

Kdyby jen jeho vyčerpaný rewq neupadl do hibernace! Mlhavá koule se zvětšovala v souladu s rytmem jeho vzrušeně bijícího srdce. Jeho amulet divoce tepal jako v odpověď.

„Co je to?" divila se Ling zmateně.

Než mohl odpovědět, náhle, zcela bez varování, všechny dopředu zaměřené obrazovky zčernaly.

Jeden Jofur pronikavě zaječel. Několik jich vypustilo barevnou páru. Velitel se napjal a zařval:

„POZOR! POZOR! NEPŘÁTELSKÁ AKCE! ÚTOK ROBOTŮ! VŠECHNA STANOVIŠTĚ OKAMŽITĚ PŘIPRAVIT NA ZAT-"

Gillian

„Detonace!"

Detekční důstojník *Streakeru* vydal nadšený výkřik. „Jedna z našich distančních bomb prrávě vybuchla téměř na vrr-cholku Jofura!"

Můstek se naplnil delfíním jásotem. „Možná že to ti bastardi dostali!" štěbetal kdosi radostně.

Gillian si vyžádala klid.

„Zmlkněte, vy všichni. Ta žabka udělá tak akorát škrábanec na jejich nátěru." Zhluboka se nadechla. Byl to kritický okamžik rozhodování, kdy šlo prakticky o všechno.

„Vypustit roj!" rozkázala. „Dostaň nás okamžitě nahoru, Kaao. Přesně tak, jak jsme plánovali."

„Rozkaz!" Po pilotově hřbetě přejely vlny napětí, když vysílal povel přes svůj neurální konektor. *Streaker* ihned odpověděl a

motory se rozburácely na plný výkon, poprvé téměř po celém roce. Zvuk vyvolával ve všech přítomných napětí, i když vzhledem k plánu je tenhleten akt měl bezpečně dostat pryč, ještě než se jofurské senzory vzpamatují a začnou znovu fungovat.

Telemetrie ukázala, že motivátory běží dobře. Gillian pohlédla na displeje, ukazující strojovnu. Hannes Suessi pobíhal sem a tam, kontroluje práci svého dobře sehraného týmu. Dokonce i Emerson vypadal jako stržen všeobecným nadšením, jeho dlouhé tmavé ruce rutinně přebíhaly po ovládací konzole na jeho starém místě, kde už předtím prožil tolik jiných kritických situací a střetů. Při této příležitosti se řeč zdála nedůležitá, větší cenu měla schopnost intuice a doteková zručnost.

Možná by také teď loď měla slyšet Emersonův sytý baryton, jak dává průchod vítěznému řevu.

Jestli všechny opravené části budou fungovat. Jestli dostaneme ze všech těch náhradních součástek, které jsme vydolovali z těch vyhozených vraků, plný výkon. Jestli bude návnada fungovat tak, jak jsme plánovali. Jestli nepřítel udělá to, co jsme předpokládali... jestli... jestli...

Nahoře nad jejich hlavami namáhaná křišťálová kupole řídicí místnosti změnila barvu. Uhlová čerň propasti rapidně bledla, jak se Streaker hnal vzhůru, přecházejíc do královské modři a pak do jasné bledě zelené. Řev motorů změnil tóninu, když jijoánský oceán neochotně uvolnil své sevření a propustil vesmírnou loď na cestu ke hvězdám.

Streaker vystřelil z moře s explozivní silou, pohybuje se už teď větší rychlostí než kulka a následován ohonem přehřáté páry.

Z ponorky znovu vesmírná loď. Jsme zase tady.

Běž, holka.

Běž!

Rety

Probuzen z půl milionu let spánku, starý vrak řinčel a sténal. Nucen k extrémnímu výkonu, vyl jako nějaká bestie zmítající se v agónii.

Rety odpovídala svým vlastním ječením, tisknouc si obě ruce na

uši. Zdálo se, že proti podpěrnému sloupu, k němuž se připoutala, buší nějaké ohromné pěsti. S každým otřesem se jí smyčky provazu a elektrického kabelu zarývaly do kůže.

Z vaku u Retina opasku se vysunula yeeho hlava.

„ženo! ženo, nekřič! neměj strach, ženo!"

Ale jeho pištivá slova se naprosto ztratila uprostřed malströmu zvuků. Zanedlouho se jeho volání změnilo v kvílivé urské bědování.

Přemožena hrůzou, že je v pasti, Rety trhala nehty svá pouta, bojujíc o uvolnění.

V tomto stavu si vůbec nevšimla transpozice lodi z vody do vzduchu. Malá holoobrazovka ukazovala bílé čepičky vln, které spěchaly k písčitému pobřeží, a potom už vrcholy mraků.

Plazíc se po tvrdé kovové podlaze, vrhla se Rety k průlezu, vnímajíc pouze úzký tunel prosvítající přes opar bolesti.

Ewasx

Účinky začínají zvolna slábnout.

Vynořím se ze stavu omráčení, slepý a sám. Uplyne velký počet dur, než zase obnovím Můj smysl pro jednotu. S úspěchem.

Vysílaje opatrné signály dolů po řídicích úponcích, vytvářím znovu spojení s podřízenými kruhy. Za okamžik získávám přístup k jejich rozmanitým smyslům a mohu se všemi směry dívat svými očními pupeny, jež se ještě stále chvějí a kroutí.

HALO, MÉ KRUHY. Teď mi podejte zprávy a připravte se k činnosti. Určitě jsme zažili - a přežili - stav zvaný Zatmění.

To je co?

Vy to nevíte, Mé kruhy? Vy snad nemáte žádné vzpomínky z doby, kdy jste byly připraveny o dobrodiní oailijského daru?

Existují jisté zbraně, které mohou nás Jofury postihnout dočasnou ztrátou smyslů, nutíce nás spoléhat se během této krátké neschopnosti na ochranu robotů.

Jaké neschopnosti? ptáte se.

###

Já/my se rozhlížíme kolem sebe. Už nestojíme vedle Vůdce-

kapitána, místo toho se nacházíme u hlavního řídicího panelu a naše ruční úponky jsou ovinuty kolem řídicích kol.

CO TO DĚLÁME?

Nařizuji úponkům, aby se stáhly zpět, a ony poslechnou. Obrazovky ukazují rozmazanou, rychle se pohybující změť, jak se *Polkjhy* řítí nad oblastí ježatých, zkroucených kaňonů, nepodobnou jakékoli z našich vyvolaných paměťových stop z Úbočí. Indikátory setrvačnosti ukazují, že se ženeme na *východ*, stále dál od moře. Pryč od naší kořisti.

Ostatní seskupení se už rovněž začínají hýbat, jak se jejich mistrovské kruhy probouzejí ze Zatmění. Spěšně uvádím náš bazální torus do pohybu a suneme se pryč od pilotního stanoviště. Spěcháme odtud na své původní místo vedle Vůdce-kapitána, který se právě nyní probouzí z ochromení.

S veškerou pravděpodobností budou ostatní předpokládat, že naši dokonalí robotí strážci - naprogramovaní, aby nás chránili během epizody Zatmění - měli dobrý důvod odklonit *Polkjhy* do tohoto nežádoucího směru. Tváříce se jakoby nic, Já/my pozorujeme, jak pilot přebírá řízení, zastavuje tento střemhlavý let a snaží se znovu získat výšku.

MÉ KRUHY, CO MÁTE V ÚMYSLU? CO JSTE SE TO POKOUŠELY UDĚLAT, ZATÍMCO VÁŠ MISTROVSKÝ KRUH BYL OCHROMEN? CHTĚLY JSTE NÁS SNAD ROZBÍT O NĚJAKOU SKÁLU?

Roboti by to určitě nedovolili. Ale odklonit směr *Polkjhy* - to bylo ve vaší moci, že ano?

Uvědomuji si, že pokud jde o umění kooperace, mám se ještě stále dost co učit.

Gillian

Napjatě sledujíc pohyb lodí, Gillian si náhle uvědomila, že už to není ten starý *Streaker.* Reagoval pomaleji, než by průzkumná loď typu Snark měla. Planeta se vzdalovala s deprimující pomalostí ve srovnání se střelhbitou pohyblivostí, kterou loď obvykle vykazovala. Suessiho motory za to nějak nemohly. Byl to ten zatracený karbonový povlak, který uzavíral *Streakerův* trup pod nesčetnými

tunami mrtvé váhy, ucpávaje stázové patky a gravitonové emitory, což vše stálo cenný čas, potřebný k získání příslušné rychlosti k odpoutání od orbity. Minuty zranitelnosti.

Gillian pohlédla na displej, zobrazující pohyby roje. Hrstka jasných teček ukazovala, že minimálně dvacet návnad se už dostalo ven z vody a aspoň tucet jich nyní stoupalo vzhůru ze svých starobylých hrobů, sténajíce jakoby v radosti - či v agónii - nad tímto nedobrovolným masovým zmrtvýchvstáním. Skupinky návnadových lodí vyrážely pryč různými směry, rozptylujíce se podle předem naprogramovaných plánů, i když prázdné a bez života.

Všechny, až na jednu.

Gillian pomyslela na tu lidskou dívku, Rety, která se sama vyhostila na palubu jednoho z těch blikajících světýlek. Bylo by snad lepší nějak se prolomit do lodi, kterou unesla? Nebo zkusit znovu získat kontrolu nad palubním počítačem a přeprogramovat ho tak, aby se Rety dostala na pobřeží?

Niss si nemyslel, že by se jakýkoliv takový pokus setkal s úspěchem v tom krátkém časovém úseku, který byl k dispozici. Nakonec Alvin a Huck Gillian přesvědčili, aby to nezkoušela.

„My víme, co všechno jste vy pozemšťané zkoušeli udělat s tímhle pokusem o útěk, " řekla ta mladá g'kekská samička.

„A přece jste se dobrovolně přihlásili, že půjdete s námi? "

„A proč ne? Riskovali jsme ponor do Žumpy v pouhém dutém kmeni stromu. Všichni sooneři vědí, že život je něco, co nám je půjčeno jenom na chvíli. Každý si musí vybrat, jak ho prožije.

Naše rodiny a septy závisejí na zdaru vašeho manévru, Dr.Baskinová. Ta Rety si svůj osud vybrala. Nechtě ji jít. "

Jak *Streaker* postupně zrychloval, Gillian se obrátila na delfína, pověřeného sledováním psionické aktivity. „Dej mi vědět, zda něco zachytíš od našeho pozorovatele," nařídila.

„Ještě žádný sss-signál," odvětil fin. „Je už dost pozdě po očekávané době, jestli se ptáte na tohle."

„Nikdo se neptal," štěkla Gillian v odpověď.

Aniž to chtěla, ohlédla se na jijoánskou matematičku Sáru Koolhanovou, jejíž bratr odstartoval v horkovzdušném balonu, uvědomujíc si, že jestliže ho nedostane výbuch, tak Jofuři pravděpodobně ano. Sára se vznášela v oblaku bublinek, zdánlivě zaujatě pozorujíc dění kolem sebe. Ale za vizorem její dýchací masky uviděla Gillian jedinou slzu, stékající dolů po tváři mladé

ženy.

Gillian už nepotřebovala cítit se ještě více vinná. Usilovně se pokoušela uvažovat pragmaticky.

Jak jen bych si přála, aby ten chlapec nezemřel zbytečně. Budeme se muset rozhodnout...

Zkontrolovala rojové monitory.

...zapár okamžiků…

Dwer

Ten oslepující výšleh zasáhl rewqa a způsobil, že bezděky ucukl, téměř v komatu. Ale stvoření posloužilo svému účelu a zachránilo Dwerovy oči. Až na několik fialových skvrn v jeho zorném poli se jeho vidění brzy vrátilo téměř k normálu.

Bude následovat nárazová vlna, připomněl si. Po špatném zacházení poslední noci a rána byl docela zvědav, zda balon přežije další otřes.

Pozvedl kladivo a připravil se udeřit do krystalů, které byly vklíněny do pletiva gondoly balonu. Potom se podíval k východu, pokoušeje se přijít na to, jaký vzkaz by měl poslat.

Všechny vnadidlové balony byly pryč - žádný div.

Ale kde ksakru je ta jofurská loď?

Nemohl nic dělat, když neměl žádné údaje, a tak se přinutil čekat. Podařilo se mu celkem beze škody přestát tlakovou vlnu exploze, když se konečně převalila dohladka sčesávajíc zježenou trávu Jedové pláně.

Balon to přežil. Solidní urská řemeslná práce. Zvedl dalekohled a znovu pátral po Jofurech, pozorně skenuje horizont.

Mohla by snad být jejich loď zcela rozmetána při výbuchu vzdušné miny? Gillian Baskinová měla za to, že tahle možnost je téměř vyloučená. Žádná zbraň z arzenálu *Streakeru* nemohla prolomit obranu takovéto válečné lodi, dokonce ani v případě překvapení. Ale bylo možné způsobit nepříteli potíže v rozhodujících okamžicích.

Nakonec přece jen rozeznal vzdálený záblesk. Vlastně to vypadalo, jako by se loď *vzdalovala!* Zdálo se mu, že míří kamsi k vycházejícímu slunci.

Dwer chvíli váhal nad signálními krystaly. Byly pouze čtyři. Žádný z předem naprogramovaných kódů nepočítal s touto možností... že nepřítel prchne ze scény. Ne vzhůru do kosmu ani na západ k Žumpě, prostě se ani nezastavili, ale zmizeli *pryč*, aniž by se i v nejmenším pokusili vyslídit pozemskou loď!

Jestliže něco nepošlu, budou si myslet, že jsem mrtvý.

Pomyslel na Sáru a pocítil pokušení rozdrtit všechny krystaly, jen aby ji uklidnil.

Ale potom mohou udělat špatné rozhodnutí a ona může umřít místo mě. Kvůli mně.

Prozatím směřovaly flotily zachráněných návnadových lodí ven z jijoánské atmosféry, ve spirálách se blížíce k orbitě a postupně ji překonávajíce. Gillian Baskinová se musela rozhodnout, kterou skupinu vezme s sebou. K tomu měl do-pomoci Dwerův signál.

Frustrace ho sevřela v křeči nerozhodnosti. Ještě jednou zvedl dalekohled, a náhle spatřil jofurskou loď znovu, nepatrný bod blízko horizontu.

Pak si něčeho všiml.

Vzdálená tečka... přestala se vzdalovat. Místo toho to vypadalo, že otálí na druhé straně, za hřebenem ježatých pahorků.

Šedé kopce, uvědomil si Dwer. *Kdybych jen mohl vyslat ten správný signál, dokázal bych se dostat dolů včas a přistát tam, kde chci!*

Třpytící se bod ještě chvíli váhal, pak se začal znovu pohybovat. První dojem se zanedlouho potvrdil - zvětšoval se! Jofuři se stejnou cestou vraceli zpět!

Tak, teď už vím, jaký vzkaz poslat, pomyslel si Dwer se zadostiučiněním. Zvedl kladivo a udeřil s ním do druhého krystalu. V tom okamžiku pocítil na zádech podivné, svědivé brnění. Nicméně, jak tento pocit rychle přišel, tak i odešel.

Když konečně splnil svou povinnost, sáhl Dwer po provazu, který spouštěl mechanismus vypouštění plynu. Válečná loď se znovu blížila, a jediný způsob, jak se jí vyhnout, byl snížit výšku.

Jde to snadno, pomyslel si. *Spouštěj se pomalu. Můžeš se dostat k těm pahorkům na úpatí kopců, ještě než budeš muset...*

Velká loď se rapidně zvětšovala, pak bleskovou rychlostí zamířila k západu, získávajíc postupně výšku, a minula ho na vzdálenost několika stovek doletů šípu.

Tentokrát však, naneštěstí, si ho povšimla.

Jak se mihla kolem něho, obrovská modrá koule upustila cosi jako malé smítko. Nepatrnou tečku, která opsala oblouk a pak rychle padala směrem ke Dwerovi. Čím více se blížila, tím více se leskla. Dwer toho nemusel příliš mnoho vědět o galaktické technologii, aby poznal řízenou střelu, když ji viděl.

Gillian říkala, že bych si měl dávat pozor, až budu vysílat.

Dwer povzdechl, pozoruje, jak tečka opsala mírnou zatáčku a pak zamířila přímo k němu.

Fajn, pomyslel si, uchopiv svůj cenný majetek - luk zhotovený mistry řezbáři z Ovoomu na počest jeho obratnosti jako stopaře a lovce Pospolitosti Šesti ras.

Když došlo k explozi, nepodobala se naprosto ničemu, co očekával.

Gillian

„Je v pořádku!" vykřikla, radujíc se ze zprávy, kterou dostala.

Ještě víc byla potěšena Sára, jež vydala jakési ursky znějící vyštěknutí, když se dověděla, že bratr je ještě naživu.

Tento signál také potvrdil Gillianiny nejoptimistější odhady. Jofuři reagovali sice pomalu, ale udělali to, več doufala.

„Jsou předvídatelní, " poznamenal Niss, jehož vířící hologram procházel nezměněn bublinkami kyslíkem obohacené vody. *„ Toto zdržení znamená pouze to, že jsme získali větší výhodu při kolmém startu. "*

Gillian přitakala, dodávajíc k tomu v duchu:

Potřebovali bychom náskok aspoň desetkrát větší, aby se to povedlo.

Nahlas vybídla pilota:

„Odpíchni nás odtud, Kaao. Drž se u roje číslo dvě. Zařaď nás jako druhou loď od čela skupiny."

Pilot vykřikl: „Rozkaz!"

Brzy nato už hluboké tóny impulsních motorů zesílily až do svého maxima. Gillian zašilhala na obrazovku, kde bylo vidět lodní strojovnu. V Suessově týmu panovala vysoká morálka. Jak se dívala, viděla Emersona ďAnita, který dokonce pohodil hlavou dozadu a začal *zpívat!* Gillian zachytila jenom fragment z jeho

projevu, i když píseň zřejmě Emersonovy spolupracovníky značně rozveselila.

„Jijo, Jijo, klesá zpátky
a my ženem se do války!"

I když trpěl mozkovým postižením, jeho humor a slovní hříčky byly obdivuhodné. Bylo dobré, že se vrátilo aspoň něco ze starého Emersona.

Venkovní obrazovky ukazovaly rychle se zmenšující planetu, modravě hnědou kouli, zahalenou v tenkém obalu životodárné atmosféry. Početné, ostře ohraničené skvrny svědčily o místech, kde kdysi dávno stály velké metropole, než bylo místo vyčištěno a znovu zabráno vegetací. Ať už je nyní pokrýval močál, les či prérie, tyto regiony se stále ještě vyznačovaly pravidelnými obrysy, jejichž konečné vymazání bude vyžadovat celé eony.

Země má také takové jizvy, pomyslela si Gillian. *A je jich mnohem víc. Rozdíl je ten, že my jsme byli dlouho ignoranti a nedokázali s tím včas přestat. Museli jsme se těžce naučit, jak udržovat svět, a to proto, že jsme se učili sami.*

Pohlédla na Sáru, v jejíchž očích bylo možno číst bolest i obdiv, když pozoroně sledovala, jak se její domovský svět postupně zmenšuje, až z něj byla jenom maličká tečka - první ze své soonerské linie, která se mohla takto dívat na Jijo od té doby, co se sem před mnoha staletími uchýlili její předkové.

Útočiště. Svatyně pro pozemšťany i ostatní rasy. Ti všichni se zde chtěli usadit a žít v bezpečí, utíkajíce před hrozivým kosmem, každá rasa obnovujíc svoje kulturní dědictví svým vlastním typickým způsobem.

Pak jsme způsobili, že se na ně zřítil vesmír.

Viděla poručici Tišút, jak proplouvá mezi delfíními členy posádky v jejich kupolovitých konzolách a povzbuzuje je cvakáním svého sonaru, pečlivě pátrajíc po eventuálních chybách v pozornosti. Puntičkářského dohledu nebylo ani příliš potřeba. Ani jeden z elitní posádky na můstku nikdy neukázal ani stopu po stresovém atavismu. Všichni by byli klasifikováni jako bytosti s vysokým stupněm Pozvednutí, kdyby byli doma.

Jestli se vůbec dostaneme domů.

Jestli ještě stále existuje domov, který nás očekává.

Ve skutečnosti každý na lodi věděl, proč byla na Jiju ponechána zhruba polovina posádky spolu s Kiquii a s kopiemi *Streakerových* zpráv.

Nemáme mnoho šancí, že unikneme našim pronásledovatelům... ale mohli bychom odlákat vesmír od Jija. Přitáhnout pozornost na sebe. Přimět ho, aby ještě jednou zapomněl na soonery.

Bude to potřebovat šikovnost a notnou dávku štěstí, aby se tato oběť mohla podařit. Ale bude-li úspěšná, jaké úžasné završení může přinést! Může zabránit vyhlazení g'Keků nebo nedobrovolné transformaci traekiů, a konečně i objevení lidských soonerů a z toho plynoucímu obvinění, které by postihlo Zemi.

Jestliže to bude fungovat, budeme mít na Jiju úkryt a genový poklad - kolonii lidí, šimpanzů a neodelfínů. Rezervu pro případ, že by doma na Zemi došlo k nejhoršímu.

To se zdá cenné a důležité. Výsledek, který stojí za to, aby se za něj něco zaplatilo.

Ovšem, jako u všeho ve vesmíru, ještě se uvidí, jaká cena to bude.

###

Minuli Loocen - měsíc, na kterém se ještě stále třpytila opuštěná města - a za ním zrychlili asi o milion kilometrů, když detekční důstojník oznámil:

„Nepřátelský křižník opouští atmosféru Jija! Míří za rojem číslo jedna!"

Prostorové schéma ukázalo tečku stoupající od Jija, větší a jasnější než všechny ostatní, nemotorně se pohybující, jak se snažila zrychlit svou titánskou hmotnost.

Můžeme vám pro jednou utéct, pomyslela si Gillian. *Stále můžeme... na chvíli.*

I znevýhodněný protivným karbonovým obalem, *Streaker* by mohl ještě nějakou dobu zvětšovat mezeru mezi sebou a pronásledující lodí. Newtonovská setrvačnost musí těžší Jofury táhnout dolů - to je na tak dlouho, dokud nedosáhne rychlosti adekvátní pro nulový stupeň hyperpohonu.

Pak se výhoda rychlosti začne měnit.

Kdyby jen byl přechodový bod blíž. Gillian potřásla hlavou a rozvíjela své plány dál.

Kdyby tu jen byli Tom a Kreideiki. Ti by nás odtud dostali bez nějakých zvláštních potíží. Můžu se o to vsadit. Mohla bych se stáhnout třeba do nemocničního oddělení a ošetřovat delfínům otlačeniny a opruzeniny od postrojů a svůj volný čas trávit úvahami o Herbieho tajemstvích.

Ve chvíli rozhodování si zvolila vzít si s sebou až miliardu let starou mumii - to i přes vysokou pravděpodobnost, že *Streaker* bude v rozmezí hodin či dnů zničen. Nemohla se rozloučit s tímto prastarým pozůstatkem, který Tom tak těžce vydobyl z oné flotily strašidelných lodí v Mělké hvězdokupě - ještě v těch opojných dnech, plných nadšení a euforie, před tím, než se proti *Streakeru* obrátila celá civilizace Pěti galaxií.

Ještě když se naivní posádka domnívala, že si za svůj epochální objev zaslouží *vděčnost* Galaktiků.

Nikdy nesmíš překvapit těžkopádného Galaktika, znělo jedno tymbrimijské přísloví. *Nemáš-li ovšem v kapse připraven alespoň tucet dalších překvapení.*

Dobrá rada.

Naneštěstí se její zásoba triků povážlivě ztenčila.

Zůstalo jich, přesně řečeno, jenom pár.

Rádcové

Poslední skupina poutníků, jež se vydala na cestu ke Svatému Vejci, mu nyní už mnohem více rozuměla.

Věděli o něm víc než za svých časů Drake a Ur-Chonn, když poprvé hleděli na nově se vynořivší div, svítící bílým žárem žhavých hlubin, ve kterých vznikl. Tito dva legendární hrdinové se tehdy spojili, aby Vejce využili pro své náboženství a politické cíle, vyhlásivše je za znamení. Za zvěstovatele jednoty. Za boha.

Nyní měli rádcové tiskoviny, které jim dodala delfíní loď. Mezi nimi také zprávu, doloženou jednotkou Velké galaktické knihovny - v níž se Vejce nazývalo *psionicky aktivní geomorfní útvar. Fenomén, pozorovaný na některých živých světech, jejichž tektonické obrodné procesy plynule pokračovaly a kde minulé cykly obsazení a renovace měly jisté časově a technologické zvláštnosti...*

Phwhoon-dau o tom rozvažoval, když se nově sestavená

Nejvyšší rada přibližovala ke svatému místu, jdouc, sunouc se a valíc se k místu, kam se všichni odděleně vydali, když uslyšeli smrtelný výkřik umírajícího Vubbena.

Jinými slovy, Vejce je destilát, kondenzace jijoánské minulosti. Veškerý dros, zanechaný Buyury... a těmi, kdo zde byli předtím... se sloučil a zkombinoval, aby přispěl k vytvoření vysílaných vzorců.

Vzorců, které si nějakým způsobem prorazily cestu přes magnetický tlak a sopečný žár.

Směrem k jihu vyvřely chaoticky a stal se z nich Duhový proud. Ale zde podmínky dovolily koalescenci).*

*) Koalescence - srůst krystalů působením molekulární přitažlivosti. (Pozn. překl.)

Krystalický útvar, sestávající z čisté paměti a účelu.

Nakonec přece jenom porozuměl záhadě, proč se každá soonerská rasa usadila na Úbočí, i přes počáteční žárlivost a spory.

Byli jsme sem svoláni.

Někdo by mohl říct, že toto poznání by mohlo rozbít staré zvyky, a Phwhoon-dau s tím souhlasil. Dřívější víra, založená na svatých Svitcích a pak modifikovaná vlnami hereze, už nikdy nebude stejná jako dřív.

Základ Pospolitosti Šesti ras se změnil.

Ale přežil.

Nově vytvořená rada Šestky vstoupila na zjizvené, kaňonu podobné kruhovité prostranství, kde strávili nějaký čas rozjímáním nad ožehlými zbytky svého nejstaršího člena - změtí křehkých nervů a vláken, přilepených k dolíčkovatému, začouzenému boku Vejce.

Tam také Vubbena pohřbili - jediného rádce, jenž byl kdy takto vyznamenán. Pak začali pracovat.

Ostatní se k nim brzo připojí. Nově zformovaná rada měla v úmyslu nově zformovat povinnosti.

No, nakonec tedy víme, co vlastně jsi, uvažoval v duchu Phwhoon-dau, a trochu se zaklonil, aby přehlédl celou zaoblenou mapu Vejce.

Ale zůstávají další otázky. Třeba jako... proč?

Rety

Řízení odmítlo reagovat!

„Tak dělej!" křičela, bušíc pěstí do skříně holosimulátoru a lomcujíc spoustou různých páček.

Ne že by se Rety příliš vyznala v tom, co by měla dělat, aby získala mistrovství v ovládání vnadidlove lodi. Nejdřív se jí zamotala hlava při ochromujícím pohledu na Jijo z vesmíru. Mozek jí začal vířit a myšlenky se jí naprosto zmátly. To všechno bylo o tolik *větší*, než si to kdy představovala! Od té chvíle nechala velkou holoobrazovku vypnutou, zatímco pokračovala v pokusech s ostatními panely a displeji.

Rozum ji nabádal, aby raději nechala všechny ty stroje na pokoji, a nakonec ho Rety přece jenom poslechla. Donutila se nechat marného úsilí a přidala se k yeeovi, usednouc u své malé hromady zásob, které se jí podařilo odtahat ze saní, když se Chuchki nedíval. Zatímco chroupala koncentrátovou tyčinku, hladila svého malého manžela, rozvažujíc o své situaci.

Každá zachráněná vnadidlová loď byla naprogramována, aby zamířila - různými trasami - k nejbližšímu „přechodovému bodu". Odtud pak měli provést skok z ladem ponechané Čtvrté galaxie směrem ke vzdáleným, provozně plně využívaným vesmírným linkám, kde se to jen hemžilo kyslík dýchajícími životními formami.

To by bylo pro Rety dost výhodné, za předpokladu, že pak najde nějaký způsob, jak se zkontaktovat s nějakou míjející lodí.

Tahle stará loď nebude mít nějak velkou cenu, ale mohla by mně snad aspoň zaplatit dopravu do jejich nejbližší stanice.

O tom, co se stane potom, neměla příliš jasno. S největší pravděpodobností by si tam mohla sehnat nějakou práci. Stále ještě měla malou vyučovací jednotku, která kdysi patřívala Dennii Sudmanové, takže naučit se jazykovým hatmatilkám oněch cizinců by neměl být nějak zvlášť velký problém.

Já si už najdu způsob, jak být užitečná. Vždycky jsem to dokázala.

Všechno ovšem záviselo na tom, dostat se k přechodovému bodu.

Gillian to patrně zařídila tak, aby se návnadové lodě pokusily odlákat Jofury. Možná že vysílají nějaký druh světla nebo zvuky, aby je přiměly domnívat se, že na jejich palubě jsou delfíni.

To by mělo nějakou chvíli fungovat. Ty smradlavé kruhy se budou honit kolem a ztrácet čas tím, že ty vraky budou prověřovat.

Ale Rety věděla, co se v nejbližší době může stát. Nakonec

jofurští bozi přijdou na ten trik. Uvědomí si, co hledat, a posléze zjistí, která loď je jejich skutečný cíl.

Předpokládejme, že se do té doby zničí polovina těch atrap. To mně ještě stále ponechává šanci půl na půl. Což je Ifni-krát víc, než bych měla na palubě starého Streakeru. *Jakmile Jofuři zjistí, která loď to je, nechají zbytek nás atrap na pokoji, ať už letíme kamkoliv.*

Takový aspoň byl v hrubých rysech Retin plán. Od té doby, co našla Kunna a Jasse mrtvé v jejich cele, Rety věděla, že se musí dostat pryč z té pozemské lodi tak rychle, jak jen to půjde, a udělat to vlastními silami.

Měla bych raději být schopná vyslat ven nějaký signál, až vletíme do nějaké civilizované galaxie, pomyslela si. *Předpokládám, že to bude chtít něco víc než jenom posvítit něčím ven z okna. Myslím, že bych si měla raději nastudovat něco víc o rádiu a o tomhle superpohonu.*

Ať už byla vyučovací jednotka jakkoliv úžasná a trpělivá, Rety se na tu dřinu, která ji čekala, ani trochu netěšila... a stejně tak i na závislost na neslané nemastné pastě, kterou ji začne zásobit starobylý jídelní procesor, až její zásoby ze *Streakeru* budou vyčerpány. Přístroj si vzal vzorek její kůžičky a nehtu, který mu poskytla, a po několika minutách vyplivl jakousi substanci, která chutnala přesně tak jako ta kůžička.

Její úvahy přerušily cvrlikavé tóny. Na vrcholu holosimového krytu se rozsvítilo světlo. Rety vyskočila a přiběhla ke stroji.

„Obrazovku zapnout!"

Obraz o jasnosti 3-D vybuchl právě nad podlahovými pláty. Nejdřív nechápala, co vlastně vidí na projekci, ukazující pět malých skupin jiskřivých bodů, vzdalujících se ve spirále od malého modrého disku. Trvalo jí to jen malou chvíli, než si uvědomila, že ten modrý disk je Jijo a že roj návnadových lodí již nechal planetu daleko za sebou. Mezery mezi jednotlivými skupinami narůstaly s každou uplývající důrou.

Jedna tečka zůstávala pozadu, jasnější než ostatní a zářící rudě místo žlutě. Pomalu se přibližovala k jednomu z prchajících rojů.

To musí být ta jofurská loď, uvědomila si. Když se podívala blíž, viděla, že velkou tečku následuje skupina mnohem menších růžových bodů, tak malých, že je téměř nebylo vidět, jež se za ní pohybovaly jako korálky navlečené na šňůrce.

Červený bod zrychlil, pomalu zmenšuje vzdálenost ke své

vyhlédnuté kořisti.

Páni, lituju kohokoliv, kdo je v tomto roji, až je ty smradlavé kruhy dohoní.

Rety trvalo ještě o chvíli déle, než zjistila velmi nepříjemnou pravdu.

Roj, za kterým se Jofuři hnali, byl *ten*, v němž byla její vlastní loď!

Jofuři se chystali podle všech předpokladů zaútočit právě na ni.

Můj obvyklý pech, zanaříkala, dobře vědouc, že vesmíru je to dokonale jedno.

Dwer

Všechno zmizelo.

Jednu chvíli byl obklopen oblohou. Pod jeho proutěnou gondolou se odvíjely hory, mraky i prérie. Urský balon nad jeho hlavou se nadýmal a skřípal.

Ze severozápadní oblohy na něj padl jakýsi lesknoucí se objekt, jako střemhlav útočící raptor, nezadržitelný, když si vybere svou kořist.

To jsem já, pomyslel si, cítě se ochromený jako travní myš, která je přistižena na otevřeném prostranství, a ví, že odtud není úniku, a tak jí nezbývá nic jiného než pozorovat hrůznou krásu okřídlené smrti.

Smrt přišla, řítíc se na něho jako blesk.

Pocítil explozi, pronikavé světlo... ...a ocitl *se zde.*

###

Když se po nějaké chvíli vzpamatoval, obklopoval ho zlatý opar.

Jsem naživu.

Vjemy a pocity mladého, silného těla doprovázelo protivné svědění a bodání nedávných pohmožděnin a škrábanců. Jeho oděv vypadal nepoškozený. Rovněž tak nepoškozená byla, pokud šlo o ni, i gondola - koš upletený ze suchých říčních rákosů -, jejíž obsah zůstal rovněž bez úhony.

Totéž se však nedalo říct o samotném balonu. Velký

horkovzdušný vak ležel splasklý v zamotané hromadě skvrnitého tkaniva, s horní polovinou očividně odseknutou. Zbytky ležely roztroušené kolem uvnitř podivného prostoru, který Dwerovi připomínal nějaký druh vězení.

Kulatý žalář. Nyní viděl jasně. Koule, jejíž vnitřní povrch vydával jakési podivné bledě žluté světlo, které zprvu mátlo oči.

„Huh!"

K Dwerovu nemalému překvapení jeho první reakcí byla zvědavost. V těch posledních okamžicích, kdy na něj padala střela, dával už životu sbohem. Nyní každá chvilka, kterou dostal navíc, byla pro něj velkým ziskem. Mohl ji strávit, jak chtěl.

Zvědavost zvítězila.

Vylezl ven z koše a opatrně se svými mokasínami dotkl zlatého povrchu. Napůl očekával, že bude kluzký, ale místo toho materiál lnul k jeho podrážkám, takže musel vynaložit jisté úsilí pokaždé, když udělal krok. Po několika zkusmých, váhavých krocích dospěl k dalšímu znepokojivému odhalení.

„Dole" je kdekoliv, kam náhodou stoupnu!

Z Dwerovy nové pozice to vypadalo, jako by gondola byla nakloněná skoro šikmo a chystala se na něj skácet. ;

Sklonil se a prohlížel si „podlahu" dole mezi svýma nohama, očekávaje předpokládanou vlnu dezorientace a závrati. Nebylo to tak zlé.

Zvyknu si. Bude to jako naučit se jít po ledu přes ledovec. Nebo zkoumat jeskyně, zavěšený na konci lana, kymácejícího se nad Opuštěnými útesy.

Potom si všiml další věci. Když se podíval dolů, viděl ještě něco víc než jenom přilnavý zlatý povrch. Něco se třpytilo *pod tím.* Jako rozprášené maličké diamanty. Drahokamy, smíšené s tmavou hlínou.

Naklonil se blíž a obě ruce si přitiskl ze strany k očím, aby vyloučil rušivé světlo.

A pak najednou pochopil: ty diamanty byly hvězdy!

Lark

Krčíce se za jedním obeliskem, vydávajícím aromatický pach, měli oba lidé příležitost pozorovat zblízka, co se odehrává v jofurské

řídicí kabině.

Lark by byl ovšem mnohem raději, kdyby byli ještě nějakou dobu zůstali v té klidné, bezpečné „pozorovací místnosti".

Věžovitá seskupení kyprých torusů se tyčila docela blízko, vyfukujíce páru, jak každý Jofur pracoval u svého svítícího přístrojového pultu. Z husté směsice pachů bylo Larkovi na zvracení. O to horší to muselo být pro Ling, která nevyrostla v sousedství traekiů. Přesto však vypadala touto scénou úplně fascinována.

Fajn, tohle byl tedy pěkně hloupý nápad, vrčel Lark v duchu, připomínaje si popud, který je přiměl, aby vnikli přímo do jámy lvové.

Hej, podívej se! Jofuři vypadají ochromení! Vypadněme z téhle pěkné, bezpečné skrýše a pojďme jim nějak poškodit jejich přístroje, zatímco jsou mimo!

Bohužel však Jofuři nezůstali v tomto stavu dlouho. Právě když on a Ling byli na půl cesty přes rozlehlý řídicí prostor, několik seskupení začalo náhle odfukovat a kolébat se, jak se probouzeli ze svého strnuti. Zatímco stroje podávaly svým znovuobživlým pánům hlášení, oběma lidem se jenom taktak podařilo skočit na jakousi hromadu věžovitých předmětů, zhruba se podobající idealizovanému Jofurovi, jenže dvakrát tak vysokému a zhotovenému z jakési vlhké, vláknité substance.

Lark klesl na podlahu. Všechno, co si v této chvíli přál, bylo přikrčit se, aby ho Jofuři nazahlédli, zavřít oči a odehnat od sebe krutou vnější realitu.

Jako v odpověď na jeho zrychlující se srdeční tep se ve svém látkovém vaku začal kroutit rudý traekijský kruh. Lark na něj položil ruku a ta věc se zase uklidnila.

„Myslím, že vím, co se tu děje!"

Lark vzhlédl vzhůru k dvojici opálených sloupů Linginých nohou a viděl, že se opírá ojeden z vlhkých, vodou nasáklých sloupů a soustředěně pozoruje obrazovky s jofurskými daty. Natáhl ruku, uchopil ji za zápěstí a stáhl ji dolů. Přistála na svém pozadí hned vedle něho.

„Buď tiše jako červ," zasykl na ni. Pokud se týkalo utajení a přežití, měla se Ling od jijoánského soonera hodně co učit.

„Okay, bratře kryso." Kývla na něj s jakousi překvapující rozjařeností, pak dychtivě pokračovala. „Některé jejich obrazovky

jsou zaměřeny na obrazce, které neznám. Ale můžu říct, že jsme teď v kosmu a ženeme se k Izmunuti."

Larkovi se udělalo nevolno - pocítil cosi velice podobného panice. Na rozdíl od svých sourozenců, kteří často, ještě když byli malí, hovořili a snili o vesmírných letech, on nikdy nechtěl Jijo opustit. Tato představa způsobila, že se začal cítit přímo nemocný. Ling si všimla jeho znepokojení, vzala jeho hlavu do dlaní a začala ji hladit, ale to jí nijak nebránilo, aby pokračovala v mluvení, popisujíc složitou operaci v kosmu, kterou si Lark vůbec nedokázal představit, ať se o to všemožně snažil.

„U Jija byla patrně nějaká flotila cizích lodí," vysvětlovala. „I když si nedokážu představit, jak se tam dostaly. Možná že sem přiletěly od Izmunuti, když prohledávaly tento kout vesmíru, a Jofuři je teď pronásledují. Každopádně to vypadá, že se ta tajemná flotila rozdělila do pěti skupin a že každá z nich míří odděleně k té svítící hvězdě. A odtud asi k přechodovému bodu, myslím.

A také je zde pár malých objektů, které letí za touto lodí... spojených s ní, předpokládám, tenkým silovým paprskem. Nevím, jaký mají účel. Ale počkej chvilku..."

Larkovi se chtělo nahlas se zasmát. Byl by daroval Ling celý svět. Celý vesmír! Ale právě teď všechno, co skutečně chtěl, bylo jejich hnízdo. Jejich malý zelený úkryt, kde se na dosah houpaly sladké plody a kde je nikdo nemohl najít.

Konečně ho nevolnost a závrať začaly pomalu opouštět, když tu se z druhé strany místnosti ozval jakýsi ječivý zvuk.

„Co je to?" zašeptal a sedl si. Ani se nepokusil zabránit Ling, aby se částečně nadzvedla a rozhlédla se kolem sebe.

„Zbraně vypáleny," vysvětlila. „Jofuři pálí hořící střely na nejbližší skupinu. Musejí si být pořádně jistí, protože vyslali jenom jednu na každou loď."

Lark v duchu popřál cizincům hodně štěstí, ať už to byl kdokoliv. Jestliže se někteří z nich z toho dostanou, mohli by ohlásit to, co viděli, galaktickému Migračnímu institutu. I když jijoánských Šest ras žilo už po dva tisíce let ve strachu ze zákona, intervence neutrálních soudů by byla mnohem lepší než jakýkoliv osud, který jim hrozil od jofurských invazorů.

„Ty malé lodě se pokoušejí o únikové manévry, ale nedaří se jim to," poznamenala Ling. „Střely se stahují kolem nich."

Rety

Proklínala tu zatracenou drosovou loď, protože jí nedávala možnost jakékoliv kontroly.

Proklela Gillian Baskinovou i delfíny, že ji přivedli do situace, kdy nemohla jinak než utéct této neschopné posádce, a tak se dostala do této nemožné pasti.

Proklela Jofury za to, že ostřelují právě tuto falešnou flotilu, místo aby kvalifikovaně vyhledali tu správnou kořist.

A především spílala sama sobě. Protože nakonec jí už nezbyl nikdo, na koho by mohla svalit vinu.

Její vyučovací jednotka vysvětlila symboly, znázorňující tyto střely jako smrtící šípy, nyní jasně viditelné na obrazovce a neúprosně se blížící.

Lodě za ní se už jedna za druhou střetly s těmito hrůznými posly pomstychtivého predátora. Překvapivě jejich obraz na displeji nepohasl, ale ze žhnoucích bodů se změnily na tnavě karmínové. Každá se pak stáhla nazpět, směrem k velké rudé tečce nepřátelské lodi.

Jofuři své zajatce nespolkli. To by vyžadovalo příliš mnoho času. Místo toho byli chyceni na konci jakéhosi neviditelného řetězu - který volně vlál za mohutnou lodí jako pulčí ocas.

Rety to udivilo. *Možná že, koneckonců, nechtějí zabíjet. Možná že jenom stojí o zajatce!*

Jestli je tomu tak, bude připravena. Jednou rukou popadla yeea a druhou vyučovací jednotku, kterou nastavila tak, aby ji okamžitě začala vyučovat galaktické Dvojce - a to jofurskému dialektu této řeči.

Když pak dorazila střela určená její lodi, Rety byla klidnější, než čekala.

„Neboj se, yee," řekla, hladíc svého malého manžela. „My už najdeme něco, co oni chtějí, a uděláme spolu kšeft. Jenom čekej a dívej se."

Se zoufalou důvěrou čekala, až se starobylá buyurská loď náhle zachvěla a otřásla. Za několik okamžiků pak uklidňující bručení motorů umlklo... a potom přišlo jakési škubnutí, táhnoucí palubu pod ní kamsi dolů. Následoval jakýsi jemnější tah, který jako by ji

přitahoval k přídi ochromené lodi.

Světla zhasla. Ale přesto mohla Rety trochu vidět. Postupujíc a klouzajíc opatrně podél stěn po nakloněné podlaze, následovala zdroj osvětlení až k jednomu nezatarasenému oknu, odkud vyhlédla ven a spatřila svět bledě žlutého svítání.

yee suše poznamenal:

„skončilo to, myslím."

Rety přitakala. „Taky si myslím." Pokrčila rameny.

„Tak nebo tak, uvidíme."

Gillian

„Našel jsem v Knihovně odkaz. Říká se tomu lapací kapsle," vysvětloval Niss. *„Tato zbraň nabízí chytré vyřešení jofurského dilematu."*

„Co z toho vyvozuješ?"

„Myslelijsme, že je máme v nevýhodné situaci, kdy se musejí přiblížit a prohlédnout si každou návnadovou loď, aby nás našli. Těžkopádný, časově dost náročný proces.

Ale tímto způsobem Jofurům stačí jenom přiblížit se natolik, aby mohli vyslat své speciální střely. Pak mohou pokračovat v cestě, táhnouce za sebou řetězec zajatců. "

„Nezpomalí je tato přídatná masa?" zeptal se pilot Kaa.

„Zpomalí, a to hraje v *náš prospěch. Naneštěstí ne dostatečně, aby to anulovalo výhodu, kterou jim tato technika dává. "*

Gillian potřásla hlavou. „Dost zlé, že jsme o tom nevěděli dřív, abychom to mohli začlenit do našich plánů."

V Nissově odpovědi zazněl obranný tón. *„ Velké klany mají přístup k zbrojním souborům překlenujícím až miliardu let galaktické historie."*

Na můstku zavládlo ticho, které přerušila až Sára Koolhanová, hlas až k nepoznání změněný zesilovačem v obličejové masce její helmy.

„Co se stane, jestli nás ta střela zasáhne?"

„ Vytvoří pole podobné toporgické kleci, v níž vašich Šest ras našlo rothenskou loď. Ovšem tam ta byla až několik metrů silná, kdežto střely nemohou nést tolik pseudomateriálu. Hlavní účinek

lapací kapsleje zastavení digitálního vědomí. "

Sára vypadala zmatená, a tak to Gillian vysvětlila podrobněji.

„Digitální počítače je možno na dálku detekovat a mohou být zastaveny pomocí technologií, které operují na základě efektu silových polí. To je hlavní důvod, proč v Pěti galaxiích dominují organické životní formy a ne stroje.

Naneštěstí to znamená, že naše návnady mohou být snadno vyřazeny, a to tak, že se uzavřou do tenké slupky zdeformovaného časoprostoru.

Opravdu, zdá se to jako ideální zbraň proti znovuvzkříšeným lodím bez posádky. Jofuři mohou být jakkoliv podivní a v mnoha ohledech omezení, ale nepostrádají zručnost ani logické uvažování."

Sára kývla. „Myslíte, že tato metoda bude takto fungovat u *Streakeru?"*

„Přesně tak," odpověděla Gillian. „Připravíme počítače, aby dočasně přerušily práci, aniž by došlo k nějakým potížím -"

„Mluvte za sebe, " zavrčel Niss.

„Jakmile nás obklopí lapací kapsle, členové posádky mohou použít jednoduché nástroje, abychom se zevnitř osvobodili. Odhadovaná doba přerušení, Nissi?"

Hologram zavířil.

„Přál bych si, abychom měli lepší údaje z výpravy soonerů k rothenskému plavidlu. Hlásili největší množství efektů z toporgické vrstvy až několik metrů tlusté.

Alejofurské střely vytvářejí jenom tenké bubliny. Bude-li posádka připravena, může nás odtud dostat v pouhých několika minutách."

Kaaovi a několika delfínům unikl šťastný povzdech. Ale Niss pokračoval dále.

„Naneštěstí, když z bubliny vylezeme, prozradí to Jofurům, která chycená loď má živou posádku. A potom bude mít naše znovuzískaná svoboda opravdu jen velmi krátké trvání."

Dwer

Ta hmota vyvolávala podivný pocit. Zdála se maličko odpuzovat jeho ruku, dokud do ní nevnikl asi tak na několik

centimetrů hluboko. Potom ho začala *přitahovat.* Ani jeden z těchto efektů nebyl převládající.

Nemohl si dost dobře vysvětlit, proč to bylo tak děsivě povědomé.

Dwer obcházel kolem celého kruhového prostoru klece, občas se zastavuje, aby se sklonil a prozkoumal úsek hvězdné oblohy dole. Rozpoznal mnoho hvězdných konstelací až najedno souhvězdí, které nebylo z Úbočí nikdy vidět. *Takhle tedy vypadá jižní obloha.* Nezakalena prachem ani atmosférou, ležela před ním celá Dandelionská hvězdokupa jako obrovské, ohromující divadlo. Vypadalo by to ještě fantastičtěji bez tenkého filmu zlaté bariéry, která tomuto pohledu stála v cestě.

Dík Ifni za tu bariéru, připomněl si. *Venku totiž není žádný vzduch.*

V jednom směru plála až strašidelně jasná hvězda, kterou nejdřív vůbec nepoznal.

Pak mu to došlo... bylo to *slunce,* dosti zmenšené a stále jakoby se vzdalující.

V opačném směru leželo žhavé oko Izmunuti. Rudá záře byla stále intenzivnější, až se z ní vyloupl kulatý disk. Přesto si uvědomil, že musí být mnohem dál než slunce. Říkalo se, že Izmunuti je hvězdný obr.

Začas si povšiml i dalších objektů. Nebyly to ani hvězdy, ani mlhoviny, ale malé blikající tečky. Nejdřív se všechny zdály dost vzdálené. Avšak po uplynutí asi tak jedné midury připlouvaly stále blíž, kulaté tvary, které se zviditelňovaly spíše svými třpytícími se okraji, zakrývajícími hvězdy, než nějakým jasem, který by samy vyzařovaly.

Jedna z nich - koule, vznášející se na straně bližší k Izmunuti - musela být nějaká loď. S každou uplynulou důrou se stále zvětšovala. Brzy v ní rozeznal onoho behemota, který dvakrát zkřížil oblohu nad Jedovou plání a při každém svém přechodu otřásal jeho nešťastným balonem jako ta nejsilnější smršť.

Když Dwer přešel své vězení na druhou stranu, aby se odtud podíval přes věznící ho membránu na své okolí, uviděl linii žlutavých koulí, které byly dokonce ještě blíž než vesmírná loď. Jejich barva ho přiměla uvědomit si: *To jsou další zajatci jako já.*

Přitiskl se těsně ke stěně, a tu jeho vlasy i páteří projelo štípavé mravenčení. Bylo dost podobné tomu, jež vyslal do jeho těla

danický robot a které jakýmsi podivným, sice trvalým, ale ve svém působení nejistým způsobem pozměnilo jeho nervový systém.

Fajn, divný jsem byl už předtím. Například, neznám nikoho, kdo by kdy mluvil s žírovým pavoukem...

Dwer odtrhl ruku nazpět, připomenuv si konečně, co mu tato látka připomíná. Kapalinu, kterou používal ten šílený starý pavouk v horách - Jeden z druhu - aby v ní navěky zapečetil své oběti a tak si zabezpečil jednotlivé exponáty své sbírky pokladů proti útokům času. Před několika měsíci ho povlak této látky málem udusil, než se mu podařilo z pavoukovy pasti uniknout.

Zmocnil se ho podivný pocit. Zvláštní nápad.

Mohl jsem mluvit nejenom s tím pavoukem v *horách, ale i s tím, co žil v přímořské bažině.*

Rád bych věděl, jestli to znamená...

Ještě jednou položil ruce na zlatou hmotu a přitiskl na ni prsty, snaže se překonat počáteční odpor. Materiál se choval jako elastický, ale jinak se zdál nepoddajný jako adamant.

Ale Dwer nechal své vědomí sklouznout do téhož myšlenkového modu, jejž používal, když komunikoval s mulkovými bytostmi. Vždy předtím si myslel, že to byl pavouk, který v tomto směru vykonal většinu práce, ale nyní si uvědomil - *Je to můj vlastní talent. Můj vlastní dar. A u Svatého Vejce, myslím si, že můžu -*

Něco povolilo. Odpor proti jeho prstům náhle ustal a ony proklouzly skrz, jako by pronikaly nějakou mastnou kapalinou.

Náhle do jeho odkryté ruky udeřil *chlad,* spolu s pocitem, jako by se aspoň tisícovka upířích mravenců pokoušela přes slámku pít z jeho odhalených žil. Škubl rukou nazpět a ta vyjela ven s červenými a ochromenými, ale z větší části přece jen nepoškozenými prsty. Membrána se ihned znovu zavřela, aniž v ní zůstala nějaká stopa po otvoru do vesmíru.

Měl jsem štěstí, pomyslel si.

Když se Dwer podíval znovu, hvězdná loď už vzrostla do mamutí velikosti. Obrovská býčí bestie, která se rychle snášela dolů k němu, se samolibou sebedůvěrou úspěšného lovce.

Jsem jako ryba na šňůře. Chce si mě k sobě přitáhnout jako na naviják!

Na druhé straně se téměř na dosah houpaly lapené koule, jako dětské nafukovací balónky, navlečené na neviditelném provázku. Mezery mezi nimi a jím se rychle zmenšovaly.

Dwer si sedl a chvilku úporně přemýšlel.

Pak si začal balit zásoby.

Rádcové

Phwhoon-dau vedl nový smíšený sextet, zahajuje produkci hlubokým, dunivým mručením, vycházejícím z jeho rezonujícího hrdelního vaku.

Nůž Ostrozrak se k němu připojila, vyluzujíc svým hbitým jazykem podmanivé basové zvuky na mirliton a zvyšujíc jejich působivost synkopickými varhanními hvizdy ze všech svých pěti nožních průduchů.

Ur-Jah pozvedla svůj violus a opřela si jej o záhyb na svém dlouhém krku. Potom nasadila na jeho struny dvojitý smyčec a počala vytvářet harmonické strunové variace.

Po nich, postupně podle stáří, předvedli své hudební příspěvky také další nově zvolení rádcové za traekie, lidi a g'Ke-ky, hrajíce pro velký útvar zjizveného kamene ve tvaru ovoidu. Harmonie byly zprvu poněkud drsné, ale brzy splynuly v jakousi souzvučnou jednotu, jež pomáhala soustředit a zaostřit mysl.

Toto shromáždění bylo vskutku neobyčejné. Během posledních sta let hrály pro Vejce i jiné skupiny Šestky, některé z nich i nadanější a muzikálnější.

Jenže tentokrát to bylo něco zcela jiného. Už to vůbec nebyla skupina *Šesti*.

Byly zde totiž přítomny i další jijoánské rasy.

První z nich byl glaver.

Tahle degenerovaná rasa měla vždycky otevřené pozvání k účasti, jenže uplynula už staletí, aniž by se kdy nějaký glaver zúčastnil rituálů Pospolitosti - už dlouho před tím, než přišli pozemšťané, a určitě také předtím, než se objevilo Vejce.

Ale glaveři se už několik měsíců chovali podivně. A dnes vyšla z křovin malá glaveří samička a zařadila se do poutnického průvodu Šestky hned za Phwhoon-daua, jako kdyby měla v mysli tentýž cíl. A jak nyní plynula hudba sextetu, její oči zářily a z jejích zkřivených úst se draly podivné mňoukavé zvuky. Zvuky, které vzdáleně připomínaly slova. Svým obratným vidlicovitým ohonem třásla

hrubým chrastítkem zhotoveným ze stažené zvířecí kůže s kamínky uvnitř.

Žádný nějaký zvláštní nástroj, ale, koneckonců, žádný div. Její druh už za všechna ta léta musel vyjít z praxe.

Co to asi bylo, uvažoval Phwhoon-dau, *co ji přitáhlo zpět z blaženosti Cesty Vykoupení?*

###

Zpoza nejbližšího balvanu, kde si hovělo, se náhle vynořilo osmé stvoření, olizujíc si srst a po očku si prohlížejíc procházející průvod. Tento noor či tytlal měl na své jinak uhlově černé srsti dvě skvrny - bílé skvrnky pod každým okem - přidávající k jeho přirozenému potutelnému výrazu i nádech jakéhosi skeptického přezírání.

Rádci se tím nenechali nějak ošálit. Stvoření přišlo hned po těch druhých - vychrtlých, ucouraných a unavených, po několik dní utíkajících kdovíkam. Jenom nějaká naléhavost, žádná samolibá zvídavost, musela donutit noora, aby se takto namáhal. Pohyblivé uši tvora sebou nepokojně stříhaly a za hlavou se ježily bledé, hrotité chlupy, usvědčujíce ze lži jeho vzezření předstírané nonšalantnosti.

Dlouho uchovávané tajemství bylo nyní prozrazeno. Každý věděl, že toto jsou klienti legendárních Tymbrimiů. A co navíc, jejich patroni věnovali tytlalům dar tak unikátně osobní jako hudba.

Phwhoon-dau si povšiml, že nad obvykle bezstarostným stvořením se začíná tvořit slabá aura, jako by se to zhustila nějaká vzduchová chvějící se kapsa. Rádcové změnili svou hudbu, aby souzněla s tímto tepajícím fenoménem, pomáhajíce mu růst, až se po hladké, elegantní nooří tváři rozšířil výraz překvapení.

Ať už tomu chtěl nebo ne, byl nyní noor součástí vzorce.

Částí Nejvyšší rady Osmi.

Setrvávajíce v rezonanční blízkosti Vejce, provozovali své umění, svou hudbu.

A netrvalo dlouho a začala o sobě dávat vědět další přítomnost.

Ewasx

Popatřte jen, Mé kruhy, jak velice dobře tento lov pokračuje!

Už je zlikvidován jeden prchající konvoj a všechna jeho komponentní plavidla jsou připojena k našemu řetězci zajatců. I když rostoucí zatížení zabraňuje *Polkjhy* v dosažení její optimální rychlosti, naši taktikové vypočítali, že všechny pronásledované lodě až do posledního konvoje budou v našem dosahu, ještě než se přiblížíme bouřím Izmunuti.

Aby se naše rychlost zvýšila, poručil Vůdce-kapitán, aby řetězec zajatých lodí byl přitažen ještě blíž k nám. Až roboti prohledají jejich paluby, budeme moct tyto nepotřebné návnady podruhé odhodit.

Nyní právě náš detekční operátor hlásí údaje, přicházející z Jija, planety, kterou jsme nechali za sebou.

„*Více stop digitálního vědomí! Více známek po strojové činnosti!"*

Ale Vůdce-kapitán krátce rozhodne, že se patrně nejedná o nic než o marný pokus odradit nás od pronásledování. Pozemské plavidlo může za sebou nechat zachráněné vraky a naprogramovat je, aby nás po určité době napadly. Nebo snad spojenci pozemšťanů, žijící na Jiju, vyvolali tenhle klam. Na příčině nesejde. Jakmile budeme mít všechny prchající vraky ve vleku, octneme se uvnitř mezi pozemšťany a Izmunuti.

Všechno by bylo jiné, kdyby v tomto systému existovala víc než jedna cesta dovnitř a ven. Ale tyhle podmínky jsou naprosto vyhovující pro jednu loď, aby efektivně zablokovala Jijo.

Nebudou už žádné další úniky.

To je ovšem pravda. Nicméně Já/my váháme poukázat na to, že to ještě nemusí být konec. Opravdu, tahle vlčata by nás mohla dostat na „honbu na divoké husy", kdy bychom pronásledovali jenom robotí lodě, zatímco oni by této doby využili k tomu, aby si vyhledali nový úkryt, hluboko pod jijoánskými zvířenými vodami. Mohli by dokonce i své plavidlo opustit a uchýlit se někam na pobřeží, kde bychom je mohli najít teprve při smrtícím pročesání celého ekosystému!

Nejvyšší kněz ovšem nechce takové hrubé porušení galaktického zákona dovolit. V takovéto drastické politice je někdy potřebné kněze demontovat a zničit hlídače-pozorovatele. Pak bychom se ovšem neodvolatelně kompromitovali. V případě neúspěchu bychom byli považováni za bandity a přinesli bychom hanbu na náš

klan.

Jak je jenom možné uvažovat dokonce i o takových prostředcích?

Protože všechny předpovědi se vzrůstající jistotou tvrdí, že Doba Změn v Pěti galaxiích už začala. Odtud všechna ta zoufalá aktivita tolika velkých klanů.

Jestliže instituty stojí už skutečně před pádem, nebude tu potom nikdo, kdo by vyšetřoval zločiny spáchané na tomto světě.

NETŘESTE SE TAK, MÉ KRUHY! Což jsem vás opakovaně neujistil, že mocní Jofuři jsou osudem předurčeni k vítězství? A že vy/Já jsme určeni, abychom byli v tomto procesu nanejvýš užiteční?

Zločin a trest nemusejí přicházet v úvahu, pokud my jsme ti, kdo bude tvořit nové zákony a pravidla.

Koneckonců, může se ukázat, že návrat na Jijo nebude ani potřebný. Jestliže hledaná loď je někde před námi, předmět, na nějž se koncentrují vysoké ambice naší aliance, může být už co nevidět v dosahu našich chapadel.

Blížíme se k druhému konvoji. A naše střely už startují, aby zasáhly svůj cíl.

Dwer

Obrovská vesmírná loď se čím dále tím více blížila k jedné straně jeho vězení, mezitímco žluté korálky se shromažďovaly a shlukovaly dohromady na té druhé se srdce zmrazující pomalostí. Nezbylo mu než čekat. Když dokončil své přípravy, začal Dwer přecházet tam a zpět, aby zkontroloval každou stěnu věznící ho kapsle.

Včas se naučil, jakou techniku použít, aby byl každý přechod co nejrychlejší - odrazit se od jedné stěny a proletět přes otevřený interiér přesně tou naproti.

Jofurská loď se nezadržitelně blížila, rostouc do úděsné velikosti. Když její temný objem zastiňoval už téměř polovinu hvězdného pole, otevřelo se na jejím zaobleném boku cosi jako dveře, z nichž se vynořilo několik malých osmi-hranných siluet, které se pohybovaly směrem k Dwerově vězení.

Poznal ty siluety.

Bitevní roboti.

Potřebovali nějakou dobu, než se dostali blíž, a on si uvědomil, že zbývá stále ještě dost velká vzdálenost, kterou musejí překonat. Aspoň dvacet doletů šípu. Nicméně, do jejich příchodu mohlo zbývat pouhých několik dur.

Vrátil se do vzdálenější části kapsle a unikl mu úlevný povzdech. Všechny věznící bubliny se teď dotýkaly! Žluté koule se v rozměrech značně lišily, ale žádná z nich se velikostí nemohla ani zdaleka rovnat jofurské bitevní lodi. Většina z nich však byla mnohem větší než jeho vlastní malá bublina.

Dwer pátral po místu, kde by se jeho bublina dotýkala druhé v řadě. Vždy, když se povrchy obou někde dotkly, ozval se hluboký bručivý zvuk.

Zatáhl zip na overalu, který dostal od posádky *Streakeru* - pohodlný, měkký oblek, který ho pokrýval celého kromě rukou, nohou a hlavy. Nikdy ho nenapadlo žádat ještě o něco víc.

A le právě teď by se takové kosmické rukavice a helma docela hodily.

Nevadí. Když se obě koule znovu dotkly, soustředil se na to pravé políčko ve své mysli a vystartoval.

Sára

Když cítila, že se jí kůže krabatí a stahuje od příliš dlouhého pobytu v okysličené vodě, opustila řídicí místnost. Koneckonců, zdržovat se tam se nezdálo důležité. Stejné informace mohla mít i ve svém pohodlném apartmá - kdysi obydlí velkého pozemšťanského rádce jménem Ignatius Meta.

Sára se osušila a převlékla do prosté lodní uniformy, přiléhavých kalhot a pulovrové košile, která nepředstavovala žádné tajemství ani pro nezkušeného soonera. Nicméně byly zde divy měkkosti a pohodlí.

Když požádala řídicí místnost o taktický obraz situace, objevil se náhle před ní trojrozměrný obraz, na němž bylo vidět, že jofurská válečná loď si zase vybrala špatný návnadový roj a právě končí s jeho ostřelováním. Mezitím se řetězec jejích předchozích obětí ponořil do rudé záře, jako by je loď zhltla jednu po druhé.

Na Sářin vyslovený povel ukázala videoobrazovka *Streakerův* cíl, rudou obří hvězdu, úděsně se zvětšující, jejíž planoucí chromosféra tvořená vířící vláknitou strukturou dalece přesahovala šíři jakéhokoliv normálního solárního systému. Napuchlý povrch Izmunuti doslova vřel, vysílaje jazyky ionizovaných plynů, bohatých na těžké prvky, které tvořily i Sářino tělo.

Purofsky si myslí, že Buyurové znali způsob, jak zasahovat do hvězd.

I bez této bázně vyvolávající myšlenky to byl strhující pohled. Kolem těchto zuřících požárů musely proplout všechny tajné lodě, které pak vyložily své nelegální sémě na Jiju spolu i s nadějemi každé zakládající generace. Jejich aspirace variovaly od prostého přežití pro lidi a g'Keky až k hoonským předkům, kteří očividně vykonali tuhle dlouhou cestu jen proto, aby se jednoduše ztratili.

Všechny tyto naděje se obrátí vniveč, jestli se Streakeru *nepodaří dostat se k ohňům Izmunuti.*

Sára stále ještě neměla ani to nejmenší tušení, jakým způsobem míní Gillian zachránit Jijo. Nechá snad nepřítele, aby je dohonil a rozmetal jejich loď, aby ho při tom vzali s sebou?

Hrdinný čin, jenže nepřítel bude na něco takového určitě připraven a udělá příslušná opatření.

Pak tedy co?

Vypadalo to, že to Sára zjistí, teprve až přijde čas.

Cítila se špatně, pokud šlo o ty děti - Huck, Alvina a ty ostatní. Ale byli už dospělí a šli s nimi dobrovolně.

Koneckonců, rádcové říkají, že je dobré pro členy všech Šesti ras být při tom, když se má něco důležitého stát.

Sářiných vlastních důvodů, proč se rozhodla spojit svůj osud se *Streakerem*, bylo více.

Purofsky řekl, že jeden z nás musí podstoupit riziko - buďto on, nebo já - a odletět se Streakerem, *i přestože je jen malá šance, že se to podaří.*

Jeden z nás by se měl pokusit zjistit, zda je to pravda. To, co jsme vypátrali o Buyurech.

Celá její životní práce, pokud šlo o matematickou fyziku a lingvistiku, se zdála potvrzovat Purofskyho závěry.

Jijo nebyla žádná náhoda.

Ovšem, jestli se obrátila k psychologii, mohla najít i další motivy, vyhovující její umanutosti být tou, kdo půjde.

Snad pokračovat v péči o Emersona?

Ale zraněný muž z hvězd byl teď s těmi, kdo ho znali a měli ho rádi. Kolegové, pro které dávno předtím riskoval smrt. Poté co překonal počáteční odstup a stud, našel si Emerson způsob, jak být užitečný. Už Sáru nepotřeboval.

Nikdo mě vlastně ve skutečnosti nepotřebuje.

Jenom si to přiznej. Nevymlouvej se. Šla jsi pouze ze zvědavosti.

Protože jsi Melinino dítě.

Protože chceš vědět, jak to všechno dopadne.

Dwer

Bylo dobře, že si vzpomněl na vzduch.

Na druhé straně žádný nebude.

Když se protahoval bariérou, kroutě se a stáčeje tělo do oblouku, podařilo se Dwerovi vytvořit od své vězeňské koule k druhé jakýsi tunelovitý otvor. Krátký poryv rychle vyprázdnil vzduch z jeho dřívější cely, dokud se tlak nevyrovnal. Dwer se potom protlačil skrz tunel, nechávaje otvor za sebou, aby se sám zavřel.

V uších mu praskalo a puls se mu divoce roztepal. Tento kousek povážlivě zředil dostupný vzduch; za pouhé půl důry klesla jeho hustota od hodnot obvyklých na úrovni mořské hladiny až k hodnotám dosahovaným někde na nejvyšších horských vrcholech. Před očima mu tančily obrovské skvrny. Jeho tělo by tuto zátěž nebylo schopno vydržet příliš dlouho.

Byl tu i další důvod ke spěchu. Jakmile opustil kapsli obsahující zbytky balonu, uviděl jakési stíny dotýkající se její druhé, vzdálenější strany. Jofurští roboti, přicházející zkontrolovat svého prvního zajatce.

Jeho ranec s věcmi se přichytil na zlatém povrchu jeho nové cely. Dwer po něm rychle hrábl a rozběhl se k jedinému místu záchrany - k přídi uvězněné hvězdné lodi.

Nevypadala ani zdaleka tak jako masivní jofurské plavidlo, ale připomínala spíše dvojici lžic svařených k sobě, vypouklým koncem ven. Naštěstí bariéra, jež loď obklopovala, ji obalovala velice těsně, takže řada temných oken vjejim trupu se zlatého povrchu téměř

dotýkala.

A tamhle jsou nějaké dveře!

Dwer sebral síly, odrazil se a vrhl se k lákajícímu vchodu. Plachtil přes mezeru, která ho od nich dělila, a jenom taktak se mu podařilo zachytit se prsty levé ruky za vyčnívající držák.

Jestli to funguje na principu nějakého tajného kódu, jsem ztracen.

Naštěstí práce delfíní posádky při opravách buyurských vraků zachovávala standardní postup pro vstup a celkovou jejich úpravu. Dwer je na některých výpravách doprovázel a pomáhal jim. Oddechl si, když uviděl stále ještě na svém místě provizorní zavírací mechanismus, který se uváděl do práce způsobem, jemuž mohl porozumět i obyčejný jijoánský lovec.

Otevřít... to je otočit knoflíkem.

Dwerovo obvyklé štěstí stálo znovu při něm. Knoflík se otočil.

Jestliže je uvnitř vzduch, vyfoukne ven. Jestliže tam žádný není, vcucne mě to dovnitř.

Musel se nohama zapřít o trup lodi a zatáhnout, aby se poklop pohnul. Vidění se zúžilo na úzký tunel a Dwer věděl, že za několik dur omdlí.

Vyřítil se na něj prudký vítr, deroucí se s mocným hvízdáním kdesi z vnitra lodi.

Starý vzduch. Páchnoucí, zvětralý, plesnivý, zkrátka báječný vzduch.

Gillian

Špatné zprávy nebyly nijak překvapivé. Byla na ně připravena. Nicméně doufala, že budou lepší.

Když jofurská loď skončila s připojováním dalšího roje do svého zajateckého řetězce, křižník upnul svou pozornost jinam a zrychlil, aby se pustil do pronásledování další vybrané skupiny.

Brzy vyšla najevo pravda.

Streakerovo štěstí se vyčerpalo.

Fajn, tentokrát si vybrali ty pravé, pomyslela si. *Muselo k tomu dojít, dřív nebo později.*

Streaker byl nyní přímo v dohledu nepřítele, a zbývalo ještě

překročit sedm mictaarů hyperprostoru, aby se dostal do bezpečí.

Rádcové

Teď jsou tedy na Jiju další, pomyslel si Phwhoon-dau a věděl, že ani to nevydrží nadlouho. *Začas budou muset být pozváni i noví delfíní kolonisté, aby se připojili.*

Četl jsem v pozemšťanských tradicích o kytovcích a o jejich slavném Velrybím snu. Jakou hudbu bychom asi mohli vytvořit, kdyby tyto podivné bytosti přidaly své hlasy k našemu chóru?

A potom, kdo ví? Lornicí, šimové a zookiři? Kiquiové, jež sem z daleka přivezli delfíni? Míchanice hlasů, ano. Možná i celá civilizace, hodná tohoto jména.

To všechno leželo daleko vpředu v budoucnosti, jako zářná možnost, vzdorující veškeré pravděpodobnosti či rozumu. Prozatím tvořili Radu ti, kdo si zasloužili své místo tím, že na Jiju přežili. Sdílejíce tento svět. Vychovávajíce potomky, jejichž atomy všechny pocházely z obnovující se kůry jejich mateřské planety. Tento rys prostupoval muzikální harmonii Osmi.

Vdechujeme Jijo, každým svým nádechem.

Něco takového mručel Phwhoon-dau v hlubokých, dunivých vibracích svého hrdelního vaku.

Pijeme její vodu. Až zemřeme, hodí nás naši milovaní do její propasti. Pak se připojíme k rytmu podivuhodných vzorců tohoto světa.

###

Přítomnost, která se k nim připojila, byla jak povědomá, tak i strach vzbuzující. Rada ji cítila tepat v každé notě flétny či mirlitonu. Prostupovala chrastěním glaveřího chřestítka a sarkastickými, empatickými glyfy tytlala.

Po celé generace byly jejich sny poznamenány Vejcem. Jeho jemné kadence se jim odplácely za jejich pouť, pomáhajíce sjednotit Pospolitost.

Avšak během všech těch dlouhých let rádcové věděli: *Ono jen spí. Nevíme, co všechno se může stát, až se jednou probudí.*

Probudilo se snad Vejce právě nyní, poněvadž Rada měla konečně své chybějící části? Nebo to byl krutý jofurský paprsek, který je vytrhl z dřímoty?

Phwhoon-dau by si rád myslel, že byl za to nějak zodpovědný jeho starý přítel Vubben.

Nebo možná byl už prostě čas.

Ozvěny postupně sílily. Phwhoon-dau je cítil svými chodidly, jak se šíří pod povrchem a rostou do crescenda. Narůstání nadržené síly. Záměrné.

Taková úžasná energie. Co se stane, jestliže se osvobodí? Jeho vak pulsoval mručením, bolestněji a mocněji než kdy jindy.

Phwhoon-dau viděl v duchu horskou kalderu, jak vybuchuje titánskou silou, vyvrhujíc lávu, jež stéká dolů po zmučených stezkách na Mýtinu Shromáždění.

Nakonec se však dostavila neskonalá úleva. Nedošlo k ničemu horšímu než ke slabému, téměř neznatelnému chvění půdy.

Ale přesto se všichni zapotáceli, když vlna odplynula dál, postupujíc rychleji než myšlenka.

Úbočí

Nelovi - stojícímu v ruinách svého papírnického mlýna, vyčerpanému a pokleslému na duchu po dlouhé dřině - to přišlo jako rychlá série vonných pachů.

Sladkokyselý odér drcené látky, z níž se kouří, jak byla nalita na sušící pulty.

Pach horké kůže jeho umírající ženy, kdykoliv její pozornost změnila směr po dlouhém dni stráveném přeléváním se do jejích neobyčejných dětí.

Vůně Sářiných vlasů, když jí byly tři roky... opojná jako droga.

Nelo tvrdě dosedl na zbytek rozvalené zdi, a i když tyto podivné pocity jím projely v rozpětí menším nezjedná kidura, něco se v něm rozbilo a on se náhle zhroutil a rozplakal se.

„Mé děti..." zasténal. „Kde jsou?"

Něco mu říkalo, že už nejsou na tomto světě.

###

Fallonovi - přivázanému s roztaženýma rukama i nohama ke kolíkům v podzemním brlohu a čekajícímu na smrt - připadal ten vjem jako vlna obrazů. Vzpomínek, sahajících daleko nazpět v čase.

Tajemné hrotité stromy na Pláni vycházejícího slunce, mnohem dál na východ, než se kdo jiný během posledních sta let dostal.

Ledové kry na severozápadě, obrovské plovoucí hory se sněhovými věžemi, vymodelovanými větrem.

Třpytivé, dráždivé fantomy Duhového proudu... a oáza Xi, kam ho delikátní Ilias pozvaly, aby tam dožil své dny, sdíleje jejich tajemství a jejich vznešené koně.

Fallon nevydal ani hles. S jistotou věděl, že Dedinger a jeho fanatici poslouchají právě za touto dutinou v dunách. Až se ty bestie vrátí domů, nedostane se jim od někdejšího hlavního průzkumníka a lovce Pospolitosti žádného zadostiučinění.

Nicméně, tento proud vzpomínek ho dojal tak, že se mu z oka vyřinula jediná slza. Slza vděčnosti.

Život lze hodnotit jenom tak, posoudí-li se v celé své úplnosti. Fallon pohlédl zpět na ten svůj a shledal, že se o něm dá říct, že byl dobrý.

###

Pro Uriel - vytrženou z hektického chvatu nových projektů - míjející vlna znamenala nevítané přerušení. Promarnění cenného času. Zvlášť když všechny její učednice položily své nástroje a nečinně civěly někam do prázdna, vydávajíce hluboké, uctivé steny.

Uriel věděla, co to bylo. Požehnání. K čemuž měla jedinou odpověď.

No a co?

Zrovna teď měla v mysli příliš mnoho problémů, než aby darmo mrhala důrami na věci, jež v žádném případě nemohla ovlivnit.

Suše to okomentovala v galaktické Dvojce.

„Jsem šťastná, že ses konečně rozhodlo. Těší mě, že ty, ó dlouho žijící Vejce, ses uráčilo konečně jednat.

Ale odpusť mně, když se nebudu dlouho zdržovat jásáním. Pro mnohé z nás je život až příliš krátký. "

Pro Ewasxe - o chvíli později a o půl světelného roku dále - to bylo něco jako krátké, bolestné zavibrování v jeho vosku. Ve starém vosku, nahromaděném před mnoha jadurami předchozím seskupením - když ještě býval starým traekijským rádcem.

Nedobrovolná emise páry se zvedla vzhůru po společném jádru seskupení, obcházejíc mistrovský kruh, aby se potom vznesla z vrcholového otvoru jako kompaktní mrak.

Budiž velebeno Předurčení a osud...

Další seskupení kruhů se od Ewasxe pohoršené odtáhlo, rozčileno touto neobvyklou vůní, okořeněnou divokými stopami jijoánské půdy.

Ale nejstarší jofurský kněz automaticky odpověděl na tento kouř uctívání tím, že se uklonil a dodal:

Amen…

Lark

„Larku, tvou ruku!"

Třásl se, snaže se ovládnout záchvat, který přišel zcela náhle a přiměl ho popadnout jeho amulet. Svíral kámen pevně v dlani, i když ho začal pálit do masa.

Skrčený za hromadou podivných předmětů - jejich jediným úkrytem v prostorné řídicí místnosti jofurské lodi - Lark se neodvažoval vykřiknout, i když bolest byla téměř nesnesitelná. Nesnažil se nijak bránit, když Ling použila obě ruce, aby vypáčila jeho zaťatou pěst. Nakonec se kamenný odštěpek nějak uvolnil a převalil se přes jeho klín na podlahu, zanechávaje za sebou puch spáleného masa. I teď se jeho žár stále stupňoval. Pokusili se ustoupit, ale teplota kamene stále vzrůstala, až ho zcela zahalila žhnoucí rudá záře.

„Ne!" vyrazil ze sebe chraptivě, když se Ling sehnula k té zářivé věci a sáhla po řemínku. K jeho překvapení ho zbylo ještě dost, aby popadla smyčku a jednou jím zatočila, a pak ještě dvakrát kolem své hlavy, takže to vypadalo, jako kdyby kroužila kouskem planoucího slunce.

Pak amulet pustila a ten obloukem vyletěl přes místnost směrem k jejímu středu.

Ozvaly se zmatené hvizdy, doprovázené vlnami různých

aromatických pachů, tak silných, že se Larkovi málem obrátil žaludek.

„Cos to u všech pekel udělala -" začal, ale Ling ho zatáhla za paži.

„Potřebujeme odvést pozornost. Pojď, teď máme šanci!"

Lark zamrkal, ohromen nad silou zvyku. Byl opravdu *rozzloben*, že odhodila jeho amulet, a dokonce měl co dělat, aby potlačil neodbytné nutkání se pro ten zatracený kámen vrátit!

Nech ho být a buď jen rád, že je pryč, pomyslel si a kývl na Ling. „Fajn, jdeme!"

Dwer

Uvnitř návnadové lodi se zhroutil na podlahu a vyzvracel i to málo, co mu ještě zbylo v žaludku.

Ještě uprostřed tohoto nepříjemného stavu ho náhle zalil jiný, úplně odlišný pocit, hraničící až s dezorientací. Na okamžik to vypadalo, jako by uvnitř jeho hlavy byl zase Jeden z druhu a pokoušel se s ním mluvit. Tento podivný, téměř opojný pocit by mohl být i skoro příjemný, kdyby jeho tělo nemučila nevolnost.

Skončilo to ještě dřív, než mohl posoudit, co se vlastně stalo. Nicméně si stačil spočítat, že až do této chvíle už ztratil dost času.

Jofurům nebude moc dlouho trvat prohledání mého malého urského balonu. A jako další si vezmou na řadu tuhle bublinu.

V podmínkách úplné gravitace by nebylo možné vyšplhat podél celé délky zajaté lodi až na nejzazší konec její zádi. Ale Dwer plně využil výhody, která se mu nabízela, a naučil se létat.

Lark

Uháněli kouřem naplněnou chodbou, poháněni zlobnými výkřiky a občasnými záblesky oslňujícího světla, když tu náhle pláty podlahy rozhoupala prudká detonace. Vzduchová vlna udeřila do obou lidí zezadu a povalila je.

Dostali jsme to, řekl si, mysle nejinak, než že to musela být nějaká zbraň, použitá jejich pronásledovateli.

Když však opatrně zašilhal dozadu přes rameno, viděl, že se roboti náhle obrátili a zamířili zpět! Do víru páchnoucích černých sazí, linoucích se z řídicí místnosti!

„Myslíš..." začal.

Ling zavrtěla hlavou. „Jofuři jsou odolní. Pochybuju, že se jim stalo něco víc, než že je ten výbuch odmrštil."

Výborně, pomyslel si. *A to byl jenom docela malý kousek kamene.*

Ještě stále si pronikavě uvědomoval jeho nepřítomnost.

Pomohl Ling vstát, stále na pozoru před vracejícími se roboty.

„Myslím, že teď už asi vědí, že jsme tady."

Znovu se dali do běhu. O několik dur později se Ling náhle začala smát. ... „Jo, myslím, že teď už určitě ano."

Gillian

Byla detekována psionická porucha, která krátce vyzářila z planety. Brzy poté ohlásil detekční důstojník změnu na taktické obrazovce.

„Podívala byssste sse se-sem?"

Gillian to viděla. Jofurské uspořádání se posunulo. Jasný rudý disk se jakoby na okamžik intenzivněji zatřpytil. Jeho „ohon" z malých karmínových teček, který byl předtím přitažen ještě blíž k mateřské lodi, se teď ohnul a začal odplouvat pryč.

„ Vypadá to, že se nepřítel zbavil všech návnad, které zajal. Mohu pouze uzavřít, že zřejmě přišli na to, jak je co nejrychleji proskenovat a vyloučit z úvahy drosové lodě. Návnady budou nyní volně plout k Izmunuti, zatímco válečná loď, uvolněná od balastu, nás bude dohánět mnohem rychleji. "

Gillianiny naděje, které se trochu pozvedly, když se objevila psionická vlna, klesly nyní hlouběji než předtím.

„Raději bychom se měli připravit na náš poslední boj," řekla tiše.

Od delfínů se neozvalo ani to nejmenší kliknutí sonaru, jako by žádný z nich nechtěl učinit tento okamžik reálným tím, že by ho převedl do zvuku.

„Moment-t," vyhrkl Kaa. „Jofuři zpomalují! Chystají se znovu polapit ten odhozený řetězec!"

„Ale..." Gillian zamrkala. „Že by ho snad ztratili náhodou?"

Hologram Niss zavířil a pak přijal tuto možnost s jakýmsi abstraktním kývnutím.

„*Tato hypotéza se nabízí sama. Psí vlna, kterou jsme detekovali, byla příliš slabá, než aby měla na ten válečný křižník nějaký vliv - nebyla-li ovšem přímo kauzativní. "*

„Vysvětli."

„*Mohlo by to sloužit jako spouštěč, který - buďto náhodou, nebo úmyslně - urychlil uvolnění možností až na patřičném místě... řekněme na palubě jofurské lodi. "*

„Jinými slovy, ta vlna mohla Jofury nějak ovlivnit. Možná to vyvolalo něco, co přerušilo -"

„*Přesně tak. Jestliže to způsobilo, že ztratili kontrolu nad svým řetězcem lapacích kapslí, zřejmě se vrátí, aby je pochytali i za cenu nějakého zdržení. Protože budou předpokládat, že zamýšleným účelem tě vlny bylo uvolnění zajatců. "*

„Jinými slovy, byli by dokonce ještě dychtivější zkontrolovat každou kapsli. Hmm."

Gillian chvíli uvažovala, a pak se zeptala:

„*Zdrží* je to dostatečně dlouho?"

Kaa udeřil ocasem do vody.

„Nějakou dobu. Ale ne moc dlouho. Dostaneme se ke koroně Izmunuti, ale nepřítel bude dost těsně za námi, aby nás mohl snadno sledovat detektory. Plazma nebude dělat velký rozdíl."

Gillian kývla. „Fajn, situace se trochu vylepšuje. A jeden nebo dva triky to udělají ještě lepší."

Delfíni se vědoucně zahihňali a rozprchli se po své práci, vydávajíce sebejisté cvakání. Gillianina poslední poznámka byla přesně taková, jakou by řekl ve stejné situaci *Tom.*

Ve skutečnosti však Gillian nevěděla, zda její plán je skutečně hoden tohoto jména.

Sára

Říkali, že ta psí vlna přišla z Jija, jenomže Sára necítila nic.

Nebylo to nic překvapujícího. Mezi třemi Melininými dětmi se vždy zdálo, že je to Dwer, kdo má jistou zvláštní vnímavost, zatímco

ona, ta logická, neměla žádnou. Až do nynějška se Sára o tyto věci nijak zvlášť nezajímala.

Ale potom se podivila. *Mohlo by snad toto být tím, o čem řekl Purofsky, že bychom si na to měli dát pozor?*

Sedíc u pracovního stolu ve své soukromé kajutě, oslovila svůj přenosný počítač.

„Pokud se jedná o tu psí vlnu - máme zaměřenou její maximální rychlost?"

„Jen hrubý odhad. Pohybovala se rychlostí asi dvou mictarů za miduru.

Sára se to pokusila spočítat z hlavy, převádějíc výpočet do termínů, které znala lépe, jako například světelné roky. Pak si uvědomila, že přístroj jí to vše může zobrazit na grafu.

„Ukaž mně to."

Rozsvítil se holodisplej, na kterém byl vidět její domovský svět jako modrá tečka ve spodní části levého kvadrantu. *Streaker* byl zobrazen jako žlutá jiskřička v pravé horní části, doprovázená ostatními členy návnadového roje číslo dvě. Mezitím karmínově zbarvený konvoj - jofurská loď a její znovu nahánění zajatci - pokračoval v úporné honbě.

Počítač vyplivl arch, pokreslený mřížkou čar, které již Sára znala jako vlnové vektory v nulovém hyperprostoru. Matematicky to bylo dost jednoduché, ale nějaký čas jí zabralo rozluštění složité trojrozměrné symboliky. Potom nahlas hvízdla.

„To není inverzní druhá mocnina. Dokonce ani jedna lomeno R. Bylo to směrované!"

„Dobře udržovaný, řízený vlnový svazek, rezonující na prvním, třetím a osmém pásmu z — "

Počítač přešel do psí žargonu, který Sára nebyla schopna sledovat. Jí stačilo vědět, že vlnový svazek byl cílený. Jeho špička právě přešla nad *Streakerem* a jeho pronásledovatelem.

Shoda okolností byla neuvěřitelná. Znamenalo to, že nějaká mocná síla na Jiju přesně věděla, kde jsou obě lodě, a -

Sára se přinutila nerozvádět to dál.

Neskoč hned po prvním závěru, který tě napadne. Co když jsme vůbec nebyli cílem toho paprsku?

Co když jsme se mu jenom tak připletli do cesty, mezi Jijem a...

Prudce vyskočila.

„Ukaž mi Izmunuti a přechodový bod!"

Obrazovka změnila měřítko a roztáhla se, až se *Streaker* ukázal jako malý svítící bod o něco víc než v polovině cesty k předpokládanému bezpečí u žhnoucího rudého obra.

A za ním složený prostor. Záhyb v reálné struktuře. Místo, kam jdete, jestliže chcete být v *okamžiku velmi daleko.*

I když k názornému zobrazení bylo potřeba počítačové grafiky, přechodový bod nebyla žádná fikce. Izmunuti se tím směrem vyboulila, vysílajíc okrově zbarvené paprsky k prohlubni v prostoru.

„Kdy psí vlna dosáhne Izmunuti?"

„ Už tam dorazila."

Sára namáhavě polkla.

„Tak mně ukaž předpokládanou..." Dolovala v paměti slova, která kdysi četla, ale téměř nikdy neužívala. „Ukaž mně pravděpodobné křivky odchylek, jakmile psí vlna zasáhne rudého obra. Zdůrazni metastabilní zóny... ehm, invertovanou akumulaci energie, s potenciálem... ehm, stimulované emise na těch pásech, o kterých jsi mluvil."

Po Sářině tváři kmitaly stíny, jak se mnohobarevné linky a křivky odrážely na jejím čele a lícních kostech.

Její oči se rozšířily, krátce ukazujíce bělmo kolem duhovek. Rty zformovaly jediné slovo, aniž se jí podařilo vydat hlas.

Potom Sára hrábla po tom nejbližším bloku - z papíru téměř stejné kvality jako ten nejlepší, který vyráběl její otec - a spěšně do něj naškrábala dva řádky souřadnic.

Gillian Baskinová odpověděla na její naléhavé volání, ačkoliv starší žena vypadala unaveně a trochu nazlobeně.

„Rádkyně Koolhanová, já opravdu nemám čas —"

„Ale budete mít," odpověděla jí Sára striktně. „Setkáme se ve vaší kanceláři za čtyřicet dur. Určitě to budete chtít slyšet!

Rety

Mladá žena seděla v uzavřené místnosti, úplně sama ve svém vlastním vesmíru, dokud někdo nezaklepal.

###

Vlastně nebyla tak úplně sama - byl s ní yee. Kromě toho, klepání se neozývalo ode dveří, ale dost hlasitě od okna dole pod jejíma nohama. Nicméně jistý prvek děsivého překvapení zde byl. Rety uskočila dozadu, couvajíc před zvukem, který sílil s každým úderem podobajícím se ráně kladivem.

„ to přichází tady odtud!" zakvílel yee a natáhl svůj dlouhý krk tím směrem.

Rety pohlédla tam, kam ukazoval. Pod oknem se krčila nějaká postava, zezadu osvětlená zlatou mlhou, obklopující její nepoužitelnou loď. Postava byla zkřivená, široká, s nápadně baňatou hlavou. Jedna její paže se pohnula, držíc jakýsi hrubý předmět, a máchla jím kupředu, udeřic znovu do křišťálu.

Tentokrát se od místa úderu rozšířil slabý praskot.

„ nepřátelský cizinec přichází!"

Rety naplnila vize kosmických monster, ale strach to nebyl. Nehodlala se vzdát své domény kvůli nějakému vetřelci - ať už by to byl Jofur, robot nebo cokoliv jiného.

Další rána dopadla na totéž místo. Nebude to dlouho trvat a útočník vážně poškodí okno. Rety si dodala odvahy a zvědavá, proti čemu vlastně stojí, posunovala se opatrně směrem ke stínové postavě. Po dalším úderu se přitlačila těsně k oknu a vyhlédla ven.

Nejdřív bylo všechno nejasné a rozmazané. Pak to vypadalo, že si to divné stvoření všimlo její přítomnosti a naklonilo se také dopředu. Rety zahlédla cosi, co vypadalo jako vzdouvající se kupole z průhledného materiálu. Jakási provizorní helma, uvědomila si.

A uvnitř této ochranné bubliny...

„Jú!" vykřikla a reflexivně sebou škubla nazpět, víc ohromená, než kdyby uviděla nějaké monstrum nebo ducha.

Když se Rety vrátila, aby se znovu podívala, postava na druhé straně začala dělat zoufalé posuňky, ukazujíc k boku lodi.

„Ach jo," povzdechla. „Zavřela jsem vzduchový uzávěr, že jo?"

Rázně kývla, aby to návštěvník zřetelně viděl, a začala se přesunovat podél prázdných stěn, aby se dostala k zabarikádovaným dveřím. Potom odstranila vzpříčenou železnou tyč, kterou zabezpečila dveře, aby zabránila Chuchkimu v návratu.

Uzávěr se pomalu odsunul, poskytuje Rety čas přesvědčit se, jestli ji oči nezklamaly. Možná to byl jen úskok od nějakého monstra, které umí číst v myšlenkách a snaží se získat vstup tak, že proniklo do jejího mozku pomocí obrazů z její minulosti...

Vnitřní dveře se konečně otevřely a dovnitř se vpotácel Dwer Koolhan, strhávaje ze sebe balonu podobný plášť, který použil jako primitivní systém udržení života. Jeho tvář už byla dost modrá, když mu Rety pomáhala odtrhnout pásky, kterými byl jeho ochranný oblek upevněn a které postupně dal dohromady z materiálů, nalezených v jiných návnadových lodích, během jeho dlouhé cesty dolů po řetězci zajatých plavidel. Mladý lovec namáhavě lapal po dechu, zatímco Rety ustoupila nazpět a němě na něj zírala. Nakonec se sebral natolik, že se odvalil stranou a zvedl hlavu, aby se setkal s jejím nevěřícným pohledem.

„Já... to jsem si mohl myslet... že jsi to ty," zamumlal posléze rezignovaně.

Přesně v tomtéž okamžiku Rety zabručela: „Ifni! Zbavím se tě vůbec někdy?"

Ewasx

Musíme dobře zvážit změny situace a z toho vyplývající možnosti.

Jakmile Izmunuti začne vířit s atmosférickou bouří, ztratili jsme cenný čas, podle našich taktiků.

Tři nepřátelské roje prchají před naší majestátní *Polkjhy.*

První z nich vstoupí do této bouře, právě když ho dohoníme.

Druhý dostihneme, jakmile přejde maximální hyperbolický moment hybnosti.

A třetí?

Ten bude mít zřejmě dost času, aby se dostal až k přechodovému bodu a přeskočil do další vyšší úrovně hyperprostoru.

Sabotážní útok na naši řídicí místnost tedy nastolil vážné problémy, nehledě na rozsah poškození, které vyřadilo našeho Vůdce-kapitána, jehož ochromení by nemělo trvat dlouho. Mezitím taktici přišli s dalším plánem.

MĚLI BYCHOM HNED ODHODIT VŠECHNY LAPACÍ KAPSLE, KTERÉ VLEČEME ZA SEBOU.

Směřují teď k Izmunuti. Jestliže je naše kořist uvnitř jedné z těchto lesklých návnad, musí se brzy odhalit nebo riskovat zničení.

TAKHLE UVOLNĚNA, NAŠE *POLKJHY* ZRYCHLÍ PŘÍMO

K PŘECHODOVÉMU BODU.

Tímhletím způsobem se budeme moci postavit mezi kořist a její cíl. Tohle rychlé manévrování bude mít sice za následek nějaký zpětný náraz, ale výsledek by měl přinést pozemšťanům konec veškerých nadějí, ať už se budou snažit schovat v *kterémkoliv* roji. Jejich další aktivity by nám totiž mohly zcela znemožnit detekovat, která loď je řízena rozumnými bytostmi a která je pouze automaticky naprogramována.

Lovecké pachy plní náš můstek, vyjadřujíce dychtivost po blížícím se závěru tohoto velkého úsilí. Pro *Polkjhy* bude nanejvýš uspokojivé a potěšující konečně zvítězit nad pozemšťany, aniž by bylo nutné přivolat pomoc z velkého klanu. Dosáhnout úspěchu tam, kde velké bitevní eskadry selhaly - to bude slavné!

###

Ale teď rychle zpátky k našemu přidělenému úkolu, Mé kruhy!

Na našem křižníku se volně toulá lidská verbež. Náš můstek, nyní poškozený/sazemi znečištěný, byl potupen, a to přímo v dohledu knihovníka/hlídače.

Ta verbež musí být nalezena. Já/My jsem ten, kdo byl k tomu určen jako kvalifikovaný pronásledovatel, vzhledem k našim/Mým zkušenostem s lidmi.

A naše první opatření, Mé kruhy?

Sežeňte toho zbývajícího lidského vězně!

Toho, co se jmenuje Rann.

On nám pomůže najít své někdejší kolegy. Je k tomu více než ochotný.

###

Radujte se, Mé kruhy!

Tímto způsobem se prokážeme jako užiteční a vyhneme se demontáži. Jestliže budeme úspěšní, byla tomuto mistrovskému kruhu přislíbena pěkná odměna.

Třeste se v očekávání, Mé kruhy! Zatímco se *Polkjhy žene* vesmírem za konečným vítězstvím, my máme uvnitř svůj vlastní lov.

Emerson

Stroje mu zpívají v jazyce, kterému stále ještě rozumí.

Když obsluhuje kalibrátory, zdá se mu, jako by byl stále tím, kým byl kdysi. Pánem strojů. Dobrým mechanikem. Mužem, který přinutí loď letět.

Potom ho zase něco vrátí do skutečnosti. Na displeji se kmitne psaná zpráva nebo hlas nějakého robota předhodí seznam parametrů. Prity mu to nemůže přeložit - znaková řeč není schopna postihnout jemnosti hypervlnové transformace.

Emersonovi kolegové respektují jeho úsilí. Jsou potěšeni i překvapeni jeho schopností pomáhat.

Ale on si nyní uvědomuje, že se mu rovněž snaží vyhovět a usnadnit mu jeho situaci.

Už nikdy to nebude jako kdysi.

###

Jeho dlouhá směna končí. Suessi mu nařizuje, aby si udělal přestávku. Tak odchází s Prity do podpalubí navštívit glavery, protože pociťuje, že má něco společného s těmito prostými bytostmi, tak němými jako on.

Alvin a Huck si spolu vyměňují rýpavé poznámky a ironické vtipy v novoangličtině, jeho vlastním mateřském jazyce, ale on je pouze schopen z toho všeho zachytit jen převládající tón kamarádství. Jsou laskaví, ale Emerson ani zde nenachází žádnou útěchu.

Hledá Sáru a nakonec ji najde v konferenční místnosti, obklopenou členy Gillianiny posádky. Planoucí obraz nadýmající se obří hvězdy s různými orbity přetínajícími její žhnoucí obal zaplňuje celý střed kabiny. Některé dráhy probíhají nebezpečně blízko. Jsou to ty, u kterých lze využít prakového efektu, aby odmrštily *Streaker* k přechodovému bodu - zkroucenému trychtýři v prostoru. Taktici se tváří pochybovačně, dokonce i pilot jako Kaa. Přesto je tento postup očividně jediný.

Vůbec žádné pochyby, že nepřítel právě takový manévr čeká.

Jiné orbity nedávají žádný smysl, vyhýbajíce se rudému obru, aby zamířily *pryč* od probleskující prohlubně. Dál od jediné cesty k

východu z této nebezpečné oblasti zakázané galaxie.

Nechat nepřítele, aby se dostal k přechodovému bodu jako první, se zdá naprosto sebevražedné.

Naproti tomu v případě, že je jofurská válečná loď dohoní, bude mít *Streaker* možnost menší volby. Sára a Gillian možná plánují zamířit do hlubokého vesmíru a ukrýt se mezi spálenými balvany, které kdysi bývaly planetami, než Izmunuti nabobtnala a pohltila své děti.

Emerson pozoruje Sáru, zabranou do práce. Zdá se, že nikomu nepřipadá divné, že na Jiju narozená divoška řídí činnost velice zkušených a kultivovaných hvězdoplavců. V době, jako je tato, může být dobrý nápad mnohem víc cenný než zkušenost.

Tento paradox ho nakonec přiměje k úsměvu, vraceje mu něco z jeho dobré nálady. Z jeho navyklého optimismu.

Koneckonců, což k tomu nedochází během této cesty pořád?

###

Zastrčená za můstkem se nachází kupole observatoře, přístupná pouze po točitém žebříku s příčkami posazenými až příliš blízko u sebe. Malá místnost je pozůstatkem po nějaké rase, která kdysi *Streaker* vlastnila, než ho koupil Zemský klan a upravil ho pro potřeby delfínů. Chce to určitou pohyblivost, zkroutit se do tak podivně tvarované místnůstky.

Na jednom jejím konci silná bublina adamantového křemene poskytuje výhled ven, kde se očím nabízí holé, ničím nezakryté hvězdné pole, jehož nekonečná noc ho téměř beze zbytku obklopuje. Izmunuti je zcela zakryta lodní přídí, ale rozsáhlé zákruty místního spirálního ramene jiskří jako diamanty. Kulové hvězdokupy připomínají řasy rozsivky, fosforeskující v měsícem ozářeném moři. Od té doby, co se probudil na Jiju, nikdy nečekal, že to zažije ještě jednou. Nahou konfrontaci. Mysl a vesmír.

Přelévá se to přes něj, přemíra krásy. Přiliš mnoho. Až to bolí.

Ovšem, Emerson strávil půl roku poznáváním všech druhů bolesti, až se mu do jisté míry stala přítelem. Jeho spojencem při uvolňování vzpomínek. A jak tak hloubá o hvězdném ohni, je to tu znovu.

Znovu si vybavuje své ztroskotání na Jiju, zápach ožehlého masa, hořící šaty, jejichž plameny uhasila blátivá voda, mlhavé

vzpomínky na nějakou nedávnou bitvu. Na zoufalý útok, v němž se nabídl jako oběť, aby svým přátelům umožnil únik.

Ale to nebyla pravda.

Byla to jen vštípená krycí historie.

Ve skutečnosti ho Staří vytáhli z toho omláceného thennaninského bitevníku. Zkoumali ho a prohmatávali. Po několika dnech či týdnech mu vymyli mysl a pak ho strčili do malé kapsle. Do roury, která *mačkala...*

Emerson zasténá, když si připomene, jak ten průchod končil pádem v plamenech dolů na Jijo, do toho hrozného močálu, kde ho Sára našla.

Představí si Staré. Nebo spíš členy jedné jejich frakce. Studené oči. Tvrdé hlasy, nařizující mu, aby zapomněl. Zapomenout... a přesto být odsouzen k životu.

Já... vím... že... lžete...

Zakročí naprogramovaný zákaz. Na okamžik je bolest větší, než jakou dosud poznal.

Bolest, která je živelná a elementární jako černé vakuum, které ho obklopuje.

Jako mrazivé kosmické záření.

Jako všechny myriády kvantových vrstev, podpírané každým kvarkem a každým leptonem v jeho smíchaném uspořádání.

To vše způsobuje, že se jeho oči nemohou zaostřit, šilhajíce přes zhuštěnou mlhu agónie, měnící nespočetné hvězdy před ním na šikmé protáhlé jehly.

Ale potom se z těchto rozmazaných, ježatých zrnek vylupuje jakýsi obrys. Kličkující, házící sebou...cik cak.

Pluje, uvědomuje si teprve teď. Blíží se k němu, jako by se pohyboval proti proudu, proti silnému vzdutí příboje. Tvar ze vzpomínek, ale místo aby s sebou přinášel další bolest, tato vzpomínka před tím vyčistila všechnu agónií. Provázena silnou úlevou, přelévá se přes něj uklidňující vlna.

Do ohniska pohledu vplouvá delfíní tvář.

Kapitán... ...Kreideiki...

Je to zjizvená tvář, s hlubokou ranou za levým okem. S ranou příliš podobnou té Emersonově, než aby to byla náhoda. Vysvětlení ho obkrouží v podobě zvuku.

**Darebáci a sprostí lháři,*

postrádající představivost,
*surově kradou myšlenky!**

Emerson náhle rozumí tomuto trinárnímu haiku. Staří museli nějak přečíst jeho mysl a tak se dovědět o Kreideikího zranění. Zdálo se to nějak vyhovovat jejich potřebám, a tak to napodobili na zajatém člověku. Jaký lepší způsob, jak ho propustit a přesto mít jistotu, že nebude nic vyprávět?

Ale stále mu zůstává jedna nezodpovězená otázka —*proč?* Proč ho propustili, když to znamenalo rozsudek k pochmurné existenci?

Jaký motiv mohli mít?

Vše... v... pravý... čas...

Tato fráze u něj vyvolá úsměv, protože ji nyní chápe způsobem, jakým nemohl nikdy předtím.

Jednoduchý, prostý význam.

...pravý... čas...

Emerson se opět podívá přes galaxie, teď očištěn a osvobozen od bolesti. Od bolesti, o níž nyní ví, že po celou tu dobu to byla iluze. Produkt zveličeného smyslu vlastní důležitosti, který jeho nepřátelé využili proti němu.

Ve skutečnosti je tento oceán noci příliš nesmírný, příliš zaměstnaný sám sebou, než aby zahrnul jeho agonii. Rozvíjející se vesmír těžko může být obtěžován problémy nějakého jednotlivce, člena jednoho z nižších řádů sapientního života.

A proč by taky měl?

Jaké privilegium je vůbec existovat! Na té obrovské bilanci dluží on kosmu za všechno, a ten jemu nic.

Emerson se pokouší využít poslední okamžik, kdy sdílí pocity se svým někdejším kapitánem a přítelem - nestaraje se o to, zda šklebící se delfín je duch, iluze či nějaký zázračně sem přenesený reálný obraz. Ví pouze, že Kreideikího lekce je pravda.

Neexistuje žádná překážka - žádné zranění či rozmar krutého osudu - která by nemohla být proměněna v píseň.

V tomhle okamžiku může Emerson vnímat hudbu v každém paprsku hvězdného světla.

**Když s tebou*
zimní vítr bije,
o zrna písku
ostrá a třpytivá,

a všechno tvorstvo
kolem se spiklo,
aby tě to srazilo
do doby změny,

v té chvíli,
když ti dech zadrhává
a tvá živá krev
se vylévá proudem,

Cast around that
Bright reef, dear friend
For a gift to
Grant another
For some way to
Repay forward,

All the favors
You were given
For in good time
Prospects glitter
Far along Infinity;s shore.*

Konec druhé části